

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

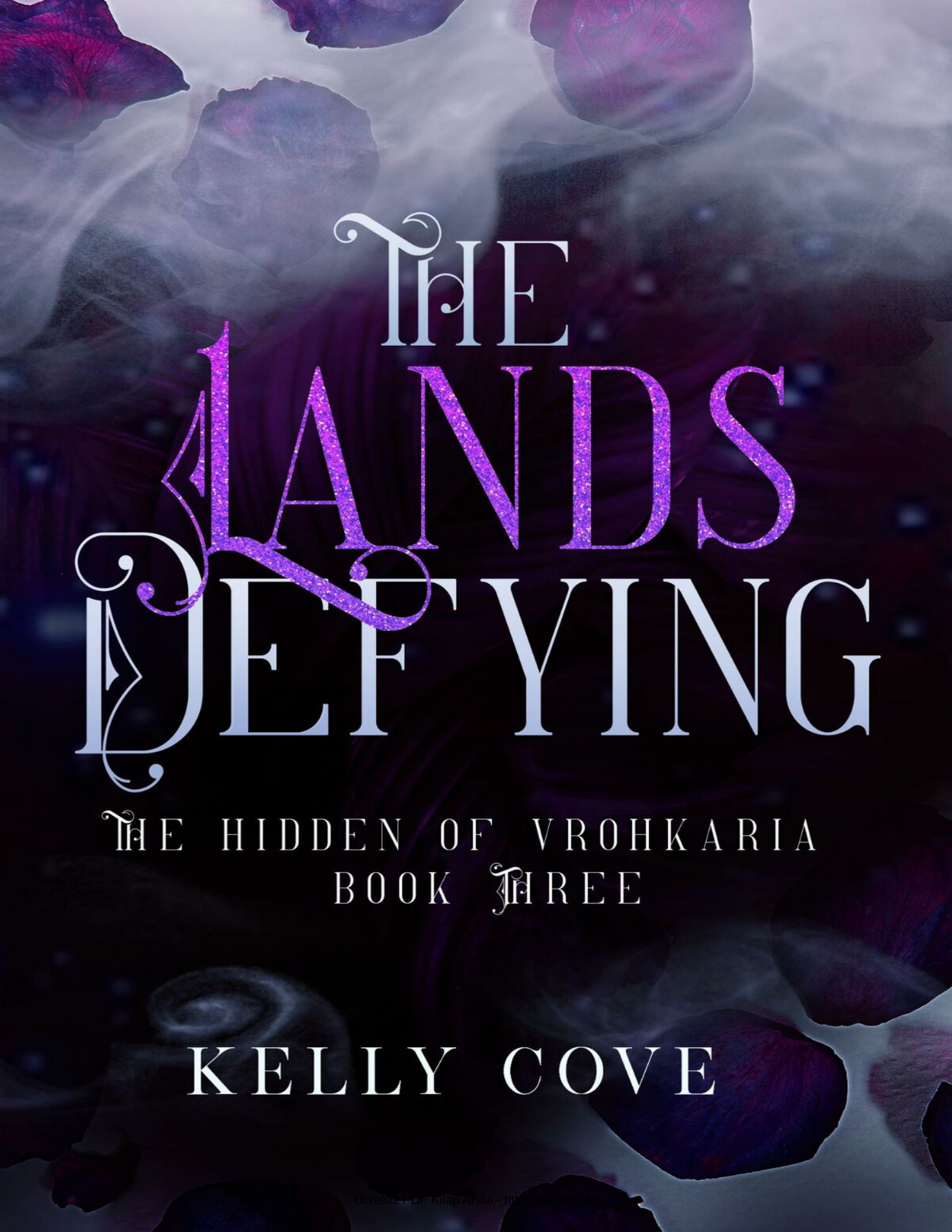
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE LANDS DEFYING

THE HIDDEN OF VROHKARIA
BOOK THREE

KELLY COVE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Copyright © 2024 by Kelly Cove

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü çoğaltılamaz, kullanılamaz, kopyalanamaz veya herhangi bir biçimde Yapay Yazardan yazılı izin alınmadan istihbarat programları, yazılımları veya dosyaları kullanılamaz.

Bu kitap sadece amazon mağazalarından okunabilir/indirilebilir/satın alınabilir. Telif hakkıyla korunan bu eseri yasadışı olarak indirdiğiniz/kopyaladığınız/çoğalttığınız tespit edilirse, işlem yapılacaktır.

İncelemeler için kısa alıntılara izin verilir.

İzin için kellycoveauthor@gmail.com Map by

[@Saumyasvision/Inkarnate](#) ile iletişime geçin

OceanofPDF.com

CONTENTS

[Vrohcaria](#)

[HaritasiAdanmışlık](#)

[Serisi Uyarı](#)

[Bir İki](#)

[Üç](#)

[Dört](#)

[Beş](#)

[Altı](#)

[Yedi](#)

[Sekiz](#)

[Dokuz](#)

[On](#)

[On bir](#)

[On iki](#)

[On üç](#)

[On dört](#)

On Beş On
Altı On Yedi
On Sekiz On
Dokuz Yirmi
İki Yirmi Üç
Bir Yirmi
Yirmi Yirmi
Yirmi Yirmi
Dört Beş Altı
Yirmi Yedi
Yirmi Sekiz
Yirmi Dokuz
Otuz
Otuz Bir Otuz
Altı İki Otuz
Otuz Otuz Üç
Dört Beş Otuz
Otuz Otuz
Otuz Dokuz
Yedi Sekiz
Kırk
Kırk Bir

-

Kırk İki Kırk
Kırk Beş Üç
Dört Kırk Altı
Kırk Kırk Kırk
Kırk Dokuz
Yedi Sekiz Elli
Elli Bir Elli
Üç İki Elli
Elli Elli Elli
Elli Dört
Beş Elli Altı
Yedi Sekiz
Elli Dokuz
Altmış
Altmış Bir
Altmış İki
Altmış Üç
Altmış Dört
Altmış Beş
Altmış Altmış
Yedi Altmış
Sekiz

[Altmış Dokuz](#)

[Yetmiş Yetmiş](#)

[Bir Yetmiş İki](#)

[Yetmiş Üç](#)

[Yetmiş Dört](#)

[Yetmiş Beş](#)

[Yetmiş Altı](#)

[Yetmiş Yedi](#)

[Yetmiş Sekiz](#)

[Yetmiş Dokuz](#)

[Seksen](#)

[Seksen Bir](#)

[Seksen İki](#)

[Seksen Üç](#)

[Seksen Dört](#)

[Seksen Beş](#)

[Seksen Altı](#)

[Sonsöz](#)

[Sonsuza](#)

[Dek Son](#)

[Rhea & Darius Dil](#)

[Sonrası](#)

[Teşekkür Come Stalk Me](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

SERIES WARNING

Bu seri sadece 18 yaşından büyükler için uygundur ve tetikleyici olabilecek konular içermektedir. Bu karanlık bir fantezi romantizmidir. Dünya nazik değildir, insanları ya da ana erkek karakteri de . O bir alfa-delik. Bu bir Düşmandan aşığı hikayesi. Bu seri zor ilerliyor, ama onlar HEA'lerine sahip olacaklar. Sonunda.

Körlemesine gitmek isteyenler için bunu atlayın. Herhangi bir tetikleyiciniz varsa, aşağıdakileri tarayın veya web sitemi ziyaret edin www.authorkellycove.com Kitaplar sekmesi altında.

OceanofPDF.com

DEDICATION

Karanlıktan teselli bulanlara.

OceanofPDF.com

ONE

DARIUS

Küçük bir çocukken babam gibi güçlü olmak isterdim.

Annemi gururlandırmak ve küçük kız kardeşimi korumak istedim.

Topraklar için bir Elit olmak, kız kardeşimin büyümesi için güvenli olduğundan emin olmak için elimden geleni yapmak istedim - böylece o gelişip yaşayabilir ve annem huzur içinde yaşlanabilirdi.

Ama annem ve kız kardeşim öldüğünde, içimdeki bir şey de onlarla birlikte gitti. Onları derinden seviyordum. Onlar benim sıcaklık ve rahatlık, yumuşaklık ve sakinlik kaynağımdı.

Onlar artık burada olmadığına, diğer her şey soğudu.

Şimdi kimi gururlandırabilirim? Toprakların kimler için güvenli olduğundan emin olabilirim? Kim benim sertliğimi dengeleyecek yumuşaklıkta olabilir? Biraz mı?

Ona kadar kimse yoktu.

O, bana ay ışığını hatırlatan buz mavisi gözleriyle.

Küstahlığımı alay ederek karşılayan o.

O, benim sertliğime karşı yumuşaktı. Ve ben onu *incittim*.

Bana bir ultimatoma verilmiş olması, bunu yapmazsam adamlarımın zarar göreceği söylenmiş önemli değil. Charles'ın emrini reddedecek kadar güçlü değildim.

Ve bu zayıflık beni *hasta ediyor*.

İlk başta, Rhea'nın kaçmasına yardım ettiğimde topraklara öfkelen dim. Tehdit oluşturabilecek her yaratığı öldürdüm, her haydudu avladım, serbest bırakmak için her şeyi yaptım.

Yaptığım şeyden dolayı öfkeliydim.

Ama sonra ona yaptıklarım için kendimi cezalandırmak varken tüm o zamanı boşa fark ettim.

Onun adaleti.

Kanamaya ihtiyacım vardı, acımaya ihtiyacım vardı. Ne siktiğimi hatırlatacak bir şeye ihtiyacım vardı.

ona *yaptı*.

Sonunda ne yaptığımı yüksek sesle söylemem, ona üzgün olduğumu, bunun en derin pişmanlığım olduğunu söylemem önemli değil.

Ona yaptığım şey yüzünden hayatımın sonuna kadar içim kan ağlayacak.

Kelimelerin ne önemi var ki zaten? Daha iyi hale getirmeyecek, zamanda geriye gidip o kırbacı elimden almayacak.

Kelimeler anlamsızdır.

Hiçbir anlamı yok.

Ve asla yapmayacaklarını biliyordum.

Bu yüzden onu ya da yaratık avlamadığım zamanlarda

Kırbaç, onun üzerinde kullandığımın aynısı ve ben de kendim üzerinde kullanırdım.

En azından ilk başta.

Ama bu yeterli değildi.

Doğru vuramadım. Gerçekten ona yaptığım gibi olması için kabul edilebilir bir pozisyon alamadım. Açıyı tutturamadım.

Yani Leo yapmak zorundaydı.

Tabii ki bana deli olduğumu söyledi ve ilk başta bunu reddetti. Ancak bir gece beni yerde daha önce hiç görmediği kadar kan içinde bulunca, en azından kan kaybından ölmediğimden emin olabileceğini söyleyerek sonunda bunu yapmayı kabul etti.

Kan kaybından , bu cezamanın bir parçası değildi.

O andan itibaren Leo ne zaman istesem gelecek ve beni istediğim gibi kırbaçlayacaktı. Rhea'ya yaptığım gibi.

Bana cezamı vermek için.

Pişmanlığımı göstermek için.

Yara izleri, en büyük hatamın keskin bir hatırlatıcısı.

Sonsuza kadar tenimde işaretli kalacaklardı ve ben de bu topraklarda sürekli acı içinde yürüyecektim.

Ve şimdi biliyor.

Küçük kurdumun bunu asla öğrenmemesi gerekiyordu. Kalbi çok yumuşak, sadece kendime zarar vermemi engellemek için beni affedebilirdi çünkü onun

Kalbi saftır ve acı çeken diğer insanlardan nefret eder.

Ona affını istemediğimi, bunu hak etmediğimi ve hiçbir zaman da hak etmeyeceğimi ama buna rağmen bana affedeceğini söyledim.

Kalbi onun en büyük zayıflığı, ama ben onun gücü olacağım ve bana sunduğu her türlü affı reddedeceğim.

Ne kadar kısa olursa olsun, birlikte geçireceğimiz hayatımızın geri kalanında onun için bu olacağım.

Bir ömür onun huzurunda olmak için yeterli değil, ona olan özlemimi doyurmak için yeterli değil.

Elitlerin Alfa'sı onun gözlerinin içine düştü ve ilk bakışta esir alındı.

Ve orada mutlu bir şekilde kalacaktır.

Sadece onun bu bodrumdan çıkmasını sağlamalıdır ki kalbi, arkasını dönüp yüzüne bile bakamayan bu pislige karşı yumuşamasın.

Onun yarıda bıraktığı işi devam ettirebilmek için gitmesini sağlamak zorundadır.

Ona karşı işlediği suçların cezasını çekmeye devam etmek zorundadır.

Ona her baktığında ruhunun işlediği suçun ağırlığı altında ezilmesini engellemek zorundadır.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

TWO

RHEA

Bazen ağrı hissettiğinizde nefes alamaz hale gelebilirsiniz. Bazen ağrıya neden olur ve daha iyi hale getirmek için göğsünüzü ovmak zorunda . Diğer zamanlarda ise... sizi dizlerinizin üzerine çökertmeye yetebilir.

Şimdi olduğu gibi.

Leo'nun onu çarptığım yerden kalktığını duyuyorum ama gözlerimi ona çeviremiyorum, tek odağım Darius. Sırtı paramparça olmuş ve her yer kan içinde.

Ve hala orada oturuyor, sırtı bana dönük, başı eğik.

O ne yaptı?

"Rhea." Bir sonraki tereddütlü ses bana çarpıyor.

Leo'nun daha fazla konuşmasını engellemek için elimi kaldırıyorum. " oluyor?" diye soruyorum.

Darius'un kanlı sırtına bakmaya devam ederken boğazım kuruyor, uzuvlarım titriyor.

"O..." Darius ona hırladığında Leo iç geçirir. "Darius sana söyleyecektir. Ben en iyisi olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım... Ben istemedim..." diye devam etti ve tekrar iç çekti, sesi yorulmuştu. "Onu incitmek istemedim." Boğazını temizliyor ve ondan gelen üzüntüyü hissedebiliyorum ama ona bakamıyorum.

Onu boğup dizlerimin üzerine çöküp çökmeyeceğimi bilmiyorum.

"Bana ihtiyacınız olursa, gelin ve beni alın," diyor. "Diğerlerini dışarıda tutacağım ve ikinize de biraz zaman vereceğim."

Bununla birlikte dönüp beni bu soğuk zindanda Darius'la baş başa bırakıyor. Kan, acı ve sefalet dolu bu soğuk zindan.

Darius sertçe nefes alırken havada gergin bir sessizlik var, tıpkı benim kadar sert olduğunu fark ediyorum. Kana bir kez daha bakarken göğsüm derin bir şekilde kalkıyor ve onu bu halde gördüğüm için boğazımda safra biriktiğini hissediyorum. Zayıf görünüyor.

Darius asla zayıf görünmez.

Bir elimi ağzıma doğru götürüyorum ama kırbacı hâlâ tuttuğumu fark ediyorum. Sanki beni yakmış gibi kırbacı yere bırakıyorum ve bir *takırtıyla* yere düşerken tökezliyorum, dudaklarımdan bir inilti dökülüyor.

Darius "Git," tekrarlıyor ve tüm vücudu gerilirken gözlerim başının arkasına kayıyor.

"Ben..." Düşüncelerimi toparlamaya çalışarak gözlerimi sıkıca kapatıyorum. "Leo seni neden kırbaçlıyordu?" Öfkemin ortaya çıkmasına izin vererek bağıriyorum, duygularım her yerde dönüyor. "Neden buradasın, kanıyorsun, yaralanıyorsun? Neden!" Talep ediyorum.

"Rhea," diye uyarırcasına hırlıyor ve tüylerim diken diken oluyor. "Git buradan. Bu sizi ilgilendirmez."

Onun umursamaz tavrı karşısında homurdandım. "Beni öylece kovamazsın! Tanrı aşkına, Darius." Elimi yüzümden gezdiriyorum. "Sırtındaki şu pisliğe bak." Bunu zar zor hazmedebiliyorum. "Açıkla. Şimdi!"

Elimi yüzümden gezdiriyor, yanağımdan aşağı yuvarlanan bir damla yaşı siliyorum. Kızgınım, korkuyorum ve incinmiş durumdayım. Kristalle ilgili her şeyden sonra, şimdi de bu, çok fazla gibi geliyor.

Burnumu çekerek ona doğru ilerliyorum, kanının metalik kokusu midemi bulandırmaya devam ederken ağzımdan nefes almaya çalışıyorum.

İncinmiş, yaralanmış. Darius'u daha önce hiç bu kadar incinmiş görmemiştim, onu hiç *diz çökmüş* görmemiştim. Bundan hoşlanmadım. Beni rahatsız ediyor. Sanki yanılmış gibi.

"Darius Rikoth, cevap ver bana!"

Ondan yaklaşık üç adım uzaktaydım, titreyen elim uzanıyordu ki önüme bir bariyer kondu.

Şaşkınlıkla soluk soluğa kalıyorum, iri gözlerle önce ona sonra da Darius'a bakıyorum.

"Hayır," diyorum ona, başımı sallayarak. "Bunu yapmaya hakkın yok." Elimi bariyerin üzerine vurup büyümü çağırıyorum. Onu içimde doğru yönlendirdiğimde daha kolay geliyor. Bariyerini dağıtmak için kullanmaya çalışıyorum ama

işe yaramıyor. "Beni görmezden gelemezsin, susmamı çekip gitmemi bekleyemezsin, bu adil değil. Cevap ver bana, Darius!" Bağırıyorum.

Sessizlik. Yürek
parçalayıcı bir sessizlik.

Birkaç dakika olduğum yerde kalıyorum, arkasını kollayarak bir şey söylemesini bekliyorum.

O yapmaz.

"Peki," diye homurdanıyorum ama burnumu çekmem acımı ele veriyor. Yerdeki kırbaça bakarken sırtımı bariyere vererek oturuyorum. "Ben burada kalacağım o zaman."

"Git artık Rhea," diye bağırıyor ve ben kollarımı dizlerime dolayarak gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Sesi hiç bu kadar... kontrolden çıkmış gibi çıkmamıştı.

"Hayır," mırıldanıyorum, başımı dizlerimin üzerine koyarak. "Bana nedenini söyle." Hiçbir şey söylemedi.

Runa bir çıkarır. Ben
kalıyorum.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

THREE

RHEA

"Rhea?" Gözlerimi kırpıştırarak açıyorum, uzuvlarımdaki ağrıdan inliyorum. Sırtımı gererek soğuk zeminden doğruluyorum.

"Öyle mi?" Gözlerimi ovuşturarak yorgunca söylüyorum.

"Gel, ye." Leo'ya doğru bakıyorum, bir tabak yemek uzatırken gözleri yorgun. Başımı sallıyorum ve yüzümü yıkamam için yanıma koyduğu kovaya bakıyorum.

"Aç değilim." Darius'a doğru bakarak iç geçiriyor.

"Gerçekten bunu yapmaya devam edecek misin? Yemek falan yemiyor!" Darius'a doğru kaşlarını çatarak başını eğmesini izliyorum. Bağlantı üzerinden konuşuyor olmalılar. Başını sallıyor. "Onu buradan çıkarmayacağım. Bunu sen yaptın, şimdi bununla başa çıkabilirsin. Sonra döneceğim, Rhea." O Darius'a ters ters bakıyor. "Yapabildiğin zaman benim için ona vur." Sonra tekrar gider.

"Neler olduğunu bilmiyorum ama biz buradayız, Rhea," diyor Josh bağlantıdan. Leo'nun bodrumdan çıktığını görmüş olmalı, buraya geldiğimden beri yaptığı gibi bodrumun dışında bekliyor.

Endişelendiğini biliyorum.

"Biliyorum, ben iyiyim."

"Bir daha yemek

yemeyeceksin." *"Yemin*

ederim, iyiyim."

En azından fiziksel olarak. Daha fazla duygusal kargaşayı kaldırabileceğimden emin değilim. Bağlantıyı kapatırken iç çekti ve ben de kapattım.

Başımı Darius'la beni ayıran bariyere yaslıyorum ve siyahın açık tonuna bakarak onun hâlâ hareket etmediğini görüyorum. Bir süredir

Buraya gelip onu bu halde bulduğumdan beri iki gün geçti, annemin boğazının hançerle kesildiğini gördüğümünden beri iki gün geçti.

Alnımı daha da içeri bastırıyorum, şu anda beni ondan uzak tutsa Darius'un büyüsunün beni selamladığını hissediyorum.

Serinliği baş ağrımı dindiriyor.

"Biliyor musun, gençken toprakların hiç bitmeyeceğini düşünürdüm," diyorum ona, büyü daha da soğuyunca iç çekerek. "Eskiden

"Sonsuza kadar süreceğini düşünmüştüm ama olmadı, değil mi?" Ne söylediğimden bile emin değilim ama yorgunum, kırgınım ve kafam karışık, bu yüzden kelimeler ağızımdan dökülüveriyor. "Kara eninde sonunda denize dönüşür. Bu, gözlerimi devam etmekte olan yeni bir şeye açtı." Bir elimi kaldırıyorum, parmaklarımın uçları

büyümle maviye boyadım. "Ben o bodrumdayken," diyorum ve omuzlarının sertçe gerilmesiyle bana hareket veriyor. "Öldüğüm güne kadar bunun da hiç bitmeyeceğini düşündüm. Bunun için yalvardım, diledim, yakardım... ama asla gelmedi."

Ölüm için dua ettim ve gelmediğinde, Tanrılara karşı ne hata yaptığımı merak ettim. Neden beni ölümle kutsayıp acılarıma son vermiyorlardı?

"Ölmedim, kaç kez istemiş olursam . Hiç bitmeyen acıma son vermek istedim. Ama sonra kaçışım geldi."

Tamamen dönüyorum, bacaklarımı önümde birleştiriyorum ve Darius bariyerinin üzerinde, büyüüm arkamda gölgeleyen bir sis bırakıyor. Runa içimde oturuyor, benim gibi sabırla beklerken kulaklarını indirdi.

"Topraklarda dolaşırken, bunun benim hayatım da olacağını, hiç bitmeyeceğini ve bir yerden bir yere taşınmaya devam edeceğimizi, asla bir evimiz olmayacağını veya güvende hissetmeyeceğimizi düşündüm," diye iç geçiriyorum. "Sonra Eridian

oldu." Sırtının izini sürüyorum, yaralarına bakarken boğazımdaki yumruyu yutkunarak . Biraz iyileşmişler ama yine de hala oradalar. Kurumuş kan derisine, yere, hatta duvara sıçramış.

"Söylemek istediğim şey, tüm bu tür şeylerin sonsuza dek süreceğini sanıyordum, oysa öyle değilmiş. Ama biz, Darius, bu bağlantı hiç bitmeyecek. Son nefesimizi verdiğimizde bile hala birbirimize bağlıyız. Yani buraya nasıl geldiğimize, şimdi ne olduğumuza ya da ne olacağımıza , birbirimize bağlıyız. Yani..." Avucumu düz bir şekilde yerleştirip büyü dalları gönderiyorum. "Cevap ver bana.

Leo seni neden kırbaçlıyordu?"

Sessizlik.

"Burada acı çekmem hoşuna gidiyor mu? Çok uzun zaman önce bir hücrede olduğumu hatırlamamı mı istiyorsunuz?"

Darius aniden ayağa kalkar, ayaklarından sisler savrulurken Önündeki masaya. İçinden gelen homurtuyu susturmaya çalışıyor, acısını dindirmeye çalışıyor ama ben yine de duyuyorum.

Kalbim içimde kabaca atıyor.

Darius sarsak hareketlerle bir kova alıyor ve onu kaldırıp başından aşağı boşaltırken parmaklarımı karıştırıyorum. Su, kova içindeki Kan, bir kez daha midemi daha fazla yaralı ve dövmele deriyi ortaya çıkarıyor.

Yeni yaraların arasına karışmış eski yaraları gördükçe dilimi ısırarak zorunda kalıyorum.

Kovayı düşürüyor ve kova bana doğru yuvarlanarak bariyere çarpıyor. Daha sonra arkadaki masanın üzerine doğru eğiliyor, elleri ağırlığını başını sallıyor.

Hareketle yarılan yaralardan daha fazla kan sızarken aklımdan neler geçtiğini merak ediyorum, ama bunu durdurmak için herhangi bir hamle yapmıyor.

"Burada olmama gerek yok, Rhea."

Gözlerim başının arkasına kayıyor. "Söylediğin ilk şey bu mu?" Fısıldıyorum, kaşlarım çatılırken gözlerim otomatik olarak tekrar sırtına gidiyor. Karık.

"Neden hâlâ buradasın?!" diye soruyor ve öfkesinden irkiliyorum. Bana kızgın mı?

"Geceleri ben uyurken giderdin, bazen ay gökyüzünde yükselene kadar yatağa bile girmezdin. Ama bu sefer kristali almaya gittin, geri dönmeyince tabii ki seni aramaya geldim," diyorum ona, buradaki soğuğu engellemek için kollarımı ovuşturarak. Darius'un gücünün serinliği gibi değil, bu sıcak bir günde onu hissetmek ve hoş karşılamak gibi bir şey. Hayır, buradaki soğukluk ölümcül.

"Hâlâ buradayım çünkü sen varsın!"

"Odadan çıkmamalıydın, birazdan dönerdim." "Yeterince bekledim."

Nefesinin altından homurdandığını duyuyorum. "Sadece git, Rhea." "Hayır."

"Git dedim!" Yumruklarını masaya vuruyor ve masanın baskı altında gıcırdadığını duyuyorum.

"Hayır." Sesim kelimeye kesiliyor ve sonunda bana bakacak şekilde .

"Seni uyarıyorum, Rhea." Ellerini yumruk yapıyor ve ben başımı sallıyorum. Beni korkutmuyor.

"Neden?" Mırıldanıyorum ve gözlerini benden kaçırıyor. Ayağa kalkıp bariyere doğru bir adım atıyorum ve o da masaya çarparak geri çekiliyor. Tepkisi karşısında duraksıyorum, düşüncelerinin nerede olduğunu anlamak için yüzüne bakıyorum. "Söyle bana Darius, lütfen."

"Endişelenmenizi gerektirecek bir şey yok."

"Bu hiçbir şey değil!" Bağırıyorum, vücudum titriyor. "Tanrım, hiçbir şey değil," diyorum ona usulca, gözyaşlarımı kırıştırarak.

Bana bakarken çenesi sıkılıyor, gözyaşlarıma bakıyor ve yana bakmadan önce gözleri sertleşiyor. Bakışlarını takip ediyorum ve yerde başka bir kırbaç gördüğümde midem bulanıyor. Darius'un gözleri tekrar benimkilere dönüyor ve ben başımı sallayarak gözlerimle yalvarıyorum.

Bariyer simsiyah olur.

"Hayır," diye fısıldıyorum. Kalbim öylesine çılgınca atıyor ki, sanki yanı başımdaymış gibi davul sesi gibi kulaklarımda çaldığını duyabiliyorum.

Hareket duyuyorum.

"Darius, bunu kastetmiş olamazsın..." Avuç içlerimi bariyere bastırıyorum, parmaklarım bariyeri kazıyor. Parmak uçlarım hafifçe batarken mavi renkte parlıyor, tam da ilk darbeyi duyduğum anda.

Hıçkırarak ağlıyorum, irkilirken alnımı bariyere dayıyorum. "Kes şunu!"

Çatlak.

"Darius," diye haykırıyorum, bariyere doğru bastırıyorum ve kendi anılarım su yüzüne çıkma tehdidinde bulunurken gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Runa içimde inliyor, huzursuzca volta atıyor.

Çatlak.

Kes .

Çatlak.

Kes

şunu.

Dizlerimin üzerine çöküyorum, ağlarken kırbacın tenine tekrar tekrar vurduğunu duyuyorum. Her vuruş içimden geçiyor, kalbime saplanıyor ve ruhumu sakatlıyor.

Çat, çat, çat.

Kes şunu.

Kes şunu.

"Durdurun şunu!" Çığlık atıyorum, sahip olduğum tüm gücü bariyere aktarıyorum. Dalgalanıyor, katı rengini kaybediyor ama kırılmıyor.

Bulanık gözlerle Darius'u yine dizlerinin üzerinde, benden uzağa bakarken görüyorum.

Yanında asılı duran kırbacı sağ elinde tutuyor, kırbacı ve sırtını taze kan kaplıyor.

"Lütfen, Darius, kes şunu. Bu... yakıyor." Başımı sallıyorum, bir yumruğumu göğsüme bastırarak ovuyorum.

Sakinleşirken omuzları sert nefeslerle yükselip alçalıyor.

"Neden sadece gidemiyorsun?" diye mırıldanıyor.

"Sen ben de gitmem." Ve gitmiyorum. "Gördüklerimi unutmamı bekleyemezsin."

"Bu senin asla görmemen gereken bir şeydi. Canımı yakmamı istedin. Senin yaptığın gibi, ben de sana istediğini veriyorum ve hak ettiğimi almaya devam ediyorum." Sesi sert, şüphesiz hissettiği acıyı gizlemeye çalışıyor.

Duraksadım. Bunu söyledim, değil mi? Onu incitmeyi her şeyden çok istiyordum, beni incittiği için intikamımı almak istiyordum. Ama yapamadım, o da bunu biliyor.

"Bu... bu benim hatam mı?" Kurşun midemi doldururken soruyorum.

Anında başını sallar. "Hayır, asla" diyor şiddetle. Ben tekrar konuşana kadar sessizlik devam ediyor.

"Canının yanmasını istedim," diye itiraf ediyorum boğazımdaki yumruyu yutkunarak. "Bunu yapamayacağımı biliyorsun ama bu, bunun olmasını istediğim anlamına gelmiyor. Konuştuktan sonra ilerlemeye, geçmişte kalmamaya çalıştığımızı düşünmüştüm."

"Sırtındaki yara izleri her zaman şimdiki zamanda olacak!" Hırlıyor.

Kalbim çatlıyor.

"Şimdi seninkiler de öyle olacak, değil mi?" Gözlerim kanayan etinin üzerinde gezinirken söylüyorum. Başımı tekrar bariyerine yaslıyorum. "Bunu neden yapıyorsun Darius, söyle bana, anlamama yardım et. Anıyı gördük ve sonra geri gelmedin... *bunu* yapmak için mi? Neden?"

Zalimce gülüyor ve ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Bu bana Eridian'da her şeyin boka sarmasından hemen öncesini hatırlatıyor. Kalbim daha hızlı atıyor.

"Seni kırbaçladım çünkü haydutlara sebep olanın sen olduğunu sandım, ama şimdi gördüğüm kişi sen değildin, değil mi? Annendi." Kırbacı sıkıca kavradığı için parmak eklemleri beyazlaşıyor. Gerginim. "Biliyordum

Bir süredir sen değildin, ama gördün mü?" Başını eğiyor, omuzları bükülüyor. Hırlarken öfkesi yüzünden akıyor ama bana değil, kendine. "Seni hayal kırıklığına uğrattığımı hatırlattı."

Yani buraya kendine zarar vermek için geldi ama bir şey mantıklı gelmiyor. "Eski yaraların var, Darius. Bunu ne zamandır yapıyorsun?" Bir duraklama. "Darius!" Bana cevap vermeyince elimi bariyerine vurarak bağıyorum.

Bir hırıltı. "Wolvorn Kalesi'nden kaçtığından beri."

Geri çekiliyorum, nefesim kesiliyor. "Ama... Ama bu aylar önceydi."

"Öyleydi."

Sırtından aşağı damlayan kana dehşet içinde bakıyorum. "Bunu ne kadar sık yaptın?" Ortadan kaybolduğu zamanları düşünüyorum. Yutkunuyorum. "Birkaç haftada bir mi?"

Başını salladı. "Birkaç günde bir mi?"

Bir duraklama ve ardından onaylayan bir homurtu. Ruhum *acıyor*.

Nasıl fark etmedim? Düşünüyorum da, beni buraya getirdiğinden beri onu tamamen çıplak bile görmemiştim. Duşta bile hep bana dönüktü, seviştiğimizde ya kıyafetlerini çıkarmaz ya da sırtının bana dönük olmamasına dikkat ederdi. Omzunun üzerinden geçip sırtına vurduğum zamanları düşünüyorum, çıkardığı homurtuları, ancak şimdi bunun acıdan olduğunu anlıyorum. Banyodayken tişörtünün içinden terliyordu, bu ter değildi... kandı.

Sırtını gerdiğinde ve omuzlarını bir rahatsızlığı gidermeye çalışır gibi , ayrıldığı gece kırbaçlanmış mıydı?

Bunca zaman benden sakladı.

Kendini yeterince cezalandırıyor.

Leo bir keresinde ona iyi davranmamı istediğinde bana böyle demişti. Demek istediği buydu.

Gözlerim başının arkasına doğru kayıyor. "Kendini cezalandırıyorsun." "Tabii ki ," diyor tereddüt etmeden, başının üstünden bana bakarak omuz. Gözleri yorgun ama sert. Kaşları kızgın ama biraz da yenik. "Elbette kendimi cezalandırıyorum, *en azından* bunu yapabiliyorum Rhea."

"Ama..."

"Konuşmamızdan sonra sana yaptığım her şeyin unutulduğunu mu sanıyorsun?" Başını sallıyor, ayağa kalkıyor ve bana doğru yürüyor, kırbacı yere bırakırken adımları ağır ve sert.

Gözlerim tekrar ona dönmeden önce kırbacına bakıp kanının damlamasını izliyorum. "Gözlerimi her kapattığımda elimdeki kırbacı görüyorum," diyor sertçe,

Yüzünde bir hırıltı. "Etinin her bir deri şerit tarafından parçalandığını, yarıldığını ve kanadığını görüyorum ve vücudunun gerildiğini ve titrediğini görüyorum. Sana ne yaptığımı görüyorum. Her. Lanet olası. Gün." Sözleri karşısında, bana yaptıklarından dolayı çektiği azap karşısında gözlerim doluyor. Elini bana doğru kaldırdığında burun delikleri alevleniyor, ben de titreyen elimi onunkine değdirmek için bariyerin üzerine koyuyorum, ama o elini uzanamayacağım bir yere koyuyor. "Her şeyi görüyorum," diyor bana sessizce. "Cezamı. Pişmanlığımı. Söğüt bahçelerinde seninle olduğum o güne kadar bir korkak gibi yüksek sesle bile söyleyemediğim en büyük hatam." Parmakları bariyerdeki avucumun önünde gezinirken bakıyor, eli ileri geri hareket ederken izliyor Sanki bana dokunmak istiyor ama reddediyor. "Sana yaptığımı kendime nasıl yapmazdım?"

Büyümün bariyerin içine akmasını izliyor, onu kırmanın bir yolunu arıyor ve arıyor. Ona yakın olmalıyım, onu rahatlatmalıyım.

Bunu onun için hiç istemedim.

Bana yaptıklarının onu nasıl etkileyebileceğini pek düşünmemiştim. O güne kadar üzgün olduğunu bile bilmiyordum, ama bana yaptıklarını nasıl gördüğünü ve bu yüzden ne kadar sık acı çektiğini anlattığını duyunca...

Bir dal kayıyor ve ona konsantre olup ona doğru hareket ettiriyorum. Bu , elinin üzerinde hareket ediyor ve ben avucuna doğru hareket ettirirken orada duruyor. Darius onu izliyor, elini çeviriyor ve siyah bir tel benimkiyle iç içe geçerek orada duruyor.

Sanki yok olmamı istemiyormuş gibi beni orada .

"Yaptığım şey affedilemezdi," diye devam ediyor Darius, gözlerini büyümüşten hiç ayırmadan. "Seni incittim, *ben de kendimi incittim*. Sen kanadın, ben de kanayacağım. Sen yırtıldın, ben de yırtacağım ve sen yaralandın, ben de yaralayacağım. "

hırlıyor, gözümünden bir damla yaş düşerken gözleri tekrar benimkilere dönüyor. "Sen yoksun, ben yokum, sonsuza kadar biz olacağız. Her eşit." Bir gözyaşı daha dökülürken çenesini sıkıyor ve başını sallıyor. "O yüzden benim için ağlama küçük kurt, ben sadece hak ettiğimi yapıyorum."

Kalbim keskin bir acıyla çarpıyor ve gözlerimden daha fazla yaş dökülürken göğsümü tekrar ovuyorum. *Aylardır* kendine zarar veriyordu. Tüm gerçek ortaya çıkmadan önce bile.

Kendine benden daha çok zarar ama yine de durmadı. Durmadı.

İstediğim bu değildi. *Hiç* istemediğim bir şey. Özellikle de Charles'ın beni kırbaçlama emrini reddederse adamlarıyla tehdit edildiğini öğrendikten sonra. Ailem için her şeyi yaparım ve o gün o da bunu yaptı. Onları korudu.

Bunu onun tarafından görebiliyorum, o zamanlar onun yerine ailemi gözümü kırpmadan seçerdim.

Hâlâ düşmandık.

Şimdi... Ne bilmiyorum ama eskiden olduğumuzdan fazlasıyız.

Bana lesia çiçekleri tarlasını, *saatlerce* oynayıp dönerken beni izlerken yüzündeki gülümsemeyi düşünüyorum.

Hayır. Artık düşman değiliz.

"Kes şunu," diye fısıldıyorum, içimde çalkalanan duyguların saldırısına karşı gözlerimi kapatıyorum. "Ağlamamı istemiyor musun?"

"Bu şekilde değil."

"Acı çekmemi istemiyor musun?"

"Tabii ki hayır," diye hırlıyor, yer titriyor.

Gözlerim açılıyor ve bir nefes alıyorum. "Yara izi bırakmamı istemiyor musun?" "Bir daha asla!" Başını eğiyor, hırlarken burun delikleri açılıyor.

"Yapmayacağım

Bir başkasının seni yaralamak için sana dokunmasına izin verme, küçük kurt. Bunu denemeye cüret edenler çok acı verici bir ölümle karşılaşacaklar."

"Hayır," diyorum, bir adım geri çekilerek gücümü de götürüyorum. Beni izlerken kaşları çatılıyor. "Bir başkası değil... ben." Kırbacımı Leo'dan aldığım toprak. Darius'un gözleri ona gidiyor, sonra yavaşça benimkilere dikiliyor. Gözleri kararıyor, ölümcül bir şekilde hareketsizleşirken o benekler bir kez daha ortaya çıkıyor.

Durmayacak mı? O zaman onu ben yapacağım. Ve bunu bir daha asla yapmayacak.

"Bunu yapmak istemezsin," diye mırıldanıyor ama bu ölümcül bir ses, içinde bir uyarı taşıyor. Gücünün dalları omuzlarının arkasından belirliyor, ayaklarının altında sis belirirken öfkeyle sallanıyor. "Bunu aklından bile geçirme."

"Dene beni." Bir an birbirimize baktık ve sonra eğilip ona uzandım. "Bana söyleneni yapma konusunda ne kadar kötü olduğumu biliyorsun." Titrek Parmaklar daha yeni dokunmuştu ki bir el kolumun üst kısmına yapıştı ve derin bir hırıltıyla beni sertçe çekiştirdi.

"Asla - *umph*."

Kollarına atlarken kollarım Darius'un boynuna dolanıyor. Elleri kıcımın altına giriyor, ben ona yapışırken gücü etrafımda katlanıyor. Ben Yüzümü boynuna gömüp, onu kendime çekerken gözyaşlarımla tenini ıslatırken sırtındaki yaraların bilincindeydim. Sadece ona daha yakın olmak istiyorum.

"Küçük kurt mu?" Sesi temkinli ve emin değil.

Runa içimde sızlanıyor ve Darius'un kurdu onu karşılarken yüzeye olabildiğince hissediyorum.

"Artık yok," diye fısıldıyorum boynuna. Kanının kokusu böyle kusmak istiyorum ama . "Yemin et." Homurdanıyor ve ben de arkama yaslanıp ona bakıyorum.

Başını yavaşça sallıyor, gözleri bana seçimini söylüyor.

Boynunun yan tarafını sertçe kavriyorum. "O zaman onu yakalamayı asla bırakmayacağım." Kırbaça bakıyorum ve tüm vücudu sertleşiyor, dişlerini gösterirken büyüünün daha fazlası etrafımı sarıyor.

Gözlerimle ne kadar ciddi , asla durmayacağımı gösteriyorum. Eğer o bunu yapmaya devam ederse, ben de edeceğim.

"Yaptığım şey için size adalet sağlamamı nasıl beklersiniz?

Bu!" diyor öfkeyle, ancak düşmeme izin vermediği için bana dokunuşu nazık. "Bu konuda beni affetmeni istemiyorum."

Ellerimi saçlarına götürüyorum ve dişlerimi göstererek başını geriye doğru çekiyorum. "Yemin et," diyorum. "Senden buna ihtiyacım yok Darius, beni duyuyor musun? Bunu istemiyorum, buna göz yummuyorum."

Çenesi titriyor. "O zaman neye ihtiyacın var? Söyle bana, yapacağım. Nasıl daha iyi hale söyle, acını nasıl dindireceğimi söyle, o lanet kırbaça dokunmadan önce nasıl geri dönüp kendi lanet kalbimi sökebileceğimi söyle!" Gözleri biraz vahşi ve onu hiç böyle görmemiştim.

Ne yapacağını şaşırmış görünüyor, sanki onu bir arada tutan tek şey kendine zarar vermekmiş gibi.

Alnımı onunkine yaklaşıtıyorum. "Bu olmaz. Bunu durdurmanı istiyorum, tamam mı?" Gözleri sertleşiyor ama ben vazgeçmiyorum. Bu konuda geri adım atmayacağım. "Senden bunu istemiyorum, kendime senden nefret ettiğimi ne kadar söylesem de senden bunu asla istemedim. Seni ne kadar incitmek istediğimin önemi yok. Bu asla, bir kez bile, olmasını istediğim şey değildi, bu yüzden, vallier, dur," diye nefes alıyorum, gözlerimle ona yalvarıyorum.

"Bu lanet gözler," diye fısıldıyor ve gözyaşlarımı silmek için bir elini kaldırmamı sağlıyor. "O zaman benden bunu istemiyorsan ne istiyorsun?" diyor.

sanki başka bir şey olamazmış gibi.

Elleri üzerimde sıkılaşıyor, gözleri hala biraz vahşi, sanki ona cevapları sadece ben verebilirmişim gibi.

Cevap vermeden önce derin bir nefes alıyorum.

"Bana en sevdiğim çiçekleri getirmeni, benimle antrenman yapmanı, beni beslemeni, benimle dövüşmeni, ne kadar homurdanırsam homurdanayım geceleri bana sarılmanı, beni banyoda yıkamanı, kütüphanende kitap okumama izin vermeni, ay ışığında beni öpmeni, bu yemini bozmamanı istiyorum."

Bir duraklama. "İstedğin bu mu?" diye , büyüğü bir an için sırtıma dolanıyor ve ben rahatlatarak iç çekiyorum.

". " Muhtemelen neden olduğum acıyı yatıştırmak için saçlarını okşuyorum.

"Tek istediğim bu. Bu beni daha iyi hissettiriyor."

Başını sallayıp burnu benimkini dürtünceye kadar gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. "O zaman yemin ederim."

OceanofPDF.com

FOUR

RHEA

"Seni temizlememiz gerek," diyorum kollarında kıpırdanarak. İsteksiz davranıyor ama sonunda beni bırakıyor.

"Beni yıkayacak mısın, küçük kurt?" Kaşlarını kaldırıyor ve ben de ona kaşlarımı çatıyorum.

"Evet," diyorum kibirli bir şekilde, çenemi kaldırıp çok da önemli bir şey değilmiş gibi davranarak. "Şimdi gel bakalım." Büyüsü beni serbest bırakıyor ve bana bakarken bedenine geri dönüyor.

Şimdiden o serin hissi özlüyorum.

"Hayır, sen yat, ben birazdan kalkacağım" diyor, odanın içinde etrafına bakınarak. Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Darius," diye fısıldıyorum ve gözleri tekrar benimkilere dönüyor. "Bırak onları temizleyeyim, burada daha fazla kalmak istemiyorum." Sonunda başını sallayana kadar birbirimize bakıyoruz.

Bir an tereddüt ediyorum, sonra sessizce tutuyorum ve dönüp onu yatak odasına götürüyorum. Bir daha asla buraya gelmek istemiyorum.

Avucunun ağırlığı benimkinde ağırlaşıyor ve eli küçük elimi içine alsa da onu yönlendirmeme izin veriyor.

Runa bağlı olduğumuz yüzeye yaklaşıyor ve Darius homurdanıyor, şüphesiz onu hissediyor. Sonra kurdunu orada hissediyorum, o kadar yakın ki Runa'nın bir mırıltı çıkardığını duyuyorum.

Darius elimi sıkıyor, ben de boğazımda bir yumru yokmuş gibi davranarak elimi sıkıyorum.

"Herkes nerede?" diye soruyorum koridora ulaştığımızda, kapı arkamızdan çarparak kapanıyor, umarım sonsuza dek.

Bir duraksama, sonra, "Yemek odasındalar ve bulduğumuz diğer isimlerin üzerinden geçiyorlar."

Başımı sallıyorum, aklıma ilk gelen çantam olduğu için buna bir şey demiyorum.

Her seferinde bir şey, Rhea.

Basamakları ıkıyoruz ve tepeye ulaştığımızda başımı eğiyorum, yatak odasına varmadan önce Maize'i öldürdüğüm odaya ulaştığımızda daha hızlı hareket ediyorum.

Onu düşünmek istemiyorum, bu bende onun boğazını yeniden parçalama isteği uyandırıyor.

Kapıdan girdiğimizde Darius'un kokusu hemen etrafımı sarıyor, ama aynı zamanda benim kokumla da i içe geçmiş durumda. Devam edene kadar bir an duraksamama neden oluyor.

Darius'u da alarak banyoya gidiyorum. Bir bez alıp, ıslatmak için musluğu açıyorum ve ıslanmasına izin veriyorum.

İhtiyacım olan şeyleri toplarken Darius merakla beni izliyor, kollarını kavuştururken her zamanki gibi sessiz. İkimiz de yere damlayan kanı görmezden geliyoruz.

Her şeyi aldıktan sonra ona uzanıyorum ve banyonun ortasına götürüyorum, o da isteyerek gidiyor. Uyumlu bir Darius'a alışık değilim ama bunu benim iyiliğim için yaptığını biliyorum ve bunun için minnettarım.

İçimde dönen isyanı hissedebildiğinden eminim. Bir şeyler yapmam gerekiyor. Benim hatam olmamasına rağmen kendimi sorumlu hissediyorum. Yaptığı şeyi kendini cezalandırmak istediği için yaptı ama bu beni zgn hissetmekten alıkoymuyor.

Hemen bir tabure kapıyorum. Sonra tabureyi arkasına iterek oturması için ona rehberlik ediyorum, ben arkasında dururken lavabonun üzerindeki aynadan bana baktığını hissediyorum.

Nemli bezi elime aldığımda ona "Bu biraz acıtabilir" diyorum.

"Sorun değil, yakında iyileşecekler" diyor.

Sırtındaki kana ve açık yaralara bakıyorum ve sertçe yutkunuyorum. İşaretleri iyileştiğinde artık yara izleri olacak.

Sırtının her iki yanındaki işaretlerinin sert çizgilerini takip ediyorum, altında kaybolurken giydiği siyah pantolona kadar izliyorum.

Kabaca yutkunarak bezi önce özellikle derin bir yaraya götürüyorum ve titrek bir elle etrafını silmeye başlıyorum. Temizlerken nazik olmaya çalışıyorum.

Yaranın etrafından dolanırken daha fazla kan pompalanmasını izliyorum.

Darius'u omzundan bıçakladığımda, iyi biliyordum, hayati bir şey vurmadığımı biliyordum... Zarar vermeyeceğini, bunun yerine bana verdiği acının bir kısmına neden olacağını biliyordum.

Ama bu...

Rhea'ya
odaklan.

Bezi tekrar durularken, birlikte olduğumuz zamanlarda onun sırtını hiç görmediğim zamanları düşünüyorum ama sonra sadece bir kez hatırlıyorum.

"Witches Rest'te bana tişörtünü vermiştin," başladım ve gözleri benimkilere kayarak başını salladı. O sırada zihnim bulanıktı. Tüm yaralarımı gösterdikten sonra çok uzaktaydı. "Sırtını gördüm, çok netti."

Başını öne eğiyor. "Onları saklayabilen tek kişi sen değilsin. Kendimi en son incittiğimden bu yana birkaç gün geçti."

"Ama şimdi onları benden saklamadın mı?"

"Onları gördünüz. Görmediğinizi düşünmeniz için sizi kandırmaya çalışmak aptallık olur. Bunu sana yapmazdım."

Tekrar devam etmeden önce bir süre birbirimize bakıyoruz.

Ben çalışırken Darius'un sesi çıkmıyor, lavaboya gidip bezi tekrar tekrar duruladıktan sonra görevime devam ediyorum. Sonunda gücü ortaya çıkıyor, ben temizlerken bir dal parçası ön kolumun üzerinde hareket ediyor ve beni yönlendiriyor.

Beni rahatlatıyor.

Odanın sessizliğinde, "Orada neler olup bittiğini asla bilmen ," diyor.

Bize eşlik eden tek ses akan suyun sesi oldu.

Söylenmeyenleri duyuyorum, *özellikle de anneni öğrendikten sonra*. Bunu söylemiyor, istediğini ama bana hatırlatmak istemediğini hissedebiliyorum.

"Öyle sanıyorum," diye mırıldanıyorum, özellikle derin bir yaranın etrafını temizlerken. Aynada gözlerini üzerimde hissediyorum, işe koyulduğumda beni terk etmeyen bakışları beni rahatlatıyor. "Dövmelerin artık eskisi gibi olmayacak."

"Aylardır gelmiyorlar." Duraksadım... Doğru. "Önemli , en önemlisi etkilenmedi." Onun gözleri de aynısını yapınca gözlerimi kısa bir süreliğine boynuna kaydırıyorum.

Sessizlik içinde devam ediyorum, tek ses bezi olabildiğince temizlemek için her duruladığımda su sesi. Kan temizlenirken ve ben onun yaralarına yaklaşıırken, neredeyse benzer bir şey fark ettiğimde donup kalıyorum. Benim

Küçük bir adım geri atıp bakmadan önce gözlerim aynadaki Darius'a kayıyor.

Gerçekten bak.

"Aynılar," diyor ben daha sormadan ve gözlerim aynada yine onunkilerle buluşuyor. "Vücudundaki her işareti nereye koyduğumu biliyorum." Onun Ellerini kalçalarına yumruk yaptı. "Elimden geldiğince kendime de aynı muameleyi yapmaya özen gösterdim."

Bu erkek.

Ben şok içinde öylece dururken o taburenin üzerinde dönüyor. Belimdeki büyük bir el beni onun açılmış bacaklarının arasına götürüyor ve sonra o el hareket ediyor. Bu

tişörtümün altına giriyor ve sırtımda gezinmeye başlıyor. Dokunuşuyla ürperiyorum, *hissedemediği* yaralarımın birinin izini sürerken gözlerim onunkilerden hiç ayrılmıyor.

"Birçok yönden aynıyız, bazı yönlerden ise tamamen farklıyız ama şunu asla unutma küçük kurt. Size yapılan bana da yapılacaktır." I Başımı sallıyorum ve elleri başka bir yara izine gidiyor, sıkılmış bir çeneyle izi aşağıya doğru takip ediyor. Titriyorum. "Sırtındaki yara izleri bana hatırlatıyor, benim sırtımdaki yara izleri sana hatırlatıyor."

"Neyi hatırlatacağım?" Fısıldıyorum.

"Pişmanlıklarım, cezam, yeminim ve senin adaletin," diyor ve beni aniden kucağına çekiyor. Bizi burun buruna getirirken bacaklarım uyluklarının iki yanında sallanıyor. "Başka hiçbir şekilde olamayacağımız kadar biriz. Söz konusu sen olduğunda bencil bir piçim, bu yüzden daha azını kabul etmeyeceğim. Bir dahaki sefere kendinize zarar vermekle tehdit ettiğinizde, benim de aynısını yapacağımı unutmayın. Alacağım O yumuşak kalbinden faydalanmak ve sana zarar gelmesini engellemek için onu sana karşı kullanmak."

Şerefsiz bunun için üzgün bile değil.

Gözlerim kısıldı. "Her iki şekilde de işe yarıyor, Darius."

Burnunu benimkiyle ovuşturuyor ve başını sallıyor. "Bunun farkındayım, küçük kurt." Çenemi ısırtıyor. "İşte bu yüzden yeminimi bozmayacağım."

kaldırıyor ve sonra taşıyor. "Ne yapıyorsun, daha işim bitmedi," diye itiraz ediyorum.

"Öyleyiz. Şu anda onlara bakmak sana acı sırtıma bakmana izin vermeyeceğim. Artı, biliyorsun ki büyünü hissedebiliyorum. bana dokunuyor."

"Evet." Dönüyor ve ben hâlâ kucağındayken yatağa oturuyor. "O zaman beni iyileştirmek için sihrinin bir kısmını kullandığını biliyorum."

"Hâlâ gerekiyor," diye mırıldandım. İyileşme sürecini hızlandırmak için yaralarına biraz büyü yaptım.

Yaralar kapanmaya başladı, için yeterince hızlı değil. "Başka şeylerin de halledilmesi gerekiyor."

"Ne gibi?" Kalçalarımı kavırıyor ve aşağı doğru itiyor. Kaşlarımı kaldırıyorum. "Gerçekten mi? Bundan sonra nasıl sertleşebilirsin?"

"Şartlar ne olursa olsun sertleşmem için odada olman yeterli Rhea."

"Ama sırtın..." Tişörtümü başımın üstünden yırtıp atarken ben sözümü kesiyorum.

"Umurumda değil. Seni hissetmeye ihtiyacım var." Boynuma ve omzuma açık öpücükler kondururken sesi boğuk çıkıyor ve bedenim anında ona tepki veriyor.

"Darius..."

"İyi bir kız ol ve seni hissetmeme izin ver." Sesi hırçın ama tonunda daha önce duymadığım bir şey var. "Ben sadece..." kokumu içine çekiyor. "Seni hissetmeye ihtiyacım var."

Pes ediyorum.

Hiç vakit kaybetmeden göğsüme doğru bir yol yalıyor ve göğsümü ısıyor. Sütyenimin içinden göğüs ucumu. Sırada o var, sonra sırtüstü yatıyorum ve beni saniyeler içinde tamamen çıplak bırakıyor.

Yatağın ucunda dururken gözleri beni yutuyor, şişkinliği pantolonunda fark edilir. "Orada bekle." Dönüp banyoya gidiyor ve düşün açıldığını duyuyorum.

Yatakta kıvranırken sabırsızlıkla bekliyorum, sinirlerim tepemde zonklarken ellerim kürklerin içinde kenetleniyor. Vücudum sıcak, huzursuz ve hiç vakit yokmuş gibi hissediyor,

Darius banyodan çırılçıplak, su damlatarak çıktı. Dirseklerimin üzerinde , ateşlendiğimden beri ilk kez onu tamamen içime alıyorum.

Gözlerim, çenesinin altından omuzlarına, yanlarına, kalçalarına ve sonra uyluklarına kadar inen ve dizlerinin hemen üzerinde biten dövmeleri yiyor.

Sıcaktan bunaldığım sırada belli belirsiz göz gezdirdim.

Dövmeler sırtındakilerle aynı, ama şimdi vücudundaki sanatı daha da takdir edebiliyorum.

Bilmediğim bir dilde yazmanın sert çizgiler içinde gizlendiğini biliyorum. Bazen narin kıvrımlar akıyor. Yeterince yakından bakarsam kurt gözleri, kafatasları ve hançerler görebiliyorum. bana savaşı, kan dökülmesini düşündürüyor.

Darius, onu incelediğimi fark edince duraksıyor ve onu doyasıya tanımama izin veriyor.

İlk defa bunu yapabiliyorum.

Kuru dudaklarımı yalıyorum, bir kez daha bunu yapmamız gerekip gerekmediğini sorguluyorum.

Son birkaç gün çok zor geçti.

"Her şey çok fazla geldiğinde bir kaçış yolu bulmak istemenin yanlış bir tarafı yok," diyor, sanki zihnimi okuyabiliyormuş gibi, başını bana doğru eğerek. Gözlerim şaşkınlıkla onunkilere kayıyor. "Bu sadece bu zevki kiminle bulduğuna bağlı ve hiç kuşkun olmasın, bu sadece benden gelecek ve bunu sana hissettirmek hoşuma gidiyor. Sadece benim yapabileceğim bir şey."

Gözlerim onun son derece sertleşmiş sikine kayıyor ve beni dolduracağı düşüncesiyle kalçalarımı sıkıyorum, bu sefer diğerlerinden farklı olacağını biliyorum.

Her seferinde farklı oldu.

Ancak bir şey daha da değişti.

Darius sert bir ses çıkarıyor ve bir elini kendini okşamak için aşağıya uzatmasını izliyorum. "Aç bacaklarını küçük kurt, sana ne yaptığımı göster bana. Sadece *benim* sana yaptıklarımı." Sesi çakıl taşına benziyor ve ürperiyorum, yanaklarım kızarıırken bile dediğini yapıyorum. Darius bana yaklaşıyor. yatağın kenarında. "Sırılsıklam." Başını eğip daha yakından bakıyor. "Bu benim için mi?" Başımı salladım. "Aferin kızıma."

Bir damla pre-cum belirdiğinde sözleriyle inlemekten kendimi alamıyorum. Dudaklarımı yalıyorum.

"Biraz ister misin?" diye soruyor ve ben yine konuşmadan başımı sallıyorum, gözlerim beyaz boncuğa kilitleniyor.

Darius inliyor, sonra üzerimde sürünmeye başlıyor. Sikine o kadar odaklanmışım ki dizlerinin omuzlarımın iki yanında olduğunu ya da sikini dudaklarıma doğru yönlendirdiğini fark etmedim bile.

Donup kalıyorum, gözlerim onun sikinden karnına kayıyor. Ucu dudaklarıma sürtünürken hareket etmiyorum. İleri geri, ileri geri.

Dudaklarımı otomatik olarak ayırıyorum, gerekenin bu olduğunu biliyorum ve sonra yavaşça ağzımın içine itiyor, sadece ucunu. Bir an için dilimin üzerinde duruyor, sonra geri çekiliyor ve bu sefer biraz daha içeri itiyor. Bu sırada kafamdan sayıyorum, çok uzun sürmeyeceğini biliyorum-

Darius aniden kalçalarını geriye kaydırıyor ve ağzım kalıyor. O Bir elini kaldırıp yanağımı okşamaya başlıyor, ben neden durduğunu anlayamadan gözlerimi yavaşça onunkilere dikerken sabırla bekliyorum.

Gözlerimin içine derin derin bakmadan önce yüz hatlarımı inceliyor. Kendi gözleri bir tür onaylama ile geriliyor, çenesi titriyor, ama sonra vücudumdan aşağı doğru sürünüyor ve dudakları amımın üzerinde.

"Darius," diye şaşkınlıkla nefes alıyorum, mideme yerleşen ağır his şimdi daha hafif bir şeye dönüşüyor. Elim başına gidiyor ve zevkle saçlarını kavriyorum. Zihnimin beni götürmek istediği yer yerine bunu hissediyorum, bunu görüyorum.

"Onun yerine *bana* bir şey vereceksin, küçük kurt." Beni açlıktan ölüyormuş gibi yutuyor, ısıyor, ısıyor ve beni tekrar tekrar ve çok hızlı bir şekilde kenara iterken beni çıldırtıyor. "Bana her zaman *arzuladığım* bir şeyi vereceksin, özgürce vereceksin," diye homurdanıyor. İki parmağı var. Sonra içime girdi, ben başını kalçalarımın arasına sıkıştırırken hızlı bir şekilde içime girdi.

"Darius, lütfen," diye sızlanıyorum. Kalçamın iç kısmını ısıtırıp yalarken elleri kalçalarımı morartıcı bir şekilde kavriyor, yatakta kıvranırken beni çılgına çeviriyor.

Tanrım, onu bacaklarımın arasında görmek bile beni boşaltabilirdi. "Şimdiden yalvarıyorum," amıma doğru homurdanıyor ve sonra amımı emmeye başlıyor. klitoris ve ben yükseliyorum. "Kahretsin, seslerin bana neler yapıyor."

Beni tamamen doldurduğunda orgazmdan inmedim bile, ama aynı şey değil.

Yavaştı, acı verecek kadar yavaştı ve o üzerimde durup gözlerimin içine bakarken ellerim boynunun yanlarına gitti.

O benekler beliriyor, gözlerini tamamen doldurana kadar kenarda geziniyorlar. Boğazının arkasından sert bir ses çıkarıyor, eminim benim gözlerim de aynı şeyi yapıyor.

Bir anda çok fazla geliyor, çok derin hissediyorum. Gözlerimi kapatıyorum.

"Bana bak." Talepkâr sesi ve kalçalarının özellikle yavaş, derin bir itişiyile gözlerimi açıyorum. "Aferin kızıma," diyor yavaş bir tempoyla. "Her şeyimizi ortaya dökelim. Sonunda birbirimize gösterelim."

Onun gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor, benimkiler de onunkilerden. Kendimi açık ve savunmasız hissediyorum.

Gördüm.

"Seni hep görüyorum," diye inliyor, eğilip dirseklerini omuzlarıma dayıyor ve içine hapsedip koruyor. Bacaklarımı beline doladığımda parmaklarım boynuna daha çok gömülüyor. "Şimdi beni gör."

Göğsünden bir mırıltı yükseliyor, gözlerini benden hiç ayırmadığı için sesi derinden geliyor ve bunun tüm bedenimi sardığını, her dokunuşta daha da yükseldiğini hissediyorum.

Beni içeri alırken, her şeyi görmeme izin verirken gözlerindeki duygu nefesimi kesiyor. Sanki bir an için birbirimize tamamen bağlandık.

Kalçalarımı deneysel olarak döndürüyorum ve homurdanıyor, kalçaları bir an için kekeleyor. "Bunu tekrar yap, küçük kurt. Siktir." *Yapıyorum*, ona verdiğim zevkle gözlerinin geri yuvarlanışının tadını çıkarıyorum.

Bakışları üzerimde geziniyor, bir noktada hep gözlerime geri dönüyor, ama bakabildiği her yere bakıyor, birleştiğimiz yere bakıyor.

Beni derin ve yavaş sikiyor, sanki her bir hamlenin tadını çıkarıyor, ben de ona uyuyorum, vücutlarımız senkronize çünkü bizim bildiğimizden daha fazlasını biliyorlar.

Klitorisim onun sert karın kaslarına sürtünürken inliyorum ve onu kendime doğru çekiyorum, onu yumuşakça öpüyorum, tadına bakmaya ihtiyaç duyuyorum. Elleri saçlarımın arasına giriyor, biraz daha hızlı itmeye başladığında beni tutuyor, sadece üzerimden başka bir orgazm akmasına yetecek kadar.

Ağzının içine sızlanıyorum, bacaklarım onun etrafında sıkılıyor ve sonra inliyor, sesi yutuyor ve sonra beni yavaşça sikerken içimde serbest bıraktığını hissediyorum.

Ben aşağı indiğimde durmuyor ve kendini boşalttığında, sanki doyamıyormuş gibi beni yavaşça becermeye devam ediyor.

"Seni böyle hissetmek," diye mırıldanıyor boynuma doğru, ben nefesimi tutarken ağırlığını üzerime vermemeye dikkat ediyor. "Şimdiye kadar yaşadığım her şeyden daha fazlası. Ve asla bitmesini istemiyorum. Ayrıca benim için ne ifade ettiğini sana gösterebilmemin tek yolu buymuş gibi geliyor."

Bu yüzden beni hissetmek istiyor.

Gözlerimdeki beklenmedik yaşları kırıştırıyorum ve kollarımı boynuna dolayıp parmaklarımı saçlarında gezdirerek onu kendime yaklaşıtıyorum.

"Ben de," diye fısıldıyorum gerçeği. Eğer o bana böyle şeyler söyleyebiliyorsa, o zaman ben de bunları kabul edebilirim.

Belki bir gün bu değişecek ama Darius'un bana zevk vermesine izin vermek asla bir zorluk olmayacak.

Ailesi ve kardeşleri dışında başka hiçbir şey için gerçekten bir şey hissetmediğinden şüpheleniyorum.

Ön kolumda karıncalanmalar başlıyor ve ona doğru iç çekiyorum.

"Bir gün," diyor uzun bir sessizlikten sonra, bizi döndürmeden önce hâlâ boynumu öpüyor ve ben onun üstüne çıkıyorum, siki hâlâ içimde. "Dudakların sikimin etrafına dolanacak." Kıpırdamıyorum ama bir sonraki öpücüğüyle beni yatıştırıyor.

kelimeler. "Ama hata yapma küçük kurt, bu sadece senin şartlarında olacak."
Beni daha yakına çekiyor ve yüzümü boynuna yerleştiriyor, büyüsü beni
korumak istercesine etrafımı sarıyor. "Bu yüzden istemediğin zaman bana ağzını
açma, anlıyor musun? Bu asla istemediğim bir şey."

Ne diyeceğimi bilemez halde soluk
soluğa tenine sokuluyorum. "Anlıyor
musun, Rhea?"

"Var," diye mırıldanıyorum.

"Güzel," diye sırtımı okşuyor ve sonra yavaşça içime doğru itmeye başlıyor.
"Şimdi, tekrar."

Bu lanet erkek.

OceanofPDF.com

FIVE

RHEA

Darius'un uyumasını izliyorum.

Bunu sık sık yapamıyorum ama ondan önce uyandım ve şimdi eli bileğimde dolanırken göğsünün yükselip alçalmasını izliyorum, sanki beni bırakamıyormuş gibi.

Darius'un ilgisinden dolayı lezzetli bir şekilde acı çekerek kıvraniyorum ve kendimi... memnun hissediyorum. Bir kez olsun gözlerini benden kaçırmadığını, teninin benimkinden uzaklaşmasına izin vermediğini, bedenimden uzaklaşmasına asla izin vermediğini hatırlıyorum.

Darius dün gece beni becermekten öte, ruhumun bir parçasını çaldı.

Ama ona izin verdiğimde gerçekten çaldı mı?

Parmaklarımı bükerek ellerimi hareket ettiriyorum ve kaburgalarının yanından aşağı doğru iz sürüyorum, durduğumda bir dövme çizgisini takip ediyorum.

Başımı eğiyorum ve daha iyi görebilmek için yaklaşıyorum.

Bu...

"musun, küçük kurt?" Darius'un sesi çakıl taşına benziyor ve başımı kaldırdığımda onun yüzünde tembel bir sırıtışla beni izlediğini görüyorum.

Elimi geri çekmeye çalışıyorum ama o elimi tutup tekrar kaburgalarının üzerine koyuyor. "Bir tanesinde gözlerinin parladığını gördükten sonra hemen aldım." Bakıyorum

Kaburgalarının yanındaki küçük lesia çiçeğine kadar ve göğsüm ısınıyor.

"Başka bir şey de alabilirdin," diye mırıldandım, nasıl cevap vereceğimi bilemeden. "Onlar senin değer verdiğin bir şeyken neden başka bir şey alayım ki?"

Sihrinden bir dal belime dolanıyor. "Bana seni hatırlatıyorlar." Kalbimi.

"Neden orası?" Merak ediyorum. Elimi tutmaya devam ederken izini sürüyorum.

"Onu yanıma koydum çünkü sen hep orada . ." "Olacak mıyım?" Sorgulamaya cüret ediyorum. Savaşta, topraklar bunu bilse de bilmese de değil. Sadece hayatta kalmak zorunda değiliz, hayatta kalamadığımız zaman ne olacak?

ortak bir olduğunda? Artık birlikte çalışmak zorunda olmadığımız zaman mı?

Ani bir hareketle beni üzerine çekti ve yüzümü kendi yüzüne . "Evet." Bunu mutlak bir kesinlikle söylüyor, kararlılık gözlerini dolduruyor. "Hissetmiyor musun?"

Gözlerim onunkiler arasında gidip geliyor ve yavaşça başımı sallıyorum. "" Aramızdaki bağ artık o kadar yıpranmış, o kadar sıkı değil. Daha güçlü hissettiriyor, beni ona daha önce hiç hissetmediğim kadar çekiyor.

Aramızdaki şeyler artık farklı hissediyor. Sabit ya da doğru değil, sadece... farklı.

Tekrar tekrar boşalmamı sağladıktan sonra bütün gece bana sarıldı ve ilk kez onunla konuda tartışmadım ya da kavga etmedim. Onu orada istiyordum, hayır, ona ihtiyacım vardı. Ona yakın olmak, kokusunu etrafıma sarmak ve beni güvende hissettirmesi...

Yine, işler yolunda gitmiyor ve belki de hiç gitmeyecek. İkimizin de başına gelenler ve nedenleri karmaşık. Ben onu affetmedim, o da affedilmek istemiyor. Ama belki şimdi nihayet ilerlemeye başlayabiliriz.

Bir daha kendine zarar vermeyeceğine dair yeminini tuttuğu sürece. Eğer bozarsa düşüncesi beni hasta ediyor.

Darius burnunu benimkine sürüyor ve dudaklarıma doğru nefes alıyor.

"Yapacağım

Her zaman yanında , bu neye benzerse benzesin ve sen her zaman benimle olacaksın." Kolumu kaldırıyor ve ön kolumun ortasına yumuşak bir öpücük konduruyor.

Keskin bir nefes çekiyorum. Gülümsüyor, . Göt herif.

Ona karşı gevşemeye izin veriyorum ve kollarını bana doluyor, eli çıplak sırtımda geziniyor ve bir kez daha parmaklarını göremediği yaraların gezdiriyor.

Bana onunkini hatırlatıyor.

Bundan sonra kendimi ona daha yakın hissetmem yanlış mı? İkimizde de bir şeyleri hatırlatan ama aynı zamanda üstesinden geleceğimiz bir şeyler olduğunu?

"Sırtın nasıl?" Vücuduna daha fazla gömülerek ve başımı boynunun kıvrımına yerleştirerek soruyorum.

Vücudu gerilirken bile "İyi," diyor. Doğrulamaya çalışıyorum ama iç çekerek beni durduruyor. "Biraz acı var ama başa çıkamayacağım bir şey değil."

Birbirimize karşı her daha mı dürüstüz? Bu bizim yeni bir şeyimiz mi?

"Sevindim," ona ve sevindim. Bir daha asla.

Altımda kayıyor ve bir elini bileğimde, bir zamanlar terbiyum kelepçelerin kırmızı izlerinin olduğu yerde gezdiriyor. "Bunları saklamıyor musun?"

Başımı salladım. "Yapamam." Bunun üzerine geriliyor. "Neden bilmiyorum ama ." Omuz silkiyorum. "Benim için sorun değil, bir daha asla zincirlenmemem gerektiğini hatırlatıyorlar."

Altımda hırlıyor ve beni daha sıkı tutuyor. "Asla." Sonra büyüğü etrafıma dolanıyor ve ben ofluyorum.

"Çok sahiplenici."

"Koruyucu," diye düzeltiyor. "Emredici."

"İddialı."

Azarlamak için boynunu ısııyorum ve o da nefesinin altında inliyor. "Can sıkıcı."

"Çok sevimli."

Yanaklarım kızarıırken yüzümü daha da gizliyorum ama o yine de biliyormuş gibi kıkırdıyor.

İçimi ona doğru çekiyorum ve sonunda "Kgerekiyor, değil mi?" diyorum.

Benim iç çekişimi kendi iç çekişiyle takip ediyor. "Yapacak çok şey var." Başımı sallıyorum. "Seni sonsuza kadar bu yatakta tutabilseydim, ." Banyoya doğru yürürken aniden omzunun üzerinden çekiliyorum. "Ama dökülmesi gereken kan var ve ilk sırada biz varız."

Öyleyiz.

"Hazır mısın?" Darius bana soruyor ve ben titrek bir nefes alıyorum.

Yatak odasındaaydık, yatakta oturuyorduk, aramızda kristal vardı. Darius'a kristali almasını söyledim ve o da tek kelime etmeden gitti.

Gittiği süre boyunca bodruma geri dönecek diye endişelendim mi? Evet, ama hemen bana geri döndü ve şimdi ben kendimi hazırlarken karşılıklı oturuyoruz.

Bunu bir daha başkalarının önünde yapmak istemedim ve Darius beni sorgulamadı bile, nedenini bile sormadı.

Öncekiyle aynı tepkiyi verirsem diye mahremiyet istedim ve bunu Darius'un önünde yapmak beni rahatsız etmiyor gibi görünüyor.

Beni en kötü halimde gördü, en dibe vurmuş halimi gördü ama yine de burada, beni istiyor.

Son zamanlarda başkalarının önünde gösterdiğim zayıflık miktarı sinir bozucu. Kurtlar olarak, bize meydan okunması riskine karşı asla zayıflık göstermeyiz. Sürümle birlikte Eridian'da yaşamak huzurlu olsa da Alfa bu zayıflığı göstermez.

Son zamanlarda kendime engel olamıyorum ve zavallı hissetmekten yoruldum. "Hazırım," diyorum ona ve omuzlarımı dikleştiriyorum.

"Sen varsın."

Sahip.

Düşman olarak başlamamızla ilgili bir şey var, kısa bir süre içinde çoğundan daha fazlasını yaşadık ve bu da artık onun niyetini bildiğim anlamına geliyor.

Eylemlerinin ardındaki mantığı.

Sözlerinin nasıl ağırlık taşıdığını.

Nasıl yapacağını bilmediğini hissetse bile bana kendi yöntemleriyle nasıl değer verdiğini.

İkimiz de aynı anda uzanıp kristale dokunuyoruz ve sonra anında anıya geri dönüyoruz.

Yere bakarken Darius'un elini sıkıca tutuyorum ve önümdekiyle bir kez daha yüzleşmek için cesaret kazanıyorum.

Darius beni kendine çekiyor, ben birkaç adım atarken kollarını bana doluyor. anılarla yüzleşmek için nefes alır. Haydutlarla, Charles'la ilgili bize yardımcı olabilecek bir şey var mı diye bakmalıyız.

Elimi göğsüne koyarak ona bakıyorum, parmaklarının tersiyle yanağımı okşayarak bana orada olduğunu hissettirirken gücünü içime çekiyorum.

Runa derimin hemen altına geliyor ve Darius'un gözleri, kurdunu orada hissetmeden önce karıyor.

Onlar da bizimle birlikte.

Başımı sallıyorum ve kollarında dönerek manzarayı bir kez daha seyrediyorum.

Kukuletalı figürler ilahi söylüyor, Charles taş platformun üzerinde, başka bir kişi de yan tarafta. Annem ortada, zincirlerle asılı.

Çıkmakla tehdit eden safrayı yutuyorum.

Darius ensemle masaj yaparken bana "İyisin," diyor.

Birkaç titrek nefes alıyorum, hissettiğim mide bulantısını kontrol etmeye çalışıyorum, kemiklerim tit.

"Ben iyiyim," diye nefes alıyorum.

"Ne dediklerini biliyor musun?" Darius sanki bir ürperti hissediyormuşuz gibi kollarımı ovuşturarak bana sessizce soruyor.

Yürek parçalayıcı bir korkudan başka bir şey hissetmiyorum.

"Hayır," diyorum, ağzım kurudu. "Ama sanırım gücü artıran bir şey. En azından öyle hissettiriyor." Kaşlarım çatılıyor, açıklamaya çalışıyorum ama yapamıyorum.

"Bir fark hissediyor musun?" diye soruyor.

"Evet. Hava neredeyse yüklü gibi, sanki güçle dolu kalınlaşan bir battaniye gibi, yerleştirilmeyi bekliyor."

"Hmm."

İleriye doğru bir adım atıyorum, Darius arkamdan geliyor ve kapüşonlu figürlerin arasından geçiyoruz. Parlayan platforma, oraya yerleştirilmiş rünlere bakıyorum ve ellerimi yumrukluyorum.

"Bir tuzak taşı." Başımla platformu işaret ediyorum. "Aşağı inmeyi başarsa bile kaçamazdı."

Rahatlamak için tekrar enseme sıkıyor.

Kapana kısılmıştı ve bence bunu biliyordu ama yine de son nefesine kadar savaştı.

Ah, anne.

Platforma doğru yürüyoruz, ben kendimi çelikleştirirken kenarda duruyoruz. Gözlerimi hızla kırıştırarak bakışlarımı kaldırıyorum ve onu görüyorum.

Yaşlandığımda nasıl görüneceğimi hayal kişi o. Zarafet ve cesaret dolu. Şiddetli bir koruyucu ve nazik bir bakıcı.

Bir savaşçı.

"Tıpkı sana benziyor." Darius kollarını benimkilere sürterek şöyle diyor yanımda duruyor, parmakları benimkilere dolanıyor. Başımı sallıyorum. "Bu vahşiliği aldığını biliyorum." Ses tonunda hayranlık var ve içime bir sıcaklık doluyor.

"Topraklar için fazla iyiydi," diye boğuluyorum, Charles'a hırlarken kaybedeceğini bile bile dövüşmesini izliyorum.

"Aileden gelen bir şey." Gözlerimi kısa bir süreliğine Darius'çeviriyorum ve az sonra ne olacağını bildiğim için elini sıkıyorum.

"Bir daha izleme, küçük kurt," diye nazikçe emrediyor. Bir elini kaldırıp gözlerimi kapatıyor, böylece önümü ya da yukarıyı göremiyorum. "Yeterince kâbus görüyorsun, kendini daha fazlasını görmeye zorlama."

Söylediği gibi beni korumasına izin veriyorum ve sesleri, ilahileri, boğulmaları, kanın taşta damlamasını bastırmaya çalışıyorum.

Annem Charles'a topraklarda dolaşacak canavarlardan bahsediyor ve Darius aniden donup kalıyor.

"Ne oldu?" Onun elini uzaklaştırmak için elimi kaldırıyorum.

"Yapma," diyor, yoğun bir taleple. Kolu belime dolanıyor ve beni daha da yaklaşıyor. Duraksıyorum, sonra elimi bırakıyorum. Yine de Darius'un bana bıraktığı boşluktan aşağıyı görmeye devam ediyorum.

O kanın taşın oyuklarını dolduruşunu, kendi nabzına benzeyen bir şekilde parlamışını izliyorum.

Ve sonra yanıp sönüyor.

Kaşlarım çatıldı, sanki taşın içine *sızmış* gibi görünüyor.

Charles gülüyor, biriyle işe yarayıp yaramadığını nasıl göreceklarını konuşuyor, ama ben şu anda kısa çimlerin üzerinde yan tarafta beliren karanlık lekeye odaklanmış durumdayım. Neredeyse yüksek ısıdan kabarıyor gibi görünüyor ve sonra kenarları sanki karanlık bir alevmiş gibi dans ediyor.

Darius'un elini gözlerimden çekip onu işaret ediyorum.

"Bunu daha önce gördün mü?" Ona soruyorum.

"Hayır," diye , tam o sırada içinden bir şekil belirmeye başlıyor. Katılaşıp kadar neredeyse bir hayalet gibi görünüyor ve iki bacak çimlerin üzerinde ilerlerken yutkunuyorum.

Sonra Darius'un elini daha sıkı kavıyorum, gözleri doğrudan bize bakıyor ve delici bir uluma çıkarıyor.

Rogure.

Charles'a ve diğer kapüşonlu figüre bakıyorum, önlerinde asılı duran cansız bedeni görmezden geliyorum. "Fark etmediler," diyorum Darius'a.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye soruyor. "Tam şurada."

Ama kimse onu görmüyor gibi görünüyor, yine de doğrudan bize bakıyor.

"Bu sadece bir anı, bizi görmesinin imkanı yok, peki kime bakıyor?"

Darius arkamıza bakıyor ve ben de aynısını yapıyorum. "İlahiyi bırakanlardan başka bir şey yok, ki onların da Yüce'nin cadıları olduğundan şüpheleniyorum."

Geri dönüyorum ve haydut daha da yaklaştığı için irkiliyorum. "Darius..."

"Ne-" Rogure dişleri çıplak ve parçalamaya hazır bir şekilde saldırırken onu yana itiyorum.

Yoldan çekiliyorum, rogure yere indiğinde yüzüme doğru dönerken içimdeki şok sarsılıyor.

"Rhea!" Darius rogure'un arkasından yaklaşıyor ama rogure çoktan bana doğru hamle yapmaya başlamıştı bile.

Yuvarlanıyorum, sanki orada değillermiş gibi kapüşonlu figürlerin arasından geçerken bir ayağımı dışarı atıyorum ve haydunun yüzüne çarpıyorum. Siyah salyası yere sıçrarken ve tekrar üzerime gelirken boğazından ölümcül bir hırıltı çıkarken nasıl olup da katı beden olduğunu merak edecek vaktim yok.

Ama bu şansı bulamaz.

Siyah bir ip boynuna dolanarak onu benden uzaklaştırıyor. Darius arkasında beliriyor, gözleri öfkeli bir şekilde sırtına biniyor ve ellerini boynuna doluyor.

İkimiz de sihrinin bunu onun için yapabileceğini biliyoruz, ancak benim için geldiği için, bunu kişisel olarak yapmak istiyor.

Darius'un öfkeli nefesleri de buna eşlik ederken kulakları sağır eden çatırtı etrafımızda yankılanıyor.

Horoz gevşiyor ve ben ona kocaman gözlerle bakıyorum.

Bu bir anı, bu nasıl mümkün olabilir?

Darius canlanacakmış gibi rogure'un üzerinde duruyor, elleri esniyor, omuzlarının arkasındaki iki büyük kütle öfkeyle hareket ediyor.

"Dar," diyorum nazikçe ve gözlerini bana dikiyor.

Bir zamanlar gözlerindeki bu öfke tüylerimi diken diken ederdi ama bunun bana göre olmadığını biliyorum.

Beni yerde görünce kendine gelir gibi oluyor ve bana doğru koşuyor, ağır bir şekilde dizlerinin üzerine çöküyor, bir sonraki nefeste elleri üzerimde.

"Yaralandın mı? Seni ısırdı mı?" Elleri çılgınca, var olmayan yaraları .

"Ben iyiyim," diyorum ona, tereddütle uzanıyorum ve durmayınca elimi yanağına koyuyorum. "Darius," diyorum biraz daha güçlü bir şekilde ve gözleri benimkilere kayıyor. "Ben iyiyim."

Gözleri bir an benimkiler arasında gidip geliyor ama sonra rahat bir alıp başını sallıyor. "Hadi buradan siktir olup gidelim."
Daha fazla katılamazdım.

OceanofPDF.com

SIX

RHEA

Yemek odasına girdiğimde Taylor, "Yeterince uzun sürdü," diyor, gözleri herhangi bir yaralanma belirtisi arıyor.

Ona öfkelen dim. "Ben iyiyim." Bir an bekliyor ve sonra başını yanağını yanağıma sürüyor.

"Bizi günlerce bırakıp bırakmalısın," diye mız mızlanıyor Colten, Taylor yolumdan çekilince yanağımı okşuyor.

Başını okşuyorum ve sırtını ovuyorum. "Özür dilerim," diyorum ve ciddi yim.

Hepimiz uzun zamandır birlikteyiz, bu yüzden onlardan uzak kalmak hoşuma giden bir şey değil.

Bu bana diğerlerini, Kade'i düşündürüyor ve ellerim içimde sarsılan kayıp hissiyle titremeye başlıyor.

Hudson omzumu sıkıyor ve Colten'in yanına oturmak için hareket ediyor, sonra Josh önümde duruyor.

"*Biliyorum,*" diyor bağlantıda ve ben başımı sallayıp kollarına kapanıyorum, tanıdık bir hırıltı geliyor. "Hiç durmayacak mı?" Josh başımın yan tarafına sokularak mırıldanıyor.

Kıkırdıyorum. "Hayır."

Bana el sallayan ve gülümseyen Sarah'nın yanına oturmak için hareket ediyor. Ona başımı sallıyorum ve ne kadar sağlıklı göründüğünü fark ediyorum. Buna sevindim.

Sırada Seb var. "Bensiz bir karıştırıyor musun?" diye soruyor kaşlarını oynatarak ve dikkatle boynuma bakarak. Darius'un bu sabah duşta bilerek bıraktığı ısırtığa. "Bir dahaki sefere beni davet et, eminim bebek bakıcından daha iyi yapabilirim."

Kıkırdayarak başımı sallıyorum ve sarılmasını kabul ediyorum. Sırf Darius'u kızdırmak için , bir sonraki nefeste masanın üzerinden uçuyor ve karşımdaki duvara çarpıyor.

Nefesim kesiliyor ve iri gözlerimi Darius'a çeviriyorum. "Aptal," diye mırıldanıyor Leo oturduğu yerden.

"Bence taşakları var." Bu Damian'dan. "Daha çok ölüm yemini gibi," diye mırıldanıyor Zaide.

"Hiç durdu mu?" Jerrod, karşısında oturan Anna'ya soruyor.

"Hayır," diyor, bir içki alıyor ve Sebastian'a bakıyor. "Kendini asla kontrol edemez."

"Peki sen?" Zaide ona sorar ve ikisi de başka bir şey söylemeden birbirlerine bakarlar.

Seb ayağa kalkarken ellerini silkeliyor, öfkeli nefesler ensemde solurken kıyafetlerindeki görünmez kirleri siliyor.

"Bu gerekli miydi?" diye sorar Darius'a.

"Ona dokunmayı kes!" Homurdanıyor ve ben oturmak için hareket ederken ikisini de görmezden geliyorum.

Sırada penisler varsa hiç şaşırmayacağım.

Tabii ki kendi koltuğuma geçme şansım olmuyor, çünkü sıcak bir kucağa çekiliyorum, uzuvlarım tam Darius'un istediği gibi düzenlenmiş ve gücü beni sabit tutmak için belimi sarıyor.

Yenilgiyle iç geçiriyorum ama aynı zamanda gizliden gizliye hoşuma da gidiyor.

Şu anda ben de ondan uzak kalmak istemiyorum.

Darius böğürtlen ve ekmek alıyor, biraz etle birlikte tabağıma yığıyor.

Çok fazla şey var ama bir şey söylemiyorum.

Diğerlerinin yine bizi izlediğini hissedebiliyorum ama karnımın guruldaması umursamamamı sağlıyor.

Darius miktardan memnun kaldığında bir parça ekmeği dudaklarıma uzatıyor, ben de dönüp bir meyve alıyorum ve onunkine uzatıyorum.

Ekmeğimden bir ısırık alıyorum ve duraksıyor, ağzını açmadan önce gözlerini benimkilere dikeyor... sonra içindeki meyveyi fırlatıyorum.

Boğazının arkasına çarpmış olmalı çünkü öksürmeye ve sıçramaya başlıyor. Sırıyorum.

Damian ve Seb kahkahalarla uluyor, diğerleri kıkırdıyor ve ben yemeğimi çiğnemeye devam ediyorum. Ağzıma böğürtlen tıktırdığı için böyle oldu.

Banyo.

Evet, pislik, diyorum gözlerimle o bana bakarken, bunu hatırlıyorum.

Başını sallıyor, daha fazla yemekle beslemeden önce gücüyle sıkıyor.

"Alfa'sı böğürtlen yerken öğürüyor," diyor Colten ekmeğini yerken. "Artık her şeyi gördüm."

Hudson, Colten'ın tabağını daha fazla yiyebilmesi için yaklaştıracak, "Uslu dur, yavrum," diyor.

Colten omuz silkiyor. "Çok komik."

Hudson eğilip ona bir şeyler fısıldar ve Colten'ın gözleri

Bir an için gözlerim kamaşıyor, yanaklarım ısınıyor. Gülmemek için ısıırıyorum, gözlerim gülümsemelerini saklayan Josh ve Anna'ya kayıyor.

"Bize kristalde ne bulduğunu anlat," diyor Taylor ve bu beni ayıltıyor, hissettiğim hafiflik buharlaşıyor.

Bir nefes alıyorum ve onları bilgilendiriyorum.

"Yani gerçek gibiydi?" Josh soruyor. Tansiyon yükselirken arka planda ateş çıkırtıyor, herkes duruma odaklanıyor, tabaklara artık dokunulmuyor.

"Sanki oradaydı. Kesinlikle katı bir şeydi, hafızanın bir parçası değildi," diyorum ona.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Damian koltuğunda geriye yaslanarak sorar.

"Bilmiyoruz," diyor Darius arkamdan. "Ama bize saldırdı ve sonra ben onu öldürdüm." O haydutu gördüğüm için damarlarım buz tutarken, vücut ısısına ihtiyaç duyarak ona sarılıyorum.

Kimse buna bir şey demiyor, kendi düşüncelerinde kayboluyorlar. Sadece bunu tartışıyor olmamıza şaşıyorum. Kimse Darius ve benim son birkaç gündür nerede olduğumuz hakkında tek kelime etmedi.

Bu konuda daha fazla minnettar olamazdım.

Bir elimi uzatıp Darius'un kalçasına koyuyorum, seğirirken parmak uçlarımın altında onun gücünü hissediyorum. Etrafımı saran kolu sıkılaşıyor, beni daha da yakınına çekiyor ve seyircileri umursamadan boynumun arkasına sokuluyor.

"Bunu gerçekleştirmek için hafıza taşında bulunabilecek bir tür büyü var mı?" Zaide soruyor, Sebastian ona bakarken kılıcını bilemekten başını kaldırmıyor.

"Hiç duymadım," diyor Leo.

"Bir hafıza taşının değişebildiğini hiç duymadık, bu yüzden bunu göz ardı edemeyiz," diyorum onlara.

"Kütüphaneye bakmalıyız, bakalım bir şey bulabilecek miyiz?" Anna öneriyor.

Sürüm başını sallıyor, Sarah onun kalede yeni yerlere gitmesi konusunda daha tereddütlü ama Josh parmaklarını onunkilerle birleştiriyor ve elinin arkasını öpüyor.

"Ona karşı çok tatlısın," diyorum bağlantıda ona.

Josh bana bakıyor ve kaşlarını kaldırıyor. *"Ve seni küçük bir evcil hayvan gibi kucağına oturtmasına isteyerek izin veriyorsun."*

Kaşlarımı çatarken bile yanaklarım ısınıyor. *"Ben senin evcil hayvanın değilim-"* İçimi çekiyorum ve sonra hafifçe dönüp Darius'a bakıyorum.

Başını yana eğiyor, özür dilemeden konuşmamızı kesiyor. "Pislik," diye mırıldanıyorum. Arkamdan kıkırdıyor ve sonra dudakları dudaklarımda Kulak.

"Bu pislik seni elime, dilime, sikime damlattı-" Herkesin sırtıma baktığını hissettiğimde elimi ağzına bastırıyorum.

"O zaman kütüphaneye gidelim mi?" Sesimi olabildiğince sabit tutarak söylüyorum.

Sandalyelerin geriye itildiğini, ayak seslerini ve boğuk kahkahaları duyuyorum.

Darius'a ters ters bakıyorum ama o taşaklarını kaybetme ihtimalini umursamıyor.

Saçlarımın arkasından tutup başımı geriye çekiyor ve dili dilime değdiği anda tüm duyularımı istila ediyor. Açlıktan ölmek üzere olan bir hayvan gibi öpüşürken inliyor ve nefes almama bile izin vermiyor, ben de buna izin veriyorum.

Özellikle de göğsünden gelen bir gümbürtüyle birlikte o tatmin olmuş sesleri çıkardığında.

Tamam, belki taşakları onda kalabilir.

Bir hışırtı başlıyor ve ardından derin bir inilti. İç çekiyorum, kütüphanede saatler geçirip hiçbir şey bulamamaktan bitkin düşmüştüm.

Bir inilti geliyor, ama bunun zevkten değil, acıdan olduğunu fark ediyorum.

Uykulu gözlerimi kırpıştırarak uyanıyorum, odada beni neyin uyandırdığını bulmaya çalışıyorum, yanımdaki sıcaklık beni tamamen terk ettiğinde.

Başımı çeviriyorum ve Darius'un yatağın kenarına oturup başını eğmesini izliyorum.

Bir elini saçlarında gezdirerek sallıyor gibi görünüyor.

Tedirgin görünüyor.

Aniden ayağa kalkıyor, ama her zamanki gibi sessizce hareket edebiliyor.

Kapıya doğru ilerliyor, yumruğunu sıkıyor ve midem bulanıyor.

"Darius?" Ay ışığı odanın içinden süzülüp sırtındaki yara izlerini aydınlatırken hızla doğrulup kürkleri göğsüme bastırıyorum.

Sesimi duyunca sakinleşiyor, omuzları kabaca inip kalkıyor.

Ayaklarım yere değiyor ve ona doğru ilerliyorum, vücudunun önüne gelene kadar durmuyorum.

Bana bakarken gözleri biraz odaklanmamış gibi görünüyor, vücudunu bir ter tabakası kaplıyor.

Kaşlarım çatıldı. "Darius?"

Birkaç kez gözlerini kırpıştırarak başını sallıyor. "Yatağına git, dinleniyor olmalısın." Yana doğru ilerliyor ve yanımdan geçiyor.

Dönüp elini tutuyorum ve kalbim çılgınca atarken sertçe sıkıyorum. "Yemin ettin," diye hatırlatıyorum ona ve ciğerlerinden çıkan nefesi duyuyorum.

Bir daha bodruma inmeyeceğini söyledi.

Uzun bir süre bu şekilde sessizlik içinde kaldık, ben onun elini o da kendisini uyandıran her neyse sakinleşmeye çalışıyordu.

"Yatağına geri dön," diye fısıldıyorum, onu nazikçe çekerek.

Bana izin verdiğinde şaşırıyorum ama o da benimle yatağına kadar devam ediyorum. Onu nazikçe aşağı itip yanına uzanıyorum.

Gözlerini zorlukla kırpıştırarak tavana bakıyor ve ben dudağımı ısırıyorum.

Kararımı verdim, çıktım ve elleri anında belime gitti.

"Sorun nedir?" Sessizce sordum.

Gözleri yavaşça benimkilere geliyor ve içlerindeki acı nefesimin kesilmesine neden oluyor.

"Bir şey yok, dinlen küçük kurt." Beni aşağı çekmeye çalışıyor ama onu durduruyorum. Bir kez daha birbirimizin bakışlarına kilitlenerek, gözlerimle bana anlatmasını istiyorum.

"Sadece bir kâbustu." Belimi bıraktığında başımı eğiyorum ve ellerine bakıyorum.

İçlerindeki titremeyi görüyorum ve endişem artıyor.

"Konu neydi?" Sesimi alçak ve sessiz tutuyorum.

"Günahlarım."

Ben.

O hâlâ ellerine bakarken ellerimi çıplak göğsünde gezdiriyorum.

"Kan görüyorum, acı görüyorum. İhanet görüyorum." Sözleri alçak sesle, bir sır gibi.

Ellerini tutup avuçlarımın içinde tutuyorum, parmaklarımı parmak eklemlerinin ve avuç içlerinin üzerinde gezdiriyorum.

"Ellerine baktığımda ne gördüğümü biliyor musun?" Diyorum ve gözleri benimkilere kayıyor, başı yavaşça ileri geri hareket ediyor, sanki sözlerime tutunmuş gibi. "Yemek yemediğim zamanlarda beni besleyen, su içmediğim zamanlarda bana su veren elleri görüyorum." Ellerini ters çeviriyorum, böylece avuç içlerimiz düz, birlikte oluyor. "Bunu kendi başıma yapacak gücüm yokken beni yıkayan elleri görüyorum. En sevdiğim çiçeklerin tohumlarını eken, onlara tekrar sahip olmamı sağlayan elleri görüyorum çünkü benim için ne kadar önemli olduklarını biliyordu." Nefes alış veriş hızlandı, gözleri bana sabitlendi. "Bir zamanlar bana acı vermiş olabilecek eller görüyorum." İrkildi ve acı veren bir ses

ama ellerini göğsüme götürerek kalp atışlarımı hissetmesine izin veriyorum.

"Ama o eller beni bir daha asla incitmedi. Bana değer verdiler, beni tuttular ve benim için ellerinden gelenin en iyisini yapmaya devam ediyorlar." Ona gülümsüyorum, öne doğru eğilip saçlarının bir kısmını şefkatle alnından uzaklaştırıyorum. "Sanırım

bu eller benim için her zaman en iyisi olabilir."

Ellerini bırakıyorum ve yüzüme gelip tutuyorlar. Başparmakları gözlerimin altında ileri geri hareket ediyor, ben ona gülümserken beni hissediyor.

"Laeliah," diye mırıldanıyor sert bir sesle. Bir kahkaha atıyorum ama elini kalbimin üzerinde gezdirince duruyorum. "Laeliah," diye tekrarlıyor, gözleri benimkiler arasında gidip geliyor.

Ne dediğini anlıyorum. Kalbim çok güzel.

Yakalanıp yakalanmayacağınızı bilmeden düşmek korkutucudur. Ama mesele şu ki, bu gerçekleştiğinde hiçbir söz hakkınız yok.

Görünmez bir güç sizi o uçurumdan aşağı iter ve tek yapabileceğiniz dipte sizi bekleyen eller olmasını ummaktır.

Ve bu her şeyden daha korkutucu.

OceanofPDF.com

SEVEN

RHEA

"Vay canına," diyor Josh, lesia çiçeklerinden oluşan tarlaya bakarken. "Gerçekten de sana bir çiçek tarlası yapmış."

Gülümsüyorum, parmaklarım bir söğüt ağacının sarkan dallarında geziniyor. "O yaptı." Bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey.

"Artık bunu onun üzerinde tutabilirim." Kendi kendine başını sallıyor, yüzünde bir gülümseme var. Omzuna kendi omzumla vuruyorum. "Onu rahat bırak."

Kaşlarını kaldırıyor. "Az önce onu mu savundun?" Duraksadım, dehşete kapıldım. "Az önce düşmanı savundun. Bizim için her şey bitti."

"Kapa çeneni." Ona tıslıyorum, ilerideki diğerleri bana bakmak için dönerken yüzümü buruşturuyorum.

Hay sikeyim.

Hepsi gülerken inliyorum, yanaklarım ısınıyor.

Tarlada biraz daha yürüdük, sessizlik peşimizi bırakmadı.

Josh bir bana bakıyor ve konuşmamı beklediğini biliyorum.

İç çekiyorum, yere çökmeden önce duraklıyorum.

"Korkunçtu," diyorum ona, öğleden sonra güneşine bakarak. "Orada asılı duruyordu, canı yanıyordu ama yine de Charles'a meydan okuyordu."

Gözlerimden yaşlar akıyor. "Onu öldürdü. Boğazını kesti..." Sözcükleri ağzıma tıkıyorum ve gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

Sırada Josh var, beni oturur pozisyona çekiyor ve kucaklıyor.

"Çok özür dilerim." Ben ona sarılıp rahatlığını hissederken o beni ileri geri sallıyor.

"Çok cesurdu," diye fısıldadım. "Kaybettiği bir savaşta sonuna kadar mücadele etti."

"Catherine biz küçükken hep böyleydi. Sürekli bizimle uğraşan o çocuğu hatırlıyor musun?" Islak bir kahkaha atıyorum. "Ona anne kurt gibi davrandı ve bir daha bizi rahatsız etmedi."

Yapmadılar.

"O da seni kendi kızı olarak görüyordu, biliyorsun." Ona söyledim ve o da kekeleyerek bir nefes verdi.

"Biliyorum. Ben de onu annem olarak görüyordum."

Ona doğru iç çektim. "Ağlamaktan çok yoruldu. Yıllarca zar zor ağladım ve şimdi duramıyorum."

"Çok şey atlattın," diyor sırtımı sıvazlayarak.

İtiraz etmeye gidiyorum, normalde yapacağım bir şey ama çok şey yaşadım. Bir kenara itmeye devam edemem.

"Hepimizin var." Biraz yumuşuyorum, bu düşünceleri paylaşmama izin veriyorum. Omzunun üzerinden çiçeklere bakıyorum, sonra soğuk bir rüzgârın dallarını savurduğu ağaçlara doğru bakıyorum. "Çok güzel."

Josh geri çekiliyor ve neye görmek için dönüyor. "Sen ve ağaçlar," dalga geçiyor ve ben bir kahkaha atıp titriyorum.

Birkaç hafta içinde kış gelecek ve onu hissetmeye başlayabiliriz.

Josh ayağa kalkmama yardım ediyor ve diğerlerinin yürüdüğü yolu takip ediyoruz.

Colten ve Hudson birbirlerini itip kakarak her zamanki gibi didişirken Taylor muhtemelen bir şeylerin üzerimize atlayacağını düşünerek araziye bakıyor. Anna, Sebastian'la birlikte bir ağacın yanına çömelmiş, muhtemelen ona mantarları öğretmeye çalışıyor ve başarısız oluyor.

Muhtemelen ağacın, içine bıçak atma standardına uygun olup olmadığını görmek için oradadır.

"Nasıl olduğumu biliyorsun," diye yanıtlıyorum sonunda Josh'u.

"Hissediyorum," diye kabul ediyor. "Sadece onlara dokunduğunda hissettiklerini hiç hissetmedim." "Eh, sen bir Varis değilsin."

"Sen bir Varis değilsin," diye taklit ediyor ve ben gülerek onu itiyorum.

"Göt." Ona küçük bir gülümseme veriyorum. "İçindeki yaşamı hissedebiliyorum, köklerine kadar hissedebiliyorum, aşağıdaki toprağa bağlanıyor. Bir fısıltı gibi

masumiyet, parlak ve saf. Onun gibi başka bir şey yok." Çiçeklere bakıyorum. "Nefes almak gibi, çok doğal ama ihtiyaç duyulan bir şey."

Seb yaklaşp yüzünü buruşturdu. "Bu lanet olası bir ağaç, Rhea." Yüzündeki ifadeye gülüyorum. "Birini ona karşı tutmak için iyidirler.

Yine de. Seni ona karşı tutabilir miyim?" Bunu ciddi ciddi düşünüyormuş gibi beni bir aşağı bir yukarı süzüyor.

Darius'la bir ağaca yaslanıp birbirimize sarıldığımız anı zihnimde dalgalanıyor ve yanaklarımı ısıtıyor.

Seb gülümsüyor, tüm dişleriyle, bana bu tepkiyi verdirdiğini düşünüyor.

"Tanrım," diye mırıldanıyor Josh, Hudson ve Colten'in yanına gitmeden önce bana yan gözle bakıyor ve bu düşünce hayal edebileceği en kötü şeymiş gibi titriyor.

Josh aniden değişerek kürkünü silkeliyor ve Colten'in gözleri açılıyor, çünkü aniden üzerine atlıyor.

Hudson kollarını kavuşturur, Colten'in değişimini izlerken yüzünde bir gülümseme belirir ve ardından iki kurt çiçeklerin arasında oyun oynamaya başlar.

"Buralarda harika bitki örtüsü var," diyor Anna, elinde benim bile fark etmediğim bir sepetle.

"Görünüşe göre çok şey toplamışsınız?" Başımla sepeti işaret ediyorum.

Gülümsüyor. " fazladan bulundurmak her zaman iyidir. Yine de bazı zehirler için bazı malzemeler var."

Ona göz kırpıyorum. "Tanrılar aşkına kimi zehirliyorsun?"

Başını sallayarak uzaklaşıyor ve sessiz bıçak kullananlar hakkında mırıldanıyor ve gözlerim soru soran Taylor'a gidiyor.

"Hiçbir fikrim yok," diyerek önden yürümeye başladı ve iki kurdun birbirlerini ısırp hırlamalarını izledi.

Bir sonraki anda Colten'in üstünlüğü ele geçirdiğini görüyorum ama Hudson onu ensesinden çekiyor. Colten etrafında dönüyor ve ona havlıyor, ama Hudson sadece kaşlarını kaldırıyor ve Colten duraklıyor, başını eğiyor.

Ve sonra Josh onlarla tekrar mücadele ediyor.

Anna'nın ileride Taylor ve Hudson'la asi hayvanlar hakkında konuştuğunu duyarken onların maskaralıklarına kıkırdıyorum.

"Mücadele etmek ister misin?" Seb benden birkaç adım ötede dururken kaşlarını yine oynatıyor.

"Sebastian," diye mırıldanıyorum ve boğucu ses tonum karşısında gözleri açılıyor. Bana gelmesi için bir parmağımı kıvırıyorum ve sertçe yutkunuyor. Sanki bir tuzağa düşmek üzereymiş gibi yavaşça hareket ediyor ve ben gülümseme isteğime direniyorum. "Biliyorsun," diyorum

durduğunda alçak sesle mırıldanıyor. Elimi göğsünün ortasına koyuyorum ve o gergin bir ses çıkarırken yavaşça aşağı doğru hareket ettiriyorum. "Eğer bu kadar çapkın olmasaydın, gerçekten birini bulabilirdin." Elimle onu itiyorum ve sırtüstü düşüyor, gözleri şaşkın oraya nasıl geldiğini. Gülümsüyorum, gözlerim dizlerinin arkasına koyduğum ve onu düşüren gücümün sağlam bir çizgisine gidiyor.

"Kaba," diye homurdanıyor ama gözleri omzumun üzerinden geçerken eğlenceyle parlıyor.

"Kabalık doğru," diyor derin, öldürücü bir ses. Yüzümde bir kaş çatmayla kaskatı kesiliyorum.

Arkamdan geldiğini bile duymadım.

"Darius," diyorum neşeyle, arkamı döneceğim ama kalçama konan bir elle durduruluyorum.

Göğsü sırtıma dokunuyor ve nefesi kulağıma çarpıyor. "Ben paylaşmam, küçük kurt." Yakınlığından, ses tonundaki sahiplenicilikten ürperiyorum. Kulağımı ısırtıyor. "Bunu unutma yoksa bir sürü üyen eksilir ve ben de seni tam buraya götürürüm."

Yanaklarım

ısındı. Piç

kurusu.

Sıcaklığı sırtımı terk ediyor ve dönüp Taylor'a doğru ilerleyişini izliyorum, Tanrı bilir ne hakkında konuşurken elinde bir bıçak var.

Onu sürümle sohbet ederken izlemek garip, özellikle de Anna sohbe katıldığında.

Elitlerin başı ve kaçak sürü üyeleri. Burada olacağımız kimin aklına gelirdi?

Bir kıkırdama dikkatimi yere, yüzünde kocaman bir sırıtış olan Sebastian'a çeviriyor. "Onu kızdırmaya bayılıyorum." En sevdiği şeymiş gibi iç geçiriyor. Ben ona pis pis bakarken, görkemli bir şey.

"Aptal." Bacağına tekme atıyorum ve acı içinde uluyormuş gibi yapıyor, sonra da kurdu bana doğru sıcıyor.

Ondan kaçıyorum, kuyruğunu tutup biraz çekiyorum ve gülüyorum. Dönüp bana şakacı bir şekilde dişlerini gösteriyor ve ben de kıkırdarak parmaklarımı başındaki açık gri kürkte gezdiriyorum. Beni dürtüyor, dilini çıkarıyor ve ben de ona bakıyorum.

"Kim bu kadar iyi bir kurt?" Kuyruğu sallanıyor, gözleri parlıyor ve ben de gülüyorum. "Sadece ilgi istiyorsun, değil mi?"

"Rhea, ne halt ediyorsun sen?" Damian söylüyor ve ben ona bakıyorum.

"Bu koca bebeğe ne kadar iyi bir çocuk olduğunu söylüyorum." Yanakları kızarıyor ve ben sırtıyorum. "Git ve diğer büyük bebeği getir," diyorum Seb'e.

"Hey!" Damian bir adım öne çıkıyor. "Ben bebek değilim."

Seb onu yere seriyor ve sonra başka bir kurt . Damian'ın kahverengi, birkaç çizgi de bronz. Seb'den daha iri ama o kadar da değil.

Jerrod ve Zaide'yi gördüğümde birbirlerini ısırmaya ve saldırmaya başlıyorlar. Darius'un olduğu yere doğru yürüyorlar ve Anna'nın onlara nasıl ters ters baktığını kaçırmıyorum.

O zehir malzemelerini ondan almam gerek.

Leo yanıma doğru kayarken kıkırdıyor. "İkiz gibiler." Seb ve Damian'a bakıyor, ben de başımı sallıyorum. Öyle sayılırlar. Kişilikleri birbirine benziyor.

Gülümsüyorum. "İyi anlaşıyorlar, düşününce."

"Neyi göz önünde bulundurursak?" diye soruyor.

"Düşman olduğumuzu mu?" Sanki çok açılmış gibi soruyorum.

"Hâlâ öyle ?" Ona bakıyorum ama o hem benim sürüme hem de Elitlere bakıyor.

Ben de bakıyorum.

Kavga yok, zaten gerçek bir kavga da yok, konuşuyorlar ve dinliyorlar, genellikle birbirlerinin yanında oluyorlar.

"Hayır, sanırım artık düşman değiliz."

"Güzel," diyor Leo ve ben de ona kaşlarımı kaldırıyorum. Görür görmez benden nefret eden, ağzımdan çıkan tek kelimeye bile güvenmeyen biriydi. Darius'un bana baktığını hissettiğimde soruyu gözlerimin içinde yanıtlıyor. "Biz bir birim olmalıyız.

yaklaşan savaş." kanı düşündükçe midem bulanıyor. "Ama bundan daha fazlası. Sen onunsun." Başını Darius'a doğru sallıyor ama ben bakmıyorum. "Ve biz ona göz kulak oluyoruz, bu yüzden şimdi sana da göz kulak oluyoruz."

Tıpkı bizim sürümüz gibi. Baktıkları kişi bizim bir uzantımızdır.

"Bodrumda..." diye devam etti, ben onu durdurmak için elimi kaldırıncı.

"Darius açıkladı, gerek yok." Ve ben bunu tekrar yaşamak istemiyorum.

Başını sallar. "Biliyorum ama olanlardan, yaptıklarından gerçekten pişman olduğunu söylemek istedim. O bizi koruyordu."

"Biliyorum," diye fısıldıyorum.

"İmkansız bir duruma sokuldu..."

"Leo," diye iç geçirdim ve ona doğru döndüm. "Yapmaya çalıştığın şeyi takdir ediyorum... Darius'un hareketlerini anlamama yardımcı olmaya çalışıyorsun."

Elini yüzünde gezdiriyor ve bunun onu rahatsız ettiğini anlayabiliyorum.

Kardeşinin, Darius'un

incinmiş. "Bana anlatmana gerek yok. Bunu neden yaptığını biliyorum, nasıl bir pozisyona da biliyorum. O zamanlar ben düşmandım, birbirimizi çok az tanıyorduk ve o hepinizi yıllardır tanıyordu." Ona başımı salladım. "Ben olsam onun yerinde olsaydım ben de aynısını yapardım. Sürümü korurdum."

Omuzları rahatlayarak çöktü. "Güzel." Beceriksizce mırıldandı. "Güzel."

"Bir daha o bodruma girmek zorunda kalmayacaksın."

Başını salladı. "Bir daha asla."

"Bize bak, anlaşıyoruz."

Gülüyor. "Şimdi arkadaş mıyız?"

"Oh, bu biraz fazla," diyorum yüzümde korku dolu bir ifade belirmeye zorlayarak. "O da çok fazla olduğunu düşünüyor."

Başımı eğiyorum. "Daha dişlerini çıkarmadı mı?"

"Ah evet. Kafamın içinde beni nasıl öldüreceğini duymalısın." "Kanlı mı?"

"Çok."

"Kafan kesilmeden önce gitsen iyi olur."

Ona doğru yürümeye başlarken iç geçiriyor. "Elitlerin Alfasına yakın olmak çok acı verici."

Sırıtıyorum ve birbirlerinin üzerine yığılmış dört kurda bakıyorum, hırıltılarının ve şakacı hırıltılarının sesi havayı dolduruyor.

Runa'yı zihinsel olarak okşamama neden oluyor. Çok şey kaçırdı. İkimiz de kaçırdık.

Bunu istemiyor musun? Elimi kafasında gezdirerek ona söylüyorum. *Oynamak istemiyor musun?*

Sızlanıyor ve kalbim onun için kırılıyor.

Bir yolunu bulacağız.

Ağaçların arasına doğru ilerleyip diğerlerinden uzaklaşırken ellerimi ağaç kabuklarının üzerinde gezdiriyorum. Dalları beni gıdıklıyor, ağlayan söğüdün örtülü kucağına doğru yürürken yüzümü nazikçe okşuyor.

Dalların kolları arasında kendimi korunmuş, herkesten saklanmış hissediyorum. Bunun doğru olmadığını biliyorum ama öyleymiş gibi davranmak güzel.

Runa toprağa yerleşirken ben de diz çöküyorum ve yere koyup derin bir nefes alarak parmaklarımı oynatıyorum ve sihrimin bir kısmını toprağa akıtıyorum. Etrafımdaki topraktan mavi çiçekler çıkıyor, toprağı güzel bir renge boyuyor ve güzelliğine gülümsüyorum.

Burada lesia çiçekleri olduğuna bile inanamıyorum. Darius'un tohumları ne kadar uzağa ektiğini merak ediyorum.

Ellerimin altındaki zemin hafifçe titriyor ve kısa otların arasından bu kez başka renklerde çiçekler belirirken içimden sessiz bir kahkaha dökülüyor.

Sarılar, kırmızılar, bazıları turuncu veya morun derin tonları.

hışırdayan yaprakların sesini duyuyorum ve bu sefer Darius'un orada olduğunu biliyorum. Bana orada olduğunu hissettirdi. Sırtımdaki ağır bakışlarını görmezden geliyorum ve söğüt ağacının dalları arasında kendi küçük cennet bahçemi oluşturmaya devam ediyorum.

Ben çalışırken Darius yanıma oturuyor, yeni filizlendirdiğim çiçeklerden bazılarının üzerine oturuyor, ama ben ona kaşlarını çatarken o sadece omuz silkiyor.

Zavallı çiçeklerim.

Ellerinin üzerinde geriye yaslanmış, yüzü dallara doğru eğik bir şekilde Bazı ışıklar çizgiler halinde içeri sızıyor. Gözlerini kapatıp derin bir nefes alıyor ve bu nefes sanki toprakların ağırlığı omuzlarındaymış gibi geliyor.

Sanırım çoğu öyle.

Adamlarını savaşa hazırlamalı ve aynı zamanda halkın güvende olduğundan emin olmalıdır. Bu ona iktidardakiler tarafından ihanete uğradığını hatırlatır. Her şey görüldüğü gibi değildi ve o ve Elitler bilmeden canavarların işini yapıyordu.

Aynı zamanda kendini de öyle resmediyor.

Sırtındaki izler de bunu gösteriyor.

Bu düşünce karşısında duraksıyorum, ellerimi yerden kaldırıyorum ve onun kendi başına sessiz bir an geçirmesini izliyorum.

Yorgun görünüyor ama daha az çekici değil.

Çenesindeki hafif kirli sakal parmaklarımı isteği uyandırıyor, alnına düşen saçlar parmaklarımı gezdirme isteği uyandırıyor ve boynundaki dövme yalamama neden oluyor.

"Bir şey mi istiyorsun, küçük kurt?" Gürleyen sesi kalbimin biraz hızlanmasına neden oluyor.

Tabii ki onu izlediğimi biliyor.

Başımı yavaşça sallıyorum, beni göremiyor olsa da dudakları yine de küçük bir gülümsemeye dönüşüyor. Ben de gülümsüyorum ve kendi ellerime yaslanıyorum, sakın bir anda ona katılıyorum ve sadece hissediyorum, duyumsuyorum. Bizi çevreleyen hayatı soluyorum.

Vokheim Keep'e geldiğimizden beri değişmeyen tek şey olan Darius'un bana yakın olmasına alıştım.

Artık rahatım.

Aramızdan bir lesia çiçeği koparıyorum ve burnuma götürüp tatlı, tanıdık kokusunu çekiyorum.

Artık düşman değiliz, hatta arkadaş ya da sevgili de değiliz, çok daha fazlasıyız. Sanırım ikimiz de birbirimizle nasıl birlikte olacağımızı öğreniyoruz. Ama ikimiz de çıplak kaldıktan, birbirimizin kanını akıttıktan sonra, kendimizi rahat hissetmemiz şaşırtıcı değil.

Karşınızdaki sizi en kötü halinizle gördüğünde, ona hiçbir şeyiniz kalmaz.

Vücudumdaki hafif ağrıyı hissederek biraz kıpırdanıyorum ve bunu hoş karşılıyorum,

Darius'un beni nasıl hissettirdiğini ve bana karşı nasıl doyumsuz olduğunu.

Daha önce bana onun gibi dokunmak isteyen biri olmamıştı.

Gerçi geçmişte buna izin vermediğimi sanıyorum.

Acaba Eridian'da geçirdiğim onca yıl boyunca daha çok çabalasaydım, biriyle tanışabilir miydim? Ama şimdi Darius'a bakınca, yüzünü okşayan dalların arasından sızan ışığın parıltısına bakınca, geçmişim olmasaydı bile ona karşı hissettiklerimi bir başkasına karşı hissetmeyeceğimi biliyorum.

Elitlerinin zaman iyi beslendiğinden ve emin olmasını seviyorum.

Mesela bir köyde haydutlara karşı en acil desteğe ihtiyacı olanlara her zaman öncelik vermesi gibi. Yeni bir aileye ihtiyacı olanları

Vrohkaria'lıları güvende tutmak için kurdukları geçici yerde, Colhelm'in evinde. Adamlarına ve en yakınlarına olan sadakatini seviyorum. Benimle birlikte olmasını, beni korumasını, her zaman beni izlemesini seviyorum.

Bu düşünceyle ona yaklaşıyorum ve gözlerini açmadan elini kalçama koyuyor, başparmağı tek kelime etmeden ileri geri okşuyor. Onun sevgisini istediğimi söylerse utanacağımı biliyordum.

İçimden rahat bir nefes geçiyor ve zihnim sakinleşirken o da göğsünden yumuşak bir ses çıkarıyor.

"Sence haydutları durdurabilir miyiz?" Sessizliği bozmak istemesem de sorma ihtiyacı duyarak fısıldıyorum.

Bir duraklama. "Onları durdurmaktan başka seçeneğimiz yok küçük kurt, yoksa her şeyi kaybederiz." Kalbim kırıldı.

"Bunu hak etmek için ne hata yaptık acaba?" diyorum yüksek sesle, o roguire'un hafıza taşının içinden çıktığını gördüğüm anı düşünerek. "Yanlış düzeltmek için," diye mırıldanıyorum, hâlâ elimde tuttuğum çiçeği yere bırakarak.

Eğer bir şey yapamazsak, tıpkı topraklar gibi zamanla ölecek, yok olacak.

Bir el enseme iniyor ve Darius'a ama gözleri hâlâ kapalı. Boynumdaki nabız noktasını okşamak için gücünün bir kısmını serbest bırakıyor.

"Yanlış düzelteceğiz ama bu yanlış sizin tarafınızdan yapılmadı, başkaları tarafından . Bunu düzeltme gücüne sadece biz sahibiz."

"Varis olduğumuz için mi?"

"Çünkü bize bahşedilen güce layık görüldük." Bunun üzerine duraksıyorum ve yukarıdaki dallara bakıyorum.

"Kendimi değerli hissetmiyorum," diyorum ona.

Kelimeleri utanç verici bir sır gibi fısıldıyorum, sanki yüksek sesle söylememeliymişim gibi.

"Gücünle daha fazla kontrol kazanıyorsun ve kurdunu dışarı çıkarmak için çalışmaya edeceğiz." Bunun üzerine Runa içimi kaşdı. "Oraya ulaşacaksın."

"Gerçekten zamanımız yok." Ses tonuma hayal kırıklığı karışıyor.

"Hayır, yok."

OceanofPDF.com

EIGHT

RHEA

Sıcaklık etrafımı sarıyor, beni içine . Ona daha da sokulurken küçük bir inilti çıkararak yer değiştiriyorum. Belimin etrafındaki bir bant sıkılaşıyor ve beni daha da yakınına çekiyor, bırakmak istemiyorum.

Gözlerim loş ışıktaki kırışırtılarla yavaşça açılıyor. Çiçeklerin yumuşak kokusu etrafımı sarıyor ama Darius'un kokusu beni daha da boğuyor.

Aşağı baktığımda güçlü bir kolun beni sardığını ve yakınımda tuttuğunu görüyorum. I

Başımı hareket ettiriyorum, burnum Darius'un başımın altında yastık olarak kullandığım koluna sürtünüyor ve uykuya dalmış olmamız gerektiğini fark ediyorum.

Ayaklarımı sürüyerek doğrulmaya sert vücudunun üzerine dikiliyorum, kolu hala etrafımda sarılı, diğer eli başımın arkasına geliyor ve beni boynunun kıvrımına yakın tutuyor.

Uykulu bir ses çıkarıyor ve ben homurdanarak nefesimi üflüyorum.

O parmaklar başımın arkasını okşuyor ve hemen kapatmadan önce memnun bir ses çıkarıyorum.

"Seslerini benden saklama küçük kurt," diye mırıldanıyor Darius, nefesi başımın tepesini gıcıklıyor. "Onları ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

Evet, reddetmeye çalışsam bile bana bütün sesleri çıkarttırıyor.

için hareket etmeden önce kıkırdıyorum, bacaklarım onun iki yanına düşüyor. Bakışlarım uykulu halinin üzerinde geziniyor ve göğsümde sıcak bir şey kıkırdıyor, yanaklarım ısınıyor.

Kaşlarını kaldırıp bana bakıyor, dudaklarında kendini beğenmiş bir sırıtiş beliriyor. Göğsüne bir şaplak attım.

"Kapa çeneni,"

"Dilimi amına soktuktan ve onu dölleriyle boyadıktan sonra, aynı zamanda seni defalarca aldıktan sonra, kollarımda uyandığın için yine kızarıyor musun?"

İnledim. Bunu gerçekten yapmamız gerekiyor mu?

"Evet, ama bu farklı." Başımı çevirip söğüt ağacının dallarının hafif bir esintiyle izliyorum.

"Bu ilk kez yatışımız değil."

"Artık her şey farklı," diye fısıldıyorum, gözlerimi tekrar ona çevirerek.

"Öyle," diye kabul ediyor ve dikkatle bana bakıyor. Elimi tutuyor, parmakları bileğimdeki kan yeminine gidiyor, elini yukarı kaldırmadan önce dokunuşunun altında beliren ısırtığı izliyor, ön kolumdaki zar zor görünen izi takip ediyor.

"Pişman ?" Ağzımdan geçiriyorum ve sonra için içimden kendime lanet ediyorum. Bu sorunun cevabını bilmek istediğimden emin değilim.

"Neyden pişmanlık?" diye soruyor, hâlâ işarete bakarak.

"Benimle tanıştığın için, yaptığım şey yüzünden, kim olduğum için."

Kaşları çatıldı. "Stajyerlerimden bazılarını öldürmek mi?" Başımı salladım. "Hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yaptın. Yalan söyledin, öldürdün, hepsi sürünü güvende tutmak içindi." Gözleri bana doğru geliyor, çok parlak, çok yeşil. "Seni hayatta tuttuğu seni asla suçlamayacağım."

Gözlerindeki dürüstlük nefesimi ve içimdeki duygular .

, bizi yakınlaştırıyor ve çenemi sıkıca kavrayarak başımı geriye yatırıyor.

"Günlerimin geri kalanını sırf gözlerini benden ayırmaman için her şeyi yaparak geçireceğim. Bunda benden şüphe etme. Eğer benim üzerimde olmazlarsa Rhea, bu topraklar için hiç umut yok demektir. Siz gözlerinizi kapatmadan önce çürümesine izin verirdim ve bir daha asla açılmazdı. Yaşam soluyan her şeyi yok ederim.

Çünkü sen hayatın ta kendisisin ve sen yoksan hiçbir şey yok demektir. Seninle tanıştığıma asla pişman olmayacağım."

"Darius," diye nefes alıyorum, ellerim kollarının üzerine geliyor. Dokunuşumun altında seğiriyorlar.

"Günlerimin geri kalanını sana bakarak ve tekrar bir evin olmasını sağlayarak geçireceğim," diye devam ediyor ve kalbim kadar çılgınca atıyor ki duyabildiğinden eminim. "Bunun nerede olacağını bilmiyorum ama senden alınmasına yardım ettiğim şeyi geri vereceğim." Yüzümden bir tutam saçı çekip alıyor.

"Böyle bir ihtimal var mı?" Korkularımı yüksek sesle dile getirerek soruyorum.

"Evet. Eğer istediğin buysa, sana bunu vereceğim." Gözlerindeki kararlılık bana kesinlikle vereceğini söylüyor. "Charles'ın hiçbir şeyden şüphelenmemesi için olabildiğince uzun süre dayanmalıyız. Böylece plan yapabilir ve *kazanabiliriz*."

"Biliyorum," diye fısıldıyorum, ses tonum asık. "Ama geldiğinde dışarı çıkıp başkalarına da yardım etmek istiyorum. Öylece kendimi çok çaresiz hissediyorum. Sürümün nerede olduğunu bilmiyorum, ölmeyi göze almadığımız sürece Kade'e henüz ulaşamayız."

"Her ne kadar kulağa öyle gelmese de, orada güvende."

"Ama ona zarar veriyorlar." Midem bulanıyor. "Biliyorum," diyor başımı okşayarak. "Ama o oradayken, biliyoruz ki ve Yüce'ler üstünlüğün kendilerinde olduğunu düşünüyor. Sürünün nerede olduğunu öğrenip onları yakaladıktan sonra Kade'in peşine düşeceğiz." Yere bakıyorum ama o izin vermiyor, çenemi daha sıkı kavlıyor. "Eğer Kade için şimdi gidersek, diğer sürü üyeleriniz tehlikede olacak. Elitlerin Lideri olarak kişisel duyguların bir kenara bırakılması gerektiğini düşünüyorum. Çalınan diğerleriyle birlikte önce onlara ulaşırsak, daha yüksek bir başarı oranına sahip oluruz. Yapacağız."

daha az ölüm olur. Eğer Kade için gidersek diğerlerini tehdit öldüreceklerini biliyorsun."

Darius'un söylediklerinin mantıklı olduğunu biliyorum ama hoşuma gitmiyor. Kade için her şeyi yaparım ve ona ulaşma ihtiyacı bazen çok ağır basıyor.

"Biliyorum," diyorum ona. "Sadece... o benim, Darius."

"Ve sen benimsin. Sana göz kulak olacağım." Darius bir an duraksıyor. "Gel," diyor aniden, beni kucağından kaldırıp ayağa kalkıyor.

"Nereye?" Kalkmama yardım edip gizli baloncuğumuzun dallarından dışarı doğru yürümeye başladığında soruyorum.

"Daha fazla yardım etmek istediğini söylemiştin, o halde bana yardım edebilirsin."

NINE

RHEA

Aliseon, Vrohkaria'nın merkezindeki büyük bir gölün üzerinde yer alan canlı bir balıkçı kasabası. İnsanlar pazar sokaklarını dolduruyor, ben kapüşonumun altına sokulurken deniz kokusu soğuk havaya karışıyor.

Hem Darius hem de ben pelerinlerimizin altında saklanıyoruz, yüz maskelerimiz sıkıca yerinde. Havanın birlikte pazar tezgâhları arasında ilerlerken kimse bunun alışılmadık bir kıyafet olduğunu düşünmüyor.

"Sadece iki jeton karşılığında üç balık alın," diye bağıyor biri ileride.

Farklı balık çeşitleri neredeyse tüm tezgahları dolduruyor, alıcılar daha iyi bir fiyat için pazarlık yapıyor, bozuk paralar değiş tokuş ediliyor ve küçük çocuklar etrafta koşuşturuyor. Bu kasaba... mutlu. Sanırım buraya gelmenin tek yolu bizim yaptığımız gibi tekne ya da liman taşı olduğu için, haydutlar burada onlara dokunamıyor.

Sanki kendilerine ait küçük bir yerdeler, sadece onlar için.

Yücelerin muhafızlarını köylere gönderip daha fazla gıda vergisi talep ettiklerini ve direnenlerden de ücret aldıklarını duyduk, bu yüzden bu kasabayı görmek... şu anda toprakların geri kalanından çok farklı.

Bir çiftin gülüşünü izliyorum ve sonra erkek onu döndürüyor, dudaklarına hafifçe bir öpücük kondurmadan önce onu taş döşeli zemine .

Sırtımın alt kısmına dokunan bir el beni sarsıyor ve başımı kaldırıp Darius beni nazıkçe . Onları izlemek için durduğumu fark etmemiştim.

"Onları izlemek hoşuna gitti mi?" diye soruyor alçak bir ses tonuyla.

bir nedenle yanaklarım hafifçe ısınıyor. "Evet," diyorum ona, cam figürleri varmış gibi görünen bir tezgâha bakarak.

Darius, "İstedğin bu mu?" diye sorarken ona doğru ilerliyorum. Etrafında döndürülmek ve neredeyse kafanın yerden yarılması mı?"

Başımı sallarken içimden bir kahkaha yükseliyor. "Hayır, sadece çok mutlu görünüyorlardı." Homurdanıyor ve ben de bir cam kurdu elime alıp, içinde parlayan ve çevresinden yansıyan renk cümbüşünü izliyorum.

"Güzel," diyor Darius bana. "Ben şeyler yapacak bir tip değilim." Benden küçük bir kahkaha daha geliyor.

Darius bir kasabanın merkezindeki taş döşeli bir yolun ortasında dans mı ediyor? Hayır, yapmazdı.

"Bunu yapsaydın sende bir sorun olduğunu düşünürdüm Darius, ama bunu yaptığını düşünmek bile komik. Damian'a söylemek için sabırsızlanıyorum."

"Sakin buna cüret etme," diye homurdanıyor ben kıkırdarken.

Başına geleceklerin haddi hesabı yok. Sabırsızlanıyorum.

"Üç sikke," diyor yaşlı bir kadın, başıyla kurdu işaret ederek.

"Hayır, teşekkür ederim." Onu yere bıraktım ve kalabalığın arasından geçmeye devam ettim.

Darius'un eli bir an sonra bana yetişirken benimkine değiyor ve çok yaklaşan herkesi süzüyor.

"Gülmen hoşuma gidiyor. Bunu pek sık duymuyorum," diyor Darius huysuzca, sanki bunu itiraf etmek az önce baktığımız camın üzerinden geçmekle eşdeğermiş gibi.

Maskemin arkasından gülümsüyorum ama gerçekten düşündüğümde gülümsemem kısa sürede kayboluyor. Uzun zaman oldu ve şimdi kendimi suçlu hissediyorum çünkü sürüm hala dışarıda, Kade hala kapana kısılmış durumda ve ben buradayım... gülüyorum.

Yutkunuyorum ama enseme inen ve beni sert bir göğse çeken bir el beni anında sakinleştiriyor.

Büyüsünün pelerinin kumaşından sızarak boynumu serinlettiğini ve beni rahatlattığını hissediyorum.

"Yapma," diyor Darius usulca, diğerlerinin ona çarpıp vurmasını umursamadan ve kimsenin bana dokunmadığından emin olarak. "Üzülmeden gülebilirsin küçük kurt, bir an için bile olsa."

Bu adam nasıl oluyor da her zaman aklımdan geçenleri biliyor?

Gözlerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırıyorum, elim göğsüne iniyor.

"Akıl mı okuyorsun?"

Şimdi kıkırdıyor ve vücuduma karıncalanmalar yayılıyor. "Hayır, sadece seni tanıyorum."

"Nasıl?" Merak ediyorum.

"Çünkü izliyorum, öğreniyorum. Gözlerimi senden uzak tutmak imkânsız, bu yüzden doğal olarak bir şeyler yakalıyorum." Gözlerimi kırıştırıyorum, maskenin arkasından dudaklarımı yalıyorum. Gözleri düşüyor ve göremese de sanki görebiliyormuş gibi burun delikleri açılıyor. "Bu kasabayı uygunsuz bir şeye tanık etmeden gidelim.

Eminim bunu takdir etmezsiniz."

Elimi tutup bana yol gösterirken titriyorum ve yere bakıyorum. Bir çocuk yanımdan geçerken gülümseyerek, "Annem buna bayılırdı," diyor, Kardeşine benzeyen bir şey onu kovalıyor.

"Hoşuna gidiyor, o yüzden buna inanabilirim." Daha önce hiç görmediğim parlak renkli bir malzemeye bakıyorum. Bir bulut kadar yumuşak görünüyor. "Bu onun hatası değildi," diyor Darius sessizce.

"Hm?" Gerçekten dinlemeden soruyorum.

"Haydutlar," diyor Darius. "Annenin suçu değildi." Keskin bir nefes alıyorum ve ona doğru dönüyorum. Gözleri dürüstlikle parlıyor ve bunu söylediğini duyunca omuzlarım bir tür rahatlamayla çöküyor.

İhtiyacım olduğunu bilmeden.

Anılarda gördüklerimizle koşulların korkunç olduğunu biliyorum, ancak annemin yaptığı şeyi yapmaktan başka seçeneği olmadığını düşünüyorum. Bence bilemeyeceğimiz bir alternatif çok daha kötü olabilirdi.

"Bunu bana söylediğin için teşekkür ederim." Hiçbir şey yokmuş gibi omuz silkiyor ama her şey var.

Haydutların yaptıkları için annemi suçlamadığını bilmek. Ailesine yaptıkları için.

"İpek." Malzemeye doğru başını sallıyor ve ben göz kırpiyorum. Oh, buna ipek deniyor.

Elimi üzerinde gezdiriyorum. "Sanki... bir bulut gibi." Ona döndüğümde genişliyor. Bir an gözlerimin içine bakıyor ve arkasını dönüyor, burun delikleri açılırken kollarını göğsünde kavuşturuyor. Bir kahkaha attım. "Sen gülünç." Bir homurtu daha.

Dairesel tencerelerde birden fazla küçük ateşin üzerinde pişirilen balıkların olduğu uzun bir tezgahın yanından geçiyoruz. İki metal çatal balığı ortada tutarken çıralar da içinde yanıyor.

Daha önce hiç böyle pişirilmiş bir şey görmemiştim.

"Sen de ister misin?" Darius soruyor ve ben burnumu kırıştırıyorum. "Et tercih ederim."

"Her zaman bir avcı."

"Her zaman senin tarafından avlanıyorum," diye karşılık veriyorum ve o da bıyık altından gülüyor.

O etmiyor, ben de ne kadar hoşuma gittiğini söylemiyorum.

Toplanmış gibi görünen büyük bir kalabalığın arasından yürümeye başlıyoruz. Darius bana yakın duruyor, yoluma çıkan herkesi hareket etmeye zorluyor.

Bir grup kıkırdayan kadın bir tavernadan çıkıyor ve kapı kapanırken içeriye bir göz atıyorum. Daha önce bunlardan birine girmemiştım ama içeriden gelen melodi nasıl bir şey olduğunu öğrenmek istememe neden oluyor.

"Yüce kurt adına, duamı kabul et ve geceyi kurtar," dedi bir erkek ses haykırıyor. "Deliliği temizleyin ve düşüncelerimizi alın, Vrohkaria'nın umutlarının alın."

Başrahip'in kutsamasının haykırıldığı yöne doğru kaşlarımı çatıyorum, sonra oraya yaklaşıyorum ve diğerlerinin omuzlarının üzerinden bakarak bir tezgâh görüyorum. Yaşlı bir erkek bağırırken tezgâh Highers sembolüyle doluydu.

"Delilik hepimizi öldürmeden önce onu öldürün, haini sonsuza dek yakalayın."

Benden mi bahsediyorlar?

Darius nefesinin altından hırlıyor ve sonra sesi kulağıma geliyor. "Bu noktadan kımıldama."

Ha?

Ona bakmak için döndüm ama çoktan gitmişti.

"Yüce'ler bizi kurtardı, biz de onları kurtaracağız, direnen herkesi öldüreceğiz ve kellelerini alacağız."

Tanrılar.

Kalabalık aynı fikirde olduğunu haykırıyor ve ben kötülüğün kökünü hiç görmedim ama bu erkek sanki yapmak için doğmuş gibi yayıyor. "Haini bulun ve getirin, çünkü o en büyük günahı işleyecek. Onu karşı- ahhh.

Ateş!"

Ne?

Kalabalık dağılmaya başladığında itilip kakılıyorum, diğerlerini yolumdan çekiyorum.

Bir vücut benimkine çarpıyor ve ben yana yuvarlanıyorum. İri bir el beni kavrayıp kendine çekiyor ve kalabalığın arasından ilerleyen Darius'un kokusunu içime çekiyorum.

"Su getirin, çabuk!" Darius bizi çıkarırken biri çığlık atıyor.

"Neler oluyor?" Az önce bulunduğumuz yerden daha uzakta, başka bir durağa yaslandığımızda soruyorum."

"Ateş temizleyicidir," diyor uzakta beliren alevleri izlerken. "Ateş yıkımdır."

"Hayır," diyor bana dönerken. "Öyleyim."

Bir an birbirimize bakıyoruz ve ben gülüyorum.

Görünüşe göre Cazier'in Varisi deliliğinin bir kısmını göstermiş. Runa içimde mırıldanıyor.

"Ahır ateşe verdiği inanamıyorum."

Omuz silkiyor. "İçin bunu hak ediyorlar." Saçmalıktı.

"Bunu nasıl yaptın?"

"İçinde balık olan bir tencere aldım ve tezgahın altına kaydurdum." "Ne?"

Balık tezgahını düşünerek bir kahkaha attım.

"Sonra onu devirdim ama iyi haber şu ki, balık yine de pişecek."

Yaşlı bir erkeğin, yangını durdurmak için elinde bir kova suyla bize doğru koştuğunu görüyorum. Birden havada uçmaya başlıyor, sonra da güm diye yere düşüyor.

Birkaç kadının iyi olup olmadığına bakmak için yanına gitmesini izlerken, "Bu acıtmış olmalı," diyorum.

Darius sırtıyor. "Ona çelme taktın, küçük kurt."

Tökezlettim.

"Bu şimdiye kadarki en iyi gezi."

Darius bir kahkaha atıyor ve sonra elimi tutarak bizi ileriye doğru yönlendiriyor.

Eli sıcak ve ağır. Sıkıyorum. O sıkıyor.

Merkezdeki pazar yeri gözden kayboluyor ve ardından evler . Darius patika boyunca yürürken açık renkli huş ağacı gölün mavi fonunda göze çarpıyor.

"Burada ne işimiz var?" diye sordum. Buraya bir sebep için geldiğimizi bile unutmuşum.

Tezgahları yakmak ve masum insanlara çelme takmak bana bunu yapar.

"Listede bir isim tanıdım, daha doğrusu bir ," diye yanıtlıyor Darius. "Aile gölün kenarında yaşıyor. Küçük bir fırın işletiyorlar, ya da ben buraya son geldiğimde ."

Highers'dan çaldığımız liste.

Hissettiğim hafiflik anında . "Onlarla konuşacak mıyız?"

"Konuş, ya da daha fazlası..." diye devam ediyor ve midem sinirle doluyor. "Çocukları olup olmadığını ve onları satıp satmadıklarını mı bilmek istiyorsunuz? Sarah'nın yaptığı gibi dedi?"

Başını sallıyor.

Umarım yapmamışlardır.

Yürüdükçe merkezin koşturmacası kayboluyor ama Aliseon'un hafifliği de kayboluyor.

Adanın kenarına çok yakınız, o kadar yakınız ki gölden gelen su kumun üzerindeki kayalık araziye çarptıkça onu görebiliyoruz.

Ayrıca boyunca dağılmış birkaç direk de görebiliyoruz. Gevşemişler. ipler bağlanmış, ahşap uzun süredir gibi yıpranmış.

"Nedir onlar?" Ben soruyorum.

Darius başını çevirir. "Cezalar. Onları suyun kenarına bağlardı. Günlük cezalar verilirken suyun içinde donmalarına izin verirdi. Bu bazen dayak, bazen de üzerlerine bir şeyler atılmasıydı."

Aklıma hemen Anna'nın buraya gelip bir direğe gerçeği geldi. Ona taşlar atılmıştı.

Yutkunuyorum ve başka tarafa bakıyorum.

Sanırım bu kasaba o kadar da mutlu değil.

Arnavut kaldırımlı yolda bir köşeyi dönüyoruz ve Darius duruyor. Onun yanına geliyorum ve kenarda küçük bir fırın görüyorum. Yan tarafında bir tabela asılı, yıpranmış ve eskimiş görünüyor ve neden bu kadar uzakta olduğunu merak ediyorum.

"Merkezde satış yapmaları gerekmiyor mu?"

Omuz silkiyor. "Her zaman buradaydı, vergi toplamaya geldiğimizde adamlarımdan bazıları ekmeklerini almak için buraya gelirdi."

"Bunu çoğunlukla gardiyanların yaptığını sanıyordum."

"Artık var, evet. Avlanmakla çok meşguldük." Bizi avlamakla. Bilmeden.

Darius öne doğru yürüyüp elimi bırakıyor ve ben hemen geri istiyorum. Yaklaştıkça, içeride iki gölgenin hareket ettiğini görüyoruz, birkaç somun ekmek ve belki de bir çeşit kek gibi görünen bir şey sergileniyor.

Darius'un ağır adımları buraya çıkan küçük basamakların altındaki ahşabı titretir ve içeri girdiğinde bir çan sesi duyulur.

Tamamen.

"Merhaba, hoş geldiniz-" yaşlı bir kadın cümleinin ortasında duruyor ve ben bir kez daha Darius'un yanında duruyorum.

Darius kapüşonunu geri çekip yüz maskesini indirdiğinde ve kendini gösterdiğinde buruşuk yüzü paniklediğini gösteriyor.

Hızla başını sallar ve ardından boğazını temizler.

"Hoş geldin, hoş geldin, Alfa Darius." Başını yana eğerek ona boynunu gösteriyor.

Arka odadan yaşlı bir erkek çıkıyor, o da boynunu açmış. "Is Özellikle istediğin bir şey var mı, Alfa Darius?" diyor, gözleri benimkilere kayarken sakallı yüzü temkinli.

Darius homurdanıyor, sonra bir adım öne çıkarak soruyor: "Birkaç sorum var. sorulara dürüstçe cevap vermenizi istiyorum." Kadın konuşmadan önce ikili bir bakış paylaşıyor.

"Elbette, çay ister misiniz? Belki biraz da deniz kekinden?" Deniz keki mi? Vitrindekine bakıyorum ve o mu diye merak ediyorum.

"Hayır. Hiç çocuğunuz var mı?" Darius her zaman doğrudan konuya girer.

Hava anında geriliyor ve fırının yan tarafına, oradaki dizi rafa doğru ilerliyorum. Reçeller kavanozların içinde, üzerlerini bir toz tabakası kaplamış.

"Hayır," diye mırıldanıyor kadın. "Ne yazık ki bize hiç nasip olmadı."

Dönüp başımı ona doğru eğiyorum ve kalp atışlarının arttığını duyuyorum.

"Yalan söylüyorsun." Gözleri benimkilere kayıyor ve ben de kapüşonumu ve yüz maskemi indirirken nefesini içine çekiyor.

"Sen... sen hainsin," diye soluk soluğa bağırıyor, eli kalbinin üzerinde, gözleri kocaman.

Erkek elini tezgahın altına götürüyor ve ardından ön kolum büyüklüğünde bir bıçağı kaldırıp bana doğrultuyor.

Ölümçül bir hırıltıyla gözlerini önündeki öfkeli erkeğe dikti.

"olsam bunu yapmazdım." Bu bir mırıltı ama Darius'tan gelmesi daha az ölümçül değil.

Bıçak, tezgahın üzerine bırakmadan önce erkeğin elinde titriyor. "Konuş.

Şimdi," diyor Darius, hâkimiyetinin içinden akıp gitmesine izin vererek. Çiftin inlemesine neden olurken, kendimi sarmak istediğim bir battaniye gibi beni okşuyor.

Ona lanet bir ağaç gibi tırmanmak istememe neden oluyor.

Darius'un kafası bana doğru dönüyor, gözleri bir an benim üzerimde gezindikten sonra tekrar çifte dönüyor.

İlk konuşan kadın oldu. "Bir kızımız oldu." Kalbim duruyor ve damarlarımdan buz akıyor. "Onu son gördüğümüzde beş aylıktı."

Darius'yanında durmak için hareket ediyorum, bir güç dalgası sırtıma gelip boynumun dibine doğru kayarken parmaklarım seğiriyor.

"Neden onu en son o zaman gördün?" diye sordum.

"Sana cevap vermeyeceğiz, hain," diye tükürüyor erkek ama aniden ağzının üzerinde siyah bir bulanıklık belirliyor. Onu çıkarmak için ellerini kaldırdığında gözleri panik içinde açılıyor ama Darius'un büyüsunü çıkaracak kadar güçlü değil.

Korkudan nefesi kesilen kadının gözleri sulanmaya başlar.

"Biz... doğduğunda bir ziyaretçimiz vardı, onu kutsadı ve uygun olup olmadığını görmek için birkaç ay döngüsünde geri geleceğini söyledi."

Darius bana bakarken "Neye uygun?" diye homurdanıyorum.

"Onun için... onun için. Ya da daha çok, ona yardım ettiğim için. Bilmiyorum," diye aceleyle söze giriyor ve hâlâ mücadele eden erkeğe bakıyor.

"Sonra ne oldu?" diye bağıyor Darius, kadın devam etmeyince. "Geri geldi ve kızın uygun olacağını söyledi." İçimdeki safra kabarıyor

Boğaz. Kadın sözlerini yarıda kesince Darius büyüsunün bir kısmını erkeğin boynuna doğru kaydırır. Ona doğru koşuyor, yardım etmeye çalışıyor. "Lütfen, bırak onu."

Darius vazgeçmiyor.

"Konuş," diyor.

"Onu istiyordu ve yardım ettiğimiz için bize büyük bir ödül vereceğini söyledi." O yapmadı.

"Ne ödülü?" Darius sorar.

"Üç yüz altın verirseniz vergi ödemekten muaf oluruz." Nefesim boğazımda düğümleniyor.

Damarlarımda öfke akıyor.

"Kızını bunun için mi verdin?" Büyüm içimde tehlikeli bir şekilde dönüyor, sesim öfkeyle titriyor. Elime karşı serin bir kayma odaklanmama yardımcı oluyor ve Darius'un beni yatıştırmaya çalıştığını biliyorum ama pek işe yaramıyor.

"Anlamalısınız, hiçbir şeyimiz yoktu," diyerek yaptıklarını savunmaya çalışıyor. "O bize geldiğinde yiyecek bir şeyimiz bile yoktu."

"Yani yapabileceğin her şeyi yapıyorsun," diye homurdanıyorum, tezgâha adım atıp onunla yüzleşiyorum. "Rüşvet veriyorsun, çalışıyorsun, yalvarıyorsun. Lanet olası çocuğunu vermiyorsun!"

"Sana ne bundan," diye öfkeleniyor, gözleri alev alev yanıyor. "Kızım benim, bu yüzden onunla ne istersem yapabilirim. Bunun seninle hiçbir ilgisi yok."

"Çocuğunu üç yüz sikke karşılığında sattın," diye mırıldandı Darius, etrafına bakınarak. "Kendin için iyi şeyler yapıyor gibi görünüyorsun." Alaycılığı gözden kaçmıyor. "Buna değdi mi?"

"Siktir ," diye . "Şimdi zorlanıyor olabiliriz ama *yıllarca* iyi beslendik. Ve bütün gün ve bütün gece kulaklarımızda mızımızlanan, kucaklanmak isteyen, beslenmek isteyen bir bebeğimiz olmadı. Bunun ne kadar sinir bozucu olduğunu biliyor musun-" Kadından bir soluk gelirken gözleri açılıyor.

Elleri boğazına gidiyor, kan parmaklarının arasından sızarken gözleri farkına vararak açılıyor. Ona soğuk gözlerle bakıyorum.

"Sen bir çocuğu hak etmedin," diyorum ona, aklımdan Kade'in düşünceleri geçiyor. O benim kanımdan bile değildi ama onun yaptığını *asla* . O zamana kadar öldürdüm. "Yaptığın yanlışlar seni yakaladı, cezan ölüm." Sesim sakın, tereddüt yok, kolum düşerken gözlerinden akan hayatı izliyorum, tezgahın üzerindeki bıçak da bıraktığımda onunla birlikte yere düşüyor.

Bedeni düşerek tezgâhın arkasında kayboluyor ve nefeslerim gürültülü bir şekilde dışarı çıkıyor.

Ondan hiçbir öz gelmeyecek, o da aşağıya katılacak.

Darius iç çeker. "Bunu biraz zor olacak, küçük kurt." Gözlerim ona gidiyor, ama az önce yaptığım şey için beni azarlamıyor, aslında, pislik kendini ayarlar ve sonra tezgahın etrafında döner.

Erkek, hâlâ ağzında olan büyüünün arkasından açıkça hıçkırıyor. Ve Darius bir elini kaldırarak onu uzaklaştırır. "Aman Tanrım, onu öldürdün."

Dudaklarım bir hırıltıyla geriye doğru sıyrılıyor. "Daha azını hak etmiyordu."

Geri çekiliyor ama Darius'un eli bir saniye içinde boğazına dolanıyor ve onu durduruyor. "Çocuğun şimdi nerede?" diye soruyor ama erkek hâlâ hıçkırıyor, gözleri yerdeki cesede gidiyor. "Nerede?"

"Bilmiyorum," diye ağlıyor.

"Bilmiyor musun?" diye sorar kuşkuyla.

"Hayır!" diye boğulur.

Darius onu biraz sallar. "Çocuğunu kime sattın?"

Erkeğin gözleri ona geri dönüyor ve hepimizin şüphelendiği ismi fısıldıyor.

TEN

RHEA

Gölde ellerimizi temizlerken, gözlerimi yüzeyin altında yavaşça batan ve sonunda dalgalar tarafından sürüklenecek olan iki cesetten ayırmıyorum.

Ölümleri için vicdan azabı duymuyorum. Ruhumda başka bir leke olmayacaklar.

Yaptıkları şey yüzünden ikisi de ölmeyi hak etmişti. Çocuklarını nasıl satabildiler? Neden onun güvende olduğundan emin olmak için her şeyleriyle savaşmadılar?

Bebeklerini teslim etmeye zorlanmadılar, Charles onu çalıp onları öldürebilirdi. Ancak Charles'ın çok sayıda insanın kaybolması yerine onlara para ve unvan vermeyi tercih edeceğinden şüpheleniyoruz.

Elimizdeki listelerde zaten üzücü sayıda isim var, buna en az bir ebeveynin ölümünü eklerseniz, sayı ikiye katlanır ve daha da artar köylüler arasında endişeye neden oldu.

Bir çocuğun ateşten öldüğünü söyleyip birden fazla cinayeti örtbas etmek kolay. Darius ıslak ellerini yanımda silkeliyor, kaşlarını çatarak göle bakıyor.

"En azından şüphelendiğimiz isim listesinin doğru olduğunu teyit ettik. Bunlar Charles'ın kaçırdığı kayıp kişiler."

Başımı salladım. "Doğrulandıktan sonra bir tür rahatlama hissedeceğimi, belki artık bir yerlere varmaya başlayabileceğimizi düşünmüştüm ama sadece... üzgün hissediyorum, işe yaramaz."

Darius'un eli enseme geliyor. "Sürünüz de dahil olmak üzere bu listedekilerin hâlâ nefes alıyor olmasını ummalıyız."

Boynuma masaj yaparken gözlerimi kapatıyorum, başparmağı nabzımın üzerinde. "Çok fazla isim var, Darius, çok fazla," diye fısıldıyorum, sertçe yutkunarak.

"," diyor huysuzca. "Ama bu bir başlangıç. Babam notlarında Zaigar diye bir yerden bahsetmişti. Belki de hepsi aynı yerdedir."

Göle doğru bakıyorum ve istediğimiz her şeyi nasıl başaracağımızı merak ediyorum. İnsanların kim olduklarını bilmeleri gerekiyor. Yüksektekiler, onları haydutlardan korumamız ve kayıp olanları bulmamız gerekiyor.

"Daha kaç ebeveyn çocuklarını verdi ve kaç bunu önlemeye çalışırken öldü?" diye merak ediyorum.

Yanağıma dokunan bir el beni Darius'a doğru döndürdü. "Böyle soruların cevabını merak etmenin bir faydası olmaz." Elini pelerininin içine soktu ve bir şey çıkardı.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Sen ne zaman..."

"Sen bakmıyorken," diye kıkırdıyor ve cam kurdu kaldırıp parmaklarının arasında döndürüyor.

"Bu çok güzel." Renklerin pelerinlerimizde parlamasını izleyerek söylüyorum.

"Hoşuna gittiğini biliyorum." Elimi kaldırdı ve kurdu avucumun içine bıraktı.

"Benim için mi?" Parmaklarım kuyruğunun üzerinde gezinirken soruyorum.

Bana benimkini hatırlatıyor ve bunu bir süredir yapmadığımı fark ettim.

"Kurdunu dışarı çıkaramamakla mücadele ettiğini biliyorum ama belki buna bakmak gözünde canlandırmana yardımcı olur." Bunu söylerken bana bakmıyor, gözleri suda ve ben gülümsüyorum.

Bu büyük, huysuz erkek.

"Bunu söylerken iğrenç bir şey yemiş gibi görünmek zorunda değilsin," diye gülüyorum ve onu hafifçe dürtüklüyorum. Homurdanıyor. "Teşekkür ederim Darius," diyorum usulca.

Bana doğru dönüyor, gözleri dudaklarıma kayıyor. "Küçük kurt-"

Kara kuş iki evin arasından uçarak gelip önümüze konarken bir sesi başımızı döndürüyor. Boynuna bağlanmış rulo halindeki mektubu gördüğümde nefesim hızlanıyor ve hızla eğilip kalbim göğsümden gibi hissetmeme rağmen sakın bir tavırla başını okşuyorum.

"Merhaba, Illium."

Ciyaklıyor, heyecanla elimin etrafında zıplıyor. Gagasının altını kaşıyorum ve sonra boynundaki deri kayışı nazikçe çıkarıyorum. Darius

Kağıdı parmaklarımın arasında yuvarlarken sanki düşman üzerimize atlayacakmış gibi bölgeyi değerlendiriyor.

Nefesimi tutarak içindekileri okudum ve ayağa kalkarak titreyen parmaklarımla Darius'a uzattım.

"Ne oldu?" diye soruyor, gözleri okuyor.

"Umut," diye fısıldıyorum. "Bu umut, Darius."

"Buna güvenebilir miyiz?" İçindekileri tekrar okuyor.

"Tabii ki. Yıllar boyunca bana çok yardımcı oldu. Sadece onu beklememiz gerekiyor." Bahsedilen yeri işaret ediyorum.

Darius'un çenesi titrer. "Ben de seninle

geleceğim." "Bu kesin, bu yüzden biz dedim."

Tek başıma gitmeme asla izin vermeyeceğini biliyorum.

"Tamam," diyor Darius, bir liman taşı çıkararak. "Beklemek için biraz zamanımız olacak, bu arada ben de etrafa göz atabilirim."

"Olacak-"

Ezildim, nefesim ciğerlerimde durdu ve sonra çayıra çıktık.

Darius'un kolunu olması gerekenden daha sıkı kavrayıp ona ters ters bakıyorum ama o beni umursamıyor, hemen etrafına bakınıyor.

İçimi çekiyorum, at kuyruğumu yeniden yapıyorum ve kırım yere

koyuyorum. Lanet olası erkekler ve onların Alfa saçmalıkları.

Öfkelendim ve kollarımı kavuşturdum.

Evet, çocuk gibi davranıyorum. Umurumda da değil.

En azından sözümü bitirmeme izin vermeliydi. "Surat

asma, bunu çok sevimli bulduğunu biliyorsun."

Kaşlarımı çatıyorum. Pislik herif bunu söylerken bana bile.

Bölgede dolaşırken kıkırdıyor, etrafı tararken tetikte bekliyor.

Ağaçlar. Wolvorn kalesinden kaçtıktan sonra Darius'u ilk gördüğüm yer olan eski evimin yakınındaki açıklıktayız.

Damian'ın çimlerde boğulduğunu hatırladıkça

gülümsüyorum. Güzel günlerdi.

Darius bana geri dönüyor ve oturuyor, büyü uyluğunu sarmak için ortaya çıkıyor.

"Gördüğüm kadarıyla

hala surat asıyorsun."

Hmph. Evet, öyleyim.

Darius'un kolu etrafıma dolanıyor ve sonra geriye doğru çimlerin üzerine düşüyorum.

"Ne yapıyorsun?" Homurdanıyorum.

Gözlerini gökyüzüne dikeyor. "İnsanlar böyle yapmaz mı?" Kaşlarım çatıldı. "Ne yaparlar?"

Boğazını temizliyor. "Bulutlara birlikte bakın... ya da onun gibi bir şey."

Göz kırpyorum, sonra bulutlara da bakıyorum.

Sanırım çocuklar . ben de yapardım. Annem ve babam da yapardı.

Zamanlarının geldiğini söylediklerinde pencereden onlara bakardım.

Bekle.

"Yani insanlar... çiftleştiklerinde böyle mi yapıyorlar?" Tereddütle söyledim.

Darius bir an için hiçbir şey söylemiyor ve ben yerin beni yutmasını istiyorum.

Tam gücümü ona akıtmaya başladığımda, beni alaşağı etmesini deneyebileceğimi bilerek, o konuşuyor.

"Evet. Bir keresinde çiftleşmiş bir çiftin bunu yaptığını görmüştüm.

Anlayamadım, neden gökyüzüne bakıyorsun ki?" Bir kahkaha attım ve Darius rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Bunun sadece birlikte vakit geçirmekle ilgili olduğunu farkındayım."

Ona daha da yaslanıyorum, bir bulutun yavaşça geçip bakıyorum. "Sanırım bunu yapabiliriz."

Homurdanıyor göğsünden gürleyen bir mırıltı geliyor ve ona daha da sokulmaktan kendimi alamıyorum.

"Kız kardeşim bir keresinde benden bunu yapmamı istemişti," diyor Darius aniden ve ben de dinlediğimi belli etmek için başımı hafifçe ona doğru eğiyorum. "Ona çok meşgul olduğumu, babamın antrenman yapmamı istediğini söyledim. O gün neredeyse ağlıyordu."

Zavallı kız.

"O sadece kardeşiyle vakit geçirmek istedi, yapacak başka işlerin olduğunu anlamazdı." Onu rahatlatmaya çalıştım.

"Eğitim önemli değildi." Bunu söylerken sesi alçak çıkıyor ve duyduğu pişmanlığı hissedebiliyorum.

"Ama öyleydi," diye başlıyorum. "Eğitim olmadan ihtiyacı olanları koruyamazdınız."

"Onu koruyamadım." Kalbim onun için kırılıyor. Oturuyorum ve ona bakabilmek için yan dönüyorum.

O anda fark ettim ki ikimizin de ailesi kalmadı. Hepimiz yalnızız.

"Onlara ne oldu?" Sormaya cesaret ettim. Darius kendisi ya da ailesi hakkında pek konuşmaz.

Bana bakıyor, tekrar gökyüzüne önce boğazı sert bir yutkunmayla hareket ediyor.

"Bir kasabadaydılar. O gün ellerindeki mallara bakmak istediler. Kız kardeşim küçük biblolar toplamayı severdi. Elinizdeki cam kurt gibi olabilir ya da bir mum tutacağı olabilir. Güzel sürece isterdi. Tabii ki annem de ona verirdi, özellikle de sana yavru gözleri verdi. Kim karşı koyabilir ki?"

Gülümsüyorum, elini almak için hareket ediyorum. Bir an geriliyor ama elimi çevirip bir parmağımı avucunun içinde ve bileğinin etrafında gezdirmeye başlayınca rahatlıyor.

Sadece ona dokunmam gerekiyordu.

"Rogures kasabaya saldırdı. Hiç şansları yoktu. Savunma yoktu, orada çok az muhafız vardı ve kasaba halkı onlarla yüzleşemedi. Çok kalabalıklardı." Elimi sıkıyor, hâlâ bana bakmıyor. "Oraya vardığımda artık çok geçti. Öldürdüm ve parçaladım.

Onları bulmaya ve güvende tutmaya çalıştım. Ama onları bulduğumda çok geç kalmıştım."

Hayır. Sesindeki acıya, gözlerindeki mesafeye bakıp yutkunuyorum ve keşke bunu hiç sormasaydım diyorum.

"Annem Isabell'i göğsüne yaslamış, bir evin duvarına bakıyordu. İkisinin de vücudunun her yeri yara bere içindeydi ve siyah zehir sızıyordu. Önlerindeki kan izleri bana ikisini de oraya sürüklediğini, güvenli bir yere ulaşmaya çalıştığını düşündürdü. Tek umudum ölümlerinin çabuk gerçekleşmesi."

Gözlerim yaşıyor ve Darius'un üzerine eğilip kollarımı boynuna dolayarak ona sarılıyorum.

Önce kıpırdamıyor, ama kolları beni sardığında ve derin bir iç çekiş onu terk ettiğinde, tek bir gözyaşının düşmesine izin veriyorum.

Ona aşık ol.

"Umarım özgürce koşuyorlardır," diye

mırıldanıyorum. Başımın arkasını avuçluyor.

"Ben de öyle umuyorum."

"İkiniz de iyi misiniz?" diyor bir ses ve ben bir anda ayağa kalkıp bir bedenle çarpışıyorum.

"Edward!" Kollarını etrafımda kavuşturup beni kendine çekerken gülüyor.

"Seni görmek çok güzel, Rhea." Arkama yaslanmadan önce ona sokulurken duygularıma yenik düşüyorum.

Gece yarısı gözleri yorgun görünüyor ve sarı saçları dağınık. Ne zaman bu kadar yaşlı görünmeye başladı?

"Sen-"

Gürleyen bir hırıltı geliyor ve sonra Edward'dan koparıyorum, Darius onu boynundan yakalarken arkasına itiliyorum.

"Darius!" Nefes nefese kaldım, beni kavramasına koymaya çalıştım ama , özellikle de büyü belimi sardığında.

"Sen Edward mısın?" Darius ona hırılıyor ve Edwards'ın yüzü morarmaya başlıyor.

"Darius, dur. Evet, ben Edward." Deli mi bu?

"Bu Yüksek Müdür," diye homurdanıyor, gözlerini Edward'den ayırmıyor ya da beni tutuşunu gevşetmiyor.

"Darius," diye hırlayarak dişlerimi koluna geçiriyorum. O sadece homurdanıyor.

"O Yüksek Müdür. Toprakları dolaşıyor ve sürünün pek çok saçmalığıyla ilgileniyor."

"Ben... insanlara... yardım ediyorum..." Edward, gözleri Darius'un üzerinde, ama kendini ondan korumaya bile çalışmıyor.

"Darius, bırak onu, bırak konuşsun." Dişlerimi ondan çektikten sonra söyledim. O yapmıyor. "Vallier," diyorum çok daha nazikçe ve Darius Edward'ı yavaşça ayağa kaldırıyor.

Gitmesine izin verdiğinde, beni de yanına alarak ondan uzaklaşıyor, beni hala koruyucu bir şekilde tutuyor.

"bir Higher olduğunu biliyorum, Darius," diyorum ve ben ayaklarımı sürüyerek yürürken Darius gözlerini benimkilere .

Patlamadan önce bir an bana baktı.

"Bundan bahsetmenin önemli olduğunu düşünmedin mi?" Oh, kızgın. "Bunun bilmem gereken önemli bir bilgi olduğunu düşünmedin mi?!" Yutkunuyorum.

"Doğru zamanı bulamadım..."

"Bir Yüksek'in bunca zamandır size yardım ettiğini bilmemi sağlamak için mi?" diye gürlüyor.

"Hayır. Onu tehlikeye atmayacağını nereden bileyim, ya da ne ." Aralarını işaret ediyorum. "Onu öldürmeye çalış!"

"O lanet olası bir Yüksek, benden ne yapmamı bekliyorsun!" Öfkesi onu ele geçirirken büyü Darius'un ayaklarının etrafında dönüyor. "Sana zarar verdiler, bana yalan söylediler. Elbette her birini tek tek öldürmek istiyorum!"

Tamam, haklı olduğu bir nokta var.

"Bu." *Öksürük*. "İyi," diye mırıldanıyor Edward. Gözlerimde bir özürle ona bakıyorum, ama o bunu elinin tersiyle itiyor. "Ben düşman değilim, Alfa Darius."

"Her bir Yüksek düşman, sen neden değilsin?!" Darius'un altında yer sallanmaya başladı ve nefesim ciğerlerimde durdu.

"Ben Rhea'nın koruyucusuyum, buna yemin ederim, onun için bir tehlike oluşturmuyorum." Gözleri çok içtendi ve sonra başını yana eğerek boynunu Darius'a gösterdi.

Gözlerim gidip geliyor, tepeme çıkıyor. Edward benim için önemli. O benim hayatımı kurtardı.

Darius ağır ağır nefes alıyor, vücudu gergin. "Eğer onun koruyucusuysan ve onu önemsiyorsan. Neden o bodrumda kalmasına izin verdin?"

Edward gözlerini indirdi, yüzünde bir üzüntü ifadesi vardı. "Bilmiyordum."

"Darius, yeter," diyorum sessizce, aralarında durarak. "O benim için önemli. Bodrumda olduğumu bilmiyordu, tıpkı senin gibi. Hayatta olduğumu ve beni istismar ettiklerini bilmiyordu." Darius haklı olduğumu bilerek yana bakıyor. "Daha az açık bir yere gidip konuşalım mı?" Açıklığın etrafına, ağaçların arasına bakıyorum. Eski evime bu kadar yakın olmak hoşuma gitmiyor.

Darius sorumu duymazdan geliyor.

"Highers'a geri mi dönüyorsun?" Darius soruyor. "Pozisyonunuz nedir?"

İkisini de görebilmek için biraz geri çekildim.

"Hâlâ Highers ile birlikteyim. Elimden geldiğince çok şey kazanmaya çalışıyorum.

Böylece Rhea'ya aktarabilirim. Böylece bir plan yapabiliriz. Biz yıllardır deniyorum." Başını sallıyor. "Sanırım Charles artık ona tam olarak sadık olmadığını biliyor. Onu koruma içgüdüğü yüzünden aramızdaki Yüksek'in bağıyla ona zarar veremem ama sana şunu söyleyebilirim bilgi."

"Ve?" Edward sessiz kaldığında Darius söylüyor.

"Ve umarım iyi bir şey olan bazı haberlerle geldim. Charles beni insanlara daha fazla gönderiyor ve henüz dönmemiş olan Yüksek Aiden'ı arıyor." Darius ve ben bunun üzerine hiçbir şey söylemedik. "Diğer

Highers çıldırmış durumda ve Charles seni arıyor, Rhea.

Daha acımasızdır, kendisine karşı konuşmaya cüret eden veya konuşmayan masumları öldürür.

aradığı bilgiye sahip olacak." Edward'ın yüzü çöktü. "Aklını tamamen yitirmiş."

"Peki ya Kade?" Mırıldanıyorum, korkudan neredeyse nutkum tutulacak.

"Şimdilik orada güvende olduğunu söyleyebilirim," diyor Edward nazikçe. "Herkes seni aramakla, insanlarla ve haydutlarla uğraşmakla çok meşgul. Şüpheler çekmeden ona gitmeyi başaramadım. Senin koruyucun olduğum için Charles beni uzakta tuttu."

Rahat bir nefes . Darius haklı. Şu anda orada, burada olduğundan daha güvende.

Darius, "O halde Charles sadık olmadığınızdan şüpheleniyorsa nasıl buradasınız?" diye soruyor.

"Aragnis sürüsüne gitmem ve Alfa Paul adına durumlarının nasıl olduğunu görmem emredildi. Oğlu da onunla birlikte kalede kalıyor ama emin olmadığım bazı hareketlilikler olduğuna dair söylentiler var.

.."

Ailemi düşünmek bile dişlerimi sıkıyor.

"Mektupta sürümün nerede olduğunu bilebileceğinden bahsetmişsin?" Ona soruyorum ve o da başını sallıyor ama o cevap vermeden Darius konuşuyor.

"Vokheim'a gel."

"Koşuşlar orada olduğumu bilecek," diye anında cevap veriyor

Edward. "Onları benimkilerle değiştirdim."

Edward başını ona doğru eğiyor. "Ve Lord Higher bilmiyor mu?"

Darius başını sallıyor. "Sanmıyorum. Beni bu konuda sorgulayabilirdi."

Edward yavaşça başını sallıyor. "O zaman gidelim."

Sürümün Edward'ı yemek odasında toplayışını izliyorum, yüzlerinde gülümsemeler. Onu uzun zamandır görmemişlerdi. Buna tanık olmak güzel.

Darius duruyor, kaşları çatık, kollarını kavuşturmuş, her an saldıracakmış gibi Edward'ın her hareketini izliyor.

Yapmayacak, ama neden tereddüt ettiğini anlıyorum.

Adamları da ayakta, tetikte ve her şeye hazır bekliyor ve ben gözlerimi devirmek zorunda .

Neden bana inanmıyorlar?

Sanırım ilk etapta onlara onun bir Yüksek olduğunu söylememiş olmamın bir faydası olmadı.

"Konuş," diye emrediyor Darius, arkasında beliren iki puslu gölge.

Edwards ona doğru bakıyor ve başını sallıyor, masaya oturduklarında sürüm homurdanıyor.

Edward'a oturmasını işaret ederek oraya doğru yürüdüm. Darius'u arkamda hissederek onun yanındakine oturuyorum.

Omzumun üzerinden ona bakıyorum ve da Edward'ı korkutucu bir odaklanmayla izlerken bana kısa bir bakış atıyor.

"Haberlerin mi var?" Josh soruyor ve Edward başını sallıyor. "Sanırım-"

" başla," diye emrediyor Darius, Elitleri masanın karşı tarafına geçerken, hiçbiri oturmuyor.

"Burada tansiyon çok yüksek," diyor Seb, Damian alay ederken gülümseyerek. "O bir Yüksek," diye homurdanıyor Leo, parmakları yanında seğiriyor. "O benim koruyucum."

Damian, "Hepimiz unvanların ve kelimelerin bir bok ifade etmediğini biliyoruz," diyor ve ben buna hiçbir şey söylemiyorum.

"Adın Warden iken neden kendine Edward dedin?" Darius soruyor.

"Topraklarda başkalarına yardım ettiğim için, Yüksek olarak bilinen Warden ismi yerine göbek adım olan Edward'ı daha iyi olacağını düşündüm. İkisini birbirinden ayırmak istedim. Yardım etmek isteyen Erkek ve bilmeden bir canavarın yönetici otorite olmasına yardım eden Yüksek."

Elitlere nedenlerini anlatırken sesi çok üzgün geliyor.

"Konuş," diye tükürüyor Darius ve ben de ona hırlıyorum.

"Şunu keser misin? Bana zarar vermeyecek."

"Sorun değil, Rhea," dedi Edward. "Seni koruyan başkalarının olmasına sevindim. Benim koruyamadığım gibi seni koruyabilen." Boğazını temizliyor. "Rhea'nın annesi beni onun vasisi olarak atadı.

Charles. Çok uzun zamandır arkadaştık, hepimiz ." Üzerinden akan hüznü hissedebiliyorum ve masanın üzerindeki elini tutuyorum. Darius arkamdan gürleyen bir hırıltı çıkarırken bile bana küçük bir gülümseme veriyor.

İkimiz de onu görmezden geliyoruz.

"Hepimiz Charles'ın Higher olmasına yardım ettik. Topraklara yardım etmek, hayatları iyileştirmek istedim. Ayrıca Varislerin tehlikeli dair bu saçma düşüncenin geride bırakılmasına yardımcı olmak istedim. Charles'ın da aynısını istediğini sanıyordum. O da bir süreliğine

ya da görünmesini sağladı. Lord Higher olarak atandığında, ona yardım etmekle hata ettiğimi kısa sürede anladım."

"Bilmiyordun," diyorum.

"Bilmeliydim, onun bu hale gelmesine asla izin vermemeliydim.

Başkaları benim hatamın bedelini çok ağır ödedi." Başını iki yana sallar.

"Catherine'in ve Derrik'in, Rhea'nın annesinin ve babasının öldüğünü öğrendiğimde doğruca evlerine gittim. Sadece Rhea'nın da öldüğü söylendi."

Sesi

Duygularım titriyor ve boğazım . "Keder ve pişmanlıkla doluydum, topraklara elimden geldiğince yardım etmeye çalıştım. Bir gün Rhea'yı biraz yiyecek çalarken buldum ve sonra onu Eridian'a götürdüm. Hikâyesini, neler yaşadığını, ona bunları *kimin yaşattığını* bildiğim için... yıllar boyunca Charles'tan kurtulmanın bir yolunu bulmaya çalıştık ama kendimizi öldürmeden bunu başaramadık ve ben de Rhea'yı riske atmayacağım. Onların eliyle ölmeyecek," diye homurdanıyor ve içindeki gücün yükseldiğini hissederek Elitlerin gerilmesine neden oluyorum.

Elini sıkıyorum ve o da birkaç derin nefes alıyor.

"Tüm topraklara gönderildiğim için insanlarla konuşabiliyor, başkalarının göremediği şeyleri görebiliyorum. Bir süre sonra, yol boyunca konuştuğum diğerlerinin yardımıyla kaçması gereken başkalarını da göndermeye başladım. Onları daha sonra Eridian'a götürülmek üzere Ölü Topraklar'a götürdüler." Başını sallayan ve ona gülümseyen grubumun geri kalanına bakıyor.

"Ve minnettarız," diyor Taylor.

"Ölmüş olurduk." Sırada Seb var.

"Dünyaya biraz iyilik katmaya çalıştım ve sonra Charles'ın çocukları çaldığını ve onları hastalıklı deneyleri için kullandığını öğrendim."

"Tam olarak ne istiyor?" Darius diyor ki.

Edward iç geçirir. "Varislere, onların Tanrılardan aldıkları güce karşı bir saplantısı var. Tam olarak emin değilim ama durmayacak."

"Wolvorn Kalesi'ndeyken gösterilen hafıza kristali elimizde, Charles'ın haydutların sebebi olduğunu gösteriyor ve annem... belki bir şeyler bulabilirsin."

Edward daha dik oturur. "Görebilir miyim?"

Başımı sallıyorum ve Darius Leo'dan gidip onu almasını istiyor. Bir dakika sonra Edward elini kristalin üzerine koydu, gözleri parlıyordu.

İşi bitene kadar bekliyorum, orada rogu're'dan bahsetmediğim için kendime kızıyorum.

Tam onu bundan kurtarmak üzereyken, bana bakarken gözleri yaşlarla parlıyor.

"Beni affedin," diyor. "Hepinizi korumakta başarısız oldum."

Başımı sallıyorum. "Bazen canavarlar çok zeki olabiliyor." Dişlerini gıcırdatıyor ama başını sallayarak kristali masaya bırakıyor.

"Yaptığı ayın bir Varis'in gücünü çalmak ve onu kendine aşılamaktı. Ama annen toprakları lanetlediği için hepsini almayı başaramadı, ya da daha çok Zahariss yaptı."

"Öyle mi yaptı?" Annemin buna sebep olmasının ağırlığının üzerimden kalktığını soruyorum.

Başını sallıyor. "Zahariss'in seçtiği Varis'in başına gelenlerden pek memnun olduğunu sanmıyorum ve bunun için onu cezalandırıyor. Ama aynı şekilde, o da hepimizi cezalandırıyor." Hepimiz bir an için bu bilgiyle otururuz. "Ne zaman Bunu o yaptı," diye devam ediyor Edward. "Catherine'in gücünün çoğu tükenmişti ve bu nedenle Charles hepsini çalamadı."

"Ve yüzden hâlâ arıyor." Darius boşlukları dolduruyor, göğsünde bir hırıltı yükseliyor.

"Öyle olmalı," diyor Josh, kaşları çatılmış bir halde.

"Eğer Zahariss toprakları lanetlediyse, bunu nasıl geri alacağız?" Leo sorar ve odayı sessizlik kaplar.

Belldame'in Tanrıların düzlemi hakkında söylediklerini düşünüyorum ve Darius'la göz göze geliyorum. O da aynı şeyi düşünüyor ama aynı zamanda...

"Rogure'u gördün mü?" Edward'a soruyorum, bundan bahsetmediğine dikkat çekerek. "Evet, hafıza durmadan önce onları yerden çıkarken gördüm."

Darius'a baktım. "Hayır, oradaki tek kişi. Hafızaya en son girdiğimizde bize saldırdı."

Edward başını sallar. "Hayır... Bunu görmedim." O zaman neden Darius ve ben saldırıya uğradık?

Damian, "Charles bir Varis'in tüm gücüne hiç sahip olmadıysa," diyor. "Çocuk çalmayı neden hiç bırakmadığı anlaşıyor."

"Elimizde isim listesi olan çocuklar," diyorum Edward'a ve gözleri parlıyor.

"Öyle mi?" Taylor kenardan kâğıtları alıyor ve masanın üzerine yayıyor. "Çok fazla," diyor Edward, "ve bu isimler bana tanıdık geliyor. Arazideyken konuştuğum bazılarını tanıyorum."

"Bugün bir aileyle yüzleşmek için Aliseon'daydık. Bize kızlarını Charles'a sattıklarını söylediler."

Bu haber üzerine oda küfürler ve hırıltılarla dolar.

"Sürümün nerede olabileceğini bildiğini söylemiştin?" Ona sordum.

"Ve diğlerleri," diye başını sallıyor. "Mathew ve Frederick'in bir kadın hizmetçiye bir süreliğine ayrılacaklarından duydum. Ona ofislerinin ve orada kaldıkları odaların temiz tutulduğundan emin olmasını emrettiler. Benim bulunduğum odanın önünden geçerken Kurak Topraklar'dan, Zaigar denilen bir yerden bahsettiler."

Kalp atışlarım . "Darius'un babasının notlarında da bu ismi duymuştuk."

"O zaman önemli olmalı. Oraya gitmelisin ama dikkatli olmalısın. Eğer seni orada bulurlarsa, hepimiz için umut kalmaz." Edward bana dönüp ellerimi sıkıca kavradı. "Keşke sana daha fazla yardım edebilseydim ama Yüksekler'in bağıyla ellerim bağı. Ancak bu kadarını yapabilirim. Çok üzgünüm. işe yaramaz."

Başımı sallıyorum ve onu kucaklıyorum. "Beni kurtardın Edward. Bizi kurtardın. Sen asla işe yaramaz olmadın."

Darius da öyle düşünüyor olmalı ki aramızdaki temasta hırlamıyor.

"Uzun süre kalamam. Geri dönüp rapor vermeliyim," diyor geri çekilirken, gözleri hüzünlü. "Ona iyi bak, Alfa Darius."

"Hayatım pahasına."

"çaresine bakabilirim," diyorum Edward'a, bu kadar çabuk gitmesini istemediğimden. "Yapabileceğini biliyorum," diye cevap veriyor. "Ama buna mecbur olmamalısın."

ELEVEN

KADE

"Peki bu kim?"

Ses kafamın içinde dönüp dururken, zihnimde görüntü görüntü canlanıyor.

Ancak görüntülerin hepsi çarpık, hepsi yanlış ve alternatif bir gerçeklik gibi etrafta pinpon oynuyorlar.

Ne gerçektir ve ne değildir? Ne doğrudur ve ne ?

Dişlerimi sıkıyorum ve sırtım kavisleniyor, içimden bir çığlık geliyor.

Axis içinden homurdanıyor, yüzeye çıkmak istiyor ama bana hızla onu susturacak bir şey enjekte ediliyor.

Bu her zaman acıdır. Her zaman, her zaman, her zaman.

Acı yanağıma vuruyor ve vücudum bir anlığına gevşeyip acı azalırken gözümü kırıştırtarak açıyorum.

"Kimi görüyorsun?" diyor ses tekrar, karanlık gözleri benimkilere bakıyor.

"Onu," diye mırıldanıyorum.

"Peki o nerede olacak?"

Başımı sallıyorum, onun nerede olabileceğini bilmelerini istemiyorum. Bir yanım bunu bir sır olarak saklamak, evimizi bilmelerine izin vermemek istiyor.

Nerede yaşadığımızı, sevdiğim insanların nerede ikamet ettiğini açıklamak bana ihanet gibi geliyor. Onlara söyleyemem, yapamam.

"Tekrar," diyor ses ve o acı tekrar geri dönüyor, beynimi kazıyor ve orada kendine bir yuva yapıyor.

Kollarım ve bacaklarım beni bağlayan ipe karşı geriliyor ve her iki kolumdan aşağı bir şey sıyrılırken başım bir o yana bir bu yana savruluyor.

Zihnimde sarı saçlı bir kadın beliriyor, üstü başı kan içinde ve yüzünde zalim bir sırıtma var.

"Seni incitti, sevdiğin kişiyi öldürdü."

Kimi?

"Sana acı mı çektirdi?" Nasıl?

"O senin düşmanın."

O zaman neden kendinizi düşman gibi hissediyorsunuz?

"Bu neden çalışmıyor?" diye homurdanan erkeğe sarı saçlı bir erkek cevap veriyor.

"Onunla savaşıyor." "O

zaman onu zayıflat!"

"Evet, Lord Higher."

Vücudum sandalyeden fırlamaya çalışıyor, o kadar keskin bir acı ki vücudum ikiye ayrılıyormuş hissediyorum. Durmaları için bağıriyorum, başımı sallayarak Benden inilti gelir, ama yalvarışlarımı duymazdan geliyorlar.

Bunu daha ne kadar yapacaklarını bilmiyorum. Zihnim bana aksini söylese bile bana düşmanımın kim olduğunu daha ne kadar söyleyecekler.

Ama her şey bulanıklaşıyor.

Gözlerimi kapattığımda gümüş kelebeği görüyorum, bir kez daha karanlığın beni yutmasına izin vermeden önce bu karanlık yerde bana eşlik eden tek şey.

TWELVE

RHEA

Başka bir beyaz elbise giyiyorum, bu elbisenin paçalarında firfırlar var. ve dizlerimin hemen üstünde bitiyor. Beyaz buradaki tek renk gibi görünüyor ve Anna'ya bunu sorduğumda, Elitlerin renk seçimine önem vermediğini, sadece kıyafet seçimine önem verdiğini söyledi. Umursadığımdan değil, gerçekten umurumda da değil. Her gün elbise giymek zorunda değilim, özellikle de sürekli dışarıda ev işleri yaparken, bu yüzden tenimde farklı bir şey hissetmek güzel.

Saçlarımı yana doğru örerek kalenin yemek salonuna inmeye hazırlanırken balkondan göle bakıyorum.

Döneli birkaç saat oldu ama yarın tekrar yola çıkıyoruz. Bu sefer

Kurak Topraklar'a.

Edward kısa bir süre önce gitti ve onu bir daha ne zaman göreceğimi için kalbim çok ağır.

Ayrıca o kaleye her adım attığında karşılaşacağı tehlikeden de korkuyorum.

Onu da kaybedemem.

Bir beden sırtıma bastırıyor ve sonra saçlarımı benden alırken ellerimi nazikçe kenara itiyor.

Ondan ürkmüyorum, bedenim bir başkasıyla hiç olmadığı kadar onunkine uyum sağlamış durumda.

Runa neredeyse sırt üstü yuvarlanıyor, bacakları havada, alay edecektim ama Darius saçlarımı tutuyor.

"Örgü mü örüyorsun?" Ona çok tanıdık gelen bir hareketle saçlarımı çekip bükerken şaşırarak soruyorum.

"Kız kardeşim," diyor hoyratça ve sorduğum için kendimi aptal gibi hissediyorum. "Bunu uzun zamandır yapmadım, bu yüzden doğru olmayabilir."

Örgümü bitirip omzuma yerleştirirken sessiz kalıyoruz ve düşüncelerim Kade'e kayıyor.

"Ona ulaşmanın hâlâ bir yolu olmadığına emin misin?" Kendime engel olamayarak soruyorum.

"Eminim, küçük kurt. Tıpkı Müdür... Edward'ın dediği gibi, şu anda orada daha güvende. En kısa zamanda onu alacağız."

Haklı olduğunu biliyorum ama onu elde etme ihtiyacım daha da artıyor. Onsuz çok uzun zaman oldu.

Darius ucunu deri bir kayışla , parmakları dikkatli. İşini bitirdiğinde tutuyorum, çalışmasını inceliyorum.

Biraz düğümlü ve birkaç parça saçı atlamış ama "Mükemmel." Ona söyledim. Ve öyle, çünkü o yaptı.

O sıcak his yine göğsümde dalgalanıyor.

Bir kahkaha attı. "Bu iğrenç." Ben de gülüyorum, omuz silkiyorum.

"Önemli olan bu değil." Ve önemli de değil.

duruyor, karaya doğru bakıyor. Gece çöküyor ve son ışık gölün yüzeyinde parıldıyor, kış havası daha da serin hissediliyor.

"Sence yakında kar yağacak mı?" Sanki bana cevap verecekmiş gibi yukarı bakarak soruyorum.

"Her an olabilir," diyor Darius. "Kışlık kıyafetlerle seyahat etmemiz gerekecek." Başımı sallıyorum.

Kış.

Doğum günüm kışa denk geliyor, tek sıcaklığım da bu. Acaba bu yıl bir döngü geçirecek miyim, zaten erken bir döngü geçirdiğimi düşünürsek.

Son ateş döngümü hatırlamak pek de hoş bir anı değil ve Darius'a bakıyorum, yüzünün güçlü hatlarını, omuzlarının genişliğini inceliyorum.

Dürüst olmak gerekirse, bu erkeğin o gece beni nasıl yok etmediğini asla bilemeyeceğim.

Ya da o zamandan beri başka bir gece.

Darius'u olduğu yerde bırakarak yatak odasına geri dönüyorum ve yerdeki çantanın gidiyorum. İçini açıp Belldame'in kemiğinin üzerine geliyorum ve Darius'un benim için sakladığı oymalar, sonra mektubu alıyorum.

Annemin sözlerini tekrar okudum, kendimi bu kadar çaresiz hissettiğimde onun tesellisine her zamankinden daha fazla ihtiyaç duyuyorum.

Önüme bir gölge düşüyor ve Darius aşağı bakıyor. "Annen mi?" diye soruyor.

İçgüdüsel olarak onu göğsüme götürüyorum, benden koparılmasından korkuyorum, ama sonra sakinleşiyorum, onu tekrar önümde tutuyorum.

Artık her şey farklı.

"Bunu bana Belldame verdi. Görünüşe göre annem bir tür kahinmiş ve ölümünün yaklaştığını biliyormuş." Boğazımdaki yumruyu öksürerek bastırıyorum. "Bu mektubu ben kaçırılmadan önce, ben odamda uyurken yazmış."

Yanımda oturuyor, sihirli bir kütle sırtıma dolanıyor. Onun Parmakları kâğıdın kenarlarında geziniyor, okumasına izin verirken derin düşüncelere dalmış görünüyor. "Yaşlı cadı sana bunu verdiği için şanslısın."

Ona verdiği isme sırtıyorum. "Ondan , değil mi?"

Kaşlarını çatıyor. "Tabii ki hoşlanmıyorum."

Kıkırdıyorum. "Yalancı." Bana yan gözle bakıyor ama büyüğü sırtımın üst geziniyor ve omuzlarım onun serin hissi altında rahatlıyor.

"Babamın evinde bulduğumuz kitapla ne yapmak istiyorsun?" Sorarken sesi gergin, sanki bunu yapmak bile istemiyormuş gibi.

Omuzlarım gerildi.

"sende mi?" Bunu düşünmek istemediğim için mırıldandım.

"Ofisimde, daha fazla okumadım."

İç çekiyorum. "Orada işe yarar hiçbir şey yok, sadece bana yaptıkları var." Garip bir şekilde, kelimeleri söylerken birinin beni boğduğunu hissetmiyorum. Darius'un büyüğü beni okşarken, kokusu ciğerlerimi doldururken Sanki boğazımı açıp nefes almama izin vermiş gibi. "Bana yaptıklarının bir kaydına rastlayacağımı hiç düşünmemiştim. Gerçekten aptalca, çünkü baban orada olup bitenleri her zaman kaydedirdi." Darius'un göğsünde bir yükseliyor. "Onu yakmak istiyorum. bir etkisi olmasından bıktım." Ona . "Gitmesini istiyorum. Hayatımın o bölümünü yeniden yaşamamak istiyorum. Ömrümün sonuna kadar vücuduma konulan her bir yara izini taşıyacağım." O İrkiliyor, ben de tereddütle uzanıp yanağını okşuyorum. "Ama daha önce yaptığım gibi onlara katlanacağım. Ama belki şimdi... belki şimdi onları utandığım bir şey olarak değil, hayatta kaldığım bir şey olarak görmeye başlayabilirim." Ona kirli sakalını kaşıdığımı söylüyorum ve çenesi kıkırdıyor.

Uzanıyor ve parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor. "Senin yaraların *bir şey yok*," diyor şiddetle. "Asla. Onlar seni bir

savaşçı."

Gözlerim onunkiler arasında gidip geliyor ve başımı sallıyorum. "O kitabın yok olmasını ve bana zarar verenlerin ölmesini istiyorum."

Gözleri simsiyah parlıyor. "Ölümleri onları bekliyor, bundan emin olacağım. Hiçbiri kalmayacak," diye homurdanıyor ve gücü ayaklarından dışarı akıyor. Ayağımla dürtüyorum, kendi ayağımla onunkini okşamaya çağırıyorum.

Dokundukça titriyor ve ayağımla ileri geri hareket ettirerek onu biraz sakinleştiriyorum. "Onların ölümü benim elimden olacak."

"Ve benimkini."

"Sadece benim," diyorum zorla.

"Sadece sen yoksun, sadece biz varız." Bu lanet erkek.

"Bana ne yapıyorsun?" Fısıldıyorum, parmaklarını serbest bırakırken elimi göğsüne bırakıyorum, gücünü hissediyorum.

Büyüsü küçük bir dal halinde ortaya çıkıyor ve parmaklarımı sarıyor. "Kendimi sana bağlıyorum."

Gözlerimiz kilitleniyor ve bir kez daha her şey kaybolup sadece o ve ben kalıyoruz. Nefes alış verişlerimiz eşleşiyor, avucumun altında hissettiğim kalbinin atışları benimkiyle çarpışıyor. Ve bu küçük anda, belki de bir *biz olabileceğimize* inanıyorum.

Kapı çalınıyor ve Darius hırlayarak dönüyor. Koluma yayılan karıncalanmalarla elimi sallayarak bir nefes veriyorum.

Kapı açılıyor ve yüzündeki çatık kaşlardan kim olduğunu anlıyorum.

"Geliyorum Josh," diye sesleniyorum ona.

Annemin mektubunu yatağın yanındaki çekmeceye koyuyorum, kapatmadan önce bir an tereddüt ediyorum.

"Selam," diyor Josh ben kapıdan içeri girerken. Sarah onun yanındaydı ve bana küçük bir gülümseme verdi.

Eğilip yanağımla onunkine bastırıyorum ve arkamdaki gürleyen uyarıyı duyuyorum. "Hazır mısın?" Ona soruyorum.

Darius arkamdayken ben önden giderken başını sallıyor, ondan gelen gürültünün eninde sonunda yavaşlayacağını biliyor.

Hep öyle olur.

Josh ve Sarah artık bundan rahatsız bile değiller.

Gözlerimi deviriyorum, yemek salonuna doğru Darius'a onu tatmin edecek kadar yakın duruyorum.

"?" Sarah'a sordum. O günden beri pek konuşmadık.
buraya geldi. Zaten sessizdir ama elimden geldiğince daha fazla çaba göstermem gerekiyor.

"İyiym, alışmaya çalışıyorum." Omuz silkiyor, rahatlamak için Josh'a yaklaşıyor. Josh bir kolunu ona dolayarak onu kendine yakın tutuyor ve ben de bu ikiliye gülümsüyorum.

"Bu çok iyi. Söğütlüklere gittin mi hiç?" Biraz hava almak ona iyi gelecektir.

"Henüz değil, ama planlıyorum."

"Güzel." Yürürken kollarımı sallıyorum. "Eridian'da bir keresinde sana bahsettiğim lesia çiçeklerini göreceksin," diyorum ona. "Taç yapraklarının kenarlarında renklerinin nasıl daha koyu bir maviye dönüştüğünü, kokularının nasıl tatlı."

"Onlar sadece senin için," diye homurdanıyor Darius.

"Ve onlarla istediğimi yapabilirim," diye cevap veriyorum, gözleriyle buluşmak için geriye doğru yürüyorum. "Güzelliğin paylaşılması gerekir."

"Seni paylaşmıyorum," diyor sessizce, sadece benim kulaklarım için.

Sözlerine neredeyse takılıyordum, eli beni sabitlemek için kolumu tuttu. Gözlerimiz bir kez daha kilitleniyor ve bakışları bacaklarımı güçsüz hissettiriyor.

Beni tutmak, beslemek... becermek için duyduğu arzuyu neredeyse hissedebiliyorum. Tanrım.

Josh, Sarah'yla birlikte koridorun sonundan, "Hadi yavaş ol," diye bağırır.

Gözlerimi , Darius ve ben onları takip etmeden önce ne kadar durduğumuzu fark etmiyorum.

Darius ve benim aramda kesinlikle farklı şeyler var.

Runa içimde o kadar güçlü mırıldanıyor ki, boğazımdan yukarı doğru kabardığını hissedebiliyorum. Temizliyorum, kaşlarım çatılıyor.

Bu daha önce hiç olmamıştı.

Salona girerken Darius arkamda kalıyor. Elitler hep birlikte başlarını arkamdaki Alfa'larına doğru eğiyorlar ama ben yanlarından geçerken onlar da başlarını bana doğru eğiyorlar.

İçimi garip bir duygu kaplıyor, bana saygı gösterdikleri için neredeyse seviniyorum ama aynı zamanda beni kabul ettikleri için de memnunum.

En azından ben öyle düşünüyorum.

Maverick masanın Darius ve en yakınının hafifçe yükseltilmiş taşın üzerinde oturduğu yere en yakın ucunda duruyor. Başını önce bana, sonra da Darius'a doğru sallıyor, yüzünde bir gülümseme var.

Maverick'in karşısındaki masada oturan sürümü görerek kenara çekiliyorum. Ben oturup ortadaki tabaklardan yemek alırken bana gülümsüyorlar.

Darius en yakınlarıyla birlikte platformda oturmaya gidiyor, onlarla birlikte oturuyor ama gözlerini üzerimde hissediyorum.

"Tanrım, bu çok ," diyor Sebastian bir lokmanın etrafında ve et suyu çenesinden aşağı damlarken bir kahkaha atıyorum.

Taylor yüzünü buruşturarak, "İğrenç," diyor.

"Sen bir hayvan mısın ki?" Seb hayretle cevap verir.

"Buradaki bütün ekmekleri yiyebilirim." Bu, Hudson'la birlikte sonda olan Colten'dan geliyor.

Hudson, "O zaman karnın ağrır," diye veriyor. Colten karnını okşayarak iç geçiriyor. "Buna değer."

Hudson kulağına yaklaşıyor. "Bunun tek onu ovarak daha iyi hale getirmem, yavrum."

Colten'in yanakları hafifçe kızarıyor ve ben de oturan Josh'a kaşlarımı kaldırıyorum. Anna gülümsemesini gizlemek için içkisini yudumlarken o da et keserek gülümsüyor.

Odadaki sohbet düşük bir uğultuda devam ediyor, herkes yiyip içiyor ve her şey yolundaymış gibi davranıyor.

Ama ben daha iyi biliyorum. Charles'ın Maize'in öldüğünü öğrenebileceğini ve her an kalenin kapısını çalabileceğini biliyorlar.

Maverick bana bakarken gözlerimi yakalıyor ve kaşlarımı kaldırıyorum. Meydan okumayı kabul ederek bakışlarımı ondan ayırmıyorum.

Bir sonraki anda başını saygıyla eğiyor ve gözlerim onun yanındaki bir başkasıyla çarpışıyor.

Bu erkek gözlerini kaçırmıyor ve ben de başımı ona doğru eğiyorum. İri yarı, çok kısa boylu, siyah saçlı ve yanağından aşağıya doğru uzanan bir yara izi var.

Burada olduğum için mutlu olduğunu sanmıyorum.

Üzerimde bir çift göz daha hissediyorum ve sesindeki gürleyen, alçak ton midemi bulandırıyor.

"Rhea, benimle gel." Odadaki herkes onun alçak sesle verdiği komutla duraksıyor ve benim başım masanın ortasında oturan Darius'a dönüyor.

"Peki bunu neden yapayım?"

Başını eğiyor ve sanırım tüm Elitler benim bu tavrım karşısında nefeslerini tutmuş, muhtemelen Alfa'larının ne yapacağını merak ediyor.

Ama ben aynı zamanda bir Alfa'yım.

Darius ise sadece sırtıyor ve bunu sevimli bulmuş gibi sandalyesinde geriye yaslanıyor.

Parmaklarını dudaklarına sürterek, gözleri kızarmış bir halde, "Aşağıya inip seni tam olarak nasıl uysallaştırabileceğimi göstereyim mi?" dedi.

Bir anda yerimden kalktım ve arzum içimde akıp gitmesine rağmen ona doğru giderken yüzümde bir çatıklık vardı.

"Pislik ," diye mırıldanıyorum, masaları yuvarlayıp önünde duruyorum. Kıkırdayarak beni yakalıyor ve sonra kucağına oturuyorum. "Otur."

"Bu gerekli mi?" Elitlere bakıyorum, ne yaptığımıza bakmamaya çalışıyorlar ama bazıları fena halde başarısız oluyor.

"Adamlarım seni gözleriyle sikerken mi?" Kalçamı sıkıyor. "Evet."

Ben hala. "Kıskandın mı?" İçimden bir heyecan geçiyor ve kucağında kayıyorum. "Sahiplenici." Hmmm.

Gülümsüyorum ve yüzümü öne çeviriyorum, içkisini kapıp bir yudum alıyorum. Alkolün boğazımdan aşağı akıyor ama güzel.

İçiyorum ve Darius bana et parçaları yediriyor, eli kalçamı kavrayıp beni ona doğru tutarken ona doğru gevşiyorum.

Az önceki yaralı erkek hâlâ bizi izliyor ve nefretini buradan hissedebiliyorum.

"Maverick, kaleye yapılan saldırıdan bu yana kaç kişi bize geri döndü?"

"Yirmi, Alfa."

Darius'un arkamdan başını salladığını hissediyorum.

"Sean," diye sesleniyor ve yaralı erkek gözlerini benden ayırıp Darius'a odaklanıyor.

"Evet, Alfa." Sesi cızırtılı ve ben anında geri çekiliyorum.

"Gel." Darius önünü işaret ediyor ve erkek bunu yapmadan önce tereddüt ediyor.

Odanın ortasında, uzun masaların arasındaki koridorda durur.

"Evet, Alfa," diyor başını hafifçe eğerek.

Darius bir elini kolumda gezdirip boynumun yan tarafını okşuyor ve Sean onun her hareketini izliyor.

"Zahariss'in Varisi'ne bu kadar yakından bakmanızın bir nedeni var mı?"

Sean hemen cevap verir. "Hayır, Alfa. Özür dilerim. Öyle olduğumu bilmiyordum."

"Hmm." Darius bundan sonra sessiz kalıyor, erkek beceriksizce durup Darius'un koltuğuna geri dönmesine izin vermesini beklerken nabzımı okşuyor.

Diğer Elitler ve sürüm kendi aralarında fısıldaşarak olanları izliyor.

Erkek bir ayağını diğerine sürüyerek başladığında, Darius kalçama dokunuyor ve kucağından inmeme yardım ediyor.

Ayağa kalktığı anda, parmaklarının yanağımda gezdirerek beni yerine oturtuyor.

Beni herkesin önünde açıkça sahiplenmesini ve bundan nefret de etmiyorum.

İçimden bir ses onların sahip olamadıklarına sahip olduğumu söylüyor. Erkek, kadın ya da ikisi arasında herhangi biri, fark etmez.

O beni seçti.

Darius masanın etrafında dönerken adamları sırtıyor ve olacaklardan keyif alacakmış gibi arkalarına yaslanıyorlar. Ayağa kalkıyorum, ağzıma bir üzüm atıyorum ve Darius'un ne yapacağını merak ediyorum.

Darius masanın önüne, benim biraz sağıma gelene kadar durmuyor ve masaya yaslanıp bacak bacak üstüne atıyor. Kollarını kavuşturdu.

"Rogue'lara karşı yapılan saldırıda sen de var mıydın?" Darius soruyor.

Sean başını sallar, "Hayır, Alfa. Başka bir scry konumuna gitmiştim."

"Anlıyorum." Darius başını tekrar eğiyor ve kurdunun bir an önce hayvani bir şekilde yüzeye . "Demek ki diğerleri boyunlarını Tanrıların diğer Varisine uzatırken sen buna dahil değildin."

"Hayır, Alfa." Darius ona bakıyor ve hepimiz nefesimizi tutmuş bekliyoruz.

Erkek yavaşça kendini taş zemine bırakıyor. Bir an duraksıyor ve başını diğerlerinin tatmin olacağı kadar eğiyor.

Ama Darius değil.

Hızla ona doğru yürür, sonra hiç tereddüt etmeden bir ayağını Sean'ın yüzünün yan tarafına indirir. Erkeğin kafası yerden kopana kadar bastırır.

"İşte ona boynunu uzatırken bu kadar ileri gitmelisin," diye homurdanıyor Darius, öfkesi havada hissediliyor.

Erkek ayağa kalkmak için elleriyle çabalarken bana bakıyor ama kalkamayacağını biliyor olmalı.

"Bu yeterince alçak mı, Vihnarn?"

Darius'un ona ne olduğunu açıklamasının ardından odada soluk soluğa bir şok, sözler ve mırıltılar kopuyor.

Erkeğe bakıyorum, mücadelesini izliyorum, sonra gözlerim cevap olarak Darius'a .

Gözleri simsiyah parlıyor.

"olsun," diye sırtıyor ve hiç bakmadan büyüünün bir kısmını boynuna sarmak için döküyor, ardından da bilerek *çatlıyor*.

Darius ayağını ölü erkeğin kafasından çekip bana doğru geliyor.

Beni kaldırdı ve hiçbir şey olmamış gibi tekrar kucağına oturttu.

"Yer araştırmasından dönen başka sorun yaşayan var mı?" Sessizlik. "Güzel. Bu şekilde kalmasını sağlayın, çünkü artık nasıl biteceğini biliyorsunuz. Saygısızlığa müsamaha göstermeyeceğim. Anlaşıldı mı?"

"Rah!" Gök gürültüsünü andıran cevap anında geliyor ve Maverick'in gülümsediğini görüyorum. Belli ki bundan hoşlanmıştı.

Sonunda, Darius Elit'in dikkatini çekerek konuşur.

"Kurak Topraklar'a gidiyoruz," diyor hepsine bakarak. "Siz Savaşın her an kapımızı çalacağını biliyorum, özellikle de Maize'nin ölümünden sonra." Bunun üzerine içimden suçluluk duygusu geçti. Zaman çizelgesini hızlandırdım. Darius bacağını sıkıyor, parmak uçlarının altında büyü oluşuyor. "Bazılarımız Kurak Topraklar'dayken, hepinizden uyanık olmanızı, dışarıdayken dinlemenizi, evimizi korumanızı istiyorum. İnsanları."

Elitler başlarını sallayarak bakışlarını bir kez olsun Alfa'dan ayırmadılar.

"Belgelerin tüm kasabalara dağıtılmaya hazır olduğundan emin olmalıyız. Yüksekler'in eylemleri. Bu çok fazla huzursuzluğa neden olacak, ancak umarım insanların kasabalarındaki Yüksek muhafızlara karşı savaşmasına neden olur. Kontrolü geri kazanmak için gerektiğinde bizimle birlikte savaşacaklardır."

"Ya ?" En sağdaki bir erkek soruyor ve Darius'un gözleri ona kayıyor.

"O zaman her zaman yapmaya çalıştığımız gibi onları koruruz." Bunun üzerine başını sallar, diğerleri de onu takip eder.

Odayı sessizlik kaplıyor ve başımı çevirip Darius'a bakıyorum.

Sert dış görünüşünün altında, özünde, Darius korumayla doludur. Adamları için, kardeşleri için...

Aşağı bakıyor ve gözlerimin içine bakıyor ve bu korumanın beni de kapsadığını biliyorum.

"Maverick," diyor bakışlarını . "Daha fazla haydut için devriyeyi tetikte tut ve sığınağa ihtiyacı olanları Colhelm'e götürmek için bir plan yapacaksın, orada büyük bir çiftliğimiz var."

"Neden kaleyi kullanmıyoruz, bir sürü oda var." Ses tonundaki şaşkınlığı duyabiliyorsunuz. Darius sonunda bakışlarını benden uzaklaştırıyor.

"Çünkü kale, saldırıya uğrayan ilk şeylerden biri olacak. Charles kendisine bağlı olanları öldürdüğünü öğrenir. Bizim artık onunla birlikte değil, ona karşı olduğumuzu öğrendiğinde."

Haklı, önce burayı vuracaklar ve bu her an olabilir.

"Hazır olun" diyor adamlarına, "Ve sevdiklerinizle vedalaşın. Bu fırsatın bir daha ne zaman karşımıza çıkacağını asla bilemeyiz. Olursa tabii."

OceanofPDF.com

THIRTEEN

DARIUS

" , kendinizin bir uzantısıymış gibi hissedin."

Küçük kurdumun konsantrasyonunu izliyorum, başını ileri geri hareket ettiriyor, gücünün bir dalını tutuyor ve onu kontrol ediyor.

Alnındaki ter lekeleri çok çalıştığını gösteriyor. Ve öyle de.

her boş fırsatta bunu yapıyoruz, Rhea kendini çok çaresiz hissettiği için vazgeçmek istemiyor.

Çocuğa gitmek istediğini biliyorum. Anlıyormuş gibi davranmam. Çünkü ben bilmiyorum. Ama onun için önemli, yüzden ona ulaşabildiğimiz zaman ulaşabildiğimizden emin olmalıyım.

"Seninkini nasıl bu kadar sabit tutabiliyorsun?" Rhea pantolonunu indirirken ellerini dizlerine koyarak soruyor.

Bir elimi kaldırıp ona gösteriyorum, gücümü bir yana bir bu yana hareket ettiriyorum, bileğini sarmak için ona doğru hareket ettiriyorum.

Ona gülümsüyor, eliyle okşuyor.

"O benim, diğer her parçamı kontrol ettiğim gibi onu da kontrol ediyorum."

"Kontrol edebileceğin her şey değil," diye mırıldanarak kasıklarına bakıyor ve ben bir kahkaha atıyorum.

"Hepsi senin yüzünden, küçük kurt. Bana yaptıklarına engel olamıyorum." Dönüyor ama yüzündeki gülümsemeyi yakalıyorum.

Küçük pislik.

Etrafına daha fazla güç gönderiyorum ve bacaklarını bağıyorum. Yüzüstü çimlere düştü.

"Birinin ereksiyonuna seslenmek kabalıktır." O homurdanırken yanından geçip gidiyorum ve onu serbest bırakana kadar sihrimi çekiyorum.

"Pislik." Sırtıma bir top çarptı ve ona doğru döndüm.

"Öyle mi?" Kaşlarımı kaldırıp meydan okuyarak soruyorum, içimden bir heyecan geçiyor.

Yumuşak bir maviyle parlayan ellerine gücünü çağırarak ofluyor.

Kıkırdıyorum ve sonra ona doğru gidiyorum.

Bu hareketi beklemiyordu, birbirimize büyü fırlatacağımızı sanıyordu.

Hayır.

Onu avlayacağım.

Şaşkınlıkla ciyaklıyor, koşmaya başlamadan önce büyüsunü yine de bana fırlatıyor.

Bu sesteki hafiflik göğsümün genişlemesine neden oluyor, az önce hissettiği mutluluğu bildiğim için bir ona katılıyor.

Daha çok yapmalıyım.

Tarlalarda koşuyor, söğüt dallarının arasına girip çıkıyor.

Her zaman en sevdiği çiçeklerle çevrili bu yere geri dönüyoruz.

"Benden saklanamazsın küçük kurt," diyorum, o bir ağacın arkasına koşup ormanın derinliklerine doğru ilerlerken.

"Yorgun musun?"

"Seni kovalamak için mi?" Ben aradım. "Asla."

Onu karaların sonuna kadar . Onu tehlikeli sularda ve denizin karanlığında kovalardım.

Her zaman onun bana verdiği ışığın peşinden gideceğim.

Bir süre koşuyoruz, o üstün olduğunu düşünüyor, ben de avın heyecanı içimde yuvarlanırken buna inanmasına izin veriyorum.

Önce onu yormak daha iyi. Avımı yakalamak daha iyi.

Bir ağacın etrafından dolanıp onunla çarpıştığımda "Yakaladım seni," diyorum.

Çılgılık atıyor, yere yuvarlanırken elimde çırpınıyor, gülerken büyüsunü benimle boğuşuyor.

"Seni koca sikici. Çekil üstümden," diye bağılıyor ve yüzüme büyü fırlatarak geçici olarak kör olmamı sağlıyor.

"Bu hiç hoş değildi." Ona gülümsüyorum, bileklerini tutup yere sabitliyorum.

"Bu daha iyi," diyorum, ellerimi gücümle kapatarak.

"Bu adil değil, üstünlük sende."

Başımı sallayıp ona doğru eğildim. "Daha fazla yanılamazdın."

"Nasıl yani?" diye soruyor, elimde debelenirken. "Bence bu kendi adına konuşuyor."

Başımı sallıyorum. "Buradaki tüm gücün sende olduğunu ne zaman anlayacaksın?"

Sonra durdu, bana baktı.

izin verdim, gerçeği görmesine izin

verdim. "Ve bu gücü özgürce

veriyorsun?"

etkisi mi? Hayır. Ama güç?

"Evet." Ona söyledim ve kekeleyerek bir nefes verdi.

Bana bakıyor, yüksek sesle söylemediği şeyi gözleriyle yalvarıyor. Bir an bekliyorum, gözlerine giren karanlık lekelerin göğsüme bir sıcaklık göndermesini izliyorum.

"Benden istediğin şeyi istemene hiç gerek yok, küçük kurt. Sadece al, nasıl olsa senindir."

Ağzını ağzıma alıyorum, bana açılmasını istiyorum ama nazik . Beni hissetmesine izin veriyorum, altımda kıpırdanırken küçük dili keşfediyor. Ben de onun tadına bakıyorum, sadece ona ait olan bir şey ve yine istiyorum ki yakalayın ve saklayın.

Öpüşmeyi kesmeden önce yavaşlatıyorum ve burnumu onunkine sürüyorum. "Gücümü senin gibi kontrol düşünüyor musun? Olacak mıyım

yeterli mi?"

Bana çaresizce cevap bekliyormu gibi bakıyor ve ben de bileklerini çözüp ellerimi bağının iki yanına yerleştirerek ona gerçeği söylüyorum. "Sen her zaman yeterlisin Rhea ve gücünü tamamen kontrol ettiğinde, daha fazla olacaksın."

Bunun altında rahatlamış görünüyor, sözlerimin onu sakinleştirmesine izin veriyor. "Peki o zamana kadar?"

"Pratik yapmaya ve kurdunu dışarı çıkarmaya devam edeceğiz." Drax bunun üzerine mırıldandı.

Rhea başını sallıyor ve ben ayağa kalkıp ona yardım etmek için elimi uzatıyorum. Tutuyorum ama hatamı çok geç fark ediyorum.

Ayağı karnıma basıyor ve beni elimden tutup aşağı çekiyor, sonra onun üzerinden uçup toprağa düşüyorum.

"Bunun bedelini ödeyeceksin!" Ayağa kalkarak homurdandım.

Koşarken kahkahası uzaktan duyulabiliyor. "Yakalayabilirsen yakala beni!"

Peşinden koşuyorum ve gece gökyüzünde ay yükselene kadar oynuyoruz.
Aniden durduğunda, arkasında durup ikimiz de nefesimizi tutarken onu dinliyorum. Elini kaldırıp parmaklarını açtığında kıkırdıyorum.

"Ne yapıyorsun?"

Parmakları ayrılıyor ve başını yukarı kaldırıyor. "Aya bakıyorum."

"Parmaklarının arasından mı?" Bileğini tuttum ve biraz eğildim.
ne gördüğünü. "Neden?"

"Bana bu kadar büyük bir ülkede küçük olduğumuzu hatırlatıyor. Küçük şeylerin de önemli olduğunu hatırlamak için. Seninle geçirdiğimiz bu anlar gibi."

Parmaklarını okşuyorum ve sonra kolunda gezdiriyorum, dokunuşumdan ürpermesini izliyorum. "O zaman birlikte bakalım."

Biz de tam olarak bunu yapmaya devam ediyoruz.

Sadece o aya bakıyordu ve ben de ona bakıyordum.

FOURTEEN

KADE

"Maize onu çağdırmama aldırış etmiyor. Onu son gördüğünde ne dedi?" Aldus bana soruyor ama ben yüzümü başka yöne çevirerek onu görmezden geliyorum.

Her şey kafa karıştırıcı.

Varlığından bile emin olmadığım şeyler gözümün önüne gelip duruyor. Kırıldım mı?

Deliriyor muyum?

Kelebek nerede?

Bunun üzerine iç çektim ve havada bir tokat çınladı.

Başımı çevirip gözlerinde öfke olan Aldus'a bakıyorum.

Ondan hiç hoşlanmamıştım. Sahte biri. Sahte gülümseme, sahte sözler.

Başımı ağrıttıyor.

"Ona ne söyledin? Alfa Darius'la çiftleşmeye gittiğinden beri geri dönme emrime cevap vermiyor." Bana dokunmaya çalıştı ve neredeyse onu pencereden dışarı fırlatıyordum. "Onu gören son kişi sendin." Bağırıyor ve ben onun havaya kaldırdığı eline bakıyorum.

Oh. Bana vurmuş olmalı.

Göz kırptım.

Sanırım biri onu bu yüzden öldürebilir.

Emin değilim.

Sadece bir his.

Buna yine gülüyorum.

Boğazını parçalayacaktı.

Mavi gözler ve sarı saçlar, nazik bir gülümsemeyle birlikte zihnimde uçuşuyor.

Kim bu kadın?

Zalim bir gülümsemeyle gülen diğeri gibi değil, sıcak ve parlak hissediyor.

Başımı sallıyorum, başım dönmeye

başlıyor. Darius... O da insanları incitiyor.

Yanağım tekrar acıyor ve önümdeki kişi iki katına çıkıyor. Neden onlardan iki tane var?

"Aptal, işe yaramaz çocuk!"

Axis hırlarken benden uzaklaşıyor.

Gümüş bir kelebek onu takip ediyor ve ben onu yakalamak için titrek bacaklarımın üzerinde duruyorum. Tıpkı diğer zamanlarda olduğu gibi.

Geri geldi.

Takip ediyorum, kapı görüldüğünde tökezliyorum.

Oraya gidemem, hiç açılmıyor. Hep kilitli. Hep kapalı.

Her zaman güvende...

Başımı tekrar sallayarak duraklıyorum.

Aradan ışık sızıyor ve kelebek çatlaktan geçerken başımı eğiyorum.

Kapı bu sefer kapanmadı.

Düzgün kapanmadı.

Yine de gitmemeliyim, zarar göreceğim.

Kötü, kötü, kötü şeyler olacak.

Geçen sefer de böyle olmuştu... Sanırım.

Beni yine çılgın atıp kendi kafamı koparmak istememe neden olan o yere götürecekler.

Aşağısı acıyor.

Aşağısı karanlık.

O kelebek bana geri döndüğünde yatağıma çekilmek için bir adım geri atıyorum.

Yüzümün önünde çırpınıyor, her zaman beni çağırıyor. Bana girmek için kanatlarını çırpıyor.

Ona doğru sallanıyorum, yakalayıp yakalayamayacağımı, bu karanlığın beni yutmasını engellemek için onu tutup tutamayacağımı merak ediyorum.

Axis bir hırıltıyla beni cesaretlendiriyor ve tenime bastırıyor.

Kelebek hala havada asılı, beni bekliyor.

Tökezleyerek ilerledim ve bir elimi kaldırdım, kavramaya çalıştım, yanımda tutmaya ihtiyacım vardı.

Elimden kaçıyor ve ben tekrar tekrar deniyorum. Her benden kaçıyor.

Tekrar kapıdan içeri giriyor, ama bu sefer tereddüt etmiyorum.

takip ediyorum.

Onu yakalamam

lazım.

Ama sonra kelebeğin üzerinde kan var, gümüş kanatları kırmızıyla renklenmiş. Ne oldu? Acıyor mu?

Duruyor, kaybolmadan önce yuvarlak bir nesnenin üzerinde geziniyor.

Onu takip etmekte tereddüt etmiyorum.

OceanofPDF.com

FIFTEEN

RHEA

Bizi Kurak Topraklar'a götürecek olan inişli çıkışlı tepeler boyunca ilerlerken, orada bizi nelerin beklediği konusunda endişelenmekten kendimi alamıyorum.

Düzinelerce dağ ufku kaplıyor, karla kaplı uçları gökyüzünde yükseklerde, neredeyse bulutların arasında kayboluyor. Onlara yaklaştıkça kimseden iz yok ve havada tam olarak anlayamadığım bir ağırlık var.

Haydutların kaleye saldırmasından ve Maize'nin ölümünden bu yana hepimiz diken üstündeyiz ve herhangi bir şeyden gelecek bir sonraki saldırıyı bekliyoruz.

Darius, Yüce'nin emirlerini yerine getirmesi için çağrılmadı ve yeni bir güç artışı bilinmiyor; Darius, güç artışlarında durgunluk olmasının normal olduğunu söyledi.

Ancak haydutların sayısı arttıkça, bunun hiç de normal olduğunu düşünmüyorum ve Charles'ın Darius'un artık ona sadık olmadığını bilmesinden duyduğum korkuya engel olamıyorum...

Buna bir de güvenli bir sığınak olan kaleden ne zaman döneceğimizi bilmeden ayrıldığımızı eklersek, bunun bizi etkilemesine izin vermemek çok zor.

Darius son birkaç gündür yaptığı gibi yanımdan ayrılmıyor. Küçük bir çiftçi köyünün hemen dışında, orada yaşayanlar tarafından görülmeden limana yanaştık. Açıkta kalmadan ve potansiyel tehditler tarafından görülmeden Kurak Topraklar'a ulaşabileceği en yakın yerin burası olduğunu söyledi.

Hepimiz aynı fikirdeydik ama oraya varmak bize çok değerli bir zamana mal olmuştu.

Pelerinime daha sıkı sarınıyorum, görebildiğim her şeye bakarken yaklaşan soğukla savaşıyorum. Eridian'da bu kadar uzun süre yaşadktan sonra

Vrohkaria'nın diğer bölgelerini görmek benim için garip. Eski sürümden kaçtığımızda, hiç bu kadar batıya gitmemiştik. Her zaman yakınlarda kaldık. Yiyecek çalabilmek için yakın kasabalara gitmemiz mümkündü.

Her şeyi içime çekiyorum ve bu yeni manzarayı gördüğüm anı unutmak istemediğim için yakınımda tutuyorum. Acaba dağların tepesinde bu kadar yüksekte nefes alabiliyor musunuz? Donarak ölür müydünüz? Biri tırmanabilir mi?

Soğuktan burnum sızlamaya başlıyor ve diğerlerine ayak uydurarak biraz burnumu çekiyorum. Darius bana bakıyor, gözlerinde endişe var ve ben onu el sallayarak uzaklaştırıyorum.

Biraz soğuk bana zarar vermez.

Leo ve Josh önümüzde, gelişigüzel konuşuyorlar ve iyi anlaşıyor gibi görünüyorlar.

Jerrold, Zaide ve Taylor daha önde, çevremizi yakından izlerken Hudson, Colten ve Damian arkamızdalar.

Bu oluşumu biz organize etmedik, bu şekilde seyahat etmek bir içgüdüydü ve yanımda Darius varken merkezde olmam için bir kayıp değil. Toprakdan ve aşağıdan gelen iki varis, her taraftan korunuyor.

Bizler bu topraklardaki en güçlü, en değerli ve en ölümcül ; sırtımızda da yöneldiğimiz dağlar büyüklüğünde bir hedef var. Wolvorn Kalesi'ndeki o günden bu yana ikimizin de hayatı büyük ölçüde değişti, gittiğini düşündüğümüz yerden farklı bir yöne doğru ilerledi.

Ama , bilgimizdeki tek sağlam şey birbirimize olduğumuzdur.

"Anılarının engelini kaldırmamamı ister miydin?" Darius'a soruyorum, başı sürekli hareket edip tehlikeyi kollarken göz ucuyla ona bakıyorum.

"Hayır, küçük kurt. Bu ihtiyacım olan bir şeydi, sadece senin yapabileceğin bir şey."

"Ben mi?" diye merak ediyorum.

"Evet." Sağına bakıyor, eli kılıcının kabzasında. "Benim meslektaşım."

Aşağı bakıyorum, göğsüm ısınıyor. "Nasıl bloke olduğunu hiç öğrenebildin mi?" Bundan hiç bahsetmedi, sanki önemli değilmiş gibi hiç konuşmadı bile. Ama önemliydi.

"Asıl soru nasıl engellendiği değil. Kimin yapmaya çalıştığı." Ayağım biraz takılıyor ve elini uzatarak beni sabitliyor.

"Kim olduğunu biliyor musun?" Burada bizimle birlikte olan biri olup olmadığını merak ederek fısıldıyorum. Adamlarından birine güvenemez miyiz? Tehlikede mi? Bu düşünce avuçlarımdan mavi bir buğunun fişkırmasına neden oluyor ve Darius'un siyahı hemen buğuyu örtüyor, gözlerimdeki dile getirilmemiş soru karşısında başını sallıyor.

Gevşiyorum, gücümün tekrar içime akmasına izin veriyorum.

"Aldus," dedi bana. O kristali Darius'a getiren, Kade'le birlikte olan Eridian'ın etrafındaki bariyeri indiren kişi. "Sadece nedenini bilmiyorum. Şu anda bizi en az ilgilendiren şey bu."

"Ama ya tekrar yaparsa?" Ya bir Varis olduğunu unutursa ve aramızdaki çatışma yeniden başlarsa?

Ya beni unutursa?

"O zaman ben kendimi korurum, sen de engeli tekrar kaldırırsın." Ses tonundaki kesinlik karşısında gözlerim açılıyor.

"Ama ya yapamazsam?" Gücümün öngörülemez olduğunu biliyor, bana izin verdiğinde onu zar zor kontrol edebiliyorum. "Ben bir kurda bile dönüşemiyorum, anılarının engelini kaldırmamı nasıl beklersin? İlk seferinde nasıl yaptığımı bile bilmiyorum. zaman."

"İçgüdü." Tek söylediği, zemin ayaklarımızın altında çatlamaya başlarken, artık Kurak Topraklar bölgesinde olduğumuzu bize bildirmesi.

Burada ne su, ne bitki yaşamı ne de hayvan görüyorum. Dağların eteklerine doğru yürürken zemin tozlu ve burada herhangi bir şeyin nasıl hayatta kalabileceğini merak ediyorum.

", yavrum?" Arkamdan bir ses duyuyorum, ardından bir alay geliyor.

"İyiyim," diye cevap veriyor Colten, sesi sert.

bakıyorum, Hudson'ın ona doğru endişeli bakışını yakaladığımda kaşlarım çatılıyor.

Neler oluyor orada?

Tam soracaktım ki Josh önümden aradı. "Bu da ne böyle?"

Ona doğru daha hızlı yürüyorum, Darius yanımda ve ikimiz de duruyoruz.

"Darius," diye fısıldıyorum, gözlerim yerden ayrılamıyor.

"Siktir." Bir elini saçlarının arasında gezdirir. "Silahlar dışarı."

Darius yaklaşırken çekilen silahların sesi etrafımı sarıyor.

Hemen arkasından takip ediyorum.

"Burası nasıl?" Ben soruyorum.

Yerdeki siyah, dairesel yama hafıza kristalindeki aynısı. Hani şu rogure'un çıktığı yer.

"Bilmiyorum," diyor Darius, yanına çömelirken kaşlarını çatarak.

"Darius!" Kolunu kavrarken panik içinde bağıyorum, onun bu kadar yakın olmasından hoşlanmıyorum.

Yüzünde bir gülümsemeyle bana
bakıyor.

Pislik herif endişelenmemi seviyor.

Yere yakından bakıyorum ve tıpkı anılardaki gibi, yamanın kenarlarında siyah alevler var, ama bunlar daha küçük, zar zor hareket ediyor.

Darius elini ona doğru uzatıyor ve ben nefesimi tutuyorum, o büyüsünü ortaya çıkarırken temkinli davranıyorum. Avucundan bir dal akıyor ve yavaşça aşağıya doğru süzülüyor.

kara toprağa, hiçbir şeye...doğru.

"Ölüyor," diyor, gücü daha derine ilerlerken gözleri sertleşiyor.
"Etrafındaki topraklar ölüyor."

"Ölüyor mu?" Elitler araştırmak için yaklaşıırken soruyorum. "Ölü Topraklar'daki ağaçlar gibi mi?" Çömeliyorum ve bir elimi çatlak zemine koyuyorum. Büyümü içine doğru ve keskin bir nefes çekiyorum. "İçinde yaşam yok." Bu sinir bozucu.

"Yayılıyormuş gibi hissediyorum."

"Yayılıyor mu?" Başını sallıyor. "Yine de ölmesine ne sebep olabilir?"

"Bilemiyorum. Haydutlar insanların başına bela oldular ama şimdi de toprakların başına bela ." Büyüsünü geri çağırıyor ve ayağa kalkıp bana elini uzatıyor. Elini tuttum ve beni yukarı çekti, ileride nereye gittiğimize baktı. daha fazla siyah yama görüyorum. "Dikkatli olmalısınız."

Leo merakla yanıımızdaki kara toprağa bakarak, "Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim," diye mırıldandı.

"Hafıza kristalinde buna benzer bir şeyden bir rogure çıktı," diyor Darius ve ardından hırıltılar geliyor.

"O zaman içinden bir rogure çıktı mı?" Leo diyor ki.

"Belki de yüzden ölüyordur," diye mırıldanıyor Zaide, bıçaklarını çıkararak. Darius homurdanıyor. "Belki de,"

"Çok fazlalar," diyorum ileriye bakarak. "Dağlardan geliyor ve diğer bölgelere doğru yayılıyor gibi görünüyor." Arkamda yaşamın yeşerdiği yere doğru bakıyorum. "Bu, rogure inlerinin Kurak Topraklar'da olabileceği anlamına mı geliyor?"

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var. Üzerlerine basmamaya dikkat edin, bir rogure'un bacağıınızı kemirmesini istemezsiniz," diyor Darius ve herkes başını sallıyor.

Yolumuza devam ederken Josh'la endişeli bir bakış paylaşıyoruz.

Sonunda küçük bir dağın eteğindeki taş bir patikaya ulaşıyoruz, oraya gitmek üzere olduğumuzun bilincine varmak için duruyoruz ama orada ne olduğunu bilmiyoruz.

"Yavaş gidiyoruz, gerektiğinde dinlenebileceğimiz bazı patikalar ve mağaralar biliyorum. Bir şey bulur ya da görürseniz bana haber verin," diye emrediyor Darius ve hepimiz başımızı sallıyoruz. "Bu dağlarda kimin ya da neyin pusuya yatmış olabileceğini bilmiyoruz. Troller açık araziye sever, bu yüzden eğer bir şey görürsek onları kızdırmayın, bizi rahat bıraksınlar."

"Troller mi?" Dehşete kapılarak fısıldadım. Daha önce hiç trol görmemiştim.

"Evet," diyor Damian, gelerek. "Uzun boylu piçler ve kıyafetlere karşı bir nefretleri var." Düşünceli bir şekilde başını eğiyor. "Gerçi kıyafetleri nereden bulduklarından emin değilim. Her neyse, her zaman birden fazla olurlar. Sinirlendiklerinde çok kötü olabiliyorlar ve hepimiz yetenekli olsak da birçoğu bize sorun çıkarabiliyor."

"Bu hiç de korkutucu değil," diye mırıldanıyorum kendi kendime.

Leo, "Sadece siklerine de bakma," diye araya ve ben ona boş boş bakıyorum. "İzin almadan hoşlanmıyorlar."

Ne?

"Bunu nereden biliyorsun?" Kim bir trolün sikine bakar ki? "Şuradaki Zaide'ye sor," diye kıkırdıyor Leo ve kafamı çevirip Zaide, iri gözlerim yaşadığım şoku ele veriyordu.

"Bir trolün sikine mi baktın?" Bir kahkaha atıyorum. "Bunu beklemiyordum," diye kıkırdıyor Colten.

Zaide omuz silkiyor. "Daha önce hiç görmemiştim, o sırada alher türlü bilgiye ihtiyacım vardı."

Bakıyorum. "Bir trolün sikinden mi?" Başını sallıyor ve ben bir an durup düşünüyorum. "Normal miydi?"

"Hazır mıyız?" Darius homurdanıyor, bana uyarıcı bir bakış atıyor, konuşmamızdan yeterince sıkılmış ve Josh'un derin bir nefes aldığını fark ediyorum.

Ona doğru yürüyorum, ellerimi onunkilerin arasına sokup sıkıyorum. Yerden başını kaldırıyor, açık gri gözleri endişe dolu.

"O iyi. Anna ve Seb onunla birlikte. Gerçi biz dönene Seb'i öldürebilir." Flörtünün sınırı yok.

"Geri dönemeyebiliriz," diyor usulca, gözleri önümüzde uzanan yola dönüyor.

Kısa tırnaklarımı elinin üst kısmına geçiriyorum. "Kade'i ve sürüyü geri almalıyız. Şimdi benim yüzümden ölmeyeceksin ve sen de benim yüzümden ölmeyeceksin.

bana bir yeğen vermeden önce."

Her zaman bir ailesi olsun istemişti, tek yapması gereken doğru aileyi bulmaktı. Sürü, kızgınlıkları sırasında ve bazen sonrasında onu ne kadar isterse istesin, Josh

biriyle bağlantı kurmak istiyordu ve şimdi kurdu.

Yüzünde bir gülümseme beliriyor ve beni kendine çekerek alnını alnıma yaslıyor.

İkimiz de tehditkâr hırıltıyı duymazdan geliyoruz.

"Yakın zamanda kendi bebek bakıcından kurtulacağını sanmıyorum," fısıldıyor, beni yakalayıp sert, kaslı bir vücuda doğru çekerken küçük bir kıkırdama duyuyorum.

"Ne bu hayatta ne de bir sonraki hayatta," diye Darius, beni kavrayışı sıkılaştırırken sesi alçak çıkıyor.

Kollarında dönüyorum, tanımadığı en sevdiğim yeşil gözlerime bakıyorum.

Parmak uçlarımın üzerine çıkıp burnumu onun kine sürtüyorum, donup kalıyor, gözleri ona gösterdiğim küçük şefkat karşısında temkinli ama hafifçe büyümüş.

Belki de tüm gücün bende olduğu konusunda haklıdır.

"Eğer taşaklarını korumak istiyorsan Dar, bebek bakıcılığı görevini bırakabilirim." Erkek her zaman çimenlerdeki yeşil gibi üzerimde, son zamanlarda her zamankinden daha fazla.

Kaşlarını kaldırıyor ve başını eğiyor. "Taşaklarıma mı dokunuyorsun? Bunun nasıl kötü bir şey olduğunu anlayamıyorum?" Bakışları dudaklarıma düşüyor. "Dinlemez ve kendi başına gidersen ne olacağını da biliyorsun."

Darius'un beni ormanda yakaladıktan sonra odasına götürüp kemiksiz kalana kadar benimle nasıl dalga geçtiğini hatırladıkça vücudum ısınıyor. Ona istediğini verene kadar durmayacaktı, bu da onun yanında kalarak emirlerine uymamdı.

Kendi başımın çaresine bakabilecek kapasitede olduğumu savundum... ama nafile.

Öfkelendim ve geri çekilmek istedim ama dudakları hızlı ve sert bir öpücükle dudaklarıma yapıştı. Geri çekildiğinde biraz sersemledim ve elimi tutup dağların arasındaki dar patikada ilerlerken beni arkasından sürükledi.

Koyu, gri taşlar iki yanımızı çevreliyor ve her şeyin donukluğu içime işlemeye başlıyor. Işık biraz azalıyor ve birdenbire içime kapanmışım gibi hissediyorum.

Darius'un zırhını pelerininin altından kavırıyorum, parmaklarımı zırha bastırdıkça deri gıcırıyor. Küçük alanlarda iyi değilimdir.

Elimi sıkıyor ve beni sırtına doğru çekiyor, bileğimi bir güç dalgası sarıyor.

Nabzımın etrafında fark ettim.

"İyisin Rhea, yukarı bak ve açık olduğunu gör," diyor Josh bağlantı aracılığıyla ve ben de *bakıyorum*, mavi, bulutlu gökyüzünü gördüğüm için mutluyum ve aynı zamanda nedenini merak ediyorum

Darius Josh'un sözünü kesmedi.

Üstümdeki açık alana odaklanırken biraz daha rahat nefes alıyorum ve Darius'un bizi olmamız gereken yere götüreceğine güveniyorum. Dağların arası çok daha soğuk, üs pek güneş almıyor. Biraz , giydiğim kalın, deri zırh ve ekstra koruma sağlayan kürklü pelerin için şükrediyorum.

Koruma. Durduğumuzda ateş yakabilecek miyiz emin değilim ama gerekirse vücut ısını çalarım. Zaide'den bile olsa.

Bu düşünce beni kıkırdatıyor ve Darius omzunun üzerinden bana bakıyor.

"Sence Zaide sarılmayı sever mi?" Sessizce soruyorum ve o da dişlerini göstererek homurdanıyor.

"Sarılmak yok," diye homurdanıyor. "Ama-"

"Hayır, şimdi sus."

Ve susuyorum.

Ama bana söylediği için değil. Hayır. Çünkü daha yeni çıktık. dar bir patikadan ve diğer taraftaki büyük dağlara ulaşana kadar çok gerilere giden açık bir kanyona bakıyor. Uzun, cılız kayalar düzensiz bir şekilde etrafa yerleştirilmiş ve doğal taş oluşumları baş aşağı bir yarım daire şeklinde her yerde.

Her şeyin bu kadar ıssız görünmesine rağmen bu kadar kaya ve taşla dolu olması beni ürkütüyor. Gökyüzü mavi olmasına rağmen gri renk her şeyi cansız hissettiriyor. Burada hiç ses yok, hiçbir hayvan sesi duyulmuyor, su şırıltısı yok.

Bakışlarımı en sağa kaydırıyorum ve gökyüzüne doğru kıvrılan bir duman görüyorum. "Bu doğal değil, değil mi?" Gruba yüksek sesle sordum, onların Ayrıca yukarı doğru süzülen beyaza da bak. Buraya hiç girmemiş olabilirim ama bunun sıradan bir şey olmadığını biliyorum.

"Hayır, küçük kurt." Darius elimi daha sıkı tutarak ve beni kendine çekerek şöyle diyor. "Bu hiç de doğal değil. Birileri ateş yakmış."

Bu da Kurak Topraklar'da bizimle birlikte başka biri daha var demek.

SIXTEEN

RHEA

Dağların dibine doğru sonra gerçekten dağların içine girdik. Artık uzaktaki dumanı zar zor görebiliyoruz ama gitmemiz gereken yönü biliyoruz. Uzun bir kaya oluşumunun etrafından sessizce dolanırken esinti soğuk ve beni ürpertiyor.

Darius arkamda kalıyor, beni her zaman yakınımda tutuyor, Leo ve Jerrod önde, diğer çocuklar arkamızda kalıyor.

Küçük bir dağın etrafından dolaşp taşların arasındaki dar bir patikadan aşağı iniyoruz. Darius bizi başka bir açıklığa götüreceğini söylüyor ve çok uzun sürmeyeceğini umuyorum.

Nihayet dar geçitten , önümüzdeki çorak toprak bir tür vadiye açılıyor, uzakta ilk kez gördüğüm bir su kütlesi var. Sonunda yeniden nefes alabileceğimi hissediyorum.

Damian dümdüz ilerliyor ve kayalık topraktan oluşan küçük bir yokuştan aşağı iniyoruz. Yakınlarda su olmasına rağmen burada da yaşam görülüyor ya da duyulmuyor.

Darius gece dinlenmek için bir mağara olacağını söyledi ve ileriye baktığımda, biraz uzakta olduğunu görebiliyorum. Ama solumuzdan bir hırlama sesi gelince bunların hiçbir önemi kalmıyor.

Kıpırdamıyorum ama sonra bir çift göz bize kilitlenince diğerleriyle birlikte dönüyorum. Darius kılıcını elinde döndürerek, "Kendi başına," diyor.
"İlginç."

"Ama asla kendi başlarına değiller," diyorum, kalbim acıyla çarparken daha fazlasını bulmak için etrafıma bakıyorum.

"Hafıza kristalindeki kişi yalnızdı," diye yanıtlıyor. "Leo, devam et."

Büyük bir kayanın üzerine tünemiş rogure arka bacaklarına ağırlık verince Leo ofluyor. Leo'ya dikkat etmesi için seslenmeye gidiyorum, ama ne olduğunu anlamadan, tam da rogure ona doğru sıçrayıp hücum ederken, o da rogure'a doğru koşmaya başlıyor.

Bir sonraki nefeste çarpışırlar. Ama bu rogure ve Leo değil, rogure ve kurt.

Leo'nun koyu kahverengi kurdu haydutun omzuna hırlıyor ve dişleriyle ısırıyor. Haydut inliyor, , sonra Leo'yu silkelemek için kabaca dönüyor. İşe yarıyor ve kurt yana doğru yuvarlanıyor ama hızla ayağa kalkıyor.

Haydut dişlerini göstererek siyah köpükler saçarak saldırıyor, ama Leo kaçıyor. sola dönüyor, hızla dönüyor, sonra dişleri rogure'un boynuna kenetleniyor. Leo onu ısırıyor, rogure gevşeyip kanlar içinde yere yığılana kadar dişlerini gıcırdatıyor.

Sessizlik çöküyor ve başka haydut görmeyince rahat bir nefes alıyorum.

Leo ayağa kalkıyor, tüylerini silkeliyor ve bize doğru yürüyor. Bir saniye sonra bir erkek oldu, kıyafetlerini düzeltirken boynunu kıvırıyor. Vardiya boyunca kıyafetlerini çıkarmadan durabilirse tüm kontrol onda olacak, Kade en son kurda dönüştüğünde bunu yapamamıştı.

"Siktiğimin rogure piçi," diyor Leo ve devam ediyor. Etrafı tarayan Darius'a bakıyorum ve ben de aynısını yapıyorum.

Duyularımı daha fazla açtığımda, birlikte olduğumuz kişiden başka hiçbir şey hissetmiyorum ve bu yalnız haydutun burada olması beni daha da tedirgin ediyor.

Yanında yürürken Darius "Çok zayıftı," diyorum. O da onaylarcasına homurdanıyor.

"Yakın dur."

Bir süre dolaştık. Uzun kayaların etrafında, taş kemerlerin altında, sonunda Darius daha küçük bir dağın kenarındaki bir açıklığı işaret edene kadar.

Akşam karanlığı yaklaşırken mağaraya doğru ilerliyoruz. Mağaraya ulaşmak için küçük nehrin içinden geçerken, botlarımdan daha yüksek bir şeyin ıslanmamasına dikkat ediyorum.

Bizi mağaraya sokacak bir çıkıntıya ulaştığımda, tırmanmak için kollarımı kaldırmak üzereydim ki eller beni kolayca kaldırdı ve önce dizlerimin çıkıntının tepesine değmesine izin verdi. Omzumun üzerinden Darius'a bakıyorum ve o da sıçrayıp yanımdan kalkıyor, bana yardım etmek için elini uzatıyor. Diğerleri de bize katılınca ayağa kalktım ve bana yardım ederken kaşlarımı kaldırdım.

Mağaranın karanlığına bakıyoruz ve sinirlerim tepeme çıkarken yutkunuyorum. Küçük yerlerden *nefret ederim*. Bana o lanet olası mağarada sıkışıp kaldığım zamanı hatırlatıyor.

Kafes Charles ve ailem beni içerde tuttu.

Dudaklarım alnıma değiyor ve Darius'a bir iç çekiyorum. Rahatlatıcı erkek. Lanet olsun.

Sanki tedirginliğimi, sinirlerimi ve neden yavaş hareket ettiğimi hissediyor.

Her zaman küçük şeyleri fark etmiştir.

İçeri girerken Darius arkasından gelmem için elimi tutuyor ve sırtını göremesem de oradaki yara izlerini hatırlıyorum. Nasıl kanadıklarını ve yırtıldıklarını hatırlıyorum.

Safrayı geri yutuyorum.

"Biraz daha ilerlediğimizde gücünün bir kısmını çağır," diyor Darius ve ben ona şaşkın bir bakış atıyorum. "Işık yardımcı olacaktır, çok değil ama bir şeydir. Kurtlarımız karanlıkta ancak bu kadarını görebiliyor ve benim gücüm ışık yaymıyor."

Runa, Darius onunla konuşuyormuş gibi canlanıyor ve yirmi adım daha yürüdükten sonra dediğini yapıyorum, gücümü avuçlarıma çağırıyorum, küçük bir top şekline getirmek için konsantre oluyorum.

Yapabildiğim kadarıyla bir top. Bazı yerleri daha sivri.

Mavi parıltı duvarları hafifçe okşuyor, biz ışıkla aydınlanırken bize de biraz ışık veriyor.

ilerlemeye devam ediyoruz. Birkaç dakika daha yürümeye devam ediyoruz, sessiz ve herhangi bir hareketi dinleyerek, bilinmeyen bir şey olup olmadığını merak ederek

yaratık gelip yuvasını rahatsız ettiğimiz için bizi yiyecek.

"Şuna bakar mısın?" diyor Leo ve ben de dönüp onun bakışlarını yere doğru takip ediyorum.

Kaşlarını çatıyorum. Piçler. "Burası onlardan aldıkları yer olmalı."

Dassil çiçeğine doğru ilerliyoruz ve Sarah'nın bana onun ne işe yaradığını nasıl anlattığını hatırlıyorum.

"Ben biraz alacağım," diyor Josh arkamdan, çiçeklere öfkeyle bakarak. "Eğer sürüm buradaysa, o Zaigar yeri adına, bu mantıklı olur

"Eğer ellerinde bundan varsa." Bu düşünce beni hasta ediyor.

"Bir yer ayarlamak akıllıca olur, evet," diye tereddütle cevap veriyor Darius, sanki beni üzmem istemiyormuş gibi ama hepimiz haklı olduğumu biliyoruz.

"Ölecekler," diye hırılıyor Colten, önümüzde yürüyor ve Hudson da onun peşinden gidiyor.

"Öyle olacak," diye onaylıyor Darius ve Josh'un dassillerin bir dikkatlice çantasına yerleştirmesini izliyorum.

"Anna bunu kullanabilir," dedi ve ben de başımı salladım. Kullanabilir.

Sonunda mağaranın içinde daha açık bir alana geliyoruz, neredeyse dairesel bir oda, zemindeki gevşek kayalar dışında temiz. Sağ tarafta, Tanrı bilir nereye giden iki geçit daha var ama Elitler çantalarını yere bırakıp uyumak için kürklerini çıkarmaya başladıklarına göre burası güvenli olmalı.

Alanın arka tarafına geçiyorum, gücümü bırakıyorum ve kendi kürkümü çıkarmak için çantamı yere koyuyorum, tüm açıklıkları görebileceğim şekilde konumlandığımdan emin oluyorum. Darius çantasını bırakıyor ve dikkati tekrar bana gelmeden önce odaya bakıyor.

"Gel," diyor bana, uzaklaşmaya başlarken ve diğer geçitlerden birine yönelirken, giderken küçük bir paket topluyor.

Eşyalarımı bırakıp beni nereye götürdüğünü merak ederek peşinden gidiyorum. Josh'ın

Arkamdan sesleri geliyor ve dilimi ona doğru uzatıyorum. Bu sırada Hudson ve Colten yakınlarda birbirleriyle fısıldaşıyorlar.

Darius'a yetişip bizi soldaki geçitten geçirirken arkasından ayrılmıyorum. Bir süre ışık olmadan yürüdük, ta ki Su belirtisi.

"Nereye gidiyoruz?" Ben soruyorum.

"Göreceksin," diyor mağaranın içinde başka bir odaya gelmeden önce birkaç köşeyi dönerken. Eşikte duraklıyorum, sağdaki su havuzunda ve küçük bir şelalenin akıyor gibi görüldüğü küçük açıklıkta küçük ışık huzmeleri parlıyor.

"Vay canına," diye nefes alıyorum. "Bana biraz Eridian'daki mağaramı hatırlatıyor." Darius etrafına bakınıyor. "Biraz hatırlatıyor."

Bunu ona sormak istiyorum. Mağaram farklı mı görünüyor? Evim nasıl görünüyordu? Ondan geriye bir şey kaldı mı?

Ama cevabı bilemeyecek kadar korkuyorum.

Darius suya doğru ilerliyor ve silahlarını çıkarmadan önce çantasını bırakıyor. Silahsızlandıktan sonra deri göğüs zırhını çıkarıp yere bırakıyor. Çıplak göğsüyle bana doğru ilerlerken belirgin kaslarının hareketini izliyorum, gözlerim dövmelerine takılıyor. Boynunun yanından kaburgalarının üzerine doğru inen dövmelemin izini sürüyorum ve o yaklaştıkça küçük ayrıntıları fark ediyorum.

Şimdi bir nefes ötede, boynunda beliren işarete doğru bakıyorum, belli belirsiz ama onu görmek içimi ani bir sıcaklıkla dolduruyor.

Darius kalçalarındaki bıçakları alıyor ve kendi göğüs parçamın kayışlarını çözmeden önce zırhının üstüne atıyor.

"Kaldır," diye emrediyor ve ben de kollarımı kaldırarak çıplak göğsümdeki kumaşı soymasına izin veriyorum. Onu büyüyen giysi yığınının üzerine atıyor ve dudaklarını yalıyor, gözleri kabaran göğsümün üzerinde geziniyor.

Deri pantolonumun bağını çözüyor ve diz çökerek botlarımı ve çoraplarımı çıkarıyor, sonra da derinin kenarlarından tutup bacaklarımdan aşağı çekiyor. Ayaklarımdan çıkarmaya yardım ederken omuzlarına tutunuyorum, sonra duraklıyor, yüzü külotumdan birkaç santim uzakta.

"Açgözlü küçük kurt," diye mırıldanıyor. Öne doğru eğiliyor, içime çekip nazik bir öpücük konduruyor ve titrememe neden oluyor. Başını geri çekiyor ve sırtarak külotumu indiriyor. Sonra elleriyle belimi kavırıyor ve beni aniden döndürdü. "Suya gir, küçük kurt." Kıçımı ısıtıyor ve ben de bağıyorum, suya doğru yürürken omzumun üzerinden ona ters ters bakıyorum.

Gözlerini her zaman üzerimde hissediyorum, onun için çıplak olan her şeyi okşuyor ve bundan utanmıyorum.

Ayağımı kaldırıyorum ve suyun sıcaklığını test ediyorum. "Sıcak," diyorum huşu içinde ve tamamen girmek için hareket ediyorum.

"Sıcak su tüm Kurak Topraklar'ın altından akar ve üzerindeki tüm suyu ısıtır. Çukurdan geliyor."

"Çukur mu?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor. "Buradan çok lavlarla dolu mağaralar var ve bu mağaralar dağlardan akan suyu ısıtıyor."

"Bu harika," diye inliyorum kendimi suya bırakırken, sıcaklığın kaslarımı gevşettiğini ve kemiklerimi ısıttığını hissediyorum. Alçak bir hırıltıyla başımı Darius'a doğru çeviriyorum ve onun irileşmiş gözlerindeki sıcaklık karşısında nefesimi içime çekiyorum.

Pantolonunu çıkarmış, tüm kasları ve işaretleriyle çıplak ihtişamıyla duruyor ve güç damlıyor. Kalçalarımı birbirine kenetliyorum ve o sırtıyor.

Ben arkamı dönüp saçımdaki bağı çıkarırken o çantayı karıştırıyor, ıslatmak için başımı arkaya eğdiğimde serbestçe akmasına izin veriyor. Ben sudan çıkarken parmaklar aniden orada beliriyor ve saç tellerimde nazikçe geziniyor. Bir şeyin bükülerek açıldığını duyuyorum ve ardından kır çiçeklerinin kokusu çarpıyor burnuma.

Darius'un elleri saçlarımı yıkamak için kullandığımız sabunu köpürtüyor, parmakları kafa derime öyle bir masaj yapıyor ki onaylayarak inliyorum.

Bu da bilinmeyen bir şey, bu yakınlık. Seviştik, dilini vücudumun her yerine soktu, ama bu çok farklı şey, beni en son küvette yıkadığı zamandan bile.

"Yapabilirim," diye mırıldanıyorum ona, gözlerimi kapatıyorum ve önemsendiğim hissinin tadını çıkarıyorum.

"Ellerimin üzerinde olmasını seviyorum, küçük kurt, nasıl olursa olsun." Sırtıma yaklaşıyor, sabunla kaplı ellerini vücudumda gezdiriyor. omuzlarıma ve önden aşağıya, göğüslerimin arasına iniyor. "Öyle mi?"

Homurdanıyor. "Evet... Beni sakinleştiriyor." "Ya da heyecanlandırıyor." Bir kahkaha attım.

"Her zaman yanınızdayım, ancak bu, buna göre hareket etmem gerektiği anlamına gelmiyor."

Boynumu ısıtıyor ve aniden dönüp yüzüne su sıçratıyorum. Ondan yüzerek uzaklaşırken yüzündeki şaşkınlığa gülüyorum, ayaklarımı olabildiğince hızlı tekmeliyorum.

"Sence bu komik mi?"

Dönüyorum, tekrar bana doğru geldiğini duyuyorum ve biraz daha su sıçratıyorum. O da bana su sıçratmaya başlayınca gülüyorum, gittikçe yaklaşıyor ve yaklaştığında zıplayıp kafasını suyun altına itiyorum.

Kıkırdayarak dönüyorum ve başlangıçta olduğumuz yere doğru yüzüyorum ve bir el ayak bileklerimi kavırıyor ve çılgılık atmama neden oluyor.

"Buraya gel, küçük kurt," diye hırslıyor Darius.

Dönüyorum, Darius ikimizi de suyun altına götürdüğünde ona tekrar su sıçratmak için bacağımı tekmeliyorum. Belimden tutup beni tekrar suya batırmak için yukarı kaldırırken onu itiyorum.

Bir süre böyle oynuyoruz, su sıçratıyoruz ve kimin kimi suyun altına sokabileceğini görüyoruz. Çok gürültü yaptığımızın farkındayım ama Daruis'i sıçratmak bu kadar eğlenceliyken umurumda değil.

Bir süre sonra beni havuzun kenarına yasladı, elimden tutarak Ben gülerken ve onu tekrar ıslatmaya çalışırken ellerimi tutuyor. Bir kıkırdama ile beni kendisinden uzaklaştırıyor, boynumdan beni içine çekerken nefesimiz kesiliyor.

Sırtımdaki sertliğe bastırıyorum, çıkardığı yumuşak iniltiye gülümsüyorum. Karşılığında meme ucumu çimdikliyor, dudakları tekrar boynuma dokunup aklıktan ölüyormuş gibi tenimi ısırp yalarken benden bir nefes alıyor.

Kulağımın arkasından ısırarak, "Tanrılar kadar deli hissettiriyorsun," diyor. "Senden istediğim her şeyi elde etmem için bir ömrün bile yeterli olacağını sanmıyorum."

Beni ileri doğru itiyor, beni suyun taşırken sırtımdan ayrılmıyor ve bir elini kürek kemiklerimin arasına bastırıyor.

"Peki bu ne?" Nefes nefese kaldım.

"Her şeyi, ama sadece bir kez istemiyorum," diye homurdanıyor. "Tekrar ve tekrar istiyorum."

Avuçlarım mağaranın zemininde olacak şekilde eğilip kendimi ona sunuyorum. Onun çekimine karşı koyamıyorum. Onu her zaman yanımda, içimde istiyorum ve bir kez olsun bunu kabul ediyorum.

"Bunun çabuk olması gerekiyor, küçük kurt."

"Acele etsen iyi olur-" Tek bir sert darbeye içime giriyor "Tanrım," diye inliyorum beni gererken.

Boğazından onaylarcasına gürlüyor ve bana sert bir hamle daha yapıyor. Yüksek sesle inliyorum, geri çekilirken düz yüzeyi kavriyorum ve bana tekrar tekrar aynı sertlikte çarpıyor.

"Siktir," diye . "Amin beni her zaman çok iyi sıkıyor, küçük kurt. Sanki her zaman içinde kalmamı, asla bırakmamamı istiyor." Onun etrafında kenetleniyorum, orgazmım beklediğimden daha hızlı geliyor. "Asla yetmiyor, her zaman yetmiyor." Hızını artırdıkça etrafımıza su sıçırıyor ve tek yapabildiğim yere pençe atmak, ben inliyorum ve o da bu şekilde bir araya geldiğimizi hissettikçe inliyor. "Kendine dokun," diye emrediyor, "taşaklarımdaki dölleri akıtmamı ve tüm toprakların senin benden başkasına ait olmadığını bilmesi için içini kaplamamı istiyorum. Yap bunu, şimdi, Rhea."

Hay sikeyim. Sert ses tonuyla elimi hareket ettiriyorum, kalçalarımı kavrayışı morarıyor, parmakları neredeyse çaresizlik gibi bir şeyle tenime bastırıyor.

Parmaklarımı klitorisimin üzerinde gezdiriyorum, hareket ettiğini hissetmek için daha aşağıya daldırıyorum
İçimde, onun için ne kadar ıslak olduğumla içime kolayca girip çıkmasını seviyorum. Sadece onun için.

"Daha sert," diye . Parmaklarım klitorisime geri dönmeden ve dairesel hareketlerle ovmadan önce etrafını sıkarken homurdanıyor.

"Tanrım, lanet olsun, bu amcık." Elimini çekip yerine kendi elini koyuyor, öncekinden daha da hızlı hareket ediyor ve kalçalarını içimde beni çılgına çevirdiğini bildiği noktaya vurmak için eğiyor.

"Siktir! Darius," diye sızlanıyorum.

"Şşşt, Elitlerin Alfası tarafından becerildiğini herkesin bilmesini istemeyiz, değil mi?" diye alay ediyor ve ben zevkten nefes nefese kalıyorum.

Ben. "Oh, bilmeleri hoşuna mı gidiyor? Dışarıdakilerin hiçbiri senin için bir tehdit olmasa bile mi?"

Ben . Başkaları da onun benim olduğunu bildiğinde elimde değil.

"Sahiplenici. Küçük. Kurt," diyor her itişinde ve ben inliyorum, uzun ve yüksek sesle, itişleri düzensizleşirken, neredeyse hayvani bir şekilde içime girerken.

Bir parmağı aniden yanaklarımın arasına giriyor ve vuruşlarıyla aynı anda hareket ederek parmağını kıcıma sokuyor. Acıyla karışık bir zevk tüm bedenime yayılıyor ve orgazmım doruğa ulaştığında gözlerim dönerek onun etrafında kenetleniyorum.

Küfrediyor, başını boynumun kıvrımına gömüyor, sonra sakinleşiyor, içime boşalırken adımın tenime doğru iniyor.

Tembelce içime girip çıkmaya devam ederken, her damlanın içimde kaldığından emin olarak nefeslerimizi tutarak orada kalıyoruz. İşi bittiğinde çekiliyor, sikini soktuğunda parmaklarıyla değiştiriyor ve birlikte serbest kaldığımızı hissediyor.

Parmaklarını geri çekiyor, dudaklarıma yerleştiriyor, ağzıma sokmadan önce onları kaplıyor. Etraflarını yalıyorum, o onayını mırıldanırken ben de dilimi döndürerek her birimizin tadını almaya çalışıyorum.

Tanrım, böyle olduğumda kendimi kendim gibi hissetmiyorum, ama bu açıklayamadığım bir ihtiyaç. O benim ve bizi tatmak, koklamak istiyorum.

Geri çekilip bir kalıp sabun önce enseme öpüyor ve beni temizlemeye başlıyor. Elleriyle her yerimi temizlediğinden emin olurken hâlâ şaşkınlık içindeyim ve gözlerim vücuduma gösterdiği ilgiden dolayı kapanıyor. Kıkırdıyor, halime bakarak parmağını yanağımda gezdiriyor.

İçimde umursayacak bir şey bulamıyorum.

Burnunu benimkine sürtüyor ve sonra alt dudağımı ısırıyor. Gözlerimi yavaşça açtığımda bana söyleyemediğim bir şeyle baktığını görüyorum.

Sadece yeni ve sanırım hoşuma .

"Hadi seni giydirelim küçük kurt, böylece uyuyabiliriz."

"Biz mi?" Mırıldanıyorum, sadece mağaranın zeminine kıvrılmak istiyorum, ama o beni giydirmekte kararlı, ben homurdanıyorum ve kıyafetlerimi geri almak için beni ihtiyaç duyduğu yere taşımasına izin veriyorum.

"Evet, *biz*," diyor ve çantayı omzuna atıp beni kalçalarımın arkasından tutarak geldiğimiz yöne doğru götürüyor. "Uyumanın tek yolu benim kollarımda olman. Senin için başka bir yer yok."

SEVENTEEN

DARIUS

Kırbacı tutarken elim hafifçe titriyor, taş zemine sıçrayan kan damlıyor.

Etrafımdaki insanlar bağırp tezahürat yaparken, vücudunun belirli bir kıvrımına gülerken yüzleri bulanıklaşıyor.

Sarsılma ve gerilme şekli.

Titreyişini.

Midem bulanıyor, Drax içimde şiddetle hırlıyor ve gözlerim kürsüdeki figüre kayıyor.

Gülümsüyor, gözleri kızda, sadece kızda, kız çılgınlıklarını tutmaya çalışırken, kılıbacı kaldırıp onu tekrar işaretledikten sonra başka ses çıkarmazken.

Tüm gücümü geri çekiyorum, sadece onu yatıştırarak kadar sert yapıyorum, ama yine de onun canını yakıyorum.

O ya da kardeşlerim, o ya da kardeşlerim.

Tekrar tekrar söylüyorum.

Kristali gördüm. Onun ne yaptığını gösteriyor. Topraklar için yapmam gerekeni yapıyorum, kardeşlerimi koruyabilmek için yapmam gerekeni yapıyorum.

Kimseye ihanet etmediler.

Haydutlar ailemi öldürdü, tüm sakinliğimi, sevgimi aldı.

Hayatımdaki tüm yumuşaklığı.

Kılıbaç inerken midem isyan ediyor-

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor, kalbim o kadar hızlı atıyor ki ağır nefes alış verişlerimin sesini zar zor bastırabiliyorum.

Başka bir kâbustan kurtulurken bir titreme, göğsümde bir sıkışma oluyor. Sikeyim.

küçük bir iç çekiş geliyor ve kolum kollarımdaki bedenin etrafında daha sıkı kıvrılıyor, mışıl mışıl uyuyor, onun sıcaklığını hissediyorum.

Burnum saçlarına geliyor ve güvende olduğunu bilerek başının arkasını içime çekiyorum.

Sırtımdaki kaşıntıyı dindirmek için kalkıp bir yer bulma dürtüsü neredeyse beni eziyor. Bunu yapmamak için her şeyimi vermem gerekiyor, tıpkı Rhea'nın beni terk ederken uyandığı son seferde olduğu gibi. Kendimi cezalandırmak için yarattığım bu alışkanlığı bırakmak çok zor, özellikle de bu konuda bir kâbus gördükten sonra.

Ama ona yemin etmiştim ve bir daha yeminimi bozmayacaktım.

Sessiz bir ses "tane daha mı?" diye soruyor, ben de durup yenilgiyle iç çekiyorum. Birine zayıflık göstermekten nefret ediyorum ama o her şeyi gördü.

Nazıkçe ve isteksizce kendimi Rhea'dan uzaklaştırmadan önce nefes alış verişimi kontrol altına alıyorum. Sızlanıyor, kaşları çatılıyor ve ben de hemen bir Yanımda yedek kürk var ve onu sırtına bastırıyorum, böylece hâlâ yanındaymışım gibi hissediyor.

Sessiz ayaklarımın üzerinde durarak boynumu uzatıyorum ve Leo'nun duvara yaslandığı yere doğru yürüyorum. Yanına çöküyorum ve bir elimi yüzümde gezdiriyorum.

"Siz ikiniz konuştuktan sonra giderler diye ," diyor fısıltıyla, diğerlerini uyandırmak istemiyor.

"Onların hak etmiyorum."

Uyurken gördüğüm tek şey kabuslar.

Leo bunları biliyor çünkü çoğu gece bodruma indikten sonra ofisimde uyuyordum ve uyandığımda terliyor ve nefes nefese kalıyordum, o da oradaydı ve her şeyi görüyordu.

Başka bir ceza.

Tüm kardeşlerime yakınım ama Leo en yakınım.

"İkinizin de kimse hak etmiyor," diyor, sesi alçak ve ciddi.

Başımı sallıyorum, sanki hâlâ o lanet kırbacı tutuyormuşum gibi parmaklarımda hafif bir titreme hissediyorum.

"Seni bodrumda bulduktan sonra ne dedi?" diye sormaya cesaret etti sonunda, sanki beni bulmasını istemiyormuş gibi. Şerefsiz.

Mağara duvarlarına bakarken kafamı taşa vurarak iç geçiriyorum. Ondan sonra olan hiçbir şey hakkında konuşmamıştık ve oraya geri dönmem ihtimaline karşı bu konuyu bu kadar çabuk açmak istemediğini hissettim.

"Durmamı istedi, durmazsam kendine de yapmakla tehdit etti."

Bir kahkaha attı. "Ondan hoşlanıyorum." Başım ona doğru kayıyor ve ellerini kaldırıyor. "Öyle değil."

Yapmasa iyi olur, onu göndermek zorunda kalırsam çok yazık olur. Onu ama Rhea'yı korumak için yapacağım şeylerle bunun çok da uzak olacağını sanmıyorum.

Uyuyan kıza doğru bakıyor ve ben de onun bakışlarını takip ediyorum. "Onu senin için seviyorum," diyor. "Seninle dalga geçmiyor, saçmalıklarını yüzüne vuruyor ve en önemlisi," diyor birden ciddileşerek. "Senin içinde sonsuza dek kaybolduğunu düşündüğüm şeyleri ortaya çıkarıyor." Bunun üzerine kaşlarım çatıldı. "Kalbin, Darius."

Sanırım bu konuda haklı. Yıllarca dökülen kanlar onu sertleştirdi ve sakladı. Ama şimdi onun için atıyor ve bana asla yapmayacağım şeyleri yaptırıyor. yaptın.

En sevdiği çiçeklerden yüzlerce tohum ekmek, ona camdan bir kurt almak, oymalarını toplamak, onu beslemek gibi...

"O benim değil kardeşim," diyorum ona. "Kalbim artık onda ve onunla ne isterse yapabilir."

Mırıldanıyor. "O ilgilenecek," diyor sessizce. İsterse onu yok edebilir.

Rhea kıvrılmış kürke geri çekiliyor, kaşları sanki ben olmadığımı biliyormuş gibi kasılıyor. Bunun üzerine göğsüm kabarıyor ve Drax bir mırıltı çıkarıyor.

Gerçekten yanında olmadığımı biliyor, o kadar şiddet göstermiş olsalar da kollarımda huzur bulduğunu biliyor.

Çok uzun zamandır gerçek huzuru tatmadı ya da korunmadı ama ben ona bunu sağlamak için son nefesimi ver.

Bu kadarını *hak ediyor*.

Leo, "O senin eşin, ihtiyacın olduğunu ya da istediğini hiç bilmediğin her şey," diyor ve ben başımı sallıyorum. Bunu inkâr etmeyeceğim.

"O... her şeyim." Benim ay ışığım.

En karanlık günlerde bile ıslıl ıslıl parlıyor.

Gözlerim onunkilerle kilitlendiğinden beri topraklar değişti ve ben de değiştim. "Bunu düzelteceğiz," dedi Leo, sesi güçlüydü.

"Yapacağız."

Yüce'ler, ... Onları bu topraklardan temizleyeceğiz ve Vrohkaria huzura kavuşacak.

Huzura kavuşacak.

Çünkü koruyacağım kişi ve toprakların onun için güvenli olduğundan emin olacağım kişi o.

Elimi kaburgamın yan tarafına, kız kardeşimin adının diğer işaretlele incelikle iç içe geçtiği yere bastırıyorum.

değil mi, küçük kardeşim? Senin için yapamadığımı onun için yapacağım. Yemin ederim.

OceanofPDF.com

EIGHTEEN

RHEA

Omzuma vurulan sert bir sarsıntı beni uyandırıyor. Gözlerimi açtığımda Darius'un bir parmağını dudaklarına götürerek bana dikkatle baktığını görüyorum.

Kaşlarım çatılıyor ve elini kulağına götürerek ben kalp atışlarımı sakinleştirirken dinlememi işaret .

Başımı eğiyorum, duyularımı açıyorum ve hiçbir şey duymuyorum, ta ki ayak sesleri bana ulaştı. Gözlerim açılıyor ve doğruluyorum, elim kendimi ve diğerlerini savunmak için kalçamdaki bıçağa gidiyor.

Herkes olabildiğince sessiz bir şekilde toparlanmak için acele ederken Darius mağaranın girişine doğru bakıyor. Biz de onlara katılıyoruz, ayağa kalkıp eşyalarımızı topluyoruz, çantalarımıza koyuyoruz ve geride hiçbir şey bırakmadığımızdan emin oluyoruz.

Bir ses bize ulaştı, neredeyse iniltiye benzer ve hepimiz hareketlerimiz dondu. Leo yavaşça arkasından yayına uzanıyor ve bir ok atıyor, Jerrod elindeki baltayı kavrayıp duruşunu hazırlarken nişan alıyor. Darius beni yavaşça onların arkasına götürüyor, Josh, Zaide, Taylor ve Damian'la birlikte beni de dürtüyor.

Bir ses daha, ardından bir homurtu ve ağaç kabuğunun kırılmasına benzer bir ses. Başımı daha fazla eğip başka sesleri dinliyorum ki bir dizi ağır ayak sesi daha bize ulaşıyor. *Birden fazla var.*

Nefesimizi tutmuş, gözlerimizi karanlık girişe , mağaranın içinde bir ürperti, duvarlardan düşen kaya parçaları ve ardından gelen sesler bir inilti gibi bize doğru yankılanıyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum, ardından gelen deri tokatlama sesiyle duyduklarıma inanamıyorum, inlemeler ve homurtular onu takip ediyor.

Başımı Darius'a çeviriyorum, açık yeşil gözlerinde eğlence parlarken ağzım aralanıyor.

Dışarıda sikişen biri var. Sikişen.

Tanrı aşkına, mağarada kimi beceriyorlar?

Darius parmaklarını usulca şıklatarak diğerlerinin dikkatini çeker ve diğer geçide doğru başını sallar.

Elimi tutuyor, beni geçide yönlendirirken parmaklarımızı birbirine geçiriyor ve mağara duvarları boyunca yürüyoruz, diğerleri de arkamızdan geliyor. Sessiziz, yavaşça iniltileri dinliyoruz, yürüdükçe derinleşiyoruz.

Neden onlara saldırmadığımızı, neden bilgi toplamadığımızı merak ediyorum ama Darius bizi buradan çıkarmaya niyetli görünüyor.

Köşeyi dönüp dar bir geçide giriyoruz ve ben bir kez daha kapana kısılmış gibi hissederek Darius'un elini sıkıyorum. Nefeslerim gittikçe daha hızlı çıkıyor ve gözlerimi kapatıyorum, hızını artırırken bize rehberlik edeceğine güveniyorum.

Başım bulanıklaşmaya başlıyor ve güçlü kollara alınmadan önce bir baş dönmesi nöbeti vuruyor.

Darius başımın arkasını avuçlarken gözlerimi kapalı tutuyorum, kokusunu içime çekerken beni boynunun kıvrımına götürüyor. Göğsünün içinden alçak, yumuşak bir ses geliyor ve beni sakinleştirmeye çalıştığını bildiğim için ona sarılarak rahatlıyorum.

"Aferin kızıma," diye fısıldıyor kulağıma usulca, hızını bir kez daha artırmadan önce başımın yan tarafını okşuyor.

Beni ne taşıdığından emin değilim, ama sevişme sesleri çoktan kayboldu ve sabahın yumuşak ışığı üzerime vurduğunda nefesim düzene girdi.

Gözlerimi açıyorum ve başka bir girişin dışında olduğumuzu fark ediyorum. Çorak toprağın ortasından nazik bir nehir akıyor şimdi ve ben onu izliyorum her saniye yükseliyor gibi görünüyor.

Başımı kaldırıp etrafa daha fazla bakıyorum ve ağaçların bölgeyi kapladığını, bir zamanlar ölü olan toprakta çimlerin filizlendiğini görüyorum.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Özellikle kimseye fısıldamıyorum. Daha önce burada hiçbir şey yoktu.

Cevap veren Damian. "Kurak Topraklar her şeyin çorak olmasıyla bilinir, ancak çoğu kişinin bilmediği şey her zaman değiştiğidir. Sen de

Bir bölgeye bakarsınız ve ertesi gün tamamen farklıdır." Şimdi hayat dolu olan küçük vadiye bir el sallıyor. Sağ taraftaki dağın yamacından bir su fişkırıyor ve içinden buhar yükseliyor.

"Bu harika," diye fısıldıyorum, hâlâ bana sarılan Darius'a bakarak. "Bu Vrohkaria, küçük kurt," diye gürliyor, gözleri yüzümde geziniyor, gülümsememe bak.

Sonra gözleri boynumun yan tarafına doğru kayıyor ve burun delikleri açılıyor, içinden derin bir guruldama sesi geliyor. Bakışları altında kıpırdandığımda gözleri benimkilere dikiliyor, o günahkâr dudaklarında bir sırıtma belirirken verdiğim tepki karşısında gözleri büyüyor.

Leo, "İkiniz de uslu durun, yapacak işlerimiz var," diye homurdanıyor ve Darius beni ayağa kaldırıana kadar kıpırdanıyorum.

Ona olan arzum gittikçe güçleniyor ve ben nedenini bilmiyorum. "Mağarada kim vardı?" Josh da aynısını yaparken arkama bakarak soruyorum. Damian, "Troller," diye cevap veriyor ve kalp atış hızım bir kademe artıyor. "En iyisi onları rahatsız etmek için."

"Onların insan olduğunu sanıyordum," diye fısıldadım, karanlık geçide bakarak.

"Kesinlikle insanlar değil ve kesinlikle bir kan gölüne neden olmak istemedik. Bu alarma geçirirdi" diyor Leo ve hayatım boyunca bir trolle asla yüz yüze gelmek istemememe neden oluyor.

"Şimdi ne tarafa?" Korkularımı dile getirmek yerine soruyorum.

Jerrod, "Nehri takip ediyoruz ve dumanı gördüğümüz yere doğru gidiyoruz," diyor. "Arazinin değişmesine karşı dikkatli olmalıyız."

Dağ gibi bir adama bakıyorum. Kırmızı saç örgüsü omzunun üzerinden sarkıyor, gözleri sert bir kararlılıkla o yöne dikilmiş. Onunla pek konuşmadım ama Eridian'da küçük Oscar ve Katy'yle olan halini hatırlıyorum. Acaba boşluğa bakarken düşündüğü kişi o muydu? Yine de kimsenin onları almasına engel olmadı.

Bu düşüncüyü . Şu anda buradayız, hataların yapıldığı geçmişte değil. Onları geri alacağız ve önemli olan da bu.

"Genellikle ertesi güne kadar değişmez," diye devam ediyor, "ancak merkeze yaklaştıkça öngörülemez olduğu bilinmektedir."

Merkezde ne var? Merak ediyorum ama yüksek sesle söylemiyorum.

"Gidelim," diyor Darius çantasını karıştırıp bana biraz kurutulmuş et uzatırken. "Yolda yiyebiliriz." Yürümeye başladığımızda eti çiğniyorum.

Sağ tarafımızda nehrin yükselişini izliyorum ve suya girip çıkan balıkları görünce neredeyse boğulacak gibi oluyorum.

Hangi cehennemden geldiler?

Etrafıma bakıyorum ve ağaçları inceliyorum, büyüyen meyveleri fark ediyorum ve onları yiyip yiyemeyeceğimizi merak ediyorum. Diğerlerinin hiçbirisi onlara yaklaşmıyor gibi görünüyor, bu yüzden bunu bir *hayır* olarak kabul ediyorum ve ilerlemeye devam ediyorum. Daha önce görmediğim her şeyi alıp, bir kez daha gelecek yıllar boyunca beslemek için o yere koyuyorum.

Güneş gökyüzünde yükselene kadar yürüyoruz ve burada olmanın getirdiği acı soğuk kemiklerime işliyor. Herkes görünüyor, şüphesiz mağaradaki roğure ve troller yüzünden.

Josh yanıma kayıyor ve Darius'un ona attığı bakışı kaçırmıyorum.

Gözlerimi deviriyorum.

Josh aniden, "Umarım bundan sonra Kade'e ulaşabiliriz," diyor ve kalbime acı saplanıyor.

Darius biraz daha önümüzde yürüyor, sert omuzlarının duruşuna konuşmamıza gönülsüzce izin veriyor.

"Evet," diye fısıldıyorum, ona bakarak. "Tanrılar onu özlüyor." Onun yokluğu o kadar derin bir çukur bıraktı ki, dibini göremiyorsunuz.

Runa içimde sızlanıyor ve onun burada mücadele ettiğini biliyorum. Kade nasıl benimse, o da onun.

"O güçlü biri," diyor Josh. "İyi olacak, hayatı boyunca ona öğretmek için yanında sen vardın."

"Ve sen." Omzumu onunkiyle çarpıştırıyorum. "Ailemin yaptıklarından ve Charles'tan korkuyorum. Ya bir daha benimle gelmek istemezse?" Bu düşünce göğsümü ovuşturmama neden oldu.

"Yapacak." Josh'ın sesi çok emin geliyor ama ben değilim.

Kade'in Wolvorn'da bana nasıl baktığını, benden uzaklaşmak için her şeyi yapabileceğini tam olarak göremedi.

Darius bana dönüp bakmadan, "Burada işimiz bittikten sonra ona gideceğiz," diyor.

Tabii ki dinliyordu.

Yine de bu kadar basit olmayacak. Hepimiz biliyoruz, sadece dile getirmiyoruz.

Elimi kaldırıp gücümü çağırıyorum ve avucumda süzülüşünü izliyorum. Keşke onu daha fazla kontrol edebilseydim, oraya girebilir ve Kade'le birlikte canlı çıkma şansım daha yüksek olurdu.

Düşüncelerimin üzerinden saatler geçiyor ve Darius tekrar konuştuğunda güneş batıyor.

"Bu gece burada dinleneceğiz," diye sesleniyor Darius ve vadinin sonuna yaklaştığımızı fark ederek etrafıma bakıyorum.

En yakın ağaca doğru yürüyorum, yumuşak bir iç çekişle çantamı bırakıyorum ve omuzlarımı açıyorum. Pek hafif sayılmaz.

"Gel." Dönüyorum ve diğerleri bize bakarken Darius'un biraz ötede yürüdüğünü görüyorum.

Omuzlarımı silkiyorum ve dağınık ağaçların arasından onu takip ediyorum.

Dinleme mesafesinin dışında bir yerde durup dönüyor ve sihrinden bir top çoktan elinde.

"Pratik yap." İstiyor ve ben kaşlarımı çatıyorum. "Nasıl geliştiğini görelim."

"Uzun yürüyoruz, neden biraz dinlenemiyorum?" Sesimdeki sızlanmayı duyabiliyorum ama umurumda değil.

"Bu seni korumaz. Neyin içine girdiğimiz hakkında hiçbir fikrimiz yok ve güvende olmanız gerekiyor."

Tartışmaya giriyorum ama Darius'un gözlerinde gördüğüm bir şey beni durduruyor.

Korkmuş.

Benim için.

Ona uzun uzun baktım ama elimi kaldırdım. Sihrimi çağırdığımı hissetmiş olmalı, tıpkı da aynısını yaptığını hissedebildiğim gibi, çünkü bir sonraki saniyede ellerinde toplar oluştu.

Etrafımızdaki hava değişiyor ve mavi avucumu hafifçe aydınlatıyor. Ona odaklanıyorum, içine damlamasına izin verdiğim miktara, onu şekillendirmek ve biçimlendirmek istediğim şekle.

Çember yavaşça büyüyor ve içine ne kadar hızlı büyü aktığını kontrol ettiğin her birkaç saniyede bir daha da büyüyor.

Yolu aydınlatmak için küçük toplar oluşturabiliyorum, ancak onunla başka bir şey yaptığımda, onu yeterince kavrayamıyorum.

Darius öne doğru bir adım tam geliyor, büyüsü koluma dolanıyor.

"Bu senin bir uzantın, hatırladın mı? Bu yüzden akışı kontrol edin. Çok hızlı sadece sizi daha çabuk yormakla kalmaz, aynı zamanda uçucu hale getirir."

"Bunların hepsini biliyorum," diye homurdanıyorum, gücünün kolumda zahmetsizce ilerlemesine, beni yatıştırmaya çalışmasına sinirleniyorum.

"Bilmek ve yapmak aynı şey değildir." Sinirli bir nefes çektim. "Pekâlâ. Kurduna merhaba diyelim, olur mu?"

"Bekle," diye çıkmayı başarıyorum, ama o çoktan avucunu göğsüme koyuyor ve sonra karanlık bizi tekrar çevreliyor.

Gözlerimi kırpıştırarak açıyorum, karanlık alanda etrafıma bakıyorum, tek ışık yüzen sihir toplarımın geliyor.

"Bunu yapmak artık güvenli mi?" Darius yanıma geldiğinde ona soruyorum.

Kendi içimde olmak her zaman tuhaftır, ama Darius'un da gelebilmesi daha da tuhaf.

Ama dürüst olmak gerekirse, o olmasaydı bu kadar ilerleyemezdim bile.

"Olduğumuz donmuş bir şekilde duruyoruz. Diğerleri bize göz kulak olacak ve bu iş çabuk bitecek." Kulağımın arkasına düşen bir tutam saçımı tutuyor.

"O zaman hızlı olursak ne anlamı var?"

Omuz silkiyor ve bir adım öne çıkıyor. "Bu eğitimde belli bir kurdun kendini dışlanmış hissetmesini istemedim. Ne kadar küçük olursa olsun."

Runa'nın kendini yalnız hissetmesini istemiyordu.

İçimde yükselen duygularla bir nefes üflüyorum.

Geride durup onun karanlığa doğru ilerleyişini izliyorum, ama karanlıktan yaratılmış. Sanki karanlık ona doğru akıyor, ayaklarının etrafında ve vücudunda sürünüyor.

"Merhaba kurt," diyor, sesi kontrollü ama biraz yumuşak. "Gelip toprakları görmeye hazır mısın?"

Bir hırıltı karşılık veriyor ve onu gördüğümde içimde oluşan beklentiyle sırtını gördüğüm yere doğru yürüyorum.

Sadece onu görmeye ihtiyacım var, bana gelmesine ihtiyacım var.

"Runa?" Bir çift mavi göz karanlıktan bana doğru bakarken Darius'un koluna tutunarak sesleniyorum.

Keskin bir nefes alıyorum, gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakıyor. Onu çok uzun zamandır içimde hissediyordum ama şimdiye kadar onun bir parçasını hiç görmemiştim.

Darius gürleyen bir mırıltı çıkarırken şaşkınlıkla bakıyorum. Bu ondan çok sık duyduğum bir ses değil, yani bu şu anlama geliyor olmalı...

"Senin kurdun mu?" Fısıldamayı başarıyorum ve o da

kıkırdıyor. "O da onunla tanışmak için bekliyor."

"İkisiyle de tanışmak için bekliyorum." Öne doğru bir adım atıyorum, mavi gözler göz kırpmıyor ve sonra kayboluyorlar.

"Bekle," diye sesleniyorum, etrafıma bakarken içimi bir panik dalgası kaplıyor.

Bir sonraki anda Darius'un göğsüne bakıyorum, avucum hâlâ dışarıda.
Etrafıma bakıyorum ve ormanlık alana geri döndüğümüzü fark ediyorum.

Benden kederli bir ses çıkıyor ve sonra bir el enseme, beni güçlü bir göğsün içine çekiyor.

"İlerleme," diye hatırlatıyor bana.

Aynı fikirde olmasam da, zamanımız yok. O da
bunu biliyor.

Bunu biliyorum.

Ve ben kendimi toparlayamazsam herkes toparlayacak.

OceanofPDF.com

NINETEEN

RHEA

Üzerinde bulunduğumuz kayalık tepenin dibine doğru dik yokuştan dikkatlice iniyoruz. Yavaş ve dikkatli adımlarla aşağıya iniyorum, kendimi aşağıya atmamak için kayalara ve ağaçlara tutunarak ilerliyorum.

"Burası pek güvenli sayılmaz," diyor Colten, ayağını kaybedip göğsünü bir ağaca çarparak. "Lanet olsun."

Gülüyorum, bir sonraki adımda nereye gideceğime bakarken kayanın üzerindeki bir oluğa tutunuyorum. "Eskiden uçurumlara tırmanırdık, bu bir şey değil."

"Elbette," diye inliyor Colten. Hudson yanına gelir ve onu yatağın üzerinden ağacına tırmanmaya başlar. "Yapabilirim," diye hırlıyor ve Taylor sinirli bir nefes alırken Josh ve ben bakışlarımızı paylaşıyoruz.

"Tabii yavrum, bu taraftan." Hudson kolunun üstündeki eliyle Colten'ı başka bir ağaca doğru yönlendirirken yüzü çelik gibi bir konsantrasyon içindeydi.

Bir kahkaha daha attım.

"Bu kadar komik olan ne?" Josh bir dalı bırakıp başka bir ağaca doğru koşmaya başlıyor.

"Colten bir Elit olmak için eğitildi ama Hudson ona her zaman yardım ediyor. Colten bundan nefret ediyormuş gibi davranıyor ama hepimiz daha iyi biliyoruz," diyorum sessizce.

Josh homurdanıyor. "Fark etmediğimizi mi düşünüyorlar yoksa fark etsek de umursamıyorlar mı emin değilim."

Omuz silkiyorum, oluğu bırakıyorum ve gülerek ağaca yaslanıp ona . "Bu çok saçma," diyerek yüzümdeki bir tutam saçı savuruyorum.

Josh sırtlıyor. "Sabah ilk iş yokuş aşağı inmek gibisi yok."

"Çok dik! Muhtemelen bileğimi kıracağım." Sert bakış yüzümün yan tarafına çarpıyor. "Ya da kırmazsın, özellikle de bakıcım varken." Başımı Darius'a doğru sallıyorum.

"Gerçekten mi?" Darius ağaçta durarak "Gerçekten mi?" diyor. "Bebek bakıcınıza geri mi döndüm?"

Ona bakıyorum. "Ayrıldığımızdan beri kırımın dibindesin."

"Ve her zaman da orada olacağım."

Burnumu sıkıyorum. "Sen sürekli gölgem olmadan da buraya inmeyi başarabilirim."

Ona neden sızlandığımı bilmiyorum, her zaman arkamda olmasından, beni izlemesinden hoşlanmıyor değilim.

O da bana bakıyor. "Şımarıklık mı yapıyorsun?"

Göz kırpıyorum. "Az önce bana velet mi dedin?" Leo ve Damion gülerken yüzü hiçbir şey belli etmiyor. Büyümü çağırıyorum ve ağacının dibine gönderiyorum.

Çarpmanın etkisiyle patlar ve Darius'un kullandığı ağaç dibinden kırılır, sonra da devrilir.

Hay aksi.

Josh'a bakıyorum ve Darius arkamızdan küfrederken gülerken yolun geri kalanını birlikte gidiyoruz.

Josh bakarak, "Sen öldün," diye fısıldıyor. ". Ben de bakıyorum ve evet, kızgın.

"Alfa'yı göstermenin yolu, Rhea!" Damian sesleniyor ve ben gülümsüyorum.

Darius yolun geri kalanını fırtına gibi iniyor, yüzü derin bir çatıklığa gömülürken gözlerini bana dikeyiyor.

"Belki de çok ileri gittin," diye iç geçiriyor Leo.

Geri, ellerimi kaldırdım. "Şimdi bekle, sen zorba!" Darius'a kendimi savunduğumu söylüyorum. "Ben de bir Alfa', yoksa unuttun mu? Her zaman-"

Eli saçlarımda ve başımı geriye doğru çekiyor. "O ağaç aşağı inerken sana çarpabilirdi," diyor sıkılmış dişlerinin arasından, ben ona göz kırparken.

"Ama olmadı mı?" Yüzümü masumiyet timsali yapmaya çalışıyorum.

Alnı benimkine doğru eğilirken öfkeli bir ses dökülüyor ağzından. "Bu kadar pervasız olma! O haydut ortaya çıktığı için zaten gerginim ve neye bulaşmak üzere olduğumuz hakkında hiçbir fikrimiz yok," diye tıslıyor.

Bunun üzerine omuzlarındaki gerginliği fark ederek yumuşadım. "Tamam, bir daha böyle bir şey yapmayacağım." Burnumu onunkiyle ovuyorum, o da bana bakıyor

şüpheyle. Kolumu kaldırıyorum ve bileğime, kan yemininin olduğu yere dokunuyorum. "Yemin ediyorum."

Geri adım atıyor, onaylarcasına homurdanıyor.

Hepimizden gergin hissediyor olabileceğini hesaba katmamıştım. Vokheim' ayrılmak zorunda kalması, Charles'ın her an kalesine gelme tehdidi ve şimdi kardeşleri ve bizimle birlikte bilinmeze doğru yürümesi... Sanırım düşünecek çok şeyi var.

Omuzlanacak çok fazla endişe var.

Belki de onun yükünü artırmamalıydım ama ağaç çok komikti.

Daha düz bir zemine ulaştığımızda, bölgedeki devasa kayalara ve küçük kaya oluşumlarına bakıyorum. Bazıları kayalar arasında köprüler oluşturmuş. seviyeleri ve bazılarının tepeye ulaşmak için yanlarında basamaklar varmış gibi görünüyor.

Toprağın yaptığından ziyade insan yapımı gibi görünüyor.

"Burada yaşayan bir şey var mı?" Etrafıma bakınarak Darius'a soruyorum. "Kurak Topraklar'da pek çok yaratık yaşıyor, troller bunlardan sadece biri.

şeyler," diye cevaplıyor Darius, etrafta herhangi bir tehlike işareti olup olmadığına bakarak. "Burası kaldıkları bilinen bir bölge ama uzun süredir burada olduklarına dair bir işaret yok."

Neredeyse ayağım takılıyordu. " ne lan?" diye tıslıyorum. "Tanrılar aşkına, troller olabilecekken neden buradan geçiyoruz?"

Bir trolle tanışmak istemiyorum.

"Sakin ol, küçük kurt. Burada kimse yok-" Mağaradakine benzeyen yüksek, bir sesle kesildi ve hepimiz olduğumuz yerde donup kaldık.

"Diyordun ki," diye hırladım Darius'a sessizce, ama bir saniye sonra Görünüşe göre hiçbir yerden çıkmayan varlıklar kayaların arasından belirmeye başlayınca boğuluyor.

Daha fazlası göründükçe dehşet içinde izliyorum ve uzun yaratıklara kırptığımda kendimizi tamamen kuşatılmış buluyoruz.

Josh bana bakarken Leo, "Lanet olası troller," diye mırıldanıyor, yüzünde endişe .

Darius geliyor, dimdik duruyor, sanki hepsinin hakkından gelecek ve beni buradan çıkaracakmış gibi.

Ama ben bile bir şey yapabileceğimizi sanmıyorum, çünkü en az kırk kişi olmalılar, hatta daha fazla.

Sikeyim.

dönüyorlar, bizi içlerine hapsediyorlar ve bacaklarımda hafif bir titreme hissetmeme rağmen onlara bakmaktan kendimi alamıyorum.

Uzun boylular, en az bir metreden uzunlar ve tenleri tozlu bej renginde, neredeyse buradaki kayalar ve kayalarla aynı renkte, bu da uyum sağlamalarını kolaylaştırıyor. Bize yaklaşmakta olana doğru bakıyorum, yaklaştıkça kalbim göğsümde çılgınca atıyor.

Pazularındaki kaslar, yanında asılı dururken bile şişiyor ve göğsü kaya gibi sağlam. Bakışlarımı ağızına ve ağızının kenarlarından çıkan dişlerine yöneltiyorum. Renkleri beyaz ama üzerlerinde kendi dillerinde olması gereken koyu desenler var. Trolün kafasında hiç saç yok, kulakları hafifçe sivri ve benden birkaç metre uzağa ulaştığında gözlerim aşağı iniyor.

Darius yanıma kayıyor, ben kocaman ayaklarına bakarken hafifçe önüme geçiyor. Altı parmağı ve ayak bileklerini çevreleyen mahmuzlara benzeyen yerde bir iz bırakıyor. Trol bir ses daha çıkarıyor, bu seferki daha derinden ve işte o zaman gözlerim bacaklarının arasındaki lanet canavara kayıyor.

Bacakları.

Kalçasında yumuşak ama dikkatim üzerindeyken yavaşça kalınlaşmaya ve yükselmeye başlıyor. Başka tarafa bakamıyorum, diğerlerinin yaptığı uyarı aklımdan uçup gidiyor çünkü daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim ve sanırım bütün mesele de bu.

Bakışlarım artık tamamen dikleşmiş olan sikinin üzerindeki çıkıntıların üzerinde geziniyor. Tabanındaki kıllar şaşırtıcı derecede bakımlı, bir dizi küçük, renkli

çiçekler içlerine yuvalanmış. Ağır taşakları tüysüz, büyük ve pürüzsüz, tıpkı geri kalanı gibi ve ucunun korkutucu miktarda kalın sıvı sızdırmasını izliyorum.

"bakma." Damian sessizce söylüyor. "Onun sikine bakmıyorum," diye cevap veriyorum.

"Onun sikine bakıyorsun!" Josh çılgınca fısıldıyor.

"Ben değilim!"

Ama öyleyim. Tanrım, öyleyim.

Trolün ardından gelen, daha sessiz bir savaş çılgılığına benzeyen ses, bakışlarımı kaçırmama neden oluyor ve başımı kaldırıp, ortasında sadece siyah bir nokta bulunan bembeyaz gözlerine bakıyorum. Bakışları üzerimde sabitleniyor ve küçük burun delikleri parladığında yutkunuyorum.

Umm...

Bana bir trolün sikine bakmamamı söylediler ve ben bir trolün sikine baktım ve şimdi hepimiz sikildik çünkü bana istediği bir gibi bakıyor. Ve ben onun bana istediği bir şeymişim gibi bakmasını istemiyorum!

Trol öne doğru bir adım atarak bir tıkırtı sesi çıkarıyor ve ben gerilerek diğerlerinin de aynı şeyi yaptığını hissediyorum. Etrafımızdaki diğer troller ayaklarını yere vurmaya başlarken hepimiz yavaşça kılıçlarımıza uzanıyoruz, tozlu zemin durdukları yerde küçük çırpınışların dönmesine neden oluyor. Önümdeki trol dizlerini bükerken sinirlerim zonkluyor ve kendimizi savunmak için bir saldırıya hazırlanıyoruz.

Tam bıçağımı belimden çıkardığımda, trol dans etmeye mi başlıyor?

Hafifçe çömeldiği pozisyonda bir aşağı bir yukarı zıplayıp kalçalarını sallarken ağzım bir karış açık kalıyor. Sonra şiddetle ileri doğru itmeye başlıyor, sikinden gelen sıvı bir sıçrama halinde ileri doğru püskürüyor. Gözlerimi kocaman açarak geri sıçırıyorum, onun kalın, gri maddesinin üzerimde olmasını istemiyorum. Yerdeki sıvıya şok içinde bakıyorum ve izini takip ederek O canavarı bir o yana bir bu yana sallamasını, kasık kıllarındaki çiçeklerin hareketle birlikte titreşmesini izlerken çenem hâlâ yerde.

Etrafımızı saran trollerin tepinmeleri şiddetlenirken tek yapabildiğim şaşkın şaşkın bakmak. Kıpırdamadan duruyoruz, kimse bir şey yapmıyor. Şimdi hepimiz ağzımız açık bir şekilde bu trolün bizim için yaptığı sıkık dansı izliyoruz.

Benim için.

Trol aniden avuçlarını yere vurdu ve kayalar gibi irkildim. bir anda yüzeye çıkıyor. Trol ellerine birkaç küçük taş alır, tam boyuna doğru doğrulur ve sonra pürüzsüz kayaları ovmaya başlar Vücudunun üzerinde sallanıyor, gözleri sanki büyük bir zevk içindeymiş gibi kapanıyor. Homurdanıyor ve sikinden daha fazla sıvı fışkırıyor, o şey seğiriyor. Kalçaları yavaş ve şehvetli bir ses çıkararak pompalamaya başlıyor ve kalın kalçaları bükülüyor, sürtünmeyle kendini memnun ederken aşağı iniyor.

Gözleri aniden açılıyor ve kayalar avuçlarının içinde parçalanırken beni olduğum yere mıhlıyor. Sonra elini kocaman sikine götürüp sıkıca kavırıyor ve kalçalarını ileri geri hareket ettirerek içine sokmaya başlıyor.

Göz kırpıyorum.

Derin, iniltiye benzer bir sesin onu terk etmesi uzun sürmez ve diğer elini kendi dölünü yakalamak için kullanıyor ve hepsini topladığından emin oluyor. Onun

Vücudu tamamen titriyor ve sert aleti yumuşuyor, bana doğru bir adım atarken kalçalarının arasında sarkıyor, eli dölle dolu.

Darius birkaç adım geriliyor, alçak bir hırıltı dudaklarını tehdit edencesine geriye itiyor ve trolün gözleri onunkilere kayıyor, dişlerle dolu ağzında bir hırıltı beliriyor.

Trol dalgın bir şekilde dölünü elden ele geçirirken bir tür çekişme içinde birbirlerine bakıyorlar ve benim tek yapabildiğim bir tür trans halinde ona bakmak.

Trol dizlerinin üzerine çöküyor, iri gövdesi yere çarptığında yer titriyor ve sonra sıvı dolu ellerini bana doğru uzatıyor. Bakıyorum. Yüzleri sert ama sert olmayan diğer bakıyorum ve sonra çürümüş bir şey yemiş gibi görünen çocuklara bakıyorum. Son olarak Darius'a bakıyorum, yüzü öfke dolu, hala trolle bakıyor, burun delikleri genişliyor ve sanki daha uzun duruyor.

Başım başka bir sesle, dizlerinin üzerinde duran ve döl dolu ellerini bir adak gibi bana uzatan dev trolün yanına dönüyor.

"Oh, um... Sorun değil, sende ," diyorum nazıkçe, yüzümdeki çekingenliği göstermemeye çalışarak. Ondan bir ses daha geliyor. "Ben iyiyim, uh teşekkür ederim... sen, yine de?" Ses daha derin, daha talepkâr ve kaşlarımı kaldırıyorum. "İstemiyorum, teşekkür . Belki arkadaşlarından bazıları ister?" Başımı salladığımda trolün gözleri kısılıyor, yüzünde bir hüznün ifadesi beliriyor ve birden onun için üzülüyorum.

Troll'e doğru bir adım atacakken Darius beni önüne çekiyor, eli boğazımın ön tarafına gidip parmakları boğazımın etrafında gerilirken içinden öldürücü bir hırıltı geliyor.

"O benim," diyor Darius ölümcül bir ses tonuyla, gücünün biriktiğini hissederken. "Geri çekil lan. Çekil."

TWENTY

RHEA

Trol, Darius ve benim aramda bakışlarını gezdirip Darius'un boğazıma doladığı, en hassas noktayı korurken aynı zamanda iddiasını da gösteren sahiplenici tutuşuna doğru ilerlerken hareketsiz durup nefesimi tutuyorum.

Troller gözlerini dikmiş her şeyi izlerken, başparmağıyla boynumun yan tarafını nabzımın üzerinde okşadığını hissederek eline karşı yutkunuyorum.

Darius

Sanki sinirlerimi hissediyormuş gibi başını eğiyor ve baskınlığını bırakmadan önce yanağını yanağıma sürtüyor.

sızıyor, benimkini çağırıyor ve bazı trollerin dizleri bunun gücüne dayanamayarak yere .

Kurt olmayabilirler ama arkasındaki gücü hissedebilirler.

Darius'un neredeyse mırıltılı bir sesi sırtımı titretirken tüylerim diken diken oluyor, ona verdiğim tepkiden mutlu olduğu belli. Ama yanımdan ayrılmayan, benim onun olduğumu iddia eden erkek beni elinde tutabilmek için ne kadar güçlü olduğunu gösterirken nasıl mutlu olmayayım.

İçimdeki o içgüdüsel parçayı, bu erkeğin benim onun olmam için savaşılabileceği, bunu destekleyecek güce sahip olduğu konusunda rahatlatıyor.

Ona daha da yaslanıyorum, yanağımı onunkine sürtüyorum.

alçak, ölümcül bir sesle devam ediyor. Siyah güç dalgaları ondan dışarı süzülüyor ve yanlarıma geliyor, orada asılı duruyor ama dokunmuyor. Beni tutuşuyla, sanki koparılmak üzereymişim gibi, hiçbir yere gitmediğimi biliyorum Tabii o izin vermezse.

Trolün gözleri siyah sise kayıyor, sonra dizlerinin üzerindeki diğer trollere bakıyor. Sonra beklenmedik bir şey yapar. Gülümser.

Bunu yaparken şaşırtıcı derecede düzgün dişleri görünüyor ve omuzları titreyerek bir ses çıkarıyor.

O zaman güldüğünü fark ettim.

Darius bunun üzerine geriliyor, alçak hırıltısı hâlâ devam ediyor ve elimi bileğine götürüyorum, parmaklarımla daire çiziyorum ve tenini okşamak için gücümün bir kısmını kullanıyorum.

"Dalie, Darius. Rey lo nok fel zah." *Sakin ol, bize zarar vermeyecek.*

Darius'un hırıltısı sözlerim üzerine azalıyor, hâkimiyeti yavaşça geri çekiliyor. Ben de kendiminkini dizginliyorum, onu sakinleştirmek için hâlâ bileğini tutuyorum. Trolün başını eğdiğini hissediyorum, hepimiz sessiz kalırken gerginlik hâlâ vücudunda dolaşıyor.

"Dah lo nok," diye cevaplıyor trol, "yapmayacağım" ve gözlerim büyürken nefesimi içime çekiyorum. Trol karşılığında gülümsüyor ve büyük bir elini havaya kaldırarak havada gezdiriyor ve diğer troller onun sessiz komutuyla ayağa kalkıyor. "I

Anladın mı, o senin." Başını onaylarcasına Darius'a doğru eğiyor. "Öyle, bir daha onunla çiftleşmeye kalkma," diye hırlıyor Darius ama trol sadece gülümsüyor, başını

sallıyor. "Özür dilerim." Darius homurdanıyor.

"Eskilerin dilini konuşuyorsun," nefes alıyorum, Darius beni sahiplenmek için neredeyse aletini çıkarırken zihnim sorularla dönüyor.

Trollerden daha büyük olmadığı kesin. "Kyt."

Evet, trol bana cevap veriyor.

Aman Tanrım.

Darius boğazımdaki tutuşunu gevşetiyor, gözleri hâlâ Trol'e dikili.

Diğer troller yerlerinden ve küçük grubumuz bir kez daha gerilerek önümüzde duran büyük trole doğru ilerliyor, onun arkasında toplanıyor. Bir saniye sonra dizlerinin üzerine çöküyorlar, başlarını eğmişler ve iki parmaklarını kalplerinin üzerine koymuşlar.

"Halis," diye fısıldıyor *Varisler*, trolün sesi ve altımızdaki zemin titriyor.

Ayaklarımda , Darius'un elleri beni sabitlemek için belime geliyor ve önümüzde diz çökmüş trollerin etrafında pürüzsüz, cilalı taşlar belirirken şaşkınlıkla etrafıma bakıyorum. Renkler en koyu siyahtan en parlak kırmızılara, en derin mavilere ve en parlak turunculara kadar uzanıyor. Işık

Yere bir renk prizması yansıtıyor, güneşte o kadar parlak parlıyor ki birkaç kez göz kırpmam gerekiyor.

"Vay anasını," diye kıkırdıyor Leo, grubumuzun geri kalanı bizi takip ederken yanımızda durmak için hareket ediyor.

"geliyorlar?" Josh yaklaşarak soruyor. "Ne yapıyorlar bunlar?" Daha fazla taş izlerken merak ediyorum görün.

Darius'un nefesi kulağımı gıdıklıyor. "Onlar bize bir adak." "Adak mı?"

Homurdanıyor. "Troller toprağın bu değerli taşlarını toprağın derinliklerinde saklarlar. Nadir bulunurlar, metinlerde bahsedilirler, en değerli Trollerin malları. Yüzyıllardır trollere ait tek bir değerli taş bile görülmemiştir."

Yerdeki düzinelerce değerli taş hayranlıkla bakıyorum, bir renk cümbüşü. Tek söylediğim "Vay canına", ne anlama geldiğinden emin değilim ama güzelliğine hayranım. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

"Sadece değerli taşları değil, sadakatlerini de sunuyorlar, Rhea." İçimden bir şok geçiyor ve trollerin eğilmiş başlarına bakıp ağızlarındaki gülümsemeyi görüyorum.

"Bunu nereden biliyorsun?" Fısıldıyorum.

Darius'un nefesi kulağımı gıdıklıyor. "Kütüphanemde bol miktarda bilgi var."

"Hatırlat da daha çok okuyayım." Onun evinde sayfalar arasında başka hangi harikaların saklı olduğunu bilmek istiyorum.

Yerin duruyor ve sadece bu grubun lideri olduğunu tahmin edebildiğim kişi başını kaldırıyor, yüzünde hala bir gülümseme var.

"Dönüşünü bekliyorduk, Zahariss'in Varisi, Cazier'in Varisi," diyor sesinde hürmetle.

"Neyi bekliyorsun?" Darius soruyor, vücudunun sıcaklığı hâlâ sırtımda, hâlâ beni koruyor.

"Yanlış düzeltmek için," diye cevap veriyor ve içimden sert bir nefes çıkıyor.

"Neden insanlar bunu söyleyip duruyor?" Başımı yana çeviriyorum, yukarı bakıyorum

Darius bana bakarken. "Solvier dedi ... Belldame, ve şimdi..." Troll'ün adını bile bilmediğim için sözümü yarıda kesiyorum.

"Kruten," diyor gururla ve diğer troller hâlâ diz çökmüşken ayağa kalkıyor.

"Ben Troxion Kabilesi'nin lideriyim," diyerek elini uzattı. "Troller."

"oldum, Kruten." Bunu görmezden gelirsek, bana spermini sundu ve bir şelale gibi horozundan fişkırttı. "Neden doğru söylüyorsun yanlış mı?"

"Rogures," diye tükürüyor ve Darius'un gerildiğini hissederek sarsılıyorum. "Doğal değiller, kötü şeylerden kaynaklanıyorlar. Kötü kan."

"Kötü kan mı?" Kaşlarımı çatarak soruyorum. Aklıma Sam'in bir keresinde kötü demir kokusu hakkında söyledikleri geliyor.

"Onlardan nasıl kurtulacağını biliyor musun?" Darius talep ediyor. "Nereden geliyorlar?"

Trol başını sallar. "Bilmiyorum. Sadece bu topraklar için yaratılmamışlar. Kötü olan burada da var, benzer ama belki daha fazlası. Gel. Sana güvenle dinlenebileceğin bir yer göstereyim ve konuşalım Halis. Kurak Topraklarda uzun süre hareketsiz kalmak iyi değildir. Giderek daha fazla insan buraya geldiğinden, kötülüğe meydan okumaya çalıştığından çok daha öngörülemez." Dönüyor ve diz çökmüş trollerin arasında yürümeye başlıyor.

"Ne?" Darius'tan sıyrılıp hırlamasını duymazdan gelerek Kruten'e doğru koşuyorum ve elimi koluna atarak onu durduruyorum. Darius bir saniye sonra elimi ondan çekip alıyor. Gücümün bir patlaması derimi kaplıyor ve Darius'a hırlıyorum ama o da bana hırlayarak karşılık veriyor.

"Kes şunu," diye ona, şu anki aşırı korumacılığından rahatsız olmuş bir şekilde. "Ne demek daha fazla insan? Hiç kurt gördün mü? şekil değiştirenler?" Kruten'e doğru koşuyorum, kalbim göğsümün içinde çılginca atıyor. "Kyt, bir sürü kurt var. Daha kuzeye yerleşmiş gibi görünüyorlar." Dönüyorum

Diğerleri küfrederken gözlerini Darius'a diker.

Dumanla aynı yönde.

Josh yanıma gelip parmaklarını benimkilerle birleştiriyor. Elimi sıkarken açık gri gözlerinde tereddüt var, bunun sürümüzün orada olduğu anlamına gelebileceğini biliyor.

"Onlar olmalı," diyor Colten, Hudson ve Taylor'la birlikte yanıma kayarak.

Josh'un elindeki elime kaşlarını çatarak bakan Darius'a "Öyle olmalı," diyorum. Ama sonra gözleri benimkilere kayıyor ve adamlarına bakmadan önce yumuşuyor. "Rhea," diyor nazikçe, bir adım daha yaklaşarak. "Onlar olmayabilir-"

"Biliyorum," diye . "Lanet olsun *biliyorum, tamam mı?* Ama oradalarsa güçlüdürler, zaten çok şey atlatmışlardır." Sürümün tüm üyeleri kendi işkencelerinden geçtiler. İşkence. İyi olacaklar. Ben sadece Yapacaklarını biliyorum.

İyi olacaklarını, orada olmaları gerektiğini ve tekrar birlikte olabileceğimizi gevelerken Josh'un elinin tekrar benimkini sıkıldığını hissediyorum. Onları Belldame'in bariyerinin arkasında güvende olacakları yere. Dinlenip iyileşebilirler.

İşlerin eskiden nasıl olduğuna geri dönebilirler.

Bu sırada diğerleri bana endişeyle bakıyor, gözleri nefret ettiğim bir acıma duygusuyla dolu ama içten içe sürümün orada olduğunu ve hayatta olduklarını biliyorum. Aksi takdirde Edward Illium'u bana göndermezdi. Bunu biliyorum.

Canlı olmak zorundalar.

Olmak zorundalar.

Taştan yapılmış bir evin zemininde, küçük bir kamp ateşinin etrafında oturuyoruz. Ateşin sıcaklığı soğuk tenimizi okşarken duman tavandaki bir açıklıktan dışarı akıyor. Çıtırtılar ve çatırtılar, diğer kurtlarla ilgili haberleri duymaktan dolayı çarpan kalbimi sakinleştirmek için bir merhem.

Kruten'in arkadaşlarından biri olan Elteru, hepimizin önündeki ince, taş bir levhanın üzerine çok garip görünen bir yiyecek koyuyor ve tahta bardaklarımızı tatlı kokulu bir sıvıyla dolduruyor.

Kruten bizi tanıştırdığında yanaklarım kızardı, beni evine çağırıp eşine ve diğerlerine katılmamı sağlamak için aletini çıkardığını biliyordum. Görünüşe göre bu kabilede dişi sayısı erkek sayısından fazla olduğu için dişiler, erkekler onları danslarıyla baştan çıkarabilirse erkekleri paylaşmayı kabul etmiş.

Kruten'in bana verdiği dans.

Titriyorum ve Darius'a yaklaşıyorum. Josh bana sırıtıyor, ben de kaşlarımı çatıyorum ve rahatsız olduğumu bildiği için onu tersliyorum.

Darius bir kolunu sırtıma doladığında dilimi ona doğru uzatıyorum, Darius'un başımın üzerinden Josh'a baktığını biliyorum. Josh gözlerini devirdiğinde bir kahkaha atıyorum.

Ha, al sana pislik, bebek bakıcısı kurtarmaya geldi!

Zaide karşıımızdan boğazını temizliyor, yere bakıyor ve bıçağıyla oynuyor. Kruten ona bakıyor, burun delikleri alevlenirken kaşlarını çatdığı açıkça görülüyor.

"Yine karşılaştık, kurt."

"Var." Zaide'nin sesi alçak, neredeyse sıkılmış gibi, ama Kruten beline sardığı kumaşın, Zaide'nin yüzündeki parıltıyı gizlediğinden emin olurken çenesi kıpırdıyor.

Daha önce bana işaret ettiği canavar.

Sanırım kıyafetleri var.

Her şeyi yerleştirmeyi bitirdiğinde Elteru'ya teşekkür ediyoruz ve Kruten'in yanına gidip dişlerinden birini öperek odadan çıkıyor.

Darius'un parmakları bileğimi kavradığında derin, pembe bir şerit... bir şey almaya gidiyorum. Gözlerim onunkilerle birleşiyor ve eti elimden alıp bir ısırık almadan önce burnuna götürüyor. Küçük bir onay sesi eti dudaklarıma yerleştirmeden önce gözleri hala benimkilerde, yavaşça çiğnemesini izliyorum.

Onun için otomatik olarak ayrılıyorlar, eti bana yedirmesine izin veriyorlar ve gözleri benim kolay kabulümden duyduğu memnuniyetle parlıyor.

Gözlerimi deviriyorum ve o da sırtarak beni daha fazla besliyor ve bizi yakından izlediklerini hissettiğim diğerlerine aldırış etmiyor.

Elitleri ve Josh, Darius'un bunu yaptığını o zamandan beri birkaç kez görmüşlerdir.

Aramızdaki şeyler değişti, ama bizi böyle görmek hala garip olmalı.

Bir an düşman mıyız, bir an sevgili miyiz bilmiyorlar. "Aferin kızıma," diye gürlüyor sessizce. Yanaklarım onun sözleri karşısında ısınıyor.

Diğerleri onu duyabiliyor ama Darius yabancıların önünde bile sevgisini göstermeyi umursamıyor gibi görünüyor.

"Kurak Topraklar'a gelen insanlar hakkında ne biliyorsun?" diye soruyor Leo, Darius her parçayı test ettikten sonra beni beslemeye devam ederken, yanımızdaki trole güvenmiyor.

Dilimden akan suların tadını çıkararak yavaşça çiğniyorum. Darius ağzımı izliyor, ben ona ters ters bakarken gözleri kararıyor.

Şimdi beni gözleriyle yemesinin sırası değil, az önce başka bir sık yüzünden neredeyse bir gözümü kaybediyordum!

Kruten, "Uzun yıllardır The Drylands'e geliyorlar," diyor fincanından bir yudum alırken. Sözleri tüm dikkatimi çekiyor, Darius'unki de öyle. "Biz troller burada her zaman rahat ve sakin bir yaşam sürdük, burası bizim evimiz."

Zaide ona bir parça et yerken, "Bunu sadece Seçkinler ve Yüksekler ," diyor.

Kruten ona bakar. "Durum böyle görünüyordu. Son otuz yıl içinde Kurak Topraklar'a gelenlerin sayısı giderek arttı. Birçok kurt. İlk başta biz trolleri rahatsız etmediler ve bizi yalnız bıraktılar. Herkese kucak açıyoruz ama ev herkese göre değildir." Bir kemiğin eti alıp çıkartıyor. "Sonra yaklaşık iki yıl önce, çok sayıda kurt şekil değiştiren gelmeye başladı

Buradan geçip kuzeydeki kamplarına doğru gidiyorlar. Onlara ne zaman yakın olsak, geçerken gördüklerimizden çok daha fazlasını görmüyoruz."

Bana daha fazla yemek yedirmeye alışan Darius'un elini itiyorum, Kruten'in sözleri karşısında artık a değilim.

Gözlerim sürümle birleşiyor ve onların da aynı düşünceye kapıldığını biliyorum.

Kruten geçenlerden daha az şey gördü. Benim paketimde de aynı şey olacak mı? Ve eğer yleyse... bu şu anlama gelir...

Darius beni kuağına çekiyor ve göğsüne yakın tutuyor. Yumuşak, gürültülü bir ses çıkartıyor, sormadan bile rahatlamaya ihtiyaım olduğunu biliyor. I Kruten'in sözleri karşısında gözleri sertleşen diğer Elitlere bakarak derin bir nefes alır.

"Yeraltında olabilirler," diyor Jerrod ve ben ona bakıyorum. İri erkeğin çoğu zaman burada olduğunu unutuyorum"Bu yüzden onları etrafta görmemiş olabilirsin."

Bu düşünce göğsümde kırılğan bir umut yeşertiyor. Eğer bu deneyleri onlar üzerinde yapıyorlarsa bu mümkün, hatta mmknden de te.

Umudum çabucak korkuya dönüştü.

" bu topraklar değişiyor," diye araya giriyor Damian. "Yani orada öylece kalamazlar."

Kruten başını sallar. "Orası daha kötü. Toprak geri tepiyor bulundukları yerde, varlığı ona yaklaşmaz. Eğer yanına , değişmez." Elini yere koyuyor ve ben parmaklarını izliyorum hafifçe titreşiyor, sanki toprak ona cevap veriyor. "Toprakla birlikte olduğumuz gibi burada da kalabiliriz. Onlar bize izin ve biz de onlar kötülükle savaşmaya çalışırken bunu kabul ediyoruz."

ne doğru eğilip kendi elimi yere koyuyorum, Darius'un kolu beni sabit tutmak için belime dolanıyor.

Gücümü yavaşça avucuma getiriyorum, toprağın benim bir tehdit olmadığımı bildiğinden emin oluyorum ve giriş izni istiyorum. Gücüm yere ulaştığında, küçük bir

Elimin kenarlarında hafif bir mavi parıltı görülebiliyor.

Benimle bağlantı kuran bir şey hissediyorum, gıdıklayan yumuşak bir *merhaba* ve gözlerimi kapatarak gülümsüyorum. İçimdeki yaşamı hissediyorum, g ve nezaketle gümbürdüyor. Büyüm toprağa doğru itiliyor, başka bir şeyle, neredeyse eğlenceli, heyecanlı bir şeyle eşleşiyor.

Bu tepkiyi daha önce hiç hissetmemiştim ve toprağı daha fazla eşeliyorum, göğsüme bir huzur duygusu çarparken içime bir sıcaklık doluyor. İçimi dolduruyor, neredeyse içimde arıyor ve onu kabul ediyorum, sanki kendimin başka bir uzantısıymış gibi hissediyorum.

"Küçük kurt," diyor Darius kulağımanın dibinde sessizce. "Gözlerini aç."

İstemiyorum, biraz daha böyle hissetmek istiyorum, ama başka bir tel benimkine ulaşır. Karanlık, sessiz ama isteseydi daha az ölümcül . Ama Darius gücümü nazıkçe topraktan çekip kendi gücümü bana geri getirirken hissettiğim tek şey rahatlık.

Yavaşça gözlerimi açıyorum ve nefes nefese kalıyorum.

Dik oturuyorum, gözlerim Kruten'in evinin her tarafına bakıyor.

Bir zamanlar sadece kayalardan oluşan duvarlar ve masa ve ünite görevi gören taş levhalar olan yer, şimdi bir dizi çiçek, sap ve sarmaşıkla kaplı. Duvarlara tırmanıyorlar, odayı doldururken sağlıklı bir yeşile bürünüyorlar ve çiçeklerden gelen bir renk cümbüşüyle doluyorlar.

Solumdan bir kıkırdama geliyor ve Elitlerin yüzündeki hayranlık ifadesini görüyorum ve Josh bana o kadar gururla bakıyor ki, bu his gözlerimi yaşartıyor. Boğazımı temizliyorum ve Kruten'e mahcup bir şekilde gülümsüyorum.

"Ah, özür dilerim." Yanlış bir şey yapıp yapmadığımdan emin Darius'un kucağında kayarken Darius beni sıkıca tutuyor ve hareket etmemem için zorluyor.

"Yapma bunu," diye fısıldıyor kulağıma kabaca. İşte o zaman sert aletin dış hatlarını üzerimde hissediyorum.

"Zahariss'in Hali gerçekten de," diye gülümsüyor Kruten ve ben de onun bana kızgın olmadığını bilerek rahatlıyorum.

"Eskilerin dilini nereden biliyorsun?" Darius eğilip tahta fincanı eline alırken soruyor, dudaklarıma götürüp Bir yudum su alayım.

"Siz buna eskilerin dili diyorsunuz," diye yanıtlıyor Kruten. "Ama bu Vrohkaria'nın dili. Vrohkaria'nın dili-"

"Cannar," diye araya giriyorum ve o da bana gülümseyip başını sallıyor. "Evet," diyor bana. "Kurtların dili."

"Annem bana soyumuz ve Tanrılarımız hakkında bildiği her şeyi anlattı.

"Annem bana

İnsanlar Tanrılardan aldıkları kurtlara dönüşüp ayın altında koşarken bile onları "

Kruten devam etmeden önce başını sallıyor. "Bizler trol olabiliriz ama her zaman Tanrıların koruması altında olduk. Toprakları yarattılar, yeryüzünde koşular, oynadılar ve dans ettiler. Nehirler, mağaralar ve dağlar yarattılar.

tepeler. Hayat. Onlar olmadan biz de olmayız. Ne güneş, ne ay, ne gökyüzü, ne toprak, ne aşağısı."

"O zaman bizi neden terk ettiler?" diye soruyor Leo ve ben de ona sertçe bakıyorum. Pek çok kişinin hissettiğini biliyorum, ben bile kendimi çok kötü hissettiğim zamanlar oldu. Ama bizi terk ettiklerine tam olarak inanamıyorum. Eğer inanırsam, tüm umudumu kaybederim.

Annemin bana anlattığına göre, bu toprakları ve insanlarını seviyorlarmış. Peki neden uzun yıllardır ortalıkta yoklarmış da şimdi onlara eski Tanrılar deniyor ve artık onlara dua edilmiyormuş?

Kruten üzgün bir şekilde ", " diyor ve başım tekrar ona dönüyor. "Onlar-"

"Lider," bir trol koşarak odaya girdi, alnında boncuk boncuk ter vardı.

"Ülkeye bir şeyler oluyor."

Kruten ayağa fırlıyor. "Ne demek istiyorsun?" diye soruyor ve hepimiz sesindeki gerginlikle ayağa kalkıyoruz, Darius eliyle beni sırtımın altından tutuyor.

"Yarılıyor.

TWENTY ONE

RHEA

Kruten ve diğer trolü takip ederek dışarı fırlıyoruz. Gök gürültüsünü andıran bir ses havayı delip geçiyor ve dağın yamacına baktığımızda kayada çatlaklar oluştuğunu görüyoruz. Taşlar dağdan aşağı düşüyor, kuru zemine çarpıp parçalanana kadar yuvarlanıyor ve hız kazanıyor.

Bu da ne...

Bir başka yüksek çatlama sesi dikkatimi arkamdaki bir dağa çekiyor, o kadar hızlı ortadan ikiye ayrıldığını görüyorum ki gözlerim takip edemiyor. zemin , kızgınmış gibi sallanıyor ve ayaklarımızın üzerinde sallanıyoruz, Dar'ın eli beni sabitlemek için koluma gidiyor. Bir çatırtı daha ve Troller evlerinden çıkıp Kruten'e doğru koşarken etrafımızdan gelen çığlıklar havaya yayılıyor, yüzleri şok ve korku dolu.

Bir başka çatırtı, köklerin yarılması gibi ve kalbim göğsümde acıyla atıyor.

"Neler oluyor?" Çarpan taşların ve yarılan dağların arasından bağıriyorum. Yer yarılmaya başlıyor, örümcek ağı çatlakları yayılıyor ve benden bir nefes kaçıyor.

"Gitmemiz gerek," diye bağıriyor Leo, dağlara dehşet içinde bakarken biri tamamen ayrılıyor ve sonra parçalanmaya başlıyor.

"Kımıldayın, şimdi!" Darius bize emretti ve biz de yaptık.

Biz dönüp dağların ve ezilerek ölme tehdidinin olmadığı bu bölgenin diğer ucuna doğru koşarken Kruten kabilesine bağıriyor.

"Yürümeye devam et!" Darius beni önüne itiyor, ben Runa'dan güç isterken bir eli sürekli sırtımda beni ileri .

Veriyor, paniğimi hissedebildiği için ondan bir sızlanma geliyor.

Molozlar her taraftan üzerimize çöküyor ve tozlu duman bulutları oluşturuyor. Öksürüyorum, gözlerim sulanırken ovuşturuyorum. Ardından sağımızdaki bir dağ devriliyor ve büyük bir kükreme havayı yarıyor.

Neredeyse ayaklarım takılıyor, gökyüzüne bakarken gördüklerime inanamıyorum. Büyük bir ağız, dişler açılmış ve ardından lav gibi püsküren bir ateş akıntısı onu takip ediyor.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum kendi kendime, ağzından çıkıp gökyüzüne doğru patlayan bir başka büyük ateş topuna bakarken gözlerim kocaman açılıyor.

Gökyüzünde yaklaşan bir fırtınanın rengindeki kösele kanatları genişçe açılıyor, havada kolaylıkla süzülüyor ve sanırım... Sanırım sırtında biri var.

"Bu lanet bir ejderha mı?!" Hayal görüp görmediğimi merak ederek gözlerimdeki tozu kırıştırarak çılglık atıyorum.

Ama o yangını hayal etmemin imkanı yok.

"Evet, şimdi devam et," diye homurdanıyor Darius, solmakta olan ejderhaya bakıyor ve beni ileriye doğru yönlendiriyor. Bir ejderha vardı... bir ejderha! "Rhea," diye tersledi Darius. "Odaklan!"

Doğru, evet.

Etrafımızda daha fazla taş yuvarlanıyor ve ben hızlanıyorum, Darius sürekli arkamda.

Josh yanımda pantolonunu indiriyor, gözleri bana doğru bakıyor, sonra Darius'a bakıp başını sallıyor, Colten, Hudson ve Taylor'la birlikte hızını artırıyor.

Darius'un bana bir şey olmasına izin vermeyeceğini biliyorlar.

Leo, Darius'un yanında koşarken arkasına bakarak "Kahretsin," diye küfrediyor. "Onlar üzerimize çökmeden önce daha hızlı hareket etmeliyiz."

"Sakın vazgeçmeyin," diyor Damian, kurda dönüşmeden önce önümüzden koşarak.

Bekle. "*Josh,*" diye sesleniyorum ve o da başını eğiyor. "*Git kurt, diğerlerine söyle...*"

Darius, Leo'ya başıyla selam verirken adamlarına, "Ve geri kalanınız," diyor.

Bir sonraki an bir tüy bulanıklığıdır ve havalanırlar. Neyse ki dört patileri üzerinde çok daha hızlılar.

"Ve sen, Dar, git."

"Gerçekten seni terk edeceğimi mi sandın, küçük kurt?" Büyüsünü sırtımda hissediyorum, sanki beni tutuyormuş gibi.

Hayır. Yapacağını sanmıyorum.

Daha fazla çığlık havayı doldururken ve bir trol bir taş tabakasının altında ezilirken etrafıma bakıyorum. İrkildim. Tanrılar toprakların bunu yapmasına ne sebep oldu?

Ejderhayı düşünüyorum. Bir dağın içinden gelmiş gibi görünüyordu ama şu anda arkamızda kayalık bir heyelana dönüşen bu depreme neden olduğunu sanmıyorum.

Trollerin taştan yapılmış evleri yerin sarsılmasıyla kendi üzerlerine çöküyor, biz etraflarında dolaşıp yıkılmış evlerinin molozlarının üzerinden atlamaya devam ederken toprakla bir bütün olmaktan başka bir şey yapmıyorlar. Yıkımın yarattığı tozdan ağzımı kapatarak öksürüyorum ve toz tekrar gözlerime dolunca hızla gözlerimi kırıştırıyorum.

Troller etrafımızdaki kayaların altında ezilmeye devam ediyor ve kalbim sıkıştıkça tökezliyorum, taşların üzerinden kayıyorum ve sırtımdaki el beni devam etmeye çağırıyor yoksa sıradaki biz olacağız.

Ölüm etrafımızı sarıyor, çığlıklar, çığlıklar ve kayaların çatırdaması ve çarpması, kulaklarımdaki kalp atışlarıyla birlikte duyulabilen tek şey. , yolumuza yuvarlanan kayalara bir göz atıyorum ve vadinin sonuna ulaşmak için yeterli zamanımız olduğunu, başarabileceğimizi düşünüyorum.

İleriden yıkıcı bir çığlık geliyor ve kulaklarım ona odaklanıyor. Gözlerim, çaresiz çığlıklarla taş toplayan ve onları bir zamanlar evi gibi görünen yerden uzaklaştıran dişi bir trolle kilitleniyor.

Çıkardığı sesler acı ve kalp kırıklığından kaynaklanıyor ve diğerlerinin çığlıkları ve bağırıışları arasında onları çok net duyabiliyorum. Runa'yı ona doğru dürtüyorum ve bana gücünden daha fazlasını vermesini istiyorum. Gücümün içimde kabardığını ve ona yardım etme ihtiyacıyla dolduğumu hissediyorum.

Ayağa kalkıyorum ve sonra hareket ediyorum, süzülüyorum, şimdiye kadar hareket ettiğim en hızlı şekilde. Trollerin yanından hızla geçiyorum, çığlıklara doğru koşarken yollarından kaçıyorum.

"Rhea!" Darius arkamdan bağırıyor. "Nereye gidiyorsun, güvenli değil!"

Arkamdan gelen bağırıışları duymazdan gelerek birkaç dakika içinde trole ulaşıyorum. Darius'un öfkeli hırıltısını ruhumda hissedebiliyorum ama bu trolde gelen acı dolu sesleri görmezden gelemem.

"Sorun ne?" soruyorum yanına yaklaşarak. Titreyen eliyle molozları işaret ediyor, iri gözlerinde panik var. Aşağıya bakıyorum, kalbim göğsümde küt küt atıyor ve küçük bir elin dışarı çıktığını fark ediyorum. "Lanet olsun."

Eğildim ve cesedin üstündeki kayayı tuttum
Ellerimi olabildiğince taşın içine sokup itiyorum. Dişi trolün avuçları benimkilerin yanına iniyor, tozla kaplı yüzünden akan gözyaşlarıyla yardım etmeye çalışıyor ama kaya hareket etmiyor.

Hadi, hadi.

"Gitmemiz gerek, hemen Rhea!" Darius arkamdan talepte bulunurken Başımı sallıyorum ve dişlerimi sıkıyorum, daha sert itmeye çalışıyorum. Bu lanet taşı hareket ettirmeye çalışıyorum. Altındaki küçük bedene ulaşmak için.

Dişi trol artık açıkça hıçkırıyor, her şeyini ortaya koyarken ağzından kelimeler ve yalvarışlar dökülüyor. Geri çekiliyor ve omzunu taşa çarpıyor. Taş onu kesiyor, derisinden kırmızı akıyor ama fark etmemiş gibi görünüyor.

"Bana yardım et Darius, vallier," yalvarıyorum, homurdanırken ve gücümü ellerime verirken ona bakmıyorum. Dinlemiyor, ayaklarımın dibine yerleştiği yerden kıpırdamıyor.

"Rhea, lan!" diye homurdanarak omzumu tutuyor. Onu sertçe silkiyorum. "Hayır, bana yardım et."

"Başkaları için senin hayatını riske atmayacağım!" Sonra kollarımı tuttu ama ben onu bir çığlıkla ittim.

"O zaman bana yardım et ki hepimiz buradan çıkabilelim!" Homurdanıyorum, gücümü , onu hareket ettirmeye, yakalamaya çalışıyorum, zihnimde ona hareket etmesi için bağıriyorum ama etmiyor.

Sinirli bir ses çıkardım.

"Allah kahretsin, küçük kurt."

Güçlü elleri benimkilerin yanına iniyor, vücudu sırtıma bastırıyor ve mürekkep gibi bir karanlığın ikimizin de ellerini sararak kayanın üzerine yayılmasını izliyorum. İtmeye devam ediyorum, Elitlerin ve Josh'un da bize katıldığını fark ediyorum, artık kurt değiller, bu küçük lanet olası dağı hareket ettirmeye çalışıyorlar.

Darius arkamdan homurdanıyor ve gücümü bir kez daha çağırmaya çalışıyorum ve bu sefer cevap veriyor.

Açık mavi Darius'un siyahıyla karışıyor, ben bu kayayı itmek için her şeyimi ortaya koyarken ellerimin yüzlerimize yayılıyor. Darius'un ellerinden daha fazla güç çağrılırken, siyah mavimi çevreleyerek içine alıyor.

Kaya iniyor, biraz hareket ediyor ve göğsümde umut dalgalanıyor.

"Birlikte," diyor Darius kulağıma doğru, etrafımızdaki dağlardan daha fazlası düşerken, yer ayaklarımızın altında titreşiyor. "Şimdi."

Sahip olduğum her şeyle , gücün kontrol etmeye bile çalışmadan büyük bir dalgalanmayla içimden çıkmasına izin veriyorum. Parmak ucumun altında çatlaklardan örümcek ağları oluşuyor, mavimin ışığı ve siyahın karanlığı içinden dışarı bakıyor, neredeyse mor bir renk tonu var.

Sonra kaya bir patlamayla parçalanır.

Taşlar aniden bir patlamayla dışarı fırlıyor ve ben gözlerimi kapatıp acının beni vurmasını bekliyorum. Ama öyle olmadı. açtıgımda etrafımı saran siyah bir bariyer görüyorum. Ama sadece beni değil, bizimle birlikte olan diğerlerini de.

Arkama uzanıp Darius'un kalçasını sıkarak teşekkür ediyorum, ardından bariyeri bırakıyor ve biz de ileri atılıyoruz, dişi trol topallayan forma ilk ulaşan oluyor, çocuğu kucağına alıp göğsüne bastırıyor ve yüksek sesle ağlıyor.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve ona doğru koşuyorum, çok fazla zamanımız olmadığını ve hareket etmemiz gerektiğini biliyorum. Kucağındaki çocuğa bakıyorum ve bilinçli bir düşünce olmadan titreyen ellerim hareket ediyor ve çocuğun üzerine iniyor. Biri alınına, diğeri kalbinin üzerine.

Yüzümde işaretlerim oluşuyor, parmak uçlarım bir kez daha benim emrim olmadan mavi renkte parlıyor. Durduramıyorum, değiştiremiyorum, zorlayamıyorum çünkü içimde hissettiğim tek şey bu çocuğun yaşadığını görme arzusu, nefes alıp vermesi midemi bulandırıyor.

O zaman hissediyorum, gücüm derisine ve etinin altına işliyor. Kaslar, bağlar, tendonlar, organlar, hücreler. Hepsini hissediyorum, her şeyi hissediyorum.

Ve hasarı hissediyorum.

Acil sesler etrafımda yankılanıyor, ama onları duyamıyorum, gerçekten değil, sadece gürültü. Küçük çocuk kanlar içinde, göğsüne ve karnının alt kısmına yakın bir yerde, kemikleri parçalanmış ve kırılmış. Tanıdık bir el omzuma konduğunda gözlerimi kapatıyorum, ama hareket etmiyorum, edemiyorum, bana izin vermiyor.

Önce kanamayı hedefliyorum, iplikçiklerim hedefine ulaşmak için vücudundan akıyor. Yırtılan dokunun nerede olduğunu hissederek ona uzanıyorum ve güç ipliklerim yaraları dikmek ve hasarı onarmaya başlamak için kendini kullanarak ayrılıyor. Etin içinden geçerek yırtıkları çekip sıkıyor ve kapatıyorlar.

Kanın yavaşladığını hissettiğimde bir nefes çekiyorum, tellerim vücudunun bir parçasıymış gibi davranıyor. Tüm bunların vücudunun olduğu her yerde olduğunu hissediyorum.

Hasarlı, gücümün her bir telinde ve her bir parçasında iyileşiyor.

Son dikiş de atıldıktan sonra gücüm çocuğun tüm vücudunu sarıyor, iyileşmenin devam etmesi için gücümün iplerini içinde bırakıyor, kırık kemiklere gidiyor ve iyileşmeye yardımcı olmak için kendini onlara bağlıyor. Sonra Verdiğimden daha az güçle bana geri çekiliyor ve ben sert bir göğsün içine yığılıyorum ve gözlerimi açıyorum, bizi bir kez daha karanlığın içinde kafeslenmiş görüyorum.

"Nefes al, Rhea, siktir!" Darius talep ediyor. "Yine mi?" Ve birden Josh yüzüme bakıyor, gözleri endişe dolu.

Şakaklarımdan ter damlaları akıyor, ciğerlerimde bir yanma hissediyorum, kalbim yavaşlıyor. Kaşlarım çatılıyor ve görüşüm dalgalanıyor, ama sonra aniden arkamdan büyük bir el beliriyor, bir yumruk oluşturuyor ve göğsüme vuruyor.

Nefes alıyorum, nefesimin şiddetiyle öksürüyor ve sıçırıyorum, fırsat buldukça ciğerlerime hava çekiyorum.

"Tanrım, Rhea," diyor Darius arkamdan, ben dönüp kollarının arasına alınmadan önce. "Bunu bir daha sakın yapma," diye homurdanıyor bariyerini bırakıp koşarken. Gücü etrafıma dolanıyor ve beni sabit tutuyor.

daha kalın toz bulutları oluşmuş, çarpan taşların sesleri başımı döndürüyor. Darius hareket ediyor, hepimiz az ileride olması gereken açıklığa doğru koşarken beni taşımaya devam ediyor. Küçük bir çığlık başımı yana çevirmeme neden oluyor ve annesinin kollarında ağlayan çocuğu görüyorum.

Ağlıyor, başını öpüyor ve bize ayak uydururken ona sıkıca sarılıyor.

Ben hâlâ öksürüp sıçrarken gözlerimiz birleşiyor; minnettarlık ve gözyaşlarıyla dolu. Ona küçük bir gülümseme veriyorum ve hala nefesimi tutmaya çalışırken el sallıyorum.

", hemen. Etrafta dolaşacak zaman yok," diye seslendiğini Zaide'nin ve önümüze bakıyorum, Darius hızlanırken beni daha yakın tutuyor.

"Hayır, bunu yapmamızın imkanı yok," diye bağıyorum, parmaklarım Darius'un omuzlarına gömülüyor.

Arazi tamamen yarılmış, sanki biri dev bir balta almış ve onu ikiye bölmüş gibi. Bulunduğumuz taraf, daha alçak olan diğer tarafa kıyasla biraz daha yüksek. Aralarında ne kadar büyük bir boşluk oluştuğunu söyleyemem ama diğer tarafa geçemeyeceğimizi biliyorum.

"Öleceğiz, ben böyle ölmem Darius," diye hırlıyorum ona. "Lanet olası bir çukura düşerek ölmeyeceğim!"

"Ölmeyeceksin," diye alay ediyor benimle, sanki birden kanatlanıp uçabileceğimi düşününce gülünç duruma düşmüşüm gibi. "Dayan," diyor ve ben yüzümü Darius'un boynuna gömüp gözlerimi kapatarak inliyorum. "Düşmene izin vermeyeceğim, Rhea."

Güçlü bacaklarının büküldüğü anı hissediyorum, kendini yerden yukarı fırlatırken onlara güç veriyor. Havanın yanımdan geçtiğini hissediyorum, boynuna doğru çığlık atarken ağırlıksızlığı hissediyorum, midem boğazımda.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Sonra, iniyoruz.

Saçlarım etrafımızda savruluyor ve ben çığlık atarken kalçalarım belini sıkıyor. Öleceğiz amına koyayım.

Ama sonra sert bir zemin hissediyorum ve çarpmanın etkisiyle dişlerim takırdıyor Ow, bu acıtıyor.

Sert, kayalık zeminde yuvarlanmaya devam ederken Darius'un gücü kendisinden çıkıp etrafıma sıçırıyor. Eli başımın arkasına geliyor, beni yakın tutuyor, acı içinde homurdanırken beni herhangi bir hasardan korumaya çalışıyor.

Bir kez daha yuvarlanıyoruz ve sonra yavaşça duruyoruz, Darius ve ben üstümde. Etrafımızdan inilti geliyor ve ben hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışarak onun boynuna doğru nefes alıyorum.

Darius sırtımı ovuyor ve ben de başımı belli belirsiz kaldırıp saçlarımı yüzümünden uzaklaştırıyorum.

", sorun yok," diye mırıldanıyor Darius, ben hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışıp derin nefesler alırken.

Doğruluyorum, ellerimi Darius'un göğsüne koyuyorum, o da ellerini kalçalarıma götürüyor. Çabucak etrafıma bakıyorum.

Elitler, Josh ve trollerin hepsi bulunduğumuz toprak zemine yayılmış, nefes nefese kalmış durumdalar. Parçalanma sesleri

Arkamızdaki havaya bakıyorum ve az önce atladığımız kara parçasının parçaları kopup bizi ayıran büyük vadiye düşerken geriye bakıyorum.

İçine düşüp ölebileceğimiz uçurum.

"Tanrılar," diye , diğer taraftaki dağın son parçası da düşerken bekliyorum, toz havaya yükseliyor, bir bulut oluşturuyor ve diğer tarafı görmemi engelliyor.

"Şey," diye mırıldanıyor Damian ve gözlerim Taylor'ın yanında yerde yıldız avlayan ona gidiyor. "Bunu bir daha yapmak istemiyorum."

Leo gözlerini deviriyor ve Jerrod bacaklarını tekmeliyor. Herkes aynı fikirde olunca bir kakhaha kopuyor.

Kesinlikle bunu bir daha yapmak istemiyorum.

Kalçalarımı gözlerim Darius'a dönüyor, dudaklarında bir gülümseme.

Gözlerimi ona dikiyorum.

"Tek kelime etme," diye uyarıyorum, yanaklarım ısınırken gözlerim parlıyor.

Düşüp öleceğimizi düşündüğüm için utandığımı bildiğinden gülümsemesi geriliyor.

Kendimi savunmam gerekirse, yerde kocaman bir delik var.

Darius'un gülümsemesini görmezden gelip ona bakıyorum, o da bana aynısını yaparken herhangi bir yara olup olmadığını araştırıyorum. Üzerimize yapışan kir dışında, birkaç sıyrık dışında yara almadan çıktık. Beni koruduğu için Darius'ta benden daha fazla.

"Sana ölmeyeceğini söylemiştim," diyor kendini beğenmiş bir şekilde. "Seni hiç dramatik biri olarak görmedim." Yüzündeki eğlence açıkça görülüyor ve ona kaşlarımı çatıyorum.

"Bizler kurdur, ejderha değil. Toprağı severiz."

Göğsünden bir kakhaha yükseliyor ve sesi doğrudan kalbime gidiyor. "Kanatlarımız olsaydı seni nerelerde becerebileceğimi bir düşünsene," diyor ve ben kaşlarımı kaldırıyorum.

"Ölümden döndükten sonra aklına gelen ilk düşünce bu mu?" Deli mi bu adam?

"Ah, küçük kurt," diye mırıldanıyor ve ben parmaklarımı göğsüne gömüyorum. "Her zaman seni becermeyi düşünüyorum."

"Neyin var senin?" diye inliyorum, öne doğru eğilip kızaran yanaklarımı tekrar gizlemek için yüzümü boynuna yaslıyorum.

"Kurdunla bir olduğunda sen de aynı şeyi hissedecek ve beni sürekli becermek isteyeceksin," diyerek tekrar kıkırdıyor ve bir elini başımın götürüp parmaklarını saçlarımın arasında gezdiriyor.

"Şimdi ne olacak," diye mırıldanıyorum çenesine karşı, diğer elinin parmakları omurgamda aşağı yukarı hareket ederken.

İç çekiyor. "İlerlemeye devam ediyoruz. Toprak bölünüyorsa bir yerde uzun süre kalmanın iyi olacağını sanmıyorum."

"Bunu neden yaptı?"

"Bilmiyorum, küçük kurt, ."

Diğerleri ayağa kalkarken ben de kol bacaklarımdaki sertlikten dolayı inleyerek ayağa kalkıyorum. Darius dudaklarıma bir öpücük konduruyor, hareket etmeden önce burnunu benimkine sürtüyor

Adamlarıyla konuşmak için yanımdan geçti.

Etrafıma bakıyorum ve Josh'un hâlâ yerde olduğunu, acıdan iki büklüm olmuş yüzüyle bacağını tuttuğunu görüyorum. Ona doğru koşarak çömeliyorum ve elimi bacağının üzerine koyuyorum.

"var?" Elini telaşla çekip bacağındaki yarayı görerek soruyorum.

"Sadece bir ," diyor huysuzca, ben yüzümü buruşturup elimi kanayan yere bastırırken.

"Sadece bir çizikmiş," diye mırıldanıyorum ve çocuğa yaptığım gibi onu da bir şekilde iyileştirip iyileştiremeyeceğimi merak ederek gözlerimi kapatıyorum.

Avucumun içi ısınırken konsantre oluyorum, gücümün bir kısmını yavaşça ona doğru yönlendiriyorum ve o da bunu yapıyor. Josh'un itirazlarını görmezden geliyorum ve onu engelliyorum ve tellerimin bacağına sızmasına izin veriyorum.

Hasar fazla değil, ama sadece bir çizik olmaktan çok uzak.

Yara derin ama neyse ki ciddi değil. Kısa sürede iyileşir. kurdu sayesinde. Ama zamanımız yok ve onu acı içinde görmek de istemiyorum.

Tellerimin kendilerini kesiğin iki tarafındaki deriye bağladığını, diğerlerinin ise kesiğin içinde olduğunu, daha hızlı iyileşmesi için kendi hücrelerine güç kattığını hissediyorum. Ayrıca gücümün taş gibi küçük tahıl parçalarını yakaladığını ve onları yüzeye iterek vücudundan çıkardığını hissediyorum. Tellerim

Her birini daire içine alın, orada olmaması gereken yabancı bir şey bulun ve temizleyin.

Bunu yapabileceğimi hiç bilmiyordum ve şimdi neden yapabildiğimi merak ediyorum.

Kanama durduğunda ve son yaranın da dikildiğini hissettiğimde gözlerimi açıp keskin bir nefes çekiyorum. Gücümün yumuşak ısıltısı teninde parlıyor, etine nasıl ve yarayı nasıl kapattığını gösteriyor.

"Vay canına," diyor Josh ve ben de başımı kaldırıp ona bakıyorum ve kocaman gözlerinin artık kapanmış olan yarasına baktığını görüyorum. "Bunu nasıl yaptın?"

"Hiçbir fikrim yok," diye iç geçiriyorum, yorgun hissediyorum. Küçük çocuğu iyileştirdikten sonra şimdi de bu, yorgunluk içime işliyor ama durup dinlenemem. "Anna olsa gurur duyardı, dikişlerini çok sever."

Kıkırdar ve başını sallar. "Yapardı."

İçimi yokluyorum ve Runa'yı hissediyorum, bana güç verdiği için teşekkür ederek elimi başının üzerinde zihinsel olarak okşuyorum. O da yorgun.

Gücüm de daha sakın, daha az kaotik hissediyor, ancak hala o güce sahip olduğunu söyleyebilirim.

Her an harekete geçmeye hazır bir vahşilik. Tamamen yerleşmiş olsa, her zaman dengeli, sakın olsa, Darius'un söylediği gibi benim bir uzantım gibi olsa nasıl hissedeceğini hayal bile edemiyorum.

Titrek bacaklarımın üzerinde duruyorum ve Josh yanımda durup ben sendeleyince kolumu tutuyor. "Rhea," diyor, ses tonundaki endişe açıkça duyuluyor. O

bacağına bakar. "Bunu yapmamalıydın," diye azarlıyor.

Ona küçük bir gülümseme verdim. "Ben iyiyim, söz veriyorum." Ona el salladım ve diğerlerinin yanına doğru yürüdük. Gözlerini üzerimde hissediyorum, yalan söylediğimi biliyorum ama oyalanacak vaktimiz yok.

Biraz yorgunum ama ölmedim.

Gruba ulaştığımızda Leo'nun Kruten'e "Nereye gideceksin?" diye sorduğunu duyuyorum.

"Batı topraklarına gideceğiz," diyor Kruten kabilesine bakarken. "Kötü olandan ne kadar uzakta olursak o kadar iyi. Yerleşecek yeni bir yuva bulana kadar arayacağız. Kabilemden daha fazla kişiyi riske atamam, onurlandırmamız gereken pek çok kişiyi kaybettik." Düşen dağların altında ezilenleri düşündüğünde yüzü düşüyor ve benim de kalbim sızlıyor.

Birini kaybetmek asla kolay değildir, ama eninde sonunda kaçınılmazdır. Yalnızca bunun yaşlılıktan olmasını, çok erken olmamasını istersiniz.

Koluma bir dokunuşla yana bakıyorum ve yardım ettiğimiz dişi trolü görüyorum. Koyu renk saç örgüleri göğsünün üzerine gevşekçe düşüyor ve oğlu olması gereken çocuk bir tanesiyle oynuyor. Bana temkinli bir şekilde bakıyor ve ben de ona gülümseyerek elimi yavaşça kaldırıp başındaki kısa saçlara dokunuyorum. O da

Diğer yaşlı erkeklerin hepsi kel olduğu için erkek troller yaşlandığında tıraş olmalı.

"Sana teşekkür ederim Hali," diyor kadın, sesi yumuşak. "Sana borçluyum." Başını eğiyor ve oğluna daha sıkı sarılıyor.

Başımı iki yana sallıyorum. "Bana hiçbir şey borçlu değilsin," diyorum ona usulca. Çocuğa bakarken, küçükken Kade'e de aynı şeyi yaptığımı, kabusları çok arttığında ya da kendine zarar verdiğinde onu yanımda tuttuğumu hatırlayınca kalbim sıkışıyor. Tanrılar onu özlüyor. "Sadece onu yakınında tut ve güvende olmasını sağla." Kabaca yutkunuyorum ve Darius'un yanına gitmeden önce ona son bir kez gülümsüyorum.

Ben ona bakarken parmağını yanağımda gezdiriyor. Parmağını tenimde gezdirirken bakışlarındaki yumuşaklık. Kalp ağrımın yüzümde açıkça görüldüğünden ve bu ağrının nedeninin ne olduğundan eminim.

Etrafa bakıyorum, bizimle birlikte Kurak Topraklar'a gelen herkesin güvende olduğunu fark ediyorum. Biraz daha kötü görünüyorlar, özellikle de yanağında büyük bir yara olan Jerrod. Üzerinden damlayan ve ayaklarının dibinde küçük bir havuzda biriken kan damlacıklarını umursamıyor gibi görünüyor.

Gözleri benimkilerle kısa bir süreliğine buluşuyor ve gözlerimde onu iyileştirmekle ilgili dile getirmediğim soruya başını hafifçe sallayarak cevap veriyor.

Darius Kruten'e "Duman gördüğümüz yere doğru devam edeceğiz ve sonra Kurak Topraklar'dan ayrılacağız," diyor.

Başını sallıyor. "Toprağın böyle davranması akıllıca olacaktır."

"Bunu neden yaptı?" diye sordum.

"Bilmiyorum, Halis. Görünen o ki, sadece biz değiliz. rahatsız." Önce batıya, sonra da kabilesine bakarken kaşlarını çatıyor. "Umarım bir daha olmaz. Artık kaybedemeyiz."

Arkasından bir araya toplanmış kabilesine bakıyorum. Bazıları ağlıyor, bazıları da uzaklara bakıyor.

"Umarım özgürce koşarlar," diyorum ona, ölüleri kastederek. Özür dilemek durumu düzeltmeyecek, ölüleri geri getirmeyecek.

Başını bana doğru eğdi. "Yardımlarınız için teşekkür ederiz. Halis'in, Tanrıların yanındayız." Gözleri benimkilerle buluşuyor. "Tanrılar bizi terk etmedi Hali, terk düşünme. Bizden çalındılar." Çalındılar mı? "Bize ihtiyacın olursa topraklardan seslen, geleceğiz." Çocuklar bana bakarken kaşlarını çatıldı. "Ne yapacağınızı bilirsiniz." Konuşmak için ağzımı açıyorum ama o yine başını eğiyor ve gitmeye hazırlanan kabilesine doğru dönüyor.

Çocuklar bana bakarken rahatsız bir şekilde yer değiştiriyorum.

"Ne?" Homurdanıyorum, çok yoğun bakışlardan hoşlanmıyorum, buradaki tek kadın olduğumu fark etmekten hoşlanmıyorum.

Anna burada olsaydı bana destek olur ve onlara bakmayı kesmelerini söylerdi. Leo, "Nereye gidersen git varlıkları topluyor gibisin," dedi.

Ben.

"Bunun büyücülük olduğunu mu düşünüyorsun?" Damian başını eğerek söylüyor. "Sürüsünde o kan cadısı var."

Zaide homurdanıyor. "Cadı kimseye böyle acınası bir şey yapmaz." Hepimiz şaşkınlıkla Zaide'ye bakıyoruz ama o bir bıçak çıkarıp keskinleştiriyor. "Ben büyülenmedim," diyorum. "Onlar da bizim gibi toprakları için en iyisini istiyorlar."

yap."

Yine de onları topraklardan mı arayacaksın?

Bunu nasıl yapacağımı nereden bileyim?

"Hadi . Burada kalıp toprağın tekrar ayaklarımızın altında çatlaması riskini istediğimizi sanmıyorum," diyor Darius.

Buna katılıyorum.

Kurak Topraklar'a doğru ilerliyoruz, gözlerim Josh'un yarasına bakıyor ve iyi yürüdüğünü görüyor.

Şaşkınlıkla ellerime bakıyorum, her bir parmağımı oynatıyorum. Darius bana "Bunu daha sonra konuşacağız," diyor ve ben de başımı sallıyorum.

Sadece bir ya da iki gün uzaklıkta, daha derine duman daha net görülebiliyor. Sürümü tekrar görmeyi ummama bir ya da iki gün kaldı.

Yaşıyorum. Tanrım, lütfen hayatta ol.

Kemiklerime bir ürperti yerleşiyor ve kapüşonumu başımın üzerine çekiyorum, çantalarımızdan bazılarını almayı başaramadığımız için fazladan kıyafetimiz olmamasından nefret ediyorum.

Cebimi yokluyorum, liman taşını ve Darius'un bana verdiği cam kurdu orada, güvende ve sağlam hissediyorum.

Her şey düzelecek, zorunda.

TWENTY TWO

DARIUS

Küçük bir kütük daha kaparak kollarımın arasına alıyorum, Leo ve Damian da yanımda aynısını yapıyor. Geceyi bir mağarada geçirmek yerine açıkta geçirdiğimiz için korunmasız durumdayız ama arazi garip davrandığı için taş altında ezilme riskini almak istemiyoruz.

"Sence sürüsü orada mıdır?" Leo sessizce fısıldar ve Damian ona bakar.

İç çekiyorum. "Onun iyiliği için öyle olmasını ve hayatta kalmasını umuyorum."

"Neye doğru yürüdüğümüz hakkında hiçbir fikrimiz yok," diye mırıldanıyor Damian, eline bir sopa alarak. "Bir Yüksek'ten gelen bilgiler dışında tamamen körüz."

Tıpkı benim gibi, o da erkeklere güvenmiyor.

"Biz Elitleriz," diye hatırlatıyorum ona, "her zaman sınırlı bilgiyle olaylara giriyoruz." Geri dönmek için dönüyorum. "Yüksek'e gelince. Rhea ona güveniyor, bunun bir anlamı olmalı."

"Yine de bu ona güvendiğimiz anlamına gelmez," diye mırıldandı Damian. "Doğru," diye katılıyorum.

Leo huffs. "Zaten birkaç hıyar öldürmek için sabırsızlanıyorum, çok uzun zaman oldu, kaşınmaya başladım."

Damian gülümsüyor. "Kana susamış pislik, daha geçen gün kavga ettik. Neredeyse burnumu kırıyordun."

Leo omuz silkiyor. "Evet ama seni gerçekten öldürmek istemiyorum. Zaide ve Jerrod da tedirgin."

Her ikisinin de farklı sebepleri olduğundan şüpheleniyorum.

Biri belli bir cadıdan uzaklaşmak, diğeri ise bir anne ve çocuğuna ulaşmak.

"Rhea'ya hiçbir şeyden bahsetme, zaten üzgün olduğundan daha fazla üzülmesini istemiyorum." Bizi duyamayacak kadar uzakta olduğunu görmek için önümü kontrol ediyorum.

Josh'un yanına oturmuş, ikisi de kullanmaktan başka çaremiz olmayan bir kamp ateşi yakıyorlar. Taylor arkası dönük bir şekilde duruyor ve tehditlere karşı uzaklara bakıyor.

Hudson ve Colten yerde otururken Zaide ve Jerrod tam karşıda aynı şeyi yapıyor.

Rhea her ne derse desin Josh'a aniden gülümsediğinde boğazımda bir hırıltı oluşuyor, ama bir kez olsun yutkunuyorum, çünkü onun rahatlamaya ihtiyacı olduğunu biliyorum.

Sadece ben dönene kadar, diyorum kendime, hâlâ başını omuzlarından ayırmak istiyor.

"Seni böyle görmek çok tuhaf," diyor Leo, ses tonunda bir eğlence var. Gözlerim ona kayıyor. "Bunun iyi bir şey olmadığını hiç söylemedim, bakışlarını indir," diye kıkırdıyor.

"Katılıyorum, çok tuhaf." Damian uzanıp bir dal koparıyor. "Ama onu seviyorum, hepimiz . Sana bok atmasını da seviyoruz. Seni küçük pençesine almış ."

"Siktir git," diye homurdandım.

"Ha!" diyor. "Sevmiyormuş gibi davranma." Sırıtiyorum ama bir şey söylemiyorum. Sonra durup tamamen bana döndüğünde sesi ciddileşiyor. "Ona kendi çocuğumuz gibi bakacağız. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Ciddiyeti karşısında dimdik duruyorum ve ona doğru yürüyorum. "Bunu biliyorum." Elimini omzuma koyup sıkıyorum. "Biliyorum kardeşim. Minnettarım."

Leo yanıma geliyor ve kolumu dürtüyor. "Her zaman."

", geri dönelim," diyorum, yeterince odun topladıktan sonra.

Rhea'ya ulaştığımda başını anında kaldırıyor ve dikkatinin hemen bana yönelmesinden duyduğum memnuniyet göğsümde bir mırıltının başlamasına neden oluyor.

Odunları ortaya koyuyoruz ve Hudson ilerleyip taşları birbirine sürterek kıvılcım çıkarıyor. Alevler görünmeye başladığında gücümü çağırıyorum ve etrafımıza bir bariyer koyuyorum.

Tamamen sağlam, kimse bizi göremiyor ama dumanın çıkması için üstte bir açıklık bırakıyorum.

Ateş bu gece bizi sıcak tutacaktır. Dikkatleri üzerimize çekmemeyi tercih ederim ama vücut ısıımız yeterli olmayacaktır.

Bir karıncalanma hissediyorum ve sağıma bakıp Rhea'nın parmaklarını bariyerimde gezdirmesini izliyorum.

Daha fazla direnemeyerek, istemeyerek de olsa, ona doğru ilerliyorum ve gözlerinin benimkilerde kalışını izliyorum.

Josh sürüsünün diğer üyelerine doğru ilerliyor ve ben de Rhea'yı belinden tutup yatırarak vücudunu elimden geldiğince kendiminkiyle sarıyorum.

Rhea ve ben birbirimizi izlerken diğerleri ateşe yakın durarak uzun gece için yerleşiyor.

Gözlerini benden ayırmaması için yapacağım şeyler.

"İyileşmek mi?" Sesimi alçaltarak soruyorum, böylece burada sadece biz varmışız gibi hissediyorum.

Eğer bu yapabildiği bir şeyse, yaralanması durumunda kendini iyileştirebilir.

Başını sallıyor, bir elini kaldırıp göğsüme koyuyor. temas içimden yumuşak bir mırıltı çıkarıyor.

"Öyle görünüyor," diyor ve ne kadar yorgun göründüğünü fark ediyorum. "Sürpriz oldu ama bunu o çocukla birlikte yapmam gerektiğini hissettim. Bu asla reddedemeyeceğim bir çağrıydı."

Başımı salladım. "O zaman reddetme, ama seni tehlikeye atarsa, seni bu işten uzaklaştırırım."

Bir kahkaha atıyor ama sonra esniyor. "Her zaman

koruyucusun." Bir gün onu güvende tutma ihtiyacımı anlayacak.

Kurduyla bir olduğunda, aramızdaki bağı tamamen hissedecek, onu her zaman arzuladığımı hissedecek.

Tamamen benim olacağı o günü ipe çekiyorum.

Kurak Topraklar'daki biter bitmez kurdunu dışarı çıkaracağım ve ay ışığının altında duracağız.

Her zaman olmamız gerektiği gibi. "Uyu,

küçük kurt, dinlen."

Mırıldanarak göğsüme, kollarımın güvenliğine daha da sokuluyor ve her iki kurt da birbirini selamlarken benim mırıldanmam memnuniyetle biraz daha yükseliyor.

Onu içime çekiyorum, o yavaşça uykuya dalarken kokusuyla yıkanmak istiyorum. Bana güveniyor.

O zaman biliyorum ki yapamayacağım hiçbir şey yok. Öldürmeyeceğim hiç kimse ve eğer o benden alınırsa ortadan kaldırmayacağım hiçbir şey yok.

Onu daha da yakınımaya çekiyorum, en önemli şeyi kollarımda tutarken gözlerimi kapatıyorum.

OceanofPDF.com

TWENTY THREE

RHEA

Üç gün boyunca yürümek ve neredeyse hiç uyumamak vücudu gerçekten zorluyor, özellikle de Kurak Topraklar'a gireli bir haftadan fazla olmuşken.

Birbirimize karşı her zamanki gibi normal olmamıza rağmen, küçük grubumuz arasında kalın bir bulut gibi gergin bir hava var.

Ancak ağırlar, sızılar ve hayal kırıklıklarıyla doluyuz. Hepimiz yorgunuz, arazi değişmeye devam ettiği için zar zor dinleniyoruz ve bu da uzun süre dinlenmeyi zorlaştırıyor.

Sihrimin iyileşmesini zorlaştırıyor.

Sık ağaçların arasından dumanın geldiği yerden yangının kokusunu alabiliyoruz. Ağaçlar yılın bu zamanına göre hayat dolu ve bu kadar canlı bir yeşil görmeyi hiç beklemezdim.

Toprağın çok kuru olduğunu düşünürsek ağaçlarda yapraklar var.

Çok ölü.

Ağaçların arasında gezinirken hepimiz Zaide'nin bir gece önce yakaladığı geyiğin etini yiyorduk. Jerrod, Damian ve Taylor bize su derileri yaptılar ve bunları rastladığımız küçük bir nehirden su toplamak için kullandık.

Darius tadına bakmadan bir yudum almama izin vermiyordu, kendim yapabileceğim kadar uzun süre onunla tartıştıktan sonra bile. Vazgeçtim ve bana bakacak kişinin o olmasını kabul ettim.

Çekilmez erkek.

Et parçasını ağzıma tutmadan, küçük ısırıklar alırken beni dikkatle izlemeden yememe izin verdiği için kendimi şanslı saymalıydım.

Hayatımda hiç bu kadar çok beslenmemiştim, ama sanırım kurt tarafı onu bana elinden gelen her şekilde hizmet etmeye itiyor. Şimdiye kadar yaptığımız her şeyden alışılmadık derecede daha samimi, ama artık rahatsız edici değil. Neredeyse doğal.

En iyi et parçalarını alıp yemem için ağzıma tutacağını ve ben yerken ya da içerken her zaman etrafına bakıp yakınlarda bir tehlike olmadığından emin olacağını biliyorum.

Birinin bana bu kadar dikkatle odaklanması ve bizi koruması çok yabancı. Nefret etmiyorum, artık neredeyse bekliyorum.

Bana dönene kadar keskin gözlerle etrafı taramadan önce onun beni izlediği gibi onu izlemek. İçimde bir şeyler ısınıyor ve göğsüm sıkışıyor.

Şimdi göz ucuyla Darius'a bakıyorum ve onun tam da düşündüğüm şeyi yaptığını görüyorum.

Bakışları etrafımızda dolaşıyor ama sonra gözleri önümden yere doğru kayıyor ve ben yürürken önümde hiçbir şey olmadığından emin oluyor. Memnun kaldığında kısa bir süre bana dönüyor, yemek yediğimden emin oluyor ve sonra işlemi tekrarlıyor.

Kendi kendime gülümsüyorum, yanımda kaşlarını oynatan Josh'u fark ettiğimde yanaklarım ısınıyor ve omzunu hafifçe itiyorum. Sarah'dan uzakta olduğu için endişeleniyorum.

Endişeli ve ona geri dönmek için seğiriyor. Yine de bizimle gelmek istedi, ihtiyacı vardı. Aragnis sürüsünden ayrıldığımızdan beri sadece o ve varız ve biliyorum ki o da en az benim kadar sürümüzü geri istiyor. Ve Kade.

Çocuğunuz her zaman her şeyden ve herkesten önce gelir. İşte Kade benim için, Josh için biri. Ona böyle davranıyoruz, onu böyle seviyoruz ve onun için ne yapmamız gerekiyorsa yapacağız.

Sonuçlar lanet olsun.

Onu geri almak için Wolvorn Kalesi'ne gidip kendimi onunla takas etmem gerekirse yaparım ama Charles'ın bunu asla yapmayacağını biliyorum. Yapacağını söyler ama sonra ikimizi de elinde tutar ve Kade'i bana karşı kullanır.

Onu daha fazla zorlayamam, bu yüzden ona ulaşmanın bir yolunu bulmalıyım.

Çantamı geri alır almaz, Darius'un dediği gibi bir sonraki odak noktamız Kade olacak. Wolvorn'a gizlice girip hepsini öldürmenin bir yolunu bulabilirsem, yapacağım. Ama bunu yapabileceğimden emin olmalıyım.

Runa içimde homurdanıyor, akacak kandan . Keşke ortaya çıkıp bize yardım etse, Varis gücümle bize yardım etse de ben de olmam gereken kişi olabilsem.

Ve tüm Higher'ları öldürebilmem gerekiyor.

Bir başka sık ağaç kümesinin etrafından dolanıyoruz, duman kokusu her zamankinden daha güçlü bir şekilde üzerimize vuruyor ve duruyoruz. Bakışlarım önümdeki kampa sabitleniyor, nefes alışverişim hızlanıyor. Darius çömelmemizi işaret ediyor, biz de çömeliyoruz ve karanlık, taştan, tek katlı bir binanın etrafında nöbet tutan erkeklere bakıyoruz.

Önünde bir kamp ateşi var ve yapının etrafında beş erkek sayıyorum. Zırhları siyah, bilek ve incik korumaları yeşil, bu da bize onların Highers'ın muhafızları olduğunu gösteriyor.

Edward'ın bahsettiği yer burası olmalı? Yoksa Highers'ın muhafızları neden burada olsun ki?

Dişlerimi gıcırdatıyorum ve Darius'a bakıyorum. Burun alevleniyor ve gözlerindeki öfke tüylerimi diken diken ediyor. Çok öfkeli.

"Şimdi ne olacak?" Leo fısıldar, komut için Darius'a bakar.

Darius'un dişlerini gıcırdattığını duyabiliyorum. "Onları öldüreceğiz ve binaya sızacağız. Belli ki bir şeyi koruyorlar ve ne olduğunu bulmamız gerekiyor."

"Sürümüz," diye fısıldıyor Josh ve kalp atışlarım hızlanıyor.

Darius bana sessizce, "Orada bulabileceğimiz şeylere hazırlıklı ol," diyor ve başıyla binayı işaret ediyor. "Küçük bir yer."

Ne demek istediğini anladım. Çok sayıda sürü üyesini saklamak için çok küçük ya da hiç yok.

Kalbimin parçalanmasını engellemeye çalışırken onu duyduğumu belli etmek için başımı sallıyorum.

Darius kılıçlarını kınından çıkarıyor ve hepimiz onu takip ediyoruz. "Hadi gidelim."

Ağaçların arasına geri dönüyoruz ve sessizce sola doğru yürüyoruz. binanın arkasından dolaşabiliriz. Gözlerimizi korumalardan ayırmadan, Darius'un peşinden gidiyoruz.

Leo yayına bir ok yerleştirmiş, Zaide ikiz bıçaklarını hazırlamış ve Jerrod'un elinde baltası, yanında Taylor var. Josh, Hudson, Colten ve Damian arkada benimle birlikteler, yüzleri sert çizgilerle belirlenmiş ve maskemi yüzümün alt yarısını kapatacak şekilde yukarı çekiyorum.

Öldürmek asla kolay değildir, ama düşmana karşı öyledir. Onları bilinçsiz hale getirebiliriz ama bunu hızlıca yapabileceğimizin garantisi yok.

Diğerleri dışarı çıkıp destek çağırmayacak ve Yüce'nin cadılarına haber vermeyecek kadar. O zaman Yüce'lerin kendileri de gelebilir, burada olduğumuzu ve Darius'un onları bir süre daha bilinmezlikte tutma planlarını bilirler. mümkünse hükmen mağlup sayılacaktır.

Yüksek'in muhafızlarının Kurak Topraklar'da piknik yapmak ya da manzara değiştirmek için bulunmadıklarını biliyoruz.

Önemli bir şeyi koruyorlar.

Darius ağaçlara doğru ilerlememi işaret ediyor. "Josh'la burada bekle," diye fısıldıyor bana, isteksizce. İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama avucuyla ağzımı kapatıyor. "Birbirimizin nasıl çalıştığını biliyoruz," diyor adamlarına başıyla işaret ederek. "Hudson, Colten ve Taylor'ı diğer tarafı izlemeye gönderiyorum. Bunu kolayca halledebiliriz, nerede olduğunuz konusunda endişelenmeme gerek yok. Savaşabileceğini biliyorum," diyor bana hızlıca ve bu beni biraz rahatlatıyor. "Ama onları olabildiğince hızlı bir şekilde alaşağı etmemiz gerektiğinde, bunu bir aksama olmadan yapabileceğimizi bilin. Bana anladığını söyle ve dediklerimi yap.

sana söylendi." Gözleriyle bana yalvarıyor.

Gözlerinin içine bakıyorum ve benden saklamaya çalıştığı endişeyi görüyorum.

"Kyt," diye fısıldıyorum ona. "Anlıyorum."

Ben de biliyorum. Yıllarca birlikte savaştılar. Onların hareketleri ve yerleşimleri doğal olacak, sürümü ve beni bu karışımın içine atıp bilinme riskini almak, buna değmez.

Darius'un omuzları anında gevşiyor ve öne doğru eğilip maskemi indiriyor, maskemi yerine takmadan önce burnunu benimkine sürüyor. Darius Elitlerine başıyla selam verirken herkes yüzlerini gizleyerek onu takip ediyor. Bana son bir kez baktıktan sonra hareket ediyor, adamları onu takip ediyor ve benim sürüm de onun emirlerini yerine getirerek beni Josh'la baş başa bırakıyor.

Binanın arka tarafında iki muhafız beliriyor, bölgeyi taramıyorlar bile, ağaçların arasında gizlenen tehdidi bilmeyecek kadar rahatlar.

Josh ve ben Elitlerin sessizce hızlanıp iki muhafızın sessizce konuşmaya başladığı binanın arka tarafına doğru yürümelerini izliyoruz.

Kendi iyilikleri için fazla rahatlar.

Leo'nun yayını ayarladığını görüyorum ve bir saniye ok havada uçarak hedefini boynunun yan tarafından vuruyor. Diğer muhafız, Zaide'nin küçük bıçağı boğazına saplanmadan önce gözünü kırpacak kadar bile zaman bulamıyor.

Her ikisinin de elleri boyunlarına doğru kalkıyor, ağızlarından kan sızıyor Elitler onlara ulaştığında yere yığılmadan önce. Darius

Jerrod baltasını muhafızlardan birinin göğsüne indirip derine iterken, Leo da baltasını diğerine indiriyor. Leo okunu artık ölmüş olan muhafızın boğazından çıkarır ve hepsi ayrılır.

Tüm bunlar sadece birkaç dakika içinde oldu.

Darius, Leo ve Damian binanın arka tarafının bir tarafına, Jerrod ve Zaide de diğer tarafına geçiyorlar. Karşıya bakıyorum ve sürümün onları izlemek için pozisyon aldığını görüyorum, bakışlarımız kamp ateşinin etrafında ön tarafta kalan muhafızlara doğru ilerliyor.

Elit'in binanın arkasındaki sessiz saldırısından hiçbir şey duymadılar.

Sonra hiçbir uyarıda bulunmadan kalan muhafızlara saldırırlar. Bu kez kendilerini gizleme zahmetine girmeden binanın etrafından çıkıyorlar ve muhafızlar şaşkınlık çığlıkları atarak dönüyorlar.

İşte o zaman bir dalın kırıldığını duydum.

Ayakta durmak için hareket ediyorum, ayak sesleri bana ulaşıyor.

"Josh."

"Biliyorum." Anında cevap veriyor.

Neredeyse binene kadar onları duymadık bile, diğerlerine çok odaklanmıştık. Bu olmaması gereken bir hata.

Sinirlerim tepeme çıkıyor ve Josh ayağa kalkarken dönüyorum. İki muhafız bir ağacın arkasından çıkıp doğruca bize doğru gelirken bıçağı belimden çıkarıp sıkıca kavriyorum.

Harekete geçmekten başka çarem yoktu, soldakine gittim, Josh da sağdakine.

Kılıcımı kaldırıp savuruyorum, Runa içimde homurdanırken kafasını koparmayı hedefliyorum. Muhafızın yırtık suratı bir hırıltıya dönüşüyor, darbeden kaçınmak için geriye doğru eğiliyor, sonra ayağını kaldırıp karnıma tekme atıyor.

Sikeyim.

Bağlandığında küçük bir hırıltı çıkarıyorum, içimde acı alevleniyor.

"Ormanda bir tavşanımız var," diyor muhafız, tekrar yanıma gelerek. "Burada ne yapıyorsun, hmm?"

Bıçak elimi dışarı doğru itiyorum, kılıcını başımın yanından uzaklaştırırken metalin metal üzerindeki şingirtisi etrafımızda duyuluyor.

"Kimsin lan sen? Ortaya çık!" diye bağırıyor gardiyan, karanlık gözleri beni değerlendirirken Josh'a ve diğer gardiyana kısa bir süre bakıyor.

Kılıcını ileri doğru onu görmezden geliyorum ve ben de onu birkaç adım geriye itiyorum. Homurdanarak bana doğru geliyor ve savunmaya geçerken onu elimden geldiğince engelliyorum.

, çok güçlü.

Kılıcını geri savuruyor ve onunla birlikte dönerek bana doğru sallıyor. Kılıcımı durdurmak için başımın üzerine kaldırıyorum, arkasındaki güç geri sendelememe neden oluyor, elimdeki bıçağın kırılmamasına şaşıyorum.

Tekrar hareket ediyor, kılıcı doğrudan göğsüme saplanıyor ve ben hızla dönüyorum. Koluma saplandığında tıslıyor ama göğsüme saplanmasını engellemeyi başarıyor. İleriye doğru hareket ediyorum ve bileğini yakalıyorum. hamle yapıyorum ve kendime doğru çekiyorum.

Momentumu kullanarak öne doğru eğildim ve omzumu kullanarak onu sırtımdan ittim. Bir gümbürtüyle yere düşüyor ve ben hızla dönüyorum ama kılıcı fırlıyor ve beni uyluğumun üstünden vuruyor.

Biraz tereddüt ediyorum ama sonra kılıcının eline basıp sağlam bacağımla bastırıyorum. Nefes nefeseyken kılıcımı hızla yukarı kaldırıyor, diğer eli bana doğru gelirken onu etkisiz hale getirmek için daha fazla zaman kaybetmeden kılıcımı hedef gözetmeksizin göğsüme saplıyorum.

İnliyor, bıçağı almak için hamle yapıyor ama bıçağı çıkarıyorum ve kalbine saplıyorum. gevşiyor, görmeyen gözleri bana bakarken genişliyor, özü onu terk etmiyor.

Nefes nefese kalıyorum, bıçağımı vücudundan çıkarıyorum ve Josh'un bana doğru geldiğini görüyorum, arkasında yerde hareketsiz yatan bir ceset var.

"İyi misin?" diye soruyor, yaralarımı bakarak. Başımı sallıyorum. "Gidelim, başkaları da var mı bilmiyorum ama onları hissedemiyorum."

"Ben de yapamam, sanırım sadece bu ikisi yaptı. Daha fazlası olma ihtimaline karşı binanın içine girmeliyiz." Kalçamdaki yarayla topallamamaya ve kolumdaki acıyı görmezden gelmeye çalışarak ilerliyorum.

Josh arkamdan geliyor, sırtımızı kontrol ediyor.

Karşıma bakıyorum ve sürünün geri kalanının ağaçlardan çıkıp Elitlere doğru ilerlediğini görüyorum.

binanın ön tarafını hedefliyor. Oraya ulaştığımızda, Damian'ın son muhafızın karnına vurduğunu görüyorum, muhafız yere düşene kadar tekrar tekrar yapmadan önce yüzü gürlüyor.

Diğerleri dört ölü muhafızın daha duruyor, kanı temizlemek için silahlarını cesetlere sürüyorlar.

Çift kapıya doğru ilerliyorum ve daire şeklindeki kolu çevirerek açıyorum, çaresizlik içimde ağır bir korku dozuyla ilerlerken Darius'u bekleme zahmetine girmiyorum.

Lütfen burada ol, lütfen hayatta ol.

Duvardaki tek bir fenerin aydınlattığı karanlık binaya adım attığımızda tam bir sessizlik beni sararken kan kulaklarıma hücum ediyor.

Kapı arkamızdan çarparken Josh arkamda kalıyor.

Oda neredeyse bomboş, sadece tek bir masa ve birkaç sandalye görülebiliyor.

"Hayır," diye fısıldıyorum, yıkım üzerime çöküyor. Topallaya topallaya odaya giriyorum, sol taraftaki açık kapıdan içeri giriyorum ama yerde yatak rulolarından başka bir şey bulamıyorum. "Lanet olsun."

"Rhea," diye başlar Josh.

"Burada olmalıydılar!" Ellerimi saçlarımda gezdiriyorum, maskemi aşağı çekerken at kuyruğumu karıştırıyorum.

Sert bir *gıcirtı* ve ardından ağır ayak sesleri kulaklarıma ulaşıyor ve ben öfkeli Darius'la yüzleşiyorum. "Sakın bir binaya kör gibi girme-"

Boğuk bir çığlık havayı deliyor, bizi ve kalbimi hareketsiz bırakıyor.

Yatak odasından çıkıyoruz ve diğerleri gibi taş binanın arkasına bakıyoruz, hiçbir şey görmüyoruz ama hepimiz duyduk.

Yutkunuyorum. "Bu da çıktı?" diye fısıldıyorum, soğuk kemiklerime sızarken titriyorum.

Bir çığlık daha ve hepimizin kafası en arkadaki taş zemine dönüyor. İleriye doğru belli belirsiz bir adım atıyorum ama kolumdaki sert bir kavramayla durduruluyorum.

Darius kolumdan ve bacağımdan sızan kana bakıyor, yaralarım karşısında burun delikleri alevleniyor. "Ben iyiyim," diyorum ona.

"Kendini iyileştir!" Gözleri ölümcül, ama bir çığlık daha bize ulaşıyor.

"Sonra," diyorum sessizce, yapamayacağımı bilsem bile.

Darius sessizce homurdanıyor ilerliyor, arka duvara ulaşana kadar adımları hafifliyor.

Uzanıp ellerini koyu renkli taşın üzerinde gezdirirken kaşları çatılıyor, olukları kontrol ediyor. Onun gücünün siyah rengini görüyorum.

Parmak uçları çatlaklara sızıyor, başını aniden yere çarptığında onları taş boyunca sıyrıyor.

"Rhea," diye mırıldandı, "gel."

"Ne oldu?" Leo soruyor ama Darius cevap vermiyor. Herkesin burada bizimle olduğunu bile bilmiyordum.

Hareket ediyorum ve Darius'un yanında duruyorum, kanımın nasıl incelikle ayrıldığını görmezden geliyorum.

ben giderken damlacıklar. Elimi tutuyor ve beni nazikçe çömelmeğe çekiyor, ama kalçamdaki yanmayı tıslayarak hissediyorum.

Alçak sesle homurdanıyor. "Bunu sana kim yaptı?"

"Öldü."

"Güzel, şimdi iyileşmeni hızlandır" diyor.

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. İhtiyacımız olursa diye enerjimi yine de saklamam gerekiyor.

Darius'un bakışları yüzümün yan tarafında sertleşiyor ve ben onun yüzündeki ifadeyi görmek istemiyorum.

Hırlayarak aniden ayağa kalkıyor ve zırhını altındaki tişörte doğru kaldırıyor. Kolayca bir parça koparıyor ve sonra tekrar yanıma çömeliyor.

"Kalk." Ayağa kalkarken omzunu tutuyorum ve o da dikkatlice bacağımı sarıyor, sıktıkça kan fişkirirken gözleri sertleşiyor.

Tişörtün üzerini nazikçe ovalıyor ve sonra tekrar çömelmem için bana rehberlik ediyor. "Tamam mı?"

Başımı salladım. "Ben iyiyim."

Elimi tutuyor ve taş zemine yerleştiriyor. Gücüm oraya yerleştirilmiş rünlerin çağrısına anında cevap veriyor.

Avucum ısınırken gözlerim açılıyor ve büyümüz parıldayan rünlerin içine sızıyor, tıpkı babasının bodrumunda olduğu gibi onları parçalıyor ve yazılarını çözüyor.

"Dar," diyorum, sesimdeki titremeden nefret ederek, ama babasının bodrumunda bulduklarımıza benziyorsa bulabileceğimiz şeyden daha da çok nefret ederek

Elimi rahatlatmak için sıkıyor ve rünlerin kaybolmadan önce son bir kez daha parlamışını izliyoruz. Hep birlikte ayağa kalkıyoruz ve taş gibi geri çekiliyoruz. ayaklarımızın altında titriyor. Zemin çözülüyor, karanlığa inen taş basamakları ortaya çıkarmak için kenara çekiliyor.

Damian, "da ne," diyor ve Zaide aşağı bakarak yaklaşıyor. "Hepimiz oraya sığabilir miyiz?" Jerrod soruyor.

Leo, Zaide'nin yanına gelip gözlerini , "Sıkışık bir durum olacak ama yapacağız," diyor.

Taylor, "Dikkatli olmalıyız," der ve Hudson ile Colten başlarını sallarlar.

Darius bana bakıyor ve aşağıdan boğuk bir çığlık daha geliyor. İrkildim.

"Yakın durun, olun. Önce saldırın, soru sormak yok," diye emrediyor.

"Sorular sizi öldürtebilir."

Darius gözlerimi bir süre daha tutuyor ve ben de kendi gözlerimle cevap veriyorum. Ben hazırım.

İnişine başlıyor, beni arkasına çekmek için elimi tutuyor ve sırtına yaklaştığımda bırakıyor. Avuç içim nemli taşa çarpıyor.

Su duyularıma çarpıyor ve dar alanda nefesimi kontrol altına almaya çalışıyorum.

Sanki daha da kötüye gidiyor. Sanki girmek üzere olduğumuz dehşeti hissedebiliyorum.

diğerlerinin küfürlerini duyuyorum, daha büyük Elitlerin sıkışık hissedeceğini biliyorum.

"Rhea, ışık," diyor Darius önümde ve diğer elimi kaldırıp küçük bir güç topunun oluşmasına izin veriyorum, böylece hafif bir ısıltımız oluyor.

Karanlıkta daha da aşağıya, Tanrı bilir nereye inerken toprak ve taş bizi . Darius'un zırhının arkasını bir kez daha kavriyorum. Boğulma hissi işliyor ama artık o kadar kötü değil, sürümün burada olup olmadığını görme isteğim en kötüsünü uzak tutuyor.

", " diye fısıldıyor Josh arkamdan.

"Biliyorum," diye cevap veriyorum bağlantı aracılığıyla, şu anda yüksek sesle konuşamıyorum.

Çığlık tekrar geliyor ve kadın olduğunu midem bulanıyor.

Basamakların sonu gibi görünen yerde ışık belirliyor ve ne kadar derine indiğimize dair hiçbir fikrim yok. Dibe vardığımızda, Darius dar merdivende duraklıyor, bir an dinlemek için başını eğiyor ve sonra kapıyı açıyor.

Bıçağımı kavriyorum, her şeye hazırım ve ihtiyacım olursa diye büyü topunu elimde bırakıyorum, en azından onunla doğru bir şey yapabileceğimi umuyorum.

Ama hepimiz içeri girdiğimizde oda boştu.

Yine de birçok kişinin burada olduğuna dair kanıtlar var. Masalar, yiyecekler ve diğer odaya göre daha fazla yatak takımı var. Silahlar bir köşede yığın halinde. Bir başka büyük masanın üzerinde ise pervasızca istiflenmiş kâğıtlar ve parşömenler duruyor.

Darius ve ben gidiyoruz, notları ve numaraları, şişeleri ve daha fazla malzeme siparişlerini görmek için onları hızla tarıyoruz.

Tanıdık malzemeler. Darius ve ben bakıştık.

Odanın arka tarafındaki tek bir kapı hepimizin dikkatini çekiyor ve hep birlikte yavaşça hareket ediyoruz. Ahşap kapıya doğru ilerlerken kimse bir şey söylemiyor, sessiz kalarak odadaki eşyalara tekrar kısaca göz atıyoruz.

Darius kolu kavırıyor, yavaşça çekip açmadan önce hazır olduğumuzdan emin olmak için bize bir kez daha bakıyor.

Kan kokusunu ter, küf ve ne olduğunu anlayamadığım başka bir şey takip ederken kalbim göğsümde çılgınca çarpıyor. Kokuyu içime çekmek istemediğim için maskemi tekrar yerine takarken burnumdan nefes alıp ağzımdan veriyorum.

Darius ilerliyor ve biz de onu takip ediyoruz, sonra duraklıyoruz. Uzun, dar bir odaya girdik, karanlık tavandan sarkan ışık topları

Odanın her iki tarafındaki taş sıraları parlatın. Parmaklıkları olan sıralar.

Dikkatli bir şekilde ilerliyorum, Darius arkamda, ben elimi kaldırmak için kaldırıırken

Hücrelerden birinin içinde biraz ışık var. İçerideki hareketsiz bedeni boğazımı sessizce temizliyorum.

Tanrılar.

Burası Darius'un babasının bodrumundan daha kötü.

Nefes alarak dışının şişmiş ve karnına bakıyorum, Sanki patlamak üzereymiş gibi. Yan pençeye benzer izler var, derin ve hala çok taze olan kan sızıyor. , göğsü hareketsiz ve başı bizden uzağa dönük. Saçları keçeleşmiş ve yüzüne dökülmüş.

Tanrılar aşkına, bunu ona ne yaptı?

Darius'un göğsü öfkeyle guruldarken midem bulanıyor, son gördüğümüz kafesi düşünüyorum, kendi kafesimde neler olmuş olabileceğini düşünüyorum.

Bir sonrakine geçiyorum, başka bir dişi gördüğümde ellerim titriyor. Bu sefer sırt üstü yatmış, bacakları tamamen açık. Uyluklarının arasında kalan tek şey korkunç bir delik. Ayrıca uyluklarının iç kısmında, göğüslerinde ve omuzlarında pençe izleri var. Ölü gözleri tavana bakıyor, yüzü bomboş.

Mide bulandırıcı manzara karşısında gözlerim yaşıyor, beynim her şeyi kavırıyor ama sonra hiç kavramıyor.

"Siktir," diye fısıldadığını duyuyorum Josh'un ve karşımdaki başka bir hücreye baktığını görüyorum, gözleri acı dolu.

Hudson sırtını ovarken Colten'in ağzı , Taylor'ın yumrukları iki yanında sıkılırken genç erkeği göğsüne çeker.

Diğer Elitler başlarını sallarken Leo, "Bu da ne böyle?" diye mırıldanıyor.

Darius sırtımdan kalkıp bir sonrakine bakıyor ve çenesi titriyor, eli bıçağının etrafında sıkılıyor. Hepimiz ilerliyor, hücrelerin içinde yatan dehşete bakıyoruz.

Her biriyle birlikte, umarım bir tanesi bile benim sürü üyem değildir. Bazılarının yüzleri de vücutları gibi yırtılmış olduğundan bunu söyleyemiyoruz bile.

Yine de ortak olan bir şey var, hepsi kadın.

Bizim taraftaki sondan ikinci hücre olan bu hücrede Darius diğerlerinden daha uzun süre bakıyor, yüzü soğuk ve sert bir öfke maskesi. Yanına yaklaşıyorum, göreceğim şeye hazırlanırken irkilerek bir ses çıkarıyorum.

Arka ayaklarının gri, toprak toprak derisine bakarken kolunu kavıyorum ve anında tanıyorum. Ama sonra bakışlarımı yerdeki rogures'in kalçalarının iki yanındaki soluk bacaklara kaydırıyorum, gözlerimi yukarı, yukarı ve yukarı hareket ettirirken kalbim göğsümde çarpıyor.

Pençeye benzeyen eller dışının omuzlarını deliyor, kurda benzeyen yüzü kirli sarı saçlarının yanında,

"Ne?" Kekeliyorum, boğazımdan bir çığlık kaçmak isterken ellerim nemli.

Bir haydut, ama değil.

Daha insansı. Arka ayakları bir roguire gibi, ama gövdesi bizim gibi. pençeli, insan benzeri görmeyen gözleri var ama yine de küçük bir ağzı var. Koyu renk saçları alt yarısı ve başı hariç her yerini kaplar. Kulakları daha küçüktür, uçları hafifçe sivridir ve Görünüşe göre, aleti kadının içinde. Ve ölmüşler.

İkisi de öldü.

isteyen kusmuğumda boğuluyorum, bir elimi hücreleri ayıran bir sütuna dayayıp midemdekileri serbest bırakırken maskemi hızla yoldan çekiyorum.

Diğer adamların hücreye geldiğini duyuyorum, sırtım onlara dönükken mırıldanan sözler ama görüşüm gidip gelirken ne olduğunu anlayamıyorum.

Bu tür bir da neyin nesi ve neden o kadının içindeydi?

Tanrım, onu beceriyordu. Onu beceriyordu ve ikisi de ölmüştü ve adam hala onun içindeydi.

Tekrar öğürüyorum, safra boğazımı yakıyor ve görüşüm daha da kararıyor. Duvara doğru yığılıyorum, ter tenime bulaşüyor, oda dönüyor. Sert bir küfür duyuyorum ve sonra sert bir bedene doğru çekiliyorum ve yüzüm sıcak, tanıdık bir boyna doğru kaydırılıyor.

Darius sessiz kelimeler mırıldanırken beni sakinleştireceğini bilerek nefes alıyorum. Eli sırtımda dairesel hareketlerle hareket ediyor ve

yanagını başımın tepesine dayadı. Onu daha derin içime çekiyorum, daha yakın olmak istiyorum, az önce gördüklerimin kafamda tekrarlanmasını engellemesini istiyorum.

Yeterince sakinleştiğimde söyledikleri aklıma geliyor ve boynundan çekilip başımı sallıyorum. "Hayır," diye , "Gitmiyoruz. Onları bulmalıyız, artık bu topraklarda olmasalar bile..."

Bir başka çılgılık beni irkiliyor, bu seferki çok daha yüksek ve hepimizin gözleri sıranın sonundaki çift kapıya yöneliyor.

Darius başını sallamadan önce yüzümdeki kararlılığı görerek dikkatle bana bakıyor. Beni ayağa kaldırıyor, maskemi tekrar yerine yerleştiriyor ve saçımı kapüşonumla örtüyorum.

"O odada ne olduğuna dair hiçbir fikrimiz yok," diyor ve ben sertçe yutkunarak başımı sallıyorum. "Bununla başa çıkabilir misin?" diye soruyor.

"Yapabilirim," diyorum kararlılıkla, omuzlarımı dikleştirerek. Sesim güçlü ve emin. Sanırım üstesinden gelebilirim. Sadece o hücrede her ne halt varsa onu beklemiyordum.

Darius söz konusu hücreye doğru başını sallayarak, "Bu her ne haltsa daha fazlasını görebilirsin," diyor. Tekrar başımı sallıyorum. Gözleri geriliyor, bakışlarına endişe siniyor, o gümüş benekler solup gitmeden önce beliriyor. "Seni buradan çıkarmamak, buradan uzakta bir yerde olduğundan emin olmak için içimdeki her şeyi kullanıyorum." Titreyen bir nefes verdim. yaklaşıyor. "İstediğim zaman, istediğimi yap." Bir duraklama. "Vallier. İçgüdülerim beni zorluyor."

Gergin bedenindeki mücadeleyi, gözlerinin nasıl siyah siyah yanıp söndüğünü görebiliyorum. En azından bunu onun için kolaylaştırabilirim.

Ayak parmaklarımın üzerinde yükseliyorum ve burnumu onunkiyle çarpıştırıyorum. "Yapacağım."

Kendisine hiç benzemeyen bir nefes bırakıyor ve sonra hâlâ o hücreye bakan adamlarına bakıyor, yüzleri hiç görmediğim kadar solgun.

Josh yere bakıyor, yüzü kül rengi ve elleri gevşek. O da bu hücrelerde olanlardan benim kadar rahatsız... ve sürü üyelerimizden olabileceklerden. Sarah'dan.

O hücredeki şey her neyse hiç görmedim ve bir daha da görmek istemiyorum.

Aklım Darius'un babasının bodrumundaki notlara gidiyor ve yeniden midem bulanıyor.

... değil mi?

"Eskizler..." Ben başlıyorum ve Darius'un gözleri keskinleşiyor. "Babandan onların eskizlerini gördük."

Bir an düşüncelere dalarak uzaklara bakar. Darius adamlarına, "Buraya geri dönmeli ve alabileceğimiz her türlü bilgiyi almalıyız," der ve onlar da başlarını sallarlar.

yüzlerinde tiksinti ve öfke karışımı bir ifade vardı. Çift kapıya doğru ilerlerken Darius bana "yakın dur" dedi.

Diğer tarafta bulabileceklerimize, kadının ne için çılgılık attığını öğrenmeye ve sürümün üyelerinden biri olmamasını ummaya kendimi hazırlıyorum.

OceanofPDF.com

TWENTY FOUR

RHEA

Önlerinde durduğumuzda büyük, ahşap kapılar üzerimizde .

Bir alamet, ölüme ve bu topraklarda yanlış olan her şeye bir giriş gibi hissettiriyor.

geriliyor, ellerim titriyor. Hala duyabiliyoruz

Kadının çığlıkları, ama şimdi daha yakınız, kapalı kapıların ardında mırıldanan sesler duyabiliyorum.

Bunu, ensemdeki tüyleri diken diken eden bilinmeyen hırıltılar izliyor, içeri koşmak ya da saklanmak istiyorum.

bu korku sinir bozucu.

Bu hırıltıların kendisi mi yoksa ne bulacağımızı bilmiyorum ama o hücrelerdeki dişilerden geriye kalanları görmek...

Tekrar sertçe yutkunuyorum, Darius parmağını dudaklarına götürüp kolu yavaşça çevirirken sessiz kalmamızı söylerken ağzıma tükürük doluyor.

Başka bir çığlık üzerine kapıyı açmaya başlıyor ve aralıktan ince bir ışık parlıyor.

Bana çarpmadan önce yolundan çekiliyorum ve Josh'un yanında duruyorum.

Bıçaklar hazır, durup bir şey olup olmadığını görmek için bekliyoruz. Beklerken birbirimize endişeli bakışlar atıyoruz ama bir şey olmayınca kendi kendimize başımızı sallıyoruz.

Kapıdan gelen bir *gıcırta* gözlerimi kapıya çeviriyor ama bir çığlık ve ardından gelen hırıltı sesi bastırıyor. Daha fazla kan kokusu bize ulaşıyor.

Lütfen Zahariss, onlar olmasın. Vallier, kendi kendime söylüyorum.

Fark edilmediğimizi anlayan Darius sessiz adımlarla kapının aralığından hızla süzülüyor, biz de onu takip ediyoruz.

Büyük, uzun bir ahşap raf yığını tam duruyor ve biz arkasına saklanıp . İçleri farklı otlar, malzemeler ve yanık turuncu renkli sıvı şişeleriyle doludur.

Tuhaf koku karşısında burnumu kıvırıyorum.

Benim seviyemdeki raftan bakarak, eşyaların arasındaki geniş odayı araştırıyorum.

Geniş ve oval bir alan, her yere yerleştirilmiş meşaleler her şeyi donuk bir ışıkla aydınlatıyor, bu da ürkütücü bir his veriyor. Bazı ışıklar, tavanda kayaların arasındaki çatlaklardan aşağıya doğru parlıyor ve düz olmayan taş zeminde parlak noktalar oluşturarak yüzeyin oraya ne kadar yakın olduğunu merak etmeme neden oluyor.

Hücreler odanın her iki yanında birbirinin aynısı olarak sıralanıyor, ancak herhangi bir şekilde bir duvara bağlı olmadan yeraltı duvarlarının dışında serbestçe duruyorlar. Taş sütunlar hücreleri birbirinden ayırıyor, ancak diğer tarafını doğrudan görebildiğiniz onları ayakta tutan tek sağlam şey bu. Onları açmak için herhangi bir kapı göremiyorum ve mideme hastalıklı bir his yerleşiyor.

Gözlerim daha sonra merkeze kayıyor, kaba, büyük dikdörtgen bir taşın durduğu yükseltilmiş bir platform var ve diğer odada gördüğümüz canavarlardan biri onun üzerine zincirlenmiş.

Elim rafi sıkıca kavrarken, tuhaf, canavarca formu şiddetle sallanıyor, el ve ayak bileklerindeki zincirleri sallıyor.

Darius'a geniş gözlerle bakıyorum ve çenesinin gerildiğini görüyorum.

Gözlerim tekrar canavara dönüyor ve o da aniden başını geriye yatırıp ağzından çığlık atıyormuş gibi korkunç bir hırıltı çıkarıyor.

Neredeyse bir rogure'un çıkardığı sesle aynı... ama çok daha derin.

Rogure'ların sesi dengesizdir, bu canavarın sesi ise... kızgın.

Vücudunu tarıyorum, tıpkı diğer odada bulduğumuz rogure-insan-şey gibi. Bakışlarımı aşağıya doğru kaydırarak belden aşağısındaki gri deri yığınlarını inceliyorum, ta ki uyluklarının arasına ulaşana kadar. Kusmuk bir kez daha içimde yükselmekle tehdit .

Geri adım atmamak direniyorum, gördüklerimden, o şeylerden birinin o kadına yaptıklarından korkuyorum.

Gözlerimi soldaki hücrelere çeviriyorum, bize en yakın olanın üç aşağısındaki hücrelerden birinde hareket eden gölgeler görüyorum. Orada biri var...

Acı bir çığlık kafamı sağa, diğer hücrelere doğru savuruyor. Çıplak bir kadın bedeni aniden n parmaklıklara çarparak irkilmeme neden oldu. Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama hemen arkasından o insan görünümlü canavarlardan biri geliyor.

Onu hareketsiz bırakırken elim ağzıma gidiyor, sonra tekrar çığlık atıyor, elleri parmaklıkları kavırıyor, vücudu hıçkırıklarla sarsılıyor, içine itiliyor. parmaklıklar tekrar tekrar ritm tutuyor. Canavarın pençeye benzeyen elleri çıplak kalçalarını kavırıyor, ona doğru ileri ve geri hareket ettikçe kan damlamaya başlıyor, homurtuları rpermeme neden oluyor.

Oh Tanrım.

Bu...bu onu beceriyor.

Diğer odada olanların sadece bir anormallik olduğunu, bir canavarı bir dişiyle aynı odaya koymanın bir hata olduğunu düşündüm. Bulduğumuz notların sadece bir tesadüf olduğunu.

Ama şu anda tanık olduğum de aynı. Bilerek yapıyor.

Bulduğumuz notlar, yeni bir rogre'un bir dişiye nasıl sahiplendiğini, nasıl kızıştığını, nasıl hamile kaldığını ve nasıl taşındığını tam olarak doğruladı başka bir yerde.

Bodrumunda yaptığı şey bu muydu? Bu canavar benzeri insanlar bahsedilen yeni rogre'lar mı?

Ağlamaklı gözlerim diğerlerine dönüyor ve onların yüzünde de benzer bir şok ve iğrenme ifadesi var, kadının o canavar tarafından vahşice tecavüze uğradığını görmenin acısıyla karışık.

Darius'un gözleri benimkilerle buluşuyor ve ben içlerindeki öfkenin yavaş yavaş kurdu ele geçirdiğini görüyorum.

Bu kadına duyduğu öfkeyi görmek beni titreten bir nefes ekmeme neden oluyor ve kendimi toparlayarak öfkeyle gözyaşlarımı siliyorum. Dişlerimi gıcırdatıyorum ama ona bakmıyorum, kendisinin aynadaki halini görmesine izin veriyorum.

Bir varisin fkesi.

Başımı kadına doğru sallıyorum, hemen yanına gidip o lanet şeyi ondan uzaklaştırmak istiyorum. Maskemi kontrol ediyorum ve bıçağımı ayarlıyorum, onun emriyle bunu yapmaya hazırım, ama eli her türlü hareketi durduruyor.

Başını salladığında gözlerim açılıyor.

Ciddi olamaz, onu bırakamaz!

Kadının hıçkırıkları zayıflıyor ve adam bir an için gözlerini kapatıyor ama başını daha sert sallıyor.

Hayır, , hayır. Onu bu şekilde bırakamayız.

"Ona bir doz daha ultrian verin," diyor bir ses ve yemin ederim kalbim duruyor.

Nefes almıyorum, başımı yavaşça yeni gelen kişinin sesine çevirmek dışında hareket etmiyorum.

Bu yüzden Darius bana kafasını sallıyordu, orada başka birinin olduğunu biliyordu...

Erkek olan yanında bir başkasıyla içeri girer, her ikisi de pelerin giymiştir ama kukuletaları aşağıdadır. İki Higher, Frederick ve Mathew, odanın ortasına doğru ilerliyor.

O canavara.

Başka bir gölge gözüme çarpıyor.

Bir başka canavar vücudunu parmaklıklara dayamış, kadına tecavüz edişini izliyor. Hırlıyor, hafif sivri kulakları seğirirken ağzından tükürük damlıyor.

Sadece kaç tane var?

Küçük bir beden, daha aşağıdaki başka bir hücrenin parmaklıklarına yaklaşıyor. Önce küçük elleri, sonra da ağlamaklı bir yüz ve siyah saçları beliriyor.

Kalbim göğsümün içinde çılgınca atıyor.

Oh, Tanrım, Oscar. O burada.

Darius'u daha sıkı kavıyorum, tırnaklarım ona batarken bir elimi daha ağzıma götürüyorum ve çıkarmak istediğim çılgılığı yutuyorum.

"Josh, bak." Bakışlarımı takip ettiğini görüyorum ama gözlerimi hücreden ayırmıyorum.

Gölgeli bir beden daha belirdi, hızlı eller küçük bedeni aceleyle kavradı ama hücreye geri önce şişmiş yüzünü gördüm. Katy, annesi.

Runa içimden homurdanıyor, benim gördüklerimi görüyor, ben onların burada olmasından duyduğum rahatlama ve dehşeti kontrol etmeye çalışırken onlara gitmek istiyor.

"Buradalar," diye cevap veriyor Josh, onları bulduğumuz için rahatladığı her halinden belli, ancak bu açı ve düşük ışıktaki hepsinin orada olup olmadığını bilmiyoruz.

Elim Darius'un eline gidiyor, o da sıkıyor ve başıyla onaylıyor. Onları gördü.

Soluma doğru bir bakışlarımı Jerrod'a yöneltiyor. İçinde bulundukları hücreye bakarken gözleri dev gibi bir adamda hiç görmediğim kadar sert, baltasını sertçe kavrayışı eklemelerinin beyazlaşmasına neden oluyor.

Geliyoruz, .

"Artık uzun sürmez," diyor Mathew, kara gözleri kadına tecavüz eden canavara bakarken. "Umarım bu sürtük hayatta kalır." Hayatta kalmak mı? Ölü kadını düşünüyorum. Tanrılar, onun gibi kaç kişi vardı?

"Bu ay üç başarılı doğum gerçekleştirdik," diyor Frederick. "Ne yazık ki hepsi erkek ama faydalı olacaklar."

"Elbette." Mathew sallıyor ve önünde yatan canavara bakıyor. Ona doğru hırlıyor, boğazını parçalamaya çalışıyormuş gibi görünürken zincirler daha sert çınlıyor.

Frederick önümdeki rafta duranlara benzeyen bir şişeyi kaldırıyor ve kapağını çıkarıyor. Canavarın kafasına doğru götürüyor. alt çenesini yakalamak için elini kaldırıyor. Canavar homurdanıyor ve Frederick'in pençesinden kurtulmaya çalışıyor ama sonuçta zincirlenmiş durumda ve gidecek hiçbir yeri yok.

Frederick, canavar çılgınca sallanmaya, hırlamaya ve homurdanmaya başladığında bir kısmının yanlardan aşağı dökülmesini umursamadan sıvı içeriğini tıkırdayan ağzına sokar.

"İşte," diyor Mathew. " çözümleri ve yeni dişleriyle birlikte hücreye koyun. Umalım da ihtiyacımız olan şeyi üretebilsinler. Lord Higher'ı tekrar hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum."

"Sanırım bu sefer bir diş alacağız," diyor Frederick, artık tutarlı bile görünmeyen, gözleri buğulanmış, titreyen canavarın zincirlerini çözmeye başlarken. "Her zaman erkek evrelerinden geçiyoruz, şimdi diş zamanı Şimdi."

"Canavar incelendi ve en azından gebelik elde etmek için başarılı bir damızlık olduğu belirlendi." Kadına tecavüz eden diğer canavara bakıyor. "Bunu çok uzun zamandır yapıyoruz. Onu kendi tohumuyla dolduracak ve o da diğerleri gibi yeni bir nesil doğuracak, neye benzediği önemli değil. Bundan hiç şüphem yok."

Uzun zaman mı? Yeni nesil mi?

Darius küçük bir hırıltı çıkarıyor ve hepimizin kafası ona doğru savruluyor, fark edilmekten ve Darius'un ne yapacağından korkuyoruz. Güçleri dallar halinde etrafından süzülüyor, iki kalın ve uzun kütle benzeri kuyruk sırtından yukarı ve hafifçe uzağa doğru hareket ediyor, uçları her iki omzunun üzerinde görünüyor.

Kahretsin.

"Dar," diye fısıldıyorum olabildiğince sessizce, hırıltılar havayı delip geçerken ve gözleri benimkilere o kadar hızlı çarpıyor ki gözümü kırpmış olsaydım kafasını kaçırabilirdim

Bana dönerek.

zaman anlıyorum, neden bu kadar kızgın olduğunu.

Charles'ın ona söylediği gibi, yeni nesli yetiştirmek için başıma gelmesi gereken buydu.

"Katy ve Oscar'ı almalıyız, burada sürümden başka kimse olup olmadığına bakmalıyız." Başını eğiyor, gözlerinin akı kararıyor.

Henüz bulunamayız, sürümü güvenli bir yere , onlara ulaşmalıyım.

"Darius," diyorum olabildiğince alçak ve uyarıcı bir ses tonuyla ve burun delikleri alevleniyor. "Önce benim sürüm, sonra yok ederim." Öne uzanıyorum ve biraz güç veriyorum

parmak uçlarıma geliyor ve koluna bastırıyor.

Mavi, siyahına sarılıyor, onu karşılıyor ve sakinleştiriyor, sonunda Darius'un gözleri normale dönene kadar nazikçe dürtüyor, siyah teller ondan geliyor, yavaşça vücuduna geri çekiliyor.

Burun delikleri alevlenirken sessiz bir nefes alıyorum, kendini kontrol altına alıyor. Tüm bu süre boyunca göz temasını kaybetmedik ve geri gelebileceğini bilerek onu bekledim.

Başını sallayıp Katy ve Oscar'ın bulunduğu hücrelere doğru eğdiğinde rahat bir nefes alıyorum.

"Sen, sürün ve Jerrod onlara gideceksiniz," diye mırıldanıyor sessizce, çenesi titriyor. "Onları yakaladığınızda limandan çıkın. Hücreleri temizledikten ve başka üye bulamadıktan sonra diğer tarafa geçip dikkat dağıtacağız. Ya da başka birini."

"Onların haberi olmadan dikkatlerini nasıl dağıtacaksın?" Frederick'in hâlâ titreyen ve bilinci tam yerinde olmayan canavarı boynundaki zincirle sağ taraftaki hücreye sürükleyişini izlerken soruyorum.

Elini sallayarak parmaklıkları açıyor ve canavarı içeri iterek zinciri serbest bırakıyor. Demek sihirle açıyorlar.

Başka bir çığlık, başka bir vahşi hırlama, o canavarın konulduğu hücrenin içinde başka birine tecavüz ettiğini biliyorum.

Frederick gülerek, "Oh, gerçekten istiyor," diyor ve onun çığlıkları ve acısı havayı doldururken gözlerim kapanıyor, Darius'un kolunu sıkıca kavıyorum.

Bunu nasıl yapıyorlar? Bir kadına tecavüz ederken o şeyi nasıl açıkça oraya atabiliyorlar? Bana da böyle mi olurdu? Bu benim çantama oldu mu? Çalınanlara da böyle mi oldu?

Darius, "Onlar canavar, her ne türden olursa olsun," diye fısıldıyor ve ben gözlerimi açıp etrafa bakıyorum. "Bir rutin içindeler, bunu hissedebiliyorum, hepsi

erkekler yapabilir." Diğerlerine bakıyorum, gergin yüzlerini görüyorum, ne olduğunu biliyorum

Darius'un söyledikleri doğru. "Ona her ne verdilerse ondan kaynaklandı. Şu anda ona ait olana yaklaşmaya çalışan herhangi bir davetsiz misafire karşı koruyucu olacaktır, bunu kullanabiliriz."

"Bu dişiye daha fazla zarar vermez mi?" Ona soruyorum, gözlerim tekrar ona dönüyor.

Darius'un gözleri gerilir. "Başka seçeneğimiz yok. Bu almamız gereken bir risk. Bence o canavarı istemeyerek de olsa almak zorunda kalan her dişi ölümü hoş karşıladı."

O haklı. Diğer odada onlara ne yaptıklarını gördüm, ama ölmelerine izin verebilir miyim?

Darius elini bana doğru uzattı, gözleri kısa bir süre için Onlar gülerken, hala fark edilmediğimizden emin oluyorlar. Oraya bir öpücük kondurmadan önce parmak uçları alnımda geziniyor.

Kurdunun tenime süründüğünü hissediyorum, Runa karşılık veriyor.

"Onları varlığımızdan haberdar etmek ve sürü üyelerinizi buradan çıkarma riskini almak istemiyorsak yapabileceğimiz başka bir şey yok."

Tenime doğru fısıldıyor. "Onların bağırsaklarını deşmek istiyorum, Rhea. Yaptıkları her şey için onlara işkence etmek, sakatlamak ve kafalarını kesmek istiyorum." Vücudu her kelimeyle birlikte titriyor. "Beni bu rafları dolaşıp kılıcımı vücutlarına saplamaktan alıkoyan tek şey sürünün senin için ne kadar önemli olduğunu bilmem, bu yüzden benim için de önemli." Titreyerek nefes alıyorum.

Affet beni Zahariss, sana daha fazla ruh gelecek. "Sürünüz güvende olduğunda," diye homurdanıyor, sessiz bir mırıltının biraz üzerinde ama daha az ölümcül değil, "eğer yapabilirsem onlar için gideceğim. Onlar için hazırlıklı değiliz ve Diğerleri arka odada."

Hangi diğerleri?

"Fark edilmeden girip çıkmak daha iyi olabilir," diyorum isteksizce.

"Ölmelerini herkesten çok istiyorum ama haklısın, buna hazırlıklı değiliz."

Burada hiç Higher olacağını düşünmüyorduk... ama eğer bir yerlerde daha fazlası da varsa. Daha fazla Yüce mi? Cadıları belki?

Darius, "Sürünüzü buradan çıkarın," diye emretti. "Onlar gittikten sonra, kimliğimizi gizli tutabilirsek bir tanesini sorgulamak için almaya çalışabilirim."

Ona boyun eğmiş bir şekilde başımı sallıyorum. "Tamam."

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. "Güvende olmana ihtiyacım var Rhea. Onlara bu kadar yakın olman..." Gözleri benimkilere dönmeden önce başka tarafa bakıyor. "Mümkün olduğunca çabuk buradan ayrıl, Vihnarn."

Kokusunu içime çekiyorum ve başımı sallıyorum.

Sonra son bir bakışla ayrıldık.

Josh, Taylor, Colten, Hudson ve Jerrod'la birlikte rafların sonuna doğru sürünüyorum. Şimdi odanın arka tarafına geçmiş olan ve bir masaya bakan Higher'lara dönüp bakıyorum. Sırtları bize dönük olduğu için avantajlıyız.

Ama tıpkı Darius'un hissettiği gibi, başka bir figür aniden arkadan bir yerden onlara katılır.

Ben devam edene kadar, görünüşe göre bir muhafız olan yeni gelen kişi masada onlara katılırken bekliyorum.

Onlar tamamen masaya dalana kadar bekledikten uzun yığınların arkasından fırlayıp hücrelerin sonuna koşuyorum, kalbim gırtlığımda atıyor.

Oraya ulaştığımda, beni fark edip etmediklerini görmek için çömelerek uzun duvardan aşağı kayıyorum.

Yapmadılar.

Diğerleri de birer birer aynısını yaparken bekliyorum ve sonra Jerrod öne geçip hücre duvarının etrafına bakıyor.

Higher'ların artık daha yüksek sesle, Mathew'un daha öfkeli konuştuğunu duyuyoruz ve parmaklıkların arkasını görebildiğimiz için sessiz ve temkinli bir şekilde hücrelerin arkasına doğru ilerliyoruz... tıpkı onlar gibi.

Geçerken hücrelerin içine bakıyorum.

Daha fazla ceset, hepsi kadın, hepsi başarısız.

Bu ben olabilirdim, bu benim sürüm olabilirdi.

Yaptıkları için hepsine acı çektireceğim. Bunu yapana kadar dinlenmeyeceğim. Bu ister şimdi olsun, ister sonra.

Sihir elimi ansızın kaplıyor ve göğsüme koyuyorum, öfke o kadar hızlı yüzeye çıkıyor ki, kendimi sabitlemek için bir çubuğa tutunmak zorunda kalıyorum.

"*Sorun nedir?*" Josh soruyor. Elime bakıyor. "*Siktir, şimdi olmaz Rhea, kontrol et.*"

"*Deniyorum.*" Runa içimde hırlıyor, volta atıyor ve huzursuz; zihinsel olarak başını okşuyorum, beni sakinleştirmesi için onu sakinleştirmeye çalışıyorum.

Parmaklıkların arasından bakıyorum ve diğer taraftan Darius'un gözlerinin üzerimde olduğunu görüyorum, adamları da zaten orada.

Aramızda iki sıra hücre olabilir ama onun içine bakması bile beni sakinleştirmeye yetiyor.

Runa sızlanıyor ve Darius buraya gelmeden önce büyümü geri çekerek sakinleşiyorum.

Başımı sallayarak ona iyi olduğumu söylüyorum ve o da bana uzun uzun bakarak devam ediyor.

"İyi misin?" Josh'un ses tonu endişe doludur.

"Ben iyiyim." Gözlerim diğerlerine gidiyor ve başımı sallayarak devam etmesini söylüyorum.

Güçlendirici bir nefes alarak Oscar ve Katy'nin hücreye nişan alıyoruz, bu taraftaki ve Darius'un tarafındaki canavarlar kadınları *öldüresiye* sikmeye devam ederken sesimizi çıkarmıyoruz.

Çığlıklarının sesi kalbimi parçalıyor. Sürümü onları kurtarmaya tercih ettiğim için içimde bir şeyler ölüyor gibi hissediyorum.

Ama sadece onlar değil.

Eğer Yüce'ler bizi görürse, her şey biter. Darius'un onlara karşı olduğunu bilecekler ve sonra Vrohkaria'nın geri kalanı onların pençesinde olmaya devam edecek.

Bunun izin veremeyiz.

Odanın diğer tarafındaki canavar öfkeyle kükrerken yükselen sesler kulaklarıma ulaşıyor ve Darius'un bir şey yaptığını bilerek adımlarımızı hızlandırıyoruz.

Bir sonraki hücrenin parmaklıklarından odanın diğer tarafına bakıyorum ve canavarın dişiyle sertçe yakaladığını ve yere ittiğini görüyorum, etrafına bakarken, hırlarken ve kükrerken tüm vücudu onu kaplıyor.

Affet beni.

Parmaklar, küçük bir çığlıkla birlikte bir sonraki hücrenin parmaklıklarını kavırıyor ve kafamı o korkunç sahneden uzaklaştıran şey de bu oluyor.

Jerrod onun yanında diz çökmüş, minik ellerini tutuyor. "Şşşt, kudretli balta," diyor sessizce. Küçük bedeni titreyen Oscar'la konuşuyor.

Hudson, Colten ve Taylor daha aşağıdadır, ellerini parmaklıkların arasından uzatarak çılginca bir şeyler fısıldarlar.

Sonra çömeliyorum, hücreye baktığımda dizlerimin bağı çözülüyor, içeride neredeyse tüm sürü üyelerimi gördüğümde kendi gözyaşlarım akıyor.

Jerrod için hemen "O bizimle," diyorum. Kaçırıldıklarından beri ne olduğunu bilmiyorlar ve yüzlerindeki dehşet ifadesinin anlamı şu

Korku içinde ona bakarken, boyunlarını .

Finn, Axel, Eliza, Katy, Oscar. Elijah, Leah, annesi, Nathen, Lacy ve hücre duvarına yaslanmış, iki üyenin arasına sıkışmış Sam boş gözlerle ileriye bakarken, Sybil elini tutarken birkaç üye daha

Bir araya toplanın.

Diğer tarafta bir ceset görüyorum ve Ben olduğunu fark ediyorum.

"Alfa," Katy'nin titreyen sesi, oğluna ve onu ilk etapta Eridian'dan uzaklaştıran Elit'e bakarken bana çarpıyor. "Yaşıyorsun," diyor ve başımı sallıyorum, sessizlik için bir elimi dudaklarıma koyuyorum, sonra öne uzanıp elini sıkıyorum.

"Diğerleri mi?" Mırıldanıyorum ve Ben'e bakarken yanaklarından daha fazla gözyaşı dökülüyor.

Başımı sallıyorum, keder beni sarıyor.

"Seni buradan çıkaracağız," diyorum ona sessizce, bu hücrede toplanmış olan sürümden geriye kalanlara bakarak. On yedi kişi. "Gelin, toplanın, hepiniz," diyorum ve sürüm bana doğru koşuyor, yavrular ağlıyor ve diğerleri zar zor bir arada duruyor. "Jerrod, onları geri götür," diyorum ve o da bana doğru bakıyor, kafası karışmış bir halde. "Hudson, Colten, Taylor. Onunla gidin."

Hudson ve Colten birbirlerine bakarken Taylor bana "Bu iyi fikir değil," diyor.

"Sana ihtiyaçları olacak," diyorum çantama bakarak. "Sen gitmezsen onlar da gitmez."

Jerrod'dan korktuklarını bildikleri için başlarını sallarlar.

Jerrod odanın diğer ucundaki kardeşlerine bakar. "Dari-" diye başlar.

"Onları güvende tutacağın konusunda sana güveniyorum Jerrod." Ona sert bir bakış atıyorum ve gözlerimi şu anda birbirlerine sokulmuş olan Katy ve Oscar'a çeviriyorum. "Kalmam gerek burada Darius'la birlikte ol ve bu odada bunu hak eden her orospu çocuğunu öldür." Öfkemi, güçlerimi kontrol altında tutmaya çalışıyorum ve bunu daha ne kadar sürdürebileceğimi bilmiyorum.

Jerrod hala emin görünmüyor, Darius'un isteklerine karşı geleceğini biliyor. Ben de daha önce hiç yapmadığım bir şey yaptım.

"Ben Zahariss'in varisiyim, ne emredersem onu yapacaksın." Ses tonumdaki emri hissederek gözleri hafifçe açılıyor ve ardından bana küçük bir sırıtış atıyor.

"Bu senin kafan, Rhea. Darius seni erken bir mezara gönderecek." Omuz , üstesinden gelebilirim.

Paniklemiş görünen sürüme "Onunla gidin, güvenliğiniz sağlanacak, söz veriyorum," diyorum. "Gidin." Jerrod'un atıldım ve o da cebinden bir liman taşı çıkardı. Diğerleri sırt çantalarıyla birlikte kaybolduğu için sadece birkaçımız bir tane taşıyordu.

Sürüm parmaklıklardan bize doğru ilerliyor, Eliza ve Sybill Sam'i sürüklüyor ve hepsinin birbirine dokunduğundan emin oluyorum. Jerrod bir elinde taşı tutarken elini yavaşça parmaklıkların arasından geçiriyor. Elini küçük Oscar'ın başının arkasına koyuyorum, Jerrod'un gözleri Katy'nin üzerinde ve sonra kayboluyorlar.

Göz açıp kapayıncaya kadar güvende olurlar.

Parmaklıklara yaslanıyorum, rahatlama gözyaşları yüzümden aşağı süzülüyor. Josh'un yanıma geldiğini hissediyorum, alnı şakağıma dayanıyor ve ben de ona doğru eğiliyorum.

Beni terk etmeyeceğini , o yüzden sormama bile yoktu.

"Buraya hepsi için zamanında gelemedik," diye Josh'a sesleniyorum.

"Hayır, ama yakalamayı başardık. Geri kalanlar artık huzur içinde özgürce koşabilir," diye cevap veriyor ve pelerininin kapüşonundan saçlarını okşuyor. Kederinin rahatlamayla karıştığını hissedebiliyorum ve ikimizin de bir anlığına rahatlamaya ihtiyacı var.

Higher'ın sesleri aniden beklediğimden daha yakın geliyor ve kalbim sinirden zonkluyor. Ama başka bir kükreme havayı deliyor ve gözlerim odanın içinde, parmaklıkların arasından Darius'a kayıyor.

Karanlık buradan görülebiliyor.

artık boş olan hücreye bakıyor, hâlâ burada olduğumu öğrenince dudakları sessiz bir hırıltıya dönüşüyor. Ama yapabileceği hiçbir şey yok.

"Ona çok mu fazla verdik?" Frederick soruyor.

"onun böyle davranmasına neden olacağını sanmıyorum." Bu Higher Mathew'dan geliyor.

"O zaman tamir et!" Frederick bağırır. "Eğer hamile kalmadan önce öldürürse, bunun sorumlusu siz olacaksınız, anlıyor musunuz!"

"Ve seninki!" Mathew bocalayarak şöyle diyor. "İkimiz de bu işe atandık."

"Senin yüzünden Lord Higher'ın gazabına uğramayacağım."

Kılıcımı kınından çıkararak ayağa kalkıyorum ve Darius'a tam olarak ne düşündüğümü gözlerimle anlatıyorum.

Belki o dişileri kurtarabiliriz.

İleri geri adım atıyor, durup başını tekrar eğmeden önce gerginliği odanın diğer tarafından görülebiliyor. Ne olduğunu merak ederek onu takip ediyorum.

duyuyor.

"Bunu kaybedersek, uyumluluk testlerinden geçmek için biraz hareket etmemiz gerekecek," diye homurdanıyor Frederick. "Bunu yapmak için zamanımız olmayacak. Lord Higher sonuç bekliyor."

"Peki ya Kaden?" Mathew soruyor ve kalp atışlarını , Runa içimde hazır ola geçiyor.

Josh yanımda geriliyor, başını eğiyor.

"Charles zaten Kaden'i buraya getirip ultrian serumunu vermek istiyor, sadece zaman dilimini hızlandırabiliriz. Kaden sevişme ihtiyacını inkar edemeyecek ve sonra onu birkaç kadınla birlikte bir hücreye atacağız. Serum alabileceğinden eminim, bu yüzden onu test etmemize gerek yok." Frederick kıkırdıyor.

"Damarlarında orijinal soy akıyor, daha zayıf olsa da, biz diğerlerini test ederken Lord Higher için bir Varis üretebilecek."

Frederick mırıldanır. "Bu kötü bir fikir değil. Onu zapt etmeden önce biraz dövmemiz gerekecek..."

Onların sözleriyle görüşüm beyazlaşıyor, kan vücuduma hücum ediyor ve kulaklarımda bir gümbürtü başlıyor. Gücüm içime akıyor, onu durduramıyorum, durdurmaya çalışamıyorum bile.

Hareket ettiğimin farkında bile değilim, şu anda hücrelerin arkasından çıkıp odanın ortasına doğru ilerlediğimi bile bilmiyorum.

Taş levhayı.

Vücudumda hissettiğim tek şey iki düşünce:

Öldür. Korum.

Ve sonra, hem Highers hem de muhafız odada başka birinin olduğunu hissederek masaya dönerler. Gözleri kısa bir süre için Bilinmeyen biri, ama onlara hırslıyorum, Runa'nın yüzeye o kadar yakın olduğunu hissediyorum ki patlayacakmış gibi geliyor.

"Sen de kimsin lan!" Frederick, muhafızı kılıcını kınından çıkarırken talepte bulunur.

Sanırım artık saklanmak yok.

TWENTY FIVE

RHEA

Maskemi indiriyorum ve başımdaki kukuletayı çıkarıyorum. Alçak sesle hırlıyorum, dişlerimi onlara gösterirken dudaklarım geriye doğru sıyrılıyor.

Etrafımdaki havanın anında değiştiğini hissediyorum. Kötülük ve yanlışıklık beni boğmaya çalışıyor. Görünmez kalınlıkta bir battaniye gibi tenimi kaplıyor. Higher'lar yüzlerini bana dönerken etrafı kaplıyor.

"Bu Lasandrhea değil mi?" diyor Yüksek Mathew, dudaklarını bölen bir sırtışıla.

Canavarların dişilere tecavüz edişini, o canavarların eline düşmekten başka çareleri kalmadığı için hâlâ duyabiliyorum.

Onlara yardım etmeliyim ama Kade ile ne yapmayı planladıklarını bana tam olarak anlatmaları gerekiyor. Bunu neden yapıyorlar?

Maize'de yaptığım hatayı yapmayacağım.

"Şimdi, bu bir sürpriz değil mi?" diye mırıldanan Frederick, masadan uzaklaşır. onu bu kadar meşgul eden masa. Hırıltılı bir homurtu daha duyulur ve dudakları kibirli bir sırtışı dönuşür. "Yeni ve geliştirilmiş rogure'ları beğendin mi? Lasandrhea?" diye soruyor ve bedenim sarsılıyor.

Yeni ve geliştirilmiş mi?

"Rhea, ne yapıyorsun!" Josh bağlantıdan bağılıyor ve saklandığı yerden çıkmaya hazırlandığını biliyorum.

"Orada kal," diye karşılık verdim. "Burada başka kimsenin olduğunu bilmiyorlar."

Frederick'e hiçbir şey söylemiyorum, onun ve diğerlerinin fark etmediği Elitlerin hâlâ hücrelerin arkasında saklandığını hissediyorum. Ancak fark ettiğim şey

Daha fazla Highers muhafızı arka taraftaki başka bir kapıdan odaya giriyor. Zırhları üzerlerinde ve kılıçları hazır, Frederick, Mathew ve takımlarının baş muhafızı olması gereken kişinin arkasında yarım bir daire oluşturuyorlar.

"Burada olmanızdan şikâyetçi olduğumdan değil, aslında bu mükemmel bir şey," diyor Frederick elini yana doğru sallarken. Mathew sağ tarafa doğru ilerleyip büyük bir ızgaranın önünde çömelirken gülümsemesi sinsice. "Lord Higher teslimatınız için bizi ödüllendirmekle kalmayacak, aynı zamanda yeni hayatınızla da tanıştırlacaksınız."

"Hangisi?" diyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

"Üreyen bir vücut. Bir başkasının sıkması için bir delik. Yine endişelenme," diyor, gözleri güvenceye dönüşüyor. "Herhangi bir yırtık ya da kesiği iyileştirebiliriz. Sana göz kulak olacağız."

"Bunu neden yapıyorsun, ne istiyorsun?"

Mathew elini ızgaranın üzerinde gezdiriyor, ızgaranın önünde bir rün beliriyor kaybolur ve hırıltı sesleri odaya ulaşır. Bir sürü. Çok fazla.

Frederick sırtıyor. "Gelecek nesil güçlü olacak. Seçilemeyenler Lord Higher'a gidecek, onları etrafına toplamayı seviyor sekiz kontrollerini yapmadan önce."

Ne için sekiz hafta?

"Neden bir sonraki nesil daha güçlü olmak zorunda?"

Mathew ızgarayı kaldırıp bir elini içeri uzatırken ben dikkatle izliyorum, kalbim hareketle çarpıyor. Elini kaldırıyor ve daha da geriye giderek bir zinciri ortaya çıkarıyor. Diğer kolunu kaldırdığında, içinden koyu mor teller dökülüyor ve oda bu güçle dolduğunda keskin bir nefes alıyorum.

Benim ve Darius'un büyüü Tanrılar tarafından verilmiş gibi hissediyorum.

Bu güce nasıl sahip oldular?

O gülerken gözlerim bir an için Fredericks'e kayıyor. "İstedığımız şey için daha güçlü olmaları gerekiyor."

Gözlerimi Darius'a ve adamlarına çevirmemek için , onu ele vermemek için ona yanlış bir şekilde bağlanmış gibi hissettiren mor ipi izlemeye devam ediyorum.

Bir kıkırdama daha dikkatimi Frederick'e geri getiriyor ama göz ucuyla o büyüü izlediğimden emin oluyorum.

"Ahh, evet," diyor. "Yüce'lerin Varis gücüne sahip olduğunu bilmiyordun, değil mi?"

"Nasıl ?" Elim kılıcımın kabzasında sıkılaşıırken, sıkılmış dişlerimin arasından gıcırdatıyorum.

"Biz Yüce'ler yirmi yılı aşkın bir bir şekilde Varis gücüne sahibiz," diye mırıldanıyor ve ızgaranın kaldırıldığı delikten daha fazla hırıltı gelirken gülümsüyor. "Şimdi, bazılarının diğerlerinden daha fazla var, ama aldığımız ne büyük bir armağan. Bunun için annene teşekkür edebilirsin, Lasandrhea."

Annemden bahsedince kalbim boğazıma düğümleniyor. "Ne?" Kelimeleri zar zor çıkarıyorum, kelime bir fısıltıdan daha fazla değil, ama Gözlerindeki kötü niyetli parıltı beni duyduğunu anlamamı sağlıyor.

"Çok güzel bir kadındı," diyor hüznle, ben kim bilir kaçınıcı kez kusmamaya çalışırken. "Ama ne yazık ki, bize yasaktı."

Mathew zinciri daha sert çekerek odanın ortasına doğru ilerliyor ve ben daha da uzaklaşıyorum, diğerlerine daha fazla muhafızın katıldığını gördüğümde hepsini gördüğümünden emin olmak istiyorum.

Tanrım, sayıca azız.

Ama bu, bundan sonra göreceğim şeyle ilgili sorunlarımın en küçüğü.

Zemindeki delikten pençeli bir el , keskinliği sert taşı kazabilir ve onu sıkıca kavrar. Erkek homurdanırken Mathew'in gücünün koyu menekşesi hafifçe kalınlaşıyor ve hırlayan bir canavar belirmeden önce pençeli bir el daha ortaya çıkıyor.

Sonunda panik içindeki gözlerimi Darius'a çeviriyorum ve o da gölgelerin arasında ilerlemeye başlıyor.

"*Rhea...*" Josh endişeyle söylüyor.

Canavar kendini delikten çıkarıyor, arka ayağını vücudunun devasa kütlesi ortaya çıkıyor ve pençeli bir ayak konuyor. Mathew'in güçleri beline dolanmış durumda ve bunun canavarın aşağıdaki her ne haltsa oradan çıkmasına yardım etmek için kullanıldığını anlıyorum.

Biraz daha geri çekilip tekrar Darius'a bakıyorum ama onu göremiyorum.

Ellerim terlemeye başladı ve yeni rogure ile bacaklarım hafifçe titriyor. boyu bir metreyi aşıyor. Kıçının alt yarısı bir rogure gibi parçalar halinde çürürken, saçları geri kalanını kaplar. Tıpkı diğerleri gibi.

Başını kaldırıp hâlâ kurda benzeyen burnundan derin derin nefes alıyor korkunç, cırtlak bir hırıltı çıkarıyor.

"Görüyor musun? Muhteşem," diyor Frederick ama ben gözlerimi canavara kilitlemeye devam ediyorum. "Yapımı uzun yıllar sürdürdün ve sonunda başardık," diyerek gülüyor ve kollarını canavara doğru uzatıyor.

"Neyi başardın?" Bilmekten korkarak titreyen dudaklarımın arasından soruyorum.

"Elbette bu yeni haydutları yaparken. Onları üretebiliyoruz, kontrol edebiliyoruz, onlardan bir ordumuz var" diye övünüyor. Dizlerimi kilitliyorum, bana söylediği sözlerle beni hayal kırıklığına uğratmamalarını diliyorum.

"Lasandrhea, buraya gelmen mükemmel bir zamanlama. Bu canavar henüz üreme kabiliyeti açısından test edilmedi ama seni çalıştırmak iyi olur." Beni çalıştırmak... "Ve sen de Lord Higher hayatta olduğunu öğrendiğinden beri becerilmek ve yetiştirilmek isteniyordun. Mükemmel zamanlama."

Öğürüyorum. "Annen onun planlarını bozmayı başardı ama ne yazık ki Lord Higher bir süredir bu yeni hedef için çalışıyordu."

Mathew parmaklarını şıklatıyor ve hırlayan canavar duruyor, her ses kesiliyor. "Ricorium," diye mırıldanıyor Mathew elini hayvanın kıllı tarafında gezdirirken.

Canavar, canavar, her ne haltsa, kafasını ona doğru uzatıyor ve Mathew büyüsünü geri çağırırken zinciri bırakıyor.

Sikeyim.

Tanıdık bir güç yuvarlanması odayı doldururken gözlerim onlar ve yeni haydut arasında gidip geliyor, alnımda ter damlaları oluşuyor. Başım Darius'un olduğu yere gidiyor ve onun şimdi hücre sırasının arkasından çıktığını görüyorum.

"Yüce Frederick, Vrohkaria'lı Yüce Mathew, vatana suçlusunuz ve ülkenin yasaları uyarınca ölüme mahkûm edildiniz," diye anons ediyor ve yanıma geliyor, ondan akan güç tereddüt etmeden benimkini çağırıyor. O devam ederken işaretlerim belirliyor. "Bugün öleceksiniz," diyor onlara. "Bundan hiç şüpheleniz olmasın." Diğer Elitler ve Josh arkamızdan geliyor ve hazır bir şekilde arkamızda duruyorlar.

Frederick gürültülü bir kahkaha atıp manik gözleri parlayınca sinirlerim tepeme çıkıyor.

"Vay, vay, Alfa Darius," diyor. "Islak bir amcığın seni Yüce'lere karşı ihanete sürükleyeceğini kim ? Kokunu ondan alabiliyorum evlat." Darius hırlıyor, gücünün mürekkep gibi dalları vücudunu bir ikinci deri. "Lord Higher'ın sadakatini değiştirdiğini öğrenmesi için sabırsızlanıyorum. Seninle eğlenecek. Baban olsa hayal kırıklığına uğradım." Buna üzülmüş gibi kaşlarını çatıyor.

"İnsanları kaçıran ve iradeleri dışında üzerlerinde deney yapan ya da babamın yaptığı gibi başkalarını istismar eden bir adam ya da kurt olduğunu iddia etmiyorum."

"Ah, ama o senin babandı," diye zalimce gülümsüyor Frederick, Mathew gülerken, gözleri benim üzerimde. "Ve o da bizim gibi kadınların gırtlaklarının sikilmesini ve baygınken vücutlarıyla oynanmasını izlemekten çok hoşlanırdı. Seni evinde ziyaret etmekten çok keyif aldık, Lasandrhea."

Görüşüm bulanıklaşıyor ve Darius'un koluna tutunuyorum, anıları uzak tutmaya çalışıyorum, beni boğmaları için onlara gömülmeme izin çalışıyorum.

Darius yanımda hareketsiz duruyor, kıpırdamıyor, seğirmiyor. Ben burnumdan ağır ağır nefes alırken, o tutuşumun altında katı bir form oluşturuyor. Yer ayaklarının altında hafifçe titriyor, gücü yerden ayak bileklerine kadar dönen bir rüzgâr gibi geliyor.

Avuç içi yanağından yavaşça yukarı doğru kalkıyor ve ben izliyorum, gözlerim yanağıma ulaşana kadar onu takip ediyor. Sanki hiç düşünmeden yapmış gibi, hareket otomatik ve parmakları çenemin altına gelene kadar elini hareket ettirirken sıcaklığının beni rahatlatmasına izin veriyorum.

Yüzümü nazikçe kaldırarak, gözlerim göğsüne doğru ilerliyor ve koyu renkli Varis işaretlerinin nabzının attığı boynunda dinleniyor, benimkilerin de aynı şekilde tekrar ettiğini hissediyorum. Ne zaman Sonunda yüzüne ulaştığında, gözleri parlayan, açık yeşil göz bebekleri ve gümüş benekleri dışında tamamen siyahtır.

İçindeki kurdu hissediyorum, artık yüzeye o kadar yakın ki yıkımı hissedebiliyorum, ama içimdeki utancı görebildiğini, Frederick'in sözlerindeki acıyı hissedebildiğini bilsem de bakışlarımı kaçırmıyorum, bu duyguyu kovmak için ne kadar uğraşırsam .

"Dinleme Vihnarn," diye gürlüyor, sesi derinden geliyor ve bana böyle seslenmesine gözlerimi kapatıyorum. "Onun kalbini sana getireceğim," diye devam ediyor. "Onu hâlâ nefes alan bedeninden söküp alacağım. Son nefesini verirken bunu ona göstereceğim. Göreceği son şey, Cazier'in Varisi'nin Kendisine ait olana yapılan her şeyin intikamını almak için." Sözleri karşısında ürperiyorum, gözlerim iki omzunun arkasında süzülen gücünün kuyruklarını görmek için açılıyor.

Frederick ve Mathew
gülüyorlar. Ama gülmeleri
gerektiğini sanmıyorum.

"Bir Yüce'ye karşı gelebileceğini mi sanıyorsun?" Mathew hâlâ yanında duran canavara bakarak şöyle diyor.

Onlara dönüp bakmadan önce bakışlarımı sertleştiriyor, çiçeklerin arasında koşan ve yıldızların altında dans eden küçük kız için duyduğum soğuk öfkenin daha da derinleştiğini hissediyorum.

"Dar," diye fısıldıyorum. Cevap vermiyor ama başını eğişinden dinlediğini anlıyorum. "Eğer benim müdahalem olmadan onun kalbini almana izin vereceğimi sanıyorsan, beni hiç tanımıyorsun demektir."

Nefes nefese bir kahkaha atıyor. "Küçük kurt," diye gürlüyor göğsünün derinliklerinden, bu beni içten içe aydınlatıyor. "Eğer vücutlarında senin kılıcının açtığı en az bir yara bulamazsam, büyük hayal kırıklığına uğrayacağım." Dönüyorum

Gözlerini ona çevirir ve kararlı bir hal alır. "Ama kendine zarar verersen sana yapacaklarımdan ben sorumlu olmayacağım." Gözlerimi kırıştırıyorum, sonra başımı sallamadan önce tekrar kırıştırıyorum.

Karanlık bir anda etrafımızı sarıyor ve içinde bulunduğumuz alanı aydınlatmak için gücümü avuçlarıma çağırıyorum.

Büyümü nasıl kontrol edeceğimi düşünmem, nazikçe denemem ve istediğimi yapmasını sağlamam.

Hayır.

Ayrıldığımız için fazla düşünemiyorum ve duyabildiğim kalp atışlarına için duyularımı açıyorum.

Darius'un büyüünün buradaki her yeri biliyorum ama bariyerin içinde sadece biz varız. Geniş bir daire çizerek etrafta dolaşıyor, muhafızlarıyla birlikte onların alarm çığlıklarını dinliyoruz.

Josh yanımda sessizce nefes alıyor, gözleri öfkeli ve eli bıçağını sıkıyor. Bana bakıyor ve hazır olduğunu başıyla işaret ediyor. Elitler birbirlerine bakmıyorlar bile, herhangi bir şekilde iletişim kurmuyorlar, muhtemelen bunu yüzlerce kez birlikte yaptıkları için ne olacağını zaten biliyorlar.

Yüksekler destek için bağılıyor ve baş muhafızın etrafta dolaştığını duyabiliyorum. Ani bir mor parıltı görülüyor ve canavar kükrüyor, kafeslerdeki diğer canavarların da onlarla birlikte kükremesine neden oluyor.

Hepsinin arkasına yerleştiğimizde Darius bana bakıp gözlerini kalçamdaki ve kolumdaki kesiğin üzerinde gezdirirken kalbim çarpıyor, sonra bir saniye sonra karanlık buharlaşıyor.

İleri atıldım ve bıçağım muhafızın boynuna saplandı, o daha bir şey yapamadan öldü.

Elitlerin doğrudan Higher'lara yöneldiğini görüyorum, Josh arkasını dönüyor ve daha fazla muhafız odaya doluşurken hırslıyor.

Diğerlerinin Yüce'lere gideceğine güvenerek, canavar tekrar kükrerken muhafızlara doğru ilerliyoruz. Kılıcımla saldırıyorum, bir muhafızın omzunu yakalıyorum ve gücümü elime çağırıyorum. Gücün avucumda yoğunlaştığını hissedip kaldırıyorum ve itiyorum. Ardından gelen bir büyü dalgası muhafızlardan bazılarına çarpıyor ve ön safları devriliyor.

Josh üzerlerinde, ben de ona katıldığımda kırmızı bir su birikintisi görünene kadar kesiyor ve bıçaklıyor.

Arkadan daha fazla muhafız geliyor ve içimde mide bulandırıcı bir his var. Belki de içeri girmişlerdir. Ve eğer yaptılarsa, bu birinin geri destek istediği anlamına gelir.

Bu da diğer Higher'ların bilebileceği anlamına geliyor. Siktir, siktir, siktir.

"Darius!" Bir bıçağın kıvrımı kafama doğru gelirken geriye doğru eğilerek bağıyorum.

"Evet, küçük kurt," diye ve sonra bir mor top uçarak bir muhafızı göğsünden vuruyor.

Hepimiz onun öksürmesini, ağzından kan fışkırmasını, güç topunun göğsüne gömülmesini, vücudunu yok etmesini, buharlaşana kadar derinlere indikçe küçülmesini izliyor gibiyiz.

ortasında ince bir deri tabakası görüyorum, bu sırtı olmalı ve sonra vücudu düşüyor.

"Rhea, çekil!" Josh'un panik içindeki ses tonuyla anında yere atlıyorum. Bir top daha.

Arkama bakıyorum ve Frederick'in gülümsediğini görüyorum, az önce muhafızlarından birini öldürmüş olmasını umursamıyor bile.

Darius homurdanır ve ona doğru gider.

Yerden kalkıp kılıcımı kaldırdığımda başka bir kılıç bana doğru geliyor, kahverengi gözleri nefretle dolu.

"Sizi umursamıyorlar," diye onu ikna etmeye çalışıyorum. "Sırf bana ulaşmak için hepinizi öldürecekler. Gidin buradan."

Küçümsüyor. "Hain fahişe." Tanrılar kahretsin.

Hakimiyetimi serbest bırakıyorum ve o inliyor, vücudu biraz kendine katlanıyor ve ben onu kalbinden bıçaklıyorum.

Aniden yan tarafa savrulduğum, üzerimde ağır bir yük vardı. bıçak uçuyordu. İnledim, ellerimi kaldırıp o pisliği üzerimden iterken Josh

adımı haykırıyor.

Ellerimdeki gücü dışarı itiyorum ve muhafızı odanın bir ucundan diğer ucuna uçuruyor, diğer muhafızlara çarpıyor ve yere devriliyorlar.

Daha fazla bağırs ve Damian'ın onları kesip biçtiği görülürken daha fazla lanet muhafız içeri giriyor. İnsanlık dışı bir inilti başımı çevirip Zaide'nin canavarla dövüşünü izlememe neden oluyor, devasa pençeleri havada süzülerek ona doğru ilerliyor.

Darius ve Leo Higher'ların güç toplarından kaçarak onları meşgul ediyor ama Darius'un kendi büyüünü gönderdiğini görüyorum, yüzü öfke dolu. Siyah bir kütle kısa sivri uçlara dönüşüyor ve onları elinden fırlatıyor ama Yüce'ler bariyerlerini kurarak onları koruyor.

Bileğime dokunan bir el nefesimi kesiyor ve diğer ayağımla yüzünü hedef alarak tekme atarken bakmıyorum bile. Kemik çıtırtılarını duyuyorum ve sonra elim göğsüne gidiyor, ona güç gönderiyor.

Tökezleyerek geri çekiliyor ve gözlerim altımda, üzerine düştüğüm ızgaralara gidiyor. Hırıltılara ve hırıltılara.

Gözlerin ışıltısı bana bakıyor.

Yüzlerce, yüzlerce göz ve bedenim titriyor. Tanrılar.

Ayağa kalktım, kalçamdaki acıdan tıslayarak kurtuldum.

hareketsiz duruyor, sonra çöküyor. Düşmanlarımızdan kaçının hâlâ burada olduğunu görünce tekrar aşağı iniyorum ve elimi uyluğuma koyarak kanın içine işlemesini sağlıyorum. Yeterince kan topladıktan sonra avucumu taş zemine koyuyorum. "*Va ka reidu, lec fa dienn,*" diye zikrediyorum. "Zahariss, bana koruma ver."

Bir büyü dalgası zemini kaplıyor ve Josh, Damian ve ben geri çekilip yeniden değerlendirirken bazı muhafızlar dizlerinin üzerine çöküyor.

Darius ve Leo rafların olduğu yerde, Zaide merkeze yakın bir yerde canavarla savaşıırken Higher'larla savaşıyor, ortadaki taşın üzerinden yuvarlanırken pençeli bir el ona çarpıyor ve anında yan tarafı parçalıyor.

Damian başını muhafızların çıktığı kapıya doğru sallarken, "Ben arkadan gireceğim," diyor. Josh ve ben de başımızı salladık.

O giderken, Josh ve ben hücrelerin bir tarafına geri çekiliyoruz ve gittikçe en az yirmi muhafızı gözlüyoruz. Benim büyü çarptıklarında, atılmış bir bıçağı alıyorum ve tekrar saldırıyoruz.

Savaşın içinde kayboluruz, kaçarız, keseriz, bıçaklarız ve vururuz.

Nefes nefese kalıyorum, savurup bir muhafızın suratına tekme atarken dönüp bir diğerini omzundan bıçaklıyorum. Kan beni ve taş zemini kaplıyor, diğerlerinin kavgı sesleri bize ulaşılıyor.

Bir Yüksek'in kellesini almadan önce bunları çıkarmam gerek. Runa bu düşünceden hoşlanarak içinden homurdanıyor.

Bir muhafız Josh'u karnından yakalamayı başarıyor ve ben de kendi büyümden bir top gönderiyorum, top isabet ettiğinde onu yana savuruyorum. Kaburgalarını tutarak haykırıyor. Ellerini kaldırdığında kanla doluydu.

"İyi misin?" Josh'a soruyorum, bir kılıç başımı almadan önce arkama yaslanıyorum. "İyiyim," diye homurdanıyor.

Kılıcımı havaya savurup başka bir muhafızla çarpışırken bacağımı tekmeleyip kaburgalarına vuruyorum, dönüp başka bir top gönderiyorum ve muhafızın suratına çarpıyorum. Geriye savrulup yerdeki bir cesede takılıyor, kılıcımı göğsüne indiriyorum, iki cesede ve taş zemine çarpmanın titreşimi kılıcımdan yukarı çıkıp elimi titretiyor.

"Yuvarlan!" Komutun kimin için olduğunu bilmiyorum ama hem Josh hem de ben bunu yapıyoruz, sonra bir muhafızın suratına bir ok saplanıyor.

Bir bıçaktan sıyrılıp diğerine yan adımlarla yaklaşarak kendi bıçağımı yeni bir bıçakla çarpışmak üzere kaldırıyorum.

Bir daire çiziyoruz, sırtı Elitlere dönük. Tekme atarak onu dizinin üstünden yakalıyorum ve bıçağımı karnına saplıyorum. Homurdanıyor ve öne doğru yığılıyor, bana vurmaya başlarken eli yüzüme geliyor.

Elini kendi elimle tutup geriye doğru büküyorum ve kemiklerinin kırılma dinliyorum. Bıçağımın üzerinde kan kaybederken çığlık atıyor, sonra daha da yığılıyor.

. , çok ağır. Ayaklarıma takçalışarak ağırlığından tökezliyorum. Onu yerinden oynatmaya çalışırken homurdanıyorum ama bıçağım ona doğru ilerlerken bu hiç de kolay değil.

Yandan gelen bir parıltı gözlerimin açılmasına neden oluyor. Hareket edemiyorum, bana doğru gelen kılıçtan kendimi koruyamıyorum.

Muhafız kılıcını indirmeye başlarken gözlerimin içine bakıyor, ama sonra bir bıçak aniden kafatasının yan tarafına saplanıyor.

Göz kırpıyorum, sonra sesin geldiği yere bakınca Darius'un kolunun düştüğünü görüyorum. Beni korumak için kılıcını fırlattı...

Ve sonra aniden ayağa kalktı, büyüyle vuruldu.

"Darius!" O geriye savrulurken bağıriyorum, içimi bir panik dalgası kaplıyor.

Yere düşerken yuvarlanıyor ama sonra sihri ortaya çıkıyor ve hücre duvarlarına çarpmasını engelliyor, yüzünde soğuk bir öfkeyle hızlı bir hareketle ayağa kalkıyor.

Rahat bir nefes alıyorum ve sonunda kendi kılıcımın siperini yerinden çıkarıyorum. Tek gördüğüm kırmızı ve muhafızlar, canavarın pençeleri taşla sürtünürken duyduğum tek ses metal şingirtıları ve homurtular. Yapabilir miyiz bilmiyorum-

"Ahhh." Başımın yan tarafına aldığım bir darbeyle sendeledim ve yere düştüm. Üzerime bir ağırlık çökerken Darius'tan gök gürültüsünü andıran bir homurtu geliyor, eller anında boğazıma sarılıyor.

Bıçağımı kaldırıyorum ve bulanık görüşümü temizlemeye çalışırken kör bir şekilde üzerimdeki kişiye saplıyorum. Acıyla haykırıyor ama bir elini boğazımdan çektikten sonra bileğimi yakalıyor ve tekrar tekrar yere vuruyor.

Acı kolumda titreşirken bıçağımı bırakıyorum ve muhafıza doğru hırlıyorum. Diğer elini hâlâ boğazıma sokarken yüzü buruşuyor ve nefes borumu eziyormuş gibi hissettiğimde inliyorum.

Kıvranıyorum ve kıpırdanıyorum, sonunda diğer elini tutup onu atıyorum. Öksürüp sıçrarken, düzensiz nefesler alırken yüzüne yumruk atıyorum. Sonra bıçağımı alıp, hayatta kalamayacağından emin olana kadar her yere ve her yere saplıyorum, ama bıçağı bana doğru gelip yan tarafıma saplandığında çok geç fark ediyorum.

Sikeyim.

Bıçağı boynuna ve kan fişkırdığında öldüğünü anlıyorum.

Kan üzerimi kaplıyor, vücudumdan aşağı damlıyor ve ben arkama yaslanıp bir anlığına nefesimi tutarken taş tavana . Savunmasız kalmak için fazla zamanım olmadığını , ellerimi altına alıp oturur pozisyona geçiyorum ve ayağa kalkmama yardım etmesi için bıçağımı kullanıyorum.

Acı dolu bir hırıltı başımı kaldırmama neden oluyor ve Zaide'nin hâlâ canavarla savaştığını görüyorum. Canavarın etrafında dönerken kolunda pençe izleri oluşuyor ve canavarın etini keserken pençe saldırılarını engelliyor. Darius'un siyah dalları, ona yaklaşmaya çalışan iki muhafızın boyunlarını kırıyor ve onlar bana doğru gelmeden önce bir kez bile bakmıyor.

Büyüsü bana ulaşıyor, boynumun yan tarafında durana kadar bacaklarımdan yukarı çıkıyor. Serinliği içime sızıyor, ağrıyan boynumu okşuyor ve bana karşı gösterdiği dikkatten dolayı boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

Josh'a bakmadan önce elimi kaldırıp tepesine koyuyorum ve büyüünün parmaklarımı hissediyorum.

Elleri bir muhafızın boynuna dolanırken yüzü acı içinde kıvrılıyor ve mavinin bir tonuna dönüşüyor. Muhafızın elleri yukarı kalkıyor ama faydası yok, yere düşüyor. Öldü.

Hâlâ birkaç muhafız kalmıştır ve Damian Josh'a doğru kayarak yaklaşır. Bir ara arka odadan çıktı, nefes nefese kalmıştı ama yüzündeki ifadeye bakılırsa işi bitmek üzereydi.

Josh'a kılıcını uzatır ve o da hiç düşünmeden alır. Sonra, Damian'ın kurdu oradadır, dişleri ve pençeleriyle bir sonraki muhafızın üzerine atılırken sayıları azalıyor.

Çıglıkları havayı dolduruyor.

Hücrelere doğru sallanarak ön tarafa doğru ilerliyorum, Mathew ve Frederick'in yanına gelmeye çalışırken Zaide ve canavara dikkat ediyorum. Leo ve Darius onları meşgul ediyor ve eğer doğru açıyı yakalayabilirsem, saldırmak için bariyerlerini indirdiklerinde onu vurabilirim.

Ama hâlâ hücrede olan canavarı unutmuşum.

Pençeli eller omzumu tırmıklıyor ve ben haykırıyorum, diğer elim yaraya giderken öne doğru sendeliyorum. Canavar hırlıyor ve homurdanıyor, ben ona kocaman gözlerle bakarken ağzından siyah köpükler damlıyor.

Arkamdan bir kükreme geliyor, kadar şiddetli ki titreşimlerini yerde hissediyorum ve hemen ardından sümüksü bir ses kulağıma çarpıyor.

"Bize gelmek mi istiyorsun, Vrohkaria'nın haini?" diyor Frederick, beklediğimden daha yakın. Arkamı dönüyorum, Darius ve Leo'ya büyü fırlatan Mathew'den ayrıldığını görüyorum, canavarı ve Zaide'yi aralarına koyarken onları geri tutuyor.

"Siktir . Hain olan biri varsa o da sensin!" Elim kaldırarak hırlıyorum. Epey uzakta ama yavaş yavaş yaklaşıyor.

Gülüyor. "Ama bunu sadece biz biliyoruz, değil mi?"

Yan tarafa, canavarın bulunduğu hücreden daha aşağıya doğru ilerliyorum, Frederick beni yansıtıyor. "Kade nerede?"

"Neden, tabii ki şatoda." "Ona ne yaptın?" Gülümsüyor.

Onun için gidiyorum.

Aramızdaki cesetlerin üzerinden atlarken Frederick'in kahkahası hala etrafımızı sarıyor, bıçağım ölümcül bir şekilde kavrarken tüm odağım dönen insanlardan birinde

Çocukluğum bir canavara dönüştü, onu bütünüyle yuttu.

Darius adımı çağırıyor, Frederick bana bir darbe indirirken sesi acele ediyor. O geriye doğru yürürken darbeden sıyrılıyorum ve darbe duvara, kayaya çarpıyor.

yukarıdan aşağı yuvarlanıyor, neredeyse bana çarpıyordu. Durup önce ona sonra da tavana bakıyorum.

Çok fazla darbe alabileceğini sanmıyorum.

"Kade dinlediği zaman iyi bir çocuktur." Odanın diğer tarafından bir çığlık gelirken başım Frederick'e doğru kayıyor.

Darius ona doğru giderken Mathew kollarını kaldırmış yerde yatıyor, Leo da şimdi Zaide'ye canavar konusunda yardım ediyor.

Frederick'i hedef alarak gücümü serbest ama bariyeri beliriyor. Büyüm ona çarpıyor, dalgalanmalara neden oluyor ama onu dağıtmıyor.

"Gel ve benimle dövüş seni korkak!"

"Sanki yıllardır saklanan bir korkak değilmişsin gibi." Bu beni kısa kesiyor.

"Bir düşünün. Tüm bunlar," diye parmağını odanın içinde döndürüyor. "Tüm bunlar

çünkü sen kalkıp . Olmanız gereken yerde olsaydınız, başka kimse acı çekmezdi."

"Yalan söylüyorsun," diye tükürdüm. Açgözlülük edip bunu zaten yapacaklardı.

"Öyle miyim?"

"Bunun amacı nedir, ne istiyorsun!" Bir top daha fırlatarak ona bağıriyorum.

"Güç."

"Sende. Vrohkaria'ya hükmediyorsun. Bu anlamsız!" "Vrohkaria sadece bir başlangıç."

Ne?

Yüzüme bakıyor ve gülüyor. "Vrohkaria bu toprakların geri kalanı için bir hiç. Ve hepimiz bundan bir dilim alacağız."

"Diğer topraklar mı?" Gülümsüyor ve bariyeri düşüyor.

Başka bir top bana doğru gelirken eğildim ve zar zor ıskalamayı başardım. Duvara çarptığında yer sarsılıyor, daha fazla kaya parçalanıyor.

Tüm bunları *güç* için mi yapıyorlar? Vrohkaria dışındaki diğer toprakları yönetmek için mi?

Delirmişler.

"Hepiniz kafayı yemişsiniz," diye soluyorum ve sonra koşmaya başlıyorum, dişlerimi gıcırdatarak bariyerine çarpıyorum.

O da delirmiş gibi gülüyor. "Sana sahip olmak için sabırsızlanıyorum. Üremek için değil, hayır, bu Lord Higher ve canavarlar için, ama en azından bir kez amının bana sarıldığını hissetmek istiyorum."

"Sen hastasın." Güçlü görünmeye çalışıyorum ama sesim titriyor.

"Ben bir Yüksek'im. Şimdi ne kadar güçlü görelim." Sonra bariyerini indirir.

Hamle yapıyorum ama o daha hızlı, bir büyü dalgası göndererek beni geriye uçuruyor. Hücre parmaklıklarına çarptığımda nefes nefese kalıyorum, yere yığıldığımda Darius odanın diğer tarafında kükrüyor ve kafamı çarpıyor

Taş.

Bulanık görüşümden Frederick'in yaklaştığını görebiliyorum ve kalkmaya çalışırken inliyorum, şakağımın ve yanağımın yanından aşağı ıslaklık dökülüyor. Hareket etmeye, bir şeyler yapmaya çalışıyorum.

Onun tarafından alınmayacağım.

, . Runa içimde inlerken, bedenim halsiz hissederken gücümü kullanacağım.

Ama o zaman hissediyorum, küçük bir kıvılcım ve sonra başka bir dalgalanma. Elimi kaldırıp nişan alıyorum.

Hazırlıksız yakalanan Frederick, saldırının çoğundan kaçmayı başarır, ancak bazıları yan tarafına isabet eder.

Yüzü acı verici bir şeye dönüşürken tek dizinin üzerine çökerek haykırıyor.

Hücrenin demirine tutunarak titrek üzerinde doğruluyorum ve elimi tekrar kaldırıyorum.

Şimdi benim şansım. Onu yakalayabilirim, bayıltabilirim ve bize her şeyi anlatmasını sağlayabilirim, Charles'ı nasıl hazırlıksız yakalayabileceğimizi.

Öne doğru sendeliyorum, şakağına nişan almak üzereyken eli beklediğimden daha hızlı ve sonra boğazıma dolanıyor, kanlı dişleri sırtıyor.

"O hafıza kristalinin Eridian'a nasıl geldiğini, Aldus'un onu nasıl bulduğunu hiç merak ettiniz mi? Orada zaten bir tane vardı... Lord Higher gizli bir sürü olduğunu öğrendikten sonra saldırmak için mükemmel zamanı bekliyordu. Sen değilsin.

tek hain," diyor ve ben donup kalıyorum, sözleri zihnimde . Diğer elindeki bıçağı kaldırıyor ve omzuma saplıyor. Bağırıyorum, kendi elimi bileğine sarıyorum, gücümü çağırmaya çalışıyorum ama orada hiçbir şey yok. Gülüyor, yüzümdeki ifadeye bakarak başını geriye eğiyor. Hayır... "Oh, bu eğlenceli olacak seni aptal sürük-" Birden gürlüyor, gözleri açılıyor ve sonra eli gevşiyor.

Gözlerimi kırıştıyorum, yere izliyorum, göğsünden kan fışkırıyor ve sonra Darius geliyor - Saf Alfa, öfkeden kudurmuş, elinde kanlı bıçağıyla Frederick'e hırlıyor.

". Dokunamazsın! Ona dokunamazsın!" diye kükrer ve sonra üzerine atılır.

Yumrukları her dövüyor. Yüzü, göğsü, kaburgaları. Kemikler kırılıyor, Çıglıklar patlıyor, kan sıcıyor. O durmuyor. Sadece hırlıyor ve hırlıyor, büyüü etrafından vahşi bir şekilde akıyor.

Yere yığıldım ve kanın her yere yayılmasını izledim.

Darius'u durdurmaya bile çalışmıyorum, bilgi alabilmemiz için onu hayatta tutmasını söylemek ağzımı bile açmıyorum.

Yapamam.

Aklım kristalle ilgili söylediklerine takıldı.

Omzuma dokunan bir el beni irkiliyor ve başımı Josh'a çeviriyorum, gözleri endişe dolu. Yorgunluğumu ve vücudumun her yerinde hala kanayan yaralarımı görüyor.

Ama duygusal olarak en çok yıkıldığım yer burası.

Olamaz.

"Ne oldu?" diye sorar, kaşları çatılmıştır. Bir şeylerin yolunda gitmediğini biliyor.

"Benimle gel," dedim ona bağlantının aşağısında.

Kafası karışık, biliyorum ama yüzümdeki ifadeyi görünce bana güvenerek başını sallıyor. Bir şeyler yapmam gerektiğini bilecek kadar uzun süredir birlikteyiz.

"Nereye?"

Darius'un başı aniden kalkıyor, gözleri bana dikiliyor.

Bağlantıda neden konuştuğumuza dair şaşkınlığını hissedebiliyorum. Ona bakmıyorum, bakamıyorum, sadece gözlerimi Josh'tan ayırmıyorum.

Cebimden liman taşını çıkarıp kanlı elimle tutuyorum ve diğer elimle Josh'un kolunu kavıyorum.

"Rhea..." Darius ağır ağır nefes alarak soruyor. "Ne yapıyorsun?"

Sonra ona baktım. Yüzü sert ve kanlı. Elleri hâlâ yumruk olmuş, güçlkle nefes alan Frederick'i hedef alırken gözlerindeki öfkeyi hâlâ görebiliyorum.

"Geri döneceğim," diye mırıldanıyorum ona.

Görmeliyim, bunu şimdi yapmalıyım ve bölgenin güvenli olup merak etmesine ya da beni durdurmaya çalışmasına izin vermemeliyim.

Darius'un gözleri parlıyor, eli bana uzanıyor ama ben çoktan gitmişim.

OceanofPDF.com

TWENTY SIX

RHEA

Yumuşak bir şekilde yere iniyoruz, öğleden sonra ışığında gözlerimi kırıştırarak açarken sıkıştırılmışlık hissi beni terk ediyor. Başka bir baş dönmesi dalgası bana çarpıyor ve Josh orada, beni sabitliyor.

"Kahretsin, Rhea. İyi misin?" Hayır, iyi . Sanırım bacağımdaki yara daha da açıldı, boğazım sanki kapanıyor ve bir kaburgam kırılmış olabilir. Yine de ona başımı sallıyorum, burnumdan nefes alırken gözlerim kapanıyor. "Buraya gelmemeliydik, burada kalıp sonra geri dönmeliydik. Vokheim Keep'e gittim ve Anna'ya seni ettirdim." Gözlerimi açtığımda yüzündeki kan ve morlukları görüyorum ve bu beni anında suçlu hissettiriyor.

Uzanıp elimi onun kolunun üzerine koyuyorum. "Özür dilerim Josh. Seni buraya getirmemeliydim. Sarah'nın yanına dönmen gerek."

Elimi sıkarak başını sallıyor. "Tabii ki seninle gelirim." Ağzımı açacak oluyorum ama kesiyor. "Hayır, her ne için buradaysak, seni bunu yapmak için yalnız bırakmayacağım."

İçimi çekiyorum, elini bırakıyorum ve gözlerimi ovuşturuyorum. "Öğrenmek üzereyiz." Bana bakıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

Eridian'ı çevreleyen ağaçların arasından ilerliyoruz, etrafımızdaki ürkütücü sessizlik bizi tedirgin ediyor ve dikkatle birilerini dinliyoruz.

Ormanda yürürken Josh, "Bu çok tuhaf," diyor.

"Öyle. Sanki aylar önce sürü ormanda koşuyor, aya doğru uluyor ve birbirleriyle oynuyormuş gibi hissetmiyorum."

"Bizi neyin beklediğine dair hiçbir fikrimiz yoktu," diye iç geçiriyor. "Bilmiyorduk ve bunu durdurma şansımız da yoktu."

Bir zamanlar canlı renklerle dolu olan ama şimdi cansız ve ölü olan leylak ağaçlarına geldiğimizde duraksıyorum.

"Tanrılar." İlerlerken gözlerim yaşıyor, düşeni hissediyorum Dallar ayaklarımın altında kırılıyor. Elimi donuk huş ağacı kabuğuna koyuyorum ve sonunda bir damla gözyaşı düşerken gözlerimi kapatıyorum.

İçimde hiçbir şey hissetmiyorum, ne bir yaşam ritmi, ne de bir arkadaşlık kaynağı.

Hiçbir şey.

Ellerim ağaca gömülüyor ve tüm bunların adaletsizliği, yanlışlığı dişlerimi sıkıyorum.

Solvier'in artık olmadığının bir kanıtı daha. Burayı koruyan gardiyan, aynı zamanda benim arkadaşımdı.

Elimi çekince tekrar gözlerimi açıyorum ve Josh başını evimize doğru sallıyor. Ya da evimiz olan *yere*.

Leylak ağacına son bir kez kederli bir bakış atarak onu takip ediyorum, adımlarımız burada olabilecek herhangi birinden kaçınmak için yavaş ve sabit.

Ama ne tek bir kalp atışı duyuluyor ne de herhangi bir yaşam belirtisi. Bana Ölü Topraklar'ı hatırlatıyor ve düşündükçe ürperiyorum.

Dış mahallelerdeki evimizin ilk kulübesine rastlamamız uzun sürmüyor, camlar kırık ve mobilya parçaları dikkatsizce , yerde ve darmadağın bir şekilde duruyor.

Josh etrafına bakınırken, "Burada kimse yok," diye fısıldıyor.

Haklıdır, hiç muhafız yoktur, hatta yaratık bile yoktur.

"Koruyacak kimse yokken buraya birini göndermenin anlamsız olduğunu düşünmüş olmalılar," diye mırıldanıyorum yürümeye devam ederken.

Daha fazla kulübenin yanından geçiyoruz ve sonra toplantıya gidiyoruz. Bir zamanlar yemeklerin paylaşıldığı ve hikayelerin anlatıldığı bir yer olan bu yerde şimdi sanki büyük bir kamp ateşi yakıyorlarmış gibi her yer odun yığını olmuş.

Orada beliren ve Darius'a hafıza taşını verip her şeyi yok eden adamın anısı zihnimde yanıp sönüyor. Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve tekrar ilerlerken elimi Josh'un elinin üzerinde sıkıyorum.

Eğer bir yerde kalırsam ayakta duramam. Bu keder beni dizlerimin üstüne çöktürecek.

Josie ve Danny'nin kulübesinin yanından geçerken de neredeyse öyle oluyor ve çıkan acı dolu sese engel olamıyorum.

"Biliyorum, Milal. Biliyorum," diye fısıldıyor Josh kabaca ve beni çekiyor. Yürürken kolunu omuzlarıma doluyor.

"Bunu hak etmediler Josh. Hiçbiri hak etmedi." Boğazlarının kesilmesini hak etmediler.

"Sana yaptıklarını sen de hak etmedin, Rhea." Şifacının kulübesinin yanından geçerken Josh, Sarah'nın eski odasının penceresinin açık olduğunu ve içerideki yıkımı görünce dişlerini sıkıyor. "Tek yapmaya çalıştığımız hayatta kalmaktı. Buraya gelmenin ve burada kalmanın riskli olduğunu biliyorduk. Elitlerin buraya gelmesini ve sonrasında olanları engellemek için yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu."

"Varis güçlerimi kabul etseydim-"

"Fark etmezdi, Rhea." Bana bakarken ses tonu inanç dolu. "Varis gücünü daha erken kabul etsen de etmesen de çok kalabalıktılar. Çok yetenekliydi ve sayıca bizden çok fazlaydılar.

Hazırlıksızdık. Hiç şansımız yoktu."

Yapamadık ama bu bana bir şeyler yapamazmışım gibi hissettirmiyor. Onlara zaman kazandırdım, kendimi Charles'a daha erken teslim ettim. Ama sonra sanırım Darius'a her zaman Sarah'ı aramak için Deadlands'e.

Yine de bunun, ruhumu zamanın sonuna kadar sızlatacak bir başka başarısızlık olduğu gerçeğini .

Çok fazla olabilirdi. Pek çok keşke. Sanırım artık hiçbirinin önemi yok ve ıssız bir Eridian'a bakarken, olmadığını biliyorum.

Toprak patikadan yavaşça evime doğru yürümeye başladık. Kulübe Öğleden sonra gökyüzünde üzerimizde beliriyor, sevgi ve biraz da huzurla dolu tek yerimden çok bir kıyamet yeri gibi görünüyor.

Kırık tahtalarla dolu verandamın basamaklarının dibine ulaşıyoruz ve hafifçe açık kapıya . Kendimi toparlamak için korkuluklara tutunarak olduğum yerde duruyorum.

"Gitmen gereken yer burası mıydı?" diye soruyor, sabırla yanımda bekleyerek. "Bu yüzden mi buraya geri dönmen gerekiyordu?"

Basamakları çıkıp kapıya doğru ilerlemeden önce derin derin nefes alarak başımı sallıyorum. Her adım uyluğuma acı veriyor ve duraklama dürtüsüne direniyorum, çünkü biliyorum ki Yerden kan damlıyor.

Kapıya ulaştığımda, ahşabın gıcirtısı sessizliği bozuyor ve ben kapıyı iterek açıyorum.

Titrek bacaklarımın üzerinde yürüyorum, kalbim kulaklarımda çarpıyor. Bir zamanlar Kade'le yaşadığımız, oturup yemek yediğimiz, bana çizimlerini verdiği, öldüğünde ona sarıldığım, şimdi harabeye dönmüş evime bakıyorum.

Güldüğü, gülümsediği ve bana tüm sırlarını anlattığı kabuslardan uyandım.

Yıkım içimde çığ gibi büyüyor. Dizlerim büküldü ve yere düştüm.

Sert.

Göğsüm kabarıyor, hıçkırıklarım içimi sarıyor, mümkün olduğunu bile düşünmediğim acı sesleri beni terk ediyor. Ellerim kayıp, aşk ve yaşam duygusuyla yere düşerken titriyor.

Kade'in burada, olması gereken yerde, evinde olmamasına üzülüyorum. Güvende. Güvende. Güvende.

Bu lanet bir yalandı, gerçek değildi. Asla güvende değildik.

Tanrılar aşkına, onu koruyabileceğimi düşünerek kimi kandırıyordum? Doğduğu günden beri acı çekerken ona zarar gelmeyeceğinden emin olmak. Ailemize doğmak, aç bırakılmak ve bir piyon olarak kullanılmak, onları saklamadan önce anılarla eziyet edilmek. Ölmesi için bir eş bulmak, kurdunun üzerinde hiçbir kontrolü olmaması ve şimdi...

Şimdi ailemizin elinde bir Varis yaratmaya çalışmak için sevişmeye zorlanmak mı?

Bir Varis yaratamazsınız. Sen seçildin.

"Sus, Rhea," diyor Josh kulağımın dibinde ve ben onun benimle birlikte yerde yattığını, kollarını bana doladığını ve beni salladığını fark etmiyorum bile. "Onu geri alacağız. Burada işimiz biter bitmez Wolvorn'a gidip onu alacağız."

Runa içimde sızlanıyor, kederli bir ses çıkıyor ve yüzümden daha fazla gözyaşı akmasına neden oluyor.

"Diğer Higher'lar, ailemiz," diye hıçkırıyorum. "Ya artık orada bile değilse? Ya ona bir şeyler yaptırmaya başlamışlarsa?"

Josh yüzümü boynundan çekiyor ve gözlerim onunkilere değene kadar bekliyor. "Onu bulacağız, Rhea." Gri gözleri kararlılıkla ve duygularla dolu.

"Onu geri getireceğiz."

"Frederick bana bir şey söyledi," diyorum ona, kendimi sakinleştirmeye çalışarak. Bunu düşünmek istemiyorum, doğru olup olmadığını bile bilmek istemiyorum... ama eğer doğruysa. "Aldus'un kristali Eridian'da nereden aldığını düşünüyorsun dedi." Josh'un kaşları çatılır. "Eridian'dan önce aldığım tek bir kristal vardı.

Elitler geldi."

Josh'un gözleri kısılır ve sonra yüzünü şaşkınlık kaplar. "Ben... Hadi Bak." Başımı sallıyorum ve o da ayağa kalkıyor, bana yardım etmek için uzanıyor. Bacağımdan geçen acıya tıslıyorum ve o da bana endişeyle bakıyor.

"Rhea..."

"Ben iyi olacağım." Bana inanmıyor... ve lanet olsun, ben de inanmıyorum, ama acele etmeliyiz, gerçekten kendini kaybetmeden önce Darius'a geri dönmeliyim.

Omzumun üzerinden yemek masasına, yerde parçalanmış halde duran büyükbabamın saatine bakıyorum. Ofisime girdiğimizde neler bulabileceğimizi düşünmekten korkuyorum.

Koridordan aşağıya atılmış tahta parçalarından ve kırık resimlerden sıyrılıp koridorun sonundaki açık kapıya geliyoruz. Nefesimi düzene sokuyorum ve ofisime girerken Josh'u takip ediyorum.

Yıkılmış. Kitaplar ve raflar etrafa saçılmış, mobilyalar parçalanmış ve raflarımda bulunan nesnelerin hepsi paramparça olmuş.

Piçler.

İkimiz de dokunulmamış gibi görünen tek şey olan masaya doğru bakıyoruz. Josh'un elini bırakıyorum ve etraftan dolaşıyorum, endişem omurgamdan aşağı kayıyor. Ofis koltuğumun yanında durup çekmecelerine bakıyorum ve nefesim kesiliyor.

Josh masanın diğer tarafında durur, beklerken ellerini tahtaya .

Çömeliyorum, ellerimi çekmecelerin oluklarında gezdiriyorum. geldim. Elimi uyluğuma götürerek çekmecenin üzerine koymadan önce biraz kan topluyorum. Rün beliriyor, renk değiştiriyor ve sonra elimi çekmecenin kulpuna koyuyorum.

Gözlerimi bir an için Josh'a çeviriyorum, sonra tekrar aşağı indirip kapıyı açıyorum.

Gözlerim yıllar boyunca aldığım mektuplara bakıyor ve oradaki eşyaları karıştırıyorum.

Ancak bir şey gözle görülür şekilde eksik.

Josh'a başımı sallayarak aradığım şeyin burada olmadığını söylüyorum.

"O çekmecenin nasıl açılacağını bilen sadece üç kişi var," diyor, yumruğu masanın üstünde sıkılırken kalbim çılgınca, hızla atıyor. "Onlardan biri sensin, diğeri de ben."

Başımı sallıyorum ve ayağa kalkıyorum, masaya yaslanıp başımı öne eğerken burnumdan nefes alıyorum. "Bu hiç mantıklı değil." İnkâr ederek başımı sallıyorum,

Başka birinin bildiğini, başka birinin içeri girdiğini umuyordum. Ama durumun böyle olamayacağını biliyorum. "Bana rünleri nasıl yerleştireceğimi öğretti," diye boğuk bir sesle söylüyorum, kafam karışmış ve incinmiş hissediyorum. "Frederick tek hainin ben olmadığımı söyledi. ve işte kanıtı."

Josh başını omuzlarının üzerine düşürür, gözleri öfke doludur. "zamandır, o-"

Sözleri aniden acı ve kafa karışıklığı dolu bir feryatla kesiliyor ve ikimiz de donup kalıyoruz, gözlerimiz açılıyor.

"Rhea... o mu?" Josh başlıyor, ama ben çoktan masanın üzerinden atlayıp odadan çıkıyorum, ağrıyı ve kanayan yerimi görmezden geliyorum.

Josh hemen peşimden geliyor ve kulübedeki dağınıklığın üzerinden atlayıp ön kapıdan dışarı uçuyoruz.

duraklıyorum, karnım dönüyor, uluma tekrar geldiğinde nefesim ciğerlerimde kesiliyor.

Bu...

Patikadan aşağıya, toplantının yapıldığı yönden gelen ulumaya doğru koşmaya başlıyoruz. Runa'yı bana güç vermesi için ittiğimde Josh geride kalıyor, kulakları dikiliyor ve dağınık ağaçların arasından ilerliyorum, benim nefesler hızlı geliyor.

İlk odun yığınının kayarak duruyorum ama dikkatim onda değil. Gözlerim ona sabitlenmemişti.

Önümde, topluluğun diğer tarafındaki gri kurt bunu yapıyor.

"K-Kade?" Koyu mavi gözlerine ve etrafındaki gümüş kanamaya dikkat ederek sesleniyorum. Hayır, Kade değil. Duruyorum, elim havada ona doğru uzanıyor. "Axis," diye fısıldıyorum, " yok." Kırık bankların üzerinde yavaşça ilerliyorum, tahta bana sürtünüyor ama umurumda değil.

Kurdun gözlerinin önce temkinli, sonra da acılı bir hale dönüşmesini izliyorum. Kürkü biraz kanla kaplanmış ve üstü başı kir içinde. Bir pençesini kaldırıp geri adım atıyor ve ben boğazımda patlamak isteyen hıçkırığı tutuyorum. Neden burada olduğunu, nasıl burada olduğunu bilmiyorum ama önemli değil, o eve geldi.

"Kade," diye sızlanıyorum, bir başka kırık bank yığınının üzerine tırmanıyorum.

Kurt ileri doğru adım atıyor, pençeleri tereddütlü ama sonra kendinden daha emin ve Josh'un arkamdan nefes aldığını duyuyorum, sonunda yetişiyor ve Kade'i görüyor.

"Carzan," diye mırıldanıyor Josh, sesinde şok ifadesi var.

"Kade," demeye çalışıyorum ve anında şok edici bir şekilde artık orada olmadığını hatırlıyorum.

Ona doğru dikkatsizce ilerlemeye devam ediyorum ama yavaşça kayıyor ve odun parçaları tarafından bıçaklanıyorum. Ona ulaşmak için parçaları yolumdan çekerken, parçalar ellerime sürtündüğünde acı hiçbir şey değil. Özellikle keskin bir tanesi kaval kemiğimden derimi delip geçtiğinde de umursamıyorum.

Kade'in hareketleri de aynı şekilde aceleye gelmiş gibi görünüyor, bana ulaşmanın en iyi yolunu arıyor, boğazındaki bir sızlanma gözyaşlarımın yüzümden aşağı akmasına neden oluyor.

"Geliyorum, ," diye bağırlıyorum ve Runa içimde sızlanıyor, ona ulaşma ihtiyacıma katılıyor. Ona yakın olma ihtiyacımı.

Çok yakınız, sadece birkaç metre uzaktayız ki bir ses açık havada bağırlıyor ve bizi yolumuzda durduruyor.

"Rhea!" Darius sesleniyor ve nefesim kesiliyor, Kade'in başı sese doğru dönüp kulaklarını dikerek tetikte tüm vücudum kilitleniyor.

Hayır, hayır!

Kade benden uzaklaşarak geriye doğru hareket etmeye başladı.

"Hayır, hayır Kade. yok," diyorum ona . " yok. Sen güvendesin. Çok şey değişti... her şey değişti. O senin düşmanın değil," diye geveliyorum ama beni dinlemiyor, uzaklaşmaya devam ediyor. "Kahretsin, Kade. Yapma. Lütfen."

Ama o yapıyor. Ben odunların üzerinden daha hızlı tırmanırken o dönüp koşar adımlarla topluluğun dışına çıkıyor, parçaları benden uzaklaştırıyor ve nereye düştüklerini umursamıyorum. Banklardan geriye kalanları itip kakıyorum, sanki onları hareket ettirecekmiş gibi hırlayarak sonunda diğer tarafa geçiyorum.

"Rhea, bekle," diye bağırlıyor Josh arkamdan, beni takip etmeye çalışarak.

", Josh. Ona ulaşmam gerek. Darius'un beni takip etmesini engelle. Ondan korkuyor."

Darius arkamda bir yerden, "Küçük kurt, sakın ," diye homurdanıyor ama ben çoktan kıpırdamaya başlamıştım bile.

Tekrar koşmaya başladım bile.

TWENTY SEVEN

RHEA

Runa bana elinden geldiğince destek vererek Kade'nin peşinden toprak patika boyunca koşturuyor. Gücümü ayaklarıma çağırıyorum, bana kalan herhangi bir şeyi vermesini sağlamaya çalışıyorum, ama hiçbir şey yok.

Sadece kararlılığım ve çaresizliğim. Kade burada, evinde.

Neden ya da nasıl olduğu önemli değil. Sadece ona ulaşip iyi olduğundan emin olmalıyım, onu güvende tutmalıyım.

Diğer yıkık kulübeleri almıyorum. Daha fazla yıkılmış Evden eve geçerken yere atılan eşyalar. Diğerlerinin peşimden geldiğini belli belirsiz duyuyorum ve hızlanıyorum.

Sadece Kade'e ulaşmam gerek.

Onu en son gördüğümünden beri çok uzun zaman geçti, onu kucağıma almayalı çok uzun zaman oldu.

Ve bununla birlikte onu son gördüğüm zamanı hatırladım. İncitici sonra bağlantıyı kesti ve benimle gelmeyi reddetti.

Ama artık bunun beni durdurmasına izin vermiyorum. O zaman kendinde değildi, bunu biliyorum. Ona bir şey yapmış olmalılar.

Nasıl bilmiyorum ama ne yaparlarsa yapsınlar bunu düzelteceğim.

"Kade!" Nefes nefese tekrar . İleride kuyruğunun ucunu görebiliyorum Hızımı artırmaya devam ederken ölü lilk ağaçlarının yanından geçip onlara aldırış etmeden koşuyorum.

"Rhea," Josh bağlantıdan seslenir. *"Sadece bekle, onu yakalayacağız.*

Birlikte. Darius geliyor, onu durdurmaya çalıştım ama beni dinlemedi." Kade'e odaklanmam gerektiği için onu görmezden geliyorum.

"Carzan," diye bağıryorum onu gözden kaybettiğimde, panik beni daha da hızlandırıyor. Acı her adımda bedenimi sarsıyor, boğazım yanıyor ve bacağıma kopacakmış gibi hissediyorum ama devam ediyorum.

Giderken kan döküyorum.

İzlerini ağaçların arasından takip ediyorum, sonra nehri geçiyorum, nehrin soğuğu işliyor, sonra gitmesi gereken yönü fark edene kadar takip ediyorum.

Lovers Falls.

Kalbim her an yerinden çıkacakmış gibi hissediyorum.

Nehrin iki farklı yöne ayrıldığı yerde duruyorum ve nefesimi tutuyorum. Arkamdaki diğerlerini duyamıyorum ama gelmelerinin uzun sürmeyeceğini biliyorum ve tekrar ürkmeden önce Kade'e ulaşmalıyım.

Öne doğru eğilip ellerimi dizlerimin üzerine koyarak hafifçe sallanıyorum ve kendimi düzeltmeden önce nehrin kenarına doğru tökezliyorum.

Lanet olsun. İçimde fazla bir şey kalmadı.

Ona ulaşmadan bedenim pes edecek ama buna izin veremem. Şimdi duramam.

"Zahariss, benimle ol," diye kendi kendime nefes alıyorum.

Derin bir nefes alıp alnımdaki teri silerek, şansımı deneyip sağa dönmekten önce lanet dizlerimi kilitliyorum. İki tarafta da parmak izi göremiyorum ama sanırım bu taraftan gitmiştir.

Nehir boyunca koşarken, bunu en son yaptığım zamanki anılar gözümün önünden geçiyor. Darius ve ben karşı taraflarda Sam'i arıyorduk.

Kade bu yüzden mi bu tarafa kaçtı? Sam'i bulacağını mı düşünüyor? Yoksa sadece körü körüne mi kaçıyor?

O anda Kade'in artık ne düşündüğünü hiç bilmediğimi fark ettim.

Onu son gördüğümünden bu yana aylar geçti, en uzun süre ayrı kaldığımız zaman ve sanki bir parçamı kaybetmişim gibi hissettim. Sadece onun tekrar doldurabileceği bir parçamı.

Runa onaylayarak inliyor.

Wolvorn Kalesi'ndeki salonda beni üzmem için söylediği sözlere tutunmamaya çalışıyorum, benim hakkımda gerçekten böyle düşündüğüne, onun için hiçbir şey ifade etmediğime kendimi inandırmamaya çalışıyorum.

Ama onda bir sorun olduğunu bilsem de, ilerledikçe içime bir şüphe düşüyor.

Ya benim bir hain olduğuma inanırsa?

Önemli değil. Artık hayatında olmayacağım anlamına gelse bile, onun kan bağımız olan ailemizden ve Higher'lardan uzak durmasına ihtiyacım var.

Boğazımdaki yumruyu öksürerek atıyorum ve yoluma devam ederken düştüğünü fark gözyaşlarımı aceleyle siliyorum.

Sonunda nehrin tekrar birleştiği yere ulaştığımda, akıntının aceleyle akmasını, öfkeyle kenardan Affedilmez Deniz'e dökülmesini izliyorum. Adımlarımı yavaşlatarak etrafıma ve her iki taraftaki heykellere bakıyorum. Önce benim tarafımdaki dişiye, sonra da soldaki erkeğe.

Kade'den iz yok.

Buraya gelmedi mi ve başka bir yöne mi saptı? Yanlış mı anladım?

Panik hala beni vuruyor.

"Kade," diyorum titreyen dudaklarımın arasından, bir elimi göğsüme bastırıyorum, acı içimde roket gibi dönüyor. Kalbimin her atışında keskin bir acı hissediyorum.

Vücudumun bir yerinde alevleniyor, şimşek gibi dolaşiyor.

Hayır, henüz değil. Henüz değil.

"Kade?" Runa içimde sızlanırken nefes nefese . Titrek bacaklarımla ilerliyor, hırıltıyla etrafı tarayarak onu arıyorum.

Başımı eğiyorum ve dışı hiçbir şey duymuyorum, sadece geçen sessiz esintiyi duyuyorum. uçuşumun kenarından bir kaya yuvarlanıyor, sesi akan sudan zar zor duyuluyor ama yine de başımı ona çeviriyorum.

Bakışlarımı uçuşumun tepesine kaldırmadan önce aşağıya doğru olan yolculuğunu takip ediyorum, yerde sekmesini, taş parçalarının ondan ayrılmasını izliyorum.

Bir nefes veriyorum, on bir yıldır benim dediğim kişiye bakarken bedenim kilitleniyor.

"Carzan," diye fısıldıyorum göz göze geldiğimizde.

Onun mavisini benim mavime, sadece biraz farklı.

tepesinde duruyor, vücudu gergin, başı aşağı eğik.

Saçları daha uzun, gözlerini örtüyor ve üzerinde bir tişört ve kargo pantolonu var. Axis üzerinde daha fazla kontrol sahibi olup olmadığını merak ediyorum. Ama şu anda bunun pek bir önemi yok.

Daha zayıf, yüzü biraz daha kirli sakallı ve on sekiz yaşında olmasına rağmen ona sarılıp her şeyin yoluna gireceğini söylemekten başka bir şey istemiyorum.

Gözlerindeki o bakışı yok etmek için.

Hiçbir şey söylemeyince gerginliğimi bastırıp bir adım öne çıkıyorum ve gözlerimi ondan ayırmamak için boynumu daha da geriye atıyorum. Hâlâ tek kelime etmiyor, sadece bana bakmaya devam ediyor.

Neden bir şey söylemiyor?

Ağzımı açacakken aniden geri adım atıyor, onu göremiyorum ve panik içinde hareket ediyorum.

Kadın heykelinin yanındaki kayalık uçurumun kenarında, ayağımı taştaki bir girintiye yerleştiriyorum, sonra ellerimi yukarı kaldırıp sivri kayaya tutunuyorum. Derin bir nefes alarak, titreyen kollarımın üzerinde yükselmeye başlıyorum.

Kayalar derime batıyor ve ben ilerledikçe kollarımı kesiyor, tırmanışıma devam ederken arkamda kırmızı bir yol oluşturuyor. Tüm vücudum titriyor ve yorgunluk beni aşağı çekmekle tehdit ediyor - ama tek odağım zirveye ulaşmak, bu da beni dinlenemeyecek kadar dikkatsiz yapıyor.

Bir sonraki tutamağı bulmak için kaldırdığımda, özellikle keskin bir taş zaten yaralı olan kolumun yan tarafını sıyrıyor. Sonra bacağımın bir yanma hissediyorum ve ayağım bir sonraki olukta kayıyor. taş ellerimi keserken, sıkıştığım dişlerimin arasından korkuyla haykırıyorum. Ayağımın bir yere takılmasını sağlamak için bacağımı tekmeleyerek bir yer bulmayı başarıyorum. Ayağımın tuttuğu yerde derin nefes alıyorum, alnımı uçurumun kenarına yaslıyorum ve bir an dinlenmek için gözlerimi kapatıyorum.

Aşağıya doğru uzun bir yol var.

Kendimi toparlayarak başımı kaldırıp gözlerimi açıyorum ve bir sonraki hamlemi düşünürken terimi kırıştıyorum. Hadi Rhea, bak, bak! Bunu yüzlerce kez yaptın.

İşte!

Elimi kaldırıp dışarı çıkan kayayı kavıyorum, ufalanan bir taş düşerken tutunduğum yeri iki kez kontrol ediyorum. Kabaca yutkunuyorum, ağzım kuruyor. Kendimi bir sonrakine doğru çekerken kollarım titriyor ve kalçalarım durmam, dinlenmem ve nefes almam için bağılıyor ama yapamıyorum.

Yapmayacağım.

Parmaklarım sonunda tepeye ulaştığımda düz, toprak zemini buluyor, homurdanıp kendimi yukarı çekerken vücudumdaki her türlü çizik ve yaradan kan damlıyor. Kendimi yukarı çekerken ağlayarak ön tarafıma yığılıyorum ve yeterince hava alamadığım için öksürüyorum.

Hızla çarpan kalbimi sakinleştirip baş dönmesi geçene kadar beklerken parmaklarım toprağı kazıyor ve kendimi yavaş, derin nefesler almaya zorluyorum.

Ayak sesleri ağır başımı kaldırmama neden oldu ve Kade'yi uçurumun sivri ucunda, şelaleye doğru bakan bir halde gördüm.

Affedilmez Deniz. Çırpınan suyun sesi bana çarpıyor ve uzaktan birkaç kuş cıvıldıyor, ama tek gördüğüm o.

İnleyerek dizlerimi altıma aldım ve sonra kendimi yerden iterek ayağa kalktım. Ona doğru sendeleyerek ilerliyorum, yanağımı silerken hep ona doğru ilerliyorum, oradaki grenli kirin bir kısmını temizliyorum.

"Kade," diye usulca soluyorum arkasını kollarken. Sesimi vücudu geriliyor ama cevap vermiyor.

Ben ona doğru yaklaştıkça aşağıdan geliyor ve uçurum onun bulunduğu noktaya doğru inceliyor.

Josh'un nehrin benim tarafımda görüldüğünü fark ettiğimde gözlerim aşağıya , bizi görünce gözleri büyüyor.

"Onu bulmuşsun," diye fısıldıyor bağlantıda.

"Korkuyor. Orada kal," diye cevap veriyorum, bakışlarım ve nehrin diğer tarafına kayıyor.

Darius, Leo ve Damian'la birlikte ağaçların arasından fırlıyor, vücudu neredeyse öfkeyle titreşiyor. Buradan gözlerini net göremiyorum ama yukarı bakıp beni gördüğünde sert ve soğuk olduklarını biliyorum. Gözlerinin beni tepeden tırnağa taradığını hissediyorum ve beni içine alırken duyduğu hoşnutsuzluğu ve endişeyi neredeyse hissedebiliyorum.

Gördüklerinden kesinlikle memnun değil ve görünüşe göre Darius söz konusu ben olunca sınır .

Orada kalması gerekiyor, uzak durması gerekiyor.

Ben bunu düşünürken o hareket ediyor, Leo ve Damian da peşinden onun tarafındaki erkek heykeline yaklaşıyorlar. Heykele ulaştığında benden kendi tarafındaki uçurum duvarına ve duvarın tepesine bakıyor.

Öyle biri değil.

Yapmazdı. Ama

yapıyor.

Darius ayağını taşın üzerine koyup tırmanmaya başladığında başımı ona doğru çılgınca sallıyorum.

Kahretsin.

Elitlerin gelişiyse gerilen Kade'e yaklaşıp ilerliyorum. Uçurumun bizim tarafıyla Darius'un tırmandığı taraf arasındaki boşluk atlamak için çok uzak ama Darius'un gözünü korkutmak için yakın olmasına gerek yok.

Kade'e yaklaştıkça kenardan düşen toprak parçalarını görmezden gelerek, ona belli belirsiz bir el uzatıyorum.

Kade keskin bir şekilde dönüyor ve ben de bu kadar ani bir şekilde benimle yüzleşmesini beklemediğim için neredeyse ondan geriye doğru yuvarlanıyorum.

Onu gerçekten içime çekiyorum, çok iyi tanıdığım ama çok farklı görünen bir yüze bakarken gözlerim sulanıyor.

O değişti. Bunu ruhumda hissediyorum.

"Carzan," diye fısıldıyorum, yüzüme bakarken dudakımı ısıırıyorum.

"Kelebekler, burada değiller," diye mırıldanıyor kendi kendine, kaşlarını çatarak.

Kaşlarım çatıldı. "Kelebekler mi?" Yavaşça soruyorum, henüz daha fazla yaklaşmaya cesaret edemiyorum. "Buradan aşağı inelim, tamam mı?"

"Burada olmaları gerekiyordu, beni bekliyorlardı...." Başını sallıyor, etrafına bakınıyor. "Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor, sesi sert ve sadece sesinin tınısı bile kendimi ona doğru fırlatmak istememe neden oluyor. Ona sıkıca sarılmak ve asla bırakmamak.

Runa içimden bir anlaşma sesi çıkarıyor.

"Bir şey aramaya geldim ve sonra seni gördüm," diyorum ona, küçük bir adım daha yaklaşmak için hamle yapıyorum ama o küçük bir adım geri çekilince duruyorum.

Kenara ne kadar yakın olduğunu, bir daha hiç görülmemek üzere suya düşmeye ne kadar yakın olduğunu gördüğümde titrek bir nefes alıyorum. Denizden çıkamazsın, ona girenler için affedilmezdir, onları yutar. derinliklerinde.

"Dikkatli ol-"

"Buraya gelmemeliydin," diye sözümü kesiyor ve sesindeki ölü tonla gözlerim tekrar ona kayıyor. Olamaz. "Ya da belki de var." Başını eğdi ve yüz hatları soğudu. O kadar soğuk ki omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

Gözleri bakarken titrek bir nefes alıyorum, sadece boş.

Bu, kabus gördüğünde benim için ağlayan ve ben onu yatıştırırken bana sarılan çocuk değil. Bu, benim için yaptığı çizimleri bana gösterirken yüzünde en parlak gülümsemeyi taşıyan çocuk değil. Bu, bana gelip düşündüğü ve hissettiği her şeyi anlatan çocuk değil.

Hayır.

Son birkaç ayda dönüştüğü erkek bu. Onu yarattıkları erkek.

Ne oldu? Ona sormak istiyorum. Sana ne yaptılar?

Seni koruyamadığım için üzgünüm, seni seviyorum. Sana sahip olmalarına izin verdiğim için beni affet.

Ona her şeyi söylemek istiyorum ama gözlerindeki bakış beni durduruyor. "Sen iyi misin?" Tereddütle soruyorum, onun bakışlarından ne söyleyeceğimi bilemiyorum.

vücudunda herhangi bir yaralanma belirtisi var mı diye bakarkenki tavrı. Kollarında iyileşmiş gibi görünen yaralar var ve onları oraya neyin koyduğunu düşünmekten korkuyorum. Sonra dirseğinden aşağıya doğru uzanan yara izine bakıyorum.

Yara izinin kalın ve beyaz rengi, siyah işaretler ve kan bağı bir yol açarak belirgin bir şekilde göze çarpıyor.

Onu yakalamak, ovmak ve yok etmek istiyorum.

Kade alay ediyor ve ben içten içe irkiliyorum. "İyi miyim?" diye kaşlarını çatıyor ve ben yutkunuyorum, Darius'un diğer taraftaki diğerleriyle ilerlemesini görmezden geliyorum. "Sana iyi görünüyor muyum?"

"Daha erken gelemediğim için üzgünüm. Seni koruyacak kadar güçlü olamadığım için üzgünüm. Hadi... hadi eve gidelim, tamam mı? Ve bunu konuşabiliriz," diye yalvardım. "Çok endişelendim. Sorun her neyse düzeltebiliriz, sadece oradan uzaklaşalım," diye dikkatlice savunuyorum.

"Benim evim yok," diye bağılıyor ve ben onun ani çıkışından ürküyorum. Rüzgârda bir hırıltı duyuluyor ve bunun Darius'tan geldiğini, ona bir uyarı olduğunu biliyorum ama Kade buna aldırıyor.

"Evin benim yanımda," diyebilmeyi başarıyorum, ağlamamaya, çığlık atmamaya ve tüm bunların adaletsizliği karşısında dizlerimin üzerine çökmemeye çalışıyorum.

"Sen asla benim evim olmadın." Ve böyle, kalbim paramparça oldu.

Kanıyor ve yanıyor, bu sözlerle içimde soluyor.

Nefes almakta zorlanıyorum, denesem bile tutamadığım gözyaşlarımın taşmasıyla gözlerimin önünü görmekte zorlanıyorum.

"Rhea!" Biri sesleniyor ya da bağılıyor. Hangisi olduğundan emin değilim ama üzerimde hiçbir etkisi yok. Yüzümü benim dediğim çocuktan çevirecek bir gücü yok.

"Benden istediğin kadar nefret edebilirsin, yeter ki sana yardım etmeme izin ver." Kendimi tutamayarak sendeleyerek ilerliyorum. O kadar yakınım ki neredeyse dokunacağız ve çok iyi tanıdığım mavi gözlere bakıyorum, içlerindeki soğuk bakışı görmezden geliyorum.

Bir an için, *küçük* bir an için, gözlerinin acı ve özlemle dolduğuna yemin edebilirim. Yemin ederim tıpkı benim Kade'ime benziyor.

"Lanet olası kenardan uzaklaş, Rhea!" Darius bağılıyor, sesi endişe dolu.

Kar yağmaya başlıyor, pullar üzerimize düştükçe her yer bembeyaz oluyor.

Kış geliyor ve ben bunu düzeltmek için karda kanımı akıtacağım.

Daha iyi yapacağım, bunu daha iyi yapabilirim.

"Kade," diye fısıldıyorum, titreyen ellerimi yüzüne doğru kaldırıyorum, başparmaklarım yanaklarını okşuyor. "Öyle demek istemedin," diyorum ona, bana öylece bakarken. Beni görmüyor. "Sen benim evimsin ve senin evin benim yanımda," diye ağlıyorum, parmaklarımı yanağına hafifçe batırırken kendimi tutamıyorum. "Seni o mutfaktan çıkarıp sımsıkı sarılana kadar hayatım yaşamaya değmezdi. Bana, bize yaptıklarıyla yaşamının acısına değmezdi. Hiçbiri değmezdi, ta ki senin mavi gözlerine bakıp kendi kendime yemin edene kadar... Kendi kendime yemin ettim Carzan, seni korumak için her şeyi yapacağıma dair. İçimdeki bu derin, iğrenç, ezici acı laneti asla terk etmese bile, eğer hayatını her zaman olması gerektiği gibi yapabilirsem."

Bana bakıyor, başını sallarken gözleri biraz berraklaşıyor.

"Arbiel canna. Her zaman," diye . "Sen benim Azari'msin." *Benim oğlum.*

"Bana geri dön, eve dön, vallier."

Kekeleyerek bir nefes veriyor ve başı öne eğilerek alnını benimkine değdiriyor. Runa, Kade'in dokunduğu yeri tenime doğru iterken bir hıçkırık dökülüyor.

Kokusu beni onu içime çekiyorum ve o an için toprak doğru. Ruhum huzur buluyor.

Tanrım, onu özlemişim.

Elim yanağından başının arkasına doğru ilerliyor, parmaklarımı oradaki uzun saçlarda gezdiriyorum.

Tıpkı her zaman yaptığım gibi.

Onu eve getirebilirim, sadece zamana ihtiyacı var.

Derin bir nefes aldıktan sonra ellerimi yavaşça yüzünde gezdirdim, ta ki şakaklarının iki yanına inene kadar. Bu hareket bana ait değildi ama yine de direnmedim. Parmak uçlarıma yayılmak için ne kadar gücüm kaldıysa çağırıyorum ve tıpkı yapacağını bildiğim gibi, bir içgüdü gibi zahmetsizce geliyor.

Sonra bunu onun aklına sokuyorum.

Kade'in gözleri açılıyor, nefes nefese kalırken gözyaşlarıyla doluyor ama ben gözlerimi ondan hiç . Kendi göğsümün çökmesini ve üzerimden kan damlamasını görmezden geliyorum. Vücudumun uzanıp dinlenmem için yaptığı çağırışı görmezden geliyorum, sadece elimde kalan her şeyi ona doğru itiyorum ve beni karşılayan şey kalın çamur gibi siyah bir top oluyor.

Gücüm onu hedef alıyor, onu ortadan kaldırmayı ve ondan kurtulmayı hedef haline getiriyor. Yanlışığı buharlaştırmak için.

Çarpıyor ve içeri girdiğini, onu kapladığını, Kade'i kendi zihninde rehin tutan her neyse yavaşça parçaladığını hissediyorum.

İçinde Axis'i duyuyorum, sonra Kade'in haykırışını duyuyorum.

Onu bırakıyorum, tamamen tükenmiş olmanın verdiği baş dönmesi üzerime çöküyor, ama Kade sendeleyerek geri çekiliyor, bilincini kaybederken gözleri başının arkasına yuvarlanmadan önce yüzü ıstırap dolu, ve ben alarmla haykırıyorum

geriye doğru sürüklenmeye başlar.

Kolundan tutup gücümün yettiği kadar geriye çekerken ve vücudumu döndürürken düşünmüyorum, böylece momentum onu güvenli bir şekilde arkama taşıyacak.

Ama bu onunla yer değiştirdiğim anlamına geliyor ve bu hareket ayağımın kenarda kaymasına neden oluyor.

"Rhea!" Ani bağırs ve Darius'un sesindeki alarm gözlerimin açılmasına neden oluyor.

Yuvarlanıyorum ve bir elimi uzatıp bir çığlıkla kenarı tutmayı başarıyorum, acı içimde roket gibi dönüyor. için diğer elimi kaldırıyorum, kavramaya çalışıyorum ama kaymaya devam ediyor.

"Kahretsin, Rhea dayan!" Ayaklarım kayaya tutunmaya çalışıyor ama tek yaptığı onu kırmak oluyor.

Runa içimde sızlanırken bir an için gözlerimi sıkarak inliyorum.

"Rhea, şimdi geliyorum. Kahretsin, kahretsin," diyor Josh bağlantıda, sesi panik içinde.

"Sadece Kade'in iyi olduğundan emin olmak için mi?" "Rhea-"

"Yemin et," diye yalvarıyorum.

"Elbette yapacağım, ama önce seni kaldırmam gerek, yolu yarılادم!"

Sarkıttığım kolum titremeye başladığında hiçbir şey söylemiyorum. Diğer elimle bir şeyler tutmaya çalışıyorum ama kaymaya devam ediyorum.

Bir esinti bana çarpıyor ve aşağıya, aç dalgalarının arasına düşmemi akan suya bakıyorum. Başımı çevirdiğimde, Darius'un karşı uçurumun tepesine tırmandığını görüyorum, kenara doğru koşarken gözleri korku dolu ve Bir şekilde beni yakalayabilecekmiş gibi elini uzattı.

Ama birbirimizden çok uzağız.

Leo ve Damian'a bana yardım edecek bir şeyler bulmaları için bağırdıktan sonra, "Bekleyin," diyor. Tekrar yere bakıyorum. "Hayır, küçük kurt. Gözlerini benden ayırma. Aferin kızıma. Gözlerini benden ayırma, tamam mı?"

Başımı sallıyorum, parmaklarımın daha da kaydığını hissettiğimde tekrar inliyorum. "Josh, et!" Darius bağılıyor ve tekrar uzanıyor, büyüğü Benim için geliyor ama dövüş onu da tüketmiş olmalı, yanına bile yaklaşamıyor.

Ağzı hareket ettikçe yüzündeki çaresizliği görüyorum, benimle konuşuyor ama ben . Kulaklarımı bir uğultu dolduruyor ve alnımdan ter damlıyor ve ikimiz de bekleyecek zamanım olmadığını biliyoruz.

Darius başını sallıyor, arkasından bağılıyor ve hala Bana ulaşmak için mümkün olduğunca kenara yaklaştı. Ayağının dibindeki kaya parçalanıyor ve ben başımı çılgınca ona doğru sallıyorum.

"Yapma!" Ağlıyorum, düşecek diye korkuyorum.

"O zaman bırakma, anladın mı?" Çok sevdiğim gözlerine bakıyorum. Baharın ilk belirtisinde karların arasından çıkan taze çimenleri hatırlatıyor. Benim favorim. "Sadece tut... küçük kurt, sen... yap..." Kelimeleri söylüyor ama yine tam olarak algılayamıyorum. "Rhea!" diye bağılıyor ona bakmaya devam ettiğimde. " böyle, o güzel gözlerini benden ayırma," diyor ama kendi gözleri de saklayamadığı bir korkuyla dolu.

Bunu görebiliyorum.

Onu görmeme hiç izin vermiyor.

Vücuduma keskin bir acı yayılıyor ve iki elimi de kayanın üzerinde tutmaya çalışırken gözlerimi sıkarak haykırıyorum.

Tekrar Darius'a bakıyorum. Tanıştığımızdan beri çok şey yaşadık. Birbirimize zarar verdik, hayatlarımızı daha da zorlaştırdık ama şu anda korkuyorum ve her şeyi unutmamı için ona ihtiyacım var.

Daha iyi olması için ona

ihtiyacım var. Ve ben

kayıyorum.

Kanama.

Soluyor.

Ve Darius bunu gözlerimde görebiliyor.

"Sakın buna cüret etme, küçük kurt. Seni daha yeni yakalamışken beni terk edemezsin. Tırman, şimdi." Hareket etmeyince devam ediyor. "Benim için biraz yukarı çık, tamam mı?" diye yalvarıyor. Darius asla yalvarmaz. "Ben karşıda olacağım

Yakında." Leo ve Damian bana ulaşmak için bir ağacı kesmeye devam ederken arkasına bakıyor. "Sadece bekle, sadece becer, lütfen!"

Eli hâlâ bana doğru uzanıyor ve ben de kendi elimi kaldırıyorum, kanlı parmaklarımı oynatıyorum, tenini hissetmek istiyorum. Elim uzatabildiğim kadar uzatıp ona uzanırken gözlerimden yaşlar süzülüyor.

Şu anda, bir zamanlar nehrin karşı kıyısından birbirlerine uzanmış olan altımızdaki heykelleri yansıtıyor olmamız çok tuhaf. Diğer kişinin onları sıkıca tutmasını ve asla bırakmamasını sağlamak için.

Ama başarısız
oldular. Biz de
öyle.

Parmaklarım kayıyor ve düşüyorum, aşağıdaki su derinliklerine bir kurban daha almaya hazır.

Eridian'ın ilk günlerinde bir noktada, uçurumun tepesinde durdum, Affedilmez Deniz'in beni almasına çok yakındım ve şimdi kalmak istediğimde beni alacak.

bir kükreme sesi geliyor, ses gürlüyor ve bedenim kendi kendine dönüyor, böylece sırtım aşağıdaki suya bakıyor. Saçlarım etrafımda savruluyor Darius'un bulunduğu kayalıkların tepesine bakarken yüzümün diğer yarısı düştükçe küçülüyor.

Ona iyi bak, Cazier. Sana ihtiyacı olacak.

Darius'a doğru bakmaya devam ederken görüşüm dalgalanıyor ve hırıltılı bir nefes beni terk ediyor, ama sonra o sığıyor.

Bana doğru geliyor, elini uzatmış, vücudu karanlıkla kaplı ve tek yapabildiğim ondan uzaklaşırken izlemek.

Tam suyun beni yutmak üzere olduğunu duyduğumda, tam soğuk, buz gibi derinlikler beni içine aldığı anda, bir bulanıklık göz kırpmamı sağlıyor ve sonra bütünüyle yutulmadan önce bir kurdun gözlerine bakıyorum.

TWENTY EIGHT

DARIUS

Suya daldım, tam onun battığı yere inerken elim Rhea'yı yakalamak için uzandı.

Hiçbir şey hissetmediğimde aşağıya dalıyorum, gözlerim açık, karanlığı çılgınca tarıyorum. Ellerim , pençeliyor, uzanıyor, vücudunun herhangi bir parçasını yakalamaya çalışıyorum ama sadece suya dokunuyorum.

Yine de daha derine yüzüyorum, suyun buzu donmakla tehdit ediyor damarlarımdaki kan. Ama Unutulmaz Deniz'in fark etmediği , eğer o olmasaydı, vücudumdaki kalbin beni hayatta tutmak için etrafına kan pompalamayacağıdır.

İşte!

Elim sert bir şeye tutunuyor ve onu olabildiğince sıkı kavırıyorum, karanlıkta görmeye çalışıyorum ama . Parmaklarımı hissediyorum, ağzımdan baloncuklar çıkarken ciğerlerim hava almak için yanıyor ve bir hırıltı çıkarmaya çalışıyorum.

Sonra gitti, elimden kaydı ve ben o eli tekrar tutmaya çalışmak için çırpınmak, aramak, bir o yana bir bu yana dönmek zorunda kaldım.

Bir şey omuzlarıma uzanıyor, kollarımı tutuyor ve beni çekiyor. Hayır.

Hayır!

Ona ulaşmalıyım.

Diğer bedenle savaşıyorum, tekme atmaya çalışıyorum ama su emiyorum, ciğerlerim dolarken duruyorlar.

Yukarıya çekiliyorum, ışık yüzeye vuruyor ve ben de buğulu gözlerle bakıyorum ve sonra yüzeye çıkıyoruz.

Damian kulağıma bağırp elini sırtımın üst kısmına vururken su öksürüyorum, nefes nefese kalıyorum.

"Aptal mısın lan sen! Ölürsen onu nasıl alabilirsin!" Beni tutuyor, tekrar batmadığımdan emin , bizi su üstünde tutuyor.

"Onu görüyor musun?" Cevap vermek yerine Leo'nun şu anda uçurumun kenarında, suları tarayarak onu aradığını izliyorum.

"Hayır, kardeşim," diye bağılıyor Leo, sarı saçları suyun kayalara her sıçrayışında ıslanıyor.

"Josh?" Aşağı indiğini gördüğümde sesleniyorum ve gri gözleri benimkilerle buluşuyor.

Başını sallıyor, kendini aşağı indirmeden önce başka bir dayanağa doğru ilerlerken çılgınca aşağı bakıyor.

"Aramaya devam edin!" Onlara kükrüyorum, Damian'ı benden uzaklaştırıp tekrar aşağıya dalıyorum.

Benimle birlikte geliyor, hava ihtiyacım beni ele geçirene kadar bir kez daha kadar uzağa giderken yanımdan hiç ayrılmıyor.

Damian haklı, ölürsem onu yakalayamam, ama yeterince aşağıya inemiyorum.

Damian'a "Yine," diyorum ve Josh'un da suya daldığını görüyorum.

Aşağı , ellerim , duyularım açık ve onu görebilmek için tetikte.

Ama benim yok.

Ne şimdi, ne bir sonraki dalışta, ne de saatler sonra.

Kar daha yoğun yağmaya başlıyor ve ben nefes alırken, dalgalar üzerime çarparken görmemi daha da zorlaştırıyor.

"Darius," diyor Damian süzülürken, dişleri takırdıyor. "Biraz dışarı çıkmamız lazım, hava gibi." Başımı sallıyorum, tekrar aşağı inmeye hazırlanıyorum.

"Sağlıklı düşünemiyorsun kardeşim."

Dişlerimi sıkıp suya bakmaya devam ediyorum, hâlâ ondan bir iz göremeyince kalbim deli gibi çarpıyor.

Bu olamaz; onu kaybetmiş olamam. Daha yeni başladık.

İkimizin de istemediği ama inkâr edemeyeceği bir şeye zar zor başladık.

Artık ikimizin de onsuz olamayacağı bir şey.

Tam orada, avuçlarımda içindeydi, ama onu kendime getirmek için ona .

Ben yeterli değildim.

Neden buraya geldi ki? Neden onu koruyamayacağım bir yere kendi başına gitti? Buraya gelmesine izin vermeyeceğimi mi düşündü? Eridian mı? Güvenli olduğundan emin olmak için kontrol ettikten sonra onunla gelirdim.

Ve o çocuk neden buradaydı, lanet olası bir uçurumun kenarında duracak kadar aptal olan o çocuk.

Bunun olduğunu ve Rhea'nın tutunmaya çalışırken parmaklarının yavaşça kaymasını izlemekten başka bir şey yapamadığımı hatırlayınca uzuvlarım kaskatı kesiliyor.

"Rhea!" Josh büyük bir ıstırapla karşımda bağıyor ve sesi çatladığında çenem titriyor. Ona olan sevgisinin ne kadar doğru olduğu umurumda bile değil. Şimdi sesine yansıyor, onu bulamadığımda en ufak bir kıskançlık ya da sahiplenme hissetmiyorum.

Onu hissedemezken olmaz.

Onun gittiğini kabullenmeyeceğim. İçimde bir yer açmış, orayı evi haline getirmiş ve Ölü Topraklar'da gözlerimiz kilitlendiği andan itibaren hiç ayrılmamış olan o cam gibi gözleri artık üzerimde göremeyeceğimi kabul etmeyeceğim.

O benim için yaratıldı, sadece benim için.

O benim her şeyim ve ben yapamam. Lanet olsun.

Bak.

Onu

nl.

İçimde öfke ve panik birikiyor, her şeyimden bir yumak oluşuyor ve kükrüyorum, Affedilmez Deniz'e geri dalarken çarpan dalgaların üzerinden duyulacak kadar yüksek bir ses.

Bunu kabul etmeyeceğim. Reddediyorum.

Yere çöküyorum, buz gibi soğuk anında doluyor ve kemiklerime enjekte oluyor. Gözlerimi açık tutup etrafta onu arıyorum ama hiçbir şey göremiyorum.

Tekrar yüzeye çıktığımda, güçlü bir dalga beni aşağıya gönderirken nefes alıyorum. Hangi yönün yukarı ya da aşağı olduğunu bilmeden dönüp durmama neden oluyor.

Ama bir kez bile gözlerimi kapatmadım.

Bir kez daha yuvarlandıktan sonra durduğumda, başımı kaldırıp suyun yüzeyinden yansıyan ay ışığını görüyorum. Tekrar ihtiyacım var, bir kez daha yüzüyorum.

Dönüyorum, bakıyorum, arıyorum, hala ondan bir iz göremiyorum, adamlarımın bana bağırp çağırdıklarını duyuyorum, geri dönmemi ve bir süre dinlenmemi söylüyorlar.

Yapmayacağım.

"Ona sahip olamazsın!" Dalgalar bana doğru sıçrarken onlara doğru kükrüyorum. "Beni duyuyor musun? Sen. Sahip Sahip. Ona sahip olamazsın."

Gözlerimin karardığını hissediyorum ve gücümün son kalıntıları da içimde kabarıyor ve beni ikinci bir deri gibi kaplıyor. Suya değene kadar aşağı doğru hareket ediyor ve sonra yüzey boyunca akıyor.

Bakıyorum

.

Aranıyor.

Diğer yarıma ulaşmaya çalışıyorum.

Benim sihrim de onu bulmak, kucağına almak ve eve getirmek için çılgınca.

Benim için.

"Kardeşim," diyor Leo'nun sesi bağlantıdan. Gözlerimi sudan ayırmıyorum. Kimse dikkatimi onu aramaktan alıkoyamaz. *"Ondan hiçbir iz yok. Geri gel de gün ışığında arayalım."*

"Hayır," diyorum başımı sağa sola hareket ettirerek.

"Saatlerdir karanlıkta arıyoruz. Zar zor görebiliyoruz." "Umurumda değil, onu bulacağız," diye bağıriyorum.

"Darius-"

Tekrar dalıyorum.

OceanofPDF.com

TWENTY NINE

RHEA

Aşğı.

Aşğı.

Aşğı.

Aşğı.

Aşğı.

Karanlık sarıyor. Soğuk

beni boğuyor.

Başka bir şey

hissetmiyorum.

Başka bir şey

göremiyorum.

Sadece aşğı, aşğı, aşğı batıyor.

Affedilmez Deniz'in yeni bir ruhu var, ancak bu kez ölümcül kucağına kendi isteğıyle gitmedi.

OceanofPDF.com

THIRTY

DARIUS

Kendimi uçurumun kenarına atıyorum ve sonra sırtüstü uzanıyorum, bedenim bitkin düşüyor. Yine de yan dönüyorum, gözlerim suyun yüzeyine geri dönüyor, hala bakıyor, hala arıyorum.

Her zaman arıyorum.

Günlerdir hiçbir şey yok.

Diğer elimle parmaklarımı toprağa gömüp Cazier'in ona gitmesi, onu güvende tutması, nefes almasını sağlaması ve onu bana geri getirmesi için bir kez daha yalvarırken göğsümü kavırıyor, içindeki boşluğu hissediyorum.

Ve hala göremiyorum, hissedemiyorum.

Hiçbir şey için yalvaracağımı düşünmezdim ama onun için dizlerimin üzerine çöker, boynumu açar ve Tanrılara yalvarırdım.

Uçurumun kenarlarına tutunarak doğruldum ve ayaklarımı kenardan sarkıttım. Düştüğünde her şey durmuştu, yüzündeki o yenilgi ve boyun eğmişlik ifadesi. O zamandan beri Rhea'yı aramaktan başka bir şey yapmadım.

Adamlarım, geminin oraya varması ihtimaline karşı kıyıları tarıyor ve geri kalanlara da bir saldırı ihtimaline karşı Vokheim'ı korumaları söylendi.

Mathew ve

Frederick'in ortadan kaybolması ve Ölü Topraklar'daki o yerde bulunan çok sayıda muhafız, muhtemelen birileri taşındı ve Charles'a ihanetim söylendi.

Ama onu aramaya devam edebildiğim sürece, diğer her şey beklemek zorunda . Charles ve Vrohkaria halkı da dahil.

İstedikleri kadar yansınlar, ondan başka hiçbir şeyin önemi yok.

Uçurumun kenarında bir figür beliriyor ve Josh'un diğer sürü üyeleriyle birlikte aşağıdaki sulara baktığını görüyorum.

Hırlıyorum.

Kid'i görmeye gelmiş olmalıydı. Rhea'ya zarar veren Kid, ölmüş olması gereken Kid.

Onu henüz görmedim. Görürsem onu öldürürüm. Onu lime lime eder ve ondan geriye kalanları parça parça Affedilmez Deniz'e atarım.

Beni durduran tek şey o.

Eğer o orada olmasaydı, kız burada sikişiyor olurdu.

O yaşıyor, o yaşıyor, o yaşıyor, diye kendi kendime , öfkenin taşmasını engellemeye çalışıyorum.

İçimi dökersem sağlıklı düşünemem ve sağlıklı düşünemezsem onu nasıl bulabilirim?

Yine de göğsüm gibi hissediyorum, kalbim yavaş ve soğuk bir ritimle atarken içimde ölüyor. Sıcaklık yok. O yanımdayken hissettiğim yumuşaklık yok.

Onu bulmadan önce hissettiğim soğukluktan başka bir şey yok.

Hayır.

Bu daha önce hissettiklerimden daha kötü.

Onu görmeden önce, annem ve kız kardeşim öldükten sonra, etten bir bedende yürüyen bir intikamcıyım.

Şimdi onsuz.

Beni keserseniz hissetmeyecek yürüyen bir cesedim, çürümeye bırakılmış kurumuş, solmuş bir kabuğum - ama sadece öfkeyle kalıyorum.

Damarlarımda hayat akıyor.

Onsuz, hiçbir şey yok.

Altında durduğunda nasıl parladığını gösterecek ay ışığı yok. Onlara bakarken gözlerinde parlayan yıldızlar yok.

Geriye sadece boş bir alandaki karanlık kalıyor. Sadece onun aydınlayabileceği bir boşluk.

Altımdaki dalgalara bakıyorum, bir şey görmek istiyorum.

Dizlerimin üzerinde doğru eğilip ellerimi önümde kavuştururken onu andırıyorum. Ama bir kez daha onu göremiyorum.

İçimi çekiyorum ve elimi saçlarımın arasından geçiriyorum, yorgun gözlerim bir an için bulanıklaşıyor ve başımı sallayarak yeniden odaklanıyorum.

Josh, "O ölmedi," diyor. Onu görmezden geliyorum. "O ölmedi. Öldü," diyor daha yüksek sesle, sözlerinin arasına bir hırıltı karıştırıyor ve bu benim ona doğru bakmama neden oluyor.

Hudson Colten'ı tutup kulağına bir şeyler mırıldanırken o hâlâ suya bakmaktadır. Sebastian ve Taylor başka bir aramadan yeni döndükleri için ıslanmışlardır ve Anna suyun kenarında diz çökerek Nefesinin altında ilahi söylerken suya bir şeyler atıyor.

"Tabii ki ölmedi," diye tükürdüm, burun deliklerim alevlendi. "O güçlü, bir savaşçı, bir savaşçı. Ona daha önce ulaşmalıydınız!"

Onun tarafındaydı, ona ulaşabilirdi.

"Benden beklememi istedi, Darius. Bana Kade'in korktuğunu söyledi. Eğer bilseydim..." Seb rahatlatıcı bir elini onun omzuna koyar ve sıkar.

Josh'un yüzündeki suçluluk duygusunu görebiliyorum. Güzel.

Bırak onunla çürüsün.

"Kan bağlantısına cevap vermiyor," diyor ben cevap vermeyince. "Nerede o?" Kenarda dururken elleri iki yanında kenetlendi.

"Bilmiyorum," diye mırıldandım. "Sen geri dönebilirsin; ben birazdan aşağı inip aramaya devam edeceğim."

"Daha yeni geldim," diyor Josh, elleri şimdi kalçalarında.

Taylor elini yüzüne silerek, "Ben de seninle geliyorum," der ve Colten da soyunurken Seb başıyla onaylar.

"Senin de dinlenmeye ihtiyacın var, Darius," diye mırıldandı Josh.

"Döndüğünde sana ihtiyacı olacak."

"Bana neye ihtiyacı olacağını söyleme!" Ben onun Vihnarn'ıyım, onu herkesten daha iyi tanıyorum. Başımı sallıyorum ve o iç çekerken ayağa kalkıyorum.

"O zaman sana biraz yiyecek getireyim." Josh dönüp aşağı inmeye şöyle der.

Yemek yiyeceğimi düşündüğü için neredeyse

güleceğim. Ben yiyemem.

Onsuz olmaz.

THIRTY ONE

RHEA

Yüzüyor.

Aşağı.

Aşağı.

Aşağı.

Saçlarım yüzümü gıdıklarken ağırlıksız hissediyorum, daha derine batarken kollarım üzerimde işe yaramaz bir şekilde .

Düşüyo

r.

Düşüyo

r.

Altımda zemin yokken düşüyorum.

Gözlerimi kapalı tutarken ve ağızımda kaçmak isteyen kanı tutarken başka hiçbir şey hissetmiyorum, başka hiçbir şey hissetmiyorum.

Göğsüm yanıyor, aldığım her sığ nefeste içimi acı dolduruyor. Kapalı göz kapaklarımın ardında gözlerim yanıyor, vücudum sadece... bitti.

Kalbimin atışı yavaşlıyor ve vücuduma daha fazla kan pompalamaya çalışıyor, ancak yaralarımın sabit bir hızla akıyor. İyileşemiyorum. içimde hiçbir şey kalmadı.

Runa sessiz, top gibi kıvrılmış, sırtı bana dönük. Keşke uzanıp onu rahatlatabilseydim. İçimde hiç sihir kalmadığı için mücadele ettiğimi biliyor, altımda bulut gibi bir his yayılırken bir serpinti bile yok ve sonra duruyorum.

Nerede olursam olayım askıya alındım.

Hâlâ Affedilmez Deniz'de miyim? Sizi derinliklerine çekip yakaladığında böyle mi hissettiriyor?

O kadar da kötü değil. Kalbimdeki acı vücudumdaki acıdan daha fazla. Diğerleri de akılları başlarından gittiğinde uçurumun tepesinden atlamak için Aşıklar Şelalesi'ne gittiklerinde böyle mi hissediyorlardı?

Özgür hissettiler mi? Rahatladılar mı? Yoksa korktular mı? Yalnız mı? Çaresiz mi?

Dudaklarımdan bir viyaklama sesi kaçıyor ve irkiliyorum, etrafımda yankılanan kendimi korkutuyorum.

Neredeyim ben?

Derin nefes alıyorum ve sedir ağacının kokusunu içime çekiyorum. Rahatlatıcı bir koku ve onu ciğerlerime çekiyorum.

Ama... kokusu nasıl burada? Acımasız, alaycı ve etrafımda sıcak, güçlü kollar hissetmekten başka bir şey istemiyorum.

Darius'u istiyorum.

Onu daha önce hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum.

Her şeyi daha iyi hale getirecek, bana sarılacak ve benimle ilgilenecekti. Bunu tek başıma yapamam.

O sırada benden gürültülü bir öksürük geliyor ve ağzımda tuttuğum kan sonunda çeneme ve göğsüme kaçıyor.

Yine de gözlerimi kapalı tutuyorum.

Henüz açmak istemiyorum. Ne bulacağımı bilmiyorum.

Hâlâ nefes alıyorum, ağzıma su girmiyor ve ciğerlerime su dolmuyor, peki neredeyim?

Suya girdim ama hiçbir şey hissetmiyorum. Etrafımda hiçbir kıyafet hissetmiyorum. Her şeye karşı çırpılçplağım. Bu her neyse.

Sağımdan derin bir inilti geliyor ve başımı çeviriyorum, saçlarım sallanıyor. Ardından yüzümde bir hava püskürmesi ve ardından yanağıma ıslak, soğuk bir dokunuş hissediyorum.

Beklenmedik bir hisle sarsılıyorum ve yavaşça kan çanağına dönmüş gözlerimi açıyorum.

Gözlerimi kırıştırdığımda ilk olarak siyah bir burun giriyor görüşüme ve siyah kürkle çevrili iki delici yeşil göze bakana kadar kıllı ağızdan yukarı doğru takip ediyorum. Alnındaki ince hilal işareti parlıyor, gümüş rengi siyaha karşı çok keskin.

Gözlerim açılıyor ve iri kurt siyah başını eğip kulaklarını aşağı üzerimde geziniyor.

Kocaman, ayakta dursam benden daha uzun.

Gözleri benimkilerle kilitli kalıyor ve ben daha fazla kan kusarken kendimi onun yanında güvende hissetmekten başka bir şey yapamıyorum. Ellerim karıncalanıyor ve iğne ucu kadar acı

Parmak uçlarım kollarımın üst kısmına değiyor. Islak bir nefes alıyorum ve kurt kocaman kafasını çevirip arkasına bakmadan önce tekrar inliyor.

Ben de yavaşça etrafıma bakıyorum, alan boş görünüyor. Yukarıya bakıyorum ve çok yukarıda yumuşak bir ışık görüyorum, ama bir nedenden dolayı buraya kadar parlayabiliyor.

Burada benden ve kurttan başka bir şey yok. Neredeyim ben?

Kurt tekrar başını çeviriyor ve oturuyor... hiçbir şeyin üzerine mi? Hâlâ yüzüyor muyum?

Önce parmaklarımı, sonra ellerimi oynatıyorum; uyuşukluk hissi, ayak parmaklarımı oynatırken daha fazla acıya dönüşüyor. Dikkatlice. Geçici olarak.

Kurt ayaklarını sürüyerek yaklaşıyor, burnu acının en güçlü olduğu göğsüme yaklaşıyor ve dudaklarımdan yumuşak bir çığlık dökülüyor.

Lütfen oraya dokunma, acıyor! Kafamın içinde çığlık atıyorum ve Runa irkilmiş bir çığlık atıyor. Kurdun gözleri benimkilere kayıyor ve donup kalıyorum.

Beni duydu mu?

Başını geriye atıp ayağa kalkıyor, iri pençeleri hiçbir şeyin üzerinde yürümüyor ve vücudumun yanından geçip ayaklarımın etrafında dolaşıyor. İşte o zaman onu görüyorum. Kuyrukları aşağı sarkıyor, iki tane.

İki kuyruk.

Vücudum irkiliyor, ağzımdan daha fazla kan fışkırıyor ve hareketle birlikte içime beyaz, sıcak bir acı yayılıyor.

Tanrım, acıyor.

Kurt diğer tarafıma geliyor ve ben başımı ondan uzaklaştırmaya çalışırken usulca yüzümü yalıyor. Nedense bana zarar vermeyeceğini biliyorum ama neler olup bittiğinden ve buradan nasıl çıkacağımdan emin değilim.

Darius aklını kaçırıyor olmalı, ya Kade ve Josh? Onlar iyi mi?

"Josh?" Bağlantıyı deniyorum ama boşlukla, bir blokla karşılaşıyorum.

Panik beni ele geçirmekle tehdit ediyor ama kurdun ıslak burnu hemen boynumun yanına geliyor ve derin bir nefes alarak omzumun kıvrımına sokuluyor ve ben rahatlıyorum, bedenim gevşiyor.

Ellerimi hareket ettiriyorum, parmaklarımı uzatıyorum, sıkıyorum ve açıyorum Kolumu kurda doğru nazikçe hareket ettirmeden önce. Oturuyor ve başını tekrar eğiyor, avucum alnının ortasıyla buluşana kadar hareket ediyor.

Gözlerimden yaşlar süzülüyor ve parmaklarım onun yumuşak, siyah kürkünde nazikçe kayarken içimden bir inilti kaçıyor. Sonra hilalin izini sürüyorum, bir şey hissediyorum

hafif bir karıncalanma.

Aniden sağımdan alçak bir hırıltı geliyor ve siyah kurdun boynundaki kürkü sıkıca kavıyorum, ses beni korkutuyor ve bedenimin kilitlenmesine neden oluyor. Göğsümde delici ve keskin bir acı hissediyorum ve yanımdaki kara kurt hırlıyor.

Bana değil, içinde bulunduğum acıya. Nasıl bilmiyorum; sadece biliyorum.

Daha fazla kan yutuyorum, metalik tat midemi bulandırıyor ve dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum.

"Beni , değil mi?" Kurda zar zor fısıldayarak mırıldanıyorum. Gözleri bir kez daha benimkileri tutarken mırıltıya benzer yumuşak bir ses çıkarıyor.

"Küçükken," diye başlıyorum, acıdan nefesimi tutmaya çalışarak.

"Higher'lardan kaçıyordum. Seni evimin arkasındaki ormanda gördüm.

Yanımdan geçip gittin ve onların bana ulaşmasını engelledin, değil mi?"

Başını avucuma dayamadan önce bana bakıyor ama bunun doğru olduğunu biliyorum.

Bu nasıl mümkün olabilir?

Karanlık alandan gelen bir başka hırıltı kaslarımın bir kez daha gerilmesine neden oluyor ve haykırıyorum, gözlerim kapanıyor.

Kurt karanlığa doğru havlıyor ve derin bir hırıltı cevap veriyor. Bu seferkinden çok daha derin, çok daha saldırgan.

Gözlerimi açıyorum ve sesin yere bakıyorum. Orada bir şeyin hareket ettiğini, beni izlediğini hissediyorum ve kendimi çok çaresiz hissediyorum.

Keşke biraz sihrim kalsaydı ama hepsini Kade'e, onun zihnini kaplayan dumana verdim.

Hissettim.

Karanlıktı. Kötüydü.

Umarım kendi hayatıma mal olsa bile onu kurtarmaya yetecek kadarını yapmışımdır.

Pişman değilim ama gümüş benekli yeşil gözler aklımdan geçerken, Darius'la daha fazla zaman geçirmedığım için pişmanım.

İşleri koyabilirdik, daha fazla konuşabilirdik, ona affetmenin zor olduğunu ama bunu hak etmesine izin vereceğimi ve bununla bir sorunum olmadığını söyleyebilirdim. Ona bu zamanı tanımaya istekli olduğumu, belki de... belki de Bu hayatta kendime ait biri var.

Ve ondan başka kimseyi göremiyorum.

Darius'u hiç beklemiyordum ve onunla daha fazla zaman geçirmek istiyorum ve şu anda bu benden çalınan başka bir şey gibi geliyor.

Nasıl başladığımızdan ne hale gelebileceğimize, asla gerçekleşeceğini düşünemeyeceğim bir şey. Beni nasıl önemsedığı, bana nasıl baktığı, beni nasıl hissettirdiği.

O benim huzurum olabilir, farkındayım.

Onun kollarındayken huzur buluyorum.

Ve şimdi buna sahip olamayacağım.

Görünüşe göre hayatımın mutlu sonla bitmemesi gerekiyordu ve bunun farkına birlikte daha önce hiç yaşamadığım bir yenilgi hissine kapıldım.

Her şeye sahip olma potansiyeline sahip olmak, ancak daha sonra hiç şansınız olmadığını fark etmek, hiç sahip olmamış olmaktan daha ruh kırıcıdır.

Kurt beni hafifçe dürtüyor ve iki büyük, parlak, mor göz karanlığın içinde parlıyor. Şaşırmış bir ses çıkarıyorum ve kurt yanımda duruyor, her neyse onunla yüzleşirken duruşu koruyucu.

Gözler yaklaşıyor ve sonunda bir şekil beliriyor. Önce başı, büyük ve şaşırtıcı bir şekilde yanımdaki kurttan daha koyu. İleriye doğru yürüyor. Pençelerim yerde sessiz ve kalbim göğsümün içinde o kadar çılgınca atıyor ki aşırı kullanımdan pes edecekmiş gibi hissediyorum.

Bedenimi hareket ettirmeye, kalkıp uzaklaşmaya çalışıyorum ama beni dinlemiyor.

Hareket edemiyorum.

kurda bakıyorum, iri kurt yaklaştıkça gözlerimden daha fazla yaş süzülüyor, onun gitmesini, zarar görmeden buradan gitmesini istiyorum.

Onunla dövüşemez, en az 1.80 boyunda. O bir dev.

Ama benim yanımdaki yerinden .

Korku omurgamdan aşağı süzülürken başımı menekşe gözlü kurtla yüzleşmek için hareket ettiriyorum.

, değil mi? Ölmeden önce göreceğim son şey .

Tam olarak ortaya çıktığında, vücudunu saran ve anlatılmamış bir sihirle titreşen zincirleri görünce keskin bir nefes alıyorum. Sadece bu değil, ne Her yerinden mızraklar fırlamış gibi görünüyor ve ben kabaca yutkunuyorum.

İri kurt ayaklarımın hemen ötesinde duruyor ve başını yana eğiyor, iki kuyruklu kurda bakmadan önce gözleri üzerimde geziniyor. O yapar

alçak bir ses, dostça değil ama tam olarak tehdit edici de değil sanırım, ve iki kuyruklu kurt bana bakıyor.

İkisini de izliyorum, gözlerim bir ileri bir geri gidip geliyor, neler olduğunu merak ediyorum.

Sonra menekşe gözlü kurt başını eğiyor ve ben nefesimi tutuyorum, gözlerimi kapatıp dişlerinin bana doğru geldiğini görmemek istiyorum ama başka tarafa bakamıyorum.

Gözleri şimdi bu kadar yakınken, içlerinde parıldayan yıldızlara benzeyen küçük noktalarla geceyi gibi görünüyorlar.

Ağzı gittikçe yaklaşırken parmaklarım yanımda seğiriyor ve nefeslerim gittikçe hızlanıyor.

Daha fazla kan öksürüyorum, boğuluyorum ve devasa kurt duraksıyor, göğsüme bakıyor, sonra tekrar yüzüme bakıyor.

Gözlerinde bir şey var, ne anlama geldiğinden emin olmadığım bir şey.

Ama sonra ağzını hafifçe açıyor ve çok sayıda dişini görebileceğim şekilde konumlanıyor.

Hareket edemiyorum, ona durmasını söyleyemiyorum. Sessizce ağlarken donup kalıyorum.

Sadece ağzından mor bir parıltı çıktığında, sadece hırlayıp onu serbest bıraktığında ses çıkarabiliyorum.

Ancak o zaman çığlık atıyorum.

THIRTY TWO

DARIUS

Rhea'nın kulübesine girip mutfağa doğru ilerlerken Leo'ya "Çocuk nerede?" diye sormaya cesaret .

ve diğer bazı Seçkinler buraya yerleşerek, burayı yok etmeden önceki haline en iyi şekilde geri getirdiler.

Rhea'nın geri dönebileceği bir şey istiyorum, biraz rahatlık.

Vokheim'da bunu elde edeceğini sanmıyorum, bu yüzden her şeyin onun için hazır olduğundan emin oluyorum. Kabinlerin çoğu onarıldı ve toplantı yakında yeni banklara kavuşacak. Tüm tencereleri, çatal bıçak takımlarını ve kupaları değiştirdik, yeni mobilyalar yaptık ve hatta ölü ilk ağaçlarının yanına yerleştirilen koruma kristalleri getirdik.

Rhea'yı son gördüğümünden beri neredeyse on dört gün geçti. On dört gündür göğsümün içindeki bu ölü şey, hareket etmemi sağlamak için vücuduma soğuk kan pompalıyor.

Leo, "Kenar mahallelerde bir kulübeye yerleştirildi," diye cevap veriyor ve ben homurdanarak masanın son parçalarını bir araya getirmek için çömeliyorum. "Kardeşim, dinlenmen gerek."

Omuzlarım çökerken bile başımı sallıyorum. İki haftadır hiç durmadım, gece gündüz ondan bir iz aradım. Kahretsin, şu anda burada olmamın tek nedeni masayı bitirmek ve Elitlerimin kendilerine emredileni yaptıklarından emin olmak, her ne kadar kardeşlerim yaptıklarını görüyor olsalar da.

Sadece kendim görmem gerekiyordu. Geri döndüğünde yıkım değil, rahatlık gördüğünü görmem gerekiyordu.

"Topraklar mı?" Büyük tahta parçasını alıp dört ayağın üzerine yerleştiriyorum ve ayarlıyorum.

"Kaos," diye cevaplıyor Leo iç çekerek. "Son konuştuğumuzdan beri daha fazla idam, daha fazla duruşma oldu ama bunun dışında Yüce'ler sessiz kaldı."

"Şimdiye kadar bir şeylerin ters gittiğini anlamış olmalılar." Önce Aiden, şimdi de Frederick ve Mathew kayıp mı? Charles bir şeylerin ters gittiğini biliyor olmalı. "Başka ne var?" Talep ediyorum.

Leo ofluyor, oyaladığını bildiğimi biliyor. "Wolvorn'a katılmanız ve Higher olarak yerinizi almanız için bir mektup aldınız."

Vücudum kilitleniyor ve kendimi fiziksel olarak dizginlemem gerekecek kadar büyük bir güçle bir çivi çakıyorum. "Böyle bir şey olmayacak."

"Biliyorum kardeşim, ama cevap vermen gerekiyor." "Hayır."

"Darius."

"Hayır. Cevap vermeyeceğim ve onlara istediklerini vermeyeceğim."

"Birinin Deadlands'e taşınıp taşınmadığını bilmiyoruz.

Gördüklerini yüksek sesle anlatın ama en azından bir mektupla yanıt vermezseniz şüphelenirler."

"Bırak ," diye . "Bırak gelsinler. Ve biz beklerken, o posterleri topraklara salın."

Gerginliğini anında hissedebiliyorum. "Sence şu an doğru zaman mı?" "Beni mi sorguluyorsun?" Vücudum gergin bir şekilde soruyorum.

"Hayır, kardeşim, tabii ki ." Elime bir bıçak aldım ve dikkatlice ahşabı oymaya başladım. "Ama dinlenmeye ihtiyacın var."

Leo'ya "Göğsümdeki bu organ hep birlikte atmayı bıraktığında dinleneceğim," diyorum ve dönüp ona bakıyorum.

Mavi gözleri yorgun, sarı saçları dağılmış bir halde elini yüzünde gezdiriyor. "Darius, nasıl hissettiğini biliyorum."

"Nasıl hissettiğim hakkında hiçbir fikrin yok!" Ona homurdanıyorum, öfkem kısa sürüyor.

Sabır kısa. "Kalbinizin yarısı gitmiş gibi hissediyor musunuz? Sanki bir ritmi eksikmiş ve diğer yarısı olmadan düzgün çalışmıyormuş gibi?" Ona doğru yürürken başını yavaşça sallarken gözleri benimkilerin arasına bakıyor, gözeneklerimden saldırganlık akıyor. "Aldığın her nefeste hava zehirlenmiş gibi mi hissediyorsun? Sanki sürekli havasız gibi mi? Attığın her adımda bacakların kırılacaktı gibi, kırılmadan hareket edemeyecekmişsin gibi, kemiklerin her basit hareketinde isyan ediyormuş gibi mi hissediyorsun? adım?"

Omuzları çökerken başını bir kez daha salladı, gözlerinde benim için duyduğu acı vardı. "Kardeşim..."

"Ruhun ikiye bölünmüş gibi mi hissediyorsun, sanki yarılmış, yırtılmış ve ikiye ayrılmış ve sonsuz bir döngüde bütün olmak için arıyormuş gibi Yine mi?"

"Hayır," diye fısıldıyor, omuzları çöküyor.

"O zaman nasıl hissettiğim hakkında hiçbir fikrin yok," diyorum ona, içimdeki her şeyi serbest Eridian'ı dümdüz etmeden önce etrafından dolaşıp ön kapıdan çıkıyorum.

Bunu yapamam.

Rhea bundan nefret ederdi. Sonra da benden nefret eder.

Ve biz nefreti çoktan geride bıraktık. Öfkeyi, tiksintiyi ve hor görmeyi çoktan geride bıraktık. Bir daha asla birbirimize karşı bu şekilde hissetmeyeceğiz.

Hayır, nefretten o kadar uzağım ki, sonunda o benim her şeyim oldu.

O benim zayıflığım, acım, öfkem olabilir.

Ama bundan daha fazlası, o benim yumuşaklığım, rahatlığım.

Benim evim. Ve o kollarıma dönene kadar rahat etmeyeceğim.

Mağaraya doğru yürüyorum, elimi parlayan cevherin üzerinde gezdirirken onu Rhea'nın kendisine ait olduğunu iddia ettiği alana kadar takip ediyorum. Onu ilk kez sahiplendiğim yere.

O zaman bilmiyordu ama ben onu buraya kadar takip ettiğimde ne yaptığımı biliyordum.

Hayır, takip etmek doğru kelime değil. *Avlanmak*.

Kızıışmaya başladığının kokusunu aldığımında, işte o zaman avlanmaya başladım. Onu uzaktan takip ettim, adamlarımla konuşmak için çekilmediğim sürece ondan asla çok uzaklaşmadım. Onu sürüsüyle birlikte izledim ve sonra İşlerini halleder ve Eridian çevresinde yapılması gereken işlerle ellerini kirletirdi. Bazen güler ve gülümserdi, diğer zamanlarda ise sessizdi.

İşte o zaman kendi başına gider, ağaçların arasında yürür, kendi düşüncelerinin derinliklerine daldı. Onun için her şeyimi verirdim.

O anlarda ne düşündüğünü bilemezdim.

Sonra bahçelerindeydi ve ateşi başlamıştı. Güzel, buz mavisi gözlerini bana kaldırdı, yarı kapalıydı, göğsü ağır nefesleriyle yükselip alçalıyordu. O anda bana nasıl tepki verdiğini bildiğini sanmıyorum. Sırtı hafifçe kamburlaştı, kalçaları birbirine sürtündü ve gözleri sessizce yalvardı

onu götürmemi
istedi.

Ve yaptım.

Onun peşinden ormana ve mağarasına kadar gittim.

Bir süre dışarıda bekledim, küçük bir parçam içeri girersem bunun bir hata olacağını biliyordu. Ama dayanamadım çünkü başka birinin gelip onu sahiplenebileceği düşüncesi, onu benim yapmak için onun alanına ilk adımlarımı atmama neden oldu.

Onun içine ilk girdiğim anı, vücudunun her zaman olması gerektiği gibi beni sarışını asla unutmayacağım. Ve öyleydi.

Sonuçta bir hata değildi, pişman değilim. Ama
sonrasında ona söylediklerimden pişmanım.

İç çekerek, merkeze ulaştığımda elimi çağılayan suyun içinde gezdiriyorum. Soğuk - suyun ortasına doğru baktığımda vücudumun hissettiği kadar soğuk durduğunu, vücudunun ıslak olduğunu, kıvrımlarının sergilendiğini, saçlarının damladığını hatırlıyorum.

Vahşi ve güzel bir görüntüydü.

Yan tarafa geçip kaya duvarının yarıklarındaki oymalarına doğru yürüyorum. Eridian'ın etrafındaki bariyer düştüğünde, Elitlerim ve Yüksek'in muhafızları geldiğinde kimseye buradan bahsetmedim. Anlatamazdım.

Bir parçam bunun ona ihanet olacağını düşünüyordu. O zamanlar onun bir hain ve haydutların sebebi olduğunu düşünsem bile, bu yapamayacağım tek şeydi. İçimdeki her şey bu alanda başka birinin olmasına isyan ediyordu.

Bizim alanımız.

Çünkü onu buraya getirdiğimde, burası bizim oldu.

Arkamda bıraktığım oymalara bakarken, Kade'le birlikte yaptıkları bir tanesini elime alıyorum. Kade'i küçük, belki sekiz yaşında olacak şekilde oymuş ve eliyle başının arkasından tutarken onu koruyucu bir şekilde göğsüne yaslıyor.

Tahtayı sıkıyorum, yere koymadan önce gıcırdadığını ve inlediğini duyuyorum.
ve arkamı döndüğümde sesim duvarlarda titreşiyor, sanki ilk nefeslerini hiç almamış gibi varlığını o oymalardan söküp almak istiyorum.

Rhea bana onda bir sorun olduğunu, Higher'ların ya da ailesinin kafasını karıştırdığını söyledi ama şu anda mantığım ön planda değil.

Sadece adam orada olduğu için düştü, çünkü adam tökezleyerek geri döndü.

En son burada birlikte kaldığımız zamanı hatırlayarak kürklerinin yanından geçiyorum. Toprak zemine oturup kollarımı yukarı kaldırarak bükülmüş dizlerimin üzerinde dinleniyorum.

Etrafa baktığımda, burada hala çiçek açmış leylak ağaçlarını fark ediyorum; pembe ve koyu turuncu yaprakları hissedebildiğim bir esinti olmadan sallanıyor.

Eridian'ı çevreleyenler bariyer düştüğünde , peki bunlar nasıl hala hayatta?

Mağaranın ortasından aşağıya doğru parlayan aya bakıyorum, kendi ay ışığının bana geri dönmesi için yol göstermesini umuyorum.

Ait olduğu yere dönmek için. Benim kollarıma.

Bir parıltı başımı o yöne çevirmeme neden oluyor ve bir leylak ağacının arkasından küçük bir ışık çıktığını görüyorum. Kabuğun arkasında kaybolmadan önce sanki izliyormuş gibi orada asılı duruyor, ancak diğer taraftan dışarı kayıyor.

Onu izliyorum, beni izliyorum, Rhea'nın etrafındaki tüm ışıklar söndüğünde, bariyer kırıldığında yağın yağmurla buharlaştığında bunun nasıl mümkün olduğunu merak ediyorum.

Hiç kalmadı sanıyordum.

Yavaşça dalların altından çıkıyor ve önümde durana kadar havuzun etrafından akan suyun etrafında hareket ederek bana doğru süzülüyor.

Beni incelediğini, beni ölçtüğünü hissedebiliyorum.

"Seni görmeyi beklemiyordum," diye mırıldanıyorum ona ve puslu, yeşil-mavi bedeni bir o yana bir bu yana kıpırdanıyor.

Aniden ileri doğru fırlıyor, bir kez daha önümde durana kadar tekrar tekrar bir daire çizerek etrafımda dönüyor. Ağaçların arkasında düzinelerce ateşböceğine benzeyen daha fazla ışık . Önümde bir duvar oluşana kadar birbirlerinin etrafında dönerek yaklaşıyorlar.

"Sanırım ölmedin." Rhea buna sevinecek.

Bir vücut şekli belirmeye başlayana kadar tek bir vücut gibi hareket ediyor, dönüyor, dönüyor ve bir siklonun içinde dönüyorlar. Bir dişi. Şeklin içinde hareket ederek ayakları, bacakları, gövdeyi, kolları ve parmakları oluştururlar. En son yüz ve akan saçlar .

Tanıdık yüz hatları şekillenmeye başladığında kalbim göğsümde acıyla çarpıyor ve nefesimi tutuyorum, Rhea'nın hayaleti önümde belirirken çenem sıkılıyor.

Elim havaya kalkıyor, içindeki titreme Wisps kendi elini bana doğru uzatırken görülebiliyor ve bana düşmeden önce onu kayalıklarda yakalamaya ne kadar yakın olduğumu hatırlatıyor.

Parmaklarımın ucuna değiyor ve ince sıcaklıkları tenimi karıncalandırıyor, dağılmadan önce kollarıma yayılıyor, vücudunun küçük topları bir kez daha önümde süzülürken parçalara ayrılıyor.

Elimi aşağıya bırakıyorum, başım acıyla dişlerimi sıkarken takip ediyor ve altımdaki toprağa bakıyorum. Siyah sis belirip etrafıma yayılırken ellerim yere iniyor, parmaklarım içeri giriyor.

Alçak sesle homurdanıyorum ve içindeki acıyı ben bile duyabiliyorum. Öfkeyi. Korku.

Küçük bir iplikcik öne çıkıyor ve aşağı süzülüyor, bana gelen ilk şey. Bir dal ona uzanırken gücümün üzerinde geziniyor. Merakla yukarı doğru hareket ediyor. Wisp orada kalır ve keşfetmesine izin verir.

Gücüm yavaşça etrafını sarıyor ve salkım sallanıyor, parıltısı siyahın içinden görülüyor ve gücünün tanıdık hissiyle bir nefes çekiyorum. Gözlerim önce salkıma, sonra diğerlerine kilitleniyor ve gücümü onlara doğru fırlatıyorum. Bu duygudan daha fazlasını istiyor, daha fazlasına ihtiyaç duyuyorum.

Onları teker teker sarıyorum, tamamen örtmüyorum ama tutuyorum ve onlar da bana izin veriyorlar. Bu küçük güç topları Rhea gibi hissettiğinde ihtiyacımı hissedebiliyorlar. Tıpkı onun gibi ama daha küçük ölçekte.

Gözlerimi kapatıyorum, sıcaklığından vahşiliğine kadar her şeyi hissediyorum.

"Rhea?" diyorum yüksek sesle, sesim kısık. Eğer bu onun gücüyse, o zaman yaşıyor demektir. Bu umutsuzca ihtiyacım olan bir onaydı ve bu bilgiyle içimde bir şeyler gevşiyor.

Yüzümde bir sıcaklık hissediyorum ve gözlerimi açıyorum. Gücümle kaplı bir zerre havada asılı duruyor ve elimi uzatıp avucumun içinde durmasına izin veriyorum.

"Rhea'nın gücü nasıl var?" Cevap bile bile soruyorum. "Ondan mı yapıldın?"

Başımı düşünceli bir şekilde eğiyorum. Sessiz anlarda hep onun etrafındaydılar ve burada, mağarasında kalıyorlarmış gibi görünüyorlar. Bunu nasıl yaptı?

Gücümü avucuma çağırıyorum, avucumu diğer iplerin etrafından açıyorum ve gözlerimi tekrar kapatıyorum, bir karanlık topu hayal ediyorum, ipleri hayal ediyorum ve elimde daha güçlü bir ısı hissediyorum.

Gözlerimi açtığımda, avucumun içinde bir top şekilleniyor ve yavaşça kıpırdanıyor, sanki kendi kendine süzülmeden önce kendini sallıyormuş gibi. Hayranlıkla izliyorum.

Diğer yiğitler ona yaklaşıyor, yeni arkadaşlarını merak ediyorlar, benim siyah yiğidim daha yüksekte süzülüyor, tıpkı yeni bir geyik yavrusunun ilk kez ayağa kalkması gibi bir o yana bir bu yana sallanıyor.

Bana ilk gelen salkım ona doğru gidiyor, heyecanla etrafında dönmeden önce hafifçe çarpıyor. Durup yukarı aşağı zıplamadan önce etrafında kıvrılıyor, siyah wisp kopyalıyor, sonra etrafını saran diğerlerine yaklaşıyor, hepsi selamlar gibi kısa bir süre ona dokunuyor.

Hoş .

Gücümün daha fazlasını çağırıyorum ve daha fazlasını yapıyorum, görebildiğim tek şey, birbirinin etrafında dans eden mavi-yeşil ve siyah bir parıltı.

Zıtların güçleri mükemmel bir uyum içinde geziniyor.

Elimi kaldırıp kendine ait bir hayatı olan son zerreyi de serbest bırakıyorum ve Rhea burada olup bunları görseydi gözlerinin nasıl parlayacağını hayal ederek oynamalarını izliyorum. Renkler onlara yansır ve gülümsemesi beni büyülerdi. Sonra ondan yayılan mutluluk

göğsümün gevşemesini, ilk kez tam nefes alabiliyormuş gibi hissetmemi sağlıyor.

Tekrar gülümserdi, sonra da gülmeye başlardı, tellere doğru koşar ve onlarla oynardı, onu gıdıkladıklarında kıkırdardı ve ben de izlerdim.

Her zamanki gibi onu koruyorum.

Elim boynuma, Rhea'yla tanıştığım günden beri yavaş yavaş dolmaya başlayan işarete gitmeden önce göğsümdeki acıyı ovuşturarak kaşlarımı çatıyorum.

Başparmağımı üzerinde gezdirirken, doldurulmasına duyduğum ihtiyaç beni tüketiyor. O kadar derin ve içgüdüsel bir istek ki, tamamlanmadığı için neredeyse üzüntüyle homurdanıyorum. Bütün olmaması yanlış geliyor.

Yakında, diyorum kendime. Kollarıma geri döner dönmez, ay ışığının altında .

Salkımların arkasından bir havlama sesi geliyor ve başımı kaldırdığımda genç, koyu gri bir kurdun yaklaştığını görüyorum. Gözleri benimkilerle buluşuyor, tereddütlü, hatta korkmuş, ve sonra tüm hızıyla üzerime doğru geliyor, bana çarpıyor.

Yüzümde beliren küçük, hüznü gülümsemeye engel olamıyorum. "Rhea seni gördüğüne çok sevinecek, Leif." Dili yüzüme doğru geliyor, ben de şakacı bir şekilde burnunu tutup onu sarsıyorum. "Anneniz nerede? Kardeşlerim ve

Abla?" Bana sokuluyor, yanıt olarak ondan bir sızlanma gelirken kürkü ağzıma giriyor. Kaşlarım çatıldı. "Gidip onları bulabilecek miyiz bakalım, hmm?"

OceanofPDF.com

THIRTY THREE

RHEA

"Hayatta kalacaktır.... Evet, eminim, ona ulaşması için yeterince verdim... iyi seçtiniz... Değil... Elbette... yakında."

Gözlerim kayarak açılırken derin bir ses duyuyorum. Kimin konuştuğuna bakmak için başımı çevirdiğimde gözlerim yine bulanık, sadece gölgeli kütleler. Halsizim, kaskatı kesildim, sanki bir süredir hareket etmemiş gibiyim. Derin bir nefes alıyorum, nefesimin hafif törpüsü yankılanıyor ve göğsümdeki acı bir an duraksamama neden oluyor, çünkü her şey yeniden içime çöküyor.

Nefesim kesiliyor ya da en azından öyle sanıyorum ve duraklamadan önce ellerim göğsümde çırpınıyor.

Başımı sallıyorum, görüşümü netleştirmeye çalışıyorum ama faydası yok. Sanki bulanık ve karanlık bir suyun içinden bakıyor gibiyim. Ellerimi yavaşça ve dikkatlice göğsüme götürüp tenime koyuyorum. Çıplak tenime.

Kıyafetlerim nerede?

Parmaklarım nazıkçe hareket ediyor ve yanmış etimden benekli derime kadar hafif bir acı hissediyorum. Vücudumun hareket etmesini istiyorum, yavaşça doğruluyorum, inliyorum.

Kaslar protesto ediyor. Ne kadardır dışarıdaydım?

Görüşüm açılana kadar gözlerimi kırıştırarak karanlık alanda etrafıma bakıyorum. Kurt nerede?

Hiçbir şey görmüyorum, hiçbir şey *hissetmiyorum*.

Hava yok ama nefes , altımda yüzey yok ama yüzüyorum, su yok ama her hareket ettiğimde altımda bir dalgalanma dışarı doğru hareket ediyor. Su gibi ama altımda hiç su yok.

Karanlıkta bir şekil hareket ediyor ve yaklaştıkça gözlerim ona kilitleniyor, kollarımı kendime doluyorum. Nefesimi tutuyorum, ellerim derimin içinde kenetleniyor, ama şekilden hiçbir kötülük hissetmiyorum. Öfke ya da şiddet yok.

Bana doğru yavaşça gelirken başımı eğiyorum, uzun saçlarım belimi gıdıklıyor. Başının şeklini zar zor seçebiliyorum ama alnındaki küçük, parlayan hilal beni rahatlatıyor.

Kurt tam odak noktasına geliyor ve soğuk bir burun alnıma dokunuyor. Beni içine çekerken bir nefes veriyorum ve şu anda her şeyi hissetmeye ihtiyaç duyarak dokunuşuna bastırıyorum. Beni dürtüyor, tenimi yalıyor ve mırlıyor usulca. Bir elimi kaldırıyorum, boynuna dolamadan önce ağzını ve kulaklarına kadar okşuyorum.

Runa içimde sessizce kıpırdanıyor, ama hala çok uykulu.

Sıcaklığını ve aşinalığını hissetmek için onu daha yakına çekiyorum ve kurt da buna karşılık veriyor. Öne doğru bir adım atarak başını omzuma yasladı ve ben burnumu kürkünün içine sokuyorum.

Neler olduğunu ya da nerede olduğumu bilmiyorum ama onun burada olması kendimi daha güvende hissetmemi sağlıyor.

Kurdun kürkünün içinde saklandığım yerden karanlık alana bakıyorum, büyük kurdu arıyorum ama onu hiç göremiyorum.

Kurdun alevli mor topu göğsüme sonrasını pek hatırlamıyorum. Sadece gözlerimin onun mor gözlerine kilitlendiğini hatırlıyorum. sanki o an önemliymiş gibi.

İlerlemek için bunun olması gerekiyordu.

Ama neye doğru? Bilmiyorum, acıdan, içimi dolduran bir güçten bayıldığıma eminim.

Sanırım birkaç kez uyandım, anılarım net değil ama kurdu hatırlıyorum. Başını göğsüme yaslıyor ve ara sıra boynumu yalıyordu.

Beni tekrar korumadan önce yüzümü dürterek usulca mırıldanırdı.

Ayrıca ateşböcekleri gibi, gece gökyüzündeki yıldızlar gibi etrafdönen milyonlarca ışık gibi küçük, mor toplar hatırlıyorum. Bana ışık demetlerini hatırlatıyorlardı.

Artık hiç görmeyene kadar gittikçe azaldılar ve şimdi de hiç görmüyorum.

Göğsümün ortasında bir sıcaklık oluşmaya başlıyor ve tüm vücuduma yayılıyor. Bir elimi kurttan ona dokunuyorum ve orada hafif bir karıncalanma hissediyorum. Aniden boynuma, yüzümün yan tarafına doğru akıyor ve şakaklarıma ulaşıyor.

Soluk soluğa kalıyorum, sahneler zihnimde yetişemeyeceğim bir hızla akıp giderken kurdu daha sıkı kavıyorum.

Topraklar, kaleler, insanlar, kurtlar. Şelaleler, ay ışığı, çiçekler, gümüş gözler ve uzun geceler.

Neyin ne olduğunu ya da ne anlama geldiğini belirleyemiyorum. Yine de hepsini hissediyorum. Üzüntü, öfke, acı, inançsızlık, sevgi, mutluluk, sıkıntı ve en önemlisi kalp kırıklığı.

Ruhu parçalayan bir kalp kırıklığı.

Islaklık yanaklarımı kaplıyor ve gözlerimi sıkıca kapattığımda bir hıçkırık kaçıyor, vücudum çılgınlıklarımla birlikte daha sonra gördüklerimle sarsılıyor. Ateş, çılgınlıklar, kan, dişler, pençeler ve ölüm, karanlığı ve bakan binlerce gözü görüyorum, yukarıdan aşağı bakan bir kurt görüyorum ve özlem duyuyorum.

Sevgiyi ve kaybı hissediyorum.

Kurt sızlanarak bana daha da sokuluyor ve ben boynuna sarılıp ağlıyorum, hissettiğim duygular o kadar güçlü ki bana aitmiş gibi geliyorlar ama öyle olmadıklarını biliyorum.

Kurt yanıma ve anılar sis gibi dağılıp zihnimden kaybolurken ona daha sıkı sarılıyorum ve Runa'yla baş başa kalıyorum, sıkı bir topun içinde kıvrılmış, titriyor.

İnliyor, kulakları düz, gözleri kapalı, pençeleri seğiriyor. Kalbimi kıran bu üzgün sesleri çıkarmaya devam ederken zihinsel olarak ona uzanıyorum, yüzünü okşuyorum.

"Sorun yok, Runa. Ben buradayım, biz ." Kurt boynuma doğru yumuşak bir mırıltı çıkarmaya başladı, derinlerden gelen ses Runa'nın kulaklarının seğirmesine neden oldu, vücudu sonunda gevşemeden önce gerildi, iniltiler sonunda durana kadar yumuşadı.

Solumuzdan bir hırıltı geliyor ve başımı kaldırıyorum, gözlerim karanlıkta mor gözlere kilitleniyor. İri kurt başını eğiyor ama ben kurdun kürkünü parmaklarımın arasında daha sıkı kavrarken yaklaşmak için hiçbir hamle yapmıyor. Elimden kurtuluyor ve ben nefesimi tutuyorum, ellerim yanıma düşüyor, o da beni rahatlatmak istercesine yanağımı okşuyor. Daha büyük olana doğru yürüyor

Ona yaklaştıkça parmaklarım titriyor, büyük olanın saldıracağından endişeleniyorum ama tek yaptığı küçük kurdu daha iyi görebilmek için başını eğmek.

Bakışlarında kilitli kalıyorlar ve ben de ne yaptıklarını merak ederek onları izliyorum. Büyük olan aniden daha küçük bir hırıltı çıkarıyor ve yukarıya bakıyor. Bakışlarını takip ediyorum ve ışığın bu karanlığı delip geçtiği yeri görüyorum

daha da yukarı. Suyun yüzeyinde parlayan ışık gibi... Yavaşça ayağa kalkıyorum, bacaklarım titriyor, gözlerim kurtlara kayıyor ve onları izliyorum.

Ayaklarımın üzerinde sallanıyorum, dalgalar etrafımda dönüyor ve yana doğru düşmeye başlıyorum. Siyah bir bulanıklık aniden orada beliriyor, sırtı omuzlarıma kadar geliyor ve kendimi sabitlemek için onu kullanıyorum, ona tutunuyorum.

Menekşe gözlü kurttan bir oflama sesi geliyor ve başımı ona . Sanırım insan olsaydı benimle alay ederdi.

Gözleri bana bakmadan önce göğsüme doğru iniyor, başı eğik, ama sonra daha da yaklaşıyor, altındaki pençeden küçük dalgalanmalar gelirken adımları ses çıkarmıyor. Korku bir kez daha içimde kendini belli ediyor ama kurdu daha sıkı kavriyorum. Ondan rahatsız olmuş gibi görünmüyor, bu yüzden iyi olmalıyım.

İri kurt yeterince yaklaştığında, başımı yukarı kaldırıyorum. ona bakıyorum. aşağı indiriyor ve ben yine geriliyorum, ama gözlerindeki bakış beni yavaşça rahatlatıyor.

Arkadaş canlısı değil ama soğuk da değil.

İri burnu kolumu dürtüyor ve ben daha küçük kurda tökezliyorum. O bunu tekrar tekrar yaptıkça gözlerim açılıyor ve küçük kurt kendini alçaltana kadar ne istediği hakkında hiçbir fikrim yok.

İki kurt arasında gidip geliyorum, kaşlarım birbirine çarpıyor, ta ki menekşe gözlü kurdun özellikle sert bir itişiyile küçük olanın sırtına düşene kadar.

Çırpıyorum ve kurt benim

Ben ona kaşlarımı çatarken bacaklarım iki yana açılıyor.

"Sadece sorabilirdin, biliyorsun. Zaten beni idare eden biri var," diye homurdanıyorum, sesim kısılıyor ama sonra bir anda donup kalıyorum. Konuştuğum ya da şikâyet ettiğim için beni yememesini umarak gözlerimi yavaşça onunkilere kaldırıyorum ama sonra bir oflama sesi daha duyuyorum. Bu seferki sanki bana gülmüş gibiydi.

"Um..."

İri başını sallıyor, menekşe rengi gözleri tekrar yukarı bakana kadar daha da parlıyor gibi görünüyor. Küçük kurt altımda hareket ediyor ve ben de onun kürkünü kavriyorum.

düşmek istemediği için panik içinde boynunu sallıyor. Tam boyunda duruyor ve beni ayarlıyormuş gibi bir o yana bir bu yana hareket ediyor, sonra tekrar yerleşiyor.

Daha büyük olan kurt hırlıyor, bir kez daha yukarı bakmadan önce bana bakıyor. Küçük olan şimdi hareket ediyor, sadece diğerine yaklaşıyor. Büyük olanın ön bacağı boyunca ilerleyip kendini ve benim bacağımı ona doğru bastırırken korkudan bir ses çıkarmış olabilirim. Etrafındaki zincirlere bakıyorum

Vücudu derisine kadar sıkı yapışmış ki kanıyor, daha önce fark etbir şey.

Kurt ön ayaklarının ortasından geri dönüyor ve bir kez daha onunla yüzleşmek için dönüyor. Tanrım, çok büyük.

Birbirimize bakıyoruz, menekşeden buz mavisine, ve ben yavaşça ona elimi uzatıyorum. Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığı için ondan çok korkuyorum ama her ne yaptıysa beni kurtardı.

Önce elime, sonra gözlerime bakıyor, yavaşça alçalıyor ve titreyen parmaklarım burnunun ucuna değiyor. Gözlerini kapatıyor ve ben burnunu nazıkçe okşayana kadar hafifçe dönüyor.

"Teşekkür ," diye fısıldıyorum ve gözlerini tekrar açıyor, ama sefer acımasızca. İçlerindeki azabı, acıyı görebiliyorum. Bu o kadar beklenmedik bir şey ki, gözlerim sulanmaya başlıyor ve burnumu çekerek onları geri emiyorum. Tekrar ağlamak istemiyorum.

Ama tıpkı zihnimde gördüğüm gibi, yine o yürek parçalayıcı his.

Ondan mı geldi?

"Sana yardım edebilirim, belki?" Zincirleri ve mızrakları işaret ederek söylüyorum, ama o hareket ediyor ve elimi yalıyor, geri adım atmadan önce küçük bir dürtme yapıyor.

Altından daha fazla dalgalanma yayılıyor, bana doğru ilerliyor ama nedenini göremiyorum. Aşağıda başka bir şey, görünmeyen bir yaratık olduğu düşüncesiyle korku tekrar içime işliyor.

Tam büyük kurda seslenmek üzereyken, altımdaki küçük, alçak bir mırıltı çıkarıyor ve sonra koşmaya başlıyor.

Ama açık değil. Hayır.

Yukarı çıkıyor.

Parmaklarım kürkünde kenetleniyor, menekşe rengi, sise benzeyen basamakları çıkarken düşmemek için kalçalarım ona kilitleniyor. Biz yukarı çıktıkça onlar aşağıdan geliyorlar.

Aşağıya bakıyorum, iri kurdun bizi izlediğini görüyorum, gölgelerin arasında eriyip gitmeden önce gözleri parlıyor.

"Bekle!" Seslendim ama gitmişti.

Tekrar yukarı bakıyorum ve yukarıda parlayan ışığı görüyorum. Dalgaların kendilerine döndüğünü, aniden çarpmadan önce kabarcıkların ortaya görüyorum. Çılgılık atmaya çalışıyorum ama bir anda kurdun sırtından düşerken su ciğerlerimi işgal ediyor. Ağzımı kapatıyorum, buz gibi su etrafımı sararken çırpınıyorum. I

Yüzmeye, çok uzakta yüzeye çıkmaya başlıyorum ama bir türlü çıkamıyorum, uzuvlarım ağırlaşıyor.

Yanımda bir gölge beliriyor ve ben kurdun ıslak kürküne tutunuyorum. tepeye doğru yüzüyor, ciğerlerim hava ihtiyacıyla yanarken beni de yanında götürüyor.

Olabildiğince hızlı hareket ediyor, ben ışığa doğru gözlerimi kısarak ona sıkıca tutunurken gözleri odaklanmış durumda.

Tam kaymaya başladığımı hissettiğim anda, yüzeyi yarıyoruz.

OceanofPDF.com

THIRTY FOUR

DARIUS

Eridian'ı çevreleyen ormanda Leif'i takip ederken, daha fazla kar kapüşonumu başıma geçiriyorum. Leif viyaklıyor, nehri geçmeye başlamadan önce burnu havaya kalkıyor. Takip ediyorum, suyun buz gibi soğuk hissi anında pantolonuma ve botlarıma sızıyor. Ama nedenini merak ederek devam ediyorum. ailesinden uzakta ve Rhea'nın mağarasındaydı.

Rhea'nın yavrularla oynadığı son zamandan beri onu görmemiştim. Onu ağaçların arasından izleyip oynarken ne kadar mutlu olduğunu gördüğümde bu bana bir ömür önceymiş gibi geliyordu. Onları tekrar görmeyi çok isterdi, bunu biliyorum.

Ama evi artık eskisi gibi değil.

Yüksek'in muhafızları kulübelerin içinde bulabildikleri her şeyi yok etmiş, Rhea'nın sürüsünün sahip olduğu her şey bunlar değilmiş gibi evlerin dışında kıymık kıymık tahta ve eşyalar birikmişti.

Kabul ediyorum, Elitlerim onlara yardım etti ama sadece bariyer düştüğünde Rhea'nın sürüsünün üyelerini toplamak için, hiçbir şeyi yok etmek için yola çıkmadık. Yüksek'in muhafızları bunu halletti ve sonra terk edilmeden önce Eridian'ı bir süre izlediler.

Ama o zaman evlerini aramış olmalılar. Ne için? Hiçbir fikrim yok. Ama bir zamanlar Eridian olan şeyin kabuğunu görmek bana acı veriyor. Benim için değil, Rhea için.

Burası uzun yıllar boyunca onun eviydi, kendisi ve diğerleri için güvenli bir sığınaktı.

Burayı sıfırdan inşa ettiler ve şimdi harabeye dönmüş durumda.

Cahilliğim yüzünden.

Öfkem yüzünden.
Ama bunu
düzelteceğim.

Bir havlama daha ve Leif'in ininin olduğu yere yaklaştığımızı anlıyorum. Heyecandan patilerinin üzerinde biraz beceriksizce koşarak yanıma geliyor Ben de uzanıp başını okşuyorum. Biz yolumuza devam ederken o da benimle birlikte koşuyor, nedense sürüsünü görmek için acele etmek istemiyor.

Ağaçları yarmadan önce aniden kıpırdamadan duruyor, boğazından bir inilti geliyor ve ben hislerimi keskinleştiriyorum, bıçağım bir sonraki anda elimde.

Kan kokusu bana çarptığında duraklıyorum.

İlerliyorum ve son ağacın etrafından dolanıyorum, izlerimde duruyorum. Kan. Yerde çok fazla kan var. Ve gözlerimi inlerinin girişine kaldırdığımda, bunun nedenlerinden birini görüyorum.

Leif'ten alçak sesle bir uluma geliyor, sonra havalanıp kaçmaya çalışıyor ama ben hızlı düşünüp onu ensesinden yakalıyorum, burada ne olduğundan emin değilim. Yakınlarda bir şey duyamasam da, tehlikenin nerede gizlendiğini asla bilemezsiniz.

Bana hırlıyor ve ben de ona hırlayarak karşılık veriyorum, hâkimiyetimi serbest bırakıyorum ve o da rahatlıyor, içinde gevşiyor. Gözleri geçici olarak benimkilere ulaştığında acıyla donuklaşıyor ve kabaca yutkunuyorum. Onu daha yukarı kaldırıp göğsüme çekiyorum ve başının arkasını okşuyorum.

"Sorun , iyisin." Ben önümdeki sahneye yaklaşırken o sızlanıyor ve yüzünü boynuma gömüyor.

Yavaşça Leif'in gitmesine izin veriyorum, yaklaşırken gözlerim ona olduğu yerde kalmasını söylüyor.

İlk gördüğüm kanlı, yırtık pençeler, yırtık bir göğüs ve cansız gözleri olan bir kafa.

Annesini görünce derin bir iç çektim. Tetikte olduğumdan emin olarak yaklaşıyorum ve sığınağa bakıyorum. Leif'in kardeşleri arka tarafta, bedenleri birbirine yakın ama hiçbirisi hayatta değil.

Açlıktan ölmüş olmalılar.

Leif arkamdan sızlanıyor ve ben dişlerimi sıkarak başını okşamak için uzanıyorum. Yere doğru bakıp kanı inceliyorum ve bir kısmının sağa doğru görüyorum.

Leif'i tutup ailesinden uzaklaştırdım ve bir çalının yanına koydum. "Burada kal." Leif'e hemen izleri takip etmesini söyledim.

Ormanın derinliklerine doğru ilerler, zemin boyunca kırık dallar ve biri diğerinden farklı iki pençe izi vardır ve içinde tedirginlik yükselir

Ben. Hızımı artırıyorum, suçluyu bulana kadar ilerledikçe daha fazla kan görüyorum.

Rogures.

İkisi ve Leif'in babası.

Onlara doğru koşuyorum, daha fazlasını hissetmediğimi biliyorum ama kılıcımı hazır tutuyorum. Horozların ikisi de ölmüştü, grileşen derileri yırtılmış ve et parçaları kaybolmuştu.

Sikeyim.

Hırıltılı nefesler duyuyorum ve işte o zaman Leif'in babasının göğsünün yavaşça inip kalktığını görüyorum. Yanına gidip çömeliyorum, varlığım karşısında hırlamasını duymazdan geliyorum.

Başı bu durumda elinden geldiğince sallanıyor ama kim olduğunu anladığında salınımı azalıyor.

Koyu renk gözleri benimkilerle buluşuyor, bir elimi kaldırıp yan tarafındaki yaranın üzerine koyduğumda içlerinde endişe dolaşüyor. Tekrar hırlıyor ve ben onu susturuyorum. "Bunların hiçbiri değil," diyorum ona. "Rhea bunu öğrendiğinde çoktan üzölmüş olacak.

Burada ne oldu, oğluna geri için sana yardım etmeme izin vermelisin." Bir süre daha bana baktı ve sonra kabul ederek tekrar uzandı. "*Leo, Anna'yı çağır, yardımına ihtiyacım var.*" Bağlantıdan aşağıya sesleniyorum.

"var? ?" Sesi tedirgin, talep ediyor.

"*Rhea, Eridian'da yaşayan bir vahşi kurt sürüsüne yakındı, o sürüden geriye sadece Alfa ve oğlu kaldı. Alfa kötü durumda.*

Anna onu iyileştirebilir." Parmaklarımdan kan sızarken yaranın üzerine daha sert bastırarak söylüyorum.

"*Şimdi onu içeri alacağım.*"

kontrol ediyorum, daha fazla haydut ve onu nasıl hareket ettireceğimi merak ediyorum.

"*Gel beni nehrin doğusunda bul, eğer düz gidersen bizi bulacaksın. Rogures onları öldürdü ama Alfa onları indirdi ve daha fazlasına dair hiçbir iz yok.*"

"*Anladım,*" diyor Leo. "*Birazdan orada olurum ve birkaç adamımla çevreyi kontrol ettiririm.*"

Elimi uzatıp Alfa'nın kafasına dokunuyorum ve başka bir şey olup olmadığını kontrol ediyorum.

Nefes alış verışı daha da zorlaşırken yaralanıyor. "Aileni korumak için onları uzaklaştırdın, değil mi?" Ellerim omurgasında aşağı doğru hareket ettiğinde alçak sesle homurdanıyor. "Oğlun hâlâ hayatta, bu yüzden kıpırdamadan durmalısın ve

Sana yardım etmemize izin ver," diyorum ona, başka bir yara hissetmediğim halde. "İyi dövüştün, şimdi dinlen."

Sanki beni anlamış gibi gözlerini kapatıyor ve gergin vücudu gevşiyor.

"Isırıkları onu zehirlemediği için şanslı," diye mırıldanıyor Anna, iyileştirici merhemini kurdun yan tarafındaki yaraya sürerken. "Yaralarının en kötüsü bu," diyor elini göğsündeki deliklere götürmeden önce. "Bunlar kendiliğinden iyileşecek ama merhem yardımcı olacaktır. Enfeksiyon kapmazsa bir hafta içinde iyileşir."

Başımı sallıyorum, elimi kulaklarının arasında gezdiriyorum. Hem sakın kalmasına yardımcı olmak hem de Anna'nın artık ona yardım etmesini istemediğine karar verip onu ısırmaya kalkarsa onu tutabilmek için.

Leif yanımda yatıyor, izlerken ön patileri babasına değiyor. Anna ve Leo geldikten kısa bir süre sonra kayalara tırmanarak yanıma geldi ve o zamandan beri ayrılmadı, babası için inliyor.

Yerinde durmayacağını bilmeliydim ve Rhea'dan neden hoşlandığı daha iyi anlaşılıyor. İkisi de söyleneni yapmıyor.

"Elitler kontrollerini yapıyorlar. Burada olduklarına dair işaretler var ama hiçbiri kalmadı," diyor Leo, bir elini sarı saçlarında gezdirerek ve az ötede yaktığımız ölü haydutlara bakarak.

Koku burnumun direğini sızlatıyor ama burada onlardan hiçbir iz kalmasını istemiyorum.

Eridian zaten yeterince lekелendi.

"Kurdun yaralarına bakılırsa dün öldürülmüşler.

Belki de ilerliyorlardı ve sürünün kokusunu aldılar," diyorum Anna'nın merhemini geri kalanını sürmesini izlerken. Kaseyi yere bırakıyor ve bir nefes vermeden önce kızıl saçlarını bağlıyor.

Yorgun görünüyor, gözlerinin altındaki karanlık belli oluyor. Rhea'yı bulmak için yorulmak bilmeden büyüler üzerinde çalışıyor. Zamanını uçurumun kenarında geçiriyor, ilahi söylerken oraya her türlü şeyi atıyor.

Kendini başarısız hissettiğini biliyorum ve bunu biliyorum çünkü ben de aynı şekilde hissediyorum.

Zaide bir ağaca yaslanmış, elinde bıçağı, onun çalışmasını izliyor. Onu çok izlediğini fark ettim ama bir şey söylemedim.

Gerçekten umurumda değil.

"Yapabileceğim tek şey bu, artık Tanrıların elinde. Daha da kötüleşirse Büyükanne'mi arayabilirim ama o bir büyü bulmak için arşivlerimizi karıştırmakla meşgul." Anna kurdun yanını okşar ve ayağa kalkar. "İyileşene kadar onu nerede tutacaksın?"

Onu taşımak için doğru yer olup olmadığını merak ederek başımı eğiyorum ama aklıma başka bir yer gelmiyor. "Bir yerim var; onu Leif'in yanına götüreceğim."

"İkisini de almak için yardıma ihtiyacın olacak, ben de geleceğim." Leo bana doğru bir hamle yapıyor ama ben başımı sallıyorum. Kaşları çatıldı.

"Hayır, onları alacağım." Onun meraklı bakışlarını görmezden geliyorum ve liman taşını almak için elimi uzatıyorum.

Anna kasesini kaldırıyor. "Bir haber var mı?" diye soruyor nazikçe, sanki ani bir şey beni uçuruma sürükleyecekmiş gibi. Temkinli olmaya gerek yok diyeceğim ama bu yalan olur.

"Hiç," diye homurdandım.

Omuzları çöküyor ve başka bir şey söylemeden, başı öne eğik bir şekilde uzaklaşıyor.

Zaide takip ediyor.

Leif'i ensesinden tutup alıyorum, elimi Alfa'nın başının üzerinde tutuyorum ve başka bir şey söylemeden oradan ayrılıyorum.

Toprak dönüyor ve vücudum sıkışıyor ama çabucak bitiyor. Sonra Rhea'nın mağarasının tepesindeki açıklıktan suyun düştüğü yerin hemen önünde oturuyorum.

Alfa ayağa kalkmaya çalışıyor, hırlayan dudaklarından bir hırıltı çıkıyor ama benim hırıltılarım onu . Leif kucagımda dönüyor, pençelerini göğsüme doğru kaldırıyor ve oynamak için bir yosun bularak ilk ağaçlarına doğru koşmadan önce yanağımlı yalıyor.

"İyi misiniz?" Leo bağlantının aşağısında soruyor. "*Yakında Lovers Falls'a döneceğim,*" diye cevap veriyorum. Ardından iç çekti.

"Dinlenmen gerek, Darius." "Hayır, dinlenmem gerekmiyor."

"Darius," diye başlıyor ve göğsümde derin bir hırıltı oluşmaya başlıyor. "Onun geri gelmeye ihtimalini de düşünmelisin." Hırlıyorum, içimdeki güç o kadar sert bir şekilde patlıyor ki, ağaçların arasında saklanan yosunlar bile korkuyor. "Darius, kardeşim," diyor daha nazikçe. "Uzun zaman oldu. Durmadın, bizden güncelleme istemedikçe bizimle neredeyse hiç konuşmuyorsun. Endişeleniyoruz." Endişelendiklerini biliyorum ama ne söylememi istiyorlar?

Kalbimin artık içimde olmadığını, sahip olabileceği tek kişiye ait olduğunu ve onun burada olmadığını mı? Tenimin beni canlı canlı yiyormuş gibi hissettiğini ve o kollarıma dönene kadar hiçbir şeyin bunu durduramayacağını mı?

Ya da yakında yanımda olmazsa topraklara yıkım getireceğimi çünkü zar zor dayanabildiğimi.

Ona tek söyleyebildiğim *"Ben ilgileniyorum,"* oldu. Eğer düşüncelerimi bilseydi, hepsi bir anda burada olur, geri dönemeyeceğim bir yere gitmeden önce beni kilit altına alırlardı. Rhea'yı kırbaçladıktan ve onu bulamayacağım bir yere gittikten sonra neredeyse geri dönemediğim bir yere.

"Sadece," diye başladı, sesi endişeliydi. *"Biz buradayız kardeşim. Ne hissettiğini bilemeyiz ama hepimiz Rhea'yı sevmeye başladık. O bizden biri ve ikinizin arasında olanlara bakılırsa o aileden biri."* Ellerimi yumruk yapıp Leif'in ortasından bir yudum su içmesini izliyorum. *"Biz de onu geri istiyoruz. Bize ihtiyacınız olursa arayın, kıyılardan haber alır almaz sizi bilgilendireceğim."*

Bağlantı kapanıyor ve başımı arkaya eğip gözlerimi kapatıyorum. Göğsümü ovuyorum, orada sadece onun doldurabileceği bir ağrı hissediyorum.

Aşıklar Şelalesi'ne geri dönmeden önce Alfa kurdun yerleştiğinden emin olacağım, umarım Tanrılar hakkında bize anlatılan hikayeleri yapmadan önce ona bir göz atabilirim.

Delir.

THIRTY FIVE

RHEA

Nefes kalıyorum, su fışkırtırken ciğerlerim yanıyor. Kollarımı hareket ettiriyorum, bacaklarımı tekmelerken yüzmeye çalışıyorum ama bir dalganın bana çarpmasıyla tekrar batıyorum.

Denizi yutuyorum, kollarımı kaldırıp bacaklarımı hareket ettirirken ayaklarım taş gibi. Başım bir kez daha yüzeye çıkıyor, ama faydası yok, altındayım.

Ben farkına . İçimden panik geçerken ciğerlerime hava almak için çaresizce suyu tırmalıyorum.

Nefes alamıyorum, nefes alamıyorum.

bir beden hareket ediyor, dört bacağı bana doğru tekmeliyor ve ben onun kürkünü kavriyorum, yükselmeye başlarken tutunuyorum. Sırtına yaslanıp soluduğum suyu kusarken, dalgalar üzerimizden akıp gidiyor. Ben soluk soluğa nefes alırken dalgalar üzerimizden akıyor.

Her şeyi ve her şeyi öksürürken kurt altımda hareket ediyor, ama bırakırsam büyük olasılıkla boğulacağımı bildiğim için sıkıca tutunuyorum.

Tekrar sakinleştiğinde ıslak saçlarımı yüzümden çekip etrafımıza bakıyorum.

Neredeyiz biz? Tek gördüğüm su, etrafımızda o kadar uzak ki hiç bitmeyecekmiş gibi görünüyor. Ama sonu olmayan şeyleri çok iyi bilirim. Eridian ya da şelaleyi göremiyorum. Başımı hareket ettirip arkama bakıyorum ve sadece Uzakta, karayı görüyorum.

"Şurada," diyorum kurda, gitmemiz gereken yönü işaret ederken sesim titriyor. Hiç vakit kaybetmeden dönüyor ve o tarafa yöneliyor.

Dayanıyorum ve ağır bacaklarımı onun yanında tekmeliyorum, uyluklarım dinlenmek için çılgık atarken kıyıya çıkmamıza yardım etmeye çalışıyorum. İri kurt bana bir tür destek vermiş olabilir, yani hayattayım ama tüm vücudum ağrıyor.

çaresizce dinlenmeye ihtiyacım var.

Kendimi kurdun sırtına daha da çekiyorum, çıplak vücudum onun üzerine yayılıyor ve o biraz batıyor. İçimden panikle bir ses çıkıyor ve geri çekiliyorum ama yine de ayakta kalmak için kürkünü ellerimle sıkıca kavriyorum.

Başını bana doğru çeviriyor ve yeşil gözleri sırtına kayıyor. Şikâyet etmeden ya da tereddüt etmeden üzerine tırmanıyorum ve bir bacağımı sallıyorum, binerken boynuna tutunuyorum. Suyun derinliklerine doğru biraz batıyoruz, tüylerim diken diken oluyor ama o bacaklarına güç verirken biz hâlâ yüzüyoruz.

Suyun soğuşundan tepeden tırnağa titriyorum, saçlarım sırtıma yapışıyor ve saçlarımdan düşen her damla bana buz saplanıyormuş gibi geliyor. O ileriye doğru yüzerken dişlerim takırdıyor ve ben biraz kamburlaşarak bize doğru esen rüzgârdan korunmaya çalışıyorum ama dondurucu sulardan daha fazla etkileniyorum.

Ne kadar süredir dışarıda olduğumu bilmiyorum; ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum, sadece güneş ufukta batmaya başlarken dönüp izlediğimde akşam karanlığının yaklaştığını biliyorum.

Yorgunluk çökerken gözlerimden bir damla yaş akıyor. Sadece bir yatak ve Darius'un bana sarılmasını, onu uykusunda bırakacakmışım gibi sahiplenmesini istiyorum.

Başta beni rahatsız etse de hiç ayrılmadım ve şu onu hissetmek için her şeyimi verirdim. Beni tutan o güçlü kolları, boynunun kıvrımında uyurken başımın üstündeki nefesi, vücudundan benimkine sızan sıcaklık.

Kollarının bana vereceği korumayla gitmek istiyorum.

Ama başka bir düşünce içeri sızıyor.

"Josh?" Bağlantıdan sesleniyorum. "*Josh, buradayım.*" Hiçbir şey yok. Endişe içimde kök salmaya başladı.

O iyi mi? Kade iyi mi? Umarım Josh onu Darius'tan korumuştur. Düştüğüm için onu suçlayacağından hiç şüphem yok. Ama yer değiştirmek benim seçimimdi.

Onun düşmesindense benim düşmemi tercih ederim.

Ama söz konusu ben olduğumda Darius hakkında öğrendiğim bir şey var; beni üzgün görmekten hoşlanmıyor ve umarım Kade'e bunu yapma riskini göze alarak dokunmamıştır.

Wolvorn Kalesi'nde olan her şeyden sonra, benimle birlikte olarak her şeyi daha iyi hale getirmeye çalışmaktan başka bir şey yapmadı, her zaman beni besledi, bana dokundu, beni tuttu, vücuduma daha önce hiç bilmediğim bir zevk verdi.

Ayrıca bana yaptıkları yüzünden kendine de zarar verdi.

Sürekli.

Kendimi kontrol altına almaya çalışarak yavaş ve eşit nefesler almadan önce boğazımda bir hıçkırık birikiyor.

Bunu benim için daha iyi hale getirme çabasını kabul ediyorum. Benim onun, onun da benim olduğunu kabul ediyorum.

Her zaman onun.

Benim istediğim bu ve o da bana bunu sadece Darius'un bildiği şekilde gösterdi.

Bu konuda bir pislik olmak.

Ve onu istiyorum, şimdi.

Kıyıya ulaştığımızda yıllar geçmiş gibi geliyor, kurt nefes nefese Küçük dalgaların sesinden bana çarpan nefesler. Kurt sert zemine çarpar çarpmaz bacakları altından kıvrılıyor ve ben savrulup yüzüstü kuma düştüğümde içimden bir *uğultu* yükseliyor.

Kaslarım daha önce hiç olmadığı kadar ağırırken inleyerek nefes alıyorum ve bir sonraki ay döngüsüne kadar uyuyabilirmişim hissediyorum.

Nefesimi tutarken gözlerimi kapalı tutuyorum, kurt yanımda pantolonunu indirirken çıplak vücudumun her yerinde kum olduğunu umursamıyorum.

Dalgalar ayak bileklerime çarpıyor ve soğuk rüzgâr tüm vücudumun titremesine neden oluyor. Sonunda gözlerimi açıp iyi olduğundan emin olmak için kurda iyice bakıyorum. Nefes alış hızlı ama ölüyor gibi görünmüyor.

Kollarımın üzerinde yavaşça doğruluyorum ve etrafımıza bakıyorum. Artık gece vakti, ay tek ışık kaynağımız ve herkesin nereden merak ederek ona bakıyorum.

O da mı aya bakıyor?

Göğsünde sadece birlikte olduğumuzda geçecek olan bir ağrı mı hissediyor?

Topuklarımın üzerinde geriye doğru oturup kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak inliyorum.

Rüzgarı durdurmaya çalışıyorum ama şansım yok. Kıyıda kimseyi göremiyorum, sadece ben ve kurt varız. Ama uzaktaki ağaçların arasından bazı ışıkların görüldüğünü fark ediyorum.

Bir tür köy olmalı, kuru ve sıcak bir yer.

Titrek bacaklarımın üzerinde yükselirken dişlerim takırdamaya devam ediyor. Kurt da ayağa kalkıp bana doğru yürümeden önce yanımda sızlanıyor ve boynuma sokuluyor. Geri çekildiğinde gözlerinin içine bakıyorum ve uzanıp başını okşuyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum ona, başını eğdiğinde usulca gülümsüyorum ve kulağının arkasını daha derinden kaşıyorum. "Seni de ait olduğun yere geri götürelim, olur mu?" Öne doğru ilerliyor ve ıslak burnunu boynuma dayıyor. Runa yorgun kulaklarını diktiğinde bir kahkaha . "Hadi gel." Dönüyorum, o yanımdayken ışıklara doğru ilerliyorum, ıslak kürkü yanlarımı okşarken yavaş ve istikrarlı bir şekilde.

Şimdi onu gerçekten içime alıyorum. Başı benimkinin üzerinde duruyor, kürkü siyah, hilalin açık mavisi ve gözleri dışında başka renk yok. Kürkünün üstünde neredeyse buğuya benzer bir kaplama var. Üzerinden küçük alevler çıkıyor gibi ama onlara dokunduğumda yanmıyorum. Kuyruklarına dönüp baktığımda, yıllar önce beni kurtaran kurdun bu olduğunu düşünerek büyülenmiş bir halde kuyruklarının arkasında salınışını izliyorum.

Bir an için bana bakarken kulakları seğiriyor, sonra bakıyor, . Pençelerinin kumda hareket edişini izliyorum, arkasında büyük izler bırakıyor ve bir an için onları örtmemiz gerekip gerekmediğini merak ediyorum.

Zamanımız olmadığını fark ettim. Benim titreyen bedenim ve onun bitkin bedeniyle olmaz.

Ağaçların arasında yürürken rüzgârdan korunuyoruz ama çıplak olmak kemiklerimdeki soğuğa iyi gelmiyor. Ağaç sınırına ulaştığımızda duruyorum ve küçük bir köy görüyorum. Sessiz, etrafta kimse yok. Gecenin bu saatinde, pencerelerden gelen ışıkların parıltısı olmasa terk edilmiş olduğunu düşüneceğiniz sessiz. Kurda dönüyorum.

"Burada kal," diyorum ona sessizce, "üzerimi örtecek bir şey bulmam lazım, sonra eve nasıl döneceğimizi düşünüyoruz." Gerçi ben

Nereye gideceğimi biliyorum. Vokheim Seçkinlere mi Kalıyor? Cadılar Dinleniyor ile

Belldame ve sürüme mi? Yoksa Darius'un hala orada olduğunu umarak Eridian'a geri mi döneyim?

Hayır, biliyorum ki o hâlâ orada beni bekliyor olacak. Ve umarım beklerken hiçbir şeyi yok etmez.

Başımı sallıyorum ve ilerliyorum, düşünecek zamanım yok. Donuyorum ve sırtımda bir hedef varken burada kalamam.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve koşarak bir evin yanına gidiyorum. Pencerelerin altına çömeliyorum ve ahşap duvar boyunca eteğimi tutuyorum.

duyularım açıldı. Arka tarafa baktığımda, bir ipte asılı duran giysileri görünce rahat bir nefes alıyorum.

Bu kıyafet çaldığım ilk sefer değil ve görünüşe göre son da olmayacak. Yapmak üzere olduğum şey için kendimi kötü hissediyorum ama ısınmam gerek.

Hayatta kalmam gerek.

Her şeyden sonra, lanet kış soğuğu beni dışarı çıkarmayacak.

Sadece ona ulaşmam gerek.

Her zaman o.

Evin arka kapısına bir göz atıyorum ve oradaki pencereye bakıyorum, panjurların kapalı olduğunu fark ediyorum. Donmuş bacaklarımın beni taşıyabildiği kadar ileri atıyorum ve ipten birkaç pantolon ve bir tunik koparıyorum, sonra

Evin yan tarafına geri , herhangi bir hareket olup olmadığını dinlerken nefeslerim hızlı ama yumuşak bir şekilde geliyor.

Kulaklarıma hiçbir şey ulaşmadığında, pantolonu tutup bacaklarımdan yukarı çekiyorum. Kumaş zar zor kuruyan tenime yapışıyor ama sonunda onları bağcıklarını bağlıyorum. Hemen ardından tuniği başımın üzerine geçiriyorum ve kollar boyunca. Biraz büyük ama şikayet etmiyorum. Artık kirli olan çıplak ayaklarıma bakıyorum ve acaba kapılarının dışında bot bırakan var mı diye baksam mı diye düşünüyorum ama hemen vazgeçiyorum.

Şimdilik bu kadar yeter.

Tekrar yan tarafa dönmeden önce evin arkasına son bir kez bakıyorum, katı bir forma çarptığımda hızlıca kurda geri dönmek istiyorum.

Deri vücuduma çarptığında tıslıyorum ve sert gözlerle çatık kaşlı bir yüze bakıyorum.

Kalp atışlarım erkek bana bakıyor. Şaşkınlığı uzun sürmüyor ve gözleri bilgiyle parlıyor.

"Bu Vrohkaria'nın haini değil mi?" Beni yakaladı, parmakları kollarıma .

Sikeyim.

Başımı sallıyorum, paniğe kapılıyorum. "Hayır," diye mırıldanıyorum, "her şey sende

Yanlış." Kollarımdaki tutuşunu çözmeye çalışıyorum, ama ben kıpırdandıkça o sıkıca tutuyor.

"Hayır kızım, yanlış anlamadım. Yüzün tüm topraklarda posterlere çizildi. Güzel bir para getireceksin."

"Bırak beni," tokat atıyorum, göğsünü itiyorum ama hiçbir işe yaramıyor. "Ben bir hain değilim ve Elitlerin Alfa'sı bana bu şekilde dokunmandan hoşlanmayacaktır."

Bu." Sihrimi çağırmaya çalışıyorum ama hiçbir şey olmuyor.

Ben bir Alfa'yım, o sikilebilir.

Onun yerine tam bacaklarının arasına tekme atıyorum ve , beni tutuşu gevşiyor.

Dönüyorum, kurda doğru koşmaya hazırım ama bir eli ıslak saçlarımda, diğer eli ağzımın üzerinde, umursamadan geri çekiliyorum. Isırmaya ve tekmelemeye çalışıyorum ama bedenimin gücü buna yetmiyor.

Beni evin etrafında ve köyün merkezinde sürüklemeye başlıyor. Elini pençelerken birkaç kez ayağım takılıyor, beni bırakması için çabalıyor ve beni saran eline doğru çılgılık atıyorum.

"Bir liman taşı alır almaz Wolvorn Kalesi'ne gideceğiz ve haini yakaladığımı için ödüllendirileceğim." Durup bana bakıyor ve dudaklarını yalıyor. "Eminim önce seni ısıtabilirim, ne de olsa ben iyi bir kurdum." Elinin arkasından biraz öğürüyorum ve onu ısırmaya çalışıyorum ama parmakları yanaklarıma saplanıyor.

Beni sürüklemeye devam ederken saçlarımdan daha sert çekiyor, gözlerim acıdan yanıyor. Arkamızdan derin bir homurtu geldiğinde ve erkek durakladığında, arkasını dönüp beni hareketiyle sürüklerken tutuşu daha da sıkılaştığında ellerini pençeliyorum, tırnaklarım kazıyor.

Kurt orada durmuş, dişlerini göstermiş ve kulaklarını indirmiş, bakışlarını erkeğin üzerine dikmiş. Kurt saldırmadan önce adamın tek söyleyebildiği "Bu da ne-" oluyor.

THIRTY SIX

RHEA

Erkeğin bıraktığı dağınıklığa bakarken kurda "Aferin oğlum," diyorum.

Kalbim göğsümde kontrolsüzce atarken ona yaklaşıyorum ve o kalıntılara doğru hırlamaya devam ederken elimi sırtına koyuyorum.

Saçımı çektiği yer başımı ağrıtıyor ve boştaki elimi uzatıp ovalıyorum. "Hadi," diye fısıldıyorum ona. "Gitmemiz gerek."

Arkamdan bir nefes sesi geliyor ve donup kalıyorum. Kurt sese doğru dönüyor, dişlerini göstermiş ve kulaklarını . Ben de onunla birlikte dönüyorum, parmaklarım kürkünü sıkıca kavriyor.

Bir kadın evin köşesinde kıpırdamadan duruyor, gözleri kocaman, eliyle ağzını kapatmış. Yerdeki kalıntılara, sonra da korkuyla bana ve iri kurda bakıyor.

Bir elimi kaldırıp bir adım geri çekiliyorum. ", " diyorum ona, hareket etmesi için kurdu ama o kadına kilitlenmiş durumda. "Hey," diye tıslıyorum ona. "Gel hadi."

"Elrick?" Kadın mırıldanıyor, gözleri önündeki parçalanmış bedende bir kez daha kurda bakıyor. Kahverengi gözleri, tekrar bana gelmeden önce kurdun ağzındaki koyu renkli kürkünde zar zor görülebilen kanı inceliyor.

Gözleri aniden tanıyarak parlıyor ve dizlerinin üzerine çöküp başını eğip boynunu açıkta şoktan hareketsiz kalıyorum.

"Zahariss'in varisi." Gözlerimi kırıştıyorum, sonra tekrar kırıştıırıp etrafıma bakıyorum, acaba bu bir tür hile mi ve köydeki diğerleri beni yakalasın diye beni oyalıyor mu diye düşünüyorum.

Kurda daha da , keşke kendimi koruyabileceğim bir bıçağım olsaydı diyorum.

"Burada güvendesin," diyor ve kaldırıp baktığında kaşlarımı kaldırıyorum ve gözlerimi ayaklarımızın dibindeki cesede çeviriyorum. Başını sallıyor. "O köyümüzün kendini lider ilan eden bir zorbasıydı ve bize hayvanlardan daha kötü davrandı." Yüzü öfkeyle çarpılmış bir halde adamın bedenine doğru tükürüyor. "Ondan ya da... kurttan kurtularak bize büyük bir hizmette bulundunuz." O

Adam hırladığında gözlerini tekrar yere indirmeden önce kabaca yutkunuyor.

"Yakalanmam için para istemiyorsun," diye soruyorum, sesimi kuşku kaplıyor. Başını kararlılıkla sallıyor.

"Onun bizden çaldığı barışı istiyoruz, siz şimdi onu geri getirdiniz." Etrafıma bir kez daha bakıyorum, ama benim için gelen başka kimseye dair bir işaret göremiyorum. "Biz yücelere dua etmeyiz, Zahariss'in Varisi." Sözleri karşısında gözlerim keskinleşiyor. "Seni hain olarak damgalayan posterleri gördük ama Yüce'lerle ilgili posterleri de gördük."

"Posterler mi?" Sözümü kesiyorum.

Başını sallıyor. "Yaptıklarından, çocukları çaldıklarından." Nefesim kesildi ciğerlerimde... Posterleri serbest bıraktılar. Benden sonra ne oldu?

Düştü mü? "Bazıları eski Tanrılara olan inancını kaybetmiş olabilir ama biz ."

"Biz mi?" Ani hareketlerine karşı onu izleyerek soruyorum.

"Köyümüz," diye cevap veriyor. "Küçük olabiliriz ama geçmiş nesiller boyunca köyümüz sadece kurt Tanrılarına dua etti, onların dualarını dile getirmemeye zorlandığımız zamanlarda bile." Kurt yanıma doğru kayıyor ve kadın ona temkinli bir şekilde bakıyor. "Yüceler, sıradan halkı, toprağı işleyenleri ve karınlarını doyuracak cömert ziyafetler sağlayan ekinleri yetiştirenleri umursamazlar. Haydutların hepimizi öldürmesi umurlarında değil ve kalelerine sığınmamıza izin vermeyi reddediyorlar. Annem küçük kardeşimi ve erkek kardeşimi güvenli bir yer bulmaları için oraya götürdü, ancak geri çevrildiler ve bir isyan çıktı. Denemeye devam etmeleri çok tehlikeliydi ve eve geldiler. Ama haydutlar onları yakaladı." Kurdun kürkünü daha sıkı kavriyorum. "Neyse ki Elitler gelip onları zarar görmeden öldürdüler ve kaçıp eve dönmeyi başardılar. Ama çok yakındı, birkaç tane daha birkaç dakika sonra ölmüş olacaktı." Gözleri yaşlarla doluyor. "Elitlerin Alfa'sı aynı zamanda Cazier'in varisi, değil mi?" Parmakları titriyor Onları kucağına yerleştirdiğinde, kirli elbisesinin kumaşını kavriyor. Onaylarcasına başımı sallıyorum. "Eğer... Size yalvarıyorum." Başını eğiyor ve

önündeki yere koyuyor ve bu manzara karşısında, sesindeki çaresizlik tınısı karşısında boğazımda bir yumru oluşuyor. "Lütfen, Elitlerin Alfa'sından köyümüz ve ailem adına sığınma talep edin."

Kurdun kürkünü yavaşça bırakarak bir adım ilerliyorum, ayaklarım çimenlerin üzerindeki çiyden ıslanıyor ve biraz çamura batıyorum. Kurt da benimle birlikte hareket ediyor ama avucumu göğsüne vurarak onu durduruyorum. Yeşil gözleri benimkilere kilitleniyor ve ona gözlerimle olduğu kalmasını söylüyorum. Kısık bir ses çıkarıyor ama ilerlemeye devam ettiğimde beni takip etmiyor.

Kadına ulaştığımda dizlerim yere çarpıyor, kısmen onun seviyesinde olmak, ona eşit olduğumuzu göstermek istediğim için, ama aynı zamanda bacaklarım beni daha fazla taşıyamıyor.

Burnunu çektiğinde, parmaklarını delik deşik elbisesini sıkıştırdıkları yerden nazikçe çekip çıkarıyorum. İrkildi, ama sonra elimi neredeyse acıyla sıktı, ama bunu görmezden geldim. Diğer elimi çenesinin altına yerleştirmek için kaldırarak, gözleri bana bakana kadar başını kaldırıyorum.

"Adın ne senin?" Ona nazikçe soruyorum.

"Mivera," diye hıçkırıyor.

"Yalvarma Mivera," diyorum sertçe.

Bir hıçkırık salıveriyor. "Lütfen, kız kardeşim daha küçük, erkek kardeşim daha küçük, belki sadece onları alırsınız? Fazla param yok ama ne istersen al," diye ağlıyor. "Ne istersen yaparım-"

"Hayır," diyorum ve daha da çok ağlıyor, gözyaşları sıkıca tuttuğu elime damlıyor. "Bunun için bana yalvarma, güvenlik için kimseye yalvarmana gerek yok." Bu topraklarda çoğu kişinin istediği tek şey güvenlidir, benim de şimdiye kadar istediğim tek şey buydu ve bırakın yalvarmayı, bir başkasına da aynısını yaptırmayacağım. Sulu gözleri benimkilerle buluştu. "Eridian'a gidiyorum, duymuşsundur herhalde?"

"Ölü Topraklar'ın içinde mi?" diyor titreyen dudaklarının arasından. Başımı salladım. "Sen yakalandığında Yüce'ler bir duyuru yayınladı ve posterler her kasaba ve köydeki her tahtaya asılırdı. Kim olduğunuzu, ne yaptığınızı ve nereden geldiğinizi anlatıyordu. Ayrıca Ölü Topraklar'a ya da Eridian'a girmemize izin verilmediğini ve eğer bunu yaparsanız, yapanların cezalandırılacağını söylüyordu."

Piçler.

"Eridian'a gidiyorum. Bir yere götürüldüm ve geri dönmem gerekiyor. Darius orada olmalı."

"Alfa Darius?" diye burnunu çekiyor.

"Evet, benimle gelebilirsin."

"Peki ya ailem?" diyor etrafına bakarak.

"Oraya nasıl gidersek gidelim hepiniz benimle gelebilirsiniz." Gözleri panikle irileşiyor ve üstüme bakıyor. Bir sıcaklık enseme çarpıyor ve kurt arkamda dururken kürklü bir göğse bakıyorum, bacakları iki yanımda. Başı sağa sola dönerken yanımda duruyor. Kadına "Korkma, o yumuşaktır" diyorum, o da oflayıp pufluyor ve etrafına bakmaya devam etmeden önce başımı başıyla dürtüyor.

"Ben... Daha önce hiç bu kadar büyük bir kurt görmemiştim," diyor sessizce, diğer eli benimkini kavrarken onu ürkütmek istemiyormuş gibi.

"O normal bir kurt değil, ama aynı zamanda yaşadığı yere geri dönmesi gerekiyor.

aittir." Bana sorgulayan bir bakış atıyor ama ben devam ediyorum. "Benimle Eridian'a gelmek ister misin? Elitler hâlâ oradaysa güvende olursun ve seni Colhelm'de başkalarını güvenli bir yere bir yere de götürebilirler."

"Colhelm mi?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum. "Ama Colhelm'deyiz."

Colhelm'de miyiz? "Neresi olduğunu bilmiyorum, sanmıyorum

Darius ve yakın çevresi dışında kimse bilmiyor. Colhelm'de bir şey gördün mü? Belki de çok fazla Elit'in olduğu bir yer?"

"Hayır," diye fısıldıyor, "hiç öyle bir şey görmedim."

Lanet olsun. Belki o bilirse oraya gideriz ve beni Darius'a götürürler diye düşündüm. "Eğer benimle Eridian'a gelersen, seni oraya götürürler. Aileni ve tüm köyü."

"Peki ya Higher'lar? Kimsenin evini terk etmemesini ve sadece işlerine devam etmelerini söylediler. Bize söyleneni yaptığımızdan emin olmak için her hafta köye gelen muhafızlarımız var."

Günahları giderek daha da . "Yüksekler bunu bilmeyecek ya da en azından bildiklerinde çok geç olacak."

Etrafına bakınıyor ve dudağını ısırtıyor, yüzü kararından emin değil. Sonra muhtemelen duyabileceğimiz en kötü ses kulaklarımıza çarpıyor ve ikimiz de gözlerimizi kilitliyoruz. Ulumalara her geçen gün daha fazlası katıldıkça içime korku çöküyor.

"Şimdi karar vermelisin!" Panik içinde ayağa kalkıp onu elimden geldiğince kendimle birlikte sürüklüyorum. Kurt alçak sesle hırlıyor, dudaklarında bir hırıltı. "Acele et!" Sesimi alçak tutmaya çalışarak ona söylüyorum.

"Gideceğiz, ailemi almam lazım." Dönüp evin içinde koşmaya başladı, ben de arkasından.

"Lütfen bana o piçin liman taşının nerede olduğunu bildiğini söyle?" Liman taşları böyle bir köy için ucuz değildir, bu yüzden onda bir tane olduğunu sanmıyorum.

"Elrick onu hep evinde saklardı ama nerede olduğunu bilmiyorum." Bir evi işaret ediyor, açık ara en büyük olanı ve onu durdurmak için elini tutuyorum.

"Köydeki herkes Highers'ın yaptıklarının posterlerini gördü mü? Tanrılara dua ediyorlar mı?" Ona soruyorum, başımı kapıların açılma sesine çeviriyorum. Köy halkı çığlık ılıa uluma sesleriyle evlerinden çıkarken panik sesleri de hemen ardından geliyor.

"Elrick bizi bunu yapmaya zorladığında bile hiçbirimiz Yüce Olan'a dua etmedik, bu reddettiğimiz tek şey."

Başımı sallıyorum ve beni gördüklerinde duraklayan yirmi kadar izleyiciye bakıyorum, hepsi de uluma seslerinden paniğe kapılmış.

Kurt bana yakın duruyor, kulakları seğiriyor.

"Herkesi Elrick'in evine topla, ben liman taşını bulacağım ve sonra buradan gideceğiz." Başka bir uluma, bu seferki daha yüksek. Yaklaşıyorlar. "Ama onlar buraya gelmeden acele etmeliyiz."

"Ya bulamazsan?" diye soruyor, vücudu korkudan titriyor.

"Bulacağım, bulmak zorundayız."

Aksi takdirde, hepimiz rogure yemeği olacağız.

"Şimdi, git." O diğer köylülere doğru koşarken ben de Mivera'nın işaret ettiği eve koştum.

Vıcık vıcık çamurda kayıyorum, sadece uzanıp dinlenmek için vücudumdaki protestoyu görmezden geliyorum. Runa içimden sızlanıyor, kendimi çok zorladığımı biliyor, ama bu benim ya da vücudum için nadir bir durum değil. Hepimiz güvende olana kadar dayanmam gerekiyor. Bu insanları haydutlar tarafından parçalanmaya terk etmeyeceğim.

"Buraya hiçbir haydutun yaklaşmasına izin verme," diyorum kurda, merdivenleri hızla çıkıp kapıyı açarken. Cevap olarak küçük bir hırıltı duyuyorum, ama etrafıma bakıyorum geniş bir yaşam alanı ve yakındaki bir masanın çekmecelerinden başlayarak liman taşını .

Odanın her bir çekmecesini ve ıvır zıvır yığnını karıştırırken, rogure'un ulumalarının sesi arka planda unutulmaz bir şarkıya dönüşüyor. Burada şansım yaver gitmeyince hemen yanındaki odaya koşuyorum. Bir çeşit depolama alanına benziyor ama yine de kasalara ve küflenmiş bir elma kutusunun içine bakıyorum.

Hiçbir şey.

Sırada mutfak var, dolapları karıştırırken ön kapının açıldığını duyuyorum, ardından bir sürü ayak sesi geliyor.

Onlardan bana yardım etmelerini istemiyorum, paniğe kapılabilirler ve sadece bizi kendi başımızın çaresine bakmak zorunda bırakıyorlar. Onları suçlayamam; kendilerini ve ailelerini koruyorlar. Ama bunu riske atamam.

Geri dönmem lazım.

Mutfakta şansım yaver gitmeyince koridora çıkıp merdivenleri çıkıyorum, köy halkının beni görünce şaşkın bakışlarını görmezden geliyorum. Çocukların çığlıkları, anne ve babaların sakinleştirici birlikte unutulmaz şarkıya ekleniyor.

Son basamağa ulaşip başka bir odaya yöneldiğimde nefes nefese kalıyorum ve bir *gürültüyle* kapıya düşüyorum. Nefesimi tutmak için kendime bir an verip, içeri girmeden önce kendimi tahtaya dayıyorum.

Burası bir yatak odası.

Kulübenin kapısını koruyan kurttan tehditkâr hırıltılar gelirken sol taraftaki çekmeceleri karıştırıyorum. Pencereye dönüyorum ve en sağdaki köye giren bir haydut sürüsünü gördüğümde nefesim kesilerek oraya koşuyorum. Pencerenin pervazına tutunuyorum, korku üzerime çökerken vücudum geriliyor.

İçinde bulunduğum eve doğru koşan daha fazla insan görüyorum; korku çığlıkları, kemik rengi gözleri onları takip ederken haydutları daha da azdırıyor. Gri bedenleri ilerlemeye başlıyor, ağızlarından siyah damlıyor ve kalbimin boğazımda olduğunu hissedebiliyorum.

Bir çift sokağın ortasında donmuş halde duruyor, hareket edemiyorlar. Canavarın hırıltılarından beni duyabilmelerini umarak cama olabildiğince sert vuruyorum.

Kurt aşağıdan bana bakıyor ve gözlerimi donmuş çifte doğru takip ediyor. Hiç tereddüt etmeden ileri atılıyor ve önlerinde duruyor, haydutlara doğru hırlayarak onlarla yüzleşiyor.

Çift nihayet harekete geçerek eve doğru koşuyor ve aşağıya indiklerini duyunca rahat bir nefes alıyorum ama haydutlar gözlerini ortada dimdik ve hazır bir şekilde duran kurda dikince dehşete kapılıyorum.

"Hayır," diye fısıldıyorum, parmaklarım bardağa gömülüyor.

Sanki beni duymuş gibi, kurdun gözleri benimkilerle kilitlendi. O kadar yoğun ki sanki kendini içime itmiş gibi hissediyorum. Runa aniden ayağa kalkıyor, saldırırken uluyor ve Runa tenime o kadar güçlü bir şekilde bastırıyor ki kafamı cama çarpıyorum.

Haykırıyorum, derim çarpmanın etkisiyle yarıyor ve o tekrar tekrar saldırıyor. Kaşımın kenarından kan damlarken kurt bana son bir kez bakıyor ve bir adım ileri atıp haydut sürüsüne doğru hırlıyor.

Liman taşını aramak için odaya dönerek hareket ediyorum.

Onu hemen bulmalıyım!

Yatağın yanındaki çekmecelere yöneliyorum, onları öyle hoyratça açıyorum ki her şey dışarı çıkıp yere düşüyor. Kâğıtlar ve tuhaf eşyalar etrafa saçılıyor.

Her yerde, bazıları yatağın altında yuvarlanıyor. İşte o zaman onu gördüm. İhtiyacım olan gri taş.

Dizlerimin üzerine çöküyorum, yere iniyorum ve taş yatağın altında dururken karnımın üzerinde sürünüyorum. Hırıltılar ve hırıltılar duyuluyor. Dışarıda neler olduğunu bilmediğim ve en kötüsünü düşündüğüm için gözlerim yaşıyor.

Yatağın altına doğru sürünüyorum, kollarım sert ahşap zemine sürtünüyor ama ona ulaşıyorum. Şüpheli bir lekenin yanındaki liman taşını yakalıyorum ve içindeki büyüü hissederken dudaklarımdan rahat bir nefes çıkıyor.

Yatağın altından fırlayıp odadan çıkıyorum ve Runa hâlâ bana çarpmaya devam ederken merdivenleri ikişer ikişer iniyorum. Ne yaptığını ve ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum.

Odaya girdiğimde küçük insan kalabalığı bana bakıyor ama Mivera'yı ve onu yaşlı bir kadın, genç bir kız ve oğlanla birlikte duvarın dibinde görüyorum. Bunlar onun ailesi olmalı.

Ona doğru koştum. "Herkes bu kadar mı?" Ona hızlıca soruyorum ve o da başını sallıyor.

"Evet, herkes burada." Dışarıdan uzun, derin bir uğultu gelir ve Herkes bağıarak odanın içinde mümkün olduğunca geriye ve pencereden gider.

"Herkes yanındakine tutunsun," diyerek liman taşını kaldırıyorum ve hepsi yırtıcı hayvanlar gibi ona odaklanıyor. "Hepimiz buradan çıkıyoruz." Dediğimi yapmak için acele ediyorlar ve ben de Mivera'yı tutup önüme, kapının önüne koyuyorum. "Bu kapıyı açtığımda kolunu uzatmanı istiyorum." O da isteğim üzerine hemen başını sallamaya başladı. "Cesur ol, sen bir kurtsun," diyorum ona. "Ve kurt dışarıda olmadan bir yere gitmiyorum. Bizi Eridian'a götürebilecek tek kişi benim, birkaç saniye cesaret, ihtiyacın olan tek şey bu. Bunu benim için yapabilir misin?"

Odada bekleyen herkese ve ardından kendisine olabildiğince sıkı sarılan ailesine bakıyor. "Evet," diye mırıldanıyor

boğazını temizlemeden önce. "Evet," diyor bu kez daha kararlı bir şekilde.

"Tamam." Döndüm ve kapıyı açtım.

Ben gizlice ilerleyip merdivenlerden inerken Mivera kapıyı açık tutuyor. Korkulukların yanına çömelip kurdun iki rogure'a saldırmasını izliyorum. Dişler, pençeler ve kandan oluşan bir bulanıklığı ellerim titriyor, hırıltılarının sesi havayı dolduruyor. Kurdun ağzından gri et parçaları fışkırıyor ve rogure'lardan gelen hırıltılar muhtemelen yakın gelecekte rüyalarımın girecek.

Etrafıma bakıyorum ve silah olarak kullanabileceğim hiçbir şey göremiyorum, dikkatlerini dağıtmak için kullanabileceğim hiçbir şey yok, böylece kurdu limana yeterince yaklaştırabilirim.

Bakışlarım onların arkasındaki diğer haydutlara kayıyor. Bir evdeler, kapıyı tırmalıyor ve pençeliyorlar, dişleri sanki onu parçalayabilecekmiş gibi ahşabı ısıyor. Bazılarının hâlâ içeride olup olmadığını merak ediyorum ama Mivera herkesin orada olduğunu söyledi.

Horozların değil de kurdun dikkatini çekmeye çalışarak yaklaşıyorum ama ikisi de bana aldırış etmiyor. Bir hırıltı duyduğumda kabaca yutkunuyorum. Kurttan bir ses gelir ve bir rogure kurdun yan tarafına doğru hamle yaparken kan yere dökülür.

Kurt aniden alçak bir hırıltı çıkarır, etrafında döner ve dişlerini ona doğru gösterir. Kurt çenesini açarak saldırır ve dişlerini kurdun boynuna geçirerek onu sırt üstü yere düşürür. Kurt başını ileri geri sallayarak öldürdüğü hayvanın etrafında hırlıyor. Kurt boynunu ısırmaya devam ederken rogure acı içinde bağırıyor bile.

Diğer rogure kurdun arkasına atlar, çeneleri açılır ve bacağıının üst kısmını ısırır.

Sikeyim.

Kurdun üzerindeki sis benzeri ateş daha da büyüyor gibi görünüyor ve rogure, kara ateşin etkisiyle acı çekiyormuş gibi başını ileri geri sallayarak bağırıyor.

vücudu boyunca yayılıyor gibi görünüyor.

Ayaklarım beni hiç düşünmeden, hiç korumadan onlara doğru götürüyor. diğer haydutlar tekrar toplanmaya başlar ve kurda doğru ilerlerler. Biz. Ben.

Çünkü artık görüş alanlarındayım, kemik rengi gözleri başlarını kaldırıp bir av uluması salmadan önce her hareketimi takip ediyor.

Sonra bana doğru geliyorlar, avlarını almak için tereddüt etmiyorlar. Kana susamışlıklarının kayaların üzerinden akan su gibi üzerlerinden damladığını hissedebiliyorum. Hayır. Onlar

Yiyecekleriyle oynuyor, düşünebileceklerini bile bilmediğim bir düzende .

Düşündüğümüzden daha zekiler.

Aklım Kurak Topraklar'a ve orada bulduklarımıza gidiyor. Deneyler, o çirkin yaratıklara verdikleri sıvı ve Darius'un babasının bodrumunda ne olduğu.

Normal rogres üzerinde de deneyler yaptılar mı?

O yerde yerdeki ızgaralara baktığımda, o yaratıklardan o kadar çok vardı ki, sayılamayacak kadar çok. Frederick'in dediği gibi Vrohkaria'dan daha fazla toprağı ele geçirecek bir orduyu onlar.

Kurt başını ileri geri çevirip vücudunu hareket ettirerek kurdu sırtından atmaya çalışıyor. Alevler vücudunu sararken ve çürüten etler vücudundan damlarken bile omzunu ısıyor.

Kurt tekrar uluyor ve bu doğrudan kalbime ateş ediyor. İçimde sihrimi hissediyorum, küçük bir kıvılcım umuyorum, ona yardım edecek herhangi bir şey. Runa içten içe ağlıyor, biz dehşet içinde izlerken gözlerimin içine bakıyor.

Bir şey görebilecek miyim yere doğru bakıyorum ve görüyorum, küçük bir tutam otun arasında bir taş. Ona doğru gidiyorum, arkamdan kapıya bakıyorum. Mivera hâlâ elini uzatmış, gözleri endişeyle haydutlara bakıyor. Eğilip taşı alıyorum ve gözlerimi diğer haydutların bize doğru yaklaşırken oluşturdukları yarım daireye kaydırıyorum.

Bu işi başarmak için sadece tek bir olduğunu bilerek dik dururken nefesim kesiliyor. Gözlerim arkamdaki rogre'a yapışıp kaldı.

Kurt vücudunu hareket ettirerek onu yerinden oynatmaya çalışıyor. Belirli bir ısırtıda aniden sızlanıyor ve elimi geri sararak bekliyorum.

Tam rogre bir ısırtık daha atmak için başını kaldırdığında, kayayı serbest bırakıyorum ve havada süzülürken tüm gücümü ona aktarıyorum. Taş kurdun kafasının yan tarafına çarpıyor ve beklenmedik darbe karşısında dengesini kaybediyor. Yan tarafa düşüyor ve kurt dönerek kurdu tamamen deviriyor.

"Gel!" Ona sesleniyorum. Kurt kara başını bana çeviriyor ve ben de kapıya doğru . "Acele et!" Arka ayaklarından biri topallıyor olsa da hızlı adımlarla bana doğru ilerliyor.

Diğer kargalar uluyor, o cırtlak ses etrafımızda yankılanıyor ve tam kurda saldıran ayağa kalkıp onlara katılırken bize doğru hücum ediyorlar.

Kapıya giden basamakları hızla çıkıyorum, Mivera'nın elini tutuyorum ve kendi elimle çırpıyorum. Çaldığım pantolonun cebine uzanıyorum ve liman taşını çıkarıp

Zihnimdeki yer ve gözlerim bana doğru hızla gelen kurda takılı kalıyor.

Haydutlar ona doğru yaklaşıyor, bize doğru koşarken ağızlarından siyah köpükler damlıyor.

"Lütfen," diye inliyor Mivera, "bizi buradan çıkarın."

"Öleceğiz."

"Tanrılar, kurtarın bizi."

Köylülerin hepsi bağırmaya başladı, gitmem için yalvardılar. Ama ben onu bırakmayacağım.

"Haydi, haydi," diye sesleniyorum kurda, "Neredeyse geldik." Kurt biraz tökezlediğinde, kurtçuklar arka ayaklarını kemirirken korkuyla ve Mivera'nın elini tutarak onu kapıdan biraz dışarı sürüklüyorum.

Şimdi açıkça ağlıyor, diğerleri dehşet içinde çığlık atarken onu bırakmamı sağlamaya çalışıyor.

Kurdun gözleri benimkilerle kilitleniyor, çok yeşil, çok tanıdık ve ben ondan başka bir yere bakmıyorum.

"Benimle eve gel," diye fısıldıyorum ve güçlü bir itmeye kurt daha hızlı hareket ediyor, sonra burnu elime değiyor ve uluma ve hırlama sesleriyle dışarı çıkıyoruz.

THIRTY SEVEN

DARIUS

Gücüm içimden akıyor, girdaplı, öfkeli bir şey, karada dolaşmasına izin veriyorum, bugün beni almaya karar veren herhangi bir boranın etrafında kıvrılıyor.

Leo'nun beni aradığını biliyorum, uzun sürmeyeceğini biliyorum, bu yüzden bunu çabucak yapmalı ve yoluma devam etmeliyim. Beni takip edemesin diye bağlantıyı çoktan kapattım ama Leo Leo'luk edip beni yine de bulacaktır.

Endişelendiklerini biliyorum ama kayalıklara geri dönüp tekrar aramaya başlamadan önce içimde kaban bu öfkeyi dışarı atmak için zamana ihtiyacım var.

Hırlıyorum, bu aileyle bıçağımı tekrar tekrar kesip saplıyorum.

Uluyorlar, dikenli kuyruklarını havaya kaldırıp tekrar tekrar üzerime geliyorlar. Hoş karşılıyorum.

Savaşın yakıcılığını, tamamen kaybetmeden önce beni yakında uykuya götüreceğini umduğum yorgunluğu memnuniyetle karşılıyorum.

Yanımdan bir darbe alıyorum, içime bir diken giriyor ve öfkeyle geri savruluyorum, kafasının yan tarafına yumruk atarken bıçağı unutuyorum.

Bir

kere.

İki

kere.

Yan yattığında, kafasına bıçağı saplıyorum.

Ellerimi kaldırarak ona güç veriyor ve başka bir saldırıyı savuştururken onu sivri uçlara dönüştürüyorum. Yuvarlandıktan sonra ayağa kalkarak sivri uçları serbest bırakıyorum ve üzerime hücum eden üç Bora'nın üzerine salıyorum.

Kulağıma aniden bir doluyor ve başımı sallıyorum, bir an için yönümü şaşırtıyorum, ama sonra duruyorum, dönerken kollarım gevşekçe sarkıyor. Kapiya doğru bakıyorum.

ölü ağaçlar amaçsızca, bu his karşısında gözlerimdeki teri kırıştıtararak...

Bir adım atıyorum, sonra iki, ama sonra Leo benimle konuşurken bir bora beni yandan deviriyor.

OceanofPDF.com

THIRTY EIGHT

RHEA

Bir *gümbürtüyle* yere iniyoruz, bacaklarım anında iflas ediyor ve yere sertçe çarpıyorum. Artık işe yaramayan taş elimden yuvarlanıyor ve yere düşen kurdun yanına sürünerek gidiyorum. Kollarımı boynuna doluyorum, yüzüm kürküne saklanıyor ve onu sıkıca kavriyorum, kalbim ona çarpıyor.

Tanrım, bu çok yakındı.

Bir an için kendimi toparlarken, diğerlerinin mırıldanarak ve fısıldayarak gençleri teselli ettiklerini hissedebiliyorum.

Sonunda başımı kaldırıp geri çekiliyorum ve ellerimi kurdun ağzının iki yanına koyuyorum. Birbirimize bakıp nefes alış verişlerimizi sakinleştirmeye çalışırken, alnımı rahatlatmış bir şekilde burnuna dayamadan önce, onun büyük kafasına karşı çok küçük görünüyorlar.

Ayağa kurdun yaralarına bakıyorum. Her yeri kanıyor, arka bacağı özellikle kötü durumda ve doğru ilerleyip elimi üzerine koyuyorum. Keskin bir oflama sesi çıkarıyor ve onu susturuyorum, gücümü bulmaya çalışırken onu rahatlatmaya çalışıyorum ve yine boş çıkıyorum.

Biri bize doğru yaklaşıyor ve ben dişlerimi göstererek başımı çeviriyorum. Köylü geri çekildi, ellerini savunmak için kaldırdı.

Yaralıyken ona yaklaşmazlar.

Onu iyileştirmeyi, ona bir şeyler göndermeyi tekrar deniyorum ama hiçbir şey olmuyor. Tekrar ayağa alnımda boncuk boncuk biriken teri silerek nefes nefese kalıyorum.

"Neredeyiz biz?" Mivera'nın bir yerde sorduğunu duyuyorum ve bakmadan cevap veriyorum.

"Ölü Topraklar'ın kenarı." Hepsinin nefesi kesilir ve korku dolu sesler çıkarırlar. "Eridian'ı çevreleyen kayalıkların tepesine ulaşmamız uzun sürmeyecek. Gelin, hareket etmeliyiz, ağaç özünün parıltısı bize yol gösterecek."

Yürümeye başladığımızda onu cesaretlendirdiğimde kurt ayağa kalkıyor, kurdun acele etmemesine yardımcı olmak için adımlarımın çok hızlı olmadığından emin oluyorum. Yanına yapışıyorum, bacaklarım beni zar zor ayakta tutuyor.

Acıdan göğsüm kabarıyor

İçimden fırlayıp kollarıma ve boynuma yayılıyor. Dişlerimi sıkıyorum, alnımda ter boncukları oluşurken elim kurdun kürkünü kavırıyor. Kısa bir süre yürüdükten sonra nefes nefese kalıyorum, kurda doğru eğildiğimde neredeyse yere yığılıyordum. Başını çevirip beni dürtüyor ve ben konuşmadan bir ses çıkarıyorum.

Dişleri tuniğimin arkasına geliyor ve beni çekiyor. Soru sorarcasına ona ve o da başıyla arkasını işaret ediyor.

Ben kendiminkini sallıyorum. Bu haliyle beni taşımaya imkân yok.

Kendini yere bırakıyor, hareket etmeyi reddediyor ben nefesimi tutmaya çalışıyorum, tüm adrenalin beni terk ediyor. Pes ediyorum ve bacağımı kaldırmaya çalışıyorum ama taş gibi.

Koluma bir el geliyor ve dokunulmasını istemediğim için homurdanıyorum.

Mivera bir an şaşkınlıkla bana bakıyor, sonra kaşları çatılıyor ve gözleri endişeyle doluyor. "İyi misin?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum. O da kurt bokuyla doluymuşum gibi bakıyor. Ve öyleyim. İyi değilim. "Dur sana yardım edeyim." Ona meraklı bir bakış attım ve sonra arkama geçti, uzanıp bacağımı kaldırdı.

Homurdanıyorum ve öne doğru eğilip kurdun kürkünü o kadar sert kavırıyorum ki birkaç püskül dışarı çıkıyor ama kurt rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Gözlerimi kapatıp bacağımın hareket etmesini istiyorum ve bacağımı kaldırmasına yardım etmeye çalışıyorum. Sonunda bacağımı diğer tarafa geçiriyor ve beni iterek tamamen kurdun sırtına çıkmamı sağlıyor. Başımı öne, boynunun arkasına yaslıyorum, nefeslerim ağırlaşıyor.

Mivera sırtımı okşuyor ve az önce gösterdiğim savunmasızlıktan, *zayıflıktan* nefret ederek kıllanıyorum, ama dürüst olmak gerekirse ona geri çekilmesini söyleyemeyecek kadar yorgunum.

"Teşekkürler," diye fısıldıyorum ve uzaklaşmadan önce omzumu sıkıyorum. Başımı kaldırıyorum, önümdeki ölü ağaçlar birbirine karışıp çoğalıyor, göğsümdeki acı yine içime yayılıyor. Dudaklarımdan kurtulmak için savaşılan acılı sesi istemediğim için avucumu göğsüme bastırıyorum.

Yürürken kurdun yaralarına dikkat ediyorum, ellerimi boynunun arkasındaki kürküne gömüyorum. Üzerindeki alev benzeri buğunun artık küçük olduğunu fark ediyorum, üzerimden akarken ince.

Tıpkı onun gibi hissettiriyor ve parmaklarımı gezdirerek biraz rahatlıyorum.

Mivera annesi, küçük kız kardeşi ve erkek kardeşiyle birlikte yanımda yürüyor. Sırtındaki çocuk küçük kollarını boynuna dolamış, tutunmaya çalışıyor.

Kız kardeşi ise annesinin elini tutuyor. Hepsinin yüzünde gerginlik okunuyor ve daha önce hiç Ölü Topraklar'a girmedikleri için tedirginliklerini anlayabiliyorum.

Ben de huzursuzum ama burada olduğum için değil. Vücudumun pes ettiğini hissedebiliyorum, o büyük kurdun bana yaptığı şeyin azaldığını hissedebiliyorum.

Sadece ona ulaşmam gerek.

İç çekiyorum ve kurdun sırtında biraz öne doğru yığılıyorum, kürkünün sıcaklığı parmaklarımın arasından kayıyor ve sadece bir süre dinlenmek istiyorum.

Çevremde Ölü Topraklar'ın sınırını görebiliyorum ve başımı kaldırıp kurdun kürkünü nazikçe çekerek daha fazla ilerlemesini engelliyorum.

Ölü ağaçların arasından çıktığımızda kar tanelerinin Eridian'ın ağaç tepelerine düşüşünü izleyerek onu çekingen bir şekilde ilerletiyorum. Kış sert geçer, Ölümcül, doğmuş olmama şaşmamalı. Hayatımda huzuru neredeyse hiç tatmamıştım, ama bir anlığına kurdun sırtındaki karla kaplı ağaç tepelerini ve yukarıda uçan havaya dayanabilen birkaç kuşu izlerken, ciğerlerime biraz hayat üfleyebiliyorum.

Başımı kaldırıp gözlerimi kapatıyorum, nihayet bir esinti yanımdan geçerken okşamayı hissediyorum, toprakları kokluyorum, duyularımı Toprağın derinliklerine gömülmüş küçük yaratıklar. Sonra ikiz göllere bakıyorum. Soldaki her zaman tamamen donarken, sağdaki donmuyor. Bir gün sürünün o donmuş gölün üzerinde gittiğini, yüzeyde kayıyormuşuz gibi hissedene kadar kaydığını hatırlıyorum.

Her kış yaptığımız bir şey haline geldi ve basit hayatımızın bir parçası oldu.

Daha sonra bakışlarım vadinin sonuna gidiyor.

Aşıklar Şelalesi aklımdan geçiyor. Darius bana ulaşmak ve beni kurtarmak için elini uzattı. Ama yapamadı ve ben düştüm.

Kaşlarımı çatıyorum, sonra titriyorum. Huzur dağılıyor ve içime bir hüznün çöküyor. Kurt altımda kayıyor ve köylülerin beni bekleyişini izleyerek ölü ağaçların arasından geçip gitmemiz gereken patikaya yürüyoruz.

"Bu taraftan," diyorum ve soru sormadan beni takip ediyorlar.

Darius'u ve ona ne kadar yakın olabileceğimi düşünmek, artık o basit hayata geri dönmek istemediğimi fark etmemi sağlıyor.

O basit hayatın Darius yoktu. Bu benim bencilliğim mi?

Ön koluma bakıyorum ve parmaklarımı neredeyse orayı doldurmuş olan işaretin üzerinde gezdiriyorum.

Darius benim her zaman doldurulmaya ihtiyaç duyan, günlerim sona erece kadar boş kalacağını düşündüğüm parçam.

Onu istiyorum,
arzuluyorum. Ona
ihtiyacım var.

Ben her zaman kimseye ihtiyaç duymayan, bunun yerine herkesle ilgilenen biri oldum, uzun zamandır yaptığım tek şey buydu.

Ama bir kez olsun... bir kez olsun birinin bana yardım etmesini istiyorum.

Darius'un kalbimde ve bedenimde hissettiğim bu acının bir kısmını alıp götürmesini ve sadece... beni kurtarmasını istiyorum.

Arkamı dönüyorum ve beni izleyen herkese bakıyorum, bakışları gergin ve endişeli.

"Biraz ileride ormana inen bir patika var, çok yavaş gitmemiz gerekecek ama olabildiğince sessiz olmalıyız. Umarım Elitler hâlâ buradadır ve eğer buradalarsa siz de güvende olursunuz." Birbirlerine bakıyorlar ama sonunda başlarını sallıyorlar. Tekrar yürümeye başladım.

Çenemi sıkıyorum, alnımda boncuk boncuk terler oluşurken elim beni sabit tutmak için kurdun kürkünü kavlıyor. Nefeslerim daha yavaş çıkıyor ve kalp atışlarım kulaklarımı doldururken zayıfladığına yemin ediyorum. Göğsüm kabarıyor ve daha fazla acı merkezimden dışarı fırlıyor, kollarıma ve boynuma yayılıyor.

Zahariss, bırak burada olsun.

"Rhea?" İnançsız bir ses çarpıyor kulağıma ve sesle başım dönüyor. "Tanrılar, kahretsin." Leo bize doğrultmuş olması gereken yayını bırakarak bana doğru koşuyor.

"Leo?" Onu içeri alırken görüşüm bulanıklaşıyor. "Burada ne yapıyorsun?"

Mivera onları sakinleştirmeye çalışırken köylülerin hepsi korku içinde çığlık atarak birbirlerine sokulur. Kurt ona doğru usulca hırladığında Leo aniden duruyor, gözleri kocaman açılıyor. Damian ağaçların arasından gelirken ona bakıyorum.

"Bu-" Damian başlar ama Leo onun sözünü keser.

"Öyle." Leo'nun gözleri benimkilere kaydı. Başını eğdi, gözleri bir an için parladı. "Battaniyelerle birlikte yiyecek ve su getirin." Arkamdan köylülere . "Görünüşe göre Zahariss'in Varisi yeni misafirler getirmiş." O Bana gülümsüyor, ben de gülümsemeye çalışıyorum ama daha çok yüzümü buruşturuyorum.

"Darius?" Yer aniden sallanmaya başlıyor, ağaçlar takırdıyor ve sanki tüm hava çekiliyor. Köylüler panik içinde ağlamaya başladı.

"Yola çıktı," diyor Leo, diğerlerine bakmadan önce endişeyle bana bakıyor.

"Kade? Sürüm mü?" Sormaya cesaret ettim.

Damian bir an bana bakıyor ama gözleri yumuşuyor. "Onlar güvende, Rhea. İyi misin?"

Omuzlarım rahatlayarak çökerken sorusunu duymazdan geliyorum. "Ne tarafta?" diye fısıldıyorum, etrafıma bakarken sesim çatallaşıyor.

"Sanırım Kuzey'de bir yerlerde, ama nerede olduğunu bilmiyorum, bize hiç söylemedi," diyor Leo başını sallayarak ve yaklaşarak. "Rhea, hangi ... Rhea!"

Gerisini duymuyorum, zaten hareket ediyorum.

"Git," diye kurdu teşvik ediyorum ve yanlarından hızla geçerken hızını artırıyor. Bağırışlar peşi sıra geliyor ama umurumda değil. "Çabuk ol," diyorum ve ben asılırken alçak sesle kükrüyor, gözlerim onu bulmak için etrafa bakıyor.

Ağaçlar titremeye devam ediyor, yer sarsılıyor ama biz durmuyoruz. Ölü ağaçların arasından koşuyoruz.

"Daha hızlı, daha hızlı," diye kurdu daha çok teşvik ediyorum. Onu görme ihtiyacım düşme tehlikesinden daha ağır .

Zar zor nefes alabiliyor olmam umurumda değil. Çok acı çekiyor olmam umurumda değil. Sadece onun kollarında olmayı önemsiyorum.

İleride bir ağaç çatırdıyor, yer sarsıntısının gücüyle kırılıyor, sonra çok iyi tanıdığım bir figür görüyorum, lüsyum özsuyunun içinde parlıyor.

Dudaklarımdan bir inilti dökülüyor.

Gücü onu kaplıyor, siyah renk etrafında ikinci bir deri oluşturuyor ve O lanet kuyruklar sırtında, omuzlarının iki yanında şekilleniyor. Bana doğru gelirken gözleri benimkilerle kısa bir süre buluşuyor, ama gözlerindeki duyguyu o kadar canlı görüyorum ki.

Korku ve endişe dolular. Rahatlama dolu.

Kurt aniden duruyor, beni öyle bir sarsıyor ki neredeyse kafasının üzerinden geçiyorum. Özür diler gibi mırıldanıyor ama ben önümdekine odaklanmış durumdayım.

Yaklaşmasını izlerken nefes nefese kalıyorum, aceleci adımları doğrudan beni ve sadece beni hedef alıyor. Dudaklarımdan bir çığlık dökülüyor, yüzümden tek bir damla yaş düşerken ellerim titriyor.

Home.

"Darius," diye mırıldanıyorum ve güzel yeşil gözleri vücuduma çılgınca baktıktan sonra benimkilerle buluşuyor.

Kıştan sonra filizlenen taze otların yeşili, uyurken beni izleyen rüyalarımın yeşili. Bir elimi uzatıp yana doğru eğildiğimde en sevdiğim yeşil, daha fazla tutunamadığım için kurdun kürkünü kavrayışım gevşiyor.

Nihayet, *nihayet*, şimdi dinlenebilirim.

"Beni buldun, küçük kurt." Büyük kollar beni sarıyor. Sedir ağacı kokusu. Güç. Sıcak bir vücut. Büyüsünün serin dokunuşu. Bir kurdun burnu. Kolumda bir karıncalanma. Alnıma bir dokunuş.

Konfor.

Güçlü.

Güven

li.

Home.

Bedenim sarsılıyor, panikle söylenen sözlerin, hareketlerin gürültüsü. Sonunda sarılmayı beklediğim kolların kafesinde sallanıyorum, sanki o koşuyormuş gibi hissediyorum. Hayır, kurt altımızda koşuyor.

"Rhea."

Darius.

"Gözlerini aç."

Açamıyorum.

"Siktir, benimle kal."

Buradayım. Sonunda

buradayım. "Sadece,

bekle."

Beni tutuyorsun.

"Uyan."

Çok yoruldum.

"Neredeyse geldik."

Nereye?

"Küçük kurt."

Bırak da dinleneyim.

"Bana o güzel gözlerini göster." Çok yakında.

"Seni yakaladım."

Biliyorum, ama panik beni ele geçiriyor ve sıkıntılı bir ses çıkarmalıyım, çünkü bir sonraki anda susturuluyorum, okşanıyorum ve her şeyin yoluna gireceği .

Sonra başka sesler duyuyorum, bir hırıltı daha, üzerimdeki kavrama sıkılaşıyor ve sonra geriye kalan tek şey soğukluk oluyor.

Ve sonra her şey kararır.

OceanofPDF.com

THIRTY NINE

DARIUS

On Altı Yaşında

Aragnis sürüsündeki Alfa'nın evinden çıkarken "Çok aptalca," diye homurdanıyorum. Kapıyı arkamdan çarparak babama bir kez daha toplantılarının dışında bırakıldığım için ne hissettiğimi anlatıyorum.

Alfa Derrik kalmamı istedi ama babam ne anlamak için çok küçük olduğumu söyledi. Kendi kendime alay ettim ve evin arka tarafındaki ağaçlara doğru yöneldim.

Zaten yıllardır bir Elit olmak için eğitim alıyorum, babam ben henüz altı yaşındayken başladı. Birkaç yıl içinde bir Elit olmak için geçiş törenimi yapmak üzere Ölü Topraklar'a gideceğim ve sonunda babam Higher pozisyonunu kabul ettiğinde görevi devralacak, o zaman neden toplantılarına katılmıyorum? Hakkında bilmem gereken her şeyi öğrenmek için Elitlerin Alfa'sı olduğumda diğerleri için de aynısını yapmam gerekecek.

Onun yerine beni azarlanmış bir çocuk gibi dışarı gönderdi.

Annem ve Isabell ile evde kalmalıydım.

Ağaçlara doğru ilerliyorum, aniden boynuma bir sıcaklık yayıldığında kızgın ve sinirli bir haldeyim. Duraksıyorum, elimi boynuma götürüyorum ve parmaklarımda iğne batmaları hissediyorum.

Bir haftayı aşkın süredir bu hissi yaşıyorum. Hiçbir kalıbı yok, hiçbir açıklaması yok, yine de her gerçekleştiğinde kendimi tehdit altında hissetmiyorum.

Kimseye bundan bahsetmedim, özellikle de babama, bir gün bana liderlik etmeye uygun değilmişim gibi bakacak ve ben onun bana böyle bakmasına dayanamam.

Elitlerin gelmiş geçmiş en büyük Alfa'sı olacağım. Annem ve kız kardeşimin her zaman güvende olması için toprakları koruyacağım.

Barışı koruyacağım ve tehlike arz eden herkesi ldreeğim.

Yani hayır, babama söylemek sadece bu şey yüzünden vücudumda bir zayıflık olduğunu bilmesini sağlar. Bir keresinde Leo'ya söylemeyi ama vazgeçtim. O da geçiş töreni için eğitim alıyor, dikkatinin dağılmasına ihtiyaı yok.

Yürüdükçe kızgın sesler kulaklarıma ulaşıyor ve gözlerim sesin yöne kayıyor, daha iyi duyabilmek için başımı eğiyorum. Sürü yeleri tartışıyor mu?

Ormanın içine, seslere doğru ilerliyorum. Eğer durumu idare edersem, eğer varsa, babama geri dönebilir ve ona bir Elit olmaya hazır olduğumu, reşit olduğumda Alfa olmaya hazır olduğumu ve sürü toplantılarına katılıp onlara yardım edebileceğimi kanıtlayabilirim. Yetenekli olduğumu inkar edemeyecek.

Ağaçların derinliklerine indikçe sıcaklık daha güçlü bir şekilde boynuma yayılıyor. Yükselen sesler daha da uzaklaşıyor ve ben de hızımı bir ağaç kümesinin etrafından dolanırken bir kokuyla karşılaşıyorum. Beni olduğum yerde durduruyor, boynumun her iki yanındaki yanma şiddetleniyor ve dişlerimi sıkarak kamburlaşıyorum.

Görüşüm gidip bir elimi boynuma götürüyorum. Neler oluyor?

Ardından bir çığlık havayı deliyor ve donup kalıyorum, vücudum kilitleniyor ama kaslarım derimin altında geriliyor. menekşe renginde bir parıltı beliriyor, beni kr edene kadar ve sonra kayboluyor.

Ama dizlerimin stndeyim.

İçimde bir şey genişlerken ellerim yere çarpıyor... kayıyor ve hareket ediyor. Cildim sürünüyor, kıllanıyor ve yeniden düzenleniyor gibi hissediyorum. Benim Ben parmaklarım toprağı kazıyor, içim dönüyor. Ağzımda *bir* hırıltıyla alçak sesle homurdanıyorum ve başımı eğip gözlerimi kapatıyorum. derimin son katmanına ulaşır ve sonra dışarı çıkar.

Ağır ağır nefes alıyorum, sırtımdan ter damlıyor, kalbim göğsümün içinde çılgınca atıyor.

Kafam karıştı, yönümü kaybettim ve kendimi tuhaf hissediyorum. Sonra, iki siyah pençe belirdi.

, yavaşça başımı kaldırıyorum ve bakışlarım delici yeşil gözlerle birleşiyor. Bağlantı kilitleniyor, boynumdaki ısı hafifçe soğuyor ve önümdeki kurt öne doğru ilerleyerek burnunu alnıma dayıyor. Gözlerimi kapatıyorum, bütünlük hissi üzerime çöküyor ve biliyorum.

Bu kurdun benim olduğunu biliyorum.

Ağaçların arasından bir çığlık geliyor. Korkmuş, yalvaran ve çaresiz bir haykırış ve anında ayağa kalkıyorum ama önümdeki kurt dönüp ileri atılmadan önce değil, derin, alçak bir hırıltı geliyor.

O ağlamaya gitmek için duyduğum bu mantıksız ihtiyacı şimdiye kadar hissettiğim her şeyden daha fazla takip ediyorum. Gitmek ve ne yapmak için... Bilmiyorum.

Çalıların ve ağaç köklerinin üzerinden atlamak hiç vakit kaybetmeyen kara kurdu önümde zar zor görerek koşuyorum. Ona yürüyerek yetişmeye çalışıyorum ama bir kurt benden çok daha hızlıdır.

Öfkeli sesler yaklaşıyor, telaşlı, panik adımlarla dallar kırılıyor ve koruma içgüdüleri yükseliyor. Ne için olduğunu bilmiyorum, tek bildiğim oraya gitmem gerektiği.

Bir hıçkırık kulaklarıma ulaşıyor ve göğsümün içinde bir ses başlıyor, boğazıma ulaşıyor ve *bir mırıl* halinde havaya salınıyor. Bu sesle her şey bir anlığına duruyor, sanki topraklar tekrar nefes vermeden önce nefesini tutuyormuş gibi.

Ağaçların arasından, sanki birileri bu yolu sık sık kullanıyormuş gibi görünen bir patıkaya geliyorum. İleride kurdumu görüyorum, duruşu savunmaya yönelik ve benim

Gözlerini önündeki alana çevirir.

Açık renk saçları genç bir yüzü kamçılıyor, koşarak yanından geçerken gözyaşları yanaklarından aşağı dökülüyor. Gözleri kocaman açılmıştı, panik içinde kurduma bakarken vücudu titriyordu, sonra yanımdan geçerken bana doğru baktı. Ben yaklaşırken dudaklarından bir çığlık dökülüyor ve sonra kayboluyor. Küçük bacakları onu alıp götürdü.

Kurdum onun geldiği yöne doğru koşuyor ama ben hareket edemiyorum. Kaybolduğu yeri izlerken uzuvlarım işbirliği yapmayı reddediyor.

Kalbim içimde çarpıyor, boynum bir kez daha ısınıyor ve bu sefer ona dokunmuyorum bile, her şeyin değiştiği gerçeğini kabul ederken ellerim yanlarımda gevşekçe duruyor.

Daha sonra babama açık renk saçlı bir kız sorduğumda bana böyle birini tanımadığını, bunu hayal ettiğimi söyledi.

Onu arayıp bulamadıktan sonra... Aptalca ona inandım.

FORTY

DARIUS

Şimdi

"Onun nesi var böyle!" Belldame ve Anna Rhea'ya bakarken bir ileri bir geri volta atarak hırlıyorum.

Ona yakınım, kıyafetlerini çıkarmaya başladıklarında her hareketlerini izliyorum.

Mağaranın girişinde duran kardeşlerime dönüp hırlıyorum ve onlar da mesajı alıp yavaşça geri . Benim için duydukları endişe onları bir anlığına tereddüt ettirdi.

Leo bana "*Burada olacağız,*" dedi.

Belldame'i bağlantıdan aşağı indirmelerini emrettiğimde hepsi geldi. Onlara tam olarak nerede olduğumu söylemek zorundaydım, nasıl yapamazdım.

Rhea'nın mağarasının nerede olduğunu bilmeden ona yardım etmeleri gerekiyordu. "Merhemi al Anna, başla." Onu yakından izliyorum. Yaralı uyluk, diğer çürükleri ve kesikleri zihinsel olarak kataloglarken içimden öfkeli bir hırıltı çıkıyor.

"Siktir!" Attığım her adımda gücüm ayaklarıma doğru hareket ederken ellerimi saçlarımda gezdirip sıkıca kavırıyorum.

"Alfa Darius, kendine hâkim ol," diye azarlıyor Belldame.

Ama ayım onların elindeyken nasıl kontrol edebilirim ki?

Ve o değil. Uyanmıyor. Uyanmıyor.

Küçük kurdumu görmeyeli çok uzun zaman oldu. İkiye bölünmüş gibi ve karanlıkta bana yol gösterecek bir ışık yok.

Bu yavaş bir işkenceydi, ruhumun yavaşça çürümesiydi. Ve şimdi nihayet burada, görüş alanımda. Ve o *böyle*.

Şimdi ona bakıyorum.

Çıplak tenini kaplayan teri görünce gözlerim hareket ettiğinden emin olmak için göğsüne gidiyor.

Bir vuruş.

İki.

Yükseliyor ve nefesim rahatlayarak dışarı fırlıyor. Belldame ve Anna'nın beni görebileceğini umursamadan, başının yanındaki kürklerin üzerine oturarak yaklaşıyorum.

Elimi başına koyup saçlarını okşarken zayıflığını hissediyorum.

Eğer onu daha iyi hale getir, toprakların onun benim zayıflığım olduğunu bilmesine ve bundan zevk almasına memnuniyetle izin vereceğim.

"Burada da yaralanmış," diyor Anna nazikçe, koluna merhem sürerek. Çenem sıkıştı ve Belldame gözlerini bana doğru kaldırarak uyardı.

Kabarmakla tehdit eden öfkemi kontrol etmek için gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Gücüm oturduğum yerde dönüyor, yaklaşıyor ve çıplak omzuna dokunuyor.

Ben onu serinletmeye çalışırken tüyleri diken diken oluyor.

Yanıyor.

Solumdan bir huff geliyor ve sonra bir burun kolumu dürtüyor. Rhea'ya bakarken elimi başının üzerinde gezdiriyorum.

"iyi baktın Drax," diyorum ve usulca hırılayarak beni ısıtıyor.

Benden ayrıldığında, bir Varis olarak yapabileceği gibi, onun kaybını hissettim, ayrılığımızı hissettim ama onu arayacağını biliyordum ve tek umudum onu bulması ve güvende tutması. Başarılı olup olmadığını bilemezdim ama sonra onun Ölü Topraklar'a girdiğini hissettim.

Birçok ay döngüsü önce aynısını hissettim, beni ona çeken o çekimi.

Leo bana onu bağlantıdan gördüğünü söylediğinde, bunu doğrulamış oldu. Yoluma çıkan tüm Bora'ları öldürdüm ve ona doğru koştum.

Her zaman ona.

Onu Drax'ın sırtında görmek, onu güvende tuttuğunu ve eve dönmesine yardım ettiğini bilmek beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertiyordu.

Sanki sonunda yeniden nefes alabilecek, ruhum dinlenebilecek ve rahatlayabilecek gibiydim. Kendimi kaybetmek üzereydim, onun yanımda olmayışının içimde yarattığı deliliğe kapılmışım.

Ama şimdi o burada ve bu şekilde, beni altına almakla tehdit ediyor.

Onlar üzerinde çalışırken Belldame sessizce Anna'ya mırıldanıyor, gözlerindeki endişe dolu bakışlar beni daha da geriyor. Ne yaptıklarına dair hiçbir fikrim yok ama Anna uyanmıyor.

Neden ?

Cazier, kaçırılmasına izin verme.

Alnına bir öpücük konduruyorum ve tekrar volta atarak ayağa kalkıyorum. Draxton onun yanına uzanıyor, burnu koluna değiyor ve onu izliyor.

Anna burnunu çekmeden önce, "Her tarafı kesik ve çürüklerle dolu," diyor. Çenem sıkıştı.

"Düşerken kayalara çarpmış olabilir," diye yanıtlıyor Belldame.

Tekrar homurdanıyorum, yumruklarım iki yanımda kenetleniyor ve ona bakarken sertçe yutkunuyorum. O kadar solgun ki, teninde mavimsi bir renk var ve dudakları

çatlamış ve hafifçe kanıyor. Vücuduna bakılırsa çok acı çekiyor olmalı.

Göğsüm öyle bir sıkışıyor ki nefes almak neredeyse acı veriyor. O neredeydi? Ve diğerleri de kim?

"Onunla birlikte gelen insanlar kim?" Kardeşlerime sordum.

"Colhelm'den gelen köylüler," diyor Zaide.

"Onları kurtardığını söylüyorlar." Damian bahsediyor.

Her zaman kurtarıcı.

"Haydutların saldırdığını ve onları kurtla birlikte oradan çıkarmayı başardığını söylediler," diye mırıldanıyor Leo.

Bunun üzerine gerildim.

"Onlara geldiğinde iyi miydi?" Soruyorum.

Leo bağlantı kapanmadan önce *"Soracağız,"* diyor.

"O iyi mi?" Josh o zaman soruyor ve mağaraya doğru koşarken başım ona doğru kayıyor.

Hırlayarak Rhea'nın çıplaklığını bir bariyerle örtüyorum ve sonra önünde durarak onu koruyorum.

Gücüm içimden akıp giderken Josh duruyor, onun her hareketini izlerken bir hırıltı. Drax uyarırcasına homurdanıyor.

"Lanet olsun Darius, ona zarar vermeyeceğim," diye bağıyor bana.

Sıkılmış dişlerimin arasından "Uzak dur," diyorum ve Drax'ın kalkıp geldiğini duyuyorum. Başı benimkinin hemen üzerinde, dişlerini gösterirken kulakları geride.

Josh homurdanıyor, başını eğiyor ve bizi geçmeye hazırlanıyor.

"Yeter." Vücudum aniden ısınıyor, yanıyormuşum gibi hissediyorum. İçeriye döndüm ve Belldame'e ve bize doğru kaldırılan ele hırladım. "Yeter dedim, bunu istemez."

Bu beni durduruyor. Hay sikeyim.

Gücümü geri çağırıyorum ve bir elimi yüzümde Drax onun yanına geri dönüyor.

Josh'un kıpırdadığını duyuyorum ve sonra birinin onu örtmüş olması gereken kürklerin ucuna geliyor, oturmadan önce Drax'a dikkatle bakıyor.

"Anlat bana," der nazikçe, Rhea'nın yüzüne endişeyle bakarak.

"O çok zayıf," diyor Belldame ve gözlerim ona gidiyor. "Cesur kız. Her ne olduysa, buraya gelmek için Tanrılar gibi savaştı. Nasıl başardığını bile bilmiyorum." Elini kaldırıyor ve morarmış parmak eklemlerini okşuyor. Oraya gidip elini koparmak istiyorum. "Yorgunluktan bitap düşmüş; iyileşmediğine göre öyle olmalı."

Yanında durup "Başka bir sorun yok mu?" soruyorum. Onun dinlenmeye ihtiyacı varken çalışabiliriz. Ne kadar ihtiyacı varsa o kadar dinlenebilir.

Endişeyle Rhea'ya bakar. "Sanırım sihrini tüketti." Sözleri karşısında donup kalıyorum, nefesim kesiliyor, kalbim . "Zar zor hissedebiliyorum; bunu biliyor olmalısın." Bana dönüyor ve ben başka tarafa bakıyorum.

Onun uyanmamasından duyduğum korkunun hislerimin önüne geçtiğine inanmak istiyordum ama o bunu doğruladı.

Onun içinde büyü hissetmiyorum.

O vahşilik ve ışık yok.

"için zamana ve dinlenmeye ihtiyacı var." Beldame duraklar. "Eğer uyanırsa." Anna başını eğiyor ve Josh elini kürklerin üzerinden bacağına koyarken gözleri kapanıyor.

. Rhea'nın yüzüne bakarken hareket etmiyorum.

"Witches Rest'e ilk geldiğinde de böyleydi," diyor Anna ve bakışlarım isteksizce ona kayıyor. "Wolvorn Kalesi'nde olan biten her şeyden sonra büyükanneme ulaştı ve yere yığıldı. Bir süreliğine baygındı. bir süre." Suçluluk duygusu beni bir öfke nöbetine sürüklemekle, gidip bir kırbaç bulup hincımı sırtımdan almakla tehdit ediyor ama bakışlarıyla yüz yüze geliyorum. Yaptığım şeyden duyduğum utanç, her zaman orada olan pişmanlık ne olursa olsun. Anna'nın gözlerinin içine bakacağım.

Bana olanları anlatırken gözleri doldu. "O zaman içinde hiçbir şey kalmamıştı ama , Darius. Uyandı." Son sözleri söylerken yanağından bir damla yaş süzülüyor.

"Çık dışarı," diyorum kısık sesle, sesimi kendim bile tanıyamıyorum. "Çıkın dışarı!" Kimse kıpırdamayınca kükrüyorum, mağara duvarları bunun şiddetiyle sarsılıyor.

Belldame iç geçirir ama Anna eşyalarını toplarken kürklerin üzerinden kalkar. Josh'a kendilerini takip etmesi için mırıldandıklarını duyuyorum ama ne dediklerini pek anlayamıyorum.

Sonunda Belldame durup elini koluma koyduğunda gitmek için harekete .

"Ona yakın dur, Cazier'in Varisi." Sanki onu bırakacaktım gibi. "Sadece onun yanında ol, bağın ona yardım edecektir." Bu son sözlerle mağaradan çıkıyor ve ben açıklıktan akan su ve Rhea'nın yumuşak nefesi dışında sessizlikle baş başa kalıyorum.

Ona bakıyorum. Hafifçe aralanmış dudaklarına, fırsat buldukça dokunmaktan kendimi alamadığım küçük burnuna ve son olarak da kapalı gözlerine.

"O güzel mavi gözlerini göreyim küçük kurt," diye fısıldıyorum havaya. Ona giderken onları sadece kısa bir süre görmüştüm ve bu benim için çok kısaydı. Benimkiler bana lazım, benimkiler de ona. Gidip diz çöküyorum Yanında, parmağını alnında gezdiriyor ve burnunun gezdiriyordu. "Lütfen Vihnarn. Ay ışığıma ihtiyacım var."

Hiçbir şey.

Gözlerimi kapatıyorum, kürkleri kaldırıp altlarına girmeden önce çarpan kalbimi sakinleştirmek için onun kokusunu içime çekiyorum. Bir kolumu kaldırıp

ve onu nazikçe kendime yaklaşıtıyorum, onu istediğim gibi hareket ettiriyorum, ta ki üstüme yatana kadar, kendine itiraf etmese bile her zaman olmayı sevdiği yere.

Bir elimi başının arkasına götürüp boynuma götürüyorum, diğer kolumu beline dolayarak kokumu içine çekmesine izin veriyorum. Bana kıyasla çok küçük. Küçük ama güçlü. Benim küçük savaşçım, benim küçük kurdum.

Mağaranın tavanına bakıyorum ve bir elimi uzatıp Drax'ı bana çağırıyorum. Burnu elime değiyor ve sonra içimde, olması gerektiği gibi dinleniyor.

Vrohkaria bu duvarların dışında kaos içinde. Rogure sayıları on kat arttı, Elitlerim kasaba ve köylere musallat olanları katledemiyor, bunun yerine onları Colhelm'e tahliye ederek güvende tutmaya çalışıyor.

Toprakların her yerinde posterler var, Highers'ın yaptıklarının muhasebesi tutuluyor, bu da şüphesiz onları telaş içinde bırakıyor ve insanlar kargaşa içinde... ama kollarımdaki varlık uyanmazsa bunların hiçbirinin önemi yok.

Dışarıda yardım etmediğim için bana kıızacak ama kalbim olmadan nasıl hareket edebilirim?

Onu daha sıkı sarıyorum, büyüümü avuçlarıma çağırırken kokusunu içime çekiyorum ve yavaşça teninde gezdirerek içine işlemedine izin veriyorum.

Uyandığında, bu topraklarda son nefesimi vermeden önce Rhea'nın ailesinden tek bir kişinin bile hayatta kalmayacağına yemin ediyorum.

Onun için yapacağım son şey olsa bile toprakların güvende emin olacağım. Her zaman onun için.

OceanofPDF.com

FORTY ONE

DARIUS

Ellerimi yüzümde gezdiriyorum, suya bakarken bir iç çekiyorum. Sırtım Rhea'ya dönük, onun yumuşak nefesi beni kendime getiren tek şey.

Bana döndüğünden beri beş gün geçti ve o güzel mavi gözlerini görmeyeli beş gün oldu ki bu bana bir ömür gibi geliyor. Wolvorn'dan kaçtıktan sonra onu görmemenin kötü olduğunu düşünmüştüm.... Yanılmışım.

Omzumun üzerinden ona bakıyorum, kalbim sadece onda olan o alışılmadık şekilde sıkışıyor. Ellerimi dizlerimin üzerine koyup arkama bakıyorum. Su.

Bu kadın beni nasıl ele geçirdi.

Hiç kimse bana onun kadar hissettiremedi. Kardeşlerim ya da ailem bile. Tanrılar neden onun için beni seçti? Nedir bu Ben iyi değilken amacın ne?

Onun için ne zaman doğru bir şey yaptım ki? Buluşmamız onun hayatını daha da kötüleştirdi, neden?

Şu anda orada yatıyor çünkü onu yine koruyamadım. Onu kaç kez hayal kırıklığına uğrattım? Onu incittim?

Bunun için kendimden nefret ediyorum ama sadece o nefes alabiliyormuşum gibi hissederken ondan uzak duramıyorum. Bu yüzden onu yanımda tutan bencil piç kurusu bendim ve şimdi bakın ne oldu.

Başımı kendime doğru sallıyorum. Aramızda bu bağ olmasaydı, birbirimizi hiç görmemiş olsaydık her şey daha kolay olurdu. Ben de onun için sürekli endişe duyma, koruma ve sahip olma ihtiyacı ve

sadece onun varlığında *olmak*. O sürekli aklımda olmadan günlerime normal bir şekilde devam edebilirdim.

Ve güvende olacaktı.

Onu hiç istemedim, şimdi ise onsuz bir hayat düşüncesine katlanamıyorum.

Hiç uyanmama ihtimalini düşünmek tüylerimi diken diken ediyor ve içimde kontrol edilemez bir öfke kabarıyor. Asla uyanmayacağım.

Bakışını, gülümsemesini ya da içindeki mücadeleyi görmek ya da onu altımda canlandırdığımda çıkardığı yumuşak iniltileri duymak.

Bu dayanılmaz.

Kendi kendime homurdanıyorum ve Leif ile babası başlarını kaldırıp su havuzunun karşısından bana bakıyorlar. Ağaçların arasında yatıyorlar, Alfa tamamen iyileşene kadar mesafelerini koruyorlar.

Avucumdan Varis gücümün bir kısmını çağırıyorum ve siyahın küçük bir topa dönüşmesini izliyorum. Biraz daha itiyorum, ona doğru yönlendirmeden önce elim büyüklüğüne getiriyorum. Dönüyorum ve göğsünün üzerinde hareket edişini izliyorum.

Kürkler onu sıcak tutmak için üzerini örtüyor. İçine girip gözden kaybolması bir an alıyor.

Ona sarılmadığım zamanlarda bunu her gün yapıyorum, beni her zaman bir şekilde hissedebildiğinden emin oluyorum. Belldame gücümün yardımcı olacağını söyledi ama hiçbir işe yaramadı.

Mağaranın girişinden gelen bir ses kafamı o yöne çeviriyor ve anında alarma geçerek ayağa kalkıyorum. Dudaklarımda bir hırıltıyla, adımlarım hızlı ve ağır, oraya doğru yürüyorum.

Kimse bu mağaraya onun savunmasız haliyle giremez.

Kendini savunamıyor, başkalarının onu bu şekilde görmesine ilişkin hislerini bana anlatamıyor.

Josh, Leo ile köşeyi dönerken duruyorum ve yolu kapatıyorum. Onlara kaşlarımı çatıyorum, gözlerimi tekrar onlarınkine çevirmeden önce Josh'un elindeki paketi fark ediyorum.

"Yemek," diyor Leo huysuzca, paketi bana fırlatırken yüzüme bakıyor. Yakalıyorum, fırlatma isteğimi bastırıyorum. Lanet olası yemeğe değil, ona ihtiyacım var. "Bok gibi görünüyorsun," diyor ve ben çenemi sıkıp başka tarafa bakıyorum.

Josh "Yemek yemelisin," diyor ve ben başımı sallıyorum. "Aç değilim."

Josh iç geçiriyor ve Leo kollarını kavuşturarak homurdanıyor. "Kardeşim," diye başlıyor Leo ve bakışlarım tekrar onunkilere kayıyor, gözlerim onun dikkate almayı reddettiği bir uyarı veriyor.

"Gücüne ihtiyacın var, ayaklarının üzerinde duramıyorsun." Onsuz ölmüş de olabilirim.

"Rhea yediğinde ben de yiyeceğim."

Birbirlerine bakıyorlar ve parmaklarını çantanın kayışını daha sıkı kavıyor. "Bunun için kışına tekme basar," diyor Josh, kaşları çatılmış bir halde. "Bunun kimseye faydası yok, özellikle de ona. Bundan nefret edecek."

Yüzünü yeniden düzenlersem Rhea beni affeder mi? Gömülmesine uyanır mı? Düşünceli bir şekilde başımı ona doğru eğiyorum, buna değebilir.

"Başka bir şey yoksa git." Omzuma bir el indiğinde dönmek üzereydim. Durakladım, bedenim kaskatı kesildi, dürtümü kontrol etmeye çalıştım. Öldürmek, sakatlamak ve incitmek için.

Josh yanımdan geçip Rhea'yı görmeye gidiyor ve Leo'nun beni kavrayışı sıkılaştırırken nefesimi kontrol etmek zorunda kalıyorum.

"Darius, işler kötüye gidiyor. Onunla birlikte olman gerektiğini biliyorum ama sana da ihtiyacımız var," dedi Leo sessizce, sanki söylemek istemiyormuş gibi ama başka seçeneğim yoktu.

"Ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyorsun." Elini omzumdan ona dönüyorum. "İhtiyacımı bilmen mümkün değil." Gülüyorum ama sert ve soğuk. "Bana neye ihtiyacım olduğunu söyleme ve bu topraklardaki herkesin canı cehenneme. Yüce'lerin kışını yalamaktan başka ne yaptılar ki?"

Leo başını sallar. "Biz de Yüce'nin emrini yerine getirdik, doğru düşünemiyorsun kardeşim." Bana ne yaptığımızı hatırlatmasına gerek yok. "Sürülerin ittifaklarını çağırmaya başladılar, biz konuşurken Wolvorn Kalesi'ne gidiyorlar."

"Ne için?" Dışarı çıktım.

"Bilmiyorum, kimse ," diye duraksıyor Leo. "Yanlarında rogures var."

"Rogures," diye tekrarlıyorum. Başını sallıyor. "Ne demek istiyorsun?"

Sertçe yutkunuyor ve devam etmeden önce Josh'a bir bakış fırlatıyor. "Liman yerine onlarla birlikte seyahat ediyorlar. Nedenini bilmiyorum ama Rogue'lar birlikte oldukları kişileri korurlar."

Kaşlarım çatıldı. Rogure'lar onlarla seyahat ediyor ve hepsini öldürmüyorlar, onlar da rogure'ları öldürmüyorlar mı? Ne oluyor lan?

Bayson ormanında yanlarında haydutlar olan hain adamlarımı hatırlıyorum, onlara saldırmadılar, baktılar ve izlediler. Hayır, bir emir beklediler.

Ve sonra adamlarımdan bazılarının koruduğu Ölü Topraklar'daki o yeri, o canavarın bize saldırmak için nasıl kontrol edildiğini düşünüyorum...

"Onları kontrol ediyorlar," diyorum ve o da başını sallıyor.

"Ama nasıl?" Josh bize dönerken gözlerini kocaman açarak soruyor.

"Kullandıkları karışım ya da ona benzer bir şey olmalı." Ellerimi yüzümde gezdiriyorum. "Diğerlerinden birkaçı onları takip etsin, onları ve bilgi toplasın." Leo'ya söyledim ve o da başını salladı. "Şu anda buradan ayrılamam."

"Ama-" Leo başlıyor.

"Hayır, bana sorma kardeşim," diyorum ona kararlılıkla. "Fiziksel *olarak yapamam*." Josh yüzünde meraklı bir ifadeyle, "Ne demek istiyorsun?" diye sorar. "Kalabilirim onunla birlikte."

"Onun yanında olma ihtiyacım bana izin vermiyor. Ona göz kulak olma içgüdüm bana izin vermiyor. Kurdum bana izin vermiyor." Bir elimi boynuma koyuyorum ve tenimin altında hafifçe titreşen sıcaklığı hissediyorum.

"Gidemem, gitmeyeceğim. Şimdilik olacağım yer o."

Leo iç çeker ve elini saçlarında gezdirir. "O zaman ben de diğerleriyle birlikte bir plan yaparım." Başımı salladım. "Maverick'le konuşup Ölü Topraklar'la ilgili gelişmeleri öğreneceğim, biz de olaylarla ilgilenmeye devam edeceğiz ve seni güncellendi." Elimi uzatıp omzuna koyuyorum, minnettarlıkla kabul ediyor.

"İnsanlar mı?" Ona sordum.

Leo başını sallar, kaşları çatıktır. "Günlük idamlar ve dayaklar. Posterlerden sonra çoğu kişi isyan etti ve muhafızlara ne pahasına olursa olsun huzuru korumaları emredildi."

"Onları sadık tutmak için demek istiyorsun."

"Aynen ," diye homurdandı Leo, içinden öfke fışkırıyordu. "İhtiyacı olanları Colhelm'e götürün."

"Yapacağım," diyor, "bariyer ." Başımı sallıyorum ve omzumu son bir kez sıktıktan sonra dönüp gidiyor.

", Darius," diyor Josh bana sessizce. Mağaradan çıkışlarını izlerken hiçbir şey söylemiyorum, sadece gittiklerinden emin olduktan sonra girişten uzaklaşıyorum. Çantamı yere bırakarak Rhea'nın yanına dönüyorum. çömelmeden önce.

Parmaklarımı alnında ve şakaklarında gezdirerek narin yüzüne bakıyorum. "Uyan, küçük kurt." Hiçbir şey olmayınca yanına uzanıyorum, saçlarını okşarken yan dönüyorum. "Hayatımda istenmemiş olabilirsin. Seni hiç dilemedim, senin için dua etmedim, seni özlemedim." Parmaklarımın arkasını yanağında gezdiriyorum. "Ama Tanrılar aşkına, Rhea.

Şimdi sensiz. Sadece sen vardın. Lumniva'm, Vihnarn'ım." Uzanıp nemli bir bez alıyorum ve burnumu onunkine sürmeden önce alnını siliyorum.

"Uyanmana ihtiyacım var. I....beni terk edemezsin."

Gece gündüze, gündüz geceye döndüğünde onu izliyorum. Ve tüm bu zaman boyunca uyanmıyor.

OceanofPDF.com

FORTY TWO

DARIUS

Uyuşuk.

Bunu tarif etmenin başka bir yolu yok.

İçime yayılan acı, ruhumun üzerine düşen bir çığ gibi hissediyorum.

. Uyanmayacak.

Artık onun sıcaklığını bile

hissedemiyorum. Sadece soğuk. Çok, çok soğuk.

On altı gün oldu.

On altı günlük karışımlar ve büyüler, sihirler ve tarifler ve sonuç... hiçbir şey.

"Ne yapmam gerekiyor, Rhea?" Solgun yüzüne bakarak soruyorum. "Bana ne yapacağımı söyle," diye yalvarıyorum ona.

Kendi alnımı onunkine bastırıyorum, ne kadar soğuk olduğunu hissediyorum ve omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Draxton içimde sızlanıyor, kulakları aşağıda, ciddiyetle ortada oturuyor ve gözlerimin içine bakıyor. Çıkardığı sıkıntılı sesler dışında sessizdi. Tıpkı benim gibi sessiz.

Artık sadece onunla konuşuyorum.

Başımı kaldırıp kürkleri sıyrıyorum. Bu sabah ona beyaz, pamuklu bir elbise giydirdim. Üzerinde boğulabileceği kadar ağır bir şey olsun istemedim ama kürklerin altında çıplak kalmasını da istemedim.

Söyleliyordu ama onun için seçtiğim elbiseleri giymeyi seviyordu ve ben onun utangaç tarafının ortaya çıktığını görüyordum ve bunu çok sevimli buluyordum.

Şimdi bunu ne kadar isterdim.

Elini tutuyorum, dairesel hareketlerle elinin arkasında gezdiriyorum. Parmaklarımı bileğine götürüyorum, damarlarını takip ederek yukarı aşağı ovuşturuyorum ve tenini ısıtmaya çalışıyorum. Elim ön kolunun ortasında duraklıyor ve başparmağım oradaki izi takip ediyor. Bizim izimiz. Asla tam olarak doldurulamayacak bir iz.

Benimki de boynumda karıncalanıyor ve sertçe yutkunuyorum, bir anda dolduran umutsuzluk saldırısına karşı gözlerimi kapatıyorum. Bu o olamaz.

Olamaz.

Mağarasının etrafına bakarken onu ısıtmak için kolunu ovmaya devam ediyorum. "Lesia çiçeklerini görmek için uyanman gerek küçük kurt," diyorum sessizce.

mağara maviyle doldu. "Onları buraya getirdim çünkü onları görmek isteyeceğini biliyordum." Mağaranın etrafında yanan mumlara boğazım düğümleniyor.

Kır çiçekleri ve sağlık dualarıyla küçük ahşap çemberler üzerinde dinleniyorlar. Tanrılar tarafından kutsanmak için.

Ölmek üzere olanları iyileştirmek için son çare.

ayak sesleri duyuyorum, ama bu sefer hareket etmiyorum, girmelerine engel olmuyorum. Yaklaştıklarında başımı çeviriyorum, solgun ve perişan yüzlerini izliyorum ve en yeni kutsamalarını mağaraya yerleştiriyorum.

Bana, Rhea'nın yattığı kürk yatağın diğer tarafına doğru yürüyorlar. Josh onun yanına diz çöküp elini tutuyor ve gözlerinde yaşlar birikirken sıkıca sıkıyor. "Rhea," diye boğuk bir sesle konuşuyor. Gözlerimi kısa süreliğine kaçırıp mumların titreyen alevlerini izliyorum, gözlerindeki yıkım ifadesine dayanamıyorum.

Hiç umut yok demek. O
gidiyor demek.

Colten onun yanında diz çöküyor, Hudson sırtını sıvazlıyor ve bir elini omzuna koyuyor. "Buna inanamıyorum." Başını sallar, sesi . "İnanamıyorum işte."

Hudson Rhea'ya bakarken omzunu daha sıkı kavıyor. "Biliyorum, yavrum. Hayat sana merhamet göstermez. En çok hak edenlere bile."

Sırada Anna, Taylor ve Sebastian var. Anna'nın gözleri ağlamaktan şişmiş, Sebastian sessiz kalırken Taylor'ın kaşları çatık.

"Yapabileceğimiz başka bir şey olmalı," diye burnunu çekiyor Anna.

Sebastion başını sallarken Taylor, "Kütüphaneyi tekrar deneyeceğiz," diye homurdanıyor.

"O bunu hak etmiyor," diyor Josh sonunda. "O değil. Hepimizi kurtardı ve karşılığını böyle mi alıyor?"

Hiçbir şey söylemiyorum. Ne diyebilirim ki?

Büyü gücümün bir kısmını saklamalıydım ki düşmeden önce onu yakalamak için kullanabileyim? Onu yakalayabilmek için nehri geçip diğer tarafa mı gitmeliydim? Nehir'e asla adım atmamalıydım.

Deadlands'in ilk yerinde olsaydı, hala hayatını yaşıyor olurdu.

Charles bana oraya gitmem için ultimatoom verdiğinde her şey yoluna girmişti ve reddetmeliydim.

Reddetmeliydim ve sadece bir Higher olmalıydım.

Seni planladığımdan daha erken görebilirim, küçük kardeşim.

Uzun bir süre onun yanında oturuyorum, diğerleri etrafımda konuşurken elini tutuyorum. Rhea'ya göre birbirleriyle konuşmalarının bir önemi yok. Zaten onları duyamıyorum. Orada o kadar uzun süre oturuyorum ki hepsi gidiyor ve ben bir mağarada, uyanmayan, her şeyim olan kadınla kalıyorum.

Umut artık yok.

Bir beden bu durumdan kurtulması için çok uzun zaman geçti. Bana geri dönmek için kendini çok fazla yordu ve bu ona en büyük zararı verdi. Tehlikeler konusunda uyarılmıştı, ikimiz de uyarılmıştık... ve şimdi böyle bitiyor.

Bunu günlerdir biliyordum, içten içe biliyordum. Sadece kabul etmedim.

Bir dizi ayak sesi daha zihnimin sisini delip geçiyor. Bunlar daha yumuşak, tereddütlü ve homurdanıyorum.

"Buraya gelmeye cesaret edebildiysen gerçekten ölmek istiyorsun." Benim elim Rhea'ninkini sıkıca kavırıyor ve onu incitmek istemediğim için dokunuşumu hızla hafifletiyorum.

Durgun bir sessizlik oluyor ve sonra, "Onu görmem gerekiyordu," diyor sessizce ve ayağa kalkıp başını omuzlarından ayırmamak için içimdeki her şeyi ortaya koyuyorum. Onu Rhea'yla birlikte kayalıkların tepesinde olduğu o günden beri görmemiştim.

En başta orada olmasının sebebi.

Sihir ayaklarımın dibinde kıvrılırken derin derin nefes alıp kendimi çalışıyorum ve Rhea'nın ne isteyeceğini hatırlamaya çalışıyorum.

İçimi dolduran öfke neredeyse bunu hatırlamama engel olacaktı.

Sadece o benim üzerimde güç sahibi olabilir ve beni etkileyebilir. O yaklaştıkça ben de orada kaskatı ve gergin bir şekilde oturuyorum.

Durduğunu, ürpertici bir nefes aldığını ve ardından sert bir şekilde yutkunduğunu duyduğumda gözlerimi açıyorum.

Berbat görünüyor. Gözlerinin altında koyu halkalar var, sarı saçları dağınık ve kilo vermiş. Bakışları onun yüzünden hiç ayrılmadığı için hiç sempati duymuyorum.

Bir saniye sonra dizleri tutmaz ve sert zemine düşer, titreyen elleri ona uzanır.

"Anne." Kırılmaya başlamadan önce söyleyebildiği tek şey

bu. Tıpkı onun kalbini kırdığı gibi.

Öne doğru eğiliyor ve başını onun omzunun yanına koyuyor, hıçkırırken eli onunkini kavlıyor. Gırtlaktan gelen çığlıkları mağarayı doldururken tüm vücudu titriyor ve ona bir şeyler gevelerken ayağa kalkıp uzaklaşmak zorunda kalıyorum.

Özür diliyor, affediyor, yalvarıyor, yakarıyor. onu uyandırmak için her şeyi yapacağını söylemek.

Çocuğun şimdi nasıl olup da aklını başına toplayabildiğini görünce boynunu kırasım geliyor.

Onu çok seviyor, lanet olsun, onun yüzünden uçurumdan düştü! Yine de Rhea'yla tanıştığımdan beri onun tek yaptığıının ona acı çekertmek olduğunu gördüm. Konu ona geldiğinde gözlerinde gördüğüm tek şey acı.

Onu inciten şeyden kurtulma ihtiyacını görmezden gelmek giderek zorlaşıyor. Ve sonra sırtım kaşınıyor.

Uzatıyorum ve derin nefes alıyorum, ona ettiğim yemini hatırlamaya çalışıyorum.

Kade elini hareket ettirip kızın saçlarında gezdiriyor, zorlukla nefes alırken gözyaşları yüzünden aşağı dökülüyor. "Çok özür dilerim. Çok, çok, çok üzgünüm."

Uzun süre öyle kalıyor. Onu tutuyor, sürekli ona dokunuyor. Sözlerine devam ediyor.

Sonunda Belldame onu geri getirdiğinde, ona geri döneceğine söz vererek ayrılıyor ve sonra bir kez daha yalnız kalıyorum.

Gün geceye dönüyor, buradaki tek ışık kutsamaların yüzlerce mumundan ve açıklıktan gelen ay ışığından geliyor.

Umutsuzluk ve keder beni daha sıkı sarıyor, göğsümde sıkılaşıırken beni umutsuzlukla kaplıyor.

Rhea'nın nefes alış verişi yavaşladı, zorlaştı ve boğazımdaki yumruyu yutkunarak bastırıyorum.

Yanına gidip parmağımı nabız noktasına bastırıyorum ve gözlerim acıyla kapanıyor.

Derin nefes alıp kokusunu içime çekerek sanki benimle bütünleşebilirmiş gibi ayağa kalkıyorum ve giysilerimi çıkarıyorum, böylece üzerimde hiçbir şey kalmıyor, böylece onun her santimini hissedebiliyorum. Eğilip bir kolumu Rhea'nın dizlerinin arkasına, diğerini de kürek kemiklerinin altına koyuyorum.

Onu kaldırıp ne kadar hafıflediğini hissederek göğsüme yaslıyorum ve burnumu saçlarına dayayarak onu içime çekiyorum.

Havuza doğru yürürken umutsuzluk bacaklarımı ağırlaştırıyor, yanlarından geçerken kutsama hediyelerinin ya da lesia çiçeklerinin üzerine emin oluyorum. Sudaki bir açıklıktan geçiyorum ve yavaşça suya giriyorum.

Tenime karşı serin, farkındayım ama hissetmiyorum.

Rhea hâlâ göğsüme sıkıca sarılmış halde merkeze doğru ilerlerken saçlarının uçlarının nemlenmesini izliyorum. Artık çok uzamıştı.

Başımı arkaya eğmeden önce bir süre orada durup ışığın teninde nasıl süzüldüğünü izliyorum.

"Neden olmak zorunda?" diye fısıldıyorum. "Onun yaratılmasına yardım ettin Zahariss, sen Cazier'in eşisin. Ve yine de onu benden alıyor musun?" Rhea'ya bakıyorum, ayın ışığı aldığım her nefeste tenini parıldıyormuş gibi gösteriyor. "Bana hediye ettiğin ay ışığımı elimden alıyorsun." Başımı öne eğiyorum ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum. "O

benim." Son kelimedede sesim çatlıyor ve homurdanıyorum. "O senin alacağın kişi değil. Kanını ve ruhunu bu topraklara yeterince döktü. Bu yüzden *lütfe*n Cazier, Zahariss." daha sıkı kavriyorum ve kolları iki yanına düşüyor, parmaklarının uçları aşağıdaki suya değiyor. "Ay ışığımı benden alma."

Rhea'nın yüzünü izliyorum. Başını omzumda boynuma yaklaştıırken çok , çok zayıf.

Sonra onun kalp atışlarının durduğunu hissettim ve sanırım benimki de durdu. Bu şekilde değil. Hayır.

"Vihnarn'ım." Çenemi başının tepesine sürterek onu suya indirmeden önce kendime daha sıkı sarıyorum.

Ortada nazikçe süzülürken ağırlığını başının ve bacaklarının altından destekliyorum. Saçları yayılıyor, açık renk teller biraz koyulaşıyor suyla birlikte. Solgun ay ışığında parlıyor, eğilip her zaman yaptığım gibi burnumu onunkine sürüyorum, kendime engel olamıyorum.

"Sen nereye, ben oraya."

Sonra soğuk dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum, gözyaşı damlaları yanağına düşüyor, onu nazikçe öperken aşağı yuvarlanıyor. Ona benim için ne ifade ettiğini gösteriyor, kalması için yalvarıyor, sıcaklığını bir kez daha üzerimde hissetmeyi diliyorum.

Kendimi kontrol altına aldığımda biraz geri çekiliyorum, gözlerimi açıp o güzel mavi gözleri görmek için Tanrılara yalvarırken ona karşı nefes alıyorum.

Ama göz kapakları kapalı kalıyor, gözleri benden saklanıyor ve kalp atışları durduğunda göğsüm sıkışıyor.

Sessizlik.

Hiçbir

şey.

Umutsuz

luk.

OceanofPDF.com

FORTY THREE

DARIUS

Onu kendime doğru çekiyorum, burnumu ıslak saçlarına gömerken pamuklu elbisesi ıslak tenine yapışıyor. Onun soğukluğu içime işlerken büyü içimden akıyor ve suyun yüzeyine yayılıyor.

Vücudu kollarımda gevşek. büyüü, özünü, ruhunu hissedemiyorum.

Onu hayal kırıklığına uğrattım. Tanıştığımızdan beri onu her şekilde hayal kırıklığına uğrattım. Ona zarar verdim ve ona karşı zalimdim.

Onu koruyamadım.

Onu hak etmiyorum.

Bu benim cezam, öyle olmalı.

Tüm bu düşünceler kafamın içinde dönüp dururken göğsüm sıkışıyor, içimden acı akıyor.

Onu mutlu etme şansını asla elde edemeyeceğim. Ona her şeyi olabileceğimi göstermek için. Ona istikrarlı bir yuva, güvende olacağı topraklar, gülümsemesi, gülmesi ve çok sevdiği çiçek tarlasında oynaması için bir neden vermek istedim.

Şimdi geleceği göremiyor. Ona defalarca söylendiği gibi yanlışların düzeltilmesi için.

Hiçbirini göremeyecek çünkü onu koruyamadım.

"Özür dilerim, Vihnam." Onu daha sıkı sıkıyorum, dudaklarım alnına değiyor.

Islaklık yanaklarımı kaplıyor ama ona geçerken görmezden geliyorum. Ruhumun gözle görülür kanaması dışarı çıkıyor ve hiçbir şey onları durduramayacak.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve acı dolu bir sesin daha çıkmasını engellemek için sıkıyorum. Belime kadar gelen soğuk su bıçak gibi geliyor

Bana her arpıtığında tenime saplanıyor ve kulaklarımdaki çınlama patlayacakmış gibi geliyor.

Bunu hak ediyorum. Bu acıyı.

Aşağıya inene kadar bu acıyı hak ediyorum.

Kapalı gözlerimin içine bir parıltı giriyor ve gözlerimi yavaşça kırpıştırarak açıyorum. küçük bir ışık süzülüyor, o gün burada bana ilk gelen ışık.

Ben onu izlerken biraz zıplıyor, sonra yaklaşıp Rhea'nın yüzünün hemen önünde duruyor. Yüzündeki küçük parıltı yüz hatlarını aydınlatarak onu ruhani bir görünüme brndryor.

Laeliah.

Onu inciten bu topraklar için fazla güzel.

Salkım yaklaşıyor, neredeyse burnuna değecekken ürperiyor, hızla geri çekiliyor ve mağaranın etrafına dağılmış ilk ağaçlarına doğru zıplıyor. Birinin arkasına geçmesini izliyorum ve sonra gözlerim taş zemini dolduran kutsamaya gidiyor.

Ona bir tane bile yapmadım, farkındayım. Sadece en sevdiği çiçeklerle çevrili istedim.

Beni hayal kırıklığına uğratır mıydı? Rhea Tanrıları takip etmekten her zaman gurur duymuştur. Onlara olan inancı bazen sarsılsa da her zaman güçlü olmuştur. Bir zamanlar eski Tanrıların yaptığı gibi onu kutsamamış olmak onu incitir miydi?

Alnından tekrar öpüyorum, onunla birlikte sudan çıkmaya hazırım ki ışık tekrar dikkatimi çekiyor. Başımı çeviriyorum ve küçük zerrenin bana yaklaştığını görüyorum, ama bu sefer yalnız değil.

Yavaşça, ağaçların arkasından sayılamayacak kadar çok sayıda rüzgar geliyor. kaldırıp diğerlerinin de üzerimdeki açıklıktan geldiğini görüyorum, neredeyse arkalarında gece gökyüzüyle düşen yıldızlar gibi görünüyorlar ve ay onları izliyor.

Etrafımızda toplanıp havuzun akan sularının hemen içinde durduklarında derin bir nefes alıyorum. Onlar yan yana dizilirken yavaşça dönüp Rhea'nın kollarımda güvende olduğundan emin oluyorum.

Hepsini izliyorum, yeşil-mavi parıltıları parlak ve sonra bize çok yakın olmasalar da ince sıcaklıklarını hissediyorum.

Ama sonra sanki tekmişler gibi yakınlaşmaya başlıyorlar.

Duruyorum, etrafımızdaki çemberin daha da daralmasını izliyorum ve acaba onlar da onun öldüğünü biliyorlar mı diye merak ediyorum. Sıcaklıkları daha da artıyor ama

Sıcak, Rhea'nın bana dokunduğu zamanki yumuşak okşaması gibi. Dalgalar etrafımızda dairesel bir duvar oluşturuyor ve ben sadece altındaki suyu görebiliyorum.

gece gökyüzünde.

Ne yaptıklarını, geçip gitmem gerekip gerekmediğini merak etmeye başladım ama Rhea yosunları severdi. Yüzü aydınlanırdı, yakınlarına geldiklerinde onlara her zaman zaman ayırırdı.

Belki de kendi yöntemleriyle veda ediyorlardır.

Küçük olan duvardan koparak Rhea'ya yaklaşıyor. Göğsüne yaslanan eline değene kadar aşağı süzülür. Orada oturup hafifçe ileri geri sallanırken bir başkası gelip koluna, sonra bir diğeri bacağına, göğsüne, başına, ayaklarına oturur.

Giderek daha fazlası kopup ona dokunabiliyor, yüzü dışında hiçbir yerinin açıkta kalmadığından emin oluyorlar.

Hayranlık ve üzüntüyle izliyorum. Onu en az onun onları sevdiği kadar seviyorlardı.

Kabaca yutkunuyorum, çenemi usulca başına sürüyorum.

Etrafımızda hala ona dokunamayan yosunlar var, ama şimdi hareket ediyorlar, hepsi yanlarında dinlenen diğer yosunla birleşiyor. Sıcaklıkları bedenime işliyor ve sıcak ile soğuk arasındaki farktan dolayı titriyorum ama sonra su ısınmaya başlıyor.

Aşağı bakıyorum ve sanki bir deniz gibi. Artık içinde durduğum suyu bile göremiyorum. Birden yüzeyin altında parlamaya başlıyorlar, hepsi Rhea'ya doğru koşarken içlerinden dalgalar fişkırıyor.

Vücudunun sarsılmasıyla başım ona doğru dönüyor ve buna neyin sebep olduğunu merak ediyorum. Ona zarar vermeleri ihtimaline karşı kendi gücümü wisp'lerden kurtulmak için hazırlarken, güvende olduğundan emin olmak için kavrayışım sıkılaşıyor.

Ama bir tanesi aşağı süzülüp alnına dokunuyor. Zar zor bir dokunuştur ama bir şey yaptı.

Tüm bilgelerin yeşil-mavi parıltısı biraz söner, hepsi senkronize olur ve sonra Rhea'nın göğsünün ortasından, gücünün rengi olan buz mavisi gelmeye başlar.

Önce tek bir iplikçik, sonra bir başkası, bir başkası ve bir başkası, bir çiçeğin açması gibi gelirken kalbim acıyla çarpıyor. Umut göğsümü dolduruyor ve gözlerim Rhea'nın yüzünden tekrar gücüne kayıyor.

Eğer gücü varsa... hala orada, değil mi?

kadar ince ki içini görebiliyorum, gücü kendi başına nazik bir denize dönüşürken altındaki dalgalanmaları görebiliyorum. Göğsünden aşağıya doğru akıyor.

Ortasından tutup yavaşça gevşetiyorum ve onu bir kez daha suya indiriyorum. Onu tekrar destekliyorum, orada yüzdüğünden emin oluyorum ve tüyler aniden geri çekiliyor.

Ben Rhea'nın gücünün suya karışmasını izlerken uçup üzerimizde geziniyorlar.

Gözlerim sürekli onun yüzünden göğsüne ve bizi çevreleyen suya gidip gelirken havuz yavaşça maviye dönüyor, yıldızlar gibi parlıyor.

Draxton içimde sessiz, dikkatle izliyor. İşaretlerim boynumda ve omuzlarımda beliriyor, sihrimi avuçlarıma taşıırken sırtımda da belirdiklerini hissediyorum. Yavaşça, elimden geldiğince nazikçe, gücümü Rhea'nın içine salıp onunkıyla karıştırıyorum. Başımı eğip ondan bir ses gelmesi için dua ediyorum.

Bir nefes, bir kalp atışı, parmaklarından bir seğirme.

Gücünün son telinin bedenini terk edişini izliyorum, etrafımız onunla çevriliyken renk neredeyse kör ediyor. Kalp atışlarım hızlanıyor, az önce ne olduğunu merak ediyorum. Artık içinde hiç güç kalmadı mı?

Ateşböcekleri gibi gezinen buğulara bakıyorum, ters giden bir şeyler var mı diye, ama onlar orada memnun bir şekilde geziniyorlar, ışıltıları yavaş yavaş güçleniyor.

Ba-bump.

Ben hala.

Ba-bump

Nefes

almıyorum.

Ba-bump.

Başımı yavaşça aşağı indirmeye başladım. Korkmuş,

umutlu. Ba-bump.

Gözlerim Rhea'ya

takıldı. Ba-bump.

Suyun ışıltısı . Ba-bump.

Suya gücü aniden tekrar içine çekilir. Ba-bump.

Vücudu kemerli.

Ba-bump.

Bir nefes.

Ba-bump

Gözleri dalgalanıyor.

Ba-bump.
Açıyorlar.
Ba- bump, ba-bump, ba-bump.
Sonra dizlerimin bağı çözüldü.

OceanofPDF.com

FORTY FOUR

RHEA

Altımızdaki suya çarptığımızda yeşil gözler benimkilere kilitleniyor. Suyun soğukluğu karşısında nefesimi tutuyorum, sıcak bir bedenın içine çekildiğimde gözlerim dalgalanıyor.

"Rhea," diye nefes alıyor Darius ve kolları bana sarılırken titriyor. "Siktir... Siktir!"

"Darius?" , öksürürken kollarımı boynuna dolamak için yukarı kaldırıyorum. Boğazım neden bu kadar kuru?

Darius beni kendine doğru çekerken yüzü boynuma gömölüyor, bacaklarım belinin iki yanında. Nefesleri boynumda kesik kesik, parmakları içime girerken vücudu titriyor.

Gözlerimi kırpıştırıp omzunun üzerinden bakıyorum ve mağaramı fark ediyorum. Her yere çiçekler serpiştirilmiş ve bunlar... bunlar bereket mi?

"Vihnarn." Titremesi şiddetleniyor ve ondan daha önce hiç duymadığım bir ses geliyor. "Vihnarn."

Kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyor ve bir elini ona götürüyor, parmakları içine giriyor.

Konuşmaya çalışıyorum ama tek yapabildiğim boğuk bir ses çıkarmak, boğazım . Ne oldu?

Başını geriye çekiyor, elleri yüzümde, bana çok yoğun bir şekilde bakıyor, her yerime dokunuyor.

Sanki içime bakıyormuş gibi hissediyorum. Orada bulunan tüm pürüzlü parçalara ve yırtık tellere.

Ama ben de ona bakıyorum.

Acı, korku, öfke... rahatlama görüyorum.

Vücudum sıcak, ciğerlerim onu son gördüğümünden beri ilk kez hava alıyormuş gibi hissediyor. Ne kadar oldu?

"Rhea," diye tekrar nefes alıyor ve sonra beni ayağa kaldırıyor. "Siktir." Sesi gırtlaktan gelen bir fısıltı, alçak ve rahatsız edici.

Bacaklarım beline dolanıyor, ellerimi başının arkasında gezdirirken su vücuduma çarpıyor. Gözlerimi kapatıyorum, onu içime çekerken başımı boynunun kıvrımına yerleştiriyorum. Bana karşı ağır bir şekilde nefes veriyor.

İçinden bir ürperti geçiyor ve parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum, gözlerim yaşarırken saç tellerini kavırıyorum. Ayak bileklerimi kilitliyorum, ondan bir santim bile uzaklaşmak istemiyorum.

Hatırlıyorum.

Düştüğümü, acı çektiğimi hatırlıyorum. Kıyıya çıkarken, köydeki erkek beni sürükledi, rogures, porting ve sonra ona gittim.

Nefes alış verişimin sığlaştığını, içime yayılan acıyı ve düşme hissini hatırlıyorum.

Ama beni yakaladı.

Birbirimize sarılıyoruz, birbirimize sarılma ihtiyacımız şu anda her şeyden daha derin bir ihtiyaç.

Boynunu hafifçe öpüyorum ve titrek nefesi başımın tepesine çarpıyor. Bir elini sırtımda gezdiriyor, başımı nazıkçe geriye çekerken parmaklarını saçlarımda dolaştırıyor.

Sonra gözyaşları düşüyor, çok bitkin, çok perişan görünen güzel yüzüne bakıyorum.

Kirpikleri ıslak ve boğazımın arkasında bir hıçkırığın kabardığını hissediyorum. "Darius." Dışarı çıkmayı başarıyorum. Gözleri kapanıyor, neredeyse adını dudaklarımda duymaktan zevk , ben de tekrar söylüyorum.

Bir elimi kaldırıp parmaklarımı alnında, gözünün kenarında gezdiriyorum ve kirli sakalına doğru ilerliyorum. O zaman gözleri açılıyor, gözlerindeki yumuşaklık nefesimi kesiyor ve daha yakına eğilip burnunu benimkine değdiriyor.

Parçalanıyorum.

Eli başımdan ayrılıyor ve hala kalbimin üzerinde duran eli yüzüme doğru hareket ediyor, ben hıçkırırken gözyaşlarımı siliyor, sanki üzüntümü almak istiyormuş gibi.

Ama bu gözyaşları her şeyden çok bir rahatlamadır.

"Sana söylemiştim, küçük kurt," diye fısıldıyor, sesi duygu yüklü. Bana taktığı lakap karşısında tüylerim diken diken oldu. "Sen gözyaşı dökmezsın

böyle."

"Ben... Ben düşündüm ki..." Yutkunuyorum ve dokunuşuna doğru eğiliyorum. "Seni bir daha asla göremeyeceğimi sanmıştım."

Burun delikleri parlıyor, gözleri simsiyah parlıyor. "Kahretsin, Rhea, seni kaybettiğimi sandım." Sesi çiğ ve acı dolu, ellerimi yüzüne koyuyorum.

"Yapamam... yapamam." Gözlerini sıkıca kapatıp başını sallıyor ama sonra bana bakmaya devam etmek istercesine hızla gözlerini açıyor. "Siktir."

Onu böyle perişan görmek. Yüzünün daha önce hiç görmediğim bir şekle bürünmesini izledim. Olabileceklerin acısı.

Cazier'nin Varisi bana bu yönünü gösteriyor, içeri girmesine tamamen izin tek kişi olduğumdan şüpheleniyor ve içimi öyle güçlü bir duygu dolduruyor ki dudaklarımı onunkilere değiştiriyorum. Kelimeler kifayetsiz kalıyor.

Onu kaybetmiş.

İnlemeden ve *beni* içeri almadan önce boğazının arkasından gırtlaktan bir ses çıkartıyor. Dillerimiz birbirine dolanıyor, sanki son seferden bu yana sonsuza dek geçmiş gibi birbirlerini selamlıyorlar. Bu öpücük şehvetten değil, daha yakın hissetme arzusundan kaynaklanıyor. Neredeyse bir olmak için.

Ona içimde, ihtiyacım var, sadece onun kollarının bana verebileceği huzura ihtiyacım var.

Eli boynumun arkasına gidiyor, beni usulca öperken hareketsiz tutuyor, ona daha fazlasını vermemi, beni yutmasına izin vermek için teslim olmamı istiyor.

"Vihnarn," diye fısıldıyor dudaklarıma saygıyla ve bu kelimeyle içimde bir zevk oluşuyor. "Vihnarn."

Boğazımda bir yükseliyor ve o da buna inliyor, kolu beni sırtımdan sıkıyor. Kendi ellerim saçlarına, boynuna, omuzlarına gidiyor ve ilk kez onun tamamen çıplak olduğunu fark ediyorum.

Her yerine dokunmak istiyorum.

Bir süre sonra öpüşmeyi yumuşatıyor, geri çekilmeden önce beni kurtarıken yavaşlıyor. Nefeslerimiz birbirine karışıyor, gözlerini benden ayırmak istemiyormuş gibi kilitliyor. Sanki her an yok olabilirmişim gibi.

, onu çok özledim. "Seni özledim," diye fısıldıyorum dudaklarına, bunu söylemekten kendimi alamıyorum.

Derin bir nefes aldı, saçlarımı okşadı ve parmaklarını saç tellerimde gezdirdi. Islak olduğunu fark etmemiştim bile.

"Sensiz ne kadar delirdiğimi bilemezsin," diye homurdanıyor, vücudu geriliyor ve ben onu rahatlatmaya çalışarak boynundaki nabzı okşuyorum. "I

Yapma." Vücudu titriyor ve alnını benimkine yaslıyor. "Rhea... uyanmayacaksın. Ne yaparsam yapayım. Ne yaparsam yapayım uyan...uyan." Daha güçlü bir şekilde sallanıyor, göğsünde bir hırıltı başlıyor. "Siktir."

Aniden gücü patlayarak her yöne yayılır.

Vücudumun onun varlığıyla karıncalandığını hissediyor, kalın teller halinde ondan akmasını izliyorum. Korkmuyorum, hem de hiç.

Ne duvarlar sarsıldığında, ne taşlar , ne de toprakta küçük çatlaklar belirdiğinde.

Omuzlarının arkasından iki siyah kütleyle benzer kuyruk beliriyor ve usulca gülümseyerek bir elimle onlara uzanıyorum. Gücüne hafifçe dokunuyorum ve o da

Bir kuyruğun ucu elime dolanırken, dokunuşumla ürperiyor.

"Sorun değil," diyorum ona sessizce, anladığımdan emin olmasam da, ama başını bir sallıyor ve beni tekrar kendine çekiyor, elini başımın arkasında kullanarak beni boynuna doğru yönlendiriyor.

Gücü etrafıma dolanıyor, omuzlarımdan aşağıya kadar bizi koza gibi sarıyor ve sonunda evimdeymişim gibi hissediyorum.

"Sorun yok Darius, ben buradayım." Başını sallıyor.

Sonraki kelimeleri boğazından yırtılırcasına söylüyor. "Seni bulamadım, küçük kurt. Denedim ama seni bulamadım."

Ses tonundaki yıkım beni kalp kırıklığıyla dolduruyor. "Denediğini biliyorum. Seni hissettim." Hissettim de. Bir elin benimkini tutmaya çalıştığını hatırlıyorum ve bunun sadece o olabileceğini biliyordum.

"Yeterli değildim."

Geri çekiliyorum ve ellerimi yüzünün iki yanına koyuyorum. "Darius... sen... sen yeterlisin," diyorum ona, kelimeleri bulmaya çalışırken duygularım boğazımı tıkıyor. "Sana geri dönmek istedim. *Sana* geri dönmek için her savaştım." Kıpırdamadan duruyor, gözleri dikkatle benimkilere bakıyor. "Bu, senin hakkında ne düşündüğümü göstermek için yeterli olsun."

Başımı boynuna doğru geri çekiyor ama gözlerinde benden saklamaya çalıştığı duygu parıltısını kaçırmıyorum. "Seni hak etmiyorum. Seni asla olacak." Kelimeler o kadar sessiz ki zar zor duyabiliyorum.

Burnumu çekiyorum, sözlerini çürütmek üzereyken yumuşak bir ışığın aşağıya süzülmesiyle başımı kaldırıyorum.

"Wisps," diyorum soluk soluğa, hepsinin yaklaşmasını izlerken, gözlerim kocaman. "Hepsinin gittiğini sanıyordum."

Darius gözleri tekrar yüzüme gelmeden önce başını kaldırıp bakıyor. "Ben de öyle.

bariyer..." diye devam ediyor ve yutkunurken gözlerim tekrar ona dönüyor.

"Buradaydılar, bekliyorlardı.

"Neyi bekliyorsun?" Merak ediyorum.

"Siz. Biz." Kaşlarım çatıldı ve o devam etti. "Onları seviyorsun."

Başımı salladım. "." Yaklaştığında uzanıp küçük bir tanesini okşuyorum ve kıpırdıyor.

"Çünkü onlar senin bir parçan," diyor bana ve kendi elini kaldırıyor.

Avucunun içinde küçük, siyah bir top oluşmasını hayretle izliyorum. Hafifçe parlıyor, şekli yükselip havada asılı kalmadan önce neredeyse esniyor.

"Ne?"

"İzle," diyor ve sonra birdenbire, aşağı dökülen suların arasındaki açıklıklardan siyah dalgalanmalar geliyor. O kadar çoklar ki, alışkın olduğum mavi-yeşil akıntılardan çok daha fazlalar.

Diğerlerine karışmadan önce etrafımızda dönüyorlar ve etrafımızda mavi ve siyah ışıklardan oluşan bir daire oluşturuyorlar.

"Vay canına," diye nefes alıyorum, onları izlerken başımı Darius'un omzuna yaslıyorum.

Mırıldanıyor, elini sırtımda gezdiriyor.

Sonra aniden parçalanıyor ve birleşip şekil değiştirdiklerinde ağızım açık kalıyor. Bacaklar, gövde, kollar ve...

Nefes nefese kaldım, kollarının arasında daha dik oturdum. "Bu biziz." Darius başını sallıyor ama onlara bakmıyor, ben gülümserken gözleri sadece bende.

Ben ve Darius'un silik figürlerinin orada durup bize bakmalarını izliyorum. Çok gerçek, çok canlı görünüyorlar.

Figürler birbirlerine doğru dönüyor ve wisp Darius elini wisp Rhea'nın yüzüne kaldırıyor. Rhea dokunuşa doğru eğilir ve kendi kolunu kaldırarak neredeyse çaresizce bileğini kavrar.

Sertçe yutkunuyorum, Darius'a dönüp bakarken gözlerim doluyor.

"Nasıl?"

"Onlar ben ve sensin." Bir an uzaklara bakıyor. "Buraya geldiğimde, nerede olduğunu merak ediyordum. Seni nasıl hayal kırıklığına uğrattığım için kendime kızgındım."

"Darius, bu senin hatan değildi." Bunu nasıl düşünebilir?

Başını sallıyor. "Pamuk ipliğine bağlıydım. Tek yapmak istediğim etrafımdaki her şeyi yok etmektir. Ama buraya geldiğimde, hatırladım ki ne kadar çok sevdiğini anladım ve kendimi kontrol edebildim. *Zar zor.*" Yanağımı okşuyor, tıpkı onun wisp versiyonunun yaptığı gibi. "Bana geldiler."

Benim versiyonuma doğru başını sallıyor. "Senin bedenini yarattılar ve ben onlara dokunduğumda seni *hissettim*. umut buydu." Parmağı şakağıma doğru ilerliyor. "Sen ölmüş olsaydın nasıl senin gibi hissedebilirlerdi?" O Çenesini sıkıyor, gözlerindeki acı o kadar ki nefesimi kesiyor. Sesindeki keder için kalbim sızlıyor. "İşte o zaman kendiminkini yaptım ve onların biz olduğunu fark ettim. Bizim özümüz."

Şimdi birbirlerine sarılmış olan wisp çiftine dönüyorum. "Onlar biziz," diye fısıldıyorum.

"Biz varisleriz, Tanrılar bize güçlerini verdi. Eridian... Söylediğiniz gibi, yıllar önce etrafındaki bariyeri oluşturduklarında onu kutsadılar. O düştüğünde..."

"Daha fazla güce ihtiyaçları vardı," bitiriyorum.

Başını sallıyor. "Sanırım iyileşmek için burada saklanıyorlardı."

"Bu bariyeri değiştirebileceğimiz anlamına mı geliyor?" Gözlerim hâlâ yüzünde gezinirken ona soruyorum. Elimde değil, gözlerimi kaçırmak istemiyorum ve görünüşe göre o da kaçırıyor.

"Sanırım öyle, ama önce yapmam gereken daha önemli bir şey var." Sesi sonunda bir hırıltıya dönüşüyor.

"Ne?"

"Yiyecek ve içeceksin, sonra da bana nerede olduğunu söyleyeceksin!"

FORTY FIVE

RHEA

Darius beni sudan çıkarıyor, gücü hâlâ etrafımda, reddediyor. O taş zemine adım atarken dallar birbirinden ayrılıyor ve ben boynuna yapışıyorum, gözlerim yüzünü terk etmeyi reddediyor.

Gözlerinin içine bakıyorum, burnuna ve oradaki küçük yara izine. Güçlü çenesine ve kirli sakalına, sonra nihayet boynuna. Havuzda olduğum için aniden üşüdüğümü hissederek titriyorum ve Darius daha hızlı yürümeden önce geriliyor.

Beni indirmeden önce nazıkçe sıkıyor, ayaklarım altımdaki yumuşak kürklere değiyor. Elleri belimden aşağıya, kalçalarımın üst kısmına kadar iniyor. elbisemin eteğinden tutup bir hamlede üzerimden çekiyor. Kumaşın ıslak *tokadı* yere çarpıyor ve çıplak bedenimi incelerken gözleri kararıyor.

Evet, arzu var ama bundan daha fazlası var. Burada olmam. Yaşıyorum.

Başarabileceğimi düşünmüyordum ve bu düşünce sanki boynumda bir ilmik varmış gibi hissetmeme neden oluyor.

Kollarım yanlarımda gevşekçe asılı, bakışları vücudumda hala iyileşmekte olan yaralara çekilmeden önce onu doyurmasına izin veriyorum. Özellikle de kalçamdakini. Elini kaldırıp parmaklarını yaramın üzerinde gezdirdiğinde nefesimi tutuyorum. gözleri öfkeyle doldu.

Parmaklarını elime alıyorum, yukarı kaldırıp dudaklarıma götürmeden önce sıkıyorum. Yeniden biriktiğini gördüğüm öfkeyi isteyerek, yanağıma götürmeden önce avucuna bir öpücük konduruyorum. Yüzümü kavlıyor ve ben bir kez daha ona doğru eğildim, gözlerimi kapadım ve sadece nefes aldım.

Ağır iç çekişi kulaklarıma ulaşıyor ve elinin sıcaklığı kayboluyor, gözlerimi açtığımda onu bir paketi karıştırırken görüyorum. I

Güçlü omuzlarına, belirgin kollarına ve gövdesine ve tabii ki oradaki dövmelelerine bakıyorum. Gözlerim içgüdüsel olarak tekrar boynuna gidiyor ve orada artık neredeyse tamamlanmış olan işareti görüyor.

Kalbim hızla çarpıyor ve içimi bir sıcaklık kaplıyor, bana bir su tulumu uzatıp içmem için ısrar ederken artık üşümüyorum. Aniden homurdanıyor ve gözlerim ona gidiyor, bakışlarını kendi koluma getirmeden önce nerede olduğunu fark ediyorum.

Aşağı bakıyorum, göğsüm titriyor.

"Ay ışığı altında," diyor ve ben de başımı sallıyorum.

Sonra bana biraz kurutulmuş et uzatıyor, ama ben onu es geçip elimi göğsüne koyuyorum, parmaklarım karın kaslarının üzerinde geziniyor, oradaki tüyleri okşuyor.

"Rhea, yemek yemeli ve dinlenmelisin," diye sıkılmış dişlerinin arasından başımı sallıyorum.

Sert ama bu konuda hiçbir şey yapmak için harekete geçmiyor.

"Önce konuş," diye homurdanıyor, gözleri kabaran göğüslerimde geziniyor. "Sonra seni dolduracağım." Tanrım. Kalçalarımı birbirine kenetliyorum ve o da bana sırtıyor, fark ediyor. Her zaman fark eder. Nefesini üflemeden önce burun delikleri genişliyor. "İçeri." Kürklere doğru başını sallıyor ve dediğini yapıyorum, o yanıma kayarken ben de altına uzanıyorum.

Sonra onun üstüne çıkıyorum, bacaklarım iki yanında, göğsüm onunkine yakın ve yüzüm boynunda.

Üstümüzü örttüğünden emin için kürkü tuttuğunda rahatlıyorum, bedenim onun içinde eriyor. Saçlarımı yolumdan çekip parmakları nabız noktama gelene kadar enseme okşuyor. Beni içine çekiyor gibi görünüyor.

"Neden gittin?" diye soruyor, bir süre sadece birbirimizin kollarında olduktan sonra. Kalp atışı kalp atışına.

Nefes alıyorum. "Frederick, Eridian'da sahip olduğum bir kristal hakkında bir şeyler söyledi."

"Ne kristali?"

"Bunu Edward'dan Ölü Topraklar'da olduğunu söyleyen bir mektupla birlikte aldım."

Darius bunları sessiz kalır. "Peki kristal hafıza kristali olabilir mi?" Benim yüksek sesle söylememe gerek kalmadan bir araya getirdi.

Cevabımı beklerken gerildi, "Kontrol etmeye geldim ve bana verdiği orada değil."

"Yani sana ihanet mi etti?" diye homurdanıyor ve ben iç çekiyorum.

"Bilmiyorum, bunu düşünmek bile acı veriyor ama çekmeceme nasıl gireceğimi sadece o, Josh ve ben biliyorduk. Edward bize onu bir rünle nasıl kilitleyeceğimizi öğretti."

"Kontrol etmek için seninle gelebilirdim."

"Düzgün düşünemiyordum. Hemen gidip görmem gerekiyordu ve sen de gitmemin güvenli olduğunu anlayana kadar bekleyecektin."

"Tabii ki ." , demek istediğim kanıtlandı. "Neredeydin?"

diye soruyor. "Düşükten sonra."

"Emin değilim," diye başlıyorum, düştüğümde beri olan her şeyi hatırlayarak. "Nerede olduğumu gerçekten bilmiyorum, sadece güvende olduğumu biliyorum."

Çenesi başımın tepesine sürtünüyor. "Açıkla."

İç çekiyorum, daha yakına sokuluyorum. "Bu... karanlıktı," diyorum ve geriliyor. "Uçurumdan düştüğümde, her şeyin bittiğini sandım." Kabaca yutkunuyorum, bedenimin yeniden yüzeye çıktığını hissediyorum. "Kade değil de ben olduğum için rahatlamıştım. Bilincini kaybetti." Homurdanıyor ama hiçbir şey söylemiyor. "Sonra bencilce yeterince zamanımız olmadığını, sonunda bulduğum şeyin haksızlık olduğunu düşündüm..."

"Ne?" diye fısıldıyor.

Bir sonraki sözlerim için kendimi hazırlayarak iç çektim. "Sonunda bulduğumu Sadece benim olan, sadece benim için olan biri. Seninle zaman geçiremeyeceğimi." Gözlerim yaşıyor ve eli çeneme gelip başımı kaldırıyor. Sulu gözlerim onunkilerle buluşuyor ve çok acılı görünüyorlar. "Hiç kimseyle böyle bir şey yaşamadım, ta sen ve olan diğer her şey... artık önemli değildi."

Ama olmadı.

"Böyle düşünmekte haklısın. Ben seninim, sadece senin. Nerede olursam olayım ya da sen nerede olursan ol." Çenesi titriyor. "Sen her zaman benim olacaksın, ben de senin. Sonsuzdur Effiniar. Her zaman," diye beni rahatlatıyor ve sonra bir

Beni boynunun kıvrımına geri götürmeden önce dudaklarıma nazik bir öpücük kondurdu. Onu koklamamı gerçekten istiyor olmalı. "Sonra ne oldu?"

"Battım." Vücudu kaskatı kesiliyor ve elimi aramıza sokup kalbinin üzerine koyarak orada daireler çiziyorum. "Battım ve hiç bitmeyecekmiş gibi hissettim, ama ikimiz de çoğu hiç bitmeyen ilişkinin nasıl yürüdüğünü biliyoruz." Bunun üzerine bana daha sıkı sarıldı ve ben de devam ettim. "Boğulmadım ve ne kadar süre battığımı bilmiyorum ama o zaman daha çok yüzüyormuşum gibiydi. Ağırıksızdım ve etrafımda siyahtan başka bir şey yoktu. Ve senin kurdun." O homurdanırken dudaklarım yumuşak bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Draxton," diyor bana ve tam adını ezberliyorum. Ona yakışıyor. "Dışarı çıkmasını engelleyemedim, engelleyemezdim de. Umudum vardı."

ama bunu bilmeme imkân yoktu. Sadece seni bulacağını ve güvende tutacağını ummak zorundaydım."

"O yaptı," diyorum ona. Eğer o olmasaydı, buraya geri dönemezdim.

"Neden onu bana daha önce göstermedin?"

"Seni kandırdığımı düşünmeni istemedim. Olanlardan sonra seni zaten üzgün olduğundan daha fazla üzmemek istemedim."

"Çünkü küçükken evimin arkasındaki ormanda beni kurtaranın sen ve o olduğunu bilirdim." Başını sallıyor. "Sen her zaman biliyor musun?"

"Hayır, senin mağarana gidip onun bir oymasını görene kadar aklıma gelmemişti." "İki kuyruklu olan." Bir baş sallama daha.

"Şaşırdım ama Wolvorn'dan sonra çok da mantıklı geldi. Sana çekilme şeklim. Bunu gördükten sonra ne diyeceğimi bilemedim... Rogure'ları durdurmak için geri dönmem gerekiyordu, dikkat dağıtmak istemiyordu... ki bu anlamsızdı. Sen her zaman benim dikkat dağıtıcısın, küçük kurt."

Ses tonundaki şefkat karşısında usulca gülümsüyorum.

"Ve ayrı olarak dışarı çıkabilir mi?" Bunu daha önce hiç duymamıştım ama aslında şaşırmamam gerekirdi.

Başını sallıyor. "Varislerin farklı güçleri vardır, bunu biliyorsunuz. Kahinler, güç, şifa..." Gülümsüyorum. "Drax'ı benden ayrı tutabilirim."

"O günkü gibi mi?"

"Evet, o zaman anlamadığımı düşünmüştüm."

"Ben kaçtıktan sonra ne oldu?" diye sordum.

"Sadece on altı yaşındaydım."

"On altı!" Bir an düşünüyorum. "Otuz yedi yaşında mısın?" diye başını sallıyor. Elitlerin bir Alfa'sı olmak için çok genç. Sahip olduğumuz uzun yaşam boyunca omuzlarında bu kadar yük taşımak için çok genç.

"Bu kış otuz sekiz," diyor bana.

"Sen de mi kışın doğdun?" Başını sallıyor. İkisi de sert iklimlerde doğmuş ama yine de hayatta kalmış.

"O gün Drax'ı takip ettim," diye devam ediyor. "Varis güçlerim bana ilk kez o zaman geldi. Sanırım sen yakınlarda olduğun içindi, emin değilim. Ama onu takip ettim ve seni gördüğümde, anlamasam da o andan itibaren her şeyin değiştiğini biliyordum." Saçlarımla oynuyor. "Drax'a yetiştim ama hiçbir şeye hırlamıyordu. Dışarı çıkmış olmalılar."

Hikayemi sorgulamıyor bile, yıllar önce orada kimseyi görmemiş olmasına rağmen bana anında inanıyor.

"Ondan sonra," diye devam ediyor. "Babam geldi ve eve dönmek zorunda kaldık. Kalıp seni bulmak, seninle konuşmak ve iyi olduğundan emin olmak istedim ama dinlemeyi reddetti ve senin gibi birini görmediğini söyledi ve sonra ayrıldık. I

yaklaşık bir ay döngüsü sonra geri geldi ama sen gitmiştin."

"Gitmedi," diye fısıldıyorum, "sadece bodrumda." Göğsünden guruldayan bir hırıltı geliyor ve ben kalbinin üzerinde daireler çizmeye devam ediyorum. "Bu uzun zaman önceydi."

"Asla geri alamayacağın bir zaman."

"Artık buradayım, önemli olan da bu, değil mi?" Başımı kaldırıyorum ve kaşlarını çatıyor. "Her neyse, Draxton bu karanlığın içinde benimleydi ve o anda hareket edemiyordum ama yalnız değildik. Orada başka bir kurt daha vardı," diyorum ve gözleri kararıyor. "O... burada benimle konuştu." Elimi başıma doğru kaldırıyorum ve onunki elimin üstüne geliyor. "Korkmuştum. I Hareket edemiyordum, çok güçsüzdüm. Yaklaştı ve bu sefer gerçekten olacak düşündüm ama tek yaptığı yanıma gelip bana büyü yapmak oldu ve sonra acıdan bayıldım."

Darius bir an için düşünceli görünüyor. "Seni kurtardı." Başımı salladım. "Kim olduğunu biliyor ?"

Başımı salladım. "Hayır, ama çok büyüktü, Draxton'dan çok daha büyüktü ve menekşe rengi gözleri vardı."

"Sonra ne oldu?"

"Uyandığımda kurt oradaydı ve sonra Draxton'ın sırtındaydım.

Adımlar belirdi ve yüzeye doğru bir kaçış yaptık. Colhelm'e ulaştık, birkaç kıyafet çaldım ve sonra oradan

Köylüler saldırdığında." Ona beni kaçırmaya çalışan erkekten bahsetmek istemiyorum. "Oradaki köyün insanları Yüce'lerin yönetimi altında yaşamak istemediklerini söylediler. Yaptıkları kötülüklerin posterleri ortada olduğuna göre, onlardan kurtulmamıza kaç kişi yardım edecek merak ediyorum."

"Sadece onlara gidip görebiliriz."

Başımı salladım.

"Neden Vokheim'a gitmedin?" diye soruyor sessizce. "Daha güvenli bir seçim olurdu."

"Ben... Ben sadece sana ulaşmak istedim." "Bana mı?"

Alnımı onunkine yaslıyorum. "Sana." İhtiyacımı açıklayamıyorum, kelimeleri bulamıyorum.

"Artık konuşmak yok."

"Peki ya gelen insanlar-"

Hırlıyor ve ağzı benimkine iniyor. Bu sefer farklı hissediyorum.

Öpücüğünde bir açlık var, arzu var, ama daha da önemlisi, şefkat, rahatlama, ihtiyaç ve öpücüğüne gömülürken benim de hissettiğim bir özlem .

Yavaş ve şehvetli, sanki her tadını çıkarıyor, sanki burada olduğuma inanamıyor ve en önemlisi... çok nazik.

"Darius," diye dudaklarına doğru nefes alıyorum, kalbim duygularımla çılgınca çarpıyor ve o inliyor, ama sanki acı çekiyor.

Elleri bir iki nabız noktamda duruyor, sonra başımın arkasına geçiyor, dili dudaklarıma bastırırken parmakları saçlarıma dolanıyor. Anında açılıyorum, diğer eli kalçama doğru inerken ondan gelen tatmin edici mırıltıyı duyuyorum.

Orada sıkışıyor, sürtünüyor ve sanki içinde sürünmek istiyormuş gibi tenimin üzerinde hareket ediyor.

Üstünde sallanıyorum, siki aramıza sızıyor ve ıslaklığım onu kaplıyor.

Dudaklarından dökülen inilti ve ardından neredeyse sessiz *sevişme*, onu elimde tuttuğum için başımın dönmesine neden oluyor.

Onu
istiyorum.

Ona
ihtiyacım
var.

Onu tatmak istiyorum.

"Hayır," diyor aniden, kalçalarımı durdurarak. "Dinlen, Rhea, siktir."

"Görünüşe bakılırsa, bunu fazlasıyla yaptım." Ağzını tekrar açmaya çalışıyor ama ben onu daha fazla öpüyorum.

Ellerini yanlarımda gezdirmeye başladığında, kaburgalarımı ve göğüslerimin altını öpüşmeyi kesiyorum.

Dizlerimin üzerinde yükseliyorum ve yavaşça vücudunda aşağı doğru ilerliyorum. Ben dövmeleminin olduğu yan tarafını yalarken kürkleri sıyrılıyor, tenini daha fazla ortaya çıkarıyor ve nefes alış veriş düzenleniyor.

"Rhea," diye nefes alıyor, benimle göz temasını hiç kesmiyor, saçlarımı bir kez olsun bırakmıyor.

Sinirlerimin beni durdurmaya çalıştığını hissediyorum ama aşağı doğru ilerlemeye devam ediyorum.

O saç izine ulaştığımda onu içime çekiyorum, kokusunu ciğerlerime çekiyorum ve kendi inlemem yuvarlanıyor.

Tanrılar.

Ağzım sulanıyor, sinirlerimi bir kenara itiyorum ve alçaldığımda sikiğin ucunu çenemde hissediyorum. Göz temasını kesmeden başımı aşağı eğiyorum ve başımı yalıyorum.

Sadece bir tane, küçük bir yalama.

Bunun benden önceki erkeğe yaptığı şey anlık.

Diğer eli kürklere gömülmüş, parmak eklemleri bembeyaz. Dişlerinin arasından tıslıyor, saçlarımdaki kavrama sıkılaşıırken gözleri arzusunun karanlık havuzları.

"Bunu yapmak zorunda değilsin küçük kurt," diye , siki acı verecek kadar sertleşmiş.

"Korkmuyorum Darius," diyorum ona, siki en son ağzıma yaklaştığında neler olduğunu . Bir kez daha yalamak için içeri girdim. Tadı çok güzeldi.

"Bana zarar vermeyeceksin."

O anda gözleri kapanır ve şaşırtıcı bir şey olur.

Darius kürklerin içine gömülüyor ve saçlarımı bırakıp kolunu yanına getirirken bana teslimiyetini gösteriyor.

Bu erkek bana bilebileceğinden çok daha fazlasını verdi. Ona korkmadığımı söylememe rağmen, yine de bunun tamamen bana ait olduğunu anlamamı sağladı. İstedığımı yapmama izin verecekti.

Son bir yalamayla, aniden onu tamamen tatma ihtiyacının üstesinden geliyorum, başını ağzıma alıyorum. Darius inliyor, geri çekilmeden önce kalçaları biraz ileri atılıyor, kendini geri tutuyor ve tadını alıyor.

Bu beni biraz kızdırıyor.

Başını emiyorum, ön spermini anında dilimde tadıyorum ve inliyorum, dokunulma ihtiyacıyla kalçalarımı karıştırıyorum.

"Kahretsin, küçük kurt," diye inliyor, bana bakarak. "Bunu bir daha yaparsan sonum gelmez. Sikim ağzındayken nasıl görüldüğünü, dudaklarının etrafımda nasıl gerildiğini görmelisin." Gözleri vahşi görünüyor, şimdiden ve bu beni içten içe ürpertiyor.

Aletin etrafında elimden geldiğince gülümsüyorum ve gözleri kısılıyor.

Sonra öğürmemeye dikkat ederek onu derin emiyorum ve eli saçlarıma gidiyor. "Siktir. *Fuuuck*."

Diğer elimi yukarı kaldırıyorum ve başımı yumuşak bir ritimle aşağı yukarı sallayarak onu .

"Rhea, ağzına boşalmak istemiyorum." Çabalarımı iki katına çıkarıyorum, istiyorum, buna ihtiyacım var. "Hayır," diye homurdanıyor.

Birden onun altına girdim ve siki tam oradaydı, içimi dolduruyordu. Ellerim kollarına gidiyor, yavaşça gerilirken inlerken tırnaklarım kollarına batıyor.

"Bana sarılmanı istiyorum," diyor yavaşça iterek. "Benim özünü içinde, seninkini üzerimde istiyorum. Seni tekrar tekrar becerdikten sonra buradan birbirimizin ayrılmamızı istiyorum, öyle ki banyo bile bu kokuyu yok edemeyecek," diye inliyor derin bir hamleyle. "Burası benim ait olduğum yer."

Zevk içimde sarmallar oluşturuyor, inşa ediyor ve inşa ediyor. "Daha hızlı, Darius," diye , tırnaklarım ona batıyor.

Dirseklerini iki yanıma dayıyor, böylece yüz yüze geliyoruz. "Hayır, küçük kurt," diye mırıldanıyor, yavaşlıyor. "Bu hızlı bir sikiş değil. Senin tadını çıkaracağım, sana değer vereceğim." Burnunu benimkine sürüyor. "Sana benim için ne ifade ettiğini göstereceğim."

Sonra beni öpüyor, dili sanki beni beceriyormuş gibi ağzıma giriyor ve kollarım boynuna dolanıyor, sözleri boğazımda bir yumru oluşturuyor.

Elleri vücudumun üzerinde geziniyor, yanlarımı usulca sıkıyor, göğüslerimin üzerinde dolaşıyor, beni inanılmaz derecede yaklaştırırken elleri kıcımda.

Boynumu öpüyor, başım zevkle geriye doğru eğilirken oradaki deriyi ısıyor.

İçime giriyor ve her itişinde klitorisime sürünüyor ve boşalmak üzere olduğumu biliyorum.

"Beni sıkıştığını hissediyorum," diyor tenime karşı, nazik pantolonlarımız havada yankılanırken yalıyor ve ısıyor. "Bana kendini ver ki ben de sana kendimi verebileyim." Sonra sertçe ısıyor ve ben boşalıyorum.

Beni daha sıkı kavradığında benden gelen inilti uzun ve gürültülü oluyor ve hareketsiz kalana kadar itişleri pürüzlü hale geliyor.

İçime bir sıcaklık doluyor ve elim başının arkasına giderken dudaklarımdan tatmin olmuş bir iç çekiş çıkıyor.

Beni onun olarak işaretliyor.

Tekrar tatmin olduktan sonra uyanmaya başladığımda Darius tembelce bir elini sırtıma sürüyor. Arada bir süre uyuduk ama

Dürüst olmak gerekirse ben de ellerini benden uzak tutamadım.

Kuşkusuz, onu uyandırdığım bazı zamanlar sadece beni farklı bir şekilde tutması içindi. Yine de her zaman kendimi onun üstünde buldum, şu anda olduğu gibi kollarında güvendeydim.

Gözlerimi açtığımda mağaranın açıklığından ışık parlıyor ve ona daha da sokulurken aşağı akan suyun sesinin beni işgal etmesine izin veriyorum.

"Bu mağarayı tesadüfen buldum," diyorum ona. "Buraya girer girmez benim olduğunu anladım."

"Sadece senin mi?" diye gürlüyor altımda.

"Belki bizimkidir," diye fısıldıyorum, sıcaklığına doğru iç çekerek.

"Kokumuz yere sinmiş." Ses tonundaki memnuniyeti duyabiliyorum ve bir kahkaha atıyorum.

Yandan bir havlama sesi geliyor ve başımı kaldırıyorum, Leif koşarak yanıma gelirken içimden bir nefes dökülüyor.

"Leif!" Zıplayıp Darius'la benim aramda kıvrılarak yüzümü yaladığında ciyaklıyorum. "Bak ne kadar büyümüşsün. Kimmiş şimdi büyük kurt yavrusu?"

Darius bıkkınlıkla iç geçiriyor ama ben doğrulup ona sarılırken beni iki yanımdan tutuyor. "Ona çok fazla ilgi gösterme, buna alışacaktır" diye homurdanıyor ve ben de ona bir kahkaha atıyorum.

Alfa surat asıyor.

"O neden burada?" Leif dönüp Darius'un yanağını yalamaya başladığında kıkırdayarak soruyorum. Daha da şaşırtıcı olan, onun bunu yapmasına izin vermesi. Sanki bu normal bir sabahmış gibi.

"Onu burada saklanırken buldum," diye söze başlıyor ve bir elini kaldırıp Leif'in ensesini . "İnine gittiğimde..." Sözüünü kesiyor ve midem bulanıyor.

Leif'i kucağıma alıp kendime çektim ve yüzümü kürküne gömdüm. "Ne oldu?"

Yüzü sıkışıyor. "Rogures."

Gözlerimi kapatıyorum, Darius oturup beni kendine çekerken ve Leif daha da yaklaşırken bir hıçkırık yükseliyor.

O sürüyü sevdim, annenin yavrularıyla şişmesini izledim, yuvasından çıkamayacak kadar yorgun olduğunda eşinin ona yiyecek getirmesini izledim. Yavruların doğuşunu izledim.

"Bu hiç adil değil." Kaçmadan önce beni son bir kez yalayan Leif'in tüylerine doğru burnumu çekiyorum. Darius'un beni tekrar aşağıya çekişini donuk gözlerle izliyorum.

O ve ben, hala çiçek açtığını yeni fark ettiğim leylak ağaçlarının yanında Baba Kurt'u görüyoruz.

Darius bana "Rogure'ları öldürdü," diyor. "Ailesini kurtarmak için onları inden uzaklaştırdı ama..." Çok geç kalmıştı.

Leif babasının yanına gidiyor ve Alfa onu ağaçların arasına doğru itmeden önce ona sokuluyor, giderken de hafifçe topallıyor.

Darius'a "Teşekkür ederim," diyorum ve başını salladığını hissediyorum.

"Onları seviyordun, elbette onlara göz kulak olurdum. Hepsini kurtaramadım ama onu kurtardım ve diğerlerini gömdüm."

Onları gizlice seviyor, biliyorum.

Darius sessizliği bozana kadar ikimiz de düşüncelerimizle uzun bir süre sessiz kaldık.

"Sor," diye mırıldanıyor bana karşı.

"Yeminini bozdun mu?" Bir an donup kalıyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Sanki bunu hissediyormuş gibi başımın üstünü okşuyor. "İlk soracağın şeyin bu olmasını beklemiyordum," diye itiraf ediyor. "Hayır, küçük kurt, beklemiyordum."

Rahatlayarak iç çektim ve sonra "Kade?" diye sordum. Soruyu geçiştirerek başlıyorum.

Josh'a bağlantıyı soracaktım ama kısa süre sonra engellediğini fark .

Darius homurdanıyor, doğruluyor ve beni de yanına alıyor. Kürkleri belime kadar iniyor ve elleri kalçalarımı kavramak için yanlarımdan aşağı iniyor. Kendi ellerim boynuna gidiyor, tenini okşuyor, gözlerimi orada tutuyorum.

"Bana bak." Bakıyorum, gözlerimi onun bakışlarına dikiyorum. "Her zaman bana bakıyor ."

"Bana yaptığın gibi mi?" "Her zaman."

Ben kızarıyorum ve onun dudakları yukarı kalkıyor. "Çok sevimli." "Göt."

Gülümsemesi kayboluyor ve bana söylemesini bekliyorum.

"Josh çocukla ilgileniyor." İçimden çıkan nefes o kadar rahatlatıyor ki göğsüne yaslanıyorum. "Bir keresinde sen uyanmadığında buraya gelmişti," diye homurdandı. "Kafasını koparmamak için kendimi zor tuttum."

"Onun hatası değildi," diyorum, gözlerim yaşarırken boynuna bir öpücük konduruyorum.

"Seninle tanıştığımndan beri sana acıdan başka bir şey vermedi," diyor sessizce ama altındaki öfkeyi duyuyorum.

"O sadece bir çocuk," diye savunuyorum.

"On sekiz yaşında," diye karşı çıkıyor. "Kurdunu alacak yaşta."

"Biliyorum," diyorum ona, kollarımı göğsünde gezdirerek. "Onun artık bir erkek olduğunu anlamam gerektiğini biliyorum, kollarımda tuttuğum o küçük çocuk değil.

kabuslarından çılgılık atarak uyanır." Darius ona öyle dese de içten içe onun artık bir çocuk olmadığını biliyorum. O artık büyüdü, kurt gibi

Darius diyor ki, belki de onu bu kadar çok savunmayı bırakmalıyım. Ama benim onun suçu değil. "O benim, Darius. Hatalarıyla, yanlışlarıyla." Başımı kaldırıp ona bakıyorum. "O benim, tıpkı senin gibi."

Bunun üzerine gözleri karardı. "Bunu sık söyleyecek misin?"

"Artık yeterince cesurum." Neredeyse ölmek insana bunu yapar.

"Sen her zaman cesur oldun." Bunun üzerine gözlerim yaşlarla parlıyor ve başımı eğiyorum. Tanrım, ağlamaktan bıktım.

Bir elini başımın arkasına koyuyor ve saçlarımı yavaşça avucunun içine alarak başımı geriye doğru çekiyor. Kaşlarını çatarken gözleri benimkiler arasında gidip geliyor.

"Gözyaşlarından nefret ediyorum," diye mırıldanıyor, gözleri kararırken bir tanesinin düşüşünü izliyor. "Ama bunda bir şey yok, her ne kadar düşmelerine izin vermemeni dilesem de. Eminim birçok kez ağlamak istemiş ve kendini durdurmuşsundur.

bunu benimle yapmak zorundasın, küçük kurt. Benimle asla." Dudaklarıma nazik bir öpücük konduruyor ve sözlerinin üzerimden akıp gitmesine izin veriyorum.

Yeşil gözlerine ve hâlâ burada olduğumuza, onun bana sarıldığına ve benim ona dokunduğuma inanamıyorum.

Bu pozisyonda olacağımı hiç düşünmemiştim.

Bunu yapabilecek tek kişi o. Ondan başka kimse yok.

"Sürüm mü?" Onları bıraktığımda hepsi çok korkmuştu, dehşetleri içinde kaybolmuşlardı.

"Eridian'daki evlerinde dinleniyorlar." Başımı sallıyorum ve tüm kulübelerin yağmalandığı gerçeği olmasaydı, bunun nasıl rahatlatıcı olabileceğini düşünüyorum. "Ben gittiğimden beri başka neler oldu?"

"Çok uzun sürmedi, değil mi?" Başımı sallıyorum, usulca gülümsüyorum. Sürümü görmem gerek... Kade'i. "Wolvorn Kalesi'nde daha fazla insan kapılarından geçmeye çalıştıkça Yüce'ler toplanıyor. Rogure'lar her zamankinden daha yaygın ve sonra bazı haberler aldık."

"Ne haberi?"

"Patrick, Yüce'lere sadakat yemini etmiş diğer Alfalarla birlikte Wolvorn'a doğru ilerlerken görüldü."

Kaşlarım çatıldı. "Neden sadece oraya gitmediler?"

"Görünüşe göre haydutlar tarafından korunuyorlar."

"Rogures?"

"Onları bir şekilde kontrol ediyorlar. Onlara saldırmıyorlar ya da yoldan çıkmıyorlar. Onları izlemeleri için başkalarını gönderdim."

"Ölü Topraklar'da gördüklerimizin o canavarların kontrol edilebildiğini gösterdiğini biliyorum, ama eğer haydutlar da kontrol edilebiliyorsa, o zaman Vokheim Keep'e yapılan saldırı..."

"Koordineliydi," bitiriyor sözlerini. "Bir süredir bu konuda bazı düşüncelerim vardı. Haydutlar kalelere ya da kalelere saldırmıyor, o zaman neden benim kaleme saldırırsınlar? Mantıklı gelmedi ama eğer kontrol edilebiliyorlarsa, o zaman mantıklıdır."

"Ama onları kim kontrol ediyor?"

"Higher'ların deneylerini gördükten sonra, sanırım iyi bir tahminimiz var."

"Ama neden kaleye saldırdılar? Ne amaçla?"

"Beni öldürmek için." Geri çekildim. "Bana söyleneni yapmıyordum ve görünüşe göre yerime birini istiyorlar."

"Kim?"

"Kuzenin."

"Patrick?" Dudaklarımda onun adını duyunca ürperiyorum ve o da kaşlarını çatarak kollarımı ovuyor.

"Ne istedikleri, ne olacağını düşündükleri önemli değil, *hepsi* ölüyor."

"Buna hazır mıyız? Yeterince güçlü müyüz?" Dövüşü, Frederick ve Mathew'u düşünüyorum. "Ölü Topraklar'da ne oldu?"

"Mathew öldü, canavar öldü ve adamlarım molozların arasından onun altındaki birçok canavar ve haydudu izliyor, her seferinde birkaçını öldürüyor."

"Frederick?" Hayalet elleri boğazımı kavrarken bir elimi boğazıma götürerek soruyorum

o.

"Sorgulanıyorum." Elimini boynumdan çekip beni içine çekiyor

Orada. "Bağlandı ve sizi bekliyor."

Arkama yaslanıyorum ve gözlerindeki öfkeyi görüyorum, ona ne yapacağıma karar verebilmem için dizginlediği öfkeyi.

Başımı salladım. "Saldırmaya hazır mıyız? Higher'ların peşinden gitmeye?"

"Bilmiyorum," diyor dürüstçe. "Ama zamanımız hızla , küçük kurt. Sonunda, hazır olmaktan başka seçeneğimiz kalmayacak."

"Peki ya insanlar?"

"Bazıları toparlanacak, bazıları ise ne haydutlardan ne de Charles'ın talep ettiği vergilerden mahsul kalmadığı için zar zor hayatta kalıyor."

"Onları güvenli bir yere götürmemiz ya da en azından yiyecek bulmamız gerekiyor." Başını salladı. "Getireceğiz."

Kabaca yutkunuyorum, bedenim geriliyor. "Nerede o?"

Darius bir an için uzaklara bakar. "O bir kulübede, korunuyor."

"Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum."

"Öyle. Uzun süredir Higher'larla birlikteydi, ona güvenip güvenemeyeceğimizi bilmiyoruz."

"O Kade, tabii ki ona güvenebiliriz."

Bana bir bakış attı. "Bak Wolvorn'da ne oldu, onu da yanında götürmeye çalıştın." Bu hatırlatma bana acı veriyor.

"O iyi değil Rhea, senin olması güvenli değil." "Ne demek istiyorsun?" Kaşlarım çatılmış halde soruyorum.

"Bu tür patlamalar yaşıyor ve bunlar olduğunda herkesi düşman olarak görüyor."

Midem bulanıyor ve sert bir nefes geliyor. Zihnini temizlemeye çalıştığım da işe yaramadı mı? Yeterli değil miydi?

Yeterli değil miydim?

"Ona yardım edeceğim," diyorum şiddetle. Darius bana ama başka bir şey söylemiyor.

Darius'un teninin altındaki Draxton'ın benimkine sürtündüğünü hissediyorum ve Runa o sırada öne çıkarak onu selamlıyor.

Şu ana kadar sessizdi.

"Onunla tanışmak istiyor," diyor Darius.

"Ben de öyle."

Saçımın bir tutamını kaldırıp parmaklarının arasında döndürüyor. "Onun ortaya çıkmasına ihtiyacımız var, küçük kurt. Topraklar kaos içinde ve hepimiz tam güçte olmazsak diğer tarafı görebileceğimizden emin değilim."

"Biliyorum," diyorum parmaklarımı karıştırırken. "nasıl kurtulacağız?"

"Bu topraklardan gitmeleri gerekiyor ama yine de nasıl olacağını bulmamız gerekiyor." Beni daha yakına çekiyor. "Şimdilik dinleniyoruz, sonra başlayacağız."

"Sürümü ve Kade'i görmem gerek," diyorum ama ardından beni altına alıyor.

"Henüz değil."

"Darius-"

"Hayır," diye hırlıyor bana, yüzü sert ama gözlerindeki acıyı görebiliyorum. "Henüz değil, küçük kurt. Yapamam... Sonsuza dek gittiğini sanıyordum. O yüzden hayır, diğerleri biraz daha bekleyebilir. Beni seni kalmaya zorlama, şu anda seni bana kızdırmak zorunda bırakma."

Beni izleyen ona bakıyorum. Nefes alış veriş kesik kesik, omuzları diken diken ve yüksek sesle söylemediği şeyi görüyorum.

Onun korkusu benim ortadan kaybolmam. "Yapamam Rhea, henüz değil."

Ellerimi başımın yanında dinlendiriyorum ve kalçalarımı açıyorum, böylece kolayca aralarına girebiliyor.

"O zaman bana yaşadığımı göster," diyorum ona, sert bir iniltiyle içime girerken iç çekerek. "Bana senin olmanın ne demek olduğunu göster."

OceanofPDF.com

FORTY SIX

RHEA

"Rhea," diye sesleniyor Josh bana doğru koşarken.

Beni kucaklayıp döndürürken kollarına düşüyorum ve birbirimize sıkıca sarılıyoruz.

Darius homurdanıyor, ama bir kez olsun onu benden uzaklaştırmak için harekete geçmiyor.

"Çok korkmuştum." Josh kontrol ederken ayağa kaldırıyor. "İyi misin?"

"Ben iyiyim," diyorum ona, yorgun, gri gözlerine bakarak.

Tekrar kucağıma ve Seb orada, Colten sırtıma gelirken bana yapışıyor, beni tutarken omuzları titriyor.

"Bizi korkutmayı bırak," diyor Seb huysuzca.

Colten bana "Bunu yapmaya devam etmek adil değil," diyor ve ben de onlara sarılıp gözlerimi onların sıcaklığına kapatıyorum. Sonra Taylor ve Hudson geldi, sonra da Anna.

Biz birbirimize sıkıca sarılırken o ağlıyor, gözyaşları yanaklarından süzülüyor. "Bunu bir daha yaparsan seni diri diri haşlarım!"

Ona karşı gülüyorum, kendi gözyaşlarım düşerken onun kırmızı bukleleri yüzüme yapışıyor. "Bunu alışkanlık haline getirmek istemiyorum," diye kıkırdıyorum.

"Ah, uyanıyor."

"Belldame!" Bir solukta söylüyorum ve boynundaki kemikler birbirine çarparak beni kucaklayan yaşlı kadının yanına gidiyorum.

"Uyanacağını biliyordum çocuğum, tek ihtiyacın olan içindeki senden daha fazlasıydı."

"Ne demek istiyorsun?" Soruyorum ve elini tutarken geri çekiliyorum.

"Ona ihtiyacın vardı," diye başını sallıyor ve omzumun üzerinden beni izleyen Darius'a bakıyorum, yanındaki kardeşleri bana sırtıyor.

Bir kahkaha attım. "Sanırım beni aşağıdan kendisi alırdı."

"Ah çocuğum, sen aşağıya ait değilsin."

Ona ne demek istediğini sormadan Leo yanıma geldi.

"Seninle konuşurken kaçıp gitmen hoşuma gitmiyor." Ona kaşlarımı kaldırdım. "Ödümü kopardın."

Sonra kollarını bana doladı.

Bir an çok şaşırdım ama sonra beceriksizce sırtını sıvazladım.

Ardından Damian ikimize de sarılıyor ve bizi bir o yana bir bu yana sallarken gülüyor. "Ayy, biz büyük, mutlu bir sürüyüz," diye bağırıyor Damain.

"Kapa çeneni," diye gülüyorum ve şakacı bir şekilde kolunu yumrukluyorum. Tekrar Darius'un yanına koşuyor ve tacizle ilgili bir şeyler söylüyor.

Zaide'yi görüyorum ve bana saygıyla başını sallıyor, ben de başımı sallıyorum. Jerrod'u ya da Sarah'yı göremiyorum.

Josh, "Yanınızda getirdiğiniz köylülere yardım ediyor," diyor. "Onlar iyi mi?"

"Artık karınlarında yiyecekleri ve dinlenebilecekleri güvenli bir yerleri var." Bunu duyunca içimde bir sıcaklık hissettim. "Sadece... bizi bir daha böyle bırakma."

Ona doğru çekilirken Darius'un sıcaklığı sırtıma dokunuyor. Elleri belime dolanıyor, saçlarıma sokuluyor. Sihrimin içimde döndüğünü hissederek arkama yaslanıyorum. "Yapmayacak." Darius ona söylüyor.

Josh gözlerini deviriyor. "Şimdi daha da kötü olacak, değil mi?" diye soruyor, önce Darius'u sonra da beni işaret ederek.

Omuz silkiyorum. "Dürüst olmak gerekirse, bence her iki taraf için de geçerli," diyorum ona biraz utangaç bir şekilde, elimi Darius'un koluna götürüp hafifçe kaşıyorum.

"Uyandığın için çok mutluyum." Josh yere bakıyor ve duygularını örtmek için bir elini yüzünde .

"Ben de," diyorum ona, boğazımdaki yumruyu yutarak ve Darius'a daha da yaslanarak.

Güçlü bir şekilde ayakta duran, gözleri üzerimde olan sürüme bakıyorum ve daha iyi bir aile dileyemezdim. Elitler arkalarında Darius ve bana dönük olarak hareket ederken, şimdi biraz büyüdüğünü görebiliyorum.

Yüce'leri sona erdirme ve haydutların bu topraklardan temizlendiğini görme hedefimizde birleştik, ancak bu arada, küçük yakın çevremizde bir olduk ve zamanla daha da yakınlaşacağımızı düşünüyorum.

"Hazırsın çocuğum," diyor Belldame ve ben onun ışıklı, menekşe gözlerine bakıyorum.

"Öyle ?" Merak ediyorum. "Çünkü kendimi oldukça işe yaramaz hissediyorum."

Başını iki yana sallar. "gereken yoldasın." "Sonunda ne bulacağım?"

Bir an için bakışlarımı tutuyor ve Darius'a bir bakış atıyor. "Şimdiye kadar istediğin her şey."

Anna, "Bu çok muğlak bir ifade, Büyükanne," diyor.

Dönüp Darius'a bakıyorum ve onun çoktan bana baktığını görüyorum. Gözlerinde ne olabileceğini, ne istediğimi görüyorum.

Sonra sürüme bakıyorum, onlar da başlarını sallayarak benimle olduklarını söylüyorlar. "Nerede o?" Sonunda ailenin önemli bir üyesi olan Josh'a soruyorum.

Kayıp.

Josh'un gözleri bir an için hüzünlenir. "Eridian'ın batı yakın bir kulübede. O... o orada kalmak istedi ve Darius'un bir Elit koruması var. onu." Bu söz üzerine etkilenmiş görünmeyen Darius'a ters ters bakıyor. "Durumu pek iyi değil, Rhea."

Kekeleyerek nefes alıyorum. "Anlat bana." Darius belimi okşuyor, ben beklerken dokunuşu beni rahatlatıyor.

"Neredeyse hiç kimseyle konuşmuyor, konuştuğunda da çoğunlukla kendi kendine konuşuyor. Orada öylece oturuyor, bazen de gece gündüz duvarlara bakıyor. Neredeyse hiç yemek de yemiyor. Uykusunda sesleniyor, bağırıyor ve bazen...

çığlık atıyor."

Öfke ve kalp ağrısı içimde kabarıyor. "Beni ona götür," diyorum Josh'a, Darius'un elinden kurtulmaya çalışarak. Beni hemen geri çekiyor.

"Yanımda kal," diye homurdanıyor, ben de ona karşılık veriyorum ve yüzümü tamamen ona dönüyorum. "Şimdi olmaz, Darius. Tanrı aşkına, seninle uğraşmayacağım."

Beni omzunun üzerinden ittiriyor. "Biz kulübeye giderken orada sakinleşebilirsin."

"Ciddi olamazsın." Şu anda ne yapıyor? "Darius!"

Diğerlerinin maskaralıklarımıza güldüğünün farkındayım, Belldame bile bize gülüyor.

Sadakat nerede?!

"Hayır, bana tavır yapmaya karar verdin, omzumun üstünden gidiyorsun." Dönüyor ve batıya yöneliyor. "Orada öylece duracak mısınız?" diye soruyor Josh ve baş aşağı duran görüntümde bacaklarının hareket ettiğini görüyorum.

"Bir şey söylemeyecek misin?" Josh'a soruyorum, onu daha iyi görebilmek için Darius'un belini kavıyorum.

"Hayır," diye yanıtlıyor Josh, ama sesindeki sırtışı duyabiliyorum. "İkinizin ne yaptığı beni ilgilendirmez."

"Gerçekten mi?" Şaka yapıyor olmalı. "Hain kimmiş şimdi?" diye mırıldanıyorum.

"Evet, ben kim oluyorum da siz iki Vihnarn'ın arasına giriyorum. Hayatımı seviyorum, teşekkürler." Kaşlarımı çatıyorum, o da kıkırdıyor, ben eğilirken yüz yüze gelebilmek için eğiliyor. "Her şeye rağmen ona sahip olduğun için mutluyum Rhea," diyor sessizce Başımı okşamadan önce.

"*Sanırım ben de* öyleyim," diyorum bağlantıda, bu *da* kıcıma bir şaplak yememe neden oluyor.

"Terbiyeli ol," diye uyarıyor Darius ve omzundaki acıdan dolayı seğiriyorum. "Sana bu konuda yardımcı olabilirim." Kıcımın yanağını yoğuruyor.

"Sonra," diye fısıldıyorum, yanaklarım bu kelimeyle anında ısınıyor. Darius memnun bir ses çıkarıyor ve ben gözlerimi deviriyorum.

Lanet Alfalar.

Kısa bir süre sonra kulübeye varıyoruz, kahkahalar bizi hızla geride bırakıyor.

Darius beni eskiden şiddete eğilimli üyelerimiz için kullandığımız bir kulübenin önüne bıraktı.

dişiler kızgınlık dönemindeydi.

Kade'in taşkınlıkları yüzünden burada olması beni .

Bir Elit, Darius'u fark ettiğinde daha dik bir şekilde ayağa kalkıyor, saygıyla bir yumruğunu göğsüne kaldırıyor ve başını eğiyor.

"Alfa," diyor başını sallayarak ve sonra gözleri bana kayıyor. "Alfa."

Bir an için afallıyorum ve sonra el sallayarak onu başımdan savıyorum. "Sadece Rhea."

Bir an için Darius'a bakarken açık kahverengi yüzünde paniklemiş bir ifade beliriyor "Üzgünüm Alfa, um- Rhea. Alfa."

Darius konuşurken Josh elinin tersiyle gülüyor. "Merak etme Kieth, Rhea sürü yapısından hoşlanmıyor."

Haklı sayılır. Hepimiz eşit muamele görmeliyiz, ancak sürü yapısının gerekli olduğu bir yer ve zaman vardır. Sürü üyelerinizi sakınlaştırmak ve güven vermek için. Onları güvende tutmak için.

Yoksa, ben sadece Rhea'yım.

Bana Alfa denmesini taklit ettiğinde Josh'un kaval kemiğine tekme atıyorum. O da karşılığında beni çimdikliyor ve Darius'un yüzündeki ifade ikimizin de devam etmesini engelliyor.

"Herhangi bir değişiklik var mı?" Darius soruyor.

Kieth'in gözleri benimkilere bakıyor. "Bir süre önce odada etrafa bir şeyler fırlatıyordu Alfa. Ama bu bir süreliğine durdu."

Darius başını sallar. "Git bacaklarını aç, günün geri kalanında burada başka birini görevlendireceğim.

Kieth göğsünü yumrukluyor ardından koyu renkli bir kürk parıltısıyla ağaçların arasına doğru koşmaya başlıyor.

Kulübeye baktığımda sessizdi, içinde herhangi bir hareket belirtisi yoktu. "mi?"

Emin olmak için Josh'a soruyorum. Gelip durdu. "İçeride." Elimini avucunun içine alıp nazikçe sıkıyor. "Mücadele ediyor, Rhea. Kendini hazırla."

Josh kulübeye bakarken ona bakıyorum, gözleri biraz üzgün. Gözlerim onu kapıya kadar takip ediyor, Kade'in içeride olduğunu ve girmeye korktuğunu biliyorum.

Ya geçen seferki gibi olursa?

Ya bana bakamazsa? Ya bakarsa ve iğrenirse? Ya benden korkuyorsa?

"Nefes al, küçük kurt." Darius'un sakini sesi kulağıma fısıldarken kulağıma çarpıyor. "Ben buradayım."

Öyle olduğunu biliyorum ama belki de .

"Önce ben gireceğim."

"Hayır."

"Darius."

"Rhea." gelene kadar hareket . "Güvenli olduğundan emin olana kadar seni onunla yalnız bırakmayacağım."

Josh'a baktım. "Sadece Kade, iyi , değil mi?" Josh'un gözleri benimkilerden uzaklaşıyor ve ben yutkunuyorum. "Düşmeden önce, ben... ben ona sihrimi verdim, sana yaptığım gibi, Darius."

Başını eğiyor, gözleri kararıyor. "Ve bu yüzden hiç kalmadı." Farkına varıyor.

"Zihnindeki yanlış temizledim, bunu hissettim. İşe yaradığını düşünmüştüm ama..." Ama ya yeterli değilsem?

"Kafası karışık, Rhea," diyor Josh. "Bazen iyi, bazen değil. Hangi ruh halinde olacağını bilmiyoruz."

"Tamam," diye fısıldıyorum.

İleriye doğru bir adım atarken avuçlarını terliyor. Darius bir anda yanımda beliriyor, kısa ahşap basamakları tırmanırken benimle birlikte hareket ediyor.

Benim için kapıyı açıyor ve odaya girmeden önce bir nefes alıyorum. Hemen Kade'i görmeyi bekliyorum, gözlerim onu bulmak için her köşeye gidiyor ama tek gördüğüm mobilyalar.

Omuzlarımın üzerinden Josh'a bakıyorum ve o başını arkadaki kapıya doğru eğiyor. Ellerimi sıkıyorum ve Darius'un bana verdiği pantolona siliyorum. Kapıya doğru adım atıyorum, içimde bir endişe dönüyor.

Benden nefret etme, benden nefret etme.

Kapının koluna uzanırken elim titriyor. Yine de henüz aşağı itmiyorum, içimde bir şey bunu yapmaktan çok korkuyor.

Aynı tepkiyi verirse ne bilmiyorum. Ya beni görmek bile *istemezse*.

Runa içten içe sızlanıyor ve ben onun üzüntüsünü o kadar derinden hissediyorum ki birkaç düzensiz nefes almak zorunda kalıyorum.

Bir el benimkinin üstüne geliyor ve Darius sırtıma sarılıp enseme doğru nefes alıyor.

Beni buradan, bana zarar verebilecek bir şeyden uzaklaştırmak istediğini hissedebiliyorum, yine de burada, beni rahatlatmaya ve güven vermeye çalışıyor çünkü yapmam gerekenin bu olduğunu biliyor.

Boynumun yan tarafına bir öpücük konduruyor, cesaretlendirmek için bir ısırik atıyor ve bu bana kolu aşağı itip kapıyı açma gücü veriyor.

Gıcırıyor, sesi sessizlikte kulakları sağır ediyor ve Darius'un büyüü belimin etrafında dönerken ilerleyip odaya bakıyorum. Parçalanmış mobilyalar Yerde çöpler, ahşap duvarlarda yumrukla açılmış gibi delikler, yarı kırılmış pencereler ve yerde camlar...

Ve sonra yalnız bir figür, odanın arka tarafındaki köşede oturuyordu.

Benim için her zaman bir evlat olan kuzenime bakarken boğazımda düğümlenen hıçkırıkla kalbim sıkışıyor.

Başı ellerinin arasında, dirseklerini göğsüne doğru çekmiş dizlerine dayamış, duvara yaslanmış. İçeri girdiğimde başını kaldırıp bakmıyor bile, gerilmiyor ya da kıpırdamıyor bile.

Darius arkamdayken onu ürkütmek istemediğim için yavaşça ilerliyorum. Elimi geriye doğru uzattığımda, onu durdurduğumda sert karnının üzerine düşüyor. Sessiz bir soruyla oraya vuruyorum.

Geri çekilecek misin?

Vücudunun gerildiğini, buna izin vermeyeceğini haykırırcasına kilitlendiğini hissediyorum ama bir an sonra elini benimkinin üzerinde gezdirerek gücünü geri çekiyor.

Rahat bir nefes alıyorum ve ilerlemeye devam ediyorum.

Kade'e yaklaştıkça, hareket etmediğinde aniden kaçma dürtüm güçleniyor. Bunu yapabilir miyim bilmiyorum. Ondan daha fazla acı çekmeye dayanabilir miyim, bana o gün kalede gibi bakmasına izin verebilir miyim bilmiyorum. Bu sefer beni kıracak, bundan eminim.

Ama sonra başını kaldırıyor.

Mavi, görmeyen gözler beni öyle keskin bir şekilde delip geçiyor ki adımlarımın ortasında donup kalıyorum. Bir an bana öylece bakıyor, zamanın içinde durmuş gibi görünürken içimi görüyor.

Ama sonra gözlerini kırıştırıyor, yavaşça dik otururken kaşları çatılıyor. Ben hiçbir şey yapmamaya devam edince Kade'in gözleri açılıyor ve ayağa fırlıyor.

Acı gözlerini dolduruyor, daha önce ondan hiç duymadığım bir kelimeyi söylerken boğazında bir çığlık düğümleniyor. Neredeyse beni dizlerimin üstüne çöktürecek bir kelime.

"Anne?"

Boğazımdan bir hıçkırık kopuyor ve artık tereddüt etmiyorum. Ona doğru koşuyorum.

Ona çarpıyorum ve göğsüme düşüyor, sonunda çığlığı kaçarken yanlarıma yapışıyor. Elim içgüdüsel olarak başının arkasına gidiyor, her zaman yaptığım gibi onu rahatlatıyor ve bacakları çözülerek bizi dizlerimizin üzerinde yere yatırıyor. Ona sıkıca tutunuyorum, onu yavaşça ileri geri sallarken gözyaşlarım akıyor.

Tenime bir şeyler söylüyor, çok sessiz olduğu için ne dediğini anlayamıyorum ama o kadar azap ve pişmanlık dolu ki. O ettikçe, sonunda kelimeleri çıkarıyorum.

"Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim."

"Ah Carzan," diye fısıldıyorum saçlarına. "Şşşt," diyorum ona, hafifçe ileri geri sallanmaya devam ederek. "Ben buradayım, ben buradayım." Daha da sert ağlıyor, tüm vücudu ağlamanın şiddetiyle titriyor.

"Özür dilerim." Hıçkırıklarından ve kelimelerinden dolayı öğürmeye başladı. Onu boynumdan çekip çıkarıyorum ve yüzünün iki yanını tutarak bir türlü dinmek bilmeyen gözyaşlarını siliyorum. "Çok, çok özür dilerim."

"Sus artık," diyorum ona, burnumu çekerek ve kendi duygularımı kontrol altına almaya çalışarak. Onun acısını kendi acım gibi hissediyorum ve sadece onun içine uzanıp acısını almak istiyorum.

Kimse çocuğunu bu kadar acı içinde görmek istemez.

Kade başını sallar, yüzü perişandır. "Kalede söylediklerim, inandıklarım, yaptıklarım... uçurum-"

"Biliyorum, biliyorum, sorun değil," diyorum ona tekrar, ama özür dilemeyi mırıldanırken dinlemiyor gibi görünüyor, aceleyle söylediği sözlerden zar zor nefes alıyor.

"İsteyerek
yapmadım..." "Seni
yakaladım."

"Asla ..." "Şimdi
buradayım."

"Özür dilerim..."

Tekrar göğsüme düşüyor ve ben onu , duvara yaslanıp onu yanıma alıyorum.

Boynuma doğru bağırmaya ve kendini pençelemeye başlayana kadar yaşadığım en büyük acıyı hissettiğimi düşünüyorum. Şimdiye kadar yaşadığım her şeyden daha kötü.

Çılgınlıklarındaki ıstırabı, ham yıkımı duymak... Bu, rakibi olmayan bir acıdır.

Kade yanımda duvara yaslanmış oturuyor, ben onun elini iki elimle tutarken yanıma yaslanıyor. Gözlerim kaşınıyor, ağırlaşıyor ve onunla birlikte ağlamaktan kızarmış ve şişmiş olduklarını biliyorum.

Çok uzun süre ağladık.

Kade nihayet bir süre önce sakinleşti, sadece oturmayı tercih etti.

Konuşmak yerine sessizlik ve yanımda olmak. Ama sorun değil, Runa ve ben onun varlığının tadını çıkarıyoruz, sanki o bizimmiş gibi.

Odanın karşısındaki Darius'a bakıyorum. Duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş ama tetikte olduğundan şüphe yok. Orada durduğundan beri gözleri benimkilerden ayrılmıyor, her zaman iyi olduğumdan emin oluyor.

Biraz önce hıçkırıklarımı kontrol altına almaya çalıştığım da yanıma gelmeye çalıştı ve vücudundaki gerginlikten hâlâ gelmek istediğini görebiliyorum ama şu anda Kade'in yanında olmam gerekiyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor sonunda Kade bininci kezmiş gibi gelen bir sesle.

"Öyle olduğunu biliyorum Carzan," diye fısıldıyorum, bir elimi kaldırıp sarı saçlarının bir yüzünden uzaklaştırıyorum. Kesilmesi gerekiyor.

Derin bir iç çekiyor ve ben bu iç çekişin ağırlığını iliklerime kadar hissediyorum. "İyi hissediyor musun?" Eğer hâlâ bir sorun varsa ona yardım etmenin bir yolunu bulabileceğimi bilmesini isteyerek soruyorum.

"Emin değilim." Şimdi onu izlerken gözlerim Darius'a kayıyor. Çenesi titriyor. "Bana neler olduğunu bilmiyordum," diye başlıyor sessizce ve sesini duyunca gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Çok kayıp, yalnız... kasvetli. "Anlamıyordum, düşüncelerim ve her anım... çarpıktı. Bir şeyi hatırlıyordum, ama sonra bir sonraki değişiyordu ve hangisinin gerçek olup olmadığını bilmiyordum." Son kelimelerde sesi çatlıyor ve boğazını temizliyor. "Aynı şeyle ilgili nasıl iki anıya sahip olduğumu anlamıyordum. Söylediğim, yaptığım, inandığım şeyler... Ve sonra ben

Yanlış anıyı seçtim." Sertçe yutkunuyor ve eli benim elimde titremeye başlıyor.

Kollarındaki çizik benzeri yara izlerine bakıyorum, sadece giydiği tişört yüzünden görünüyorlar. Ona ne yaptıklarını, ne kadar acı olabileceğini düşündükçe burun deliklerim şişiyor. Yanlış anı derken neyi kastettiğini sormak istiyorum, ne yaptıklarını sormak istiyorum ama onu tetiklemek istemiyorum. Hissettiğim öfke karşısında boğazımdaki hırıltıyı tutmak için dilimi ısırarak zorunda kalıyorum.

"Beni nasıl affedebilirsin ki" diye soruyor ve az önce bana söylediklerine hiçbir şey söylemediğimi, kendime saldırmamaya odaklandığımı fark ediyorum.

"Senin yapmadığını biliyorum," diye onu rahatlatıyorum. Söylediği şeyleri gerçekten kastetmemişti, kafası karışmış ve manipüle edilmişti. "Sana yaptıkları senin suçun değil. Sen bunu asla hak etmedin Carzan."

"Kendimden nefret ediyorum," diyor sessizce. Açıkça. "Daha güçlü olmalıydım. Bana olmayı öğrettiğin kişi olmalıydım."

Bu çocuk. Hayır, çocuk değil, artık değil.

"Sen her zaman olman gereken kişisin. Eğer böyle düşünüyorsan seni hayal kırıklığına uğrattım Carzan," diyorum ona. "Ve bunun için çok üzgünüm."

Daha dik oturuyor ve gözlerinde alevlenen acıyla bana doğru dönüyor. Darius'un kollarını açtığını görüyorum.

"Tek yaptığın beni korumaktı. Beni büyüttün, bana öğrettin, beni emzirdin. Sen. Başka kimse değil." Ayağa kalkıp adım atmaya başladıkça daha da sinirleniyor. Yavaşça ayağa kalkıyorum. "Beni nasıl yüzüstü bırakabilirsin ki? Seni her şekilde hayal kırıklığına uğrattım! Emirlerle itaatsizlik ettim, sorunlarımdan kaçtım.

başkalarının evimizi işgal etmesine neden oldu, ama sen kendini suçluyorsun!? Sen olmasaydın hayatta olmazdım. Beni doğuranlar değil. Sen!" Şimdi bağırıyor ve benim için olmasa da saldırganlığı karşısında irkilmekten kendimi alamıyorum.

"Bağırma," diye emrediyor Darius duvardaki yerinden, tepkimi not ederek. Sesini yükseltmiyor ama emir orada.

"Neden bağırmıyorsun?" Kade ona doğru dönerken ellerini havaya kaldırır. "Orada durup bana bunları söylemesine nasıl izin verebiliyorsun? Beni hayal kırıklığına mı uğrattı?" diye alay ediyor, elini saçlarında gezdiriyor ve ben de yüzündeki değişimi fark ediyorum.

Gözlerinin rengi, kurdunu ortaya çıkarıyor. "Yine de senden farklı bir şey beklememeliydim," diyor Darius'a. "Neden burada olduğunu bile bilmiyorum. Evimizi tekrar mahvetmek için mi?"

"Kade" Sakinleşmesi için ona uzanıyorum ama benden uzaklaşıyor.

"Onu kırbaçladın," diyor Darius'a ve gözlerim bir an için kapanıyor. "Seni evimize getiren sebep ben olabilirim ama en çok ihtiyacı olduğu anda onu korumadın!"

"Dikkat et," diye uyarıyor Darius, göğsünden derin bir gümbürtü geliyor. Duvardan uzaklaşıyor ve paniğim artıyor, kalp atışlarım boğazımda düğümleniyor.

"Hepimiz ona bok gibi davranırken, özellikle de sen, ne kadar özel olduğunu nereden biliyor?" diye çıkışıyor.

Darius hırlayarak, "Bunu onun önünde yapma," diye cevap verir.

"Neden? Senin nasıl bir pislik olduğunu hatırlamasını istemiyor musun?"

"Evlat. Son uyarı."

Darius'a yaklaşır. "Yoksa ne olur? Beni de mi kırbaçlayacaksın?"

Darius'un yumruğu uçar ve yüzünün yan tarafına çarpar.

"Darius," diye nefes nefese onlara doğru koşuyorum ama Darius'un gücü ortaya çıkıyor ve etrafımı sararak beni olduğum yere mıhlıyor. "Darius, bırak gideyim!" Ama beni dinlemiyor, sadece Kade'e odaklanmış durumda.

Kade gülerek ağzının kenarındaki kanı siler. "Tüm yapabildiğin bu mu?" Darius ona tekrar vuruyor, sonra tekrar ve ben durması için bağırmaya başlıyorum, hiçbir yerde görünmeyen Josh'a yardım etmesi için bağırıyorum.

Gücüm, sadece içimdeki küçük bir kıvılcım, bir anlığına canlanıyor ve ona tutunmaya çalışıyorum, onu tutuyor ve yükselmesi için yalvarıyorum. "Darius, kes şunu!" Ona tekrar bağırıyorum ve sonunda duruyor.

Yerdeki Kade'e bakarken onun gücüne karşı sarkıyorum, ağır nefesim odada yankılanıyor.

Darius onun yanına çömeliyor, kollarını büküğü dizlerinin üzerine koyuyor ve tüm vücudum geriliyor. "Şimdi daha iyi hissediyor musun?" diye soruyor Kade'e ve kaşlarım çatılıyor, şaşkınlığım içime yayılıyor.

"Biraz," diye yanıtlıyor Kade, oturup yüzündeki kanı silerken . Darius mırıldanıyor ve sonra bana doğru ilerliyor.

Gözlerimi dikip bakıyorum, kollarım onun büyüünün sabitlediği yanlarımda çırpınıyor. "Bana öyle bakma, küçük kurt. Şimdi zamanı değil." Ona hırlıyorum ve o da kaşlarını kaldırıyor. "Yine de zaman yaratabiliriz," diye kıkırdıyor ve ben hırslayarak başımı ondan başka yöne çeviriyorum. "Biz bunu yapmayız."

Başparmağı ve parmağı çenemi kavriyor ve yüzümü tekrar onunkine getiriyor. "Gözlerini bir daha göremeyeceğimi sanmıştım," diyor sessizce, sadece benim için. "Onları benden saklama

Şimdi." Sözleri karşısında bedenim gevşiyor ve gücünü geri çağırarak burnunu bana doğru itiyor.

Darius arkamdan gelip bir koluyla belimi sararken gözlerim Kade'e kayıyor. "Bu da neydi şimdi?" Ona belli belirsiz soruyorum.

"Ona vurmamı istedi, küçük kurt," diyor Darius saçlarıma doğru. "Ama bilmelisin ki evlat, eğer sana vurmamı istiyorsan, sadece sor, bunu yapmakta bir sorunum yok, ama ağzını topla." Kade'i azarlarken sesi soğuk ve içimden istenmeyen bir ürperti geçiyor.

"Hayır." Kendi sesim çok sert.

Darius bana "Bu sana bağlı değil" dedi.

"Darius, hayır." Kollarının arasında dönmeye çalışıyorum ama belimi kavradığı için buna izin vermiyor. "Ona zarar vermeyeceksin."

"O küçük bir yavru değil Rhea, ona öyleymiş gibi davranmayı bırak. Başka bir şey olmasındansa benim olmamı tercih ederim. İster kurt, ister yaratık, ister rogure," diyor ve bu düşünce beni durduruyor. Kade'e bakarak bana bunu yapmayacağını söylemesini diliyorum ama bana öylece bakıyor, gözleri öyle acı dolu ki yapacağını biliyorum.

Darius'un göğsünde öfkeli bir gümbürtü başlıyor. "Kıçını için saldırmana gerek yok evlat ve Rhea'nın önünde bağırma," diye onu uyarıyor ve Kade çenesini göğsüne indirmeden önce başını sallıyor. Darius beni bırakıyor ve ona doğru yürüyor, panikle çıkardığım ses boğazımda düğümleniyor. "Ben gitmiyorum.

onu tekrar incitmek için, küçük kurt." Darius onun önünde dururken ben yana çekilip gözümü onlardan ayırmıyorum. "Onu kırbaçladım," diye itiraf ediyor ve Kade'in kafası

ona doğru yaklaşır. "Bu benim en büyük pişmanlığım, en büyük utancım ve nefes almamamı gerektirecek kadar affedilemez bir şey." Derin bir nefes alır.

"Ama Rhea beni öldürmedi ve o öldürene kadar da tüm zamanımı

telafl etmek gibi imkânsız görevim var. Ona her zaman hak ettiği mutluluğu vermek, güvende ve mutlu olduğundan emin olmak."

Göğsümü ovuşturarak onun sözlerine bakıyorum.

Ses tonundaki inancı, günlerinin geri kalanını kesinlikle benim için harcayacağına dair yeminini ve kararlılığını hissediyorum.

"Hala nefes alıyor olmanın ve ona verdiğin zarar yüzünden ölmemiş olmanın nedeni, bunun için benden nefret edecek olması." Ağır bir elini omzuna vuruyor ve kendini göz hizasına indiriyor. "O yüzden sebep olduğun acıyı telafi edeceksin, senin hatan olsun ya da olmasın, acı gerçekleşti ve kendine duyduğun nefreti dindirmek için benimle dövüleceksin, aksi takdirde Rhea'nın endişelenmesine neden olacaksın. Onun bu konuda endişelenmesine izin vermeyeceğim, anlaşıldı mı?" Kade başını sallıyor, gözleri benimkilere kayıyor. "Sen artık bir erkeksin. Onun seni gördüğü oğlu gibi davran."

Darius ayağa kalkıyor ve dönüp bana doğru geliyor.

"Bana ihtiyacın olursa hemen kapının önünde olacağım." Burnunu benimkine sürtmek için eğiliyor ve sonra kapı kapanıyor.

Uzaklaşırken adımları duyulmuyor, bu yüzden tam anlamıyla kapının dışında olduğunu biliyorum ve ellerimi yüzüme sürerek iç geçiriyorum.

"Tanrılar."

Bir kıkırdama dikkatimi tekrar Kade'e yöneltiyor, ses o kadar beklenmedik ki ağzım açık kalıyor. "Sanırım ben gittiğimden beri çok şey oldu."

"Evet." Ona doğru gidip yüzündeki kanı sildim. "Kendine zarar verme," diye fısıldıyorum ama hiçbir şey söylemiyor. Elimi kolunda gezdiriyorum ve kaldırıyorum. Parmaklarım kopan kan bağının izini takip ediyor ve bu bana zihnimin içindeki boşluğu hissettiriyor.

"Yeni bir tane istiyorum."

Başımı kaldırdım. "Bunu yapabiliriz." Kırılmış olanı onarmaktan başka bir şey istemiyorum.

"Bir süre daha kalacak mısınız?" diye

sorar. "Eve gidiyoruz, Kade."

"Artık bir evimiz bile var mı?"

Başımı salladım. "Biraz kırık ve biraz bakıma ihtiyacı var. Olabilecek en iyi şekilde onarılması için biraz zaman gerekiyor, yani en azından duvarlar hâlâ ayakta."

"Ya dayanamazlarsa?" diyor sessizce ve artık evlerden bahsetmediğini .

"O zaman başkalarının onları tutmasına yardım edebilirsin, tek yapman gereken sormak." Onu kendime doğru çektim. "Arbiel yapamaz. Her zaman."

O da bana sarıldı. "Arbiel canna."

OceanofPDF.com

FORTY SEVEN

RHEA

İçeri girer girmez, Josh ve Kade arkamızda yürürken, Darius yanımda, evime giden patikadan yukarı çıkıyoruz.

"Burayı artık nasıl ev gibi hissettireceğimi bilemiyorum," diyorum Darius'a, artık değiştirilmiş olan pencerelere bakarak. "Bunu sen mi yaptın?" Kade ve Josh içeri girmek için etrafımızdan dolanırken ona soruyorum.

Buraya son geldiğimde her şey darmadağın ve kırık döküktü.

Darius sırtıma doğru ilerliyor ve kollarını belime doluyor, çenesini başıma yaslıyor. "Biraz normale dönmeni istedim. Kendi ev."

Kalbim çırpınıyor. Her şeyin bir daha asla basit olacağını düşünmesem de, bunu benim için yaptı.

"Başka ne yaptın?" Kollarında dönüp ona bakarak merak ediyorum. Darius tek bir şey yapacak bir tip değil ve bunu sonraki sözleriyle kanıtlıyor.

Elini gevşek saçlarımın arasında gezdiriyor, sonra uçlarıyla oynuyor. "Tüm kulübelerdeki kırık dökük mobilyaları temizledik. Kapıları ve pencereleri tamir ettik, hatta toplantı için banklar yapmaya başladık." Duraklıyor, gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. "Tüm mobilyaların değiştirildiğinden emin olduk. Yataklar, masalar, bunun gibi şeyler."

Ellerim göğsüne doğru kayıyor ve burun delikleri açılıyor. "Burada güvende miyiz?" "Eridian'ın her yerinde adamlarım var, koruma kristalleri yerleştirildi. Biz de olabildiğimiz kadar güvende olacağız."

"Burada olduğumuzu bilen var mı?"

Başını sallıyor. "Sadece bilgilendirilmesi gerekenler."

Başımı sallıyorum, boynunda teninin sıcaklığını hissediyorum. Oradaki izi okşuyorum ve titremesini engellemeye çalıştığını ama başaramadığını görüyorum. Gülümsüyorum.

"Tuhaf bir şey var, küçük kurt," diye gürlüyor ve kendisine yaslanmam için çekiyor.

"Şey yok." Geri çekiliyorum ve eve gidiyorum. Ne kadar uzun sürerse sürsün.

Bu kez içeri girdiğimde, neredeyse yıkılmadan önce olduğu gibi görünüyor. Oturma odasına kanepeler, arka tarafa kitap rafları yerleştirilmiş. Yemek odasına girdiğimde durup masayı inceliyorum.

Josh ve Kade etrafında otururken gözlerim ona sabitleniyor.

"Yapabileceğimin en iyisi buydu," diyor Darius arkamdan, ben ona doğru ilerlerken, parmaklarım üstte geziniyor.

Kade'in yerine baktığını görüyorum, eli Cassie'yle birlikte yaptıkları işaretleri ovuşturuyor ve bu masanın tam olarak bizim yaptığımız masa olduğunu kanıtlıyor.

Ve yerime geldiğimde duruyorum.

Tüm vücudum binlerce güneşin sıcaklığıyla dolarken ahşabın oluklarını takip ediyor, oradaki harflerin üzerinden geçiyor.

R ve D.

Gözlerim son derece rahatsız görünen Darius'a kayıyor. Kollarını kavuşturmuş, masaya bakıyor ve sert bir yutkunmayla boğazı düğümleniyor.

"Şimdi nasılsın, Carzan?" Otururken soruyorum."

Omuz silkiyor. "Sanırım iyiyim. O gün... uçurumda her ne yaptıysan yardımı oldu."

Daha dik oturuyorum. "Öyle mi?"

"Evet. Axis'i sakinleştirdi ve her şeyi daha az bulanık hale getirdi, ama bazen eski anılar ortaya çıkar. Gerçek olanlar değil." Başını ovuştururken kaşları çatılıyor. "En azından ben gerçek olduklarını düşünmüyorum... Hayır, . Mecbur kalmadıkça kimseye zarar vermezsin."

Josh'a endişeyle bakıyorum. "Tabii ki Milal gerekmedikçe kimseye zarar vermez."

"Biliyorum," diyor Kade, koltuğunda geriye doğru çökerek. "Bazen her şey birbirine karışıyor ve benim de kafam karışıyor. Neyin doğru olup olmadığını bilemiyorum ve çok... çok sinirleniyorum." Utanmış gibi başını eğiyor ve ben de elini tutuyorum.

"Bunu atlatacağız, tamam mı?"

"Yapacağız," diye tekrarlıyor Josh. "Eğer kafanız karışırsa, gelin ve bizimle konuşun.

Biz buradayız. Anılarının gerçek olup olmadığından emin olabiliriz." "Tamam," diyor sessizce, ama ikna olmuş görünmüyor. "Ben dinleneceğim bir süreliğine." Ayağa kalkıyor ve sonra merdivenlerden yukarı çıktığını duyuyorum.

"O iyi olacak, Rhea. Sadece zamana ihtiyacı var," diyor Josh ayağa kalkarken. "Toplantıda akşam yemeği için hazırlık yapıyor olacağım."

Masaya bakıyorum, parmaklarım oraya kazınmış baş harflere gidiyor.

"Masamı mı kirlettin?" Darius'a baktığımda gözlerinin çoktan üzerimde olduğunu görüyorum.

"Bunu kalıcı hale getirdim."

Başımı eğiyorum. "Neyi kalıcı hale getirdin?"

"Bizi."

Ben ayağa kalkıp masanın etrafına gelene kadar birbirimize bakıyoruz. Hareketlerimi takip ediyor, vücudu inanılmaz derecede hareketsizleşiyor. Sinirlerim geriliyor ama bunun beni caydırmasına izin vermeyeceğim.

Bugün her şey çok yoğundu, ama masaya kazınmış o baş harfleri görmek beni uçuyormuşum gibi hissettiriyor ve ona borcumu ödemek istiyorum.

Her şeye rağmen, hafif bir esinti beni devirecekmiş gibi hissettiğimde o hep ayakta duruyor.

Önüne geldiğimde, yavaşça dizlerimin üzerine çökmeden önce bana sorgulayan bir bakış atıyor.

Gözleri kararıyor, göğsü kabarıyor. "Ne yapıyorsun, küçük kurt?"

Pantolonundaki şişkinliğe kokusu beni sararken tek kelime etmiyorum, edemiyorum.

Titrek ama sağlam parmaklarımla ellerim bağları çözüyor ve sonra aşağı çekiyor. Altına bir şey giymediği için sertleşmiş siki dışarı fırlıyor ve dışlerinin arasından tıslıyor, kolları artık iki yanında.

Ona bakıyorum, gözleri arzuyla parlıyor, bir eli saçlarımda, beni yönlendiriyor - ya da ben öne eğilip yalarken kendini.

Sadece küçük

bir tane.

Küçük bir tane.

Ancak onun tepkisi öyle değil.

İnliyor, kalçaları bir hırıltıyla öne doğru itilirken gözleri ağızıma kilitleniyor.

Teşekkür etmek istiyorum. Masayı baş harflerimizle işaretlemesine neyin sebep olduğunu sormak istiyorum.

Tüm bunları yapmak için neden çaba sarf ettiğini sormak istiyorum. Ama ben zaten biliyorum.

Onun evi benim yanımda, ben nereye gidersem o da oraya gider.

Gözlerimi ondan ayırmıyorum ve dudaklarımı ayırıyorum, dilimin üzerine sızarken onları sikinin başına sarıyorum. İniltisi alçak, arzu dolu ve anında ıslanıyorum.

Dizlerimin üzerinde olabilirim ama tüm güce sahip olan benim. Bana teslim ettiği güç.

Elimi onun dibine doluyorum ve eli saçlarımı okşuyor. "Aferin küçük kurt," diye övüyor. "Aynen böyle. Kendinden memnun musun? Masa mı?" Elimi hareket onu daha fazla ağzıma alarak inliyorum.

Onu daha derine götürdüğümde inliyor ve ondan mırıltılı *sikiş* beni kıvrandırıyor.

"Sikimi emmekten ıslandın mı?" diye soruyor, kalçalarını hafifçe öne doğru iterek. Ama içindeki gerilimi hissedebiliyorum, gevşemek, içime girerken ağzımı kullanmak istiyor. Ama yapmıyor ve beni incitmekten korktuğu için yapacağını da hiç sanmıyorum.

Sadece daha derine düşmemi sağlıyor. Çiçekler.

Benim evim.

Onun kurdu.

Bana ve sadece bana olan bağlılığı.

Yere dehşete kapılıyorum, ama düşünüyorum - hayır, beni dipte yakalayacağını *biliyorum*. Çünkü sabırla beklediği şey buydu.

Bana karşı her zaman sabrı olmadığını söylerdi ama bu konuda sabrı var.

Diğer elimi kalçasında gezdiriyorum, cevap olarak başımı sallarken oradaki kasların gerildiğini hissediyorum. Onun için sıırılsıklam oldum.

Ona muhtaç.

Taşaklarına ulaşp avucumun içinde yuvarlıyorum ve tıslıyor, beni sikinden çekerken parmakları saçlarımı sıkıyor.

Beni kaldırıp masanın üzerine eğdiğinde sızlanıyorum, onu daha fazla tatmak , ama sonra pantolonum ayak bileklerimden aşağı iniyor ve o orada, beni dolduruyor, bana sahip oluyor, beni kokluyor.

"Boğazından aşağı boşalmak istediğim kadar, küçük kurt, o dudakları etrafımda germek istediğim kadar, öğürdüğünü ve sikimin üzerine salyalarını akıttığını hissetmek istiyorum."

Elleri kalçalarımnda, ben inlerken ellerini kalçalarımna bastırıyor.
İçimde zevk birikiyordu. "Seni sikerken, seni sikime boşaltırken o oymaya bakmanı istiyorum."

Gözlerim doldu. "Darius," diye inliyorum.

"Kukunun çırpındığını hissedebiliyorum, dudaklarında benim adımla gel." Baş harflerimize bakarken, tam da bunu yapıyorum.

Toplantıya doğru yürürken Darius'un elini tutuyorum. Aradaki boyut farkına bakıp sıkıyorum ve kar tanelerinin düşmesini izliyorum. Hava şu anda bunu yapmak için çok soğuk ama daha iyi bir zaman düşünemiyorum.

Yaklaştığımızda ateşin üzerinde fokurdayan bir tencere görüyorum ve Colhelm'den getirdiklerimin koşuşturduğunu görüyorum.

"Zahariss'in Varisi," diye sesleniyor Mivera ve koşarak geliyor. "Döndün mü?"

Başımı sallıyorum, yanaklarının kızarmasına hafifçe gülümsüyorum.

"Öyleyim, herkes iyi mi?" "Elitler sayesinde harikayız. Alfa Darius bize çok yardımcı oldu."

Aşağıya bakıyor, Darius'a çizmeli ayağı yerdeki toprakla oynuyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Sevindim," diyorum yavaşça. "Burada mı kalıyorsun yoksa Colhelm'e geri mi dönüyorsun?"

"çoğu Colhelm'e gidecek, ben ailemle birlikte burada kalıyorum ve sanırım birkaç kişi daha şimdilik burada. Yardımınız ve sığınağınız için çok minnettarız." Bir kez daha baktı, yanaklarında daha fazla kızarıklık vardı ve ben derin bir nefes aldım.

"Kalabilirsiniz ama Mivera..." "Evet?" diyor usulca, ellerini önünde kavuşturmuş.

"Darius'a böyle bakmaya devam edersen, boğazını yırtarım."

Bana göz kırpmıyor ve sonra gülüyor, ama ben karşılık vermeyince kısa süre sonra gülmesi kesiliyor. "Sen... sen şaka yapmıyorsun."

"Kesinlikle hayır."

Gözlerinde bir soruyla Darius'a bakıyor. "Benim küçük kurdum böyle bir şey hakkında şaka yapmaz," diyor ona, sesinde beni gururlandıran bir gururla.

Sertçe yutkunuyor ve sonra başını sallıyor. "Anlıyorum. Saygısızlık istememiştim." Dizlerinin üzerine çökmek istedi ama ben kolunu tuttum.

"Buna gerek yok ve öyle olmadığını biliyorum ama sadece bilmeni istedim. Tamam mı?"

"Elbette," diyor. "Yahninin hazır olup olmadığına baksam iyi olacak." Darius kıkırdayarak arkama geçerken o da tencereye doğru koşuyor. "Sanırım onu korkuttun."

"Ben istemedim..."

Kolları beni sarıyor. "Başkalarının bana bakmasından hoşlanmıyor musun, küçük kurt?"

"Sen benimsin," diye homurdanıyorum ve sonra derin bir nefes alıyorum.

"Öyleyim," diye beni rahatlatıyor. "Ve şu anda beni çok zorluyorsun."

Elimi arkama götürüp ereksiyonunu sıkıyorum ve saçlarımda inlemesine neden oluyorum. "Bu da sadece benim."

"Senin" diyor, kalçalarını elime doğru daha fazla kaydırarak.

"Hadi biraz yemek yiyelim." Kollarından sıyrılıp toplantıya giriyorum, o ise sertleşmiş aletini doyurmadığım için bana küfrediyor.

"Bunun bedelini ödeyeceksin, küçük kurt" diye homurdanıyor ve diğerleri de aynısını yaparken oturuyor.

Seçkinler, sürüm ve köylülerle birlikte burada. Kade oturuyor Josh, Seb, Taylor, Hudson ve Colten başka bir bankta otururken, benim yanımda bir oturuyorlar. Anna, Zaide'nin yanında, üzerinde daha fazla Elit'in oturduğu bankta oturuyor.

Darius bana bir kase güveç uzattığında, kendi yemeğime başlamadan önce herkesin yemeye başlamasını bekliyorum.

Keşke sürümün geri kalanı da burada olsaydı.

Beni dürttüğünde Darius'a bakıyorum. "Sen yemeğini yedikten sonra gideceğiz." Başımı sallayarak teşekkür ediyorum, ona daha da yaslanıyorum. Onları eve getirmenin de zamanı geldi.

FORTY EIGHT

RHEA

Darius'a yan gözle bakarak Witches Rest'in sisine bakıyorum. "Hâlâ yıkacak mısın?"

Homurdanıyor. "Sana ulaşmak için bunu yapardım."

"Tabii ki yapardın."

"Bana inanmıyor musun?" diye kuşkuyla sorar.

"Oh, biliyorum. Bence o zamana kadar taşakların haşlanmış olurdu." "Haklı olurdun, çocuğum," diyor Belldame, yatak odasından çıkıp sis ve ben ona doğru koşuyoruz. "Seni kısa bir süre önce gördüm," diye gülüyor.

Onu daha sert sıkıyorum. "Biliyorum." Sırtımı sıvazlıyor ve sonra elini Anna'ya uzatıyor.

"Gel torunum." Anna gülümseyerek onun yanına gider, kızıl saçları bugün dökülmüştür.

Bizi karşılayan ve bana sürümden bahseden Belldame ile sisin içinde yürüyoruz.

"Beklenebileceği kadar iyi durumdalar," diyor bana. "Yaralı olanları iyileştirdik, şimdi tek ihtiyaçları olan iyi bir dinlenme ve zaman."

"Yaralı mı?" Zihnimin ön saflarında endişeyle soruyorum.

Belldame başını sallar. "Evet, çocuğum. Ellerimizle ancak bu kadarını iyileştirebilsek de zihni iyileştiremeyiz."

Başımı sallayarak onaylıyorum ve ediyorum, sinirlerim tepeme çıkıyor. Darius'u arkamda bir güç feneri gibi hissediyorum.

Bu çok komik çünkü onun ne kadar büyük bir tehdit olduğunu bildiğim için hiçbir zaman arkamda olmasını istemedim, şimdi ise o benim her zaman koruyucum, beni izliyor.

Tanıdık bir köprüye çıkıyoruz ve nefesim boğazımda düğümleniyor.

Sürüm diğer tarafta duruyor, izliyor, bekliyor.

Hiç vakit kaybetmeden onlara koşuyoruz.

Katy'yi küçük Oscar'la birlikte kucaklıyorum, Josh ve diğerleri de aynısını yanağımı onlarınkine sürüyorum.

"Alfa," diye ağılıyor Leah ve ben eğilip onu kucaklıyorum.

"Seni özledim," fısıldıyorum saçlarına, gözlerinde yaşlar biriken annesine bakıyorum.

Kucaklaşarak ve tekrar birlikte olduğumuz gerçeğinin tadını çıkararak zaman geçiriyoruz. Çilemizi atlattık. Elitlerin bu ana müdahale etmek istemeyerek geride durduklarını fark ediyorum.

Darius bana aramızdaki şeylerin değiştiğini bildiklerini ve uzakta olduklarından beri olanlar hakkında bilgilendirildiklerini söylemişti.

En son Sybill'in yanına vardığımda onu tutup kendime doğru çektim. "Seni görmek çok ."

"Öyle, Alfa," diyor yanağını yanağıma dayayarak. "Hepimizin öldüğünü sanmıştım." Sesindeki dehşet ona daha sıkı sarılmama neden oluyor.

Tek istediğimin kısa sarılmalar olduğu bir zamanı hatırlıyorum, ama şimdi hepsine olabildiğince uzun ve sıkı .

Ellerini aramızda tutarak geri çekiliyorum. "İyi misin?"

Omuz silkiyor. "Olabildiğimiz kadar," diye yanıtlıyor ve diğerleri başlarını sallıyor. "O gün geldiğiniz için çok minnettarız... Onlar... onlar da bizi o canavarlara teslim ettiler."

Düşündükçe ürperiyorum. "Tanrılara şükürler olsun ki artık güvendesiniz." Grubun etrafına bakıyorum. "Sam nerede?" Sybill'in gözleri hüznle parlıyor.

"Belldame bize geleceğini söyledikten sonra seni bizimle beklemeye gelip gelmeyeceğini sordum ama sadece başını salladı." Kaşlarım çatıldı.

"Döndüğümüzden beri hiç konuşmadı."

Bunun üzerine kalbim sıkışıyor ve ne kadar yakın olduklarını bildiğim için otomatik olarak Kade'i arıyorum.

Onu yanımızda göremeyince dönüyorum ve Darius'un başını sağa doğru salladığını görüyorum. Baktım ve Kade'in geri çekildiğini gördüm ve onu takip etmeye gittim, ama

Darius'un başını sallaması beni durdurdu.

"Bırak onu çocuğum," diyor Belldame, yanımıza gelerek. "O da olması gereken yerde. Şimdi herkes gelsin, eve geri dönelim ve hepiniz birbirinize yetişin."

Sürüm dönüyor ve kendi aralarında konuşarak Belldame'i takip etmeye başlıyorlar. Taylor onları izlerken Seb hemen flört etmeye başlıyor. Hudson ve Colten arkadan geliyor, Colten Leah'nın küçük elini tutarken omuzları birbirine değiyor.

Elitlerle birlikte geride durup bir an için sürümü izliyorum, Jerrod'un Katy ve küçük elleri ona uzanan Oscar'ın yanında yürüdüğünü fark ediyorum. Katy Oscar'ı ona uzattığında çok şaşırmıyorum, Oscar uzun, kırmızı örgüsüyle oynarken nazikçe gülümsüyor.

"Küçük kurt?" Darius yanıma gelirken soruyor. Anna yanıma gelirken "Ben iyiyim," diye fısıldıyorum.

",," diyor, "Büyükanneyi çok bekletirsek postumuzu alır."

Elimi bırakmadan önce beni çeğiştirirken gülüyorum ve son bir kez Kade'in gittiği yöne bakıyorum.

O artık çocuk değil Rhea.

Kazıklar üzerine oturtulmuş evlerin arasından ve etrafından akan buz gibi nehirlerle bakarak yapılmış yollardan yürüyoruz. Çocuklar soğuk havada hala dışarıda oynuyor ve biz yanlarından geçerken Elitlere korku ve merakla bakıyorlar.

"Buraya daha önce gelmiş miydin?" Darius'a sordum.

yürümek için hamle yaparken ",," diyor. "Burada pek hoş karşılanmadım."

"Şaşırtıcı değil." Ona söylediğimde kaşlarını kaldırdı. "Halk için iyi şeyler yapma konusunda pek de iyi bir sicile sahip değilsiniz ve sadece Highers Tazılar."

"Elitlerin temsil ettiği şey bu değil, zaten olmak için yola çıktığımız şey de bu değil." "İnsanların size karşı olan hislerini değiştirebilirsiniz, bu sadece zaman alacaktır."

Ona güven veriyorum.

"Zamanımız emin değilim," diye iç geçiriyor.

"Onlara yapabileceğin iyilikleri göstereceksin; bundan hiç şüphem yok."

Uzun yıllar boyunca Highers ihalesinde oynadığı rol nedeniyle kendini suçlu hissettiğini biliyorum. O da diğerleri gibi gafil avlandı. Ancak onun gerçekte kim olduğunu görecekler ve zaman içinde Vrohkaria halkının rehberlik için ona başvuracağından hiç şüphem yok.

Belirli bir evin önünden geçerken Janette kapıdan çıkıyor, bir erkek de arkasından onu takip ediyor. O küçümseyerek erkeğin elini hızla tutarken onlara bakıyorum. Ortaklık gösterisi benim için kayıp değil.

"Nerelerdeydin?" Anna kız kardeşinin sorusu karşısında bir ses çıkarır başını sallayarak onun yanından geçer. "Ahh, gördüğüm kadarıyla suçlularla birliktesin. Henüz *hepsiyle* karşılaşmamış olmana şaşırdım."

Az önce Anna'ya fahişe mi dedi?

"Güvensizlik sana hiç yakışmıyor Janette. Daha iyisini yap," diye cevap verir Anna. Janette onun peşinden gider, adamı bırakır ve Anna'nın kolunu tutar. "Kendini özel bir şey sanıyorsun, oysa sen orospunun tekisin!" Janette onu iterek tükürür.

"Kocanı istemiyorum, hiçbir zaman da istemedim," diyor Anna, gözlerinde ateşle.

"Yıllar önce bana aşık olmuştu ve ben onu reddettim, bunu biliyorsun. Eğer kocanızın gözleri dalgınsa, belki de bu konuyu onunla konuşmalısınız."

Janette'in ona vurmasıyla bir tokat sesi duyulur.

Saçının arkasından tutup kendime doğru çekiyorum. "Yerinde olsam bunu bir daha yapmazdım," diye homurdanıyorum, büyüyle dolu kırmızı elini kaldıran Janette'e.

"Ve ben de bunu yapmazdım," diyor Darius, gücü anında onunkini .

Kocasının olması gereken erkek öne çıkar. "Sakin olalım. Tamam mı?"

"Bırak gitsin Rhea, bu kadar enerji harcamaya değmez," diyor Anna, Janette dik durup saçlarını düzleştirerek bana bakarken isteksizce yapıyorum.

"Hepiniz kuduzsunuz. Büyükannem neden köpeklerin içeri girmesine izin veriyor, asla bilemeyeceğim." "Dur Janette," diyor erkek, onu ikna etmeye çalışarak ama Janette'in

Hiçbirini.

"Onu mu savunuyorsun, Jake?" Yüzünü öfke kaplamış bir halde ona sorar. "Onunla birlikte olmak istiyor musun?!"

"Tabii ki hayır."

Anna, "Gidelim," der ve kız kardeşi ile Jake tartışırken yola devam eder.

Ya da daha fazlası, adam onu yatıştırmaya çalışırken kadın tartışır.

Zaide ve Leo önden yürürler ve Jake Janette'i eve doğru çekmeye çalıştığında Janette onu iter ve Zaide'ye çarpar. Zaide hiçbir uyarıda bulunmadan Janette'in bacaklarını altından çeker ve hiçbir şey olmamış gibi yürümeye devam eder.

Janette yerde çığlık atarken ağzımı bir kahkaha ile kapatana kadar bir an için afallamış bir şekilde bakıyorum.

Anna dönüp bir an kız kardeşinden Zaide'ye bakar ve sonra devam eder. Damian onun üzerine yürürken "Acımasız," diyor. "Belki daha nazik olabilirsin, değil mi?" "Kapa çeneni, *köpek*," diye şaka yapıyor Zaide. "Pft, belki de sen ümitsiz vakasın," diye alay ediyor Damian. Diğerlerini takip ederken Darius elimi tutuyor ve çığlık atan Janette'i arkamızda bırakıyoruz.

Büyüsü ellerimizi sararken ona "Ondan hoşlanmıyorum," diyorum. Kendi ellerimi onunkilere katılması için çağırıyorum.

"Cadının kocasını istediğini düşünüyor."

"Kesinlikle bir kini var ama gözlerindeki nefreti gördüm. Anna'yı gerçekten incitebilir."

Darius homurdanıyor. "Ona göz kulak olan kişi varken yeterince yaklaşamaz."

"Kim?"

Darius kıkırdıyor, ama olduğu yerde durup başını eğiyor. Gözleri odaksızlaşıyor ve kardeşleriyle konuştuğunu anlıyorum. Çenesi kıkırdıyor, içinden bir gümbürtü geliyor. Birden gözlerini kırıştırıyor ve sonra bana bakıyor. "Ne oldu?" diye soruyorum.

"Halka açık bir idam." Midem bulandı.

"Nerede?"

"Wolvorn." Midem bulanıyor.

"Asmak ne için?"

"Bilmiyorum ama gerek."

FORTY NINE

KADE

Sürümün birbirine sarılışını, gözyaşlarını ve burnunu çekişini izliyorum. Onlara gitmem, birkaçını kaybetmiş olsak da güvende oldukları için mutlu olduğumu söylemem gerektiğini biliyorum ama yapamıyorum.

Kendimi oranın bir parçasıymışım, oraya ait değilmişim gibi hissetmiyorum ki Josh ve Rhea'nın bunun saçma olduğunu düşüneceklerini biliyorum ama bunu açıklayamıyorum.

Yalnızlık etrafımı bir ip gibi sarıyor ve Axis içimde hareket ederken omuzlarım geriliyor, özgür olma dürtülerini kontrol edip edemeyeceğimi merak ediyorum.

Kalede bunu kontrol etmeyi bir şekilde öğrendim, başka seçeneğim yoktu, aksi takdirde sonuç acı ile bitecekti. Bir parçam vardiyadan sonra hala acı olabileceğini düşünüyor ama mantıklı tarafım geliyor. Artık o yerde olmadığımızı biliyorum.

Sürüm rahatladığını ifade etmeye devam ederken, bir zamanlar düşmanımız olan Elitlerle birlikte burada durduğumu fark ediyorum.

Her şeyin değiştiğini biliyorum, aslında çok şey değişti, ama bu topraklardaki en iyi savaşçılar olan erkeklerle birlikte olmak beni biraz gergin hissettiriyor.

Kendimi yetersiz hissediyorum.

Bir kanat çırpıntısı gözüme çarpıyor ve başımı çevirip inanamayarak göz ... hayır... az önce gümüş bir kanat gördüğümü *biliyorum*.

Gruptan ayrılarak patikadan uzaklaşıyorum ve gümüş rengi bir anlık görüntünün peşinden gidiyorum. Kimse beni durdurmuyor, kimsenin artık onlarla olmadığımı fark ettiğini bile sanmıyorum ve hüznün etrafımı sarıyor, ama yine de bir ağacın etrafında dönüp gümüş kelebeği gördüğümde önüme odaklanıyorum.

Yani hayal .

Bir an için havada asılı kalışını izledim ve ben izlerken onun da beni izlediğini
o. hissettim.

Burada ne işi var?

Eridian'da takip ettim ve sonra kayboldu.

Bir aşağı bir yukarı uçuyor ve tekrar hareket ediyor, bu sefer biraz daha hızlı.

Elime alıyorum.

Takip ederken, köklerin üzerinden geçerken, buralardaki bazı bölgelerdeki bataklık suya dikkat ederken, sanırım ana köyden uzaklaştıkça hızlanıyorum.

Kelebek, etrafına mor çiçekler sarılmış ağaçların arasından biraz daha yüksekte uçuyor ve ben onu göremeyince biraz panikliyorum.

Tam gaz koşmaya başlıyorum, ayaklarım yere çarparken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, içimden bir tür çaresizlik akıyor.

Kelebek tekrar görüş alanıma akan bir nehrin yanındaki başka bir patikada buluyorum kendimi. Şimdi göğüs hizasında ve ona o kadar odaklanmışım ki bir köprüye yaklaştığımızı fark etmiyorum.

Ya da üzerindeki figür.

Ona çarpmadan önce duruyorum, kelebek nefesimi tutuyorum. Köprü'nün üzerinden aşağıya bakan ve sadece suya odaklanmış olan figüre doğru giderken ona bakıyorum. Tahta köprüye ilk adımı atıyorum.

Figürün kafası önüme kalbim göğsümde neredeyse acıyla çarpıyor.

Kehribar rengi gözler benimkilerle birleştiğinde donup kalıyorum, o kadar hüznü ve uzak ki kalbime keskin bir sızı saplanıyor.

Kelebek başının üzerinde geziniyor ve o buna hiçbir tepki vermiyor.

Görüyor mu ki?

Birbirimize bakıyoruz, birbirimizi son gördüğümüzden beri ikimizdeki farkı fark ediyoruz.

Uyuduktan sonra onu yatakta bıraktığımdan beri.

Bana ilk utangaç gülümseyişini, Axis'e tutunma şeklini, kahkahasını, bana bakma şeklini hatırlıyorum.

Beni gördüğünde hep yanıma koşardı. Acı başıma yayılıyor ama onlara odaklanmaya çalışıyorum, doğru olup olmadıklarını anlamaya çalışıyorum ama Öyle olduklarını biliyorum. Hissedebiliyorum.

Ama şimdi bana doğru koşmuyor ve kelebek kayboluyor.

Ona doğru bir adım atıyorum ve bir anlık tereddütten sonra o da aynısını yapıyor.

Sanki bir şey söyleyecekmiş ama gibi bir nefes kaçıyor. Bir nefes alıyorum, sonra iki.

Eğer o yapamazsa, ben onun yerine yaparım. Sanırım yapabilecek tek kişi benim. "Merhaba Winglet."

OceanofPDF.com

FIFTY

DARIUS

Rhea ve ben Leo'yla birlikte içeri giriyor, kalabalıkta dikkat çekmemek için diğerlerini geride bırakıyoruz. Dönüp Rhea'nın kapüşonunun maskesi yerinde, ben saklandığından emin olana kadar sabırla bekliyorum.

Yüzümün kapalı olduğundan emin olduktan sonra elini tutuyorum, bu hareket artık çok tanıdık geliyor, her zaman avucunun benimkine değmesini istiyorum.

Wolvorn Kalesi'nin hemen dışında toplanmış olan büyük kalabalığın arasından geçerek merkeze doğru ilerliyoruz. Bu şekilde karışmak daha kolay olacak.

Rhea sıkıntılı bir ses çıkarıyor ve onu önümde tutup gücümün bir kısmının onu rahatlatmasına izin veriyorum. Yüksek Charles, Yüksek Gardiyan ya da Edward mı demeliydim, Alfa Christopher'dan başkası siperlerde yürürken Rhea ağır ağır göğsüme yaslanıyor ve vücudu titriyor.

Rhea geriliyor ve ben omzunu ovarak onu rahatlatmaya çalışırken öfke içime yerleşiyor.

"Beni nerede istiyorsun?" diye soruyor Leo bağlantıda.

"Arkada, tüm bölgeyi görebilecek bir yerde durun."

Charles'ı burada görmek, oraya fırlayıp kafasını omuzlarından koparmak istememe neden oluyor ama bunu biliyorum. Muhafızlar duvarlara dizilmiş, okçular herhangi bir rahatsızlığa karşı hazır bekliyorlar.

Edward ayaklarını sürüyerek yürüyor ve ben Rhea'nın taptığı erkeğe bakıyorum. Ona ihanet etmiş olabilir ve ben bunun için onun kalbini istiyorum çünkü onun hakkında konuşma şekli bir kızın ebeveynine nasıl davranacağına yakın.

Ben onu umursamıyorum ama o umursuyor ve önemli olan da bu.

"Vrohkaria halkı, kapsamlı bir soruşturmanın ardından Topraklar'ın dört bir yanına dağıtılan o iğrenç posterlerin suçlularını ettik." Charles'ın sesi çınlarken Rhea bana daha çok sarıldı.

Bağırmaya başladıklarında kalabalığa bakıyorum. Bazıları ona inanmıyor; bazıları ona katılıyor ve bazıları da sadece haydutlardan kurtulmak için yalvarıyor.

Ön taraftaki muhafızlar onları kapılardan uzak tutarken hepsini görmezden geliyor. Kahrolası korkak.

"Onu şimdi öldürebilir miyiz?" Rhea nefesinin altında bana söylüyor.

"Ona yaklaşabileceğimizi bile sanmıyorum. Ayrıca, Edward bir Yüksek olduğu için onu korumaya meyilli olacaktır. Aralarındaki bağ bunu gerektirecektir. Onunla dövüşmek istiyor musun?"

Omuzları cevap olarak çöküyor.

Doğrusu, Charles'la savaşmaya henüz hazır olduğumuzu sanmıyorum. Önce teker teker halletmemiz gereken başka Higher'lar var. Biz yaptıkça Charles zayıflayacak ve kazanabilmek için elimizden gelen en iyi şansa ihtiyacımız var.

Bu yüzden her ne kadar onu ölüme götürmek istesem de, anonimliğimizin izin verdiği ölçüde sabırlı olmalıyız.

Alfa Christopher kalabalığı yatıştırmak için elini kaldırır. "Bu idamı, suç işleyenlerin nerede olsunlar cezalandırılacaklarını, yaptıklarının yanlarına kâr kalmayacağını göstermek için yapıyoruz."

"Daha çok kale kapılarını açmak ve başkalarının içeri girip kalması riskini almak istemiyorlar gibi," diye mırıldanıyorum Rhea'nın kulağına. sallıyor, eli yan tarafımı kavramak için geri geliyor.

"Bu erkeklerin evlerinin altındaki sandıklarda çok sayıda poster yığını olduğu tespit edildi," diye devam ediyor Charles. "Ve sorgulandıktan sonra, sonunda bana ve Yüce'lere karşı isyan etme suçlarını kabul ettiler. Sizi koruyanlar!" Üç erkek siperlerin üzerine getirildi. Elleri arkadan bağlanmış ve ağızları bezle kapatılmıştı.

Konuşmalarına izin vermemeleri çok tipik.

"Darius," diye mırıldanıyor Rhea ve ben onu daha iyi duyabilmek için eğiliyorum. "Dört ilmik varken neden sadece üç erkek var?" Başımı kaldırıp bakıyorum ve haklı olduğumu görüyorum.

Dört tanesi taştan aşağı sarkıyor, hazır ve bekliyor. Sadece üç erkek varken neden dört olsun ki?

"Onlara yardım etmeliyiz," diye mırıldanıyor, vücudu kaskatı kesilmiş.
"İkimiz de onların yapmadığını biliyoruz."

Biliyorum, ama sadece biz varız, onlara yardım etmek için hiçbir şey yapma şansımız yok. "Bu çok tehlikeli, küçük kurt. Bu bir risk ve onlara daha fazla zarar verebiliriz.

iyiden de öte," diyorum sessizce. Belki de onu buraya getirmek iyi bir fikir değildi. Burada durup izlediği için kendini suçlu hissedecek, biliyorum.

"Hiçbir şey yapamayız," diye tıslıyor bana.

Hay sikeyim.

"Toprakların dört bir yanına yayılan iğrenç iftiralar nedeniyle, bu erkekler halk arasında öfke ve paniğe yol açmış, bu da çok sayıda Kavgalar ve birçoğu ölüme terk edildi. Yaptıklarıyla kendi ölümlerine sebep oldular," diye gürlüyor Charles.

"Ve bu, Yüce'lere karşı ihanetlerini hesaba katmadan önceydi," diye ekliyor Alfa Christopher.

Edward hiçbir şey söylemiyor, üç erkeğin Highers'ın muhafızları tarafından ilimlere izlerken gözleri üzgün. Çırpınıyorlar, tabii ki çırpınıyorlar, ölmek üzereler ve ön sırada bir kadın çılglık atıyor.

Dilencilik.

Eşinin yavrusu olduğu için ağlıyor.

Dişlerimi gıcırdatıyorum ve Rhea'nın omuzları titriyor.

"Bu hainler sadece hayatlarını kaybetmekle kalmayacaklar, aynı zamanda Bu hain eylemleri gerçekleştirdikleri ev." Bir yönü işaret ediyor ve hepimiz dönüp uzakta beliren dumanı izliyoruz. "Bu suçlara müsamaha gösterilmeyeceğini hatırlatmak için yanacak!"

Rhea yıkılmış gibi bir ses çıkarıyor, onu kollarımın arasına kendime çekiyorum. "Seyretme, küçük kurt." Elim başının arkasına gidiyor. beni sıkıca kavırıyor.

Onu kesinlikle buraya getirmemeliydim; onu reddetmeliydim. Ama yine kendi başına kaçmasından korkuyordum.

Cebimden liman taşını çıkarmaya gidiyorum ama Charles'ın bir sonraki sözleri sanki doğrudan bizimle konuşuyormuş gibi yüzümüze çarpıyor.

"Ayrıca bir hainimiz daha var." Edward öne doğru itilirken Rhea dönüyor ve bir nefes nefese kalıyor.

Diğerleri gibi boynuna bir ilmik geçirilir ve aşağıdaki kalabalığa bakar. Karşı bile koymuyor. Yine de Rhea'yı gördüğü anı biliyorum. Gözleri açılıyor, gözlerini indirmeden önce çenesi sertleşiyor.

Bir kuş gıcırıyor ve ikimiz de yukarı bakınca Illium'un yukarıda daireler çizdiğini ve ona bakarken ciyakladığını görüyoruz.

"Hayır," diyor Rhea. Sessiz ama yıkım dolu.

O kadar hızlı hareket ediyor ki parmaklarımın arasından kayıp gidiyor ve mırıldandığım bir lanetle kalabalığın içinde onu takip ediyorum.

"Küçük kurt, siktir!" İnsanları iterek yoldan çekiyorum ve bu Charles'ın çatık kaşlarla kalabalığa bakmasına neden oluyor.

"Sessiz olun," diye bağırırken yanlarından geçerken biri bana yumruk attı. Hızla dönüp ona vuruyorum ve onu diğerlerine çarptırıyorum ve bu tam bir yumruk kavgası başlatıyor.

İnsanlar itişip kakışmaya başlıyor, ilerideki muhafızların onları sakinleştirmeye çalıştığını duyarken kan dökülüyor.

"Evimde bana saygısızlık edemezsin!" Charles öfkeleniyor ve sonra içimizden bir şimşek dalgası geçiyormuş gibi hissediyoruz.

Dişlerimi sıkarak Rhea'nın pelerininin arkasından tutup onu kendime doğru çekmeyi başarıyorum.

İçime yayılan acı verici akımı hissederken ona "Dur," diyorum.

"Görüleceksin-"

Onu kendime doğru çevirdiğimde sulu, mavi gözleri bana bakıyor, soluk soluğa aldığı nefesler soğuk havada görülüyor. Gözlerindeki keder karşısında omuzlarım çöküyor. "Hep bu lanet olası gözler," diyorum ona, Higher Charles İnsanların uslu durması için. "Tamam, küçük kurt."

"Eğer bir dakika içinde sessiz olmazsam, sen de hainler asılacak!" Charles kükrüyor. Kalabalık sessizleşiyor, ancak gözlerini fark ediyorum. Bazıları korkulu, bazıları öfke dolu.

Muhafızlar erkeklerin ve Edward'ın arkasına geçerek onları alçak duvarlardaki bir yuvaya taşıyor.

Charles kalabalığa Edward'ın birçok ay döngüsü boyunca kişisel çıkarları için Higher'lara karşı nasıl çalıştığını anlatır. Onun nasıl Posterlerle ilgili her şeyi organize etti ve birçok ölüme neden oldu ve yolu boyunca aldatıcılar ve isyancılar topladı.

"İçimizden birinin bize ihanet ettiğini bilmek çok büyük bir hayal kırıklığı. Bu, kiminle çalıştığınızı bilmeyebileceğinizi bir kez daha kanıtlıyor." Charles sahte bir üzüntüyle söylüyor. Yıllar içinde sempati kazanmaya çalıştığını öğrendiğim biri.

Rhea'nın omuzları daha da titriyor, gözlerinde çaresizlik var ama erkekler birdenbire sınırların ötesine itilince kısa sürede genişliyor.

Ve cesetler atılıyor.

"Bu hepinize bir ders olsun!" Erkeklerin hepsi boğulurken, yüzleri morarırken Charles ilan eder.

"Leo, ok!"

Rhea döner, ellerini uzatır ve sihri onlardan fışkırır. İnsanlar büyüü görüncce çığlık atıp yollarından fırlıyor ve güç topu tam kapının önündeki muhafızlara, onların üzerindeki asılı adamlara çarptığında kalabalık soluk soluğa kalıyor.

Tahta parçalanıp kırılıyor ve insanlar çığlık atarken her şey bir oluyor.

Ve kaos başlar.

İki muhafız siperlerden düşer ve Christopher ve Charles da dahil olmak üzere çoğu sürpriz etkiyle devrilir.

Leo'nun nişanı doğrudu ve birkaç dakika içinde oklar dört ipi de kesti ve asılan adamlar düştü. Gücümü çağırıyorum, kalabalığın etrafında ve kenarlardaki muhafızlara doğru dolaşmasına izin veriyorum.

Charles öfkeyle bağırırken ben de Rhea'yla birlikte ileri atılıyorum. İnsanlar muhafızlarla savaşırken Leo onlara ve siperdeki muhafızlara doğru ok atıyor.

Sonunda kapıdan geriye kalanların önüne gelene kadar insanları itip kakarak yollarından çekiyorum, insanlar içeri girmek için asılmış erkeklerin üzerine çullanıyor. Rhea bir muhafızın yüzüne vuruyor, ben de bir başkasını yakalayıp kalabalığın içine atıyorum. Bir sonraki anda büyümü bir çiviye dönüştürüyorum ve Rhea Edward'a doğru koşarken başka bir muhafızı boynundan bıçaklıyorum, boynundaki ipi kesiyor ve sonra aynı şeyi erkeklere yapıyorum.

bir bariyer oluşturarak insanların onu ezmesini .

"Gitmemiz gerek kardeşim," diyor Leo, "Saldırı yapmaya hazırlar."

Yukarıdaki mazgala bakıyorum ve Christopher'ın duvarın üzerinden doğrudan bize baktığını görüyorum. Ardından kafasının ortasına bir ok saplanıyor ve sonra yere düşüyor. Çarpmanın etkisiyle vücudunun parçalanmasını izliyorum.

"Yüksek Lordunuza saldırmaya kim cüret eder!" Charles kükrüyor ve havada büyü çatırdarken ben Rhea'nın omzunu tutuyorum.

Edward'ın kolunu tutuyor ve ben de liman taşına dokunuyorum.

Ama gözlerim Charles'inkilere kilitleniyor, o da doğrudan bize bakıyor. Ve beni gördüğünü biliyorum.

Ve şimdi o da benim bir hain olduğumu biliyor.

Eridian'a indiğimde Rhea'yı Edward ve diğer erkeklerden uzaklaştırıyorum, o ise ormanda öksürüp sığıyor.

"Yanımda kal," diyorum ona ve ilk kez benimle bu konuda mücadele etmiyor. *"Vokheim'ı uyar, Charles artık onun pençesi olmadığını biliyor,"* diyorum bağlantıdan kardeşlerime.

Bunun sonuçlarına hazır değiliz, savaşmaya hazır değiliz ama başka seçeneğimiz de yok.

Beni kesinlikle gördü.

Gözlerinin genişlediğini ve sonra hızla öfkeye dönüştüğünü gördüm. Ve bununla ne yapacağı hakkında hiçbir fikrim yok.

Rhea'ya bakıyorum, ellerini kaldırıp üzerlerindeki kanı inceliyorum. Bu onun değil, o yüzden yumrukladığı gardiyana biraz zarar vermiş olmalı.

Hiçbir şey söylemiyor, sadece Edward'a acı ve umut karışımı bir duyguyla bakıyor.

Sırada Leo vardı, alnı ter içindeydi ve yayı elinde gevşekçe sallanıyordu.

"Bu ilginçti." Üç erkeğe bakmadan önce bir süre beni süzdü. İç geçiriyor, yayını omuzlarına koyuyor ve bir bıçakla onlara doğru gidiyor. Paniğe kapılıp kaçmaya çalışıyorlar. "Size zarar vermeyeceğim, ellerinizi çözeceğim."

O bunu yaparken hâlâ gergindiler, gözlerinde korkuyla bana ve Edward'a bakıyorlardı.

"Gel," diyor Leo, "Seni iyileştirelim ve sonra nereye gideceğine karar verelim."

Erkekler onu Eridian'a kadar takip ederken, Edward'ı oturur pozisyona gelmek için kendisiyle güreşirken izliyoruz.

Rhea'ya o da ona bakıyor, Illium onun yanında yere inip cıvıldarken tanıdık bir ciyıklama geliyor.

"Sen iyi misin?" Edward Rhea'ya soruyor ve o da başını sertçe sallıyor.

"Nightshade Sürüsü'ne gelmeni hiç istememiştim. Tehlikeliydi. Orada olduğumu nasıl bildiğinizi bilmiyorum ama Charles platforma çıkmadan bir dakika öncesine kadar hiçbir şey bilmiyordum, benim bir hain olduğumu biliyordu. Beni o posterleri dağıtırken yakaladığını söyledi ve..."

"Kristali sen mi yerleştirdin?" Rhea onun sözünü keserek söylüyor. Edward'ın kafası geriye doğru kalktı. "Ne?"

"Hafıza kristali, Illium'u bana vermesi ve sonra da bana karşı kullanması için mi gönderdin?"

Cevabını beklerken gerildim ve ne hakkında konuştuğunu o an anladım.

"Hayır, Rhea, Tanrılar hayır. Neden böyle düşündün ki!? Baktığının aynısı olduğunu bile bilmiyordum." Kaşlarını çatı, gözleri yalvarırcasına bakıyordu. "Sana verdiğim kristal, Kade'le bir gün nehirde yüzmeyi öğrendiğinizde kaydettiğiniz bir anıydı." Rhea bir şey söylemeyince devam eder. "Onu görmedin mi?"

Başını iki yana sallar. "Kristal gitmiş. Onu sadece Josh ve bana öğrettiğin rünlerle çekmeceme güvenle koydum. Eğer oraya sen koymadıysan, diğerlerine sen vermediysen, nasıl gitti?"

"Bilmiyorum." Gözleri ona inanması için yalvarıyordu. "Ben... Rhea, sen benim kızım gibisin... Ben asla..." Titrek bir nefes alıyor, başı öne eğik, Rhea'nın sertçe yutkunduğunu duyuyorum.

Ona gitmek, onu rahatlatmak istediğini biliyorum, karşılığında o da ona bir şeyler verecektir.

Ama benden başka kimsenin tesellisine ihtiyacı yok.

Onu kendime doğru çekiyorum, çenemi başının üzerine koyarken içgüdüsel olarak sırtını göğsüme yasladığı pozisyona getiriyorum. Kollarım beline dolanıyor, onu ön taraftaki herhangi bir tehlikeden koruyabildiğim gibi sırtını da koruyor.

"Aldus bana taşı Eridian dilinde verdi," dediğimde kaşları çatıldı ve küfretti.

"Ne!?" Rhea ellerini ön kolumu kavramak için kaldırarak soruyor.

"Bana rünleri öğreten oydu," dedi yüzü çökerek. "Yani taşı o almış olabilir," dedi Rhea yavaşça, omuzları rahatlatıcı bir an.

"Bilmiyorum, öyle olmalı, ama bir şey yerleştirmedim Rhea, yapmazdım..."

Rhea bir an ona bakıyor, sonra kollarımı sıkarak ilerliyor ve ben de onu bırakıyorum.

Ona inanıyor.

Ancak ben onu yakından takip ediyor olacağım.

Söyledikleri mantıklı ve geçmişte yaptıkları sadece Rhea ve diğerlerine yardım etmek içindi. Kalbinin hâlâ yerinde olmasının tek nedeni bu.

Rhea onun önüne düşüp ipi kesmek için arkasına uzanırken Edward onu kendine çekiyor, ona duyamadığım kelimeler mırıldanırken rahatlayarak gözlerini kapatıyor.

Sonra da "Benden şüphe etmenize neden olacak bir şey yaptıysam özür dilerim" der.

Rhea başını sallar. "Bunu yaptığım için özür dilerim. Sadece, her şey çok fazla."

Illium'un başını okşamak için uzanmadan önce "Sorun yok," diyor. Croneian mutlu bir şekilde ciyaklayarak etrafta zıplıyor. "Charles ona karşı yaptıklarımın haberdar. Bu ne kadar eskiye dayanıyor? Bilmiyorum ama... biliyor. Artık sana bu şekilde yardımcı olamam."

"Güvendesin, önemli olan tek şey bu," diyor Rhea ona tekrar sarılırken. Edward onun omzunun üzerinden bana bakıyor. İkimiz de güvende olmadığını biliyoruz.

İkisi de ayağa kalkarken Rhea'ya, "Hazırlanmamız gerek," diyorum.

"Neyi hazırlayayım?" Rhea'nın yüzünde bir şaşkınlık ifadesi ve bana hiçbir fikri olmadığını söylüyor.

"Charles beni gördü."

Gözleri büyüdü. "Emin misin?" Elleri kendine dolanıyor ve bu erkeğin ona hissettirdiklerinden nefret ediyorum.

"Eminim, küçük kurt."

"Şimdi ne yapacağız?"

"Olaclara hazır olun."

"Neymiş o?" diye soruyor küçük bir sesle. "Herhangi bir şey."

FIFTY ONE

RHEA

Sürüm etrafımda koşup oynarken, akşam yemeği için heyecanlanırken geyiği sürüklüyorum. Kurt formunda, kışkandığım bir şekilde ısırıyor ve oynuyorlar.

Runa onaylar.

Onlarla birlikte koşmanın nasıl bir olduğunu merak ediyorum. Tabii ki koşuyorum ama iki bacağın dört bacağına göre bir farkı olmalı.

Ancak Drax yanımda kalıyor ve Darius Elitlerle birlikteyken bana göz kulak oluyor. Küçük bir koşuya çıktı ama kısa süre sonra geri döndü.

"Başka bir bakıcıya ihtiyacım yok, biliyorsun," diyorum ona, geyiğin bacaklarını daha iyi çekmek için tutuşumu değiştirerek. "Bakıcın bu işi zaten iyi yapıyor."

Beni dürtüyor ama Runa onun dikkati karşısında daha dik otururken aldığım tek yanıt bu oluyor.

İlerideki çalılıklardan gelen bir hışırtı başımı eğmeme neden oldu, çünkü tanıdık bir kurt içeri giriyor. Drax'a ve sırtındaki küçük siyah alevlere korkuyla bakarak duraklıyorum.

Axis birkaç adım ilerliyor ama Drax ona doğru hamle yapınca duruyor. Ellerimden damlayan kanı görmezden gelerek geyiği bırakıyorum ve izliyorum. Kade'in ne kadar kontrolü olduğunu bilmiyorum, o konuşmayı yapmayı başaramadık ve buraya döndüğümüzden beri tüm zamanını Sam'le vakit geçirmek.

Axis, Drax yaklaştığında dişlerini gösteriyor ama Drax onu umursamıyor ve küçük bir yavruymuş gibi ona homurdanıyor. Axis bundan hoşlanmıyor, hırlıyor ve başını eğiyor.

Kahretsin.

Ama sonra, Drax ona doğru yürüdü ve burnunu ısırdı. Ben duraksıyorum ve Axis de ne olduğundan emin olamadan aynı şeyi yapıyor.

Kade'in geldiği anı görüyorum ve omuzlarım onun kontrolü ele geçirmesiyle rahatlıyor. Oturuyor ve değişim onu ele geçirmeden önce başını Drax'a doğru eğiyor.

Giyinik haldeyken, Kade'in kaydettiği ilerlemeyi bilmek rahatlatıcı ama aynı zamanda üzerinde yükselen büyük bir kurt varken daha savunmasız.

Yanlarına gidip bir elimi Drax'ın yanında gezdiriyorum ve sonra yüzümde tereddütlü bir gülümsemeyle Kade'in karşısına geçiyorum. "Hey, Carzan," diyorum yanağımı onunkine sürterek.

"Hey," diye mırıldanıyor, hâlâ Drax'a bakarak. "O büyük."

"Evet," diye kıkırdıyorum, dönüp ona da bakıyorum. "Gördüklerinin en büyüğü, değil mi?"

Başını sallıyor ve biz sessizleşirken Drax'ın boyu uzamış gibi görünüyor, sadece ona bakmamıza izin veriyor.

"Bana yardım etmek ister misin?" Başımı geyiğe doğru eğerek Kade'e soruyorum ve o da başını sallıyor. İkimiz de yardıma ihtiyacım olmadığını biliyoruz.

Kade geyiği kapıyor ve Drax arkamızda, ormanın içinden geçip toplantıya doğru yürüyoruz.

"Edward iyi mi?"

"Daha iyi," diyorum. Biraz zaman alacak ama iyi olacak. "Ve o benim... anılarıma yardım eden kişi mi?"

Bir nehre geldiğimizde bir an sessiz kaldım. Geyiği bırakmasını işaret ederek suya gidip oturuyoruz. Ben suyun dalgalanışını izlerken Drax bir yudum alıyor. Hava soğuk ama dayanılmaz değil.

"Gençken, başka hiçbir şeye benzemeyen kâbuslar görürdün. Ya da sanırım nasıl hissettirdiklerini biliyordum çünkü ben de yaşadım." Konuşurken ona bakmıyorum ama beni izlediğini biliyorum. "Seni incittiler Carzan, beni de incittiler." Sonra dönüp ona bakıyorum. "Onlar aileden ama orada sevgi yok... sıcaklık ve rahatlık yok. Bize verdikleri tek şey acı."

Kaşları çatıldı. "Ben... gerçekten hatırlamıyorum."

Başımı salladım. "Ben yaptım. Üzgün olduğumu ama . Edward'dan o gençlik yıllarını senden uzak tutmasını istedim ve Kade... o gece seni hiç bu kadar huzurlu uyurken görmemiştim." Elini uzattım ve parmaklarını sıktım. "Üç gün sonra ilk kez gülümsedin, bir gün sonra da güldün." Bu anıyı hatırlayınca usulca gülümsüyorum. "Josh ve benimle oynardın, sorular sorar ve topraklar hakkında bir şeyler öğrenirdin. Sen bir

Bu anılar engellendikten sonra tamamen farklı bir çocuk oldum... Bundan nasıl pişman ki?"

Suya bakıyor, derin düşüncelere dalmış.

Kabaca yutkunuyorum.

"Ben... Benim hakkımda söyledikleri şeyleri asla yapmadım Carzan... Asla yapamazdım." Başımı salladım. "Ben sadece seni korumak, sana hak ettiğin hayatı vermek istedim. Ve sonra bu diğerlerine de yayıldı. Başta bunu istemedim ama

Artık onlar benim seçilmiş ailem. Uzun süre boyunca tek yaptığın incitmek olduğunda güvenmek zordur."

"Canını çok yaktılar mı?" Başımı salladım.

Hiçbir şey söylemeyince kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve elimi çekiyorum ama elimi tutuyor, hâlâ bana bakmıyor ama elimi sıkıyor.

"Söylediklerini yaptığını sanmıyorum, sağlıklı düşündüğümde değil," diyor son sözleri sessizce. "Senin gibi bir annem olduğu için minnettarım." Bu sözlerle birlikte kaçmak isteyen hıçkırığımı tutmak zorunda kalıyorum. "Josh'a sahip olduğum için mutluyum. İkiniz de isteyebileceğim en iyi ebeveynlerdiniz. *Onları* ailem olarak görmüyorum. Biliyorum kafam karışabilir ve... öyle de görünebilir ama..." Sonra bana döndü. Gözleri söylenmemiş sözlerle dolu. "Sen Her zaman benim ailem olacaksın ve özür dilerim. Benimle her zaman için teşekkür ederim. Daha iyisini yapacağım."

Bir elimi kaldırıp başının arkasını okşuyorum. "Tek yapman gereken kendin olmak."

"Ya artık onun kim olduğunu bilmiyorsam," diye fısıldıyor bir sırmış gibi.

"O zaman sen bul." "Ya beğenmezsem?"

"Belki eskiden olduğunuzdan farklı olduğu için bundan hoşlanmıyorsunuz ve bu sorun değil. Onu sevmeyi öğrenebilirsiniz."

"Eskiden olduğunuzdan farklı mısınız?" Cevabım hızlıdır.

"Evet." Bunun üzerine kaşlarını çatıyor. Lesia tarlasında koşmayı düşünerek ona, "Ama anlar göz kırıyor," diyorum. "Bazen buluyorsun Sonsuza dek kaybolduğunu düşündüğünüz şeyleri ortaya çıkaran biri." "Peki ya yapamazlarsa?"

"Bunu kendiniz yaparsınız ama zorunda da değilsiniz. Bir zamanlar olduğunuz gibi olmak için kendinize çok fazla baskı yapmayın. Hayat sizi şekillendirir, durumlar sizi değiştirebilir, ancak yaptıklarınızla güce sahipsiniz. Ne yapacağınıza siz karar verebilirsiniz."

ve size sunulan yolu nasıl kullanacağınıza siz karar verebilirsiniz."

İç çekişi ağır, sanki içinde çok şey varmış da nasıl serbest bırakacağını bilemiyormuş gibi. "Kan bağıni tekrar yapabilir miyiz?" diye soruyor ve kelimelerimi boğmak için birkaç kez derin nefes almak zorunda kalıyorum.

"Elbette, Carzan. Yemekten sonra yapabilir miyiz?" Başını sallıyor ve ben de onun rahatlamasını kendi rahatlamam gibi hissediyorum. "Samantha nasıl?" Başını sallıyor. Anlayışla başımı sallıyorum. "Akşam yemeği için geri dönelim."

Ayağa kalkıp geyiği yolun geri kalanında sürüklüyoruz, Drax yine arkamızda. Toplanma yerine varmamız ve etin kesilip fokurdayan tencereye konması uzun sürmüyor.

"Bu yaramalı," diyor Josh, Kade'in yanına oturup saçlarını karıştırarak.

"Neredeyse normal hissettiriyor," diyor Colten, bankta arkasına yaslanıp Başını arkaya yatırıp gözlerini kapattı.

"Yani sadece bizimle mi?" Hudson onun yanına oturmuş, omuzları birbirine değerken soruyor. Colten cevap olarak homurdanıyor.

"Her zaman soyunabiliriz." Seb kaşlarını oynatırken hepimiz bakıyoruz.

"Ne? Eğlenceli olurdu."

"Kapa çeneni." Taylor kafasının arkasına vururken gülüyoruz.

"Hiç eğlenceli değilsiniz." Seb yine de gelip yere oturuyor ve hepimiz bir an için sadece... oluyoruz.

Bu bana Ölü Topraklar' gitmeden önce birlikte geçirdiğimiz zamanı, nasıl güldüğümüzü ve gökyüzüne nasıl baktığımızı hatırlatıyor.

Gerçi artık hepimizin üzerinde ağırlık var.

Güveç balonunu dinliyoruz ve Drax'ın uzaklaştığını fark ediyorum.

Muhtemelen Darius'a geri dönecek.

"Sarah iyi mi?" Colten soruyor.

"Babası öldüğü için üzerinden bir yük kalkmış gibi hissediyorum. Bir oktan daha fazlasını hak ediyordu ama bu topraklardan kurtulduğu için çok mutlu" diyor Josh. "Anna ile çok zaman geçiriyor ve yaraların tedavisine nasıl yardımcı olacağını öğreniyor. Kendi hayatının kurtulduğu gibi bir başkasının hayatını kurtarabilirse geri veriyormuş gibi hissediyor."

Taylor, "Bu, sahip olunması gereken iyi bir beceri," diyor.

Josh başını sallıyor, gözlerinde gurur var. "Bu işte de gerçekten çok iyi."

Seb bunun üzerine gülümsüyor ama gözlerinde saklı acıyı fark ediyorum ve acaba kaybettiği eşini mi düşünüyor diye merak ediyorum.

"Harika olacak," diye ekliyor Colten, gözleri Kade'e kayıyor. "Daha sonra antrenman yapmak ister misin?"

Kade bir an düşünür. "Kurtlar mı?" Colten

sırıttırıyor. "Evet amına koyayım."

Hudson iç çeker. "Ben nöbet tutarım."

Taylor onlara "Ben puanları sayacağım," der.

"Ekstra bir işaret fişeği için bıçak atacağım." Hepimiz omuz silkmış olan Seb'e bakıyoruz. "Asla tek bir rakiple dövüşmezsın."

Duraksıyoruz ve sonra hepimiz başımızı sallıyoruz. Haklı.

Katy geliyor ve saksıya biraz ot koyuyor. O ve birkaç kişi daha bahçeyle ilgileniyor ve kadarını kurtarıyorlar. Şimdiye kadar işe yaradı ve küçük çocuklar yardım ederken öğrenmeyi seviyorlar.

Daha sonra Sam ve Sybill gelir ve Kade ayağa kalkarak Sam'e doğru yürür ve başıyla bankı işaret eder. Sam oturduğunda Kade de onun yanına oturur ve Sybill Kade'e minnettar bir gülümseme verir.

Sürümün geri kalanı yavrularla birlikte sıraya giriyor ve bazı Elitler geldiğinde Darius'un onlarla birlikte olmadığını fark ediyorum. Leo'ya sorgulayan bir bakış attım.

"Bir süre kulübeye gitti," diyor başını kulübeye doğru sallayarak.

Kaşlarım çatıldı ve ayağa kalkarak evime doğru yol aldım. Benden bu kadar uzun süre uzak kalmak ona göre değil. Kollarında uyandığımdan beri yanımdan neredeyse hiç ayrılmadı, beni hep gözünün önünde tuttu, peki neden şimdi burada değil?

Kapıma geldiğimde iterek açıyorum ve onun yemek odasında olduğunu duyuyorum. İçeri girdiğimde, bıçakla bir tahta parçasına kaşlarını çatarak baktığını görüyorum. Bakışları ona odaklanmış, o kadar ki gözünü bile kırpmıyor.

Merakla başımı eğiyorum. "Sen iyi misin?" Diye soruyorum ve kafasını bana doğru kaldırıyor.

Burada olduğumu bile fark etmedi mi?

Endişeyle masaya doğru yürüdüm ve sanki saklıyormuş gibi elindeki odunu tuttuğunu fark ettim.

"Darius?"

Çenesi titriyor ve gözlerini benden kaçırıyor ama gözlerimdeki endişeyi görmüş olmalı ki yavaşça elini açıyor.

Yaklaşıyorum, masanın etrafından dolanıyorum ve yanına gelip avucunun içine bakıyorum.

"Ben senin gibi yapamıyorum," mırıldanıyor. "Sürekli daha fazla parça koparıyorum."

Bir sandalye çekip yanına oturuyorum ve sonra aklıma daha iyisi . Kolunu kaldırıyorum, bir bacağımlı kaldırırken onu hareket ettiriyorum. Ne yaptığımı anlayınca biraz geri çekiliyor ve bir kolunu belime dolayarak kucağına oturmama yardım ediyor.

Tahtayı tutup ters çeviriyorum, böylece o boynuma doğru nefes alırken elimin arkası avucunun içinde kalıyor. "Hiç de kötü olduğunu düşünmüyorum," diyorum bıçağı kaldırarak. "Sana gösterebilir miyim?"

Boynuma doğru başını sallıyor, eli tahtayı tutan elin etrafında kıvrılıyor ve sonra ona bıçağı üzerinde nasıl hareket ettirdiğimi gösteriyorum.

"Damarı takip etmeli, harekette takılma olmadığından emin olmalı ve tam olarak doğru açığı yakalamalısınız." Ben onu dikkatle dinlerken Ona birkaç kez gösterdim ve bıçağı uzattım. "Dene bakalım."

Tahtayı eline yerleştirirken, kendi elimi onun elinin arkasına koyuyorum ve hareketlerini gözden geçiriyorum, orada burada tavsiyelerde bulunuyorum.

"Seni yaparken gördüğümde kolay görünüyordu," diyor bıçağın kayışına çalışırken.

"Bunu yıllardır yapıyorum." Elinin arkasını tutarken gücümün parmak uçlarıma gelmesini sağlayarak ona yaslanıyorum. "Hâlâ iyi değilim."

Kıkırdıyor. "En azından ne oyduğunu anlayabiliyorum."

"Peki *sen* ne oymaya çalışıyorsun?" Sırtışını boynumda hissediyorum.

"Görmek zorunda kalacaksın."

FIFTY TWO

DARIUS

Uzun zamandır ilk kez kendi yatağında uyuyor. Her mobilyayı özenle yerleştirirken odanın hazır olduğundan emin oldum. Yatak, masa, şifonyer.

Bu konuda kimsenin bana yardım etmesine izin vermedim ve misilleme yapacağımdan korktukları için odasına girmeye cesaret edemediler.

Ona ait hiçbir şeye dokunmamaları gerektiğini biliyorlar, özellikle de bana. Burada kokumu da güçlü yaptım ve anında hoşuna gitti.

Hayır. Bayıldı.

Yemekten sonra onu buraya getirdiğimde, ne kadar derin bir nefes aldığını fark ettiğini bile sanmıyorum. Gözlerinin nasıl parladığını ya da dudaklarındaki küçük gülümsemeyi.

Bu kadının bana yaptığı şey... siktir.

Saçlarını okşuyorum, ayık dudaklarından küçük, mutlu mırıltıyla göğsüm genişliyor.

Benim olan bu yaratık için her şeyden vazgeçebilirim.

Güçlü bir dişi.

Bir Varis.

Ay ışığım.

beri onu neredeyse hiç gözümün önünden ayırmadım, ama mesele şu ki, birkaç dakikalığına yanından ayrıldığımda gözleri beni arıyor.

O da bana benim ona olduğum kadar muhtaç ve ben bundan utanmıyorum bile.
o.

Onun gözlerini bir daha hiç düşünmemiştim, bu yüzden elimden geldiğince uzun süre gözlerinin üzerimde olmasını .

Uykusunda inliyor, elleri başının yanındaki yastığı kavırıyor ve bir an için tekrar uzanıyorum, elini dudaklarıma götürüp parmak eklemlerinin üzerinde nazikçe gezdiriyorum.

Kurdunu orada hissediyorum ve Drax'ın onu karşılamaya gelmesine izin veriyorum.

Onunla tanışmak için yanıp tutuşuyor. Rhea sadece benim diğer yarım değil, onun kurdu da Drax'ın diğer yarısı.

Korunması gereken bir denge, ancak o özlüyor.

Rhea kurdunu için yapmam gerekenler yüzünden benden nefret ediyor olabilir ama Charles'ın beni gördüğünü bilmek şimdi her zamankinden daha acil.

Hiç olmadığımız kadar tehlikedeyiz, hazır olduğumuzu sanmıyorum.

Rhea'nın yanağını okşayıp atıp atmadığından emin olmak için boynundaki nabza doğru ilerlerken omuzlarımdaki yük ağırlaşıyor.

Duruşunun anısı sonsuza dek aklımdan çıkmayacak.

Önce onun, sonra sevdiklerinin, kendi adamlarımın ve halkın güvende olduğundan emin olmalıyım.

Halk, Yüce'lerin sahip olması gereken bir yüküdür, ancak gelecek olan her ne ise onu atlatmak benim omuzlarıma bırakıldı. Acıyı sona erdirmek ve doğru kararların alındığından emin olmak, eğitildiğimizden ve daha önce hiç karşılaşmadığımız bir düşmanla yüzleşmeye hazır olduğumuzdan emin olmak.

Higher'ın tüm güçlerini bilmiyoruz, ancak The Deadlands'de sergilenenler sadece bir parça olabilir.

Korkarım biz ayrıldıktan sonra kalabalığın geri kalanına olanlar da en az onun kadar acımasızdı.

Charles kötü olabilir, ama öfkeliyken? Söylenecek söz yok. Ama Rhea'yı oradan çıkarmak zorundaydım, kalıp onları koruyamazdım ve bundan pişman değilim. "*Haberlerimiz var.*" Leo bağlantının aşağısından sesleniyor ve ben eğilip içime çekiyorum.

İsteksizce yataktan kalkmadan önce Rhea'nın kokusunu alıyorum.

Sanırım olacakların başlangıcı geldi.

Rhea'nın kaşları çatılıyor, ben hareket ederken eli bana uzanıyor ve bir yastık alıp yanağımı üzerinde gezdirdikten sonra nazikçe yanına koyuyorum. Eli yastığa değer değmez göğsüne doğru çekip yüzünü yastığa gömüyor ve kokumu çekiyor.

Tepkisi karşısında sertçe yutkunuyorum, kalbim onun ne kadar sevimli olduğu ve beni nasıl istediği konusunda neredeyse acı verici bir şekilde atıyor.

Son bir kez daha bakarak odadan çıkıyorum ve çocuğun kapısının önünde duruyorum. İçeride hafif horlamalardan başka bir şey duymuyorum. Rhea onun derin uyuduğunu söylemişti ama ona göz kulak olan muhafızlara göre artık pek uyumuyor.

Sessizce kolu çekip kapıyı açıyorum. Yatakta uyuyor, kürkler etrafına dolanmış ve başında boncuk boncuk terler var.

Wolvorn'da bazı şeyler yaşadığını biliyorum, onu incittiklerini ve kafasını karıştırdıklarını biliyorum, ama benim canımı yakanlara hiç sempati duymuyorum.

Küçük kurt.

İncinen incinir, ama bu bizim bunu kabul etmemiz gerektiği anlamına gelmez. O farklı bir vaka, çarpık anıları ve her şeyiyle, bu yüzden Rhea'nın hatırı için ona karşı samimi olmaya çalışıyorum. Gerektiğinde onu seve seve döverim ama aramızdaki gerginlik Rhea'nın yüzüne yansıyor.

Çenem titriyor ve odadan çıkıp merdivenlerden aşağı iniyorum. Verandaya çıkar aya bakıyorum ve kardeşlerimi bekliyorum.

Şu anda onu terk etmek için bundan daha ileri gidemem, her şey denememe bile isyan ediyor.

Elimi kaldırıyorum ve Draxton dışarı çıkıyor. Tüylerini silkeliyor ve eğilip kendini uzatıyor. Dönüp burnunu boynuma dayayarak beni selamlarken ona başımı sallıyorum.

Elimi başının üzerinde gezdiriyorum, sadece onun sahip olduğu alevlerle oynuyorum. "Yakında onunla tanışacaksın." Boynuma doğru ofluyor. "Git koş, sonra da çevreyi kontrol et."

Şakacı bir şekilde hırlıyor ve ben de tam bunu yapmak için dönmeden önce kulaklarını kaşıyorum.

Elime bakıyorum ve gücümle oynuyorum, telleri parmaklarımın arasında yuvarlıyorum.

Benden kaçmadan önce Rhea'nın önünde onu asla dışarı çıkarmadım. Zaten karmaşık olan ilişkimizin, bir de onun gençken gördüğü kurt olduğu gerçeği eklenince daha da karışmasını istemiyordum. İkimiz de birbirimizi görmüştük.

Eğer on altı yaşındaki halime tekme atıp onu yakalayabilseydim. Peşinden gidip onu güvenli bir yere götürmek için.

Ayak sesleri yaklaşıyor ve ben kardeşlerime dönüyorum.

"Ne haberi?" Damian esneyip kollarını başının üzerine doğru uzatırken Leo'ya soruyorum.

Zaide ve Jerrod bu gece nöbetteler ama muhtemelen onları doldurmuşlardır. "Maverick dün gece Vokheim civarında birkaç kaçak yakaladığını söylüyor. Ve şimdi onunla iletişim kuramıyoruz." Daha dik duruyorum.

"Rogures?"

"Ve cadılar," diyor Damian, yüzünde endişeli bir ifadeyle.

"Kesinlikle biliyorlar," diyorum onlara.

Leo başını sallar. "Biz de öyle

düşünüyoruz." "Kayıplar?"

"Yok, haydutların icabına bakıldı ve devriyedeki Elitlerden biri bir cadıyla karşılaştığında, onun koğuşları güçlendirdiğini söyledi." Leo bir elini yüzünde gezdiriyor, gözlerini stres kaplıyor. "Ne yapmamızı istiyorsun?"

"Yani koğuşları yavaş yavaş kendime göre değiştirdiğimi biliyorlardı."

Başlarını sallarlar. "Kaleye birkaç Elit daha gönderin, Colhelm'den birkaç kişi de takip etsin."

Damian kılıcını çıkarırken başını sallar. "Damian, sen onlarla git." Başını sallıyor, yüzü aşına olduğum bir soğukluğa dönüşürken kendini hazırlıyor. Kulübeye dönüp bakıyorum. "Leo, onunla kal, uyandığında uzun sürmeyeceğimi bilmesini sağla.

"Senin için daha yararlıyım."

"... Bu konuda başka kimseye güvenemem. Onun güvende olduğunu bilmem gerekiyor ve bu doğrudan bağlantı sensin."

Omuzları çökmeden önce bir an bana sertçe bakıyor. "Kıçına tekmeyi basacak," diye mırıldandı.

"Muhtemelen, ama dürüst olmak gerekirse ondan ne kadar uzak kalabileceğimden emin değilim."

İkisi de bana sempatik bir bakış attı.

"Peki orada işimiz bittikten sonra?" Ben zihinsel olarak Drax'ı bana geri çağırırken Damian yaklaşıyor.

Ağaçların arasından geliyor ve doğrudan uzattığım elime nişan alıyor.

"Hazırlanıyoruz."

Drax yanıma gelir gelmez, fazladan adamları toplantının yanına topluyorum ve kamaraya son bir kez bakarak limana yanaşıyoruz.

Sadece, bir kan banyosuna girdik.

Adamlarım avluda diğerleriyle savaşıyor, siperlerdeki okçular cadıların büyüleriyle havaya uçuyor. Kurtlar ve rogarlar birbirlerini parçalarken ateş topları kalenin yan tarafına çarpıyor.

Ne oluyor lan?

"İçeri nasıl girdiler?!" Bir muhafızı ensesinden yakalayıp adamlarımdan birine yaklaşırken geriye doğru uçurarak bağıyorum.

Lanet olası Highers muhafızı.

"Batı duvarını aştılar, Alfa." Büyümü gönderiyorum ve beş keskin noktaya ayrılarak birkaç düşmana daha isabet ediyor. "Birlikte geldiler cadılar ve bir trebuchet. Cadılar koğuşları aştı ve ardından trebuchet vurarak duvarı parçaladı." Dönerek bir boynundan yaraladı. "Sonra rogures takip etti."

"Damian, Maverick'i bul ve bilgi al. Sean," diyorum Elit'e, başka bir muhafızın işini bitirirken. "Yaralıyı yakala-" Bir vınlama sesi kulaklarıma ulaşıyor ama çok geç kalıyorum, ok alınının ortasına saplanıyor ve sonra yere düşüyor. "Siktir," diye homurdanıyorum.

Dönüp suçluyu arıyorum ve sipere sızmış, sırttan bir muhafızın bir ok daha attığını görüyorum. Hırlıyorum, işaretlerim boynumdan ve sırtımdan aşağı. Anında daha fazla güç yüzeye çıkıyor ve kuyruklarım sırtımda.

Elimi kaldırdığımda gözlerim ona kilitleniyor ve sonra Drax orada beliriyor. Gücüm onu kaplıyor, siyah alevler kürkünü yalıyor ama onu asla yakmıyor.

Ama hepsini yakacak.

"Git avlan," diyorum ona, bocalarken gözlerimi muhafızlardan ayırmadan.

Yine de oku bana doğru fırlatıyor ama elim havaya kalkıyor ve ok tam gözlerimin ortasına gelmeden havada yakalıyor. Dönüyorum ve Aynı oku beni yaralamaya çalışan bir muhafızın gözüne sapladım. Başımı eğip ona sırtıyorum, çığlıklar Drax'ı takip ederken soğuk beni ele geçiriyor.

Yürüdüğü yerde siyah alevler yere vuruyor ve eğer onlara dokunursanız? Alev alırsınız ve sonra sizden geriye hiçbir şey kalmayana kadar yavaşça alevler tarafından yutulursunuz.

Bana doğru gönderdiği başka bir oku kapıp elimi etrafına sıkıştırıyorum, sonra da büyümlle kaplıyorum. Kolumu geri çekerek onu uçuruyorum.

Rhea bu atışla gurur duyardı. Özellikle de tam göğsüne isabet ve büyüml boynuna hücum edip onu sıkıp ezdiğinde.

Duvardan Drax'ın bekleyen çenelerine düşmesi uzun sürmez.

Kılıcımı alıp avluda savaşıyorum, evimizi savunuyorum. Kaos her yerde, kan dökülüyor ve acı dolu çığlıklar atılıyor.

"Onu hâlâ bulamadınız mı?"

"Hayır, Zaide ve Jerrod burada." Damian cevap veriyor. *"Bakmaya yardım ediyorlar."*

"Beni bilgilendirmeye devam et."

Bir muhafızın karnını yarıp geçiyorum ve bir cadının büyü saldırısından kurtuluyorum. Yerden bir kılıç alıp ona fırlatıyorum ve kılıcın omzuna saplanıyor ve yere yığılıyor. Bir dakika bile geçmeden ortadan kayboluyor. Dışarı çıkmış olmalı.

Adamlarımı kalenin ana odalarının girişinde görüyorum, daha fazla haydut avlanmak için hırlarken muhafızların girmesine izin vermiyorlar.

Birini arka ayaklarından yakalıyorum, etini kesiyorum ve dönüp beni ısırarak için çırpınıyor. Burnuna yumruk , sonra bir an için sersemlediğinde göğsünden bıçaklıyorum. İleride Drax'ı görüyorum, birkaç kişi alevler ona saldırmaya çalışıyor.

Yan girişlerden birinin yakınında duruyorum ve dövüşü orada sürdürüyorum.

Daha fazla

Halkımın cesetleri yere saçılıyor. Mutfak çalışanları, kumaşçılar... ve sonra yerde tanıdık, kanlı bir yüz fark ediyorum.

Ellian, omega.

Sikeyim.

Ona doğru gidiyorum, bir muhafızı iterek yolundan çekiyorum ve diğerini kesiyorum.

Elim bir anda boynuna gidiyor ve göğsümde bir hırıltı yükseliyor.

Kalp atışı yok.

Rhea harap olacak.

Büyü içimden , onları yavaşlatırken düşmanların bacaklarına dolanıyor ve yayılıyor. Homurdanıyorlar, hareket etmeye çalışıyorlar ama nafile ve ben onları teker teker keserken düşünmüyorum.

Kan üzerimi kapladı, giysilerim sıırılsıklam oldu, ellerim kayganlaştı. tekrar göz kırpyormuşum gibi hissediyorum. Yine de durmuyorum çünkü hiçbir yere varamıyormuşuz gibi geliyor.

Kendimi kalenin içinde, beni odama götürecek merdivenleri çıkarken buluyorum. Muhafızlar içeri girmişti ve birini ensesinden tutup kafasını duvara çarptım. Bir kere. İki kez.

O yıkılınca ben devam ediyorum ve odama giriyorum. Hiç vakit kaybetmeden doğrudan annemle kız kardeşimin resmine gidiyor, sonra da Rhea'nın eşyalarını alıyorum

ve onun sürüsü.

Omzumda sabitlenmiş halde, yemek yediğimiz salona geri dönüyorum. İçeride çatışmalar başladı ve ben de Elitlerime onları yok etmeleri ve geri püskürtmeleri için yardım ettim.

İçeriden bir tavan çöküyor ve uzun zamandır bildiğim evin duvarlarına bakıyorum. Duvarlar sallanıyor ve taşlar düşüyor.

Burası artık güvenli değil.

"Herkes dışarı!" Duyma mesafesindeki tüm Elitlere kükreyerek komut veriyorum. Yaralılarımdan birini tutup ayağa kalkmasına yardım ederek avluya doğru ilerliyorum.

"Teşekkür Alfa," diye mırıldanıyor onu duvara yasladığımda. "Seni hayal kırıklığına uğrattım, özür dilerim."

"Beni hayal kırıklığına uğratmadın, evimizi korumak için iyi savaştın." Güven vermek için omzunu sıktım.

"Maize nerede?" Adamlarımdan birini boğazından tutan bir bağırdığını duyuyorum. "Cadı nerede!" Savaşçım hiçbir şey söylemeyince, ben ona ulaşmadan karnına bir bıçak saplanıyor.

Kahretsin, Maize'in burada olmadığını fark etmiş olmalılar.

Büyük saldırıları binanın girmeye çalışarak devam ediyor ve ben homurdanarak saldırıların geldiği yöne bakıyorum.

"Kurt!" Drax'tan kaçtıklarını fark ettiğimde biri çılglık atıyor. Sadece, büyüünü hedeflemek üzere olan bir cadıya çarpıyor.

Elinden uçuyor ve büyük bir gürültüyle kulelerimizden birinin tepesine çarpıyor.

Birkaç saniye, sonra bir tane daha ve tuğla aşağı yuvarlanmaya başlar.

"Kımıldayın!" Onlara doğru koşmaya başlarken aşağıdaki adamlarıma emrediyorum. O sırada Maverick'in de orada olduğunu fark ettim.

Ama o bir muhafızla, başka bir kurt da haydutla savaşa kilitlenmiş durumda. Arkalarında yerde korudukları iki yaralı var.

Çatının çöktüğünü ve tuğlaları takip ettiğini görüyorum.

Ezilecekler.

"Darius!" Damian'ın bağırdığını duyuyorum ama neredeyse varmışım.

Muhafızı güvenli bir yere sürüklemekten bir adım , haydut beklenmedik bir şekilde dönerek çenesini koluma sıkıştırıyor ve sonra enkazın altında kalıyoruz.

OceanofPDF.com

FIFTY THREE

RHEA

Eski kitabın sayfalarını , toprakların tarihini okurken sayfalara zarar vermemeye dikkat ediyorum.

Darius kaleye gittikten sonra henüz dönmedi ve yarım gün geçmesine rağmen hiçbir haber yok. Leo bana her şeyin yolunda olduğunu söylüyor ama biraz önce konuşurken aniden durdu ve hemen döneceğini söyledi.

O zamandan beri geri dönmedi.

İçimi çekiyorum ve arkama yaslanıp pencereden dışarı bakıyorum.

"Yakında dönecek," diyor Sarah, malzeme dolabını düzenlerken yüzünde küçük bir gülümseme.

Şifacıların kulübesindeyiz ve birkaç ek dokunuşla eskiden olduğu gibi görünüyor.

"Birini özlemenin, onun yakınına ihtiyaç duymanın nasıl bir şey olduğunu bilirim." Gözleri odanın diğer ucunda kendi kitabına bakan Josh'a gidiyor. Gözleri buluşuyor, birbirlerine bakarken gözlerinde bir yumuşaklık var.

Koltuğumda rahatsız bir şekilde kayıyorum. "İyi olacağını biliyorum, her zaman " Lanet Alfa yenilmez görünüyor.

"Şansın yaver gitti mi?" diye soruyor, kucağımdaki kitabı işaret ederek.

"Sadece Tanrılar yarattıkları son yeri tercih ediyor gibi görünüyor, gerçi oranın neresi olduğunu bilmiyorum. Söylenenlere göre, diyar diyar dolaştıktan sonra yaptıkları son yer orasıymış. Oraya gider, başlarını aya kaldırır ve etraflarındaki her şeye hayat verecek bir şarkı ulurlarmış."

Sarah gözlerinde uzaklara dalan bir bakışla, "Bu çok güzel," diyor.

"Tanrılar bizi yaratan, bize bu toprakları ve bununla birlikte güzelliğini veren şeydir."

"Çok fazla güzellik görmedim," diyor üzüntüyle ve Josh boğazının arkasından ses çıkarıyor.

Eridian dışında, ben de bilmiyordum, Ama sonra aklım Darius'un bana yaptığı çiçek tarlasına gidiyor ve düşünüyorum... önemli değil.

"Güzellik bulunabilir," diyorum ona, yüzümde nazik bir gülümsemeyle.

"Yapılabilir de. Verilebilir." Başımı düşünceli bir şekilde eğiyorum.

"Yaratılabilir."

Bir an bana baktı ve sırttı. "Haklısın. Sadece benim için bir şeyler yapacak bir erkeğe ihtiyacım var."

"Geçen gün sana bir çizim yaptım!" Josh itiraz ediyor, arkasında durup ellerini beline koyuyor.

"Oh, öyle miydi?" Ağzı açık kaldı. "Anlayamadım!" "Seni küçük-"

"Burada dinlenmeye çalışıyorum," diye mırıldanıyor Edward yataktan. Kaşlarını kaldırıyorum. "Dedikoduları duymak için uyuyor numarası yapıyordun."

Gözleri açılıyor ve acı dolu olsalar da neşeye doluyorlar. "Belki."

Gülümsüyorum ve kitabı yere bırakıp sandalyemi onun yanına çekiyorum. "İyi misin?" Sarah ona biraz su uzatırken soruyorum.

"Ben iyiyim." İyileşmekte olan morluklarla kaplı elimi okşuyor ve kaşlarını

Biz kurtlar her zaman daha iyi iyileştik, ama Edward çok daha yaşlı ve bununla birlikte iyileşmemiz yavaşlıyor.

"İyi bir şeyler okuyor musun?" Başıyla kitabı işaret ediyor.

"Sadece toprakların nasıl . Belldame bana Tanrıların düzlemine gitmemiz gerektiğini söyledi, ben de şu anda yapacak başka bir şeyim olmadığını düşündüm ve neden daha fazla bir şey bulup bulamayacağıma bakmayayım dedim."

"Ah, Tanrılar." Daha fazla oturuyor, otururken de öksürüyor. Endişeyle izliyorum. "Tanrılar her zaman bir şeyler yaratmayı sevmişlerdir. Varisler bu yüzden var." I

gülümsedi. "Zakith'i sevdiler, en son bulundukları yer orasıydı." Buranın benim evim olması beni şaşırtmıyor.

"Orada Tanrıların uçağı olabilecek hiçbir şey hatırlamıyorum."

Edwards gülümsüyor, gözleri kırışıyor. "Yıllar içinde çok şey kaybetmiş olsalar da bunu kolaylaştırmazlardı." Başımı salladım. "Başka ne yaptı Belldame mi dedi? Kan cadısı o mu?"

"Büyükannem hakkında kötü bir şey söyleme yoksa seni iyileştirmem," diyor Anna elinde bir kâseyle odaya girerken.

"Asla yapmam. Ona bunun için çok fazla saygı duyuyorum," diyor Edward, gözleri söylemek istediğinden daha fazlasını ifade ediyor.

Hmm. Burada bunu yapan birkaç kişi var.

Odanın dışından bir kargaşa duyulur, ardından koşan ayak sesleri, kelimeler ve ardından bağırışlar.

"Onları yere yatırın ve hareket etmediklerinden emin olun." Leo mu?

"Neler oluyor?!" Ayağa kalkıp kapıya doğru koşuyorum. Duvardan sekmesini umursamadan kapıyı açıyorum ve bu sırada adam üstüne adamın Eridian'a aktarılmasını izliyorum. "Ne..."

"Aman Tanrım," diyor Sarah arkamdan.

İlerideki bir erkekten bir çığlık geliyor, bacağı garip bir açıyla duruyor ve donmuş halimden çıkıp hareket eder gibi oluyorum.

"Josh, sıcak havlu ve bez getir." Daha fazlası geldikçe bazı yaralara bakıyorum. "O zaman bir ateş yak, bazı yaraları dağlamamız gerek. Sarah," diye başlıyorum ve bana göz kırptıyor. "Kaseler... hayır. Temiz su kovaları, nehirden toplamak için yardım isteyin. Getirebildiğiniz kadarına ihtiyacımız var!" Bana göz kırptıyor. "Bunu yapabilir misin?"

"Evet," diyor sessizce, ama sonra omurgasını dikleştiriyor. "Evet!"

Ben kırık bacaklı erkeğin yanına giderken Anna çoktan emir yağdırmaya başladı. "Hey, arkana yaslan ve kıpırdama."

"Kahretsin, acıyor." Yirmili yaşlarının sonlarında görünüyor ama gözleri olması gerekenden çok daha fazla savaştan .

"Evet, olacak" diyorum ve botumdan bıçağımı alıp deri pantolonunu kemiğin etrafından kesmeye başlıyorum.

Kan fişkırıyor ve ağızıma metalik bir tat geliyor. Kusmamaya çalışarak bacağını temizleyene kadar çekip koparıyorum. Sonra bir elimi açık yaranın yanındaki bacağına koyuyorum, avucuma biraz güç verip yaraya gitmesini isterken yüzüm ısınıyor.

Tepki veriyor, teller bacaklarını yokluyor ve hafif bir parıltı yüzümü aydınlatıyor.

Gözlerimi kapatıp konsantre oluyorum. Bunu en son Josh'la yaptığımda bir hevesle yapıyordum ama burada bunu yapamam.

Yırtıkları, bağları ve derisinden kopan kemikten kopan kasları hissediyorum.

Gözlerimi açıyorum ve nefes nefese kalmış, boynundan ter damlayan erkeğe bakıyorum. Geçerken bir Elit'e "Sen oradaki," diyorum. "Bana küçük bir odun parçası getir." Kaşları çatıldı ve ben biraz baskınlık bıraktım ve daha güçlü bir tonla denedim. "Şimdi."

Burada taşak geçemeyiz.

Elimi gardiyanın koluna koyuyorum. "Şimdi, bu acıtacak," diyorum ve yutkunduğunu görüyorum. "Ama sadece bir an için olacak, tamam mı?"

Başını salladı ve sonra Elit geri döndü, bana biraz odun uzattı.

"Teşekkür ederim," diyorum ona. Odunu adamın dudaklarına götürerek ona "Isır" diyorum.

Bunu tam olarak yapmasını bile beklemeden bacağını, kemiğini birbirine doğru itiyorum. Ağzındaki tahtanın etrafında çığlık atıyor, sırtı kamburlaşıyor ve sonra hareket ediyor, acıdan uzaklaşmaya çalışıyor.

", " diye homurdanıyorum, bacağını tutmaya çalışırken kolunu kaldırıyor ve yanlışlıkla yüzüme çarpıyor.

"Ben olsam bunu yapmazdım," diyor hırlayan Leo, eliyle tekrar yaralanmamı . "Şu anda olduğundan daha fazla acı çekeceksin."

Kestiğim deri şeritleri alıp bacağının etrafına sarmaya devam ederken bir yandan da kanamayı durdurmaya çalışıyorum.

"Kıpırdama," diyorum erkeğe, "bir şifacı seni görene kadar hareket etme."

"Rhea," diyor Leo ayağa kalkmadan önce onu kontrol ederken. "Gelmen gerek benimle."

"Ne oldu?" Diğer bakarak soruyorum. "Ne oldu Leo?"

Sarah ve Josh'un yanı sıra daha fazla Elit ve Colhelm'den bize gelenlerin yardım ettiğini görüyorum. Anna kanlar içindeki Zaide'nin yanında ve onun yaralanmış olması beni o kadar şaşırtıyor ki Leo'nun sözleri aklıma gelene kadar bir an bile kıpırdamıyorum.

"Darius yaralandı."

Kalbim boğazımda düğümleniyor. "Nerede o?"

"Diğerlerini kurtarmaya çalışıyordu. Onu çıkardık ama..."

"Ama ne?" diye fısıldıyorum, ellerim titriyor.

"Sadece gel."

ve ölülerin arasından geçerken onu takip ediyorum. Beni kayalıkların dibine götürüyor ve orada Jerrod ile Damian'ın yere baktıklarını görüyorum.

İleri atılıyorum, kalbim göğsümde sertçe çarpıyor.

Yaklaştığımda ikisi de dönüyor, yüzleri endişe dolu ama aralarından geçip onları itiyorum ve işte orada.

Darius yerde yatıyor, alnından ter damlıyor ve her yerde kan var.

Dizlerimin üzerine çöküyorum, elimi göğsüne koyuyorum ve kalbinin atışını hissediyorum. Sonra gözlerim kolundaki yaraya gidiyor.

"Hayır," diye fısıldıyorum, keskin bir nefes çekerek.

"Burada ne yapıyorsun, küçük kurt?" Kaşları çatılır ve sonra ayağa kalkmaya çalışır. Acı içinde tıslıyor, bakışları tekrar uzanmadan önce koluna gidiyor.

"Lanet olası rogure."

"Bunu düzeltebiliriz," diyorum mırıldanmaya başlayarak. "Belldame'i buraya çağırabiliriz, belki o ne yapılacağını biliyordur."

"Rhea."

"Ve kim bilir, belki de gücüm onu iyileştirebilir, değil mi?"

"Küçük kurt, dur."

"O zaman zehir etkisini göstermeyecek ve her şey girecek." Kolunun derisini soymaya başladım. Panikle ellerim titriyor, gözlerim sulanıyor ama yine de deriyi yırtıp tutuyorum.

"Rhea, ben ," diyor eliyle beni durdurarak. "İyi falan değilsin!" Göğsüm kabarak bağırıyorum.

Bir rogure tarafından ısırıldı ve zehri vücuduna girerek organlarını yavaşça durduruyor ve onu öldürüyor.

Aman Tanrım.

Bir tutam büyü yüzüme geliyor, yanağımı okşuyor. "Bağışıklığım var," diyor ve ben ona bakıyorum.

"Ne?"

"Acıyor ama bağışıklığım var," diyor yavaşça ve ağzım açık kalıyor, "Ben Cazier'in, aşağıların varisiyim. Bana zarar veremezler, bu şekilde değil."

Ona yaslanıyorum, alnım göğsünde, üzerime bulaşmış olması gereken tüm kanı umursamadan. Etrafındaki diğer herkes Darius'un sözleri karşısında mırıldanıyor, yaşadıkları şok her hallerinden belli.

"Leo yaralandığını söyledi, ben de düşündüm ki..."

"Leo," diyor hırlayarak ve ben onun geri çekildiğini duyuyorum. "Seni böyle endişelendirdiği için kışına tekme yiyecek."

"Hey!" Leo diyor ki, "Bağışıklığın olduğunu bilmiyordum! Nereden biliyordun ki?"

"Zehir etkisini göstermediği anda anladım ama dediğim gibi, acıtıyor." Darius omuz silkiyor. "Ve senin gerekçen umurumda değil, onu asla endişelendirme!" Eli başımın arkasına geliyor. "Yine de umursamandan şikayetçi değilim, küçük kurt."

"Pislik," diye homurdanıyorum ve o da kıkırdıyor. İşte o zaman diğer elinde tuttuğu paketi fark ediyorum "O da ne?"

Bana uzattı. "Önemli şeyler."

Çantayı açtım ve içindikileri gördüm. "Darius."

"Onları aldığımdan emin oldum." Bana eşyalarımı getirdiğinden emin olmak için saldırı altındayken kalenin içine girdi. "Belldame'in kemiğini bulamadım, Yine de."

Çantanın içinde ailesinin bir resminin yanı sıra annemin mektubu ve oymalar da var.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum ona.

Başını salladı, homurdanarak ayağa kalktı. "Yakında iyi olacağım ve sonra adamlarıma yardım gerek." Parmakları yanağımdan aşağı iniyor. "Neden burada kırmızı bir iz var?" Parmak uçlarından gelen büyü acıyı dindiriyor.

"Yardım ediyordum ve kazara vuruldum."

Gözleri karardı. "Kim?"

"Sorun yok." Gözleri omzumun üzerinden geçiyor ve gözleri parlıyor. "Darius," diyorum, elim onunkini kavırıyor, sıkıyor. Leo'ya bilip bilmediğini sorduğunu biliyorum. "Ben iyiyim, şimdi bana ne olduğunu anlat?"

Çenesi titriyor. "Higher'lar biliyor."

Sertçe yutkunuyorum. "Emin misin? Zamanımız kalmadı mı?"

Başını sallıyor. "Eridian'da olduğumuzu bildiklerini sanmıyorum ama öğrenmeleri uzun sürmez."

Ve evim yine risk altında. "Ne yapacağız?"

"İyileşir ve iyileşiriz, sonra bir kurt çıkarır ve düşmanlarımızı yemeye gideriz." Bir kahkaha attım. "O kadar kolay değil."

"Biliyorum," diyor parmağını dudaklarımda gezdirerek. "Ama sahip olmaya değer hiçbir şey kolay değildir."

FIFTY FOUR

RHEA

Eridian'ın etrafına daha fazla koruma kristali yerleştirdikten sonra yaralılara yardım ettik. Darius bana kaleye yapılan saldırıyı ve kaybettiklerimizi anlattı.

Kalbim özellikle Ellian için çok ağır. Ona söylediğimde Edward ve ben onu kutsadık. Omega bu kaderi hak etmedi.

Darius onun mutfak personeliyle kaçmaya çalıştığını düşünüyor... ve bu benim kalbimi daha da kırıyor.

Ölenlerin sayısını bilmiyoruz, çoğu eskiden Vokheim olan yerin enkazı altında ve Darius'un sadece evinin yok edilmesinden dolayı öfkeli olmadığını, aynı zamanda uzun zamandır kendisine ait olan bir yerin yasını tuttuğunu söyleyebilirim. Adamlarıyla birlikte.

Bana on sekiz yaşında Elitlerin Alfa'sı olduğundan beri orada olduğunu söyledi. Açıkça söylememiş olsa da, bir yere bağlanmak için bu uzun bir süre.

Saldırı her şeyi bir perspektife oturttu. Zamanımız yok ve bu yüzden buradayız.

"Bu sefer işe yarayacak mı?" duran Darius'a soruyorum. Etrafına ve saçlarına düşen kar taneleri, ona Elitlerin Alfa'sının sert erkeğinden ziyade daha yumuşak bir görünüm veriyor.

Tıpkı söylediği gibi, ısırıldıktan sonra rogures zehrine karşı bağışıklık kazanmış ve Drax yüzünden olmalı, çünkü Darius bana onun da iyi olduğunu, sadece yorgun olduğunu söyledi.

Hepimiz yorgunuz.

Ormanın içinde biraz ilerledik, leylak ağaçlarını geçtik. Darius bu yoldan sessiz ve kimsenin bizi rahatsız edemeyeceği bir yere gelmemizi istedi.

"İşe yaramak zorunda küçük kurt, zamanımız tükeniyor," diye hatırlatıyor bana. "Ne zaman saldırıya uğrayacağımızı bilmiyoruz ve karşılık vermeye başlamalıyız."

Ve eğer Runa ile tam olarak bağlantı kuramazsam, bir yük olacağım, kimseye yardımım .

Ailemi Yüce'lerin gazabından kurtarmak zorundayım, onları ve bu işe sürüklenen tüm masumları güvende tutmak zorundayım.

"Tamam," diye başımı salladım ve omurgamı dikleştirdim. "Yap ." Darius gülümsüyor ve elini göğsüme koyuyor.

Gurur gözlerini dolduruyor. "Aferin kızıma."

Gözlerimi kapatıyorum, Darius büyüsunü içime akıtırken etrafımızdaki soğuk kış havasını içime çekiyorum. Şimdi onu hoş karşılıyorum, anında içeri girmesine izin veriyorum.

Bunu ilk yaptığımız zamandan çok farklı.

Artık ona güvendiğimi fark ettim.

Göğsüm ısınıyor ve sonra gözlerimi açıp karanlık alana bakıyorum. Küçük, parlayan toplar etrafımızda yüzüyor, bazıları daha gerilere dağılıyor.

Saf karanlığa baktığımda sertçe yutkunuyorum. Darius tedirginliğimi fark etmiyor, tepkilerimin her zamankinden daha fazla farkında.

"Ne oldu?" diye soruyor. Tıpkı buraya gelmeden önce olduğu gibi duruyor. Eli hâlâ göğsümde, sanki her şeyi düzeltebilecekmiş gibi hafifçe ovuşturuyor.

"Bu bana düştükten sonra olanları hatırlatıyor," diyorum ona dürüstçe. Karanlığı, nefes alamadığım düşüncesini, görünmez ellerin beni aşağıya sürüklediğini hatırlıyorum.

Gözleri kararıyor, çenesinde bir tik var. "Artık orada değilsin, benimlesin." Ellerini kollarımda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. "Güvende."

Ona bakıyorum ve başımı sallıyorum. O beni güvende tutacaktır, bunu biliyorum. Elinde olmasa bile bana bir şey olmasına izin vermez.

Burnunu benimkine sürtüyor ve geri çekiliyor, gözleri omzumun üzerinden geçiyor.

"Tekrar merhaba kurt." Darius'un sözleriyle gözlerim açılıyor. Runa'yı görmek için arkamı dönmeye çalışıyorum ama o beni durduruyor. "Bana gelecek misin?" Arkamdan bir hırıltı geliyor ve Darius sırtıyor. "İnsan meslektaşının sana ihtiyacı var, bu yüzden ya kendi isteğinle dışarı çıkarsın ya da seni sürükleyerek çıkarırım."

"Darius!" Tıslıyorum. İçten içe bunun böyle olacağını biliyorum ama bu konuda bu kadar sert olması gerekmiyor. İşin o noktaya gelmeyeceğini umuyorum.

"Hayır, Rhea." Bana bakıyor. "Reddettiği her seferde seni tehlikeye atıyor, doğru düzgün kontrol edemediğin için çok fazla güç harcadığın için neredeyse ölüyordun!"

Oh. Yaklaşan savaşlarda yardım etmek için benim gücüme nasıl ihtiyacımız olduğunu düşündüğünü sanıyordum... ama bunu düşünmemiştim. Çok açık olmalıydı çünkü bunu söylerken gözleri korku doluydu ve bu benim için bir korku.

"Dar," diyorum nazikçe, ama başını sallayıp hışımla geçiyor.

"Wolf, bırak seni dışarı çıkarsın," diyor ve ben dönüyorum ve parlayan mavi gözlerin onu izlediğini görüyorum, o yaklaştıkça dudaklarından vahşi bir hırıltı dökülüyor.

alır. "Dışarı çıkmalısın yoksa bu onu öldürecek. Bunu mu istiyorsun? Yaptığım şey için cezam bu mu? Onun ölmesini mi istiyorsun-"

Gözümü kırpiyorum ama Darius artık orada değil. Etrafıma bakıp onu bulmaya çalışıyorum ama o sadece... gitmiş.

Gözlerim tekrar Runa'ya dönüyor ve göğsüm sinirden kabarıırken o da beni izliyor.

Bana hırlamıyor, sadece bakıyor.

Nefes alıyorum ve duruşumu rahatlatmaya çalışıyorum, terli ellerimi pantolonuma siliyorum.

"Merhaba," diye fısıldıyorum ona. Bu sefer beni kovmuyor, hiçbir şey yapmıyor.

Birbirimizi izlerken, yıllar boyunca yaşadığımız her şeyi, bodrumda bize yaptıkları her şeyi düşünüyorum. Sanki onun bakışlarında geçmişimle yüzleşiyor gibiyim.

"Ben on dört yaşındayken onlar..." Anıların saldırısından gözlerimi sıkarak kapatıyorum ama sonra başımı sallıyorum. "On dört yaşındayken, bana o kadar acı çektirdikten sonra yanıma geldiğinde, sana daha fazla minnettar olamazdım," diye başlıyorum, yerimden kıpırdamadan. "Beni acıdan kurtardın ve sonra onları parçalamaya çalıştın, ikimiz de yaptık. Ama onlar çok daha güçlüydü, değil mi?" Yumuşakça söylüyorum.

O ışık toplarının etrafta süzülüşünü izliyorum, ona biraz daha yaklaşıyor, onu biraz daha gösteriyor.

"Seninle uğraşmaya başladıklarında, Runa..." Gözlerim doluyor ve boğazımı temizliyorum. "Artık minnettar değildim. Sana zarar veriyorlardı ve sen buna izin vermiyordun.

Geri geldim çünkü beni korumaya çalışıyordun, değil mi? Benim yerime o acıyı çektin."

Üzgün bir ses çıkarıyor ve sonunda bir damla gözyaşı damlıyor. siliyorum.

Burada güçlü olmam gerekiyor.

"O zamanlar senden hem nefret ediyordum hem de seviyordum. Senden nefret ettim çünkü acına tanıklık etmek zorunda kaldım ve seni sevdim çünkü bunu benim için yaptın. On dört yaşında bana gelmeni sağladım, ama sonra seni benden çabucak aldılar çünkü bir daha hiç ortaya çıkmadın.

Gözlerini bana kırptıştırıyor.

"Korktuğunu biliyorum, ben de korktum ve seni daha fazla dışarı çıkmaya teşvik etmem, seninle daha erken çalışmam gerekirken içimde yaşamana ve huysuz benliğine izin verdim. Bunun için özür dilerim." Parmaklarımı karıştırıyorum. "Ama Runa," diyorum başımı sallayarak. "Dışarı çıkmaya ihtiyacımız var. Benim sana ihtiyacım var."

Kalbim kaburgalarımın çarparken o hareket etmiyor, bana doğru tek bir adım bile atmıyor.

"Bunu sensiz yapamam." Alanın etrafındaki parlayan güç toplarını işaret ediyorum. "Tamamen kontrol edemiyorum, bunu biliyorsun, bunu hissettin. Sevdiklerimizi korumamız gerekiyor."

Şuf diye bir ses çıkarıyor.

"Josh'u ve sürümüzü korumalıyız... Kade'i korumalıyız." Bir sızlanma. "Seni görmeme izin ver, bana gel Runa, Vallier."

Hiç hareket etmeyeceğini düşünüyorum ve kalbim bunun işe yaramadığını düşünmeye başlıyor, ama sonra bir adım ileri atıyor. Sadece bir, yavaş, tereddütlü adım.

"Gençken incindik, çok ," diye konuşmaya ediyorum, yardımcı olacağını umarak. "Bunların hiçbirini hak etmedik. Biz Canavarların elindeki masumlar. Canavarların bizi daha fazla ellerinde tutmalarını istemiyorum. Biz bundan daha güçlüyüz."

Küçük bir adım daha attım ve neredeyse dizlerimin üzerine çökecektim. "bu, benimle güvendesin."

Başka bir adım.

"Onunla güvendesin." Bir

başkası.

"Bize bir daha dokunmalarına izin vermezdi. Toprakları kasıp kavuracaktı."

Bir tane daha.

"Bunu , değil mi?" İki tane daha.

"Bunu *hissettin*." Üç tane daha.

"Öyleyse bana gel ve bu topraklara ne kadar muhteşem olduğunu gösterelim." Ona elimi uzattım ve o da durdu. "Biz korkamayız ve senin de zarar görmeden dışarı çıkabileceğini görmen gerek."

Işığın parıltısı kürkünün rengini gösterirken kulaklarımda nabzımın güm güm attığını duyuyorum.

Bir nefes bırakıyorum.

"Tanrım, çok güzelsin Runa," diyorum usulca. Ona gülümserken gözlerimden bir damla yaş daha düşüyor. "çok daha fazlasısın."

Bunun üzerine başı biraz eğilir.

"Şimdi benimle geliyorsun," diyorum kararlı bir şekilde ve başını öne eğiyor. "Tamam mı? Bu topraklara senin ne kadar güzel olduğunu ve dişlerinin ne kadar ölümcül olabileceğini göstereceğiz."

Elimi bırakıyorum ve derin bir nefes , onu korkutmamayı umuyorum, ama kendimi tutamıyorum, içimde akan tüm duygularla değil.

"Koşmaktan yoruldum Runa, ya sen?" Ona doğru yürümeye başladım. "Bunun yerine, birbirimize doğru koşalım." Tereddütlü bir anın ardından bir adım atıyor. "Korkularımızın üstesinden gelelim."

Ben de bir tane alırken cesaretle başımı sallıyorum ve sonra ikimiz de adım atıyoruz.

Runa beni takip ediyor, ben de onu takip ediyorum, gözlerimiz birbirimize kilitlenmiş.

Ve sonra, koşuyorum.

On dört yaşımdan beri doğru düzgün hissetmediğim kurduma koşuyorum, sadece birlikte sahip olabileceğimiz bir geleceğe koşuyorum.

Ve o da kaçıyor.

Aramızdaki mesafeyi kapatırken benden sevinç ve mutluluk dolu ıslak bir kahkaha geliyor.

"Bırak seninle ilgilenelim," diyorum ona, artık çok yakın. "Bakacağız, söz veriyorum." Ve sonra , ben onun göğsüne çarparken birbirimize çarpıyoruz. Bir sonraki anda oradan çıktık ve bizi özgürlüğüne götürüyor.

FIFTY FIVE

DARIUS

Gözleri kapalı, önümde duran Rhea'nın yüzünü olası her duygunun ele geçirmesini izliyorum.

Runa beni kovduktan sonra - kurt çok uzaklaşıyor
Rhea'göz kulak oluyorum, geri döndüğünde yanında olmaya hazırım.

Geri dönmek için kendimi zorlayabilirim ama umarım birlikte geçirdikleri zaman yardımcı olur.

Drax içimde huzursuzca homurdanıyor, onunla tanışmak için sabırsızlanıyor ve ben onu izlerken hiçbir şeyin dikkatimi dağıtamayacağından emin olmak için onu sıkıca tutmam gerekiyor.

Kar taneleri etrafımıza hafifçe düşüyor, ağaçları ve bitkileri kaplıyor. Kış rüzgârı esiyor ve Rhea'nın pelerininin kapüşonunu başına geçiriyorum, gözleri kapalı göz kapaklarının altında titreşirken onu sıcak tutmak istiyorum.

Belki de onu sıcak tutmak için bir ateş yakmalıyım, burada ne kadar kalacağımızı bilmiyorum.

Tam yakındaki odunları toplamak için hareket etmeye başladığımda, bunu hissediyorum. Değişimi.

Donup kalıyorum, gözlerim onun üzerinde dolaşırken bedenim beklentiyle titriyor. Sonra yavaş yavaş güçlendiğini hissediyorum, etrafımızdaki hava onunla doluyor ve tam boyuma doğru düzeliyorum.

"Rhea?" Diye soruyorum ama bana cevap vermiyor.

Drax içeri giriyor, gözlerime yaklaşırken kulaklarını dikiyor. Bu kadar mı? Sonunda dışarı mı çıkıyor?

Bir başka güçlü dalgalanma hissettiğimde ona alan açmak için geri çekiliyorum, gözlerim Rhea'ya kilitlenmişken aniden seğiriyor.

Önce parmağında, sonra bir başkasında, sonra da tüm elinde ufak bir ısırik.

Nefes alışım hızlanıyor, ellerim onu yakalamak, tutmak ve her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için esniyor.

"Seni tuttum Rhea, bırak gelsin," diyorum nazikçe. Beni duyup duymadığını bile bilmiyorum. "Ben buradayım." Gücümü çağırarak bir iplikçiği ileriye doğru hareket ettiriyor ve orta parmağının etrafına gevşekçe sararak ona söylediklerimi pekiştiriyorum.

Dudaklarından bir inilti geliyor ve kendimi durdurmadan önce bir adım ileri atıyorum.

Buna müdahale edemem.

"Yapabilirsin küçük kurt, mümkün olduğunca rahatla, daha az acıyacaktır."

Değişim, kurdunuzu ilk aldığınızda acı verir ve ancak birkaç kez yaptıktan sonra kaslarınız esneme şekline, vücudunuzun şekillenme ve hareket etme biçimine alışır.

On dört yaşından beri yapmadı.

Ardından küçük bir çığlık geliyor ve dişlerimi sıkıyorum. Eğer ona gidersem, bunu bozabilirim, Runa'nın geri çekilmesini sağlayabilirim ve o zaman tüm bunları tekrar yaşamak zorunda kalacak.

Yüzü buruşuyor ve ben onu istiyorum. Tüm rahatsızlığı, tüm acıyı.

"Seninle ilgileneceğim," diyorum ikisine de, çünkü şimdi gözleri açık ve bana bakıyor ve içinden bakan Runa. Bakarken gözlerinde o siyah benekler uçuşuyor. "Sana zarar vermeyeceğim." Başımı sallıyorum. "Bir daha asla," diye homurdanıyorum ona, kendime. "Yemin ederim ki... dışarı çık ve Rhea'nın acısını dindir."

Bir adım daha atıyorum ve büyümle Rhea'nın parmağını sıkıyorum. O da aşağı bakıyor, elini kaldırıyor ve ipi bana doğru takip ediyor. Bağlandığımız yere.

Gözlerim gerçeğimi, dürüstlüğümü gösteriyor ikisine de.

Yeminim.

Kolumu kaldırıyorum ve ısırik izini gösterecek şekilde kolumu yukarı çekiyorum. "Kan yemini ettik, eğer benim sözlerim yeterli değilse, bu yeterli olmalı." İzi ona gösterirken hafif bir menekşe rengi parlıyor, buna ihtiyaç duyulmasından bile nefret ediyorum.

Gözlerini kapatıyor ve sonra ani bir parıltı onu ele geçiriyor, kamburlaşırken ayrık dudaklarından bir çığlık yükseliyor.

Bir an, oradaydı. Sonra, o

bir kurt.

Kurdun kürkünü silkeleyişini, hapşırırken titrek bacakları üzerinde duruşunu izlerken nefesim kesiliyor. Sonunda onu gördüğüm için göğsüm ısınıyor ve sonra ikisi için, gerçekten yer değiştirdikleri için göğsüm gururla doluyor.

"Laeliah," dedim ona usulca. "Tıpkı bakıcın gibi." Sesimi duyunca kafasını bana çeviriyor ve tüm vücudu donuyor.

İri yarı, Drax kadar değil ama yine de diğer tüm kurtlardan daha iri. gümüş renginde parlıyor, kar taneleri üzerine düşer düşmez kayboluyor. Gözleri çarpıcı bir mavi, o kadar hayat ve masumiyet dolu ki içimde duygular kabarıyor, bana Rhea'nın bir şeyi ilk kez gördüğü zamanki halini hatırlatıyor.

Tepkimin ne kadar güçlü olduğunu görünce kabaca yutkunuyorum.

Draxton'inkini yansıtan alnındaki hilale bakıyorum, sadece onunki gümüşken onunki siyah.

Uygun değil mi, Tanrılar dengeleri konusunda ne kadar da zekiler.

Kurtlarımızı ayrı ayrı yarattıklarında ve sonra onları Rhea ve bana verdiklerinde ne yaptıklarını biliyorlardı.

Sihrimi geri çağırıyorum ve Runa geriliyor, kulaklarını indiriyor, kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırıyor.

Bakışlarımdaki gururu ve sonunda burada olmasından duyduğum şaşkınlığı görmesine izin verirken bakışlarımı ondan ayırmıyorum.

"Runa," diyorum, Drax kendini zorla çıkarmaya çalışırken başımı eğiyorum.

Henüz değil. Beklemelisin, yoksa onu korkutacaksın.

Runa sızlanıyor, korku gözlerinden okunuyor ve ben bundan nefret ediyorum. Bir zamanlar bakıcısının kine çok benziyordu ve ben buna izin vermeyeceğim.

Ellerimi yavaşça önümde açıyorum ve sonra onun altına gelecek şekilde .

"Sana zarar vermeyeceğim." Ve söylemeyeceğim. Ona bunu söylemek zorunda olmaktan nefret ediyorum.

Ama başına gelen onca şeyden ve Rhea'ya yaptıklarımdan sonra onu suçlayamam.

Runa dengesiz bacakları üzerinde geri geri gidiyor, ayağı takılıyor ve ben içgüdüsel olarak ona yardım etmek için ayağa kalkıyorum, ama ilerleyişime bağırıyor, çenesini bana doğru kapatıyor ve bir kez daha duraklıyorum.

" değil, acele etme." Sanırım daha önce hiç bu kadar

Hayatımda nazikçe, belki küçük kız kardeşim doğduğunda, ama o cıvata gibi bir şey yapmadan önce denemeliyim.

Orman çok fazla tehlike arz etmiyor ama kendine zarar verebilir ya da nehre kapılabilir.

Gözleri etrafta geziniyor, kuyruğunu daha da sıkıyor ve ben ölçülü bir nefes alıyorum. "Drax'ı yakında dışarı çıkaracağım ama çok hevesli, çok hevesli ve heyecandan seni devirecek." Kulakları biraz dikleşti. "Sana sabit bir şekilde ihtiyacımız var, tamam mı?

En azından ayakta durabilmelisin ki, fazla ileri o pisliği ısırabilesin." Drax içimden oflayıp pufluyor, otururken başını başka yöne çeviriyor.

Sözlerimi inkar edemez, tam olarak ne yapacağını biliyor.

Runa bir an bana bakıyor, sonra biraz hareket ediyor, bir o yana bir bu yana, sonra bacaklarını olması gereken yere getirmek için bir adım geri gidiyor.

" böyle, aferin kızıma," diye övüyorum, ne kadar iyi yaptığını bildiriyorum.

Gözlerini benden ayırmadan tüm kokuları içine yeri koklamadan önce tüylerini tekrar silkeliyor.

Kar şimdi biraz daha ağır yağıyor, her nefesimiz görülebiliyor, ama burnuna hafif bir kar tozu alırken umursamıyor gibi görünüyor.

Ona gülümsüyorum, yakındaki bir çalıya gidip bir yapraktan ısırık alırken kıkırdamamı tutuyorum. Hemen tükürmeye çalışıyor, yaprak üzerine yapıştığı için dili kıpırdıyor.

Merakından orada olduğumu unutmuş gibi görünerek başını aniden bana doğru .

Tekrar durakladığında kıkırdamayı olmalıyım, dili dışarıda o yaprak orada sıkışmış ve gözleri benimkilere kilitlenmiş.

Yüzümde hâlâ saklayamadığım bir gülümsemeyle izliyorum ve saklamak istemediğimi fark . Sonunda yaprağı dilinden daha da sırtıyorum.

Başını eğiyor, tekrar yeri kokluyor ve burnunun onu yönlendirmesine izin veriyor. Her şeyi içine çekerken, merakını gidermesine izin vererek ağaçların ve kayaların yanından geçerken onu takip ediyorum.

Uzun zamandır dışarı çıkmadı, her şeyi içine almasını, bacaklarına alışmasını istiyorum. Keşfetmesini ve ağaca tırmanan küçük sincabın peşinden koşmasını.

O havlayıp hırlarken gülmemek için kendimi zor tutuyorum.

Saatler geçtikçe, sonunda ona doğru küçük bir adım attığımda Şüpheli bir dal olarak gördüğü şeyin yanında duruyor. Fark ettiğinde bana dişlerini gösteriyor, ben ise sırtışıma hiç kaybetmiyorum.

Bunca zaman mesafemi korudum, o benim yeterince uzakta olduğumdan emin olurken ben de onun iyi olduğundan emin oldum ama şimdi biraz zorlamam gerekiyor.

"Düşmanlarımız için bunlara ihtiyacın olacak kurt, ama benim için değil," diyorum keskin dişlerine. Geri çekilirken uyarı homurtularını duymazdan geliyorum, bacakları ilk seferkinden çok daha iyi çalışıyor ama ona doğru yavaşça ilerlemeye devam ediyorum.

Bana isteyerek geleceğini sanmıyorum ama ona gitmem gerekiyor.

"Vihnarn'ım senin içinde uyuyor sanırım?" Bir adım daha atarak söylüyorum.

"Ve o uyurken, farklılıklarımızı çözebiliriz." Bir adım daha. "Sen ortaya çıkmayı reddederken Rhea'nın hayatı tehlikedeydi, onu riske attığın için sana kızgınım, inatçılığına kızgınım ama bunun acı dolu bir yerden geldiğini biliyorum." Bir başkası. "Ve bakıcına yaptığım şey benden nefret ediyorsun. Bunu anlıyorum ve kabul ediyorum." Devam ediyorum, onu bir ağaca doğru yönlendiriyorum. Şaşkınlıkla bağırıyor, gözleri benimkilerle kilitlendiğinde duygu doluyor, hala hırslıyor.

İki adım daha attım ve neredeyse ona dokunabilecek kadar yakınım. Boyu başıma geliyor, Drax ise daha yukarıda. Bu, ona karşı avantajlı olabileceği ve çok fazla olduğunda boynuna gidebileceği anlamına geliyor.

Drax ona ihanet etmişim gibi homurdanıyor ama bunu istemiyormuş gibi de davranamıyor.

Ben izlerken Runa hırıltılarına ediyor ve ona karşılık vermeyeceğimi gösteriyor. Ona zarar vermeyeceğimi.

Şiddetle hırslıyor ve son adımı attığımda kolumun üst ısırarak saldırıyor ama yine de hareket etmiyorum. Dişlerinin beni parçaladığını hissediyorum, acı içinde homurdanırken kanın kolumdan yere damladığını hissediyorum.

Yine de sırtıtmak zorundayım.

"Tıpkı senin gibi, o da ısırmayı seviyor." Başımı eğiyorum. "Bunun için seninle gurur duyardı," diyorum ona, vücudumdan damlayan kanı hissederek. Kolumdan aşağı akarken parmak uçlarımda.

Beni incittiği için ona bir şey yapmayacağımı anlayarak birkaç adım geri çekilmeden önce ısırma ara veriyor.

Yapmak üzere olduğum şey için kendimi hazırlarken tekrar çömelmeden önce bir nefes alıyorum. Merakla beni izliyor ve yavaş yavaş kırmızıya dönen karla kaplı zemine bakıyor.

"Biliyorsun, bunu hiç kimseye yapmadım, bakıcına bile." I Gözlerini ondan ayırma. "Yine de Vihnarn'ımın dişlerini bana geçirmesine isteyerek izin verdim, hatta bunu teşvik ettim." Hatırlatma üzerine kıkırdıyorum. "Benden isteseydi bunu bakıcın için gözümü kırpmadan yapardım ama önce senin için yapacağım çünkü sana zarar vermeyeceğimi göstermenin başka bir yolu olduğunu sanmıyorum."

Bir anlık duraksamadan sonra başımı daha da yana eğerek boynumu ona gösteriyorum. En savunmasız yerimi. Ama aynı zamanda beni Rhea'nın olarak kabul eden bir işaretin olduğu kısım.

"Sana göz kulak olacağım, söz veriyorum. O bana güveniyor, sen de güvenebilirsin." O

Benden boynuma bakıyor, gözleri merakla dönüyor. "Güvende emin olacağım. Drax'ın senin kalkanın olacağı gibi ben de onun kalkanı olacağım."

Sonunda bana doğru bir adım atana kadar aramızdaki gerilim geriliyor. Nefesimi tutuyorum ve olabildiğince sabırlı bir şekilde onu bekliyorum. İki tereddütlü adım daha

Sonra adımları geliyor ve önüme düşüyor, nefesi yüzüme çarpıyor.

, sonunda başını boynuma indirirken gözlerimi ondan ayırmıyorum.

Bir değil, iki kez nefes alırken soğuk burnu tenime değiyor. Ve sonra duyuyorum, bir sonraki nefesindeki küçük sızlanmayı, içinden geçen bir titremeyi. Yavaşça, elimi onun görebileceği tarafa doğru kaldırıyorum ve vücudunun titrediğini görüyorum.

"Sana zarar vermeyeceğim." Geri çekildiğinde elimi yüzüne doğru hareket ettiriyorum, her zaman görebileceği bir yerde ve sonra oradayım, başının yan tarafına, çenesinin başlangıcına yakın bir yere dokunuyorum.

Kulağının arkasına geçip başının ortasından aşağı doğru okşadığımda titreme daha da kötüleşiyor ve sonra diğer elimi karşı tarafa getiriyorum, alnımız alnımıza gelene kadar başını yavaşça aşağı doğru yönlendiriyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve onun her şeyini hissediyorum, ama aynı zamanda içimdeki küçük kurdu da hissediyorum ve başımı onunkine sürüyorum. Runa rahatlıyor, ağırlığının daha fazlasını bana bırakıyor ve kokularımızı içimize çekerek birbirimize alışıyoruz.

Bunu kabul ediyor. Beni kabul ediyor.

"Şimdi koşmaya gidelim, olur mu?" Geri çekiliyorum ve yüzümü yalıyor, sonra değişimin devam etmesine izin veriyorum ve artık erkek değil, kurt oluyorum.

Şaşkınlıkla geri adım atıyor ama kuyruğu kalkıyor ve biraz sallanıyor. Tüylerimi silkeliyorum ve ön bacaklarımı uzatıyorum, hareketin tadını çıkarıyorum.

Kurt olmayalı uzun zaman oldu.

Bu kez Drax'ın kontrolü ele almasına izin vermeyeceğim, bu onunla benim aramda, ama Runa'ya dönüp baktığımda, gözlerindeki belli bir parlıltı duraksamama neden oluyor.

Hmm. Başımı eğiyorum. Rhea'nın artık uyuduğunu sanmıyorum.

Bana doğru tırıs gidiyor, hâlâ biraz kararsız ama kendinden emin, etrafımda dolaşmasına ve burnuyla koklamasına izin veriyorum. Tekrar ön tarafa geliyor ve boynuma doğru solumadan önce bana bakıyor. Boğazımı parçalayabileceğini umursamadan ona izin veriyorum.

Ama Runa'ya da söylediğim gibi, bunu yapmasına seve seve izin veririm.

Ancak kuyruğumu ısırma konusunda sınırı çiziyorum. Bu yüzden etrafımda dönüp dendiğinde, etrafımda dönüp saldırıyorum.

Onu sırt üstü yatırdığımda hırlıyor, arka bacakları beni karnımdan itmeye çalışırken şakacı bir şekilde onu ısıyor. Alçak sesle hırladığında hayal kırıklığına uğradığını anlayabiliyorum ama ben sadece ısırmaya ve üzerinde gezinmeye devam ediyorum, bulabildiğim her yere sokuluyorum.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda, yüzünün yan tarafını birkaç kez yalıyorum, sonra dönüp kaçıyorum.

havlıyor ve sesi ormandan gelen lanet bir kaya parçası gibi çıkıyor ama zamanla kurt olduğunda sessiz olmayı öğrenecek.

Ondan çok uzaklaşmıyorum, yanımdan bana atlayana kadar beni kovalamasına izin veriyorum. Yuvarlanıyoruz ve ikimiz de tekrar ayağa kalkarken ben onun ön bacağını ısıyorum. Ormanın içinde ilerlerken bana sürtünüyor, bir tavşan dikkatini çekene kadar yanımdan hiç ayrılmıyor.

Başını eğiyor ve tavşanın yuvasına kolayca geri dönmesi için tüm gürültüyü çıkararak kovalamaya başlıyor. Yuvanın içine bakıyor, birinin çıkmasını bekliyor ama çıkmıyor.

Onu ensesinden tutup takip etmem için kendime doğru çekiyorum. Başka bir tavşanla karşılaştığımızda, onun önünde duruyorum ve kendimi biraz alçaltıyorum. Sivri bir bakışla beni taklit ediyor.

Yavaş adımlarla ilerliyorum, her seferinde sadece bir pençe atmaya dikkat ediyorum ve mümkün olduğunca sessiz oluyorum. Runa yanıma geliyor, yaptığım her şeyi takip ediyor ve tavşan döndüğünde atılıyor.

Kuyruğunu kıl payı kaçırmış hırslayarak başını ileri geri sallayışını izliyorum.

Kuyruğunu ısırmadan önce oflayıp pufluyor ve onu dürtüklüyorum. Dönüyor, bacaklarını indiriyor, kuyruğunu sallayıp bana havlarken arkasını havaya kaldırıyor.

Güneş batmaya başlayana, yer tamamen karla kaplanana ve çılgınca nefes nefese kalana kadar ormanda koşup oynuyoruz. En son nehre gidip su içiyoruz ve ben oyun zamanının bittiğini düşünüyorum... ta ki o üzerime atlayana kadar.

Yana doğru sallanıyoruz, yere sertçe iniyoruz ve ona havlamak üzereyim, bunun yeterli olduğunu ve kendine zarar verebileceğini söylemek için, ama tek yaptığı boynuma sokulmak ve yüzümü yalamak.

İzin vereceğim, sanırım.

İşi bittiğinde, uzandığım yerin arasına giriyor ve ön ve arka bacaklarımın arasına kıvrılıp sıcaklığını içine çekiyor. Arkasına sokuluyorum

Kulağına başımı onunkinin üzerine koyuyorum ve o dinlenirken onu izliyorum.
Çünkü erkek de olsa kurt da olsa onu hep kollayacağım.

OceanofPDF.com

FIFTY SIX

RHEA

Bedenime bastırılmış bir bedenle uyanıyorum. Sıcak, sıkı, güvenli.

Gözlerimi sabah ışığına açıyorum ve uzuvlarımı . Yanımızda bir ateş yanıyor, kış gecesi boyunca bizi sıcak tutuyor ve ben hiç

Darius'un bunu ne zaman yaptığına dair bir fikrim yok.

Kaslarıma yayılan ağrıyla inliyorum ama sonra aniden nefes nefese kalıyorum.

Darius uyanır, büyüyle dışarı çıkar ve etrafına genişçe bakar.

"Ne , sorun ne?!" diye soruyor ve ben gülüyorum, tekrar uzanması için üzerine atlıyorum.

Beline sarılıp gülümsediğimde ondan bir *oomph* geliyor. "Dışarı çıktı!"

"Ne?" Darius'un gözleri endişeye kapılır ama sonra farkına varır ve büyüünü geri çeker. "O yaptı." Elleri belime gidiyor ve o gülümsemesini serbest bırakıyor ve ben yine gülüyorum.

"Buna inanamıyorum!" Ona söyledim. "İnanılmaz biri. değil mi?" Runa'yı içimde okşuyorum, sözlerim karşısında göğsünün kabardığını hissediyorum.

"Öyle," diye kıkırdıyor, şimdi de saçımın bir teliyle oynuyor.

"O da çok yükseğe zıplayabiliyor! Sen o kocaman taşın üzerinden atladığında, benim bunu yapabilmemin mümkün olmadığını düşünmüştüm ama Runa'nın boyu o kadar uzun ki, bunu kolayca baş. Ve Tanrılar," diyorum gülerek. "Çok hızlı koşabiliyoruz, gördün mü?

Biz mi? Üstelik yıllarca yorulmadık bile..." Darius altımda kıkırdarken ben de susuyorum. "Ne?" Yanaklarım kızarıırken bile sırtıtıyorum.

Darius oturuyor, tutuşu beni sabitliyor ve o zaman ne kadar çıplak olduğumu fark ediyorum. Etrafımı saran pelerine bakıyorum.

"Senin mi?" Başını sallıyor ve sonra kıkırdıyor. "Bu kadar komik olan ne?"

Başını sallar. "Heyecanın, küçük kurt. Sanki içime hayat üflüyorsun."

Sözleri karşısında yanaklarım daha da kızarıyor ve ellerimi omuzlarına götürüyorum. "Teşekkür ederim," diye nefes alıyorum ve sonra onu öpmek için eğiliyorum.

İlk başta tereddüt ediyorum, ama beni daha yakına çektiğinde, derinleştiren ben oluyorum, ellerim saçlarına gidiyor, mümkün olduğunca yaklaştırmaya çalışıyorum.

Darius'un dokunuşuyla rahatladığını hissetmek, beni tutup kendine çektiğini ve bırakmamak için sıkıca kavradığını hissetmek, sanırım her zaman değer vereceğim bir duygu.

Beni ne kadar çok istediğini gösteriyor; ona ne yaptığımı gösteriyor.

Öpüşmeyi kesiyoruz, birbirimize bakarken nefes nefese kalıyoruz, o lanet gözler bir kez daha beni içine çekiyor.

"Kurtlarımızın oyun zamanı geldi," diyor. Geri çekilip elini kaldırışını izliyorum ve sonra Drax orada beliriyor.

Uzanırken ona gülümsüyorum ve Darius'a dudaklarını kıvrarak neredeyse yan gözle bakmasını kaçırmıyorum.

Darius ona, "Kapa çeneni, ikisinin de zamana ihtiyacı var," diyor ve ben de Draxton'ın verdiği karşılıkla gülüyorum. "Küçük pislik," diye mırıldandı Darius. İşte o zaman ben de tam bir kahkaha atıyorum.

Yaşlı, çiftleşmiş bir çift gibi tartışıyorlar.

Parmaklar yanlarımda, beni gıdıklıyorlar. "Bize mi gülüyorsun, küçük kurt?"

"Hayır!" Kıkırdamalarımın arasında ellerini durdurmaya çalışıyorum. "Kes şunu."

"Çok tatlı." Beni daha da gıdıklıyor. "Bana yalan söyleme."

"Ama ikiniz de yaşlı bir çift gibi davranıyorsunuz." Beni sırt üstü yatırıp daha sert gıdıklarken çığlık atıyorum.

Sihrini belimi sarmak için kullanıyor, beni sabit tutuyor ve sonra pelerininin içinden sızan soğukla nefes nefese kalıyorum.

"Soğuk." Mırıldanıyorum ve anında beni kucağına alıp ateşin yanına sürüklüyor.

"Aptal küçük kurt."

"Yine de komikti." Bir kıkırdamayı daha bastırmak için elimi dudaklarıma götürüyorum.

Drax biraz solda oturup sabırla beklerken beni kollarıyla sarıyor ya da ön patilerini teker teker yere vururken sanırım öyle değil.

Runa'nın başı eğiliyor ve kuyruğunu sallarken gözleri her zamankinden çok daha parlak. Sihrim onu okşuyor, sadece yakınında durmuyor ve içimde derinlerde hissediyorum.

Sakin.

Hiç bu kadar sakın olmamıştı.

Elimi kaldırıyorum ve avucumu açıyorum. Sihrimi oraya çağırıyorum, bir gerçekleşiyor. Şaşkınlıkla göz kırpmıyorum. Elimden biraz daha itiyorum ve mükemmel şekilli bir top oluşturun.

"Ben... Ben yaptım!"

Darius kollarını . "Sen yaptın."

Topu bırakıyorum ve hepimiz gökyüzüne doğru süzülüşünü izliyoruz.

İçimde bir bütün hissediyorum, hiçbir şeyin değişken ya da kontrol dışı olmadığını hissediyorum, sadece hem Runa'yı hem de gücümü hissediyorum... çağırımı bekliyorum.

Diğer elimi kaldırıyorum ve aniden ayağa kalkıp kulaklarını diken Drax'a doğru tutuyorum.

"Onu içinde hisset ve onu eline çağır. Sanki onu çekiyormuşsun gibi.

"Benim sihrim gibi mi?"

"Evet, ama Runa'nın kendi aklı var, eğer istemiyorsa, gerekirse onu küçük bir çekiştirin."

"İtişip kakışmayı seviyorsun."

Boynumu ısıyor. "İşe yarıyor"

Gözlerimi kapatıyorum. "Hadi Runa, dışarı çık ve Draxton'la resmen tanış. O size Darius ve benim bile öğretemeyeceğimiz şeyleri öğretebilecek."

Tereddüt edeceğini, onu ikna etmem gerekeceğini düşünmüştüm ama tam önümde durup Drax'a doğru hamle yapınca gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Nefesim kesiliyor ve Darius onlardan hırlama ve havlama sesleri gelirken kıkırdıyor. Endişeyle ayağa kalkmaya çalışıyorum ama Darius beni durduruyor.

"Bırakın bunu çözsünler. Drax ona en ufak bir zarar vermez ama canına tak ettiğinde onu yere serer."

Birbirlerinden ayrılmalarını izliyoruz ve sonra kadın tekrar ona

saldırıyor. "Bunu seninle mi yaptı?"

"Görmedin mi?"

Başımı sallıyorum. "Uyandığımda seni bir kurt olarak gördüm ama ondan önce hiçbir şey görmedim, sadece bir şeyler olduğunu hissettim."

Boynumun yan tarafını öpüyor ve sonra saçımın bir tutamıyla oynuyor. "Ona bana güvenebileceğini gösterdim." Elini geri çekişini izliyorum

ve kanla kaplı olduğunu fark ettim. "Önemli bir şey değil, sadece halletmemiz gerekiyordu."

O eli tutuyorum ve büyümü içine , koluna ve omzundaki ısırığa doğru ilerlediğini hissediyorum. Konsantre olmak için gözlerimi kapatarak, harap olmuş kası tekrar bir araya getiriyorum ve kendi kendine dikildiğini hissediyorum. Gözlerimi açtığımda Darius'un gözleri neredeyse simsiyahtı, içlerindeki sıcaklık beni diri diri yakıyordu.

Dikkat dağıtmak için Draxton'ın ön bacaklarına doğru ilerleyen Runa'ya bakıyorum. "Sana güveniyor, tıpkı ona söylediğim gibi."

"Yaptın mı?" Sesi çok şaşırmış gibi geliyor ve başımı ona çeviriyorum.

"Tabii ki yaptım. Ben sana güveniyorum, o neden güvenmesin?"

Gözleri parlıyor ve boynumun kenarına doğru inliyor. "Kurtlarımız oradayken seni sıklamemi uygunsuz bulurdun, değil mi?"

Kıvranıyorum. "Evet," diye boğazımı temizliyorum. "Kesinlikle uygunsuz."

"Sonra" diye boynuma doğru homurdanıyor ve onu tamamen hissetmemi sağlamak için beni kendine çekiyor.

Sanırım ona olan güvenimi onaylıyor.

Runa aniden bağırıyor ve Drax'a bakıyoruz, tıpkı Darius'un dediği gibi onu sırt üstü yere yatırmış.

"Bu çok tanıdık," diye mırıldandım. "Bana da böyle yapmıştın."

Kıkırdıyor. "Birçok yönden kurtlarımıza benziyoruz."

Drax'ın Runa'dan geriye doğru hareket edişini izliyoruz ve ikisini de gördüğümde hissettiğim hayranlığa engel olamıyorum.

Runa ayağa kalkar ve başını eğerek Drax'a bakar. Draxton yanına gidip yüzünün yan tarafına sokuluyor, boynunu içine çekmeden önce onu yalarken bir mırıltı geliyor. Runa'nın kuyruğu sallanıyor ve Drax onu tekrar dürttüğünde ormana doğru koşmaya başlıyorlar.

"İyi değil mi?"

"Ona göz kulak olacak," diye beni temin ediyor.

Tekrar ateşe bakıyorum. "Şimdi ne yapacağız?"

Darius pelerini üzerimden sıyırmaya başladı. "Artık yakınlarda kurt yok, o yüzden seni ısıtmama izin ver."

FIFTY SEVEN

RHEA

Ben kaçıyorum.

Ben, sürümle birlikte, iki ayak üzerinde değil, bir kurt gibi koşuyorum.

Bir kurt olarak elimden geldiğince kahkaha atıyorum ve yanımdaki Josh'u heyecanla ısırıyorum, o da bana ısırarak karşılık veriyor. Dilim dışarı sarkıyor, kuyruğum hız kazanmama yardımcı olmak için alçalıyor ve sonunda özgür hissettiğim için seviniyorum.

Sarah ona yakın durarak yanında koşuyor, Colten ve Hudson ise birbirleriyle yarışarak hızla yanından geçiyorlar. Seb, Taylor'ın etrafında havaya sıçrarken ciddi erkek onu ısırarak üzülmüş gibi görünüyor.

Ve daha iyi olamazdı. Kade burada olsaydı olabilirdi ama o bizden önce kaçmaya gitti. Bağlantıdan ona ulaşmaya çalıştım ama sanırım Axis serbestçe dolaşıyor.

Darius yanıma koşuyor, bana onlarla zaman kazandırmak için bizden uzaklaşıyor - ama onu yanımda istediğimi henüz bilmiyor mu?

Ona bağıriyorum ve kafasını bana doğru çeviriyor.

Bir nevi zıplıyorum ya da en azından öyle sanıyorum ama sonra yere yuvarlanıyorum.

Yuvarlanıyorum, yakındaki bir çalılığa konduğumda durana kadar hırıltılı bir nefes alıyorum, dört bacağım da yanlarımda yayılıyor ve bir of çekiyorum.

Bir boğuk ses geliyor ve sonra siyah bir ağız, kahkahalarla dolu yeşil gözlerle dışarı bakıyor.

Benimkini yuvarlıyorum ve ayağa kalkıp tüylerimi silkeliyorum.

Darius çalılarının arasına giriyor, başımı bir o yana bir bu yana sallayarak boynumu içine çekiyor. Arkamdan , beni kontrol ediyor ya da

En azından öyle olduğunu varsayıyorum. Ama nefesini kuyruğuma yakın hissettiğimde, dişlerimi göstererek dönüyorum.

Beni bir anda sırtüstü yatırdı ve kısırdı.

Neden hep oluyorum, lanet olsun ona ve kımıldamadığı için koca kıçına.

Onu uyarmak için ısırarak üzüyordum ki aniden Darius geldi ve Drax dışarı çıktı, gözlerinde mizahla bana bakarken kuyrukları sallanıyordu.

"Hiç komik değil," diyorum ona. Lanet olası kurt bile bana gülüyor.

Darius bana bakıp gülümsüyor ve de gözlerimi kapatıp Runa'yla ayrılmak istiyorum.

Günlerce pratik yaptıktan sonra artık daha kolay geliyor.

Birkaç dakika içinde Runa çıktı ve ben Darius'un altındaydım, kıyafetlerim tamamen sağlamdı.

Darius'un dehşete düşmesine rağmen, kıyafet işini halletmemin uzun sürmediğini söylemekten gurur duyuyorum. Darius, Runa ve benim hiç böyle bir bağımız olmamasına rağmen, birbirimizle geçirdiğimiz zamanın bu geçişi kolaylaştırdığını düşünüyor.

Darius'un omuzlarını kavrayarak, "Ne yapıyorsun?" diye .

Eğiliyor ve burnumu okşuyor. "Hadi koşalım."

Ha? "Ama öyleydik?"

Ayağa kalkıyor ve beni de yanında götürüyor, saçlarımdan dallar toplarken kıkırdıyor.

"Hayır, kurtlarımızla birlikte kaçmadık."

Bir an ona bakıyorum ve Drax ile Runa'yı görmek için dönüyorum. Uzaktan sürümün duyabiliyorum, ulumaları beni çağırıyor ve gülümsüyorum.

"Yarışmak ister misin?"

Darius'un dudakları yukarı kalktı. "Oynamak ister misin, küçük kurt?"

Darius hile yapmakla ilgili homurdanırken, uyarıda bulunmadan, gülerek havalanıyorum. "Hadi Runa, onlara nasıl hareket edileceğini gösterelim."

Güçlerimi ayak tabanlarıma yönlendiriyorum ve Darius ile Drax'ın bize yaklaştığını duyar duymaz gerçekten *harekete geçiyorum*.

Hızla ilerlerken sanki süzülüyormuşum gibi hissediyorum. Hiçbir ağaç beni yavaşlatmıyor, ne kökler ne de büyük kayalar. Runa'yla yan yana koşuyoruz ve her pençesi yere değdiğinde pençe izlerindeki hafif mavi parıltıyı fark ediyorum, nefesim kesiliyor, gözlerim açılıyor.

Ben ona bakarken Runa bana yan gözle bakıyor ve mutlu bir şekilde oflayıp puflayarak hızlanıyor.

Her zaman pençelerindeki gücü mü kullanıyor? Sırıtiyorum.

"Seni zeki kurt, seni," diyorum ona ve o da bunun üzerine başını biraz daha yukarı kaldırıyor. Darius ve Drax'ın bize yaklaştığını duyunca gülümsememi kaybediyorum. "Bize ulaştıklarında boku yeriz, biliyorsun değil mi?" Oflayıp pufluyor. "Ne yapacağız, ayrılacak mıyız?"

Başını sallıyor ve arkamızdan özel bir heyecan hırıltısı , onun yanında kalmak için kürkünü kavriyorum.

Avlanmayı severler.

İleriye baktığımda, başka bir nehre yaklaştığımızı ve bunun ikimizi de yavaşlatacağını biliyorum. Runa muhtemelen atlayabileceği için daha çok ben.

Göz kırpiyorum.

Runa muhtemelen *atlayabilir*.

"Hey," diyorum ona nefes nefese, "Beni bırakır mısın?" diye sordum. Önce bana sonra da önüne baktı. Drax'a bindim ve Runa ondan o kadar da küçük değil. Bana hafifçe başını sallamadan önce eğlendiğini hissediyorum. "Gerçekten mi?" Evet demesini beklemiyordum.

Nehirle aramızdaki mesafeye bakıyorum ve bunu umuyorum. "Burada hiçbir şey yok." Diğer elimle Runa'nın kürkünü kavriyorum, Sonra bana en yakın olan elimle omuzlarının arasını kavriyorum, bir dakika bekliyorum, sonra iki, sonra...

Bacaklarımdaki ve kollarımdaki gücü kullanarak beni sırtına çekmesi için yerden itiyorum.

Evet! Evet! Teşekkürler, odun kesmek ve sonsuza dek bu lanet iki ayak üzerinde koşmak.

Sonra, nehrin üzerinden atlamadan hemen önce kendimi ayarlıyorum.

Yüzümde geniş bir gülümsemeyle başımı arkaya atarak çılgılık atıyorum. Darius'un eğlence dolu kahkahası bana ulaşıyor.

Diğer tarafa büyük bir *gürültüyle* iniyoruz ve ben neredeyse onun sırtından öne uçuyorum ama sabit kalmayı başarıyorum.

"Sikeyim evet!" Runa'ya başını okşayarak söylüyorum. "Sen en iyisisin, bunu biliyor musun?" Küçük bir tappy-dance hareketi yapıyor ama sonra *ikimiz* de yere yuvarlanıyoruz.

Sırtından düşerken hâlâ gülüyorum, yere inmeden önce karanlıktan bir kalkan beni sarıyor. Ağır bir yük tekrar üzerime binerken gökyüzüne doğru nefes nefese yükseliyorum, onun karanlığı Affedilmez'e battığım zamanki tanıdık bir okşayış gibi

Denizler aklımın bir köşesini gıdıklıyor.

"Çok cesursun küçük kurt," dedi bana, "Hile yaptın."

"Ben öyle bir şey yapmadım," diye soluyarak elimi çenesini okşamak için kaldırıyorum. Dokunuşumla gözleri anında karardı. "Söylediğimiz gibi sadece yarıştım."

"Zekice."

"Her zaman," diye fısıldıyorum.

"için yaratılmışsınız."

"Ve başka şeyler için yapılmış." Bunu yüksek sesle söylemek istememiştim ama o ne demek istediğimi hemen anladı.

Vücudunun kilitlenmesinden, o yoğun gözlerinin yeni bir duyguyla yanmasından ve son olarak da ağzının benimkine değmesinden anlayabiliyorum.

Derin ve sahiplenici, elleri beni kendine daha da yakınlaştırıyor ve tadıma bakarak inliyor. Bir inilti, bir ses ya da başka bir şey çıkarmış olabilirim, çünkü dokunuşu neredeyse umutsuzluğa dönüşüyor.

Kapalı göz kapaklarımın arkasından ışık kaybolmaya başladığında bizi saklanmak için siper ettiği anı biliyorum, sonra ağzımı sadece onun yapabileceği şekilde ele geçiriyor.

Darius'un elleri başımın arkasına iniyor, dilini daha derine sokmak için beni hareket ettirirken parmakları vahşi saçlarıma dolanıyor. İçimdeki her yere ulaşmak istiyor gibi görünüyor ve beni yutarken zar zor nefes alabiliyorum.

Ama o benim soluduğum hava haline gelmişken bunun bir önemi .

Uzun bir süre sonra öpücüğü yumuşatıyor, hafifçe ısıtıyor ve Dilini dudaklarımda gezdiriyor, sanki doyamıyormuş gibi. Başını boynuma sokuyor, beni oradan öperken dudaklarından acı dolu bir 'Rhea' dökülüyor.

Adımı neden söylediğini, neden öpücükleriyle boynuma doğru zikrettiğini bilmiyorum ama tüylerim diken diken oluyor.

Ellerimi boynuna dolayarak onu kendime çekiyorum ve gözlerimi açtığımda tamamen karanlık görüyorum. Büyümü çağırıyorum ve ardından küçük ışık topları parlıyor, onu boynumdan çekerken yüzünü görebilmemi sağlıyor.

bakıyoruz, göğsümüz kabarıyor ve gerginlik dolu, ama ben ona bakarken iyi türden.

Ve bu anda her şeyi görüyorum. Geçmiş, bugün, geleceği.

Kaşları çatılıyor, gözleri şaşkınlıktan hayranlığa dönüşüyor, daha da derin bir şeye inene kadar birinden diğerine geçiyor.

"Rhea..."

"Sizi sıkıklar, bizi daha ne kadar bekleteceksiniz?" sözlerini duyduğumuzda susuyor.

Darius'un gözleri kızarır ve sese hırlar. O an geçti.

"Josh, sadece... oynamak istiyorduk?"

Kulağa nasıl geldiğini fark ediyorum ve yanaklarım kızarıırken Darius bana sırtıyor.

"Ew, Milal, gerçekten mi?"

Bariyer bir anda yok oldu ve bir sonraki adımda ayağa kalktım. Üzerimin tozunu alıyorum. "Evet, sorun mu var?"

Josh durduğu yerde kıpırdanıyor. "Kız kardeşimi böyle bir şey yaparken görmek istemiyorum..." diye bize el sallıyor ve ben gülüyorum.

"Seni salak, biz aslında oynuyorduk. Yarıştık ve ben kazandım," diyorum gururla. Darius yanımda oflayıp pufluyor. "Hile yaptın demek istiyorsun," Onunla yüzleştim. "Hayır, ben inisiyatif aldım."

"Daha başlamadan kaçarak." Sesi ölü gibi. "Yavaşkın."

"Ve sen de küçük cesur bir kurtsun." Bana doğru bir adım attı.

"Um... Ben sizin sıkık ön sevişmenizin bir parçası olmak istemiyorum, ben sadece

- *Oomph.*"

İkimiz de dönüyoruz ve Drax'ın orada durup Josh'a dik dik baktığını görüyoruz. "Tanrım, çok büyüksün." Josh başını ona doğru sallar. "Sakın bana

Onunla konuşmamdan da mı nefret ediyorsun? Hadi ama," diyor bıkkınlıkla.

Runa Drax'ın yanına geliyor, Josh'un yanağını yalamadan önce ona sürtünüyor.

"Teşekkürler..." Josh tükürüğünü silerken ben de Darius'un kolunun yan tarafına gülüyorum.

Drax bunun için Runa'ya hırlıyor ve ben başımı sallıyorum.

Sahiplenici, tıpkı bakıcısı gibi.

Ardından koyu, gri bir kurt ortaya çıkıyor, daha yavaş, tereddütlü ve Axis'e doğru ilerlerken .

"Hey," diyorum ona gülümseyerek. "Buraya gel."

Hepsi Runa ve Drax'la tanışmıştı ama Axis onlara bu kadar yakın olmamıştı.

Axis bir an bana bakıyor ama sonra bana doğru yürüyor. Darius'u hissediyorum Sırtıma geldiğinde gerilir ve ona gözlerimi devirirdim ama gerçek şu ki... Ne olacağını bilmiyorum.

Kade hala neyin gerçek olup olmadığı konusunda sorunlar yaşıyor. Patlamalar yaşıyor, rastgele öfke nöbetleri geçiriyor ve onu birkaç kez dudaklarında kesikler ve morluklarla gördüm, ama Darius bana bundan uzak durmamı söyledi. Kavga etmek için ona gitmesinin yanlış biriyle kavga etmesinden daha iyi olduğunu söyledi.

Her şeyden sonra Darius'un bunu yapmaya istekli olmasına bir anlamda minnettarım.

Kade'in Darius'un en sevdiği kişi olmadığı benim için bir kayıp değil, ama onu öldürmeyecek.

Bana söz verdi.

Axis yaklaştığında avucumu başına koyup kulaklarının arkasını okşuyorum. "İyi bir koğu yaptın mı?" Soruyorum, ofluyor.

Ona gülümsüyorum ve Runa'nın yavaşça yanımıza gelişini izliyorum. Axis gerilir, başını ona doğru çevirir ama sonra yavaşça gevşer. Runa başını eğiyor ve ve Axis dokunuşa doğru eğildiğinde ağlamak istiyorum.

Darius duygularımı hissederek bir kolunu belime doluyor ve ben de bir elimi onunkinin üzerine koyarak minnettarlıkla sıkıyorum.

Sonra Drax geliyor, Runa'yı asla uzun süre yalnız bırakmıyor ve Axis ona baktığında değişimi görüyorum.

Kurttan erkeğe değil, Axis'ten Kade'e.

Uzun süre kontrol için savaştıktan sonra bunun onun için bu kadar kolay olmasına şaşıracak yutkunuyorum, ama Drax Kade'e uzun süre baktıkça daha çok kendine geliyor ve düzeliyor.

Kürkünü silkeleyip biraz geriniyor ve sonra Drax'a doğru yürüyor.

Nefesimi gergin bir şekilde tutuyorum ama Drax burnuyla başının tepesini dürtüyor ve hepsi ağaçların arasından koşarak uzaklaşıyor.

Rahatlayarak Darius'a yaslandım.

"Kontrol altına alınabileceğini hiç düşünmemiştim," diyor Josh, onların da kaçtığı yere bakarak. "İyileşiyor olmasına sevindim.

"Ben de öyleyim." Sadece uzun sürmesini umabiliriz.

FIFTY EIGHT

RHEA

Bugün bir adama işkence edeceğiz.

Hayır, insan değil, bir canavar.

Frederick, Ölü Topraklar'daki Eridian'ın eteklerinde derme çatma bir barakada tutuluyordu. Onunla yüzleşmeye hazır olmadığım için bir süreliğine hayatta olduğunu aklımdan çıkarmıştım. Ama artık hazırım.

Darius güvende olduğunu, günün her saatinde korunduğunu söylüyor ama bize, aileme bu kadar yakın bir Yüksek'in olması derimi yüzmek istememe neden oluyor.

Yanlış hissediyorum.

Kayalıkların tepesine yanaşıyoruz ve Darius'a bakıyorum, o da Affedilmez Deniz'e doğru bakıyor. Ona doğru adım atıyorum ve daha yakından bakıyorum, hayır, buradan Aşıklar Şelalesi'ne bakıyor.

"Hey," diyorum nazikçe, omurgamdan aşağı doğru akan kendi ürpertimi görmezden gelerek koluna uzanıyorum.

Gözlerini kırıştırıyor, içinde bulunduğu anın etkisinden kurtulmuş gibi görünüyor ve bana bakıyor. "Öyle mi?"

"İyi misin?" Bunu sorarken kendimi garip hissediyorum ve sırtıttığında anında pişman oluyorum.

"Yine benimle mi ilgileniyorsun, küçük kurt?" Kolları beni sarıyor ve ben onu itmeye çalışıyorum.

"Unut gitsin," diye mırıldanıyorum, onun dalga geçme havasında değilim.

"Yapma bunu," diyor beni daha sıkı kendine çekerek. Çenesi kıpırıyor, rahatsız olmuş gibi görünüyor. "Sadece bunu görmekten hoşlanmıyorum. Tek gördüğüm şey senin

kenara, suya iniyorsun ve ben sana ulaşamıyorum."

Yana doğru bakıyor ve içimi bir sızı kaplıyor. Onu bu kadar etkiliyorsa böyle şeyler hakkında düşünmesini istemiyorum ama bunun onu rahatsız etmesi için önemsemesi gerektiğini bilmek içimi ısıtıyor.

Darius benim üzerimde birçok kez iddia etti, bana bunu söyledi. Ama bana karşı ne *hissettiğinden* emin değilim. Tam olarak değil. Sadece sahiplenme mi? Bizim

bağlantı mı? Yoksa daha derin bir şey mi?

Bazen bunu gözlerinde gördüğüme eminim... ama bunu hiç yaşamadığım için ona sorarak kendimi aptal durumuna düşürmek istemiyorum.

Bunu neden şimdi düşündüğümü bile bilmiyorum. Sanırım benim için, bizim için, ailem için bir sonraki adımın ne olacağından emin değilim.

Onun yerine "Buradayım," diyorum. Bana bakıyor, gözleri benimkiler arasında gidip geliyor ve başını sallıyor.

Darius'un Frederick'i yerleştirdiği yere doğru sessizce yürüyoruz, lityumun parıltısı tek ışığımız, görünmez ellerin boğazımı sıktığını hissetmeye başlıyorum. Tıpkı Frederick'inki gibi.

"Gergin olmana gerek yok," diyor Darius. "Sana zarar vermesine izin vermeyeceğim." Başımı sallıyorum. "Sadece tüm sona ermesini, bitmesini istiyorum." "Önce cevaplara ihtiyacımız var ve çalınan diğer insanları bulmalıyız."

"Biliyorum."

Başka bir dizi ölü ağacın arasından geçiyoruz, dalları daha da canlılığını yitirmiş görünüyor ve kaşlarım çatılıyor. Etrafıma baktığımda yakınlarda başka bir şey hissetmiyorum ama havada ürkütücü bir his var.

Kollarımı ovuyorum.

Uzaktan Bora'nın aile üyelerine seslendiği duyuluyor ve neyse ki biz onlardan uzaktayız. "Buraya yakın herhangi bir aile var mı?" Darius'a soruyorum ve o da başını sallıyor.

"Hayır ve yaklaşanlar da yönlendirildi."

Biraz ilerideki barakaya ulaşıyoruz ve sadece bir .

Tahta çürümüş, kendini zar zor bir arada tutuyor. Yaklaştıkça, duvarlar arasındaki boşlukları görebiliyorum ve yerde zincirlenmiş bir el görüyorum.

Yutkunuyorum.

Darius burada nöbet tutan üç Elit'ten birine başıyla işaret ediyor ama gözlerim o ele sabitleniyor.

Seğiriyor ve ben irkiliyorum.

Kendine gel, Rhea. Sen bir Alfa'sın. Kendimi azarlıyorum.

Runa onaylarcasına homurdanıyor ve omurgam dikleşiyor. Siktir et onu. Hepsinin canı cehenneme.

Darius kapıyı açmadan önce bana son bir kez bakıyor. Gıcırıyor ve sızlanıyor, biz içeri girerken tahta parçaları kırılıyor.

Burası çok küçük. Ellerimi iki yanıma uzatırsam neredeyse iki duvara da dokunabilirim ama Frederick'in hak ettiği yer burası değil.

Söz konusu erkek diz , zincirlenmiş ellerini yere koyuyor ve ben kendi görüntüme ışınlanıyorum.

Kısa bir süre önce ben de benzer bir durumdaydım. Hayır. Rhea. Kes şunu.

Artık burada güç bende, onda değil.

Frederick bir süre sonra kafasını kaldırır, yüzünde dengesiz bir gülümseme vardır. gibi görünmüyor. Bunu gözlerinden, dilinin dışarı çıkıp dudaklarını yalayışından, ellerinin kenetlenişinden anlayabiliyorum.

"Hellooo toprakların hainleri," diye gülerek başını yana eğiyor. Onu yakından izleyen Darius'a bakıyorum.

"Sormak istediğimiz birkaç şey var," diyor. "Cevap verin ve daha az acı verici olsun."

Sadede için hiç vakit kaybetmiyor.

Frederick kıkırdar. "Sanki cevap verecekmişim gibi-" Darius'un yumruğu havada ve yanağına iner.

Göz kırpıyorum.

Çok hızlıydı.

"Sabrım yok, o yüzden başlayalım." Darius pelerinini omuz silkerek çıkarır ve umursamadan kirli zemine fırlatır.

Ellerini nasıl salladığını, kollarındaki kasların nasıl hareket ettiğini izliyorum ve kendimi ondan uzağa bakmaya zorluyorum.

Onun gücü beni cezbediyor, her zaman cezbetmiştir.

"Diğer kayıp sürü üyelerini nereye götürdünüz?" Ben başladım. Frederick sadece bana bakıyor. Bir yumruk daha atıyor. "Onları bir yere götürdüğünü biliyoruz. Bunu kanıtlayacak listelerimiz var."

"Bazıları satıldı," diye omuz silkıyor.

"Ve?" Talep ediyorum. Hiçbir şey söylemiyor. Darius bir parmağını alıp şaklatıyor.

Frederick acı içinde homurdanıyor ama onun dışında gözleri benimkilerden

hiç ayrılmıyor. "Neden sana öğrettiğimiz gibi bir kaltak olamadın ve Bacaklarını açmaya mı kaldın?" diye merak ediyor, derin bir nefes alırken gözleri kapanıyor. "Ahh evet, yakında üremeye başlayacaksın."

"Kapa çeneni," diye bağıyor Darius, diğer elini tutup parmaklarından başlıyor.

Şaşkınlıkla Darius'a bakıyorum ama o Frederick'e odaklanıyor.

"Benim hakkımda konuşmak için burada değiliz, o insanlar nerede?" Hiçbir şey. "sen mi çaldın? Çünkü çocuklarını satanlar yakında ölecek." Bir kahkaha.

Cevap vermeyi reddettiği için kalp atışlarımın hızlandığını hissedebiliyorum. Nasıl bu kadar acımasız olabilir?

"Onlar sadece çocuktu!" Ona doğru ilerledim, yüzüne baktım. "Onları nereye götürdüğünü söyle, seni hasta herif."

Yüzüme tükürdü.

Ben donuyorum, Darius donuyor. Ama sonra hareket ediyorum.

Elim havada uçuyor ve kemiğine, çenesine, gözüne odaklanarak ona tekrar tekrar vuruyorum.

Yüzüme kan sıçırıyor ama umurumda değil, bu pislik sessiz kalabileceğini sanıyor.

Hayır.

Çılgılık atacak.

Gücüm elime geliyor ve sonra boğazına dolanıyor, sıkıyor, geriyor, ezmek istiyor. Yüzüm ısınıyor ve işaretlerimin parıltısı artık iyi olan tek gözüne yansıyor.

"Bana nerede olduklarını söyle, hemen," diye .

Darius'un büyüünden bir dalın belime dolandığını hissediyorum. Sadece rahatlatmak için değil, hayır, Frederick bir şey yapmaya kalkarsa beni geri çekmek için de.

"Eğer seni doğurmama izin verirsen, sana söylerim," diye gülüyor ve boğazımda yükselen safrayı yutmak zorunda kalıyorum.

"Bana *asla* dokunamayacaksın," diye tükürdüm, içimin burkulduğunu hissederek.

"Ama yaptım, sanırım sen hatırlamıyorsun ama ben hatırlıyorum." Kanlı dişlerini göstererek gülümsüyor ve bedenimde bir titreme başlıyor. "Güzel zamanlardı. Onlara o zaman seni becermemiz gerektiğini söyledim, Lord Higher bile neredeyse kabul ediyordu. Ama kuzenin Patrick açgözlülük yaptı ve önce seni istedi. Her zaman öğretmenin gözdesi oldun." Gözlerinde kıskançlık alevlenirken hırlıyor.

Patrick'in beni bu kadar çok istemesine, üreme çağındayken bana tecavüz etmeden önce onları bekletmesine hiç bu kadar minnettar olmamıştım ama Frederick'in kıskançlığıyla başa çıkabilirim. Tabii önce Darius boynunu kırmazsa.

Onu hissediyorum, Frederick'in sözlerine karşı öfke dolu bir kitle ve şimdi *ben* Onu sakinleştirmek için koluna sihirli bir ip saran kişi. Öfkelerini kendi öfkem gibi hissedebiliyorum, arkamdan duyduğum tek şey öfkeli nefesleri.

"Beni tamamen kendine istedi," diyorum, kelimeler kül gibi çıkıyor. "Ama Charles on sekiz yaşına kadar beklememi söyledi."

"Evet," diyor Frederick. "Çünkü bu arada iyi, bakire, üremeye elverişli bir amı heba etmek istemiyordu. Ne yapacağını biliyordu olur."

Bir tutam büyüü Darius'un üzerinde yatıştırıcı bir şekilde gezdirerek iyi olduğumu bilmesini sağlıyorum.

"Ne olacaktı?"

Başını arkaya eğiyor, gözleri zevkten dönüyor. "Amını parçalara ayırır, ikiye böleriz." Kıkırdıyor. "Tanrım, istediğimiz zaman birlikte sikebilirdik. Hepimiz bunu planlamıştık. Bir Varis'in kızını doğurma düşüncesi bile..." Son kelimeyi inleyerek söylüyor ve kalçalarını oynatıyor.

Aşağıya baktığımda, sertleştiğini görebiliyorum. Midem bulanıyor.

"Peki ya çaldıkların; onları da mı ürettin?" Sormak zorundayım. Ben kendimi saklarken onların nasıl bir kadere maruz kaldığını bilmek zorundayım.

"Ah evet," diye inliyor, kalçaları şimdi itiyor, gözleri benimkilerde, şişmiş. "Birçok kez, lanet olsun, çok fazla bakire on sekiz yaşında kedi.

Bir saniye içinde bıçağımı aletine sapladım. Kimse hareket etmiyor.

Darius'un yok,

Frederick'in yok.

Ama dönüyorum, sapı daha sıkı kavırıyorum ve sonra aşağı doğru kesiyorum.

Sonunda bu Frederick'in acı dolu çığlıklarını açığa çıkarıyor. Elimde çırpınırken ona dişlerimi göstererek gülümsüyorum.

"Kadınlara tecavüz etmenin komik olduğunu mu düşünüyorsun?" Tuttum.

"Seninle işim bittiğinde aşağıdaki Tanrılar bile seni istemeyecek."

Geri çekilip acı içinde çırpınmaya devam edişini izliyorum, çığlıkları ve haykırıışları içimde bir şeyleri harekete geçiriyor.

"Aferin kızım," diye mırıldandı Darius kulağıma.

"Şimdi, biraz daha." Bu erkek.

Az önce yaptığım şeyden çekinmiyor, onu teşvik ediyor.

O gerçekten Cazier'in Varisi, toprakların karanlığı... ama insanlar unutuyor gibi görünüyor.

Zahariss de onun kadar acımasızdı ve sonuçta ben de onunum.

"Hepinizin çaldığı insanlar, ?" Darius kılıcını Frederick'in omzuna saplayarak hırlıyor.

"Argh," diye Frederick. "Onlar... Zaigar'ın arka odalarındalar. Kurak Topraklar'da bulunduğu yer."

Bu Zaigar mıydı? Darius'un babasının notlarında bahsettiği yer. Görünüşe göre oradaki her şey doğru.

Bir an düşündüm ve odanın arkasındaki muhafızların nereden geldiğini hatırladım. Ama Darius molozların altına gömüldüğünü söyledi.

Darius'a endişeli bir bakış attım. Oraya geri dönmeliyiz.

"Ölü Topraklar'daki yaratıklar, nedir onlar?" Ellerimi Darius'un bana verdiği beze silerek soruyorum. İkimizin de işine yarayacak gibi değil.

"Ah onlar," diyor Frederick yorgun bir sesle. Başı seğiriyor, dövülmüş yüzü buruşuyor. "Tüm toprakları ele geçirmeye yardım edecekler. Tüm, tüm, tüm toprakları," diye kıkırdıyor, iç çekerken başı omuzlarına düşüyor. "Çok iyi damızlık olurlar, bizde çok damızlık var."

Kaşları çatılırken Darius'a bakıyorum. Bir adım daha yaklaşıyor ve önünde çömeliyor.

"Verilen sıvı neydi?" diye sorar. "Hmmm?"

Vücudundan damlayan kana bakıyorum. Kahretsin, belki de çok ileri gittik.

"Kurak Topraklar'da Canavar'a verdiğin şişe."

"Oh, Ultrian," diye mırıldanıyor. "Canavarların üremek istemesine neden oluyor."

O canavara verdikleri şey bu muydu? Onunla ilgili bulduğumuz notları düşünüyorum ve kabaca yutkunuyorum.

Hasta. Piçler.

"Ve bu canavarları daha fazla toprağı ele geçirebilmek, ordunuz için güçlü yavrular yetiştirebilmek için mi istiyorsunuz?"

"Evet, evet, ne kadar zekice değil mi?!" Sırıttıyor. "Çok zekice, Lordumuz Higher. Tek yaptığı rogure'ları alıp karıştırmak, karışıma biraz dişi eklemek ve puf, toprakları ele geçirecek kadar ölümcül bir canavar yetiştirmekti."

"Canavarlar yapılmış? Rogure ve insanlar mı?" Darius sinirli bir şekilde tersler.

"Rogures. O küçük piçler geldiklerinde tam bir baş belasıydılar. Sadece kısa bir süreliğine, Lord Higher bir plan yaptı ve şimdi onlar onun."

Öne doğru yığılır ve Darius onu için yanağına bir tokat atar. "Hey, cevap ver bana."

"Çok... sadıklar..." Açık ağzından kan damlayarak konuşmasını sürdürür. Bir daha hareket etmez.

"Siktir." Darius ayağa kalkıyor, elini yüzünde gezdiriyor.

"Haydutların öldürdüğü tüm insanlar... Darius," diye başlıyorum.

Vücudu gergin, öfke dolu ve onun da aynı şeyi düşündüğünü biliyorum. Charles o gün o haydutları o kasabaya gönderdiyse ailesini öldürmüştür.

"Ölmesi gerekiyor," diye mırıldanıyorum, Darius'un kolunu kavramak için bir elimi uzatıyorum. "Haydutları nasıl durduracağını bulamamana şaşmamalı, Darius. Bunca zamandır onları kontrol ediyordu, yani seni etrafta koşturup bu yaratıklardan kurtulmanı sağlıyordu, peki ne için? Neden bunu yapmaya zahmet etti ki?"

"Ne yaptığını öğrenmeyeyim diye beni lanet bir bekçi köpeği gibi oyaladı." Sesi çok alçak, tehdit ve tehlike dolu, onu kulübeden çıkarırken bana rehberlik ediyor. "Yaptıklarının bedelini ödeyecek."

Şu anda ne hissettiğini hayal bile edemiyorum. Yüzündeki ifade bana annesinin ve kız kardeşinin ölümlerini tekrar yaşadığını söylüyor.

Ortaya çıktığımızda Elitlerin yüzleri solgundu. Gözlerimizin içine bakmıyorlar ve sanırım içlerinden biri Frederick'e yaptığımız işkenceyi duyunca gerçekten hastalanmış olabilir.

"İyi misin?" Ona soruyorum. Titreyerek sallıyor ve elinin tersiyle ağzını siliyor. Zavallı erkek.

"Yeni ," diye homurdanıyor Darius, omuz silkerek. Onu itiyorum. "Kaba olma."

"Savaş temiz değil, daha güçlü bir mideye ihtiyacı var." Haklı olduğu bir nokta var.

"Şimdi ne yapacağız-"

Kulaklarıma bir ses geliyor ve başımı eğiyorum.

Hayır.

Bu sesi biliyorum.

Şu uluma.

Darius ve ben ikimiz de dönüyoruz ve uzakta parlayan kemik rengi gözleri görüyoruz. Ölü dallardan sarkan inci damlaları gibi o kadar çoklar ki, nefesim kesiliyor.

"Ama nasıl?" Beni tekrar yanına çekerken Darius'a söylüyorum. "Buraya nasıl geldiler ve kimse fark etmedi?" Elitler Ölü Topraklar'ın ilerisinde nöbet tutuyorlardı, aksi takdirde haberimiz olurdu. "Onlar öldü."

"Kahretsin, hemen Eridian'a gitmeliyiz." Liman taşını çıkarır. "Bana."

Seçkinler yaklaşır yaklaşmaz iki şey olur.

Birincisi, Elitler bize ulaşmak için kendi kendilerine çelme takıyorlar ve ikincisi... Haydutlar koşuyor ve tam üzerimize geliyorlar.

Eridian'ın kenarına iniyoruz, onların unutulmaz ulumaları bizi takip ederken aceleyle ilerliyoruz.

"Burada hâlâ yaralı insanlar var Darius, onları taşımamız gerek," diyorum Lilk ağaçlarındaki koruma kristallerinin arasından koşarken.

"Biliyorum, saldırı ve savunma için adamlarımı toplayacağım, onları hareket ettirebilir misin?" "Tamamdır." Dedim ve sonra güçlü kollar beni yakaladı.

"Çok dikkatli ol. Güvende olmana ihtiyacım var, bu yüzden sadece yaralıları buradan çıkarmaya odaklan."

"Yardım edebilirim!" İtiraz ediyorum.

"Yapabileceğini biliyorum, küçük kurt," diyor daha yumuşak bir sesle. "Ama sen yakınımıdayken kimseye yardım sanmıyorum. Sana ulaşmak için her şeyin yanından geçerim. Adamlarımın ölmesi, haydutların yok olması, bana ihtiyacın varsa fark etmez. İkimiz de onları Charles'ın gönderdiğini biliyoruz, burada olduğumuzu biliyor."

Bunu biliyorum.

Kalbim tekliyor ve uzanıp burnumu onunkiyle ovuyorum. "Benim için deneyebilirsin, vallier. Onlar evime girerken öylece duramam, Dar."

Yan tarafa bakıyor ve sonra bana sert bir öpücük veriyor. "Sert ve hızlı vur, gerekirse birinin yanında kal, tamam mı? Yemin et Rhea," diye homurdanıyor, vücudu gergin.

"Yemin ederim." Son bir bakışla .

"Josh, haydutlar üzerimize geliyor, herkesi savaştırmak için topla ve sonra yaralıları güvenli bir yere taşımak için kabinime taşımaya başlamanız gerekiyor."

"Siktir. geliyorlar?" diye cevap veriyor.
"Ölü Topraklar."

OceanofPDF.com

FIFTY NINE

RHEA

Kaleye yapılan saldırıda bacağının yarısı kopan Elit'e ", " diyorum. "Bana tutun ve seni oraya götürebiliriz."

Alnımdaki teri siliyorum ve erkeği geldiğince yukarıda tutuyorum. İşte böyle zamanlarda keşke herkese yetecek kadar liman taşımız olsaydı diyorum ama elimizde o kadar çok yok.

Şu anda kale büyük ölçüde yıkılmış durumda.

"Kahretsin," diye homurdanıyor erkek ve sonra öne doğru düşerek beni de kendisiyle birlikte aşağıya çekiyor.

"Tanrım," diyorum dirseğimi ovuşturarak ama hızla ayağa kalkıyorum.

"Ayağa kalk" diyorum, "Ölmek mi istiyorsun?"

"Tabii ki hayır," diye homurdanıyor erkek, kolumu kavırıyor ve sonra bacağını altına almayı başarıyor.

"O zaman harekete geçmeliyiz! Diğerlerinin burayı korumasına yardım etmeliyim."

Daha fazla uluma ve kulübeme doğru ilerlerken kalbim adımlarımızla birlikte atıyor.

Buraya giremezler ama elimizdeki tek şey koruma kristalleri.

"Josh, güncelleme?"

"Çoğunu yakaladım," diye yanıtlıyor bağlantıyı. "Anna ve Seb batıdaki bazılarını topluyor, Taylor ise zaten içeride olanları koruyor. Hudson ve Colten kalan herkesi yakalamak için her bir kabine gireceklerini söylediler."

Erkeğin ağırlığını daha fazla taşıırken homurdanıyorum.

"Kade?" "Sam'i arıyorum," diyor aceleyle. Bunun üzerine duraksıyorum.

"Nerede ki?!" Evde olması gerekiyor.

"Muhtemelen nehirde. Kade bana son zamanlarda oraya çok gittiğini söyledi," diyor.

Ama kaçırılmadan önce nehre çok az gitmişti.

"Tamam. Yakında dönmezse bana haber ver. Bağlantısı şu anda kapalı." Evime giden toprak patikadan aşağıya doğru sürünüyorum, erkek bir yerden kanıyor ama onu inceleyecek zamanım yok.

Runa içimde tetikte, dişlerini tehlikeye karşı çoktan açmış durumda. geldiğini biliyor. Bu kez biriz ve bu yaratıkların ailemize zarar vermesine izin vermeyeceğiz.

Aynı fikirdeymiş gibi alçak sesle homurdanıyor.

Kulübenin kapısını iterek açıyorum ve Taylor orada, beni erkekten kurtarıyor.

"İyi misin?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum ve teşekkür etmek için koluna dokunuyorum.

Evim yaralılar ve sürüm tarafından istila edilmiş durumda. Anneleri yaralılara yardım ederken Sybill bazı yavrularla ilgilenirken Katy ve Oscar duvarın yanında oturup birbirlerine sıkıca sokuluyorlar.

"Ben dışarı çıkıp yardım edeceğim," diyorum Taylor'a. "Eliza, gerekiyorsa odalarımızdaki kürkleri al," diyorum ve o da başını sallıyor.

"Gelebiliyim," diyor Taylor, erkeği duvara yaslayarak.

Başımı sallıyorum. "Herhangi bir haydutun geçme ihtimaline karşı burayı savunmanı istiyorum. Kade ve Sam birazdan burada olurlar ve senin de onlarla birlikte Colhelm'e gitmeni istiyorum. Sanırım Damian buraya geliyor, böylece sizi bölgeye . Onları güvende tutacağına inanıyorum."

Etrafına bakıyor, gözleri kararsız. "Bir emir mi?"

"Hayır," diyorum, "Ama olabilir."

Asla rütbe almak istemediğimi biliyor ama alacağım.

Kıkırdıyor. "Ben hallederim." Başını kapıya doğru eğiyor. "Dikkatli ol."

"Arbiel canna."

"Arbiel canna," diye tekrarlıyor.

Toprak patikaya geri dönüp olup bittiğini bilmeyen başka birilerini arıyorum. Ulumalar artık burada kesinlikle duyulabilir ama nereye gideceklerini bilmiyor olabilirler.

Hudson ve Colten'in yanlarında beş kişiyle bir kulübenin etrafından dolaştıklarını görüyorum. "Başka birini görüyor musun?"

"Kimseyi görmedik," diyor Colten.

"Bunları kulübeye götürdükten sonra son bir geçiş daha yapacağız."

"Dikkatli olun," diye sesleniyorum, topluluğun içinden ilerlerken ağaçların arasından bakıyorum ama başka kimseyi göremiyorum. Elitlerin savaş çılgınlıklarını ormanın ilerisinde duyabiliyorum ve bunun ne anlama geldiğini biliyorum.

Haydutlar uçurumun kenarından aşağı indiler ve şimdi ormandalar. Tüylerim diken diken oldu.

"Kade?" Bağlantının aşağısında söylüyorum. "Sam yanında mı?" "O bende, sadece -"

"Kade?" Bir daire çizerek söylüyorum. "Kade?" Tekrar ediyorum, bağlantı sessiz kaldığında kalbim göğsümde çarpıyor.

Arkamda bir dal kırılıyor ve donup kalıyorum. Bir huffing sesi, ağır adımlar ve bir başka kırılma izliyor.

Bu da ne...

Yavaşça dönüyorum, bıçağım çoktan elimdeyken gözlerim ormana giden ağaç çizgisine takılıyor.

Çalılar şiddetle hareket ediyor. Orada her kim varsa sessiz olmaya çalışmıyor.

Bir gürültü daha ve sihrimi çağırıyorum, elimdeki mavi parıltı beni rahatlatıyor. Bir yaprak şingirtisi daha ve sonra Kade hızla geliyor, Sam sırtında, yanımdan geçip kulübeye doğru koşuyor.

"Kade? ne?"

Ona sahip olduğu, Axis'in artık onunla ilgilendiği için kutlama ama şimdi neden bu kadar çok koştuğunu biliyorum.

Kıllı bir vücut görüldüğünde dehşetle nefes alıyorum. Uzun boylu.

Gri et.

İnsana benzeyen bir yüz.

Beni ikiye ayırabilecek bir hırıltı ve dişler.

"Hemen limana gitmelisin," diye bağıriyorum bağlantıdan aşağıya.

Josh, ", burada bizi Colhelm'e götürecektir kimse yok," diye cevap verir. "Sorun ne... Kade şu anda Sam'le birlikte burada."

"Gitmen gerek, hemen!"

Canavarın gözleri üzerime dikiliyor ve havayı bir, iki kez kokluyor. Ve sonra benim için geliyor.

Bir elimi kaldırıyorum ve etrafımıza elimden geldiğince bir bariyer koyuyorum, elim ne kadar genişletebildiğim titriyor, ama diğerlerine ulaşamıyor. Ulaşamıyor işte.

Bu canavarların neler yapabileceğini biliyorum. Tanrılar, daha fazlası var mı?

"Burada canavarlar var Josh. Onları güvende tutmalısın. Bir koruma kristali için ofisimi deneyin, orada bir yerde bir tane olmalı."

"Rhea-"

Bağlantıyı kapattım, tam düşmana konsantre oldum. Canavar geliyor, pençeli eli havada ve bana saldırmaya hazır.

kurtuldum ama diğeri beni yandan yakaladığında bu kadar hızlı hareket edebildiğini fark etmemiştim.

Siktir, *acıyor*.

Kan yere sıçırıyor ve canavar nefes alıyor gibi görünüyor. Ereksiyon halindeki siki vücudundaki tüylerin arasından görüldüğünde içimden tiksinti geçiyor ve midemdekiler dışarı çıkmak istiyor.

Daha hızlı hareket etmek için ağırlığımı arka ayağıma vererek savunma pozisyonuna geçiyorum.

Canavar kükrüyor ve ağaçları sarsıyor, bir zamanlar soğuktan korunmak için ağaçlarda dinlenen kuşlar şimdi yükseklerde uçuyor.

Pençeli bir el bana doğru geliyor ve ben saldırıyı savuşturup bıçağımı çevirerek kolunu kesiyorum. Canavar fark etmemiş gibi görünüyor, siyah kanı tekrar üzerime gelirken her yere damlıyor.

Yuvarlanıyorum, bacağının arkasına vuruyorum ve sonra ayağa kalkıp bir güç topu topluyorum ve ona fırlatıyorum.

"Aileme ulaşamayacaksın!" Ona homurdanıyorum. Gücüm omzuna çarpıyor ve geri itilerek bariyerimin duvarına çarpıyor.

Sihrimi dışarı fırlatıyorum, tıpkı Darius'un bir keresinde bana gösterdiği sihirli ipleri halat gibi bacaklarının ve kollarının etrafında sıkarak bariyere kaynaştırıyorum.

Çılgılık atıyor, çenesi kırılıyor, öfkeli hırıltıları özgür kalma mücadelesini sürdürürken gözleri büyüyor. Yaklaşıyorum, bıçağımı kaldırıyorum ve göğsüne indiriyorum. Dişlerinden uzaklaşmak geriye yaslanıyorum, bıçağı incinmeden mümkün olduğunca derine saplarken ondan kaçmaya çalışıyorum.

Ama canavar muazzam bir kükremeye kendini tuttuğum yerden kurtarıyor ve sonra üstüme çıkıyor.

Pençeli eller beni tırmalıyor ve yırtıyor, kıyafetlerim yer yer parçalanıyor ve çılgılık atıyorum, bıçağı tekrar tekrar saplıyorum, sihrimi çağırıyorum ve ona itiyorum.

Ama yaralar ne olursa olsun, ne kadar kanatırsam kanatayım, durmuyor. O iğrenç uzantının içime girmeye çalıştığını hissettiğimde tek bir şey odaklanıyorum.

Soğuk hava mideme vuruyor.

Hayır, hayır, hayır.

Bacaklarımın üstü.

Senin değil.

Kalçalarımı kesen pençeler.

Bu değil. Senin değil!

Runa tereddüt etmeden hemen içimden çıktı ve bir sonraki anda dişleri canavarın içindeydi.

Doğrudan boynuna saldırıyor, başını ileri geri sallıyor ve sonunda canavar yana devrilirken dikkati benden uzaklaşıyor.

O eller Runa'ya gidiyor ve bir an panikliyorum ama o normal bir kurt değil, o *benim*.

Dişleri canavarın derinliklerine batarken parlayan pençeleri göğsüne bastırıyor. Titrek bacaklarımla ayağa kalkıyorum, nefes nefese, acı içinde kıvranıyorum ama düşürdüğümü bile fark etmeden bıçağı elime alıyorum. Arkasından dolanıyorum ama canavar pençelerini Runa'nın böğrüne geçiriyor ve o da inliyor.

"Kurduma dokunamazsın!" Sırtına atlıyorum. Bir an için şaşıyor ve bu da bıçağı kaldırıp kafasının tepesine saplamak için yeterli bir süre oluyor.

Bıçak içeri girerken hiçbir direnç yok ve canavar sadece... duruyor.

Canavarın üzerinden bir *hamleyle* yuvarlanıyorum, Runa'nın hâlâ bırakmadığını, ben nefesimi tutmaya çalışırken avını ileri geri salladığını izliyorum.

Sikeyim.

Siktir,

siktir.

Kendimi değerlendirirken kabaca yutkunuyorum. Birden fazla yerim kanıyor. ama hayati tehlikesi yok. Kıyafetlerim yırtıldı ama hala yerinde duruyor. Kendimi sakinleştirirken bir elimi kalbime götürüyorum.

O canavarın bana ne yapmak üzere olduğunu biliyorum.

Yere daha da gömülüyorum, göğsüm kabarıyor. Çok yakındı. Bu *çok* yakındı. Kapat.

Bir pençe darbesi yaklaşıyor ve sonra Runa orada. Eğilip yüzümün yan tarafını yalıyor, gözleri dikkatle üzerimde.

"İyi iş çıkardın. O pisliğe gününü gösterdin." Canavara bakarken dişlerini sıkarak hırlıyor. "Sen iyi misin?" Yanına bakarak soruyorum ve boynuma sokuluyor.

Onun yardımıyla ayağa kalkıyorum ve elimi kaldırarak bariyeri indiriyorum. Gidip Darius'a burada bir canavar olduğunu söylemeliyim. Belki de

bariyeri aşan daha fazla kişi var.

"Gidelim," diyorum Runa'ya. Eğilip omzunu indiriyor ve ben tereddüt bile etmiyorum. Sırtına bindim, kana bulandım ve sonra koşmaya başladık.

"Herkes güvende mi?" Bağlantıdan aşağıya soruyorum.

"Evet Rhea, iyi misin?"

"Hayattayım."

"Öldü mü?" Kade soruyor. "Sam'i güvenli bir yere götürdükten sonra yardım etmek için geri gelmeye çalıştım ama Hudson izin vermedi."

"O öldü."

"Buraya mı geliyorsun?" Kade soruyor.

"Yakında geleceğim," diyorum onlara, sonra da bağlantıyı tekrar kapatıyorum.

Ormanın derinliklerine doğru ilerledikçe hırlama ve bağırma seslerini . Bıçak sesleri, erkeklerin seslenişi ve ardından

bana ulaşır. "Durun! Eridian'a girmelerine

izin vermeyin!" Darius.

Ona doğru gidiyoruz, neler olduğunu anlatmamız gerekiyor. Adamları haydutlarla savaşıyor ve Tanrılar, onlardan çok fazla var.

Burada olduğumuzu biliyorlar, aklımdan geçen tek şey bu. Haydutlar deniz gibiler, dalga dalga ilerliyorlar.

Elitler onlarla savaşarak hiçbirinin geçmediğinden emin olur.

Ama ormanın zemini her iki tarafın cesetleriyle doluydu.

Karanlık bir bulanıklık aniden yanımızda belirdi, alevler sırtını yalıyordu.

"Drax," diye fısıldıyorum, Runa'ya sokulmasını izliyorum, iki kuyruğu da tetikte sallıyor.

Boynuna koklayıp hırladığında, Runa'nın kulakları düzleşiyor ve ona yaklaşıyor. Neredeyse onu rahatlatıyormuş gibi.

"Rhea!" Başım yana savruluyor ve sonra Runa'dan aşağı, Darius'un kollarına atlıyorum.

"Lanet olsun, neren kanıyor, neren yaralı!" Elleri çılgınca üzerimde, büyüsü koruma için ayaklarımın dibinde birikiyor.

"Ben iyiyim, sadece çizikler var." Buraya gelirken kendimi iyileştirmeye başlamıştım bile.

"Bunlar sadece çizik değil!" diye öfkeleniyor, gözleri parlıyor.

"Burada canavarlar var." Duraklıyor, sonunda bakımını gözlerimin içine bakıyor. "Kurak Topraklar'daki canavarlar." Kabaca yutkunuyorum. "Buradalar."

Ve sanki sözlerimle çağrılmışım gibi, kükremeler duyuluyor ve uçurumların tepelerine bakıyoruz. Canavar üstüne canavar bize bakıyor ve sonra aşağı atlıyorlar, mükemmel bir şekilde dibe iniyorlar.

"Geri çekilin!" Darius büyüsünün ayaklarının dibinde toplandığını ve sonra yaratığa doğru yayıldığını söylüyor. Sonra da beni Drax'ın sırtına kaldırıyor. "Git. Eridian'a gir. Bir bariyer kuracağım, böylece buradan çıkmak için yeterli zamanın olacak. Üzerimde taş yok. Hay sikeyim. Neden üzerimde bir taş yok?"

Çünkü tüm kaynaklarımızı yaralıyı ve çantamı kulübeye geri götürmek için kullandık.

"Geri dönmelisin, ormanda onları daha kolay alt edebiliriz." "Ama Eridian'a daha yakın olacaklar."

"Öyle olsun."

"Bunu senden alamayacaklar." Bunu söylerken gözleri vahşi, çok kararlı. "Hiçbir şey," diye hırılıyor. "Bir daha asla senden alınmayacak."

Kalbim duygularla kabarıyor. "Onu almalarına izin vermeyeceğiz ama seni de alamazlar."

Bir an birbirimize bakıyoruz, sonra ağaçlara bakıyor. "Ormana geri çekilin." Adamları emri yerine getiriyor, dönüp koşmaya başlıyorlar.

Drax dönüyor ve sonra hareket ediyoruz. Darius arkamızdan koşuyor ve Runa onun yanında kalıyor.

Arkama bakıyorum, canavarların ve haydutların avlanmaya başladığını izliyorum ve hızlarına bakılırsa, Darius'un gücü onları aşağıdan sararken bile zamanında yetişemeyeceğimizi biliyorum.

Darius'a bakıyorum ve o da bunu biliyor, gözlerinden anlayabiliyorum. Düşün Rhea, düşün.

Avucumu kestim ve kanımın aşağı damlamasına izin verdim. "Va ka reidu, lec fa dienn."

Zemin hafif bir mavi renkte parlamaya başlıyor ve bazı haydutlar korumamdan etkilenerken inliyor ama canavarlar yılmıyor.

Ne yapacağız, ne yapacağız?

Koruma bariyerine çarptık ve bazıları bu noktada durdu, ama bazıları durmadı. Elitler pençelerinin altında sürükleniyor, katledilmeye terk edilirken çığlıkları yankılanıyor.

Bazı Elitler daha sonra kurda dönüşerek Alfa'larını savunurlar ve sonra yanlardan oklar uçuşurken onlarla savaşa kilitlenirler. Leo olabildiğince hızlı ateş ederken Zaide bıçak fırlatır. Jerrod yaralı iki genç erkeğe yardım eder ve Maverick kurda dönüşüp yardım eder.

Ve sonra şu anda gerçekleşmesini hayal edebileceğimiz en kötü şey gerçeğe dönüşür.

Koruma bariyeri kırılır.

Darius gücünü kullanarak kendi gücünü koyar, ancak o kadar geniş atamaz ve çok fazla kişi içeri girer, hemen çatlaklar oluşur.

Can çekişen ilk ağaçlarına bakarken Drax hırılıyor ve canavarın etrafında bir bariyer oluşturduğum önceki anı düşünüyorum.

Sonra bariyerin nasıl oluştuğunu hatırlıyorum.

Peki ya...

"Darius," diyorum. "Bir fikrim var ama işe yarayacak mı bilmiyorum." Bir roguire tarafından parçalanan bir Elit'in çığlığı tüm vücudunun gerilmesine neden oluyor. Ama dediğini yapıyor, benim için her şeyi geride bıraktırdı ve güvende olduğumdan emin oluyor.

"Bana ne yapacağımı söyle," diyor hemen.

"Elini kes." Tereddüt etmeden yaptı ve ben önüme baktım. Neredeyse geldik. "Lilk ağaçları. Eridian'ın etrafındaki bariyerin sütunları oldular. Bariyer bir kurbandan yapıldı. Kandan." Drax'ın üzerinde öne doğru eğilip attan inmeye hazırlanıyorum. "Lütfen alış, lütfen alış," diye ilahi söylüyorum.

Bir.

İki.

Drax'tan iniyorum ve o da dönüyor, yanında Runa ile saldırıya hazır. Avularımızı ryen beyaz ağaç kabuğuna vururken, Darius da bir saniye içinde yanımda oluyor.

Daha fazla çığlık, daha fazla hırıltı ve çığlık ve- Tanrım, işe yaramıyor.

"İşe yaramıyor," diye fısıldıyorum, gözlerim Darius'a gidiyor. "Bu kadar mı? "Hayır, daha güçlü, tekrar," diye talep ediyor Darius, diğer elini yaklaşan saldırıyı engellemek için her molasında yeni bir bariyer oluşturuyor.

Gözleri zerimdeyken gücümü ağaca akıtıyorum, bu sefer kanım onu boyarken daha güçlü bir şekilde.

Hadi, hadi. Zahariss, lütfen!

İlk başta çok küçük. kadar küçük ki hissettiğimi bile sanmıyorum. Ama bir saniye sonra hissediyorum.

Parmak ularımlarımın arasında atan küçük yaşam nabzını soluk soluğa izliyorum. Uzun zamandır hissetmediğim yeni ama bir o kadar da tanıdık bir şey.

Durmuyoruz ve gücümün daha fazlasını kabuğa veriyorum, bunu hissediyorum Ben tkendiğimi hissederken nabız gittikçe güçleniyor. Darius geriliyor,

Gözleri şaşkınlıkla parladığında onun da bunu hissettiğini anlıyorum.

"Orada," diyorum ona ve sonra gözlerimi kapatıyorum.

Lütfen Zahariss, halkını koru. Alınan şeyi geri koymak için kanımızı ve gücümüzü kullan.

Avucumda ağır bir nabız atışı oluyor ve gözlerim açılıyor. Yere bakıyorum ve küçük bir güç hattının bir sonraki ağaca fırladığını izliyorum. I onu takip etmek ve ben artık onu göremeyene kadar aynı şeyi yapmasını izlemek. Çizgisi

Büyü daha parlak hale geliyor, hafif mor bir renk yayıyor ve sonra Darius'un yanına bakıyorum, orada bir çizginin belirmesini izliyorum.

Ama olduğumuz ağaçtan değil, güç tam bir daire çizdi.

İleriye bakarken, birkaç Elit bize doğru hızla geliyor, Darius'un bariyeri son kez kırılıyor, canavar ve rogure ise onu takip ediyor.

Vallier, vallier, vallier.

Adamlar yanımızdan hızla geçerken, Leo, Zaide, Jerrod, Maverick. Yaralı ve genç. Hepsi geliyor.

Büyüye bakıyorum ve yavaşça, dalgaların yükselmesi gibi. Tam gözlerimi kapatırken, düşman üzerimize gelirken Darius bana uzanıyor, beni kucaklıyor, koruyor ve ben acıyı, kaçınılmaz olanı bekliyorum.

Çok geç kaldık. Çok yavaşlık. Ama tek duyduğum acının iniltileri.

Gözlerimi açtığımda haydutların ve canavarların durduğunu görüyorum.

Hayır, durmamışlar.

Erişimlerine izin verilmiyor.

Bir rogure bariyere çarparak hızla ilerliyor. Menekşe rengi dalgalar tekrar kaybolmadan önce görülür ve rogure acı içinde seğirerek yere düşer.

nefese kalıyorum, elimi yavaşça uzatırken Darius'a tutunuyorum. Önce parmaklarımın uçları hissediyor, bir zamanlar bariyerin durduğu yerdeki aynı hissi. Sanki ruhumu okşuyor ve ben de gözlerimi kapatıp bu hissin içine dalıyorum.

", " diyorum fısıltıyla, yukarı bakıp ağacın çiçek açtığını görüyorum.

Darius bana doğru nefes alıyor ve beni daha sıkı kavıyor. ", küçük kurt."

Bizi çevirir ve Elitler oradadır. Kirli ve kanlı, saygı ve rahatlama içinde bize başlarını sallarken nefeslerini tutuyorlar.

Drax ve Runa'nın durup Darius ve bana baktıkları yere bakarken göğsümde karıncalanmalar yayılıyor.

"Başardık," diyorum ona bakarak.

Burnunu benimkiyle ovuşturuyor. "Şimdi hepsini öldürmemiz ve evinden uzaklaştırmamız gerekiyor."

"*Evimiz*," diyorum biraz utangaçça. Kaşlarını kaldırıyor ve yanaklarım ısınıyor.

"Bizim," diye mırıldanıyor, saçlarıma sokularak.

OceanofPDF.com

SIXTY

DARIUS

Gücümü canavarın etrafına sararak onu bir süreliğine hareketsiz hale getirdikten sonra hamle yapıyorum, bıçak elimde ve şakağına nişan alıyorum. Demir batıyor, hırlayan canavarın çarpınan hareketleri yere düşmeden önce duruyor.

Drax ve Runa'ya bakmadan önce ona doğru hırlayarak homurdanıyorum. Bir rogu're'u parçalıyorlar, kimin konusunda tartışıyorlar ve birbirlerini yoldan çekmeye çalışıyorlar. Draxton'ın dikkatini çekmek için ısıklık çalışıyorum.

"Bırak , yıllar boyunca payına fazlasını aldın." Öyle de oldu. Başkaları bakmadığında, sadece en yakınımıdayken, gerektiğinde Drax'ın dışarı çıkmasına izin verdim.

Vahşidir ve kara alevleri avını yakaladığında, geriye hiçbir şey kalmayana kadar onu tüketir.

Hiçbir şey onları söndüremez.

Ama bana ya da Drax'ın layık gördüğü herhangi zarar vermiyorlar.

Drax benim emrimle çürüyen etin etrafında hırlıyor, sonra oflayıp pufluyor ve . Runa doğrudan ona yapışıyor ve onu Drax'tan uzaklaştırıyor. Ama Drax kısık bir ses çıkardığında Runa bir an duraksıyor, onu hırpalıyor ama daha fazla uzaklaşmıyor.

Drax hala onu yanında istiyor olmalı. O duyguyu bilirim.

Rhea'ya bakıyorum, bir eli lilik ağaçlarının üzerinde yatıyor. Biz düşmanın icabına Eridian'ı korumak için bariyerin tam güçte olduğundan emin olmak istiyordu.

Gözleri kapalı, dudakları hafifçe ayırık ve ben elimde olmadan adamlarıma bakıyorum, ona bakmamaları gerektiğini bildirmek için ters ters bakıyorum.

Sakin ve huzurlu görünüyor ve bunu sadece ben görebiliyorum.

Sanki bakışlarımı üzerinde hissediyormuş gibi, gözlerini açıyor ve anında benimkilerle birleşiyorlar. Yine o çekimi hissediyorum, yakınında olma, içine girme, ruhunu ihtiyacını.

Ama erteliyorum.

Hâlâ öldürülmesi gereken bazı canavarlar ve ortadan kaldırılması gereken bazı haydutlar var.

Bakışlarımı kesmediğimde yanakları ısınıyor, dudaklarında utangaç bir gülümseme oluşuyor ve onları ısırarak, yalamak ve sahiplenmek istiyorum.

Sikeyim.

Gözlerimi ayırıp Jerrod'un baltasını indirip bir rogure'u ikiye ayırmasını izliyorum.

Belki de öldürecek fazla adamımız kalmamıştır.

Leo ve Damian son canavarı indirirken Drax ve Runa daha fazla rogure. bir ses duyduğumda, zaten ölü olan adamlarımdan birini parçalayan bir rogure görmek için dönüyorum, öfke içimi dolduruyor.

Homurdanıyorum, sihrim derimi kaplıyor ve haydutun üzerine gidiyorum.

Arkasındaki yırtıcıyı hissederek dönüyor, çenesi hazır ama benim için hazır değil.

Yüzünün yan tarafına bir yumruk , onu yere düşürüyorum ve sonra bıçaklıyorum.

Ancak Drax, Runa ile yanıma gelip beni dürttüğünde rogure'un öldüğünü, onu hâlâ bıçakladığımı fark ediyorum.

Öfkemden derin nefes alarak ölümlere bakıyorum. Yedi kişi kaybettik, belki daha fazla.

Ailesi olan yedi erkek.

Öldüklerini bildirmek için göndermem gereken yedi mektup var.

Başımı eğiyorum.

Bu ölümlerle ve kaledekilerle... Onları korumak için hala yeterli değilim.

Dört yüz yirmi üç adam.

Alfa olduğum yıllar boyunca rütbem altında bu kadar kişiyi kaybettim, bu kadar mektup göndermek zorunda kaldım.

İnce bir el önce omzuma, sonra da enseme gelip sıkıyor. Kimsenin bana böyle bir şey yapmasına asla izin vermezdim.

ama o nasıl benden saklanamıyorsa, ben de ondan saklanamam.

Derin bir nefes alıyorum, topuklarıma yaslanırken yumruklarım dizlerimde kenetleniyor. "Yeterince hızlı değildim," diyorum ona. Sesim hırçın ve kızgın.

Sıkıyor. "Elinden geleni yaptın."

"Bu yeterli değil," diye çıkışıyorum, sonra anında pişman olup sakinleştirici bir nefes alıyorum. Elim boynumdan çekmeye başladığında uzanıp elimi onunkinin üzerine koyuyorum, muhtemelen buraya gelmekle yanlış bir seçim yapıp yapmadığını merak ediyor.

Kendini sorgulamasına izin vermeyeceğim.

Bileğini tuttuğumda, onu etrafımda çekiyorum ve bana yaslanana kadar hareket ettiriyorum. Alnımı onunkinin üzerine koyuyorum ve sadece nefes alıyorum.

"Çıtlatmak istememiştim."

Nefesi dudaklarıma çarpıyor. "Biliyorum."

Ben daha fazla adam kaybetmeyi kabullenirken bir süre orada oturdum.

"Onları mezarlığa götürebiliriz," diyor Rhea, eliyle boynumdaki işareti . Derisinin altında gücünü hissediyorum, tıpkı onun benimkini hissedebildiğinden emin gibi.

"Elitlerin oraya gömülmesine izin mi vereceksin?" Gözlerimi açtığımda onunkilerin zaten üzerimde olduğunu görüyorum. "Evinizin elinizden alınmasına yardım eden Elitler mi?"

Bir an sessiz kaldı. Kurtlarımız yanıma gelirken, "Olanları geride bırakmaya hazırım," diye fısıldıyor.

Runa , Drax onun üzerinde dururken patilerini yalar. Runa'dan sonra ona hızlıca sokuluyor, dinlenmek için gözlerini kapatıyor ve onun kendisini korumasına izin veriyor. "Çok fazla ölüm oldu ve çok fazla pişmanlık var. Ben istiyorum ki

nasıl ilerleyeceğimizi seçeriz." Başını tekrar bana doğru çeviriyor. "Bu benim seçimim. Elitler senindir ve senin olan benimdir." Bunu o kadar kendinden emin, o kadar sahiplenici bir şekilde söylüyor ki göğsümdeki atışlar güçlenirken kalçalarını sıkıyorum.

"Ve seninki de benimki mi?" diye sordum.

Başını sallıyor. "Başka bir şey kabul etmeyeceğim."

Rhea ağaçların arasında yürürken, "Artık evim gibi hissettiğimden emin değilim," diyor. "Sanki lekelenmiş gibi geliyor."

Böyle hissetmesinden nefret ediyorum ve dişlerimi sıkıyorum.

"Her zamanki haline döndüğünden emin olmaya çalıştım. Seni daha fazla üzmem istemedim..." Sözümü kesiyorum, rahatsız oluyorum.

Bana bakıyor ama bir kez olsun gözlerine karşılık vermiyorum. "Denediğin için minnettarım."

"Burası senin evin. Yıkılmasına yardım ettiğim bir yuva." Kendime homurdanma isteğime karşı koyuyorum. "Bir şeyler yapmam gerekiyordu."

Bir el çeneme uzanıyor, orayı hafifçe okşuyor, başparmağımı aşağı yukarı hareket ettiriyor. "Teşekkür ederim."

Bana teşekkür etmesine gerek yok. Kırılmasına yardım ettiğim şeyi düzeltmeye çalışıyordum. Elini bıraktı ve bir an tereddüt etti.

Parmakları yavaşça benimkinin arkasına dokunuyor. Aşağı bakıyorum, kaşlarım çatılıyor, sonra çok daha küçük olan elini benimkinin içine sokmasını izliyorum.

Bir an durup önce iç içe geçmiş ellerimize, sonra da Rhea'ya bakıyorum. Alt dudağını ısıırıyor, yanakları tekrar kızarıyor ama bakışlarımı .

Eğilip burnumu onunla ovuyorum, sonra tekrar yürümeye başlıyorum.

Göz ucuyla ona bakıyorum, dudaklarında bir gülümseme kıvrılırken bunu ona çok da önemli bir şeymiş gibi göstermiyorum.

Daha önce de defalarca elini tuttum, sanki doğal bir şeymiş gibi, ama her seferinde hayret ediyorum.

Belki de artık farklı olduğu .

Mezarlığa giden yolu onun göstermesine izin vererek, güneş batmaya başlarken ağaçların oynayan rüzgârları izliyoruz.

"Buraya döndüklerine sevindim," diye fısıldıyor

Rhea. Ben de sevindim.

Onun için.

Kürk bir pelerine sarınmış, soğukta nefesimiz belli olurken, karla aydınlanmış zeminde çömelip bir tepeye tırmanmaya başlıyoruz.

"Artık çok uzakta değil," diyor burnunu çekerek. "Sıcak tutman gerek."

"Yapacağım." Ona bakıyorum. Hasta olamaz. Dönüş yolunda onu sıcak tutmanın bir yolunu bulacağım.

Kar tanesi gökyüzünden düşerek önümde süzülüyor ve Rhea başını yukarı kaldırıyor. O da benim gibi bir kış gecesinde doğmuştu ve merak ediyorum

Bu anı yaşamasına izin verirken ne düşündüğünü.

"Ailemi özledim," diyor gözlerini hiç açmadan. Ben de başımı kaldırıyorum, yutkunmakta güçlük çekiyorum.

"Ben de öyle düşünüyorum. Çok erken alındılar."

"Hepsi öyle değil mi?" Ben de onaylar gibi bir ses çıkardım. Evet, öyle.

"Sanırım kız kardeşim seni çok severdi," diyorum ve o zaman bana bakıyor. "Ve sürekli senden ona bir şeyler yapmanı isterdi."

Gülümsüyor. "Sanırım ben de onu severdim." Birleştirdiğimiz ellerimize bakarken yolumuza devam ediyoruz. "Yavru olarak mı doğdun?"

"Ben , sen de değildin."

"Bu ne anlama geliyor?" diye merak ediyor. "Varislerin yavru olarak doğması gerekiyor, tarih bunu söylüyor."

"Üstatların o parşömenlere ve kitaplara koyduklarına inanabilir miyiz? Artık hiçbir şeye güvenemeyiz."

Derin düşüncelere dalmış bir halde başını sallıyor. "Bu doğru." Bir an sessiz kalıyor. "Annem Varis güçlerini bana devretti. Çok uzun süredir Zahariss'in Varisi'ydi, belki de en uzun süredir. Neden her şeyi bana aktarmaya başladığını bilmiyorum ama bu kademeli bir şeydi.

Aslında tam bir yıldan fazla."

Bunu düşünüyorum. Drax'ın bana ve gücüme nasıl geldiği üzerine. "Güçlerimi almadan önce Cazier'in Varisi'ni hiç görmemiştim." Kaşlarım düşünceli bir şekilde çatıldı. "Kimse bana bir şey aktarmadı, ben sadece... öyleydim."

"Belki de doğuştan yavru değilizdir, belki de bu sadece Varisleri *korumak* için söylenen bir şeydir." Bana bakıyor, gözleri kocaman. "Belki de bunca zaman doğru bile değildi."

"En mantıklısı bu olurdu. Yüce'ler doğmakta olan yavruları arıyor olabilirlerdi, oysa gerçekte Varisler burada, onların burun."

"Ama Kral, eşinin bir yavru doğurduğunu söyledi." Düşünceli bir şekilde başını eğiyor. "Belki onlar da yalan söylemiştir?"

"Ama neden?" diye sorar. "Bilmiyorum."

Omuz silkiyorum.

"Annem bir kahindi," diye başlıyor, kaşları çatılıyor. "Belki de bizim bilmediğimiz bir şey biliyorlardı." Bu tamamen imkansız değil. "Ve sonra benim gibi daha fazla saklayamayana kadar sessiz kalmak zorunda kaldılar."

Yüzündeki yıkılmışlık ifadesinden nefret ediyorum.

"Kendini ortaya çıkaracak kadar cesurdun." Bunu bilmesine izin verdim, bunu bilmesine ihtiyacım varmış gibi *hissettim*.

"Korkağın tekiydin, çaresizdim." Kaşlarını çatıyor, yere bakıyor. "Pek çok pişmanlığım var. Özellikle de şimdi Higher'ların ve ailemin benim yerime çocuk almaya devam ettiğini bildiğim için."

"Olaya bu şekilde bakamazsın," diyorum, etrafı tehlikeye karşı tararken. Eridian ve çevresindeki bölgeleri güvence altına almış olabiliriz ama saldırıdan sonra her zamankinden daha tetikteyim. "Sen ya da Josh ve çocuk olmasaydınız Eridian'daki bu insanlar hayatta kalamazdı." Ondan bahsederken son kısmı hırılayarak söylüyorum. "Eğer kalsaydın, Varis olduğun için senin üzerinde deney yapsalardı ne olurdu bilemezsin. Ya da..." Daha fazlasını söyleyemem.

Güçlü çocuklar doğurması için Rhea'yı çiftleştirmek istediklerini biliyoruz ve artık nedenini de biliyoruz.

Ama bunun düşüncesi-

Rhea'nın gücünden bir dal pazumun etrafını sarıyor ve ben derin, sakinleştirici nefesler alıyorum.

"Hayatta kaldın," diyorum, ses tonum artık daha alçak. Durup onu ve yüzünü bana çeviriyorum. "Hayatta kaldın, küçük kurt. Olan her şeye rağmen, zihninin ve ruhunun savaşlarına, vücudundaki yaralara rağmen hayatta kaldın." Gözleri parlıyor. "Ve bunun için sana minnettarım," diyorum hırçın bir sesle, boğazımı temizliyorum ama gözümü ondan ayırmıyorum.

Beni görmesine
izin verdim.

Her şeyimi gör.

Nefesini bırakıyor ve boştaki eliyle uzanıp yanağımı avuçluyor ve parmaklarını çenemde usulca gezdiriyor. bakıyoruz ve boynumda hafif bir sıcaklık hissediyorum. Sanki hissediyormuş gibi gözlerini boynuma dikeyiyor ve gülümseyerek tekrar yürümeye başlıyor.

"Çok fazla 'eğer' var," diyor elimi daha sıkı kavrayarak. "Ne olursa olsun değer," diyor sessizce, göz ucuyla bana bakarak. "Ben de hayatta kaldığım için mutluyum." Ona bakıyorum, kar tanelerinin etrafından süzülüşünü izliyorum.

Gücü beni çekiyor, güzelliği beni büyülüyor, ama ruhu? Bu beni tuzağa düşürüyor.

Ve buna izin verdim.

"Sanırım geçmişe dönüp bakmanın bir faydası yok. Onu değiştiremeyiz." Sanki bir tür karar vermiş gibi kendi kendine başını sallıyor.

"Yapamayız," diye katılıyorum. "Ama eğer yanlış , en azından bunu telafi edebiliriz ya da etmeye çalışabiliriz." Bana doğru baktığını görüyorum ama şimdi ileriye bakan benim.

"Belki de farkına varmadan öyle olmaya başlıyoruz," diyor usulca.

Boğazımı temizliyorum, başparmağımı parmak eklemlerinin üzerinde gezdiriyorum. "Belki de."

OceanofPDF.com

SIXTY ONE

RHEA

Mezarlığa giden tanıdık yolda yürüyoruz. Darius yanımda sessiz, sonunda taş bir duvara geldiğimizde her şeyi içine çekiyor. Garip bir daire çiziyor, arkası uçurumun kenarına gelmeden hemen önce duruyor.

Duvar belime kadar geliyor, günler boyunca gelişigüzel bir şekilde bir araya getirilmiş, ancak mezarlığın etrafında bir tür koruma oluşturmak istedik. Taşlar uyumsuz şekillerde yığılmış. Bazıları uzun, bazıları küçük, bazılarının bir noktada üç kulesi var. Kalbim ağırlaşıyor ölülerin mezarlarına bakıyorlar. Buradaki tek bir ruh bile hayatlarının kısaltılmasını hak etmemiştir.

Duvarların içindeki açıklıktan ilk adımı atıyorum, yüksek rakım nedeniyle rüzgâr arttıkça botlarımın altındaki kar çıtırdıyor. "Sol tarafta yerimiz var, başlamak istersen yakında mezarların oluşturulmasına yardım edeceğim."

Cevabını duymak için beklemeden en tepedeki iki mezara doğru ilerliyorum. Buraya yerleştirilen ilk iki mezar.

Üst üste yığılmış iki taş kulenin görüntüsü boğazımı düğümlüyor ve karın pantolonuma ve pelerinine batacağını umursamadan önlerinde diz çöküyorum.

Runa içimde sızlanıyor, benim hissettiklerimi hissediyor.

"Merhaba anne," elimi ilk kulenin üzerine koyuyorum. "Baba." Diğerini de ikinciye.

Gözlerimi kapatıyorum ve duygularımı kontrol etmeye çalışıyorum.

Yaşanan onca şeyden ve şimdi bildiklerimden sonra, onlara sarılmayı her zamankinden daha çok istiyorum. Sevgilerini ve bana güvence vermelerini istiyorum.

her şey yoluna girecek.

Yanımda bir sıcaklık hissettiğimde gözlerimi açıyorum. Darius yanıma çömelmiş, taşlara bakıyor. Ne anlama geldiklerini anlamış olmalı çünkü ağzından çıkan bir sonraki kelime kalbimi yerinden oynatıyor, ön kolumdaki iz ısınıyor.

Başını öne eğiyor. "Merhaba," diyor mezarlara doğru ve rahatsız bir şekilde kıpırdayan Darius'a bakarken dudaklarım aralanıyor. "Kızınız en güçlü Tanıdığım en cesur insan." Boğazını temizliyor, sonra bakmadan önce kendi kendine başını sallıyor. "Kızınızı incittim ve bunun için özür dilerim." Gözlerim doldu. "Günlerimin geri kalanını onun huzur içinde yaşamasını ve özgürce koşmasını sağlayarak geçireceğime yemin ediyorum. Ve ona her zaman sırf onun gülümsemesini görmek için lesia çiçekleri." Bana bakıyor, gözleri tıpkı buraya gelirken olduğu gibi duygu dolu. "Onun Viharn'ı olarak, onu güvende tutacağıma söz veriyorum. Böyle güzel bir kız yetiştirdiğiniz için teşekkür ederim."

Elini açıyor ve mezarlarının dibine iki tohum yerleştiriyor. Sonra parmaklarını yanağımda gezdiriyor, gülümserken gözyaşlarını topluyor ve ayağa kalkıp yeni mezarların bulunduğu alana gidiyor.

Lesia tohumlarına bakıyorum, küçük bir gülümsemeyle onları okşuyorum. "Sert, kibirli ve pisliğin teki," diyorum aileme sessizce bir kez Darius menzil dışında. "Ama... o benim, sadece benim. Ve ben de onunum." Taşlara bakıyorum, temizlemeye başladığımda bazılarını yosunların kaplamaya başladığını fark ediyorum. "Sadece kendim için birine sahip olacağımı hiç düşünmemiştim ama sonra o ortaya çıktı ve birbirimize bağlandık. Artık ondan kurtulmak istemiyorum, eğer Herhangi bir şey," diyorum, üstümün kolunu yukarı çekip ön kolumun ortasına dokunarak. "Şimdi daha da güçlendirmek istiyorum. İkinizin arasında hissettiklerinizin bir parçasını hissetmek istiyorum."

Yosunları ayıklamaya ve mezarların tabanını temizlemeye devam ediyorum, Darius'un bıraktığı tohumların doğru yerde olduğundan emin oluyorum. Tatmin olduğumda, elimi tohumların üzerine koyuyorum ve biraz güçle tohumlar büyüyüp çiçek açıyor.

Tatlı kokularını içime çekerek onlara gülümsüyorum.

Darius hala yanında lesia tohumları taşıyor ve ailemin mezarlarındaki çiçekleri görmek beni rahatlatmış için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Yaprakları son bir kez okşayarak Darius'un yanına gidiyorum ve burada tuttuğumuz küreklerle mezarları kazmaya yardım etmeye başlıyorum.

"Onlarla tanışmak istedim," diyor bana. "Böyle olsa bile, onlara seni koruyacağıma, senin için doğru olanı yapacağıma ve her lanet şeyi öldüreceğime dair söz verdim."

"Seni tehdit ediyorum, ta ki daha fazla dayanamayana kadar." Bir yığının içine kürekle toprak atıyor. "Bunu bilmelerini istedim. Haddimi aşmak istememiştim."

", " diye onu temin ediyorum. "Bu... tatlıydı."

Sert bir ses çıkarıyor. "Tatlı değildi." Kötü bir şey yemiş gibi kaşlarını çatıyor. "Saygılı olmak istedim."

Mırıldanıyorum ve o daha sert kaşlarını çatıyor. Başımı sallayarak kıkırdıyorum. "Oh how the mighty has fallen," diye şarkı söylüyorum ve o bana dikkatle bakıyor.

"İsteyerek."

Bunun üzerine duraksıyorum, kazmaya devam ederken yüzüme utangaç bir gülümseme yayılıyor.

Mezarlıkta gülmek bile... Bunun çok yanlış olacağını düşünürdüm ama değil. Bu yaşamın kanıtı, bu ruhların gitmiş olabileceğinin kanıtı, ama her zaman bizimle birlikteler ve kahkahalarımızı duymalılar. Ailem kahkahalarımı duymak isterdi.

Mezarlar bittikten sonra bir sesle dönüyorum ve herkesin burada olduğunu görüyorum. Josh, Taylor, Seb, Hudson ve Colten yüzlerinde küçük, hüzünlü gülümsemelerle bir kenarda duruyorlar. Kade ve Sam yakınlarda, Katie ve Oscar ve sürümün geri kalanı da mezarlığın kenarlarında. Gözlerim sola, başını sallayan Belldame'e kayıyor. Colhelm'deki köyden insanlar onun yanında, başlarını saygıyla eğmişler. Sonra Elitlere bakıyorum, Darius'un yakın çevresindeki herkes ölülerini taşıyor ve teker teker mezarlarına yerleştiriyor.

Çalışırken sessizler, ben onlardan gelen kaybı delikleri toprakla dolduruyorlar.

Onlar yere düştükten sonra, Darius arkasına yerleştirdiğimiz taşları topluyor ve doğru olduğundan emin olmak için yavaş ve metodik bir şekilde mezarlarını açmaya başlıyor. Ben de saygımı göstermek için eğilip sonuncusuna yardım ediyorum.

Bu Elit gençti, eğitimden yeni çıkmıştı ve son taşları da koyarken Darius'un gözlerine yansıyan kederi görebiliyorum.

Başkalarının ölümü, yaşayanlar için asla kolay değildir.

İşimizin bittiğini düşündüğümde, Darius bir noktaya gidiyor ve taş kovalarını da yanında getiriyor. Onları yere koymaya başladığında, iki ayrı kuleler, kafamı şaşkınlıkla eğiyorum.

"Danny ve Josie," diye mırıldanıyor şaşkın bakışlarım karşısında ve kalbim yeniden atmaya başlıyor. Bunu benim için yapıyor. Düzgünce vedalaşmak.

Acıdan gözlerimi kapatarak başımı sallıyorum ve yanına çömelip kuleleri yapmasına yardım ediyorum. Yüzleri önünden geçiyor. Çekişmeleri, neşeleri... aşkları.

Tanrım, birbirlerini çok seviyorlardı. Çok derinden.

"Benim için yaptığın her şey için teşekkür ederim." Başlıyorum, bir kez daha boğazım düğümleniyor. Josie'nin kulesine dokunuyorum. "Sabrın için, bana zarar vermeden dokunulabileceğini öğrettiğin için teşekkür ederim. Zulüm olmadan sarılabileceğimi. Yapabileceğimi..." Benden boğuk bir ses çıkıyor ve Darius'un elleri enseme geliyor, rahatlatıyor ve yatıştırıyor. "Özgür olabileceğimi," diye çıkmayı başarıyorum, gözyaşlarım yüzümden aşağı kayıyor ama umurumda değil.

Onları sevdim.

"Buraya nasıl geldik?" Burnumu çekerek ona sordum. Ondan önce yaşadığım hayat imkansız gibi görünüyor. Başka birinin hayatı gibi görünüyor, tıpkı bir kız olarak yaşadığım hayat gibi.

"Sonunda gözlerimi açtığımda buraya geldik." Söz konusu gözlere bakmak için dönüyorum ve o da burnunu benimkine sürtüyor. "Onları kutsa ki sonsuza dek özgürce koşsunlar."

Başımı sallayıp taşlara dönüyorum, onu yanımda destek olarak hissediyorum ve çantam sırtımda, bana bunu yapmak için ihtiyacım olan gücü veriyor, son bir veda ama sonsuza kadar değil.

Parmak uçlarımı taşların tepesine dokunduruyorum, kar taneleri kulelerin tepelerine konarken kış havasını içime çekiyorum. Alt dudağım titriyor ama derin nefes alıyorum, onlar için kendimi tutmak istiyorum. Aşkları için.

"Falkvor mah lumn," diyorum rüzgara doğru. Bu, Tanrıların ölümleri için bir kutsamasıdır. Toplanıp ayın üzerinde birlikte koşmaları için. "Ruhen, kalben ve bedenlen özgür olun."

Arkamızdaki ormandan yeşil-mavi parıltılarıyla soğukta hafif bir sıcaklık hissi uyandıran esintiler geliyor. Anıtların etrafında dönüyorlar, Danny ve Josie'ye ulaşana kadar her birine nazikçe dokunuyorlar.

Üzerlerinde geziniyorlar, bir araya toplanıp yumuşak bir ışık girdabına dönüşmeden önce hafifçe bir o yana bir bu yana sallanıyorlar ve gece gökyüzünde kayboluyorlar. Onları takip ediyorum, kar taneleri kirpiklerime yapışıyor ve rahatlatarak gözlerimi kapatıyorum.

Artık dinlenebilirler.

Zaten beni izlemekte olan Darius'a bakıyorum ve bakışlarım Yaptıklarına minnettarlık. Başımı sallıyor, elini uzatıp

ayağa kalkıp bir adım geri çekilmeden önce burnumu okşadı.

Sürüm geliyor ve onun geride bıraktığı boşluğu dolduruyor, rahatlıkları beni sarıyor. Josh sağımda ve Kade solumda, diğerleri de arkamda ve birbirimizin içinde nefes alıyoruz. Josh ve Kade'in ellerini kendi ellerime alıyorum, ölüye saygımızı sunarken hafifçe sıkıyorum.

Elitler Eridian'a geldiğinden beri hayatlarımızı kaybettik. İster Highers'ın elleri ya da rogures ve bu hatırlatma ile içimdeki kararlılık daha da güçleniyor.

Yapılan yanlışları düzeltmek için.

OceanofPDF.com

SIXTY TWO

RHEA

Lilk ağacını avuçluyorum, altında gücünü hissediyorum. Hissettiğim rahatlama tarif edilemez. Eridian, uğradığı saldırıdan sonra bile nihayet yeniden güvenli bir sığınak.

Bu bariyerin Solvierinkinden farkı, içinde kurt olabilmemiz. Bunun nedeni Darius ve ben miyiz yoksa tamamen farklı bir şey mi bilmiyorum.

Çiçek açan yapraklara bakıyorum ve Solvier'i düşünüyorum. Artık buna sahip olduğumuza göre bundan sonra ne yapacağımıza dair bilgece sözleri olurdu. Bana rehberlik edebilir, hangi yolu izlemem gerektiğini bilirdi.

Şimdi yine kaybolmuş hissediyorum.

Ayrıca her an her şey değişebilirmiş gibi bir önsezi de hissediyorum.

Charles'ın emriyle Rogures evimize geldi. Daha fazla haber idamlar bize ulaştı ve Charles halkıyla gibi görünmekten vazgeçti. Kapılarına davetsiz gelenler de asılıyor ve topraklarında yakalanan tüm Elitler ölümle cezalandırılıyor.

Halk her zamankinden daha fazla dehşet içinde. Köylerinden herhangi biri sığınmak için kaleye girmeye çalıştığında aç , gıda vergisi daha yüksek ve Yüksek'in muhafızları daha acımasız.

Ama aynı zamanda geri çekiliyorlar, kale için hazırlanan yiyecekleri çalarak, kendilerine acımasız davranan muhafızlardan kaçarak ellerinden geldiğince savaşıyorlar. Çok az olabilir ama bu, Yüce'lerin halk üzerindeki kontrolünü kaybetmek için bir başlangıç.

Ama hala çok fazla ölüm var. Açlık, rogure ölümleri, *gardiyan* ölümleri.

"The The Great" filmindeki tüm o canavarlara baktığım zamanları düşünüyorum.

Deadlands ve Shiver. Bu şeylerden oluşan bir ordu topraklarda dolaşırsa dizginlenemez bir ölüm olacaktır.

Darius bana Ölü Topraklar'daki adamlarının Frederick'in söylediklerinin doğru olup olmadığını anlamak için arka odaya ulaşmak üzere molozları taşımaya başladığını söyledi ama henüz bir haber alamadı.

"Topraklar elden gidiyor ve ben artık ne yapacağımı bilmiyorum," diye fısıldıyorum kendi kendime. "Ne yapmam gerekiyor? Yanlışı nasıl düzeltebilirim? Nasıl yardım edebilirim?"

Hayal kırıklığı gözlerimi yaşartıyor. Yeterince hızlı hareket etmiyoruz. Olmadığımızı biliyorum. Ama Elit kuvvetler burası, Colhelm ve Ölü Topraklar arasında bölünmüşken Charles'a saldırma şansımız yok, ama bir şeyler yapmalıyız.

Bir esinti geçip giderken önümde bir karaltı belirliyor ve ben gülümsemekten kendimi alamıyorum. Elimi kaldırıyorum, her zaman yaptığım gibi onunla oynamaya hazırım, ama benden uzaklaşıyor.

Kaşlarımla çatıldı. "Artık benimle oynamak istemiyor musun?" Bana doğru uçuyor ve sonra tekrar uzaklaşıyor. Ona doğru yürüyorum ve tekrar hareket ediyor.

Bir an duraksadım.

"Seni takip etmemi ister misin?"

Salkım kıpırdıyor ve daha da geriye gidiyor. Elimi kaldırıyorum ve Runa anında orada oluyor.

Bana doğru ilerliyor, boynuma sokuluyor ve ben de uzanıp başını okşuyorum. "Darius'a git ve onu getir. İkiniz de kokumu takip edebileceksiniz." Islak burnu yanağıma değiyor ve sonra gidiyor.

Göğsümü ısıtan ruhumu okşayışını hissederek, bariyerin içinden geçen bilgeyi takip . Wisp hızlı gitmiyor, onun içinde olduğumdan emin oluyor. her zaman görüş alanında. Hızımı artırıyorum, yürüyüşüm koşuya dönüşüyor ve sonra ağaçların arasından .

Ormanın derinliklerine doğru ilerliyoruz, doğu tarafındaki kayalıklara yaklaşıyoruz. Belki de bu oynadığımız yeni bir oyundur diye düşünüyorum. ve bir şelalenin önüne geldim. Nerede olduğumuzu anladım.

Solvier'in mağarası. Bu şelalenin arkasındaki en sevdiği mağaraydı. Bu wisp beni neden buraya getirdi?

Yavaşlıyor ve ben de ona doğru yürüyorum, su havuzunun etrafından dolaşp şelalenin arkasındaki patikayı takip ediyorum.

geçerken birkaç dakika boyunca duyduğum tek şey suyun şırıltısı oluyor, yüzüm ıslanıyor. İçeri girdiğimde, su sırtımı kaplarken, beni karşılayan tek şey tek bir ışıltı oluyor.

"Görmemi istediğin şey neydi?" İçeriye doğru ilerlerken körü körüne takip ediyorum.

Buraya çok fazla girmedim ve o zaman bile sadece girişeydim, Solvier'in inine asla tecavüz etmek istemedim.

Bir ya da iki tünelden geçiyoruz, sonunda daha büyük bir mağaraya çıktığımızda ellerim bana rehberlik etmesi için duvarların kenarlarında ve boşluğu görünce nefesim kesiliyor.

Çok büyük. Her yerde dikit formları var, bazı tüneller oraya buraya açılıyor ve ben yukarıdan aşağıya inen ışık çizgilerine bakıyorum.

Burada olduğunu hiç bilmiyordum.

Yüzümde beliren bir parıltı dikkatimi sarmaşığa yöneltiyor ve engebeli zeminde adımlarıma dikkat ederek onu takip devam ediyorum. Beni bir kenara yönlendirdiğinde şok içinde aşağı bakıyorum.

"Ne..."

Wisp aşağıya doğru yöneliyor ve ben de dikkatlice bir yol arıyorum. Yan tarafta bir tane görünce, Darius'un beni bulup bulamayacağını merak ederek arkama bakıyorum ve sonra başımı sallıyorum.

O erkek beni her yerde bulabilir.

Yolda yürürken, yavaş yavaş basamaklara dönüştüğünü fark ediyorum. Dudaklarımı aralayarak binanın tamamının görünmesini izliyorum.

Beyaz kemerler yontulmuş, kirlenmiş ve parçalanmış, duvarların çoğu ufalanmış ama ne olduğunu hemen anlıyorum.

Bir ibadet yeri.

"Rhea?!" Erkekten bahsetmişken.

"!" Gözlerimi ayırmadan sesleniyorum.

Runa bir anda yanıma geliyor ve onu içime çağırmadan önce sırtını okşuyorum.

"Lanet olası Tanrılar, küçük kurt," diye duyuyorum arkamdan. "Neden kendi başına dolaşmaya karar verdin? Drax'ı Runa'yı takip etmemi istediğini bilecek kadar iyi tanıyorum, ama onu sensiz görünce bir şeyler olduğunu düşündüğümü fark etmedin mi? Delirmemi mi istiyorsun?"

."

Ne gördüğümü anlamak için başını kaldırdığında durdu.

"Seni endişelendirmek istememiştim Dar. Beni buraya wisp getirdi ve onu kaybetme riskini almak istemedim." Bir filizi eline götürüp sardım. Onun gücü anında benimkini kaplıyor, gözlerini yapıdan hiç ayırmıyor.

"Bir dahaki sefere beni bekle." Başını eğiyor, gözleri binada geziniyor. "Bu...?"

"Evet," diyorum, eline uzanıp onu binaya doğru çekiyorum.

Yıkık duvarların üzerinden yürüyoruz ve Darius her an çökecekmiş gibi çatıya , güvenlik için başımızın üzerinde bir bariyer oluşturuyor.

Görünüşe göre bir zamanlar duvarlarda halılar asılıymış. Şimdi onlardan geriye kalan tek şey çürüyen malzemeler, üzerlerinde ne olduğunu bile anlayamıyorsunuz. Sütunlar uzun, kalın ve güçlü duruyor ve buranın ne kadar zamandır burada olduğunu merak ediyorum.

Başka bir odaya girdiğimizde, insanlar banyoyu icat etmeden önce burası bir banyo olmalıydı. Zeki , ama bu banyo büyük ve kare şeklinde, bulanık su şimdi onu dolduruyor.

Darius'a "içine Elitlerinizin yarısı sığabilir," diyorum ve homurdanıyor.

"Adamlarımı çıplak görmek istediğini mi söylüyorsun?"

İç çekiyorum. "Sen fazlasıyla yeterlisin." Kulağımı ısırtıyor ama cevabımın onu memnun ettiğini söyleyebilirim.

Bir köşeyi daha döndük ve hem ben hem de Darius adımlarımızı durdurduk.

Çiçekler tüm alanı kaplıyor ve buranın bir bahçe odası ya da başka şey olup olmadığını merak ediyorum. Bazı duvarlardan geriye kalanların kenarlarından su damlıyor ve tatlı bir koku bize doğru geliyor.

Beyaz, oval bir kemer ortada yükseltilmiş bir platform üzerinde durmaktadır.

Bu

Yıkılmış odanın arasında dururken neredeyse ruhani görünüyor, ancak bu kemer bu ibadet yerinin yıkımı veya yaşı tarafından dokunulmamış. Sanki denense hiçbir şey dokunamazmış gibi.

Aralarında çiçekler açan kemerin etrafını sarmaşıklar sarıyor ve ben de doğru gidiyorum. Çatlak basamakları çıkarken ayağım yere ve hafif bir mavi parlıyor.

"Umm, Darius," diyorum gergin bir şekilde ve bir anda yanımda bitiveriyor. "Ne yaptın?" diye soruyor.

"Hiçbir şey!" Bir adım atmadan önce bana sonra da yere baktı.

"Bekle!" Panik içinde söyledim. Ama olan tek şey yerin dönmesiydi.

Altında siyah. Kaşlarım çatıldı. "Bu ne anlama geliyor?"

Başını sallıyor. "Bilmiyorum." Önüne bakıyor. " edelim, ama yakın duralım."

Elini koluma koyarak, siyah ve mavinin karışımından oluşan zeminin ortasına doğru belirsiz adımlarla ilerliyoruz.

"Bir şekilde bize tepki veriyor," diyorum.

"Altımızda bir güç kalıntısı olmalı."

Kemerde durana kadar devam ediyoruz. Darius'tan daha uzun ve yan yana durduğumuzdan daha geniş. Merakla bakıyorum ve mavi ve siyah dalların yerden yükselip kemere tırmanışını izliyorum. Bir çiçek büyüyor ve daha büyük açıyor, ama kara büyü onu kovalıyor ve solup ölüyor.

"Bu uğursuzluk değil."

Darius bir an bana, sonra da ölmekte olan çiçeklere bakıyor. "Bu bir Denge," diyor bir elini kaldırıp kemere dokunarak. "Biz toprakların ve bilinmeyenin dengesiyiz ve o da buna tepki veriyor. Az miktarda güç koyun, sadece az miktarda ve birlikte."

"Lilk ağaçlarına yaptığımız gibi mi?" Başını sallıyor. "Tamam, bunu yapabilirim."

Elimi karşı tarafa kaldırarak ona başımı sallıyorum, sonra ikimiz de gücü kemere doğru itiyoruz.

Çiçekler açar, sonra ölür, sonra tekrar açar ve ölür, ama sonunda aynı miktarda güce sahip olmanın dengesini buluruz ve çiçekler sapın etrafını saran tek bir siyah telle tepede açar.

Uyum içinde yaşamak.

Darius'a bakıp gülümsüyorum ve gücümüzün diğerine geçmesini izliyorum. çiçekleri kaplıyor. Tüm odayı kaplayana kadar daha hızlı daha hızlı yayılır.

"Vay canına," diye fısıldıyorum, burada akan büyüü bozmak istemiyorum.

"Bu çok güzel-"

Gök gürültülü bir gümbürtü duyulur ve yer sarsılmaya başlar.

Darius anında beni yakalıyor, bizi birkaç adım geriye götürüyor ve büyüü bizi korumak için belimizden sarıyor. Öndeki kemer sallanmaya başlıyor, odanın şu anda ne kadar güçlü bir şekilde sallandığı ile taş parçaları parçalanıyor.

"Neler oluyor?" Şok içinde Darius'a yaklaşıp soruyorum. , iki yanımızdaki zeminden bir şey çıkıyor. "Bakın." Onu işaret ediyorum ve Darius yerden iki heykel çıkarken biraz daha geri çekiliyor.

Onlar da yontulmuş, büyük parçalar kopmuş, ama ne oldukları çok açık.

"Darius..." Gergin bir şekilde söyledim.

"Görünüşe göre Tanrıların tapınağındayız."

OceanofPDF.com

SIXTY THREE

RHEA

İki devasa kurt heykeli durup bize bakıyor. Biri karanlık, diğeri aydınlık. Gururlu ve güçlü bir şekilde oturuyorlar, kulaklarını dikmişler.

Havada bir his var, sanki topraklardan çıkmış, eski ve güçlü bir şey gibi.

"Burada büyü var," diyor Darius, kaynağı bulmak için etrafına bakınırken. Başımı sallıyorum. "Hissedebiliyorum ama tehdit edici gelmiyor."

Darius büyüünü bırakıyor ve ben iki kurt heykeline bakıyorum. Aralarındaki kemere doğru ilerliyorum ve bu his daha da güçleniyor. "Darius, sanırım burada."

O da benimle birlikte hareket ediyor ve ikimiz de bir kez daha kemerin önünde duruyoruz. Darius başını eğiyor, sonra kemere doğru uzanıyor ve bir elini kemerin ortasına koyuyor.

Gümüş bir dalgalanma parlıyor ve üzerime gelen güç dalgasıyla nefesim kesiliyor.

Darius bana bakıyor, muhtemelen tehlikedeysek beni buradan nasıl çıkaracağını düşünüyor ama beni tekrar yanına yaklaştırmaya karar veriyor.

Beni korumanın, benim için her şeyi öldürebilecek kişinin yanında olmaktan daha iyi bir yolu var mı?

Darius gücünü eline çağırıyor, elini kemerin daha da içine yerleştirirken sis parmaklarını kaplıyor.

Tekrar dalgalanıyor.

"Diğer tarafta bir şey mi var?"

"Ne?" Kemerden odanın diğerk tarafına bakarak soruyorum. "Orada hiçbir şey yok."

"Burası bir liman gibi... Sanırım buradan geçersekb başka bir yere yönlendirileceğiz."

Merakla tekrar kemerli geçide bakıyorum. "Bu nasıl mümkün olabilir ki?"

Bakışları bana dönene kadar bir an derin düşüncelere daldı. "Uzun zaman önce portallar olduğunu okumuştum. Onların içinden geçebilir ve başka bir yerde."

"Liman taşı gibi... ama sabit mi?" Ben soruyorum ve Darius başını sallıyor. İkimiz de kemerin üzerinden birbirimize bakıyoruz.

"Nereye gittiğini görmemiz gerek. Bilgelerin beni buraya getirmesinin bir sebebi var." Ben işaret ediyorum.

Bir süre dikkatle bana bakıyor ve başını sallıyor. "Her zaman bana yakın dur."

"Yapacağım."

Son bir 'sana söyleneni yapsan iyi olur' bakışıyla içeri giriyoruz. Darius haklı.

Bu tıpkı limana çıktığımızda olduğu gibi hissettiriyor. Sanki bir hiçin içine sıkıştırılmışım gibi hissediyorum, sadece tekrar bir araya getirilmek, bütün olmak için yok oluyorum.

Sert bir zemine iniyoruz ve Darius anında savunma pozisyonu alıyor ama burada bir tehlike yok.

Önümüzde yıkıntılardan başka bir şey yoktu.

"Zakith'teyiz," diyorum arkamızdaki ormanı tanıyarak. Buradan Aragnis sürüsünün evine kadar uzanıyorlar. Gerçi uzun bir süre edip gidiyor. "Neden bizi buraya getirsin ki?"

"Bilmiyorum. Eski süründen çok uzaktayız ama uyanık olmamız gerekiyor." Başımı sallıyorum, gözlerim harabelerden hiç ayrılmıyor.

Basamakları çıkıyorum ve Eridian'dakinden çok daha farklı hissediyorum.

Cansız, ölü hissettiriyor.

"Tyeetha," diye fısıldıyorum, Darius'un kütüphanesindeki kitapta ne yazdığını hatırlayarak. "Buraya çok geldiklerini düşünmek garip, değil mi?"

Darius homurdanıyor. "Zaman içinde çok şey kayboldu. Tarih kitaplarımızdaki her şey yalan olabilir, buna bu da dahil."

Haklı ama, "Eridian'daki o liman kemerinin bir anlamı olmasaydı bizi buraya getireceğini sanmıyorum. Bir sebebi olmalı."

Büyük bir oda olduğunu tahmin edebileceğim bir yere giriyoruz. Oda İki taraftaki sütunlar da gibi. Yarısı yıkılmış ve tahrip olmuş. Yürürken içimi bir hüznün kaplıyor. Önümüzdeki çatlak mermer zemini seçerken, buranın bir zamanlar mutlu bir yer olduğunu hissediyorum.

Soğuk hissetmek yerine sıcaklık sevgi dolu. "Neyin var?"

Darius adımlarımı durdurarak soruyor.

Kaşlarım çatıldı. "Ne?"

Elini kaldırıyor ve yanağıma dokunuyor. Kendi elimi kaldırıyorum ve parmaklarımı ıslaklık kaplıyor.

Ben... ağlıyorum.

"Neden üzgünsün?" diye soruyor, yaklaşıp dökülen saçlarımın kısmını kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

"Ben... Bilmiyorum." Boğazımdaki büyük yumruyu yutuyorum. "Burası çok hüznü geliyor. Sanki bir zamanlar sıcak bir yerdi ama şimdi değil.

"Cansız," diyor ve ben de başımı sallayarak etrafa bakıyorum.

Darius bana merakla bakarken, "Bir zamanlar burada pek çok insan vardı," diye başlıyorum. "Danslar, kutsamalar, çiftleşme törenleri." Yukarı bakıyorum ve tavanın bir zamanlar kubbe şeklinde kıvrıldığı yeri görebiliyorum, ayın parlaması için ortada bir delik bırakıldığını görüyorum. "Tanrıların en çok ziyaret ettiği yer burasıydı, çünkü insanlar onları kutsamak için en çok buraya gelirdi ve kutsansın." Burnunu çeken Darius'a bakıyorum. "... onların evi." Gözleri

benimkiler arasında gidip geliyor. "Bunu nereden biliyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Bu bir his."

sallayarak kabul ediyor. Beni aksi yönde ikna etmeye çalışmıyor bile, az önce söylediğim her kelimeye inanıyor

Elini kendi elime alıyorum ve eskinin kalıntıları arasında yürümeye devam ediyoruz. Bu gerçekten yürek parçalayıcı ve Tanrıların çöküşünün gerçekten ne zaman başladığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Başka bir kapıdan tapınağın çok ötesine uzanan bir açık alana giriyoruz, ama sonra tanıdık bir platform görüyorum.

Duruyorum, kalbim duruyor.

Tek odağım önümde duran şey ve tüm vücudum titremeye başlıyor.

Sıcak eller beni tutuyor ve kulağıma fısıltılar geliyor ama tek görebildiğim, tek duyabildiğim annemin boğazının kesildiği.

Ancak Darius beni kucağına alıp buradan götürmeye başladığında kendime gelebiliyorum.

"Bekle," diye , beni kollarının arasında tutarken omuzlarını sıkıca kavıyorum.

"Rhea..."

"Biliyorum ama gidemeyiz. Henüz değil."

Beni buradan, beni çok incitecek şeyden uzaklaştırma ihtiyacını hissediyorum ama burada olmamız gerekiyor.

"Ne zaman istersen gideriz, soru sormak yok." Ona başımı sallıyorum ve sonra rahatlamak için kokusunu içime çekiyorum.

Kıpırdanıyorum ve o da beni bırakıyor. Sakinleştirici bir nefes alarak platforma doğru yürüyorum, Darius yanımda duruyor, eli sırtımda.

"Yaptıklarıyla burayı kirlettiler," diyorum açık alanda, arkadaki ağaçlara, gökyüzündeki aya bakıyorum. " bu yüzden cansız hissediyorum, işte bu yüzden çok üzgünüm."

Darius yere bakıyor, çömeliyor ve elini yere koyuyor. "Aşağıdakiler daha yakın hissettiriyor." Görebilecekmişim gibi aşağı bakıyorum ama göremeyeceğimi biliyorum.

Merkeze doğru devam ediyoruz ve ben elimde olmadan rogu're'un çıktığını düşündüğüm noktaya bakıyorum. "Bak." Ben işaret ediyorum, Darius da onu takip ederek karanlık çim parçasına gidiyor.

"Dikkatli olmalıyız."

Platformdan iki adım uzaklaştığımda, bakmadan önce yutkunuyorum. Burada birbirini takip eden ve birbirine bağlanan çizgiler var ve ne olduğunu anlayamadığım rünler ve yazılar var.

Bu, annemin öldürüldüğü yerin burası olduğunu bir kez daha doğruluyor.

Havada bir ürperti dolaşıyor ve daha sıkı sararak titriyorum. Kırmızıyı gördüğümde platformdan uzaklaşıyorum. Annemin kanını görmek istemiyorum.

Üzerlerinden sarkan zincirleri görmezden gelmeye çalışarak iki sütunu incelediğimde, üzerlerinde rünler olduğunu da görüyorum.

"Neden buraya getirildik?" Merak ediyorum, platforma adım atmadan önce kendimi çelikleştiriyorum.

"Küçük kurt..."

"Ben iyiyim." İlk sütuna doğru yürüyorum, parmaklarımı olukların üzerinde gezdirmeden önce tereddüt ediyorum. Bunu yapmaya mecbur hissediyorum. Nedenini bir sonraki anda anlıyorum.

Benim kontrolüm olmadan, büyüm parmaklarıma geliyor ve taşın içine giriyor.

Sütundaki rünler parlamaya başlayınca şaşkınlıkla elimi göğsüme doğru çekiyorum. Geri adım atıyorum ve Darius'un göğsüne çarpıyorum.

Kollarını belime doladı.

Bir şeylerin olmasını bekliyoruz, belki Eridian'da olduğu gibi heykellerin ortaya çıkmasını, ama hiçbir şey olmuyor.

Sütun hala parlıyor, ama o zaman diğ erinin parlamadığını fark ediyorum. Ona doğru ilerliyorum ve bu sefer büyümü oraya yerleştiren ben oluyorum.

İkizini taklit eder, parlar ve titreşir, sonra aralarında kavisli bir duvar gibi bir dalgalanma oluşur, ama şeffaftır.

"Bir geçit," diyor Darius. Önünde duruyoruz.

Tıpkı diğ eri gibi hareket ediyor, gümüş dalgalar bilinmeyen bir esintiyle hareket ediyor. "İçeri giriyor muyuz?" Darius'un elini tutup sıkıca kavıyorum.

"Buraya kadar geldik, bilinmeyen bir yer daha nedir ki?" "Burada hiçbir şey yok."

OceanofPDF.com

SIXTY FOUR

DARIUS

Yine gülümsüyor ve sanırım bu benim favorim.

Yeni bir şey gördüğünde, onun için çok güzel bir şey gördüğünde gözlerinin neredeyse parladığı yer.

Ama bana dönüp gülümsediğinde anlıyorum. *Bu* benim favorim.

Bana baktığında, içim neşe ve huzurla doluyor. Bu, korumak için savaşacağım, korumak için savaşacağım şey.

Bunun için her şeyimi feda edebilirim.

"Bu... olağanüstü," diye nefes alıyor, bir daire çiziyor ve her şeyi içine alıyor, ama benim tek gördüğüm o.

Yakınlarda bir tehlike yok, olsa topraklar onu geri püskürtürdü sanki ve bu yüzden şimdi ona bakabiliyorum, daha önce hiç görmediğim kadar uzun ve kalın ağaçları içine alırken. Kırmızı ve turuncuyu alabiliyor

Kış yüzünden açmaması gereken çiçekler, çimenler ve

Karın kaplaması gereken yerde kır çiçekleri çok canlı ve güçlü.

Eridian'ın gelmiş geçmiş en hayat dolu orman olabileceğini düşünmüştüm, ama burası öyle.

On Elit'imın yan yana yürüyebileceği toprak yolda ilerlerken yapraklar dökülüyor. Gökyüzünde dolunay yükseliyor, etrafında yıldızlar parıldıyor ve hafif bir meltem esiyor. Ne soğuk ne de sıcak, bu... sihirli.

Güç.

"Bu Vahaliel," diyor Rhea, elini uzatıp büyüsunü hissediyormuş gibi parmaklarını oynatarak. Bana bakıyor. "Tanrıların uçağı."

"Bunu nereden biliyorsun?" Soruyorum ama en mantıklısı bu. Önüne bakıyor ve işaret ediyor. "Şurayı."

Bakışlarını takip ediyorum ve uzakta tek bir ağaç görüyorum. bir dağ büyüklüğünde. Hayır, belki daha uzun. Çok geniş ve kalındır, ortasından uzun, kıvrımlı dallar çıkar. Büyük çiçeklerle dolu, ancak bunlar parlıyor.

"Zahariss," diye fısıldıyor Rhea, ağaca bakarak. "Burada mısın?"

Sesindeki hafif çaresizliği duyabiliyorum. Bu topraklarda işleri nasıl yoluna koyacağını bilmek istiyor ve bunu öğrenmenin en iyi yolu da bu toprakların yaratıcılarından biriyle konuşmak.

Drax tetikte beklerken içimi bir endişe kaplıyor. Tanrıların burada olup olmadığını bilmiyorum, hatta hayatta olup olmadıklarını bile bilmiyorum. Tehlikenin içine doğru yürüyor olabiliriz ve bundan haberimiz bile yok.

Solumdan kopan dallar beni uyarıyor ve Rhea'nın önünde savunmaya geçiyorum, gücüm tükeniyor.

Önce bir pençe görünür, sonra bir diğeri, ama bu sıradan bir kurt değildir.

"Solvier!" Rhea'nın nefesi kesilir ve koşmaya başlar.

Altın gözlü kurt bir adım öne çıkıp başını eğerek Rhea'nın kucaklamasını kabul ediyor.

kürküne sarılıp ağlıyor, kollarını olabildiğince sıkıca boynuna doluyor, o da ona sokuluyor.

Ağlamasından tiksiniyorum, onu üzen şeyi yakalayıp götürmek istiyorum. Kurda bakıyorum. Bundan hoşlanacağını sanmıyorum.

"*Merhaba, Rhea.*" Sesi kafamın içinde yankılanıyor. "*Karanlık olan.*"

Eridian'da o gün bana söylediklerini anında hatırladığım için başımı , ama daha çok, şimdi anladığım için.

"Nasıl?... Anlamıyorum," diyor Rhea ona daha sıkı sarılarak.

"*Burası benim olmama izin verilen yer,*" diyor.

"Çok üzgünüm," diye hıçkırdı Rhea. "Seni koruyamadım, çok geç olana kadar neler olduğunu bilmiyordum, özür dilerim-"

"*Sus artık,*" diyor ve bir adım geri çekilerek doğrudan onun gözlerinin içine bakıyor. "*Kaderimi biliyordum. Eridian'da seçilmiş ailem olmadan uzun bir süre yaşadım, artık onlarla birlikte dinlenmemin zamanı gelmişti.*"

Tam o sırada ormandan başka bir kurt çıkar ve daha küçük bir kurt onu takip eder.

Rhea'nın o gün kamp ateşinin etrafında anlattığı, seçtiği eşinin hamile olduğu ama bebeği doğururken ikisinin de Eridian'da öldüğü hikâyesini hemen hatırlıyorum.

"Oh, Solvier." Rhea burnunu çekerek başını diğer kurtların önünde saygıyla eğiyor. "Kızınız mı?" Başını sallıyor. "Çok güzel bir kız." Oturmuş onları izleyen diğer kurda bakıyor, gergin olduğu belli.

"Görünüşe göre yeni bir bariyer yaratmışsın," diye soruyor, sesinde gurur var ve başını sallıyor, genç kurt, kızı, yanına gelip annesine dönmeden önce onun yanına sokulduğunda gülümsüyor. *"Yapman gerekeni yapıyorsun, yolun doğru."*

"hissetmiyorum, kendimi işe yaramaz hissediyorum."

Başını sallıyor ve alçak sesle hırlıyor. Rhea'nın nefesi kesiliyor ve ona gidip Solvier'den az önce ne yaptığını anlatmasını isteyeceğim ama sonra Runa orada, tüylerini silkeliyor.

Drax'la birlikte hazır ola geçiyorum. Ona zarar vermeyecek.

"Sakin ol, karanlık olan. Ona zarar vermeyeceğim." Rahatladım... biraz.

"Bunun faydasız olduğunu mu düşünüyorsun?" diyor, onu koklayan temkinli Runa'nın yanını şefkatle dürtüyor. *"İyi gidiyorsun, doğru yoldasın."* Runa'ya doğru bakıyor. *"Seni hissetmek yerine görmek çok güzel."* Kuyruğu sallanıyor.

Rhea, Runa'nın başını okşuyor. "Ama bu ne anlama geliyor ki?" Hayal kırıklığı sesine yansıyor. "Yanlış düzeltmem gerekiyor. Her şeyi daha iyi hale getirmeliyim ama nasıl?"

Solvier önce Rhea'ya, sonra da bana bakıp hafifçe ofluyor. *"Öğreneceksin."*

Diğer dişi kurt bir ses çıkarıyor ve Solvier ona doğru bakıyor. *"Ben gitmeliyim. Gitmen gereken yere kadar kurtları takip et."*

Dönmeye başlıyor ve Rhea'nın sesindeki kalp kırıklığı dişlerimin ağrmasına neden oluyor. "Bekle... Gitme." Omuzları titriyor ve Rhea'nın yanına gidip ona sokuluyor.

Runa onu rahatlatmaya çalışırken boynuna sarılır. "Lütfen."

"Olmam gereken yerdeyim," diyor ona, yüzünü yalayarak. *"Ailemle birlikte olduğum için mutluyum. İyi olacaksın, benim küçük varisim."*

Başını sallıyor, içinden bir inilti geliyor ve son bir kez uzanıp başını onunkine sürtüyor ve sonra adam uzaklaşıyor, ailesine geri dönüyor.

Ağaçların arasından geri dönmelerini izliyor, Solvier gözden kaybolmadan önce ona son bir kez bakıyor.

"Küçük kurt," diye sesleniyorum, kollarımı ona açıyorum. Hiç tereddüt etmeden kollarıma koşuyor ve ben de ona sıkıca sarılıp sırtını okşarken çenemi

başının üstüne. Bir elini Runa'ya uzatıyor, ben kulağının arkasını okşarken o da bana sokuluyor.

Drax'ı çağırıyorum ve Rhea'nın boynuna gidip Runa'yı yalamadan önce orayı yalayarak rahatlatmaya çalışıyor.

"Pişmanlıklarını telafi etmek zorunda," diyorum ona. "Bu onun için bir şans ve artık gerçekten olmak istediği yerde olabilir."

"Anlattığım hikayeyi hatırlıyor musun?" "Her şeyi hatırlıyorum."

İç geçiriyor, bana doğru yaslanıyor. "Ölümünde bile huzuru buldu." "Bunu söyleyebilecek çok kişi yok," diyorum , sanki görebiliyormuşum gibi aşağıya bakarak.

Ulumalar aniden havayı kirletiyor ve sonra ağaçların arasından bir kurt bize doğru yaklaşıyor.

Runa ve Drax hemen dönüyorlar, tüyleri diken diken olmuş ve dişlerini gösteriyorlar ama bu kurtların vücudu yok.

"Kurtların ruhları," diye fısıldıyor Rhea, biz neredeyse şeffaf kurtları izlerken. Görünür olmaları için hafif, açık mavi bir tonları var ve üzerlerinde eski gibi görünen girdaplar ve desenler var, ama ağaçları içlerinden görebiliyorsunuz.

Kuyruklarını sallayarak bize bakıyorlar ve sonra hep birlikte uzaklaşmaya başlıyorlar, onları takip etmediğimizi fark ettiklerinde duruyorlar.

Rhea bir an onlara, sonra da Runa'ya bakar. Gümüş kurt Drax onu korumaya hazırlanırken merakla ilerler. Ama ruh kurtları hiçbir şey yapmayınca Rhea ona gider.

Runa'nın sırtına tırmanırken ayakları yerden kesiliyor, bana doğru dönerken dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor.

Ağlamaktan gözleri şişmiş ama benim için her zaman çok güzel, hatta kurdunun sırtında dalgın dalgın Runa'yı okşarken daha da güzel.

Drax homurdanıyor ve duruyor. Kıkırdıyorum çünkü bunu yapmama pek izin vermiyor ama sanırım Runa'nın ona attığı bakış kararına yardımcı oldu.

Üzerine tırmanırken ona "Yumuşak kış," diyorum. Hırlıyor ve ben de kulağının kaşıyorum. "Kızlarımızı geride , değil mi?" Hırlıyor ve ben sırtıyorum. "Ben de öyle düşünmüştüm." Ve sonra ruh kurtlarıyla birlikte koşarak ortadaki büyük ağaca doğru ilerliyoruz.

SIXTY FIVE

RHEA

Runa ve Drax'taki ruh kurtlarını takip ediyoruz. Darius her zamanki gibi tetikte ama ben sakinim. Hiç olmadığım kadar sakinim. Her şeyin doğru olduğunu hissettiren bir yerde.

Lilk ağaçlarının tatlı kokusunu içime çekiyorum ve ne kadar uzun olduklarına hayret ediyorum. Eridian'dakilerle kıyaslanamazlar bile.

Buradan mı geliyorlar?

Kurt sürüsü yol boyunca ağaçların arasında koşup oynuyor, birbirlerine heyecanlı havlamalar atıyor. Biri diğerinin üzerine atlarken kıkırdamadan edemedim.

"Burada bile oynuyorlar," diyor Darius, Drax'ın boynunu okşayarak. Kurt bir binicisi olmasından pek memnun görünmüyor.

Homurdanıyorum.

Draxton'ın başı bana doğru dönüyor, gözleri kısılıyor ve dudağımı ısırarak bakışlarımı kaçırıyorum.

Runa alaycı bir ses çıkarırken Darius, "Senden uzak duracak, biliyorsun," diyor.

Omuz silktim. "Belki, ama uzun süreceğini sanmıyorum."

Darius başını eğdi. "Seninle, hayır, sürmez."

Lilk ormanından çıkarken, büyük bir ağacın dibinde duruyoruz. Devasa bir ağaç. Buradan tepesini bile göremiyorum, bulutlar gizliyor. Büyük bir taç yaprağı düşüyor ve o kadar büyük ki hepimiz üzerine sığabiliriz.

Runa'dan iniyorum ve Darius da beni takip ediyor. Runa'ya teşekkür etmek için bir öpücük verip, Darius yanımda olduğu halde tabandaki bir açıklığa doğru yürümeye başlıyorum.

yan. Kurtlarımız arkamızda.

Ruh kurtları daha dik duruyor gibi görünüyorlar, ama bu korkudan değil... Saygıdan.

Karanlık açıklığa ulaştıklarında bize dönüp bakıyorlar ve sonra içeri giriyorlar. Nereye gittiğini göremiyorum ama Darius ve ben takip etmekte tereddüt etmiyoruz.

Solvier'in Eridian'da sahip olduğu gibi hissettiren bir bariyerden geçiyoruz ve geçtiğimizde ani ışık karşısında göz kırpyorum. Darius'un kolunu sıkıca kavriyorum, çünkü buradaki her şeyi görüyorum. Dışarıda huzur gibi hissettiğimi sandığım şey, burada hissettiklerime hiç benzemiyor. Bu coşku verici.

Zemin ayak bileklerimize kadar uzanan çimenlerle kaplı ve içeride kabuklarından şelaleler akan daha fazla lil ağacı bulunuyor.

Bu nasıl mümkün olabilir ki?

Yukarı bakıyorum ve ağacın tamamen oyuk olduğunu görüyorum, daha fazla göremeyene kadar yukarı doğru kıvrılıyor.

Sığ su birikintileri boyunca kurtları takip ederek ilerliyoruz. Drax ve Runa bir şeyler içmek için kısa bir süreliğine dururlar.

Kurtlar, suyun kenarında korkulukları olmayan ahşap bir balkonda dururlar; burada her iki taraftan aşağıya inen oyma merdivenler görülür. Aşağıda bir yerde.

Kurtlar son bir kez daha bize bakıyor, *sıçramadan* önce yaklaşmamızı bekliyorlar.

Nefesimi içime çekiyorum ve ne kadar derin olduğunu bilmeden ileri atılıyorum, ama havada koştuklarını fark ettiğimde gözlerim açılıyor.

Hiçbir şey onlara yardım etmiyor, zıplayıp ağacın alt kısmına doğru koşarken ayaklarının dibinde hiçbir adım yok.

Yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemiyorum ama aşağıda ne olduğunu gördüğümde donup kalıyor.

Aşağıda kim var?

Orada duruyor, sırtı bize dönük ve karanlık bir şeye bakıyor gibi görünüyor. Şimdiye kadar gördüklerimin hepsinden daha uzun ve ben sadece... biliyorum.

"Zahariss," diye nefes alıyorum, Darius beni yanına çekerken çarpan kalbimi hissetmek için elimi göğsüme koyuyorum. "Gerçekten sensin."

Kocaman kafası dönüyor, gümüş gözleri bana kilitleniyor ve başını eğiyor.

"hoş geldin, varısım."

Nefesim bir anda kesiliyor ve onun varlığı beni o kadar çok duyguyla dolduruyor ki hangisine bağlı kalacağıma karar veremiyorum.

İnançsızlık, umut, öfke, mutluluk...

O, topraklarda olduğumuz her şey, beni Varisi yaparak bana aşılacağı her şey ve orada duruyor... her şeyi içime çekmemi izliyor.

Birden aklıma koşup oynayan iki kurt geliyor, mutlular, çayırdaki yuvarlanırken birbirlerine çok aşıklar... ve sonra acı ve yıkım geliyor ve dizlerimin bükülmesini engellemek için Darius'a tutunmak zorunda kalıyorum.

Başımı sallayıp bir şey söyleyemediğimde Darius gözlerinde endişeyle bana bakarken nefesimi tutmaya çalışıyorum.

Zahariss tuts. *"Şu erkek."* Kulağımda bir duyuyorum ve sonra görüntüler kayboluyor, kalp kırıklığının yıkıcı hissi ortadan kalkıyor ve Darius'un göğsüne doğru nefes alıyorum.

"Bu da neydi böyle?" Darius başımın arkasını okşayarak homurdanıyor.

"Viharn'ım adına özür dilerim, onun hiç... görgü kuralları yok."

"Cazier?" Darius soruyor ve gözlerimi kırıştırtarak açtığımda onun başını salladığını görüyorum. En azından artık Darius'un da onu duyduğunu biliyorum.

"Gelin, konuşacak çok şey var," diyor ve önünü işaret ediyor. Darius'un elleri yanaklarıma iniyor, çenesi titriyor. "İyi misin?" Başımı sallıyorum, Burnunu benimkiyle dürttüğünde dokunuşuna yaslanıyorum. "Ne zaman istersen gider. Sadece söylemen yeterli."

"Tamam." Elimi tutuyor ve beni sol taraftaki merdivenlerden aşağı indiriyor. Runa ve Drax önümüzde ilerliyor, kuyruklarını sallayarak Zahariss. Onları selamlayıp boyunlarına sokulurken kıkırdaması zihnimde yankılanıyor.

Buradan onlara duyduğu sevgiyi hissedebiliyorum ve az önce yaşadığım duygusal çalkantıya rağmen bu manzara içimi ısıtıyor.

Zemine ulaştığımızda Zahariss'e doğru ilerliyoruz ve birkaç adım ötede duruyoruz.

O kadar uzun ki, başım bileğine ancak geliyor.

"Ben bir Tanrıyım, tabii ki iriyim." O kıkırdarken yüzümün yarısını Darius'un koluna saklayarak kızarıyorum. *"Şimdi, şimdi, bunların hiçbirisi değil. Dur sana bir bakayım."*

Bana cesaretlendirici bir baş selamı verdiğinde Darius'u tereddütle bırakıyorum. Onun önünde, Zahariss'in beni değerlendirmesini izlerken kurtlar şimdi yan tarafta birbirleriyle oynuyorlar.

"Tıpkı annen gibi." Duygularımı durdurmak için tırnaklarımı karıştırıyorum. kelimeler neden olur. *"Çok fazla acı ve gönül yarası yaşamış olan sizler"*

Cazier'in kendininkini paylaşmaya karar vermesine şaşmamalı." Başını iki yana sallıyor. *"Birazdan onunla konuşacağım."*

"O burada mı?" Darius etrafına bakınarak soruyor.

"Bir şekilde." Ses tonunda bir hüznün beliriyor ve kaşlarını çatıyor.

"Şimdi, sorularınız var, özgürce konuşun, Varisim."

Parmaklarının sızlaması daha da kötüleşiyor ve Darius elimi tutup iki elinin arasında tutarak yatıştırıcı bir şekilde ovuyor.

"Bizi neden terk ettin?" Sanki bunu yapmak yanlışmış gibi sessizce soruyorum.

"Bu

Topraklar çürüyor ve sen yıllardır ortalıkta görünmüyorsun. Artık umurunda değil mi? Bizi terk mi ettin?"

Zahariss bir an duraklar, görünüşe göre cevabını düşünmektedir. *"Bu toprakları hiç terk etmedim, en azından ruhen değil, sadece fiziksel olarak,"* der. *"Bunu zaten bildiğini biliyorum. Beni toprakların her yerinde, içinde."* Başını sallıyorum, çünkü biliyorum. *"Ama fiziksel olarak,"* diyor bir an arkasına bakarak. *"Gitmekten ve burada kalmaktan başka seçeneğim yoktu. Otur, sana anlatacağım."*

Çimenlere oturup bacak bacak üstüne atarak Darius'a bakıyorum. Önce arkasına, sonra da gözlerinde bir soruyla Zahariss'e bakıyor.

Zaharis yumuşak bir kahkaha attı, *"O burada güvende, Cazier'in Varisi. Sizi temin ederim."* Bir an için başını eğiyor ve sonra başını sallayarak yanıma oturuyor.

Dizinin benimkine değdiğinden emin oluyor ve hafifçe yaslanıyor, kolu sırtımdan geçiyor, avuç içi yerde.

Zaharias kendini yere bırakıp aramıza bakarak, *"Çok derinlere , değil mi Cazier'in Varisi?"* diyor.

Darius başını sallamadan önce tereddüt ediyor. Zahariss de başını sallıyor ve bakışlarında ne anlama geldiğini merak ediyorum. Ben daha soramadan o konuşmaya başlıyor.

"Toprakları yarattığımız için, her şeyde bizden küçük bir parça bırakıyoruz. Sudan dağlara, bir ağaca ve bir geyiğe kadar. Cazier ve ben ikamet edebileceğimiz, evimiz diyebileceğimiz bir yer. Ama tabii ki zamanla sadece ikimizle yalnız kalmaya başladık. Biz de sizi yaratmaya karar verdik."

"İnsanlar," diyorum.

"Doğru. Bununla birlikte, kurt olma hediyesini vermek istedik.

İnsanlar koşsun, özgürlüğü hissetsin, dört patinin üzerinde süzölsün diye. Başlarda işe yaramadı, pek çok başarısızlık yaşadık. Ta ki bir gün en iyisinin İnsanlara kurtlarını verme zamanı biraz olgunluk çağında olacaktır."

"On sekiz," diyor Darius.

Başka bir baş sallama. "Kurtları vermek gücümüzün bir kısmını gerektirir ve birlikte, birçok ay döngüsü boyunca, insanlar az ya da çok verdiğimiz kadar geliştirdi.

Bazıları kurtlarıyla birlikte güç sahibi oldu, bazıları da sizin bildiğiniz gibi cadı oldu. Bazıları diğer topraklara gitti ve tamamen yeni bir şey yapmak için üretti. Bazıları açgözlülük yaptı."

Sesindeki ani tonu duyunca kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Cazier ve ben, cehaletimiz yüzünden çok geç olana kadar tehlikeyi göremedik. Toprağı başkalarıyla paylaşmaktan, yaşamın çiçek açmasını ve ölmesini izlemekten, döngünün dengesinin her biri yeni bir şey getirerek tekrar tekrar tekrarlanmasını izlemekten mutluyduk. Bir şeylerin yanlış gittiğini düşündüğümüz ilk an, bir kan arkadaşının yaratılmasıydı."

"Bekle," daha dik oturuyorum. "Ne?"

"Bunu sen yaratmadın mı?" Darius soruyor.

"Biz ." Şok içimde titreyiyor ve beni sersemleterek sessizliğe sürüklüyor. "Cazier ve ben asla böyle aptalca bir şey yaratmazdık. Kendi isteğiniz dışında bir başkasıyla birleşmeye zorlanmak, asla."

"Ama..." Sözümlü ve o da başını bana doğru eğdi.

"Bir Vihnarn farklıdır, buna geleceğiz." Kafam çok karışık olduğu için başımı salladım. "Kan arkadaşları, güçlerini artıranlar tarafından yaratılmıştır. Tek bir dokunuş, burada bir büyüyü ve aniden kan arkadaşını buluyorsun. Hepsi bu." Burnunu kıvrıyor. "İnsanlar yaptı."

Solvier'in hikayesini düşünüyorum, seçtiği eşiyile kaçacakken birden kan arkadaşını nasıl bulduğunu.

Gözlerim Zahariss'e kayıyor. "Onun planlarını biliyorlardı ve onları engellediler."

"Kimin planları?" Altın gözlü kurt için kalbim parçalanırken Darius soruyor.

"Solvier," diye cevap veriyorum ve tanıdık gelen gözleri çenesinin titremesine neden oluyor. Zahariss'e "Devam et," diyor ve sanırım onun emrini reddedecek ama o yapmıyor.

"Solvier'in, eşi gibi iki sürüyü birbirine bağlamak için bir başkasıyla çiftleşmesi gerekiyordu. Bu durum bir kan arkadaşı yüzünden gerçekleştiğinde sadece daha başlangıcı. Daha birçok güç hamlesi ve aldatma, sürülerin derinliklerine battı. Aç kaldılar, açgözlü oldular. Ve bununla birlikte o kadar çok trajedi ve acıya neden oldular ki toprakların dengesi bozuldu. Kral ve eşi bundan sonra toprakların çöküşünün başlangıcıydı." Ellerimi bacaklarımın arasında kavriyorum, daha fazlasını duymak için sabırsızlanıyorum. "Kral, konseyinin daha fazla eş edinme tavsiyesini reddetti ve o da

Cazier'in Varisi olduğu için bir kan arkadaşı tarafından yönlendirilmesi çok güçtü, ancak o sırada ne o ne de bir başkası bunu bilmiyordu."

Kral Cazier'in varisi miydi? Bu sözler karşısında şok olmuş bir şekilde Darius'a bakıyorum, o da aynı şaşkınlıkla bakıyor.

"Böylece kral ve çok sevdiği eşi bir çocuk doğurdular."

"Varisin," diyorum ve o da daha rahat edebilmek için ön patilerinden birini eğiyor. "Yavru olarak mı doğdu? Darius ve ben değildik."

"O değildi, ama Varisleri korumak için söylenen bir yalandı. Kral'ın eşinin de görme yeteneği vardı. Hissettiği tek şey tehlike olsa da, kimden ya da kimlerden

bebeğine hamileyken nereden geleceğini bilmiyordu. Benim ilk bebeğim," diyor ve aklım korunmak için söylediği yalanlara takılıyor. "Cesur küçük bir şeydi," diye devam ediyor. "Onun büyüdüğünü görmek ve topraklarda biraz denge yaratmaya çalışmak beni heyecanlandırıyordu. Cazier ve ben iki Varis ile bunun işe yarayacağını düşündük."

"Ama Kral ve eşi öldürüldü," diye ekliyor Darius. "Ve kızı delirdi."

"Keder onu aldı. Ona verdiğim gücü nasıl kontrol edeceğini bilmiyordu, kendi içinde bir dengesi yoktu ve acısı yüzünden masumlar öldü."

"Ve Yüce'ler bunu Varislere korku salmak için kullandı," diyorum, öfkem artıyor.

"Sevdiklerini kaybetmenin nasıl bir his olduğunu biliyorsun, ikiniz de biliyorsunuz." Darius gerilirken elim onunkine kayıyor, ama dokunuşumla yavaşça tekrar rahatlıyor. "Tabii ki, Yüce'ler oluştuklarında kederden faydalanma fırsatını yakaladılar ve kaybolmuş ve korkmuş insanlar onların yaydığı sahte umuda tutundular. Tüm bu gördükten sonra, Cazier ve ben Varislerimizin daha güçlü olması için daha fazla güç vermemiz gerektiğini biliyorduk, çünkü başka bir şekilde müdahale edemeyiz."

Kaşlarıam çatıldı. "Neden sadece kafalarını ısıtırıp koparmadın?"

Bir kahkaha attı ama ben çok ciddiylim. Eğer bunu yapmış olsaydı, öldürülenler hayatta olacaktı, ailem hayatta olacaktı...

"düşünme, varisim." Başımı ona doğru kaldırdım ve Gözleri hüznle doluyor. "Bizler Tanrı olabiliriz ama şekilde müdahale edemeyiz. Bizim bile uymak zorunda olduğumuz yasalar var, bu yüzden başka yollar denedik."

"Varisler," diye iç geçirdim, anlayarak.

Başka bir baş sallama. "Eğer Varisler yaratabilirsek, dengeyi yeniden kurabilir, yanlışları düzeltebilirler."

Yine o cümle.

"Pek çok kişi denedi ve başarısız oldu," diyor üzüntüyle ve her birinin yasını tuttuğunu anlayabiliyorum. "Varisim, çoğundan daha fazlasını yaşadığını biliyorum," diyor ve ben geriliyorum. "Denemiş olsam da sana olacıkları engelleyemedim." Gözleri yine arkasına kayıyor. "Ve bunun için cezalandırıldık."

"Cezalandırılmak mı?"

"Sana olacıkları, gerçekleşmeden yıllar önce gördüm. Kötülüğün elleri tarafından katlanacağın acının büyüklüğünü gördüm. Bunun düşüncesine bile katlanamazdım. Varislerimden birine daha bunu yaşatamazdım. Ama bunu durdurmaya çalıştığımız için burada kilitli kaldık. Sadece Varislere güç gönderebiliriz ve bazen, eğer gerçekten odaklanıyoruz ama çoğunlukla sadece buradayız."

"Sen de annem gibi bir kahin miydin?" Darius gücünün bir kısmını bileğime sarıyor, serinliği tenimi rahatlatıyor.

"Öyleydim, öyleyim. Gerçi buraya geldiğimiz günden beri bulanıkım," diyor üzüntüyle. "Her neyse, Cazier ve ben bu deliliğe son vermek için başka bir ruha girmeye çalıştığımız gece, diğerinin yasaları yasak olduğu için bizi cezalandırmayı uygun gördü."

"mi?" Darius homurdanıyor, şüphesiz yaşadıklarımı düşünüyordu.

"Tanrıların bile bir hiyerarşisi vardır," diyor ona, gözleri yumuşayarak. "Benim cezam buraya sürülmekti ve Cazier'in..." diye devam ediyor, ayağa kalkıp dönerken üzüntü onu ikinci bir deri gibi kaplıyor. "Yarattığımız toprakları ne kadar sevdiğimi, bana ne kadar keyif verdiğini biliyordu. Bu yüzden onlara karşı savaşmaya çalıştı, özgür olmama yardım etmek için..."

Duraksıyor ve kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırarak bir şeye bakıyor.

Darius ayağa kalkıp bana elini uzatıyor ve ben de Zahariss'e doğru ilerlerken elini tutuyorum.

dikkatlice aşağıya baktığımızda bir kara deliğin içine bakıyor.

Büyük, siyah bir kurt adım atıyor, başı aşağıda ve kuyruğu yukarıda. Vücudundan kan damlayan mızraklar çıkarken yan tarafındaki zincirler şingirdiyor.

Nefesim kesiliyor, elim ağzıma gidiyor. "Cazier," diyorum ve kurdun başı kalkıyor, mor gözleri önce bana, sonra Darius'a bakıyor.

"Benim varisim," diye gürleyerek kalçalarının üzerine oturdu ve Darius'a . "Umarım Vihnarn'ıma saygılı davranıyorsundur."

"Aklını sikerek benimkine davrandığın gibi mi?" diye homurdanıyor, yumruğunu sıkıyor ve gözlerim açılıyor.

"Darius," diye tıslıyorum. O bir Tanrı, ölüm yemini mi etti?

"O seni incitti, Rhea. Kim olduğu umurumda bile değil. Oraya iner ve hiç tereddüt etmeden kalbini sökerdim."

Cazier'in yapacağı misillemenden korkarak kolunu tutarken gözlerim , ellerim titriyor.

Ama o sadece gülüyor.

"İyi seçim yapmışım," diyor Cazier. "*Şimdi iyisin, görüyorum,*" diyor bana bakarken ve her şey bir araya geliyor.

"Aşağıdaydım, değil mi? Denize düştüğümde."

"Vihnarn'ım çok üzgündü ve ben onun üzgün olmasından hoşlanmıyorum. Bu yüzden seni aşağıya getirdim ve ait olduğun yere geri dönmen için sana yeterli gücü verdim." Kaşlarını çatarak Cazier'e bakan Darius'a bakıyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum Cazier'e. O da başını sallıyor ve gözleri Zahariss'e kayıyor. Ona bakarken yumuşuyorlar ve bana gösterdiği her , hissettiğim her şeyi düşünüyorum.

O anda bir şey fark ettim. "Aşağıda kapana kısıldı."

Zahariss başını sallayarak eşine bakar. "*Ben buraya sürüldüm, Cazier de cezamı durdurmaya çalıştığı için oraya sürüldü. Kendi isteğiyle gitmedi, o yüzden onu sihirli bir şekilde bağlamak zorunda kaldılar."* Zincirler, diye düşünüyorum kendi kendime, onu durduruyorlar. "*Birbirimize gidebilmemiz için yolu kapattılar, bu yüzden bir anne ve bebeğinin öldüğü o günden beri yapabildiğimiz tek şey bu. Tüm yaptıklarımız boşa gitti ve daha da çaresiz ve kapana kısılmış hale geldik, denge yeniden sağlanana kadar ayrılamayız."*

"Kendine bu kadar yüklenme dostum," diyor Cazier. "*Yapabileceğin her yaptın."*

"Yeterince yapmadım," karşılık veriyor ve Cazier homurdanıyor ve ona ulaşmak için çaresiz olduğunu söyleyebilirim. Onu rahatlatmak için.

Birbirini görebilmek ama dokunamamak ne kadar zalimce.

Başını eğip Tanrısına bakan Darius'a bakıyorum ve Tanrıların birbirleriyle birlikte olamadıkları için nasıl delirdiklerini konuştuğumuz bir zamanı düşünüyorum ve bunu gerçekten ... ama sanırım şimdi anlıyorum.

Darius merakla bana bakıyor, gözlerinde bir soru var ama başımı sallıyorum ve Zahariss'in üzerinden bir ışıltının akıp gitmesini ve ardından onun yerine bir dışının belirmesini izliyorum.

"Sen kurda dönüşebilirsin, biz insana dönüşebiliriz," diyor, artık zihnimde konuşmak zorunda ve ben şok içinde göz kırpyorum.

Biz bir adım geri çekilirken Darius bile şok olmuş görünüyor.

Saçları beyaz, gözleri gümüş rengi ve teni yeni yağmış kar gibi solgun. Elbisesi altımızdaki çimenler kadar yeşil ve çıplak ayakları sanki uzanıyormuş gibi kıpırdıyor.

O çok güzel.

"O benim," diye gürlediğini duyuyorum Cazier'in ve bir kahkaha patlatıyorum.

Zahariss arkasına bakar ve başını sallar. Yine de kısa sürede ayıldı. "Bizim yapamadığımızı sen düzeltmelisin," diyor benden daha ciddi bir ses tonuyla. ondan haber aldım.

"Deniyorum, biz..." Darius'a bakıyorum. "Deniyoruz. Topraklarda dolaşan canavarlar ve bizim bildiğimizden bile daha güçlü bir Yüksek var."

"Bir varisten çaldı," diyor. "Annenden. Onun gücünü çalmaya çalıştı ve biraz başardı ama hepsini değil."

Ben öyle düşünerek başımı

salladım. "Canavarlar mı?"

diye soruyorum.

İç çekiyor. "Onlar aşağıdan geldiler. Onlar aşağıda olmayı hak edenleri yakalayan tazılar. O erkek bir Varis'in gücünü çalmaya çalıştığında, ona verdiğim gücü, Cazier'in içgüdüleri devreye girdi ve yaptıklarından dolayı onları aşağıya getirmeleri için tazıları gönderdi. Bu basit bir şey olmalıydı ama bozuldular."

"Bu yüzden topraktan çıkıyorlar." Darius'a bakıyorum. "Bu yüzden seni ısırırsalar, Draxton'ı ısırırsalar bile hayatta kalıyorsun." Ona söylüyorum. "Çünkü sen Cazier'in Varisisin."

"Doğru," diyor Cazier aşağıdan. "*Varisim, komuta ettiğim tazılar tarafından zarar görecektir kadar zayıf olamaz.*" Duraksıyor. "*Bir kez komuta edince.*"

"halde canavarları kontrol etmenin bir yolunu bulmuşlar," diye onaylıyor

Darius. "Ve çok daha ölümcül bir şey yaratmak için deneyler yaptılar," diye ekliyorum,

o insana benzeyen canavarları düşünerek.

Zahariss'in yüzü düşer. "Biliyorum. Topraklarda bir şey yapamıyor olabiliriz ama her şeyi görüyoruz."

"Onları nasıl durduracağız? Biz konuşurken topraklar çürüyor!" Sesimdeki çaresizlik nefesimi kesiyor. "İnsanlar ölüyor, Topraklar ölüyor."

Zahariss'in yüzü sertleşir. "Neşe ve sevgiyle yarattığımız güzel bir şeyin sadece karardığını ve öldüğünü görmek bizim için kolay değil. Sen

Çaresiz olduğunuzu düşünebilirsiniz ama çaresiz olan biziz. Ama onları geri göndermelisiniz. Yanlış yapanları öldürün ve geri gönderin. Dengeyi yeniden sağlayın."

"Ama nasıl?" diyorum hayal kırıklığıyla. "Yeterince güçlü değilim, şu anda gücümü zar zor kontrol edebiliyorum ve Darius her şeyi kendi başına yapamaz."

Başını öne eğiyor. "Tek başınıza değilsiniz. Olasılıklara meydan okuyun ve topraklar karşılık verecektir. İnsanların size katılmasına izin verin, bu çılgınlığa bir son verin."

"Peki ya yapamazsak?" Fısıldıyorum.

"O zaman her şey kaybolur."

Benden titrek bir nefes çıkıyor. Bu bir seçenek değil. Hâlâ yapmak istediğim çok şey var.

Darius ile benim aramda gidip geliyor. "Dışarıda Higher'ların yönetimi altında olmak istemeyen insanlar var. Sadece yeterince dikkatli bakmanız gerekiyor. Şimdi her zamankinden daha fazla."

Darius'a bakıyorum. "Birçok kişi ölecek," diye fısıldıyorum ona. "Savaş ölümün ta kendisidir, sadece farklı bir adı vardır."

Olaclardan, eğer huzura kavuşmak istiyorsak kaçınamayacağımız şeylerden dolayı midem bulanıyor. Ancak geri çekilip hiçbir şey yapamayız, artık sessiz kalamayız, gözlerimizi kapatıp körmüş gibi davranamayız.

İnsanlar ölüyor.

Masumları korumak da bizim görevimiz.

Hayatı korumak.

Başımı sallıyorum, kendimi çelikleştiriyorum ve omurgamı dikleştiriyorum.

"Tamam. Yapmamız gerekeni yapacağız."

"Güzel," diyor Zahariss, sesinde gururla. "Fazla zamanımız yok

Bu yerin büyüü seni dışarı atmadan önce. Yaşayanlar burada uzun süre kalmaz."

"Gerçekten mi?" Runa ve Drax'ın ruh kurtlarıyla oynamasını izleyerek soruyorum. "Evet, bir tür arada kalmışlık içindeyiz."

"Geri dönebilir miyiz?" Darius soruyor, gözleri arkasındaki delikte.

Zahariss'in gözleri yumuşar.

"Emin değilim. Topraklar bu kadar kargaşa içindeyken, ikinizin de burada olmasına şaşırdım ama size bu konuda yardımcı olabilmek için gücüm azalıyor." Eline bakıyor. "Birçok kişiye sonra geriye sadece bu kadar kaldı."

Bana, anneme ve bizden önceki diğer Varislere verdiği gibi.

"Ölüyor musun?" Duygularım boğazımı tıkarken soruyorum.

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap veriyor Cazier tehditkâr bir şekilde kükrerken ve ona yumuşak bir şekilde gülümsüyor. "Bir Vihnarn'a sahip olmak güçlü bir şey, değil mi?

ne düşünüyorsun?" Cazier'in olduğu yere bakıyor. "Nereden başladığını biliyor musunuz?" diye soruyor bize.

"Hayır," diyorum yavaşça. "Sadece Vihnarn'ın ne anlama geldiğini biliyorum." "Gözlerle başlar."

Sanki bir işaretmiş gibi, Darius ve ben birbirimize bakıyoruz, sadece birbirimizin bakışlarına hapsoluyoruz. Başını eğiyor, bakışları yüzümde geziniyor, sonra parmağını burnumun kenarından geçiriyor.

"Buna inanabilirim," diye mırıldanıyor. "O lanet olası gözler beni bitirdi," diye iç geçiriyor ama bu sevgi dolu bir iç çekiş.

Sırıttırım.

"Bir Vihnarn. Bu bir duygudan, bir bağdan daha fazlasıdır. Siz birbirinizin diğer yarısısınız, zihin, beden ve ruh olarak. İkinizin de soluduğu hava, yaz güneşinin sıcaklığı, şelalelerden akan sularsınız. Her şeysiniz. Siz ikiniz bir Vihnarn'ı ruhlarınıza kadar somutlaştıran şeysiniz."

"Nereden ?" Benim ve Darius'un hayatı ilk tanıştığımızdan beri zor, olması gerekenin bu olduğunu nereden biliyor?

"Birbirinize bakış şekliniz, yakalanmamanız zor ve bakmanız zor. İşte o zaman anlıyorum, ama aynı zamanda birbirinizin en kötü halini gördünüz ve yine de burada duruyorsunuz, birleşmişsiniz, diğerinden korkmuyorsunuz, birbiriniz için savaştıktan korkmuyorsunuz."

Onun sözlerini inkar edemem. Darius'un gözleri tarafından yakalandığımızda ya da en kötüsünü gördüğümüzde.

"Canaric, bir Varis olduğunuzda, ruhunuz Vihnarn'ınızın diğer gözlerinde gösterilir, bunu biliyor muydunuz?" Başımı sallıyorum. "Bu sadece diğer yarınıza gösterilir, başkaları baksa bile bunu göremez ve bu yüzden ikiniz de diğerinin büyüüne kapılırsınız." Darius'a bakıyorum ve bana çocuksu bir sırıtış atıyor. Midemde kelekler patlıyor ve içgüdüsel olarak ona yaklaşıyorum.

Darius'un bana çok yakından baktığını hissettiğim, ruhuma bakıyormuş gibi hissettiğim tüm zamanları düşünüyorum.

Çünkü , değil mi?

Bunu her hissettiğimde, her bakışimde ve her bakışımızda, her seferinde baktığımız şey .

Ben onun önündeyken kollarını bana doluyor ve başını eğip burnunu benimkiyle ovuşturuyor.

Zahariss'in sevecen kıkırdaması kulaklarıma ulaşıyor ve ikimiz de ona bakıyoruz.

Bize başını sallıyor.

"Yolunuz her ikiniz için de zor oldu. Eminim ikiniz de zaman zaman seçimlerimizi sorgulamışsınızdır." Başımızı salladık. "Ama bu konuda asla yanılmadık." Darius elini enseme götürüp hafifçe ovuşturuyor. "Ruhunuz büyüdüğü anda birbirinizin olduğunu biliyorduk. Sizi neyin bir araya getirdiğini biliyorduk ama bu bağı koruyan ikinizdiniz. Bizim katkımızı sağlamlaştırmakla karıştırmayın. Bunu ikiniz de seçtiniz." Biz mi seçtik? "Viharn seçilmiş bir eşten daha fazlasıdır, bir iddia ya da yaşam seçiminden daha fazlasıdır. Bu bir ruh bağıdır ve ikiniz de tanıştığınızdan beri yavaş yavaş iç içe geçerek bu bağı besliyorsunuz. Sanırım ikiniz de bunu biliyorsunuz." Biliyordum.

Bir ipliğin onunkine dolandığını, bizi daha önce hiç hissetmediğim şekilde birbirine bağladığını düşündüğümü hatırlıyorum. Darius'a onu koparacağımı söylediğimi ve onun da geri koyacağını söylediğini hatırlıyorum.

Bir Viharn'ın basit bir eşten daha fazlası olduğunu biliyordum, bunu Darius'a karşı hissetmiştim ama böyle hissedebileceğimi hiç bilmiyordum.

Böyle ol.

Ayağa kalkıyor, elbisesindeki kiri temizliyor, yüzü ciddileşiyor. "Topraklarda çok fazla karanlık var, denge yanlış. Onu koymalısın Geri dön," diyor gözleri Darius'a kaymadan önce. "Buna izin veremezsin Devam edin." Omzunun üzerinden Cazier'in bulunduğu deliğe bakıyor. "Bizim olduğumuz şey, ikinizin de olduğu şey, kendinizden daha fazlasıdır. İkinizi de seçtiğimizde, bunu bir hevesle yapmadık." Bize doğru bakarken içinden bir huff sesi geliyor. "Eğer haydutları ait oldukları yere geri gönderemezseniz, eğer karanlıktan kurtulamazsanız, her şey kaybolacak."

Bize doğru yürüyor, ayakları sanki yerde süzülüyor.

Önüne geldiğinde elini kaldırıyor ve yanağımı okşuyor. "Siz sonuncusunuz, ikiniz de öyle." Darius ve ben bu sözlerin ağırlığıyla . "Verecek başka bir şeyimiz yok, hiçbir şeyimiz yok." Başını sallıyor ve ikimizin de elini tutuyor, Darius'u benimkinin üzerine koyuyor ve bizi birbirimize kenetliyor. "Size inanıyoruz, ikinize de. Her zaman yapmanız gerektiği gibi birleşin. Geçmiş yüzünden tereddüt etmeyi bırakın.

Durum ve koşullar lehinize olmadığında birbirinize yaptığınız yanlışlar. Ne kadar zamanınız kaldığını bilmiyorken daha fazla zaman kaybetmeyin."

Darius başını eğiyor ama Zahariss parmağıyla çenesinin altından tutup kaldırıyor. Ben farkına bile varmadan bir hırıltı çıktı ve yan gözle bana bakarak bıraktı.

küçük bir gülümsemeyle.

"Hayattan daha fazlası için senindir." Darius'la konuşuyor ama gözleri benim üzerimde. "İkiniz de nerede olursanız , bu sonsuza kadar sürecek." Bakışları Darius'a yöneliyor. "O geçmişİ çoktan geride bıraktı, sen de yoluna devam etmek, onun için yeterince güçlü olmak için bunu yapmalısın."

Darius dişlerini gıcırdatıyor, ama bana baktığında, gözleri yüzümde gezinirken, bir tür karara varmış gibi görünüyor.

"Güzel," diye fısıldıyor Zahariss ve geri adım atıyor. Ellerimizi bırakıyor ama Darius benimkini tutuyor. "Sizi daha burada tutamam." Bize hüzünlü bir gülümseme veriyor. "İzliyor ve bekliyor olacağız, Varisler." Drax ve Runa koşarak yanımıza geliyor ve anında bedenlerimizin içinde kayboluyorlar. "Cesur olun. Korku karşısında bile cesaret bulabilirsiniz."

Gözümü kırpıyorum ve sonra Tyeetha'nın dışındayız, harabelere bakıyoruz.

"Biz sonuncuyuz," diye fısıldıyorum Darius'a uzun bir sessizlik döneminden sonra, ikimiz de düşüncelerimizle baş başa kaldık.

"Öyleyiz." Derin bir nefes alır. "Öyleyse onlara bizi seçmelerinin boşuna olmadığını gösterelim küçük kurt."

Başımı

salladım.

Evet.

Yapalım.

SIXTY SIX

RHEA

"Arhh," diye bağıyorum, baltayı fırlatıyorum ve ağaca vuruyorum. Gözlerimden ter akıyor ve onları elimin tersiyle siliyorum. Diğerlerinin de durumu daha iyi değil.

"Neden yine balta kullanıyorsun?" Seb bir bıçak fırlatıyor ve yaptığımız mankenlerden birinin ortasına mükemmel bir şekilde düşmesini izliyor.

Yaklaşık bir metre boyunda, içi samanla dolu ve Seb hepsine aptal suratlar çizmiş. Gözleri kafalarının arkasında yuvarlanıyormuş gibi görünüyor ve ağızları açık, salyaları akıyor.

Onun seks yüzü olduğunu söyledi.

Çoğunun kafasını kestik.

"Etrafınızdaki her şey bir silah olabilir, bulabildiğiniz her şeyi kullanmak iyidir," diye cevap veriyorum ona.

Taylor, Hudson'ın kaşlarını çatmasına neden olan Colten'la tartışırken, "O haklı, sen bıçaklardan başka bir şey sevmiyorsun," diye araya .

Ben kıs kıs gülüyorum ve Hudson'ın bakışları bir anlığına bana kayıyor, sonra Colten'ı öyle bir yoğunlukla izlemeye geri dönüyor ki yanaklarım bile ısınıyor.

"Bebek bakıcısı nerede?" Anna soruyor. Yan tarafta alıştırmayı yapıyor, Yüzü Zaide onun kuklası olmaya gönüllü oluyor. "Oops, üzgünüm. Çok mu fazla?" Omuzlarını yuvarlayarak başını sallıyor.

"Onu kaynatma Anna, Darius bunu istemez."

Gülümsüyor ve elini kaldırıp parmaklarını hafifçe birbirine kenetliyor.

"Sadece birazcık."

Başımı sallıyorum, baltayı almak için ağaca doğru yürüyorum. "Dürüst olmak gerekirse Darius'un nerede olduğunu bilmiyorum."

Ve ben bilmiyorum. Benden kaçıyor, bunu ancak bu şekilde ifade edebilirim.

Vahaliel'e gittikten sonra onu neredeyse hiç görmedim. Sadece eğitime devam etmemiz için hazırlık yaptığını, Eridian'ın güvende olduğundan ve yeterli malzemeye sahip olduğumuzdan emin olduğunu söylüyor. Sanki bunları zaten yaptığımı bilmiyor ama daha fazlasını yapmamız için ısrar ediyor.

Sanki beni yolundan alıkoyuyormuş gibi hissediyorum ve bu... acıtıyor, sanırım.

Yandan gelen bir hırıltı Kade'e bakmamı sağlıyor. Her ikisi de kurt olan Josh'la dövüşüyor ve Kade tam kontrol sahibi, bunu görmek harika.

Leif ve Alfa kurt daha geride bir ağacın yanında otururken daha yukarıya bakıyorum. Yaklaşmıyorlar, yani Alfa yaklaşmıyor ama Leif arada bir yanıma geliyor.

Bu kadar çok şey kaybetmiş olmak her ikisi için de zor olmalı.

"Yeni kabinler nasıl gidiyor?" Damian soruyor, şimdi Seb ile bıçak fırlatma yarışması yapıyor.

"Güzel, Colhelm'den gelen paket marangozlukta mükemmel, bu yüzden beklenenden daha hızlı ilerliyor."

Sadece birkaç gün içinde beş yeni kabin inşa ettik. Sadece bir tanesini yapmak neredeyse yarım ay döngüsü sürerdi.

Plan mümkün olduğunca çok sayıda inşa etmek, böylece ihtiyacı olanlar burada sığınak bulabilir ve ormanda bol miktarda yerimiz olduğu için hepimiz burada küçük yerleşimler arasında makul bir mesafe bırakarak yaşayabiliriz.

Canavarlar artık sadece Rogure'ları değil, toprakları da avlıyor ve ihtiyacı olanları değerlendirmeye başlamanız gerekiyor.

En azından planımız bu, ayrıca Kurak Topraklar'a geri dönüp oranın çöküşünden sonra hayatta kalan olup olmadığını görmek. Sadece Darius'un Elitlerinin bir yol açtıktan sonraki haberlerini bekliyoruz.

"yüzümü yıkayacağım, sonra da malzemeleri tekrar gözden geçireceğim" dedim. Başlarını salladılar ve ben de eve doğru yola çıktım.

Evet. Evde.

Bunu söylemek iyi hissettiriyor.

Kapıyı açtığımda borulardan gelen su sesini duyuyorum ve düzgün çalıştığına şükrediyorum. Merdivenlerden yukarı çıkıyorum, elimi tırabzanlarda gezdiriyorum ve tepeye vardığımda Darius banyodan çıkıyor, çıplak gövdesinden su damlıyor.

Son basamakta duruyorum, kalbim daha hızlı atıyor ve Darius'un gözleri anında kararıyor. Derin bir nefes aldıktan sonra dönüp odama yöneliyor.

Göz kırpıyorum.

Bu mı? Beni saran kolları nerede? Öpücükleri ve beni içine çekerken çıkardığı guruldama sesleri nerede?

Bir yanım peşinden gitmek istiyor ama bir yanım da siktir et onu diyor ve onun yerine düş almaya gidiyorum.

Kendimi süre boyunca odamdaki şerefsizce sessizce homurdanıyor ve aşağıya doğru küfrediyorum. Başka bir zaman olsa beni en yakın yüzeye sürükler ve benimle birlikte olurdu ama günlerdir bana dokunmadı.

Somurtuyorum, evet, somurtuyorum, havluyu etrafıma sarıyorum, sonra buraya hiç kıyafet getirmediğimi fark ediyorum.

Görünüşe göre Darius'un yanında olmam gerekecek.

İçerideki erkeği görmezden gelerek yatak odasına giriyorum ve çekmecelerimi karıştırıp giyecek bir şeyler arıyorum.

"Surat mı asıyorsun?" diye soruyor, derin sesi beni ürkütüyor. Dönüyorum, havluyu göğsümde tutuyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Hayır."

O kıkırdarken arkamı dönüyorum ve sonra sırtımda onun sıcaklığını hissediyorum.

Nefes alışımı ve vücudumdaki titremeyi susturmaya çalışıyorum ama o bana ne yaptığını biliyor.

"Evet, asıyorsun." Burnunu boynumun kenarından geçiriyor. "Çok sevimli."

Omzumla onu geri itiyorum. "Ben sevimli değilim. Senin," diye elimi sallıyorum, "ne bileyim, benim yanımda olmaktan başka yapacak işin mu?" demek istememiştim.

İçimden iç somurtmam derinleşiyor. Asla bir erkeğin nasıl acı çektiğini bilmesine izin verme, aptal.

"Kendini ihmal edilmiş mi hissediyorsun, küçük kurt?" Sesindeki o lanet sırtışı duyabiliyorum.

Evet. "Hayır" dedim.

Elini koluma koyarak beni döndürdü. "Benimle gel." Ses tonu artık çok ciddi ve omurgam dikleşiyor. "Hiçbir sorun yok." Beni rahatlatıyor, sihrinin bir kısmı kolumu okşamak için ortaya çıkıyor.

Dönüyor ve yataktan fark etmediğim bir şey alıyor. Bana uzattı ve ben onu tutarken başka bir beyaz elbise olduğunu fark ettim.

Bu biraz daha şeffaf, uzun, ayak bileklerime kadar geliyor ve ince askıları var. Soru sormak için başımı kaldırdım.

"Giyin ve yalınayak kal." Hala ıslak olan saçlarımdan bir parçayı kulağımın arkasına yerleştirdi.

"Neden?"

Dönüyor. "Yapmamız gereken bir şey var," diyor bana usulca. "Hazırlan."

Gece gökyüzüne baktığımda binlerce yıldız parlıyor, karanlıkta ışıltıyor. Darius ellerimi tutuyor, ormanda bana rehberlik ederken gücünü ellerimin etrafına sarıyor.

Siyah pantolon giyiyor, gömleksiz ve yalınayak; sırtındaki yara izlerini ve onları hatırlayınca midem bulanıyor.

Bana verdiği elbiseyi giyiyorum, çıplak olduğum için utanıyorum ama Darius giymem için bir pelerin bırakmış.

Bunun beni rahat ettirmek istemesinden biliyordum ama aynı zamanda beni böyle gören herhangi bir erkeğin gözlerini oyacağını da biliyordum.

"Beni öldürmek için تنها bir yere mi götürüyorsun?" Ben soruyorum, o da bir kahkaha atıyor.

"Hayır, seni asla öldürmem, Rhea."

"Bilmiyorum, ilk tanıştığımızda çok kızgın görünüyordun." Ve . "Adamlarımı öldürmüştün ve beni de öldürmeye çalışmıştın, elbette kızgındım." Haklı olduğu bir nokta var. "Ama seni öldürmezdim."

Ona bakıyorum ama bakışlarına karşılık vermiyor. "Parlak kişiliğim yüzünden mi?" diye soruyorum.

"Çünkü sen sensin," diyor. O zaman bana bakıyor ve gözlerini dolduran duygu, kalp atışlarımdan kulaklarımda çalmasına neden oluyor.

Başımı eğip gülümsüyorum, ellerimizi aramızda sallıyoruz ve yine *sevimli sevimli* mırıldandığını duyduğuma eminim ama emin olamıyorum.

Ay gece gökyüzünde yükseldiğinde, Darius dururken daha sıkı sarıyorum. Etrafımızı koruluğa bakıyor, ilerideki ağaçların arasından görünen ışıklara gülümsüyorum.

"Bana neden burada olduğumuzu söyleyecek misin, daha fazla eğitim mi?" Çıplak ayaklarıma bakıyorum. "Bunun için biraz az giyinmişim," diye gülüyorum ama Darius gülmüyor.

"Sihirini yere bırak." Ayaklarımızı gıdıklayan çimenlere başıyla işaret ediyor. Ayağımı sapların arasında gezdiriyorum. "Yine mi?"

Gülümsüyorum.

"Evet."

O kadar hızlı çömeliyorum ki, elini bırakmayı unuttuğumda neredeyse Darius'un omzunu yuvasından çıkaracaktım. Kıkırdıyor, bırakıyor ve heyecanımdan benden uzaklaştığını fark etmiyorum.

Gücüm bir sonraki anda avucuma geliyor, daha kontrollü, daha istekli ve canlı ve gülümsüyorum, gözlerimi kapatıyorum ve toprağı hissediyorum.

"Yine tohum ektin, bu yüzden mi ortalıkta yoksun?" Cevap vermiyor ama sorun değil.

Odaklanmaya devam ediyorum, hepsini tek tek hissediyorum ve onlara biraz sihir veriyorum. Büyüdüklerini, uzandıklarını, ay ışığı altında çiçek açmak için toprağın içinden açıldıklarını hissediyorum.

Darius "Bu kadar yeter." dediğinde hâlâ gözlerim kapalı.

Gözlerimi açıyorum, çiçeklere bakıp sırtıyorum ve bir koparıp burnuma götürerek tatlı kokusunu içime çekiyorum. Sonunda, Darius'un nerede olduğuna bakıyorum.

lesia çiçeklerinin ortasında duruyor. Bana o kadar çok şey yaptı ki ama nedense bu çayır farklı hissettiriyor.

Ayağa kalkıyorum, yavaşça bir adım atıyorum ama beni durdurmak için başını sallıyor. Duruyorum, elimdeki sapla oynarken kaşlarım çatılıyor.

Ay'a bakıyor, vücudu bir an için gergin görünüyor ve sonunda derin bir nefes alıp geri veriyor.

"Sana ilk yaklaştığımda," diye başlıyor, sesi yumuşak. "Gözlerinde ay ışığı gördüğümü sandım, ruhumu gördüğümü sandım." Şimdi onun sözleri karşısında derin bir nefes alan benim. "Bu küçük dişiyi kim bilebilirdi-"

"Ben beş, yedi yaşındayım," diye araya giriyorum ve o da bana bakıp gülümseyerek başını sallıyor.

"Kim bilebilirdi ki bu dişinin," diyor tekrar, sözümü kesmemem için bana bir bakış atarak. "Benden daha küçük olan bu kadının bu kadar güç sahibi olacağını. Hayal edebileceğimden çok daha fazlası olacaktı."

Gözleri ayak parmaklarıma, bacaklarımdan yukarıya ve pelerine kayıyor. Pelerini bırakmamı işaret ediyor ve bir anlık tereddütten sonra çözüp yere bırakıyorum.

Bana bakarken boğazının arkasından sinirli bir ses çıkarıyor, transparan elbisenin altındaki bedenimi inceliyor. Bir adım daha attığımda tekrar başını sallar.

"Sana baktığımda ne gördüğümü bilmek ister misin?" diye soruyor ve ben sertçe yutkunuyorum.

"Hep bana bakıyorsun."

"Nasıl görmem?" diye anında cevap veriyor ve yanaklarım ısınıyor. "Ne gördüğünü bilmiyorum Darius," diyorum sessizce.

"Çürümüş, yırtılmış ve kırılmış kalbini görüyorum, ama yine de ona veriyorsun İhtiyacı olanlara. Yorgun ve dolu, anılarla dönen ama zeki zihnini görüyorum. Hızlı ve bilgili. Ölüm, şiddet ve kanla lekelenmiş ruhunu görüyorum, yine de içindeki ışığın çok net bir şekilde parladığını görüyorum. Ve gözlerini gördüğümde... Bu senin en sevdiğim yanın, küçük kurt. Yeni bir şey gördüğünde gözlerin parlıyor, o kadar masumiyetle doluyor ki seni etrafıma sarmak ve güvende tutmak istiyorum. Ama aynı zamanda öfkeyle kararabiliyor, sevdiklerini korurken acımasız olabiliyor ve arzuyla dolduğunda beni diri diri yakıyorlar. Benim için arzu."

"Sadece seninle ," diyorum, göğsüm onun sözleriyle inip kalkıyor.

"Sadece sen," diye onaylıyor ve biliyorum ki onun için de aynı şeyi söylüyor. "Ama en , hala ay ışığı gibi parlıyorlar, tıpkı ilk kez görecektik kadar yaklaştığım ve beni yakaladıkları zamanki gibi, tıpkı seni ilk gördüğüm zamanki gibi."

"Zahariss yapacaklarını söyledi," diye hatırlatıyorum ona.

Başını sallar. "Beni varlığınla cezbettin ve gözlerin beni büyüsüne aldı, ama beni senin yanından ayrılamaz hale getiren şey, kaçamaz mıydın? Aramızdaki bu bağ değildi Rhea, Tanrıların, ayın ya da ruhlarımızın iradesi değildi. Sendin."

"Gücün, güzelliğin, kalbin, aklın ve ruhun. Bana , *gerçekten* bana bak ve beni içine al. Siktir, küçük kurt." Elleri iki yanında kenetlenmiş, sanki beni tutmak istiyor ama kelimeleri çıkarması gerekiyor. "Onların içindeki her şeyi görüyorum. Geleceğim, kurtuluşum, bağışlanmam, *evim*. Ve sadece bu bakışla, istediğin her şeyi sana verebilirim, ve yüksek sesle dile getirmekten korktuğunuz her şey." Derin bir nefes daha alarak yükselirken başı omuzlarında geriye sarkıyor. "Gözlerini görememek, birisinin gece gökyüzünden ayı alıp bizi

Tamamen karanlığa gömüldüm Rhea ve onsuz olamam. Sana baktığımda gördüğüm şey bu."

"Darius," diye , sözleri ve beyanı karşısında içimden hızla duygular geçiyor.

Başını eğiyor ve gülümsüyor. "Bana gel, küçük kurt. Bana gel ve ruhlarımızı birleştirelim, ay ışığının altında bana gel ve benim Vihnarn'ım ol. Tıpkı her zaman olman gerektiği gibi."

Elini bana uzatırken kalbim duracak gibi oluyor, elinin hafifçe titrediğini görünce bunun ne olduğunu anlıyorum.

Bir çiftleşme.

Burnumu çekiyorum, çiçeği elimde daha sıkı tutarken yüzünde bir dizi duygunun geçişini izliyorum. Kararlılık, hayranlık, korku ve çok daha derin bir şey.

Tanrıların yolunda onun olmaya hazır mıyım? Ömrümün sonuna kadar bu erkeğe bağlı kalmak istiyor muyum?

Yaşadığımız her şeyi ve o zamandan bu yana olanları düşünüyorum.

Hiçbir erkek bana onun gibi bakamaz, başka hiçbir erkek yanıma bile yaklaşamaz. Ve ben onları istemiyorum... Onu istiyorum.

Bu erkek benim her yönümü gördü ve hala karşımda duruyor.

Beni istiyorsun.

"Hâlâ düşman mıyız?" Yumuşakça soruyorum. "Bir daha asla öyle olamayız." "Ve sen beni istiyorsun? Sonsuza kadar mı?" diye soruyorum. Başını sallıyor. Bir adım daha atıyorum.

"Size söyledim, biz effiniar'ız. Bizim için bir son yok," diyor.

Titrek bir nefes veriyorum ve sonra bir adım daha yaklaşıyorum.

"Sadece benim için mi

olacaksın?" "Evet."

"Benim mi?"

"Her zaman," diye yanıtlıyor hemen. "Başka yok mu?"

"Senden başka kimse yok. Asla da ." Tıpkı her zaman istediğim gibi, sadece benim için biri.

Titrek bir nefes verdim, midem sinir ve beklentiyle çırpınıyordu.

Bir adım daha atıyorum.

"O zaman her zaman gözlerimi görmene izin vereceğim, Darius. Tıpkı senin benim olduğun gibi, ben de senin olacağım."

Ben yaklaştıkça göğsü derin bir şekilde inip kalkıyor. "Seninle her zaman ay ışığının altında buluşacağım."

"Ay ışığının altında," diye mırıldanıyor, eli hâlâ dışarıda, beni bekliyor.

Bir sonraki sözlerimi , derin bir nefes alırken ne kadar ciddi olduğumu bilmesine ihtiyacım olduğu için ulaşamayacağım bir yerde duruyorum.

"Seni affediyorum, Darius." Çenesi kıpırdıyor, nefesini eli yumruk haline geliyor. "Ve senin de kendini affetmeni istiyorum."

Ay'a bakıyorum ve yüzümü yıkamasına izin veriyorum, aynı zamanda cildimin üzerinde geziniyor. Üzerimdeki cazibe bir anda kayboluyor ve tüm yaralarım gözler önüne serilmiş bir şekilde onun karşısında duruyorum.

Darius şeffaf elbisemden hepsini görebiliyor, hepsini canlı bir şekilde görebiliyor. "Şimdi ne görüyorsun?" Kalbim göğsümde çarparak ona soruyorum. Sonuncusu

Yara izlerimi ilk ve *tek* gördüğü zaman Witches Rest'in dışındaydı.

Hiçbir şey söylemeyip sadece vücuduma bakmaya devam ettiğinde, ona göstererek doğru şeyi yapıp yapmadığımı, belki de bunun bir hata olup olmadığını merak etmeye başlıyorum, ama birkaç sert yutkunmadan sonra konuşuyor.

"Her şeyim," aceleyle konuşuyor, gözlerini kısa bir süre kapatıp boğazını temizlerken göğsü sertçe inip kalkıyor. "Her şeyimi görüyorum, Rhea."

Hemen eline uzanıyorum, elimi çabucak kavırıyor ve beni kendine çekiyor, boynuma doğru nefes alıyor. Elim göğsünde gezdirip kollarımı boynuna doladığımda titriyor, beni inanılmaz yakın tutuyor.

"Biz her zaman , sen ve ben," diye mırıldanıyor tenime karşı. "Gelecek ne olursa olsun, sonu yok. Bana sonu olmadığını söyle."

"Sonu yok," diye fısıldıyorum ona, ses tonundaki çaresizlikle gözlerim doluyor cevabım için.

"Ruhum senindir, aklım, gücüm." Elini kaldırıyor ve benimkini tutuyor. Parmaklarımızı birbirine kenetleyerek göğsüne yerleştiriyor. "Buna sahipsin, kalbim. Başkası için atmaz, tanıştığımızdan beri atmadı. Ona sahipsin, onu kontrol ediyorsun, onunla istediğini yapmak senin elinde."

Titrek bir nefes veriyorum, diğer elini tutup kendi kalbimin üzerine koyuyorum. "Benimki de senin," diyorum ona, hafifçe gülerek. "Sen buna izin vermezdin başka türlü olamaz."

"Ben olsam yapmazdım," gülümseyerek ve burnunu benimkine sürüyor.

İşaretlerim yüzümün ısındığını hissediyorum ve Darius'unkiler de boynunda titreşerek tepki veriyor. Hafif bir rüzgâr geliyor ve büyüm serbest kalmadan önce çağırıyor hissediyorum

ayaklarımdan. Aşağıya bakıyorum, etrafımızda kurdeleler gibi hafifçe dönmeye başladığını görüyorum. Mavi ve siyah.

"Başlangıcımız mutlu bir başlangıç değildi. Heyecan verici ve iç açıcı değildi. Soğuk ve inciticiydi, sinir bozucu ve korkutucuydu," diyorum ve gerildiğini hissettiğimde elini kalbimin üzerinde sıkıca kavrayıp ona bakıyorum. "Ben... Ben artık korkmuyorum, Darius. Ne bu bağlantıdan, ne senden, ne de bizim hakkımızda. Affımı kabul et, Darius." Gözlerinin içine dikkatle bakıyorum ve o gözlerini kaçırmıyor. "Seni affediyorum, benim eski, zorlu düşmanım." O

Gözlerini kapatıyor, alnını alnıma dayıyor ve adımı sayıklıyor. "Olan . İkimiz de fiziksel ve zihinsel olarak yara izlerini ama ben orada sıkışıp kalmak istemiyorum. Her ne olursa olsun ileriye gitmek istiyorum. Geçmişimiz tarafından lekelenmemiş, yeni başlangıcımızla parlak görünen bir gelecek." Boğazının arkasından yaralı bir ses çıkarıyor ve büyümüz etrafımızda daha sıkı bir şekilde dolanıyor.

"Sana her şeyi vereceğimi söyledim."

"O zaman bana bunu ver. Sözlerimi dinle, onlara inan."

"İnanıyorum," diyor ve şimdi burnumu onunkiyle ovuyorum. "O zaman başlayalım, Vihnarn."

Bunun üzerine gözleri parlıyor. "Benim cesur, güçlü Vihnarn'ım," diye dudaklarımı törpülüyor.

"Senin."

"Benim."

Sözleri karşısında gözlerimi kapatıp gülümsüyorum. "Her zaman sen." "Her zaman benim."

Rüzgâr hızlanıyor, etrafımızda dönmeye devam ederken güçlerimiz yükseliyor. Yavaşça iç içe geçerken ay her daim şahidimiz olarak onu izliyoruz. Siyah önce mavinin içine giriyor, nazik ve yumuşak ve mavi tereddüt etmiyor. Bizden başka bir şey tarafından yönlendirilerek uzandığını hissediyorum ve ip gibi birbirine bağlanıyor, kaynaşıyor, bütünleşiyorlar.

Ve onu hissediyorum.

O içimde, beni her zaman rahatlatan, her zaman güven veren o serin güç ve göğsünün derinliklerinden mırıldanırken derin nefes alıyorum.

"İşte " nefes alıyor, sanki hayatı boyunca bunu bekliyormuş gibi. Gözlerinde gümüş parlıyor ve ben de kendi gücümü onun içinde görebiliyorum.

Onu güvende tutacak, yuva o olacak. "Sen benim ayımsın, küçük kurt," diyor usulca. "Seni her zaman kovalayacağım senin ışığının içinde olmak için.

"O zaman sen benim karanlığımsın, sana her zaman yolu göstereceğim."

"Her zaman yapıyorsun," diye mırıldanıyor ve sonra gücümüz yükselirken beni öpüyor

Üstümüzde ve aramızdaki bağlantının yerine oturduğunu hissediyorum. O kadar güçlü ki ağzının içine doğru nefes alıyorum ve o da inleyerek beni kendine çekiyor,

Onun eli hâlâ benimkinde, benimki de onunkinde. Kalbinin güçlü bir şekilde attığını hissediyorum, gücü benimkiyle tamamen birleşirken sabit bir şekilde atıyor. Tüm vücudum karıncalanıyor, güçle .

Darius sanki havaya ihtiyacı yokmuş gibi, sanki ben onun havasıymışım gibi beni öpmeye devam ediyor. Yumuşak ama emin, talepkâr ama merhametli. Onun bağlantısı, ruhu uyuşturuyor. Bu benim Vihnarn'ımdan bir öpücük.

"Ay ışığının altında," diyor beni yere yatırırken kabaca. Sonra elbisemi çıkarıyor, sonra da yaralarımınla birlikte tüm vücudumu öpüyor. "Darius," diye kekeliyorum, göğsümün etrafını yalayıp göğsümü kavradığında nefesim kesiliyor.

el.

"Şşş, küçük kurt. Bana ne yaptığını göstermeme izin ver. Benim için ne ifade ediyorsun?" Göğsümü yalıyor, derin bir yara izini öpüyor ve Bir an için duygularım allak bullak oldu ve sonra anladım.

"Az önce benimle konuştun, sanki aramızda bir bağ varmış gibi." İnliyorum, saçlarını kavriyorum, o aşağı doğru iniyor, her santimimi o kadar yumuşak öpüyor ki, zevkim artarken bile gözlerim yaşıyor.

"Sen benim Vihnarn'ımsın, elbette bu şekilde konuşabiliriz."

Zihnimin derinliklerinde hissediyorum, ama o anında orada, her zaman olması gereken yerde.

"Ev," diyorum bağlantıda.

"Benim evim," diye inleyerek amımı yiyor ve gözlerim doluyor. Bu her zaman çok iyi. "Artık ağzımı senden ayırmadan tadının ne kadar güzel olduğunu söyleyebilirim. Sana ne kadar sert olduğumu, seni daha yükseğe çıkarırken içinde olmak için her yere sızdığımı söyleyebilirim."

"Siktir, Darius." Parmakları amıma girerken aynı zamanda klitorisimi emerken orgazmım aniden içime çarpıyor.

"Aferin kızıma," diye gürlüyor ve sonra üstüme çıkıyor, içime yavaşça girerken parmakları başımın iki yanına kenetleniyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Laeliah, Vihnarn'ım, çok güzel."

O beni alırken bedenim hafifçe sallanıyor, gözlerimi bir an olsun ayırmıyor ama bakışlarım boynuna takılıyor ve keskin bir nefes alıyorum. Darius bakışlarımı fark etti ve

Ellerimden birini bırakıyor, ön kolumu ağzına götürüyor ve ortasını öpüyor, dilini oradaki tam işaretin etrafında döndürüyor.

"Vihnarn'ım," diye gürlüyor ve bu sözler üzerine amım onu sıkarken kalçaları bir iniltiyle kekeliyor.

"Vihnarn'ım," diye yankılıyorum ve o geliyor, yüzü boynuma g m l yor ve sonra tekrar s z l yorum, gece gökyüzünde s z l yorum, o beni ay ışıĒı altında defalarca kendi yaparken.

OceanofPDF.com

SIXTY SEVEN

RHEA

Bir tepenin üzerine uzanmış, Wolvorn Kalesi olduğunu tahmin ettiğimiz yere doğru ilerleyen insan kervanına bakarken Darius, "Yanlarında otuz kadar rogure var," diyor.

Eski sürü üyelerimden bazılarının yanı sıra Nightshade sürüsü ve Highers'ın muhafızları. Bir süredir yavaş hareket ediyorlardı ve Darius bunun saldırmak için mükemmel bir zaman olduğunu söyledi, işte buradayız - sadece emri bekliyoruz.

Gözlerim ön tarafta, Yüksek Berthold ile sohbet eden Patrick'e takılıyor. Yumruklarım önümde kenetleniyor ve Darius bana bakmadan yumruklarımın etrafına bir büyü dalgası sarıyor.

"İntikamını alacaksın, küçük kurt. Sakin ol." Derin nefesler alarak dediğini yapıyorum.

Kuzenimi görmek korkunç anıları su yüzüne çıkarıyor ama en da öfke uyandırıyor.

Charles'ın emri altında bile olsa bana yaptıkları diğerlerinden çok daha fazlaydı. Ama çoğu zaman bunu kendisine söylenmeden kendi başına yapardı. Gizlice kafesime iner, bana eziyet eder, saldırır ve arkadaşlarını getirirdi.

O benim hikayemdeki ana canavarlardan biri ve mutlu bir şekilde .

Beklerken dikkatimi dağıtmaya çalışarak Darius'a *"Kafamın içinde olmana alışkın değilim,"* diye mırıldanıyorum.

Cevabındaki sırtışı duyabiliyorum. *"Ben de seninkinde olmayı bekliyordum."*

O zaman ona bakıyorum ama gözleri düşmanlarımızdan hiç ayrılmıyor. *"Ne kadar sürecek?"*

"Seninle tanıştığım andan beri her şekilde senin içinde olmak istiyorum." Bana yan gözle bakıyor. "Bu da onlardan biri."

"Sahiplenici"

"Dikkatli."

"Nasıl yani?" Gülüyorum. Her zaman söyleyecek bir şeyi vardır.

"Sen benim Vihnarn'ımsın." Bu sözler karşısında ürperiyorum, artık sonsuza dek işaretlenmiş olan kolumdaki sıcaklığı hissediyorum. "Seninle ilgilenmek, ihtiyaçlarını bilmek benim işim."

"Kafamın içinde olabilmek size bunu söylemez."

"Olacak, çünkü durum ne olursa olsun sana her şeyi sorabilirim. durum. Sesimi kaybedebilirim ve yine de seninle konuşabilirim." "Sesini asla kaybetmezsin." O bunun için çok güçlü.

"Yine de yapardın." Soru sorarcasına ona bakıyorum. "Sikim içindeki o noktaya çarptığında, yardım edemezsin ama adımı haykırırsın. Tıpkı dün geceki gibi."

"Darius!" Tıslıyorum.

Güldüğünü duydum. "Şimdi, seninle işim bittikten sonra sesini dinlendirebilirsin." "İmkânsızsın," diye mırıldanıyorum.

"Hayır," diyor sonunda bana bakarak. "Ben senin Vihnarn'ınım." Ofluyorum ama gülümsüyorum, unvanın içimi sıcaklıkla doldurmasına izin veriyorum. Büyüsü elimi sıkıyor. "Daha iyi hissediyor musun?"

Başımı salladım. Patrick'i gördüğümde yüzeye başladığını bildiğim anıları aklımdan uzaklaştırdı.

"İhtiyaçlarını biliyorum küçük kurt, bundan şüphe etme." Diğerlerine, "Leo, grubun arkasına ateş etmeni istiyorum, dikkatlerini dağıtmamız gerek." der. Leo başını sallar. "Jerrod, Damian, şu ağaç çizgisini görüyor musunuz?" Grubun sol tarafını işaret eder. "Orada kalın, gürültü yapın, birkaç haydutun size doğru gelmesini sağlamaya çalışın. Yanınıza on adam alın. Josh, Taylor." Sürü üyeleri

ona doğru yönelir. "Rhea'nın yanında kal, saldırıya başladığımızda arkasını kolla."

"Hangisi olacak?" Hudson her zamanki gibi Colten'in yanında soruyor.

"Dikkat dağıtma işe yaradığında, Elitlerim ileri gidecek ve sağlarından saldıracak. Biz yandan gireceğiz."

"Alfalar için," diyorum.

"Hayır, pislikler için."

Başımı salladım.

Darius, Zaide ve Maverick de dahil olmak üzere bazı adamlarını Eridian'da bıraktı. Seb ve Anna'yı da Sarah ile birlikte orada bıraktım. Hâlâ iyileşmesi gereken yaralılarımız var ve onlara en büyük yardımı o yapabilir. Kade de gerekirse onları korumak için geride kaldı ama Seb ona göz kulak oluyor.

O kadar saldırgan değil ama savaş alanında olması çok tehlikeli.

Bunu riske atamayız.

Anlıyor ama bundan nefret ediyor. Bunun yerine, onu Ölü Topraklar'dan aldığımızdan beri kendisinden başka kimseyle tek bir kelime bile konuşmayan Sam'le kalacağını söyledi.

Aşağıdan bir uluma sesi geliyor ve iki haydut dövüşmeye başlıyor. Bu da oyun için değil. Tabii roguire'lar bunu yapabiliyorsa.

İkisinden daha büyük olanı diğerinin boynuna saldırıyor, çiğniyor ve eziyor, o siyah zehri her yere hırıldayarak saçıyor.

Çok geçmeden yerde ölü olarak yatar.

Bir kişi bile müdahale etmeye çalışmadı, hepsi sadece baktı ve normal bir olaymış gibi yürümeye etti.

"Neden saldırdı?" Taylor sessizce sorar.

"Bilmiyorum, bunu yapan birini hiç görmedim."

"Kontrol ediliyorlar," diye mırıldandı Darius, "Belki de kafa karışıklığına bu neden oluyordur?"

"Haklı olabilirsin," diye mırıldanıyorum, diğer haydutlara bakarken.

Darius çömelir ve sonra tepeden aşağı inmeye başlar, adamlarına işaret verir ve onlarla konuşur.

Runa'yı içimden okşuyorum, sadece hırlamayı kesmediği için onu sakinleştirmek için değil, kendimi de sakinleştirmek için.

Bize yaptıkları için bu toprakları onlardan teker teker temizleyeceğiz, diyorum ona ve hırlaması o kadar korkunç ki tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor.

"Hazır mısınız?" Darius soruyor ve hepimiz başımızı sallıyoruz. Evet, ben hazırım.

Gözlerimi kapatıp güvenliğimiz için Zahariss'e dua ediyorum ve Leo'nun ilk okunu attığını duyduğumda gözlerimi açıyorum.

Havada uçar, hedefi doğrudur ve bir roguire'un arka bacağına doğru iner. Dönüp hırılıyor ve bir diğeri de aynısını yapıyor. Ama insanlar bunu ancak bir ateş oku gelince fark eder.

Arkadaki birkaç kişi dönüyor, kılıçlarını çekip bir saldırı olduğunu haykırırken gözleri fal taşı gibi açılıyor. Patrick ve Berthold'un dönüp, muhafızlar korunmak için etraflarında savunma pozisyonu oluştururken talimatlarını izliyorum.

Korkaklar.

Jerrod ve Damian diğerleriyle birlikte ağaçlara doğru ilerlerken ben de elimi kaldırıp Runa'yı dışarı çekiyorum.

Sorgusuz sualsiz geliyor, Drax da hemen yanında, bedenlerini alçakta tutuyorlar.

Darius bir elini kaldırarak adamlarına hazırlanmalarını işaret eder. Patrick ve Berthold kalabalık grubun arkasına doğru ilerlemeye başlar başlamaz yumruk yaptığı elini bırakır ve Elitler harekete geçer.

Bazıları kurt, bazıları adam, tepeden aşağıya doğru koşuyorlar, şimdi arkalarından geldiğimiz için her şeyi ve herkesi dışarı çıkarmaya hazırlar.

Elitler haydutların ve muhafızların ilk katmanını yırtmaya başlayana kadar fark etmezler. Yanlarındaki adamların neredeyse tamamı dönüp saldırıyı görür, çığlıklar ve haykırırlar yükselir ve hâlâ kendilerine atılan oklarla uğraşan diğerlerini uyarır.

Bazıları düşmanlarının tam olarak kim olduğunu fark ettiklerinde korkudan donup kalıyor ve ben onları suçlamıyorum.

Elitler ünlü, iyi eğitilmiş ve çok ölümcüller. Korkuları yersiz değil.

Herkesin dikkati dağılmışken Jerrod ve Damian yanlarında birkaç adamla ağaçların arasından çıkar ve iki taraflı saldırı başlar.

Kurtlar Rogure'lara, Elitler de erkeklere karşı.

Patrick, bir bariyer olan Berthold ile birlikte çatışmanın ortasına düşer. Saldırmıyorlar, sadece korumalarının içinde kalıp emir yağıdırıyorlar.

"Hadi avlanalım," diyorum Runa'ya ve sanki en doğal şeymiş gibi sırtına tırmanıyorum ve düşmanların etrafından dolanarak ilerliyoruz.

Darius yanımda, Drax'ın sırtında, eli siyah parçalarla dolu. Darius bağlantımız aracılığıyla *"Her şeye hazır ol,"* diyor.

"Biliyorum," diye homurdanıyorum, Patrick'e ulaşmak ve bana yaptığı her şey için kafasını koparmak istiyorum.

"Aferin kızım," diye Darius öfkeme karşılık olarak, ben Runa'nın sırtına çömelip daha hızlı koşarken.

Elitler sıkı savaşıyor. Metallerin çarpışma sesleri ve kurtların hırıltıları, yaklaştıkça aynı derecede korkutucu bir şekilde alanı yırtıyor.

Yeterince yaklaştığımızda Darius parçalarını serbest bırakıyor ve çığlık atıyor havaya sıçrayan kan kemerlerini takip ediyor ve buna neyin sebep olduğunu merak ediyorum.

Sonra oradayız, başka bir saldırının yandan geldiğini fark eden birkaç muhafızla çatışıyoruz.

Biri birilerini uyarmak için ağzını açıyor ama Runa atılarak onu yere düşürüyor ve bir sonraki anda dişleri kafasına dolanıyor, ben bir bıçağı kaldırıp diğerini yaralarken vücudundan koparıyor, düşmemek için kürküne tutunuyorum.

Ancak Darius, Drax'ın sırtına çömelir ve Draxton bir rogure için hamle yaptığında, Darius onun üzerinden sıçrar ve önce bıçakla bir muhafızın üzerine iner.

Gardiyanın hiç şansı yoktu.

Patrick ve Berthold adamlarının karnına doğru daha fazla emir yağıdırıyor.

Darius ve ben onlara doğru bir yol açıyoruz, kurtlarımız arkamızı korurken hem haydutları hem de insanları yere seriyoruz. Bir yumruk bana doğru geliyor, tam

Çenemin kenarı ve Darius orada, eli saldırganın boğazında ve sertçe sıkıyor.

"Ona dokunamazsın!" diye kükrüyor ve ardından sert bir öksürükle ağzından kan fişkırıyor.

Boğazını parçaladı.

Bir muhafız Darius'un dikkatinin dağılmasından yararlanmaya çalışıyor ve ona kılıçla saldırıyor ama ben oradayım.

Bıçaklarımızı yana doğru hareket ettirerek onu engelliyorum ve ardından yüzünün tam ortasına vurup bıçağımla boynuna bir darbe indiriyorum.

Nefes nefese kalıyorum, bakışlarımı Darius'a çevirmeden önce erkeğe bakıyorum. Sırıttıyor ve elinin tersiyle ağzındaki kanı silmeye çalışıyor.

"Harika bir yumruğun var, küçük kurt."

Ona bakıyorum. *"Görünüşe göre güçlü ellerin var, Vihnarn."*

Darius aynısını yaparken ben de dönüp başka bir muhafıza

saldırıyorum. *"Bildiğin gibi ellerim çok daha fazlasını*

yapabilir." *"Şimdi sırası değil," diye hırlıyorum ona.*

"Her zaman bir zamanı vardır. Öfkenin bana ne yaptığını biliyorsun. Şimdi, başkasının sana dokunmasına izin verme."

Ayaklarımın etrafında siyah bir sis oluşuyor ve Darius'un büyüünün düşmanın içinde dönerek bazılarının bükülmesine ve yere düşmesine neden olmasını izliyorum. Bununla birlikte, ileride Patrick'i görüyorum, yanında bir roguire, yakındaki her şeye ve her şeye hırlıyor.

Bakışlarımı ayırdığımda kuzenimin bakışlarıyla çarpışıyor ve bir an için gözleri genişlese de sırtıyor, gözleri şeytani bir niyetle dolu.

Bir an donup kaldım ama sonra Darius'un büyüünün hala ayaklarımda olduğunu hissettim ve hayır!

Korkmayacağım.

Elimi kaldırıyorum ve bıçağımı ona doğrultuyorum. Gülüyor, başı omuzlarına düşüyor ve bu beni öfkeliyor.

Gücü elimde topluyorum ve serbest bırakıyorum, bir güç dalgasının benden dışarı çıkmasına neden oluyorum, yoluma çıkan bir ya da iki sırayı deviriyorum.

O zaman dudaklarındaki sırıtma düşüyor, oluşturduğum tehdidin farkına varıyor.

Önüne çıkan her şeyi kaldırarak ona doğru ilerliyorum, o sırada bir muhafız orada, elinde kılıç titriyor. Darius bir parça fırlatıyor ve boynuna isabet ediyor. Ama o düşerken, başka bir haydut bizi görüyor, sonra bir başkası ve bir başkası.

Patrick'in önünde daha fazla muhafız hareket ediyor ve Berthold'un şimdi onun yanına yaklaştığını görüyorum, ellerini bariyeri tutarken uzatıyor, ama zayıflarken titrediğini görüyorum.

Diğerleri onun diğer tarafında olmalı.

Darius parçalardan oluşan saldırısını serbest başlar, Drax ve Runa çeneleriyle yakalayabildikleri her şeyi parçalar.

"Önce Berthold'a git Runa, ben Patrick'in peşinden gideceğim." Bunun üzerine homurdanır. "Sıra sana da gelecek. Buna yemin ederim." Başını benimkiyle dürtüyor ve sonra ikimiz de yola koyuluyoruz.

"Bir yol açacağım," diyor Darius bana. *"Bir çizik bile yok Rhea, ciddiğim!"*

"Anladım."

Gücü önümde bir bulanıklık gibi ilerliyor, önüne çıkan herkese saldırıyor, vücutlarından yukarı kayıyor ve onları yere seriyor. ya da iki adamı indiriyorum, benim için çok kolay, ama iki haydut yolumu kestiğinde, buradaki insanların eğitilmiş ya da güçlü olmalarına gerek olmadığını .

Yanlarında roguire var.

İkisi birden üzerime geliyor, çeneleri açıldıkça siyah köpükler damlıyor. Kılıcımı birinin ağzına fırlatıyorum ve diğerinden kaçmak için yuvarlanıyorum. Hırlayarak sırtıma doğru geliyor ve ben tekrar yuvarlanıp düşen kılıcımı alıyorum.

Dönüyorum, kılıç hazır ve doğrultulmuş, rogure'u tam göğsünden yakalıyorum, ağırlığı üzerime çöküyor ve ellerimi Elimden geldiğince kenara iterken titriyorum.

O sızlanıp hiçbir şeye pençe atmazken, diğer haydut benim için geliyor, Runa bir diğerinin üzerine atlarken bıçağın sapı ağzından dışarı çıkıyor. Ayağa kalkıp ona doğru koşuyorum ve menzilime girdiğinde yana doğru dönerek sapını tutup çekiyorum.

"O benim," diye hırlıyorum , ivmeyle dönüp kafasına indiriyorum.

"Daha sonra sevişeceğiz," diye mırıldanıyor Darius.

"Beni izlemeyi bırak."

"Asla."

İleriden gelen bir bağırışla Berthold'un bariyerinin nihayet kırıldığı yere bakıyorum ve gerçekte ne kadar güçlü olduğunu merak ediyorum. Frederick ve Mathew ile güçlerini saldırmak için kullanabildiler, ama Berthold Onunla hiçbir şey yapmadım ve onu öldürdüğümde Higher Aiden'ı düşünüyorum, o da hiçbir şey yapmadı.

Birdenbire yolum açıldı ve Drax orada, cebine ulaşmak için çabalarken daha yükseğe atlıyor. Ben Runa ile kuzenimi ararken Darius bir haydutu indirirken homurdanıyor.

Alnımdaki kanı siliyorum ve dövüşün içine bakıyorum. Patrick'i göremeyince paniklemeye başladım.

"Nerede o?" Yüksek sesle soruyorum, ileriye doğru itiyorum ve şimdi adam kervanının diğer tarafına geçiyorum.

Josh ve Taylor aniden yanımda beliriyor ve düşmana doğru ilerlerken bir yol açıyorlar.

Josh, "Sayıları giderek azalıyor," diyor.

"Colten ve Hudson kurtlar, bazı haydutlar hala nefes alıyor, bu yüzden onları indiriyorlar."

Başımı sallıyorum ama odaklanıyorum, hala Patrick'i göremiyorum.

"Ortada, Rhea, yakında orada olacağım."

Darius'un sözleri üzerine ortaya doğru bakıyorum ve o anda yüzünün bir parıltısını görüyorum. İleri atılıyorum, göğsümde bir hırıltı yükseliyor ve bir adamı karnından bıçaklayıp yere düşürdüğümde onu tamamen görüyorum.

Patrick saldırmak için kılıcını kullanır, Elitlere ve bir kurda kesik atarken, rogure bir Eliti ısırır.

"Kuzen," diye bağıyorum, Runa yanımda bir rogure çiğniyor.

Hızla dönüyor, yüzünde zalim bir gülümseme. "Lasandrhea," diye mırıldandı, "bana gelmen ve beni seni bulma zahmetinden kurtarman ne güzel."

"Bugün öleceksin," dedim ona, ses tonum ciddiye.

Dedi. "Öyle mi?" Kollarını yukarı kaldırıyor. "Yeni hayvanlarımı görmüyor musun? Oldukça susamışlar."

Bıçağı elimde döndürüyorum. "Onları nasıl kontrol ediyorsun?"

"Ah, , ah, bu işler böyle yürümüyor. Ama bana sessizce gelersen sana anlatırım," diye fısıldıyor bir sırımsı gibi. Hiçbir şey söylemiyorum. "Yazık," diye iç geçiriyor. "Sanırım bunu zor yoldan yapacağız!"

Aniden üzerime geliyor ve kılıcımı kaldırarak saldırıyı engelliyorum. "Bana gücünü göster Lasandrhea, onun tarafından dokunulmanın nasıl bir his olduğunu göster bana."

Kılıcımı geri itiyorum ve onun engellemeye devam ettiği bir saldırı telaşında birbirlerine çarpıyorlar.

"Benim elimle öleceksin, benim gücümle değil."

"Çok *asilsin*," diye alay ediyor. "Acaba amına girdiğimde de bu kadar asil olacak mısın?"

Şimdi saldırıya geçti ve göz ucuyla bana, Runa'ya doğru gelen haydutları görüyorum.

"*Geliyorum*," diyor Darius, sesi çılginca.

"Bana bir daha asla dokunmayacaksın," diyorum, sesim güçlü.

Kılıcımı savurdum, karnını kıl payı sıyırdım ve geri sıçradı, sonra Kendi kılıcını kaldırıp kafama indirmeye çalışıyor. Onu engelliyorum ve bacağımı savurarak kalçasına tekme atıyorum. Tekme isabet ediyor ve homurdanıyor, bir saniyeliğine bocalıyor ve ben de kılıcımınla onu geri itiyorum.

Gözlerinde bir korku belirtisi belirdi ve ben de bundan faydalandım.

Bundan zevk alıyorum. "Artık bir çocuk değilim, artık *zincirlenmedim*."

"Olacaksın!" diye tükürüyor ve ben de bir fırsatını bulup ona yumruk atmadan önce onu tekrar geriye itiyorum. Yumruğum yanağına çarparak kafasının yana savrulmasına neden oluyor. Sonra bunu tekrar tekrar yapıyorum, kemiğin çatırdadığını hissediyorum.

Sırada ben varım, onu boğmaya hazırım ki, bunca zamandır onu koruyan haydut bana doğru hamle yaptı.

Yuvarlanarak toprağa düşüyoruz ve zihnimde Darius'un bağıırışını duyabiliyorum, endişesi ses tonundan belli oluyor.

Gücüm ellerime geliyor ve kılıcımı ikisini de rogue'a dokunabileceğim bir yere koyuyorum.

Hiçbir şey göremiyorum, karanlık beni çevreliyor, savaşın , cesetler ve yaratıklar etrafımı sarıyor, yaklaşıyor. Bir şey bacaklarıma , sanki onları eziyor ve ben haykırıyorum.

Darius'un kükremesini duyuyorum, çürüyen ete bastırıp büyümün yükünü çekmesine izin verirken gücünün bana doğru geldiğini hissediyorum.

"Geliyorum!"

"Patrick'i getirin!" Bağlantıdan Josh ve Darius'a sesleniyorum.

Onu kaybedemeyiz.

Rogue ciyaklıyor, vücudu seğiriyor ve , çılgınca hareket etmeye ve neden olduğum hasardan uzaklaşmaya çalışıyor, ancak Darius'un gücü bir sonraki, altımdan yükseliyor ve beni koruyucu tutuşuyla sarıyor.

Rogue hareket etmeyi tamamen bırakmadan önce bir seğirme daha , ölü ağırlığı artık yanımda.

"Bariyeri serbest bırak, Darius," diyor ama bunun sadece yanımda olduğu, beni sürüklediği ve çılgınca kontrol ettiği için olduğunu fark ediyorum.

"Ben iyiyim," diyorum ona, kendimi hazırlayarak. "Yapmamız gereken... Hayır." Drax ve Runa ona doğru yaklaşıırken Patrick'in elinde tuttuğu taşta.

"Tekrar görüşene kadar kuzen." Ve sonra gitti. Lanet olası bir korkak gibi taşındı.

SIXTY EIGHT

DARIUS

Küçük kurdumu üzgün görmenin beni neredeyse çılgına çevirdiğini fark etmeye başladım ve kuzeni ayrıldıktan sonra o üzgün gözler benimkilerle buluştuğundan beri, bir şeyleri parçalamadan oturup yüzündeki o ifadeyi daha fazla göremeyeceğimi biliyordum.

Bu yüzden onu ona getireceğim. Ona hak ettiği intikamı vereceğim.

"Burada olacağından emin misin?" Leo bağlantıda soruyor.

"O kadar adam ve haydut kaybettikten sonra şu anda Charles'ın yüzüne bakamayacak kadar utanarak kuyruğunu kıştırıp evine dönerdi."

Öyle de olacak. Lord Higher'ı hayal kırıklığına uğrattı ve muhtemelen neden bu kadar çok kişinin öldürüldüğüne dair yeterince iyi bir mazeret bulmak için zaman ayırıyor.

Aragnis sürüsüne bakıyoruz, hayır, Rhea eski evini geri alacağı için Kazari sürüsüne.

İstedliğini söylemedi, ama ona geri verdiğimden emin olacağım, böylece onunla ne yapmak istediğine karar verme seçeneğine sahip olacak. Benim küçük kurdumu tanıyorsam, ihtiyacı olanlar için başka bir sığınak olmasını isteyecektir.

"Burada olduğunu biliyor mu?"

"Hayır," diyorum, *"Keşif için gönderilen Elitleri kontrol ettiğimi sanıyor."*

Küçük kurduma yalan söylemedim, o adamları kontrol ettim, ama sonuç bir şey getirmezse diye bu dolambaçlı yoldan ona bahsetmedim.

Evde bir hareket görüyoruz, içeride üç, belki dört kişi var ve ben başımı eğiyorum.

"Mükemmel zamanlama gibi görünüyor."

Sırıtiyorum. "*Gerçekten.*"

Bir aile katliamı.

İlerlemek için başımı eğiyorum ve Leo elini uzatıyor. "*Önden buyur, Alfa.*"

"Kapa çeneni," *diye* hırlıyorum ona. Bu unvandan hoşlanmayan tek kişi Rhea değil, gerçi ben de en yakınımıdakinden nefret ediyorum.

Sırtıma gülüyor, dökülmek üzere olan kanı umursamadan.

Kendisi de bir alfa, yetenekleri neredeyse benimkilerle eşit, peki neden şimdi benimle alay ediyor?

"*Kan tutkusu senin için çok mu yoğun?*" Geçen sefer olduğu gibi sessizce evin arka tarafına doğru soruyorum."

"*Biraz,*" diye itiraf ediyor uzun bir aradan

sonra. O zaman gözüm üzerinde olacak.

Leo'nun savaşa kapılıp daha fazlası için can atması sık rastlanan bir durum değildir, ancak bu her an gerçekleşmeyeceği anlamına gelmez.

Sadece kontrol altında tutmamız gerekiyor.

Arka girişe ulaşıyoruz ve hemen içeriden yükselen sesleri duyuyoruz, bir erkek öne çıkıyor.

"...az önce çıktılar... lanet olası kaltak ve kurdu... Gidip ona yenildiğimizi söyleyemem, bu kötü görünür ve sonra biz..."

Sonra bir kadın sesi geliyor ve bunun Rhea'nın teyzesi olduğunu anlıyorum.

"Ona sadece adamlarımızın seni bıraktığını söyle, Nightshade sürüsünün sana kurduğunu mu? Ya da Berthold'un sana ihanet ettiğini. Tıpkı Higher Warden'ın yaptığı gibi."

"O öldü!" Patrick bağırır. "Aynen

öyle."

Ben ve Leo birbirimize hızlıca baktık ve onlar az önce olanları kurtarmanın bir yolunu bulmaya çalışırken ben çamur odasının kapısını açtım.

Hiçbir yolu yok, ölmüş olacaklar.

"*Hazır mısın?*" Leo'ya sordum.

"*Her zaman.*"

Kapıyı açıp mutfağa girdiğimde, aile nihayet artık yalnız olmadıklarını anlıyor.

"Evime girmeye kim cüret eder...oh!" Selene tökezleyerek mutfak masasına .

"Defol... defol!" diye bağırıyor, yüzü soluyor.

Bir an sonra bir bıçak boğazıma doğru geliyor ve Rhea'nın kuzenlerinden biri olan Richard'ı kolayca etkisiz hale getiriyorum. Başka bir erkek, umurumda bile değil

Adını hatırlıyor, bir kılıç kaldırıyor, ancak bir sonraki anda omzunda bir ok var.

Leo'ya kaşlarımı
kaldırıyorum. Omuz
silkiyor.

Sadece o kapalı alanda yay kullanırdı.

Richard'ı kendimden uzaklaştırıyorum, gözlerim arkada duran Patrick'te,
hepimizin arasına bakıyor, bir eli de yan tarafında kanayan bir yaraya gidiyor.

Bir şekilde yaralanmış olmalı. "Hain," diye
tükürdü bana, gözleri vahşiydi.

Ona savaştan kalma kanlı dişlerimi göstererek sırtıyorum. "Yaptıklarınızla
ben bir hain miyim? Kendi etinize ve kanınıza yaptıklarınızla mı?"

"O zayıf," diye tükürüyor Selene, vücudu titriyor. "Tıpkı senin gibi.
Babana bizim tarafımıza geçmeyeceğini söylemişim ve haklıydım."

"Evet, öyleydin," diye kestirip attım. "Ben kötü değilim. Bir pislik, evet, ama
kötü değil." "Git ," diyor adını hatırlayamadığım kapıyı işaret ederek,
Merdivenlerden gelen bir basamak gıcirtısı bizi o tarafa baktırıyor. Bir diğer
kuzen Sophia, elinde kısa bir kılıçla sert bakışlarla odaya giriyor.

"Sayıca azsınız," diyor başını sallayarak, "Gidin ve nerede olduğunuzu
bildirmeyelim."

Patrick kıkırdar. "Yine de Lord Higher seni pençesinin altına alana kadar çok
uzun zaman geçecek." Arka cebinden bir bıçak çıkarıyor ve bana doğrultuyor.
"Gerçi önce kafanı koparabilirim."

Leo'ya bakıyorum. "Sence Rhea bu evi ister miydi?" Ona soruyorum. "Herkes
burada gibi görünüyor."

Aslında bir an için derin düşüncelere dalmış görünüyor. "Hayır, sanırım artık
onu lekeleyen çok fazla kötü anı var."

O haklı. Ve tıpkı bir Anka kuşu gibi, küllerinden yeniden doğacak.

Ailesine bakıyorum. "Haklısın," diye cevap veriyorum, yan tarafta biraz odun
görene kadar etrafıma bakıyorum. Oraya doğru yürüyorum, diğerleri geri
çekilip beni hala silahlarla tehdit ederken onları nedensizce alıp masanın üzerine
koyuyorum.

"Ne yapıyorsun, defol evimden!" Selene bağırıyor, korkudan nefesi kesilirken
ellerini göğsüne götürüyor.

"Leo," diye başımla odunları işaret ediyorum ve o da sırtıyor. Yanıma
gelerek daha küçük bir bıçak ve çakmaktaşı çıkardı.

Sonra bıçağı çakmak taşının üzerinde gezdirmeye ve kıvılcımlar çıkarmaya başlar. "Muhafızlar, muhafızlar!" Diğerleri bana hücum ederken Selene ağlıyor. Bir elimi kaldırıyorum ve etrafımıza bir bariyer koydu.

Muhafızlar gelmeyecek, şu anda aşağıdalar.

Bariyerimi geçemeyeceklerini anladıklarında ön kapıya yöneliyorlar, ben de sırtıtıyorum.

Kapıyı açtıklarında siyah bir duvarla karşılaşır.

"Ben söyleyene kadar buradan ayrılmak yok... ki ayrılmayacağım," diye onları bilgilendirdim.

"Anne, ne demek istiyor?" Sophia sorar, sesinde panik vardır.

Richard, "Pencereleri dene," diyor ama kaçamayacaklarını bildiğim halde kaçmaya çalışarak etrafta koşuşturmalarını görmezden geliyorum. Bariyerim bu evin tüm çıkışlarını çevreliyor.

Patrick orada durur, alnında ter damlaları vardır ve masanın üzerinde ateş başladığında titremeye başlar.

"Mesele şu ki," diyorum onlara, onlar öksürmeye başlayınca bir sandalye alıp yere çarpıyorum. "Küçük kurdumu çok seviyorum ve onu daha iyi hissettirmem gerekiyor. Anladınız mı?"

Patrick başını sallar. "O önce benimdi!" diye soluk soluğa bağırıyor, diğerleri öksürük krizine girerken o boğazını tutuyor.

"Ah ama görüyorsun," diyorum ona, bir bacağını koparıp yayılmaya başlayan ateşe atarak. "İşte burada yanılıyorsun, o *onun* kızıydı." Bariyerimi biraz açıyorum ve ona doğru gidiyorum. "Ve sen de benimle geliyorsun."

Leo kıkırdarken diğerleri çığlık atıyor ve onları ateşe yaklaşıyor.

"Neredesin sen?" Az önce düştüğümüz yere geri döner dönmez Rhea'ya soruyorum.

"Biraz su toplamak için nehre yakın bir yerdeyiz. Her şey mi?"

Her zaman çok yumuşak bir kalbi vardır.

Derin bir nefes alıyorum ve şimdi daha yakın olduğumuz için zihnimde titreşen bağlantıyı çok güçlü hissediyorum. Çiftleştığımızdan beri kendimi hiç bu kadar tamamlanmış, bütün hissetmemiştim.

Zamanla, bağıımızı beslemeye devam ettikçe daha uzak mesafelerden bağlantı kurabileceğiz ve zaten ne kadar güçlü olduğunu düşünürsek, bunun olacağını sanmıyorum hiç uzun sürmez.

Cevap vermediğimde *"Darius?"* diye sesleniyor ve parmaklarımda bir titreme başlıyor. Bunu bana sadece o yapabilir.

Beni avı haline getirse de asla ondan kurtulmaya çalışmazdım.

"Beni özledin mi?"

"Gideli çok olmadı," diye mırıldanıyor.

Adımımın ortasında durup başımı eğiyorum. *"Bu bir hayır mı? Her zaman daha uzun süre gidebilirim."* *"Hayır!"* diye bağılıyor ve ben gülümsüyorum.

"Tanrım, neden bu kadar muhtaçsın?"

Gülümsemem düştü. *"Ben muhtaç değilim."* Elitlerin Alfa'sı muhtaç . *"Bana gel, senin için bir şeyim var."*

Alay ediyor. *"Tabii, hiç de muhtaç değilim."*

"Böyle davranmaya devam edersen kışına şaplak atarım."

Sessiz kalıyor ve Leo'nun beni izlediğini görmek için dönüyorum. Başını sallıyor. *"Siz ikiniz kafa mı buluyorsunuz, çünkü genellikle seks konusunda iyiyimdir, ama*

Bunu düşünmek bile beni rahatsız ediyor."

Bir kahkaha attım. *"Zihin sikişmesi yapmıyoruz."* Bunu sadece bir kez yaptık.

Runa'nın bana doğru geldiğini görüyorum, başını eğmiş hırlıyor. Bok çuvalını kenara çekip, çenesini engellemeye .

"Henüz değil," diyorum ve bana saldırıyormuş gibi bakıyor. "Dene kurt, sonucu beğenmeyeceksin. Sıra sende, tamam mı?" Bir an birbirimize bakıyoruz ve sonra yumuşuyor, başını benimkine çarpıyor ve ben de yüzünün yan tarafını okşuyorum. "Aferin kızıma. Bakıcına git, hemen git." O gitmeden önce beni yalıyor.

"Kahretsin, büyük, değil mi?"

Leo'ya "O bir Varis'in kurdu," diye cevap veriyorum.

"Sadece Drax'ı gördük, bu yüzden bir başkasını görmeye zor." "Neden?"

Merak ediyorum.

İç çekiyor. "Onlardan biraz daha aşağı hissetmemek çok zor." "Sana söylemekten korkuyorum, sen aşağılıksın."

"Pislik."

"Şimdi Rhea gibi konuştun." "Siktir git," diye gülüyor beni iterek.

Ciddileşiyorum. "Bu konuda kendini aşağılık hissedebilirsin." Elimi omzuna koyuyorum "Ama sen de buna layıksın."

Gözleri bir an benimkileri tutuyor ve başını sallıyor. "Evet, seni anladım kardeşim.

Ben gidip yaralıların taşınmasına yardım edeceğim."

Başımı sallıyorum ve o da yürüyüp . Yanımdan boğuk bir ses geliyor ve piçin karnına dirsek , diğerleri izlerken Rhea'yı bekliyorum.

Elinde bir kova suyla ağaçların arasından geldiğini gördüğümde, yanında kimsenin olmadığını fark edince neredeyse hırlayacaktım. Josh'a suçlayıcı gözlerle bakıyorum.

Yaralı bir erkeğin yanına çömeliyor ve sanki bunu hissediyormuş gibi dönüp bana bakıyor. Başımı Rhea'ya doğru salladığımda bana bakıyor ve sonra gözlerini deviriyor.

Onun kafasını koparacağım-

"Hey," diyor Rhea, kovayı birkaç Elit'in yanına koyduktan sonra bana doğru yürüyor.

Pisliği arkasından itiyorum ve tökezleyerek yere düşüyor. "Tam da ait olduğun yere," diye hırlıyorum ona. "Pisliğin içinde."

Rhea'nın adımları duraksar. "Bu..."

Kollarımı kavuşturuyorum, yüzündeki şaşkınlık karşısında göğsüm gururla kabarıyor. Ben onun Vihnarn'ıyım, onun için her şeyi sağlayacağım.

"Sana bir hediyem var." Benden ona bakarken gözleri irileşiyor. "Nasıl?" diye fısıldıyor, elleri titriyor. Öfkeyle mi yoksa öfkeyle mi olduğunu anlayamıyorum.

belki de her ikisi de, ama her iki durumda da, gücümden küçük bir iplikçik gönderiyorum ve onu rahatlatmak için bileğine sarıyorum.

Gözünü bile kırpmıyor, sadece diğer elini üzerine koyuyor ve bir kez daha bu bilinçsiz hareket karşısında göğsümde bir sıcaklık hissediyorum. Benim rahatlığımı kabul ettiği için.

Kahretsin, bu kadın bana ne yapıyor...

"Nasıl?" diye tekrarlıyor.

"Sana her zaman istediğin ve ihtiyacın olan şeyi vereceğim."

Ağızına taktığım tıkaçın arkasından gelen boğuk sesler beni rahatsız ediyor ve pisliğe ters ters bakmama neden oluyor. Kıpırdanıyor, ayağa kalkmaya çalışıyor ama yan tarafına gelen hızlı bir tekmeye yuvarlanıyor ve acı içinde dizlerini göğsüne doğru çekiyor.

Şimdi ona doğru yürüyor, yanına çömelirken adımları emin. Ben de yaklaşıyorum, ona saldırma ihtimaline karşı hazırım.

Ona, bağlı ellerine ve ağızındaki tıkaç, yüzündeki morluklara bakar.

Ne? Birkaç vuruş hak ettim. Onu öldürmemek için elimden geleni yapıyorum ama bu cinayeti benim işlemeyeceğimi biliyorum.

"Bunu yaparsam kendimi kaybeder miyim?" diye soruyor zihnimde. geçip elimi başının üstüne koyuyorum ve parmaklarımı saçlarında .

"Sana bunu düşündüren ne?"

"Ona yapabilmeyi hayal ettiğim her şey, onun bana yaptıklarını..." diye sözünü kesiyor ve yere bakıyor. "Zihnimin en karanlık kısımlarında beni korkutan şeyler var." Sonunda itiraf etti. Eğiliyorum ve boynunun yan tarafına bir öpücük konduruyorum.

"Bu konuda endişelenmene gerek yok," diye onu temin ediyorum. "Ben karanlığım, küçük kurt, oraya gidersen seni her zaman içinde bulurum."

Titrek bir nefes veriyor ve bana bakıyor, gözlerinde minnettarlık parlıyor ve başını sallamadan önce yüzünü küçük bir gülümseme karşılıyor.

Güven. Olan . Bana güveniyor.

Tanrılar, eğer ona bir şey olursa, Vahaliel'de ona katılana kadar Topraklar gazabımı hissedecekti. Huzur nedir bilmezler, mutluluk nedir bilmezler. Tıpkı bu şerefsizin bilmeyeceği gibi.

"Hazır ol," diyorum bağlı ellerini kavrayıp bağları çözerken.

Gerçi bunun ona çok kolay verilmesini istemeyecektir. Onu silahlarından çoktan kurtardım, artık tek sahip olduğu şey elleri ya da pençeleri ve Rhea her ikisi için de hazır.

Kızlarımızın avlanmasını izlemek için kendimizi hazırlarken Draxton heyecanla homurdanıyor.

İp gevşeyince Rhea donup kalıyor ve Patrick bacağıma tekme atıyor, ben de kolayca kurtuluyorum. Sonra geriye doğru sürünüyor.

Gözleri temkinli, hâlâ burada olan tüm Elitlere bakıyor, Hudson Colten'ı göğsüne doladığı bir kolla tutarken ona dişlerini gösteren Josh'a bakıyor.

Kimsenin onu takip etmediğini görünce ayağa kalkıyor ve dönüp ağaçlara koşmaya başlıyor, kollarını olabildiğince hızlı hareket ettiriyor.

Rhea bir iki dakika izledikten sonra hızla değişir.

Av devam ediyor.

O kovalıyor ve ben de kurda dönüşerek peşinden gidiyorum. Pençelerim toprak zemine çarpıyor, Rhea'ya ayak uydururken kuyruklarımız havaya kalkıyor ama biraz daha geride kalıyoruz.

İleride sadece Parick olabilecek kahverengi kurdu görüyorum, Rhea'yı kaybetmeye çalışıyor, ağaçların etrafında koşuyor, içlerine girip çıkıyor ama faydası yok. O sadece bir kurt, bir Varis değil.

Rhea'nın ayaklarının altının açık mavi renkte titreştiğini görüyorum ve sonra ağaçların arasından hızla geçip avına yaklaşıyor.

"Geride kalmayacağız Drax," diyorum ona ve hızlanıyoruz.

Rhea'nın avını avlamasını izlemek bana bir şeyler hissettiriyor, tıpkı sürüsü için bir geyikle geri döndüğünü ilk gördüğüm zamanki gibi.

Onu tek başına avladığını, indirdiğini bilmek... Alçak sesle homurdanıyorum, heyecanım yüzeye çıkıyor.

Vihnarn'ım güçlüdür.

Onlara paralel olana kadar koşuyoruz, ona yer açmak için kenara çekiliyoruz ama aynı zamanda bana ihtiyacı olursa yeterince yakına geliyoruz. Pislik herif aniden dönüp ona zarar vermeye çalışabilir ama bunu yaparsa sadece acısını uzatmış olur.

Rhea bir hamle daha yaptıktan sonra ona ulaşıyor ve sırtına inip onu yere yapıştırmasını izliyorum. Dişlerini göstererek çırpınıyor ve Bacakları onu atmak için tırmalıyordu. Rhea boynunun arkasını ısıırıyor ve acı dolu bir hırıltı çıkarıyor.

Yaşadığı onca şeyden sonra, yaktığım o lanet kitapta okuduklarımdan sonra, bana anlattıklarından sonra, küçük, karanlık alanlar gibi şeylere verdiği tepkilerden sonra... Geride durup izlemek, onu inciten şeyden kurtulmamak için içimdeki her şeyi alıyorum.

Onu üzerinden atmayı başarıyor, dönüp üzerine atılıyor ve ön bacağını ısıırıyor. O bağılıyor ve ben hırlıyorum, vücudumdaki alevler yükseliyor ama Rhea çabucak toplanıp tekrar ona saldırıyor.

O kadar uzun süredir kurt olmadığını düşünürsek etkileyici. Tam olarak bağlanmamış olsalar da, Rhea ve Runa'nın yıllar içinde başka şekillerde bağlandıklarından şüpheleniyorum ve bu şimdi ne kadar senkronize olduklarıyla ortaya çıkıyor.

Birbirlerinin etrafında dönüyorlar ve sonra tekrar saldırıyorlar, ben nöbet tutarken kavgalarına devam ediyorlar, nabzımın yükselmesine neden olan kanının zemini kaplamasını izliyorum.

Onu parçalara ayırırken ona katılma isteği uyandırıyor.

Rhea onun bacağına özellikle kötü bir ısırık attığında, kurt acı dolu bir çığlık atarak bir kez daha erkek olur ve Rhea da onu takip eder.

Patrick orada durmuş, her yerinden kanlar akıyor, terliyor ve nefes nefese kalmıştır. Diğer yandan Rhea soğuk ve nefret dolu görünüyor. Yüzündeki bu ifade hoşuma gitmiyor, her ne kadar haklı olsa da.

Üzerimi değiştirip onlara doğru ilerliyorum ve Patrick beni fark ediyor, ama gözlerinde korku parlarsa da bana doğru küçümseyerek yaklaşırken bir ağaca yaslanıyorum.

"İkiye karşı bir mi? Şimdi kim korkak?" Alay ediyorum. "Ben sadece gözlemciyim."

"Benim için ne tesadüf."

"Hayır," diyorum, "değil. Vihnarn'ımın iyi olduğundan emin olmak için buradayım ve bana ihtiyacı olursa buradayım. Ki ihtiyacı olmayacak, tüm bunları kendi başına yapabilecek kapasitede."

"Ama sen buradasın," diye alay ederek Rhea'nın üzerinde herhangi bir zayıflık belirtisi aradı.

Hiçbir şey bulamayacak.

"O benim, o neredeyse ben de oradayım."

"Sana bir malmışsın gibi davranmasına izin mi vereceksin?" diye Rhea'ya tükürdü. "Senin bir fahişe olduğunu biliyordum ama Elitlerin Alfa'sı için onları yaymak mı?"

Bir zamanlar benim de ona benzer bir şey söylediğimi hatırlayarak, sözleri karşısında tüm bedenim kilitleniyor. "Vihnarn mı?" diye alay ediyor. "Senden hoşlanmıyor bile, bunu biliyorsun, değil mi? O sadece Higher'lar gibi güç istiyor. Muhtemelen nefret ediyordur sen."

Ona doğru ilerliyorum, içimden öfke akıyor ama Rhea elini kaldırarak beni durduruyor. Çenem titriyor.

"Bana bu topraklardaki en önemli şeymişim gibi davranıyor" diyor ve bu sözler içimin derinliklerine yerleşerek tüm o küçük Bana her şeyi mahvedeceğimi söyleyen şüpheler. Onun için iyi olmadığımı. "O da benim ve istediğim her şey onda var," diye ve ses tonundaki sahiplenme duygusu bedenimi aydınlatıyor. "Sen bana davrandın Bir evcil hayvan gibi, beni taciz ettin! Sürekli. Bana bir daha zarar vermeden önce kendi elini ."

Alay ediyor. "Ben istenileni yaptım! Hepsi bu!"

"Ve ne değildi!" Rhea göğsü ona bağırdı. "Onlar gidene kadar bekler ve arkadaşlarıyla birlikte aşağı inerdin. Bana saatlerce eziyet eder, beni saatlerce *kullanırdın*. Orada, ayaklarımın dibinde yatıp yüzüme karşı yalan söyleme. Ben bir çocuktum, bu beni etrafımda neler olup bittiğini anlamayacak kadar küçük yapmaz, seni hasta pislik!"

Organlarını sökmek istiyorum, ona dokunduğu için her bir parmağını koparmak istiyorum. Sonra onun iradesine karşı ona yaklaştığı için sikini koparmak, boğazına sokmak ve ona yaptıklarını hissettirmek istiyorum. Hayatının sona ermesi için ağlarken kanamasını, kanamasını ve kanamasını istiyorum... İstiyorum ki

-

"Ben iyiyim Darius." Rhea'nın sesi zihnime nüfuz ediyor ve derin bir nefes gözlerimi kısa bir süreliğine kapatarak serbest bıraktığımı fark etmediğim gücü geri çağırıyorum.

"Senin yerin her zaman benim altımdaydı, Lasandrhea, hatırlamıyor musun?" Patrick alay eder.

"Sana yerimi göstereceğim." Rhea ona saldırır.

Kadın adamın suratına ilk yumruğu atarken etraflarında dönüyorum, kana susamışlık havayı kaplarken yumruk altındaki kemikler çatırdıyor. Saldırısına devam ederken acı içinde homurdanarak onu engellemeye çalışan adama toparlanması için bir an bile fırsat vermiyor.

"Bırak beni seni aptal kaltak!" diye bağıyor. O bağırıyor.

" bu, küçük kurt, bırakma," diye onu cesaretlendiriyorum. Çılgılığını duymak istiyorum.

Bir dizini kaldırıyor ve yan tarafına çarpıyor, homurdanıyorum, ama kız darbeden ürkmüyor bile - yine de kollarını aşağı çekmeyi ve yüzünü tekrar yakalamayı başarıyor.

"Aferin kızıma," diyorum, yumruğunu kaburgalarına indirip aynı yere vurarak bir kaburgasını kırarken.

Acımasızca saldırıyor, yüzü öfkeyle çarpılmış, yüzünde kızgın bir hırıltı var. Çok güzel.

"bırakma, devam et," diye homurdanıyorum ve dizleri de ona , onu üzerinden atmaya çalışırken yanlarına çarpıyor, kıvranıyor, itiyor ve geri saldırmaya çalışıyor, ama içindeki *yılların* bastırılmış öfkesi karşısında hiçbir şeyi yok.

Hiçbir şey.

"Siktir," diye mırıldanıyorum diğer tarafa dönüp kendi hızlı tekmemi . "Seni böyle görmeye bayılıyorum."

Burnunu kırıyor. "Alınan."

Onu saçlarından yakalar ve çılgılık atarak kafasını yere vurur.

"Kızgın."

Tırnakları yüzünü çiziyor, her yere kan dökülürken deriyi kırıyor. "O kadar kana susamışım ki, bana sarılmanı istiyorum. savaşçısın, Vihnarn."

Sonra eline bir taş alıyor ve bu taş yumruklarının yerini alıyor. Öfkeli küçük hırıltılar

Her darbeye ondan kan geliyor. Patrick artık zar zor karşı koyuyor, kan kusarken zar zor hareket ediyor ve oh... Aşağı bakıyorum. Altına işemişti.

Acıması.

Rhea'nın yüzüne kan sıcıyor ve yüzünü buruşturuyor. "Bunun için endişelenme, sonra yıkarım."

Duraklıyor ve bana bakıyor, gözleri vahşi ve öfkeyle parlıyor. Elinde Patrick'in bileği var ve tutuşunu incelerken başımı yana eğiyorum.

"Sadece biraz daha baskı ve kopacak."

"Sadece birazcık mı?" diye fısıldıyor, saçları dökülüyor. Tanrım, hiç bu kadar güzel olmamıştı.

Başımı salladım.

Ardından bir çığlık gelince sırtıyorum.

OceanofPDF.com

SIXTY NINE

RHEA

Kuzenimden geriye kalanlara bakarken göğsüm kabarıyor. Runa onu parçaladıkça, uzun zaman önce ölmüş olmasına rağmen onu parça parça ayırdıkça zar zor tanınabilir hale geliyor.

Kısa süre sonra Darius'un fikriyle siki ondan koparılıp boğazına sokulduğunda çok kan kaybetti ve geniş gözleri bana bakıp bitirmem için yalvarırken acıdan inlemesinden zevk aldım.

Son anlarında işler nasıl da değişti.

Şimdi biraz kopuk bir şekilde izliyorum. Beni incitti, bana tecavüz etti, ağzıma defalarca tecavüz etti... ve sanırım hiçbir şey hissetmiyorum.

Bu hala benim başıma geliyor, değiştiremem. Ama bir canavar öldü ve diğerleri hala dolaşıyor. Bu yüzden mi hiçbir şey hissetmiyorum? Rahatlama yok, neşe yok. Elbette o öldüğü için mutluyum ve ben hâlâ buradayım, hayattayım ve bir zamanlar bana yapılanların izlerini .

Gizli ya da açık.

"Küçük kurt?"

Darius'un benimle konuştuğunu biliyorum, elleri vücudumda, sanırım beni rahatlatmaya çalışıyor. Ses tonundaki endişeyi duyuyorum ve belki de bunu benim için yapmaması, bana canavarlarımdan birini getirmemesi gerektiğini düşündüğünü söyleyebilirim, ama içinde bulunduğum bu durumda bile bunu yaptığı için ona minnettarım.

Kuzenimin benden kaçamayacağından emin oldu, onu ayaklarımın dibine yerleştirdi ve ne yapmak istediğime benim karar vermeme izin verdi. Bunu benim için yapmadı, benim için seçmedi, bana bıraktı.

Gözlerimi kırıştırıyorum, kendimi bu uyuşukluktan kurtarmaya çalışıyorum. Neden cevap veremediğimi, neden hareket edemediğimi ya da gözlerimi parçalanmış, ölü bedenden ayıramadığımı bilmiyorum.

Sanki burada bile değilim.

Ben sadece...buradayım.

"Rhea," diye tekrar deniyor Darius, parmaklarının arkasını yüzümün yan tarafında gezdirerek. "Bana geri dön." Gücü belime dolanıyor ve serinliğinin işlediğini hissediyorum, güvencesini ve rahatlığını hissediyorum, onu hissediyorum.

Benim karanlığım.

"Aferin kızıma. Beni hissetmeye devam et." Eğiliyor ve dudaklarıma yumuşak öpücükler konduruyor, orada olduğundan emin olduğum kanı umursamadan. "Ben buradayım." Buradaymış.

Beni yanına aldığından beri hep yanımda. O benim ruh eşim, sadece benim-hepsi benim ve beni her şeyden çok istiyor, başıma gelenleri bilse bile.

Canavarların bunu lekelemesine izin veremem, onlar yüzünden benden başka bir şeyin reddediyorum.

Darius burnunu benimkine sürüyor, bunu çok sık yaptığını fark ve sanırım bana olan sevgisini, daha yumuşak tarafını bu şekilde gösteriyor.

Darius bana gösterebilir.

Ama sadece benimle ve bu bana kendimi onun her şeyiymişim gibi hissettiriyor. Onu tanıyormuşum gibi.

Belki de bu yönü, elinden alınıp soğukta bırakılmadan önce bir annesi ve kız kardeşi olan çocuktan geliyordur.

Belki de ben onun sıcaklığıym ve herkesin sıcaklığa ihtiyacı vardır, bu yüzden bana ihtiyacı var. "Viñarn." Bu gürleyen ses tonu, onun baskınlığı ile birlikte

atlıyor, beni kendime getiriyor ve bunu üzerimde kullanmaya çalışmasının cüretkârlığı karşısında hırlıyorum, ama bu sadece şakaydı.

Bunun benim üzerimde işe yaramadığını bilmesini sağlayarak kendi baskınlığımı serbest bırakıyorum ve ben ona göz kırparken derin bir nefes alarak gülümsüyorum.

"İşte buradasın," diye fısıldar. "Benim güzel, küçük kurdum."

Beni kollarıyla sararken gözlerim göğsüne kayıyor ve parmaklarını saçlarımda gezdirip geldiğinde açarken bedenim anında gerginliğini kaybediyor. Bir iç çekişle ona gevşiyorum, kokusunu içime çekerken kendi kollarım da onu sarıyor.

Sonra nefesi kulağıma çarpıyor. "Konuş benimle, küçük kurt."

Konuşmak istemiyorum, hareket etmek istiyorum, istiyorum, istiyorum... Dudakları boynumda, kemiriyor ve yalıyor, tüm vücudumun titremesine neden oluyor.

Darius saçlarını avuçluyor ve başını yavaşça geriye çekiyor. Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor, başını sallamadan önce küçük bir sırtış beliriyor.

"Koş." Kaşlarını çatılıyor ve geri adım atıyor, gözleri ateş ve heyecan dolu. Dudaklarını yalıyor. "Koş, küçük kurt, hadi oynayalım ve kimin daha hızlı olduğunu görelim." Bir an tereddüt ediyorum, ne yapacağımı bilemiyorum.

Yüzündeki o ukala sırtışla geri adım attığında, elini kaldırır ve Drax oradadır, doğruca Runa'ya yönelir, ceset üzerinde kendi itiş kakışlarına girerlerken onu yakalar.

"Sadece sen ve ben." Dişlerini gösteriyor. "Şimdi, ya kaçarsın," diyor ölümcül bir tonda, sesi o kadar alçak ve karanlık ki omurgamdan aşağı kayıyor. "Ya da seni kuzenlerinin cesedinin yanında beceririm."

Bunun üzerine burnumu kırıştırdım. Onun yakınında olmak .

Bana doğru bir adım attığında donup kalıyorum ama yüzüne kazınmış kararlılığı gördüğümde dönüp kaçıyorum.

Ayaklarım yere vurarak ağaçlara doğru ilerlerken yankılanan kıkırdaması beni takip ediyor. Kıyafetlerim yırtılmış, kan içinde, berbat görünüyor olmalıyım ama Darius'bana bakışı sanki bunların hiçbirini göremiyor gibiydi.

"Seni görüyorum," diye mırıldanıyor zihnimde ve neredeyse yere yuvarlanıyorum.

Bir elimi geriye atıp oraya bir bariyer yerleştiriyorum ve onu durdurup durdurmadığını kontrol etmiyorum, sadece önümde koşmaya odaklanıyorum, yüzümden geçen rüzgârı hissederken ciğerlerimin genişlemesine izin veriyorum.

Arkamda olduğunu duyuyorum, adımları yaklaşıyor ama sonra uzaklaşıyor, bazen sağımda bazen solumda.

Benimle oynuyor.

Daha fazla hız için büyülerimi ayaklarıma yerleştirerek ilerliyorum.

"Seni yakaladığımda sana ne yapacağımı biliyor musun?" Cevap vermiyorum, nefesime konsantre oluyorum. *"Kendimi sokacağım, sikimin her santimini hissettiğinden emin olacağım, bana ne yaptığını, bana her zaman ne yaptığını hissettireceğim."*

İçimden boğuk bir nefes çıkıyor, onun sözleriyle dokunulmaya ihtiyaç duyan amımın karıncalanmasını hissederken vücudum ısınıyor.

"Şu anda senin için çok sertim, benim küçük savaşçım. Kahretsin, seni kızgın seviyorum. Kızgın ol."

"Siktir git!"

Kahkahası zihnimde yankılanıyor ve ileride akan bir su sesi duyup ona doğru yöneliyorum.

"Gel ve benimle oyna, bunu yapabilecek tek kişi sensin."

"*Ya tek olacağım ya da boğazlarını !*" Ben de hırlıyorum. Başka kimse ona dokunmayacak.

Ben nehre düşmeden önce tek duyduğum onun mırıldandığı *sikiş sesi*, sonra da o bana çarpıyor.

Suyun buzu giysilerimize batmadan önce nefesimi tutmayı başarak soluk soluğa kalıyorum. Güçlü ellerle kabaca döndürülüyorum, saçlarım etrafımda uçuşuyor ve sonra tanıdık dudaklar üzerimde, sert ve talepkâr.

İnliyorum, onu itmeye çalışıyorum ama başımın arkasını tutuyor, ciğerlerime hava üflerken parmakları kafatasımı kazıyor.

Bizi yüzeye çıkarıyor ve ben soluk soluğa onun ağzına giriyorum. Nefes almayı umursamıyor gibi görünüyor, suyun yüzümüzden aşağı akmasını umursamıyor.

beni kıyıya kadar yürüttü ve çimlerin üzerine çıkardı.

Pantolonumu soymaya başlıyor, sabırsız sesler çıkarıyor, neredeyse homurdanıyor ve hiçbir yere varamayınca bıkıp pantolonumu yırtıyor.

"Darius!" Bana homurdanıyor, büyüü kalçalarını açıyor ve sonra külotumu yırtıp içime giriyor.

Boğuk bir nefesle başımı eğiyorum, eli boğazıma gidiyor, sonunda vahşi bir hayvan gibi içime girerken ağzını benimkinden ayırıyor.

"Sadece sen varsın, Rhea," diyor sert bir hamleyle, sırtını tırmalarken benden bir inilti çıkarıyor. "Ama lanet olsun, seni kışkırtmak istiyorum, başka birinin bana dokunmasına nasıl tepki vereceğini görmek istiyorum."

Hala çizmeli olan ayaklarımı sırtının alt kısmına batırıyorum ve ona elimden geldiğince hırlıyorum. "Birinin sana dokunmasına izin verirsen taşaklarını almadan önce onu öldürürüm. Sen benimsin!" Boğazını sıkıyorum, gücüm elime geliyor.

Gözlerini kapatıp hareketlerini durdururken siki içimde seğiriyor. Nefes nefese kalçalarını sallıyorum, hareket etmesini istiyorum. O keskin bir nefes alıyor, elimi boğazından çekip yanıma çarparken gözleri fal taşı gibi açılıyor, kalçalarını geri çekiyor ve sonra tekrar içime giriyor.

"*Bana yaptığın şey,*" diyor zihnimde, gözleri benimkilere kilitlenmiş. "*Bu,*" diyor, içime inanılmaz derecede derinlemesine giriyor, o kadar ki gözlerim yuvarlanıyor. "*Senin, sonsuza dek senin, Vihnarn. Sana gözlerimi kilitlediğimden beri senin.*" Diğer elimi tutup başımın yanına yerleştirirken inliyorum, her itişte hareket ediyorum.

"Sadece benim," diye inliyorum, amımın onun etrafında sıkıldığını hissediyorum. Çok yaklaştım.

"Sadece senin," diye inliyor, bana doğru hırlıyor ve hızı artık acımasız, sanki tenlerimiz birbirine çarparken her yerime ulaşmaya çalışıyor. "Benim ay ışığı."

Zevk karnımda dönüyor, dudaklarımdan bir inilti geliyor ve sonra elleri kalçalarımda, o izlerken beni aletin üzerinde sertçe ileri geri sallıyor.

"Siktir, Darius." Göğsüne pençe atıyorum. Neredeyse çok fazla geliyor, neredeyse çok fazla.

Hırlıyor, büyüsünün serin dokunuşu önce karnıma, sonra da daha aşağılara başını omuzlarının üzerine düşürüyor.

Kalçalarımda ve sonra amımın üstünde gezinirken, yanları okşarken ve sikiğin bana girdiği yeri hissederken gözlerim açılıyor.

"Ah, Darius," diye inliyorum, klitorisimin üzerinde yuvarlanmaya başlıyor, ileri geri gidip geliyor. "Ne-" Bu his karşısında inliyorum ve Darius da bunu yankılayarak başını öne eğiyor ve bir şekilde hızını daha da artırıyor. "Tanrım. Yapamıyorum, bu çok fazla." Karnımın alt kısmında basınç oluşuyor ve daha önce hiç böyle hissetmemiştim, yanacaktım gibi hissediyorum.

"Bunu kaldıracabilirsin, yapabileceğini biliyorum." Bana verdiği her şeyi alabilirim. "Bir nehre yaptığımız ilk ziyareti hatırlıyor musun?" Darius soruyor. Başımı sallıyorum, gücü beni daha hızlı okşarken nefes nefese kalıyorum. "O zaman seni becermek istemişim, neredeyse beceriyordum, kendimi zor tutmuştum... kendimi... kahretsin, beni çok iyi sıkıyorsun."

"Yakın...yakın.." Karıncalanmalar tüm vücuduma yayılırken başım ileri geri sallanıyor.

"Öyle olduğunu biliyorum, küçük kurt," diye , parmakları giriyor. "Beni her zaman çok sıkı kavırıyorsun ve dudakların ayrılıyor, o küçük nefesli inlemeler senden geliyor ve nefesin kekeliyor. O kadar ıslaksın ki taşaklarımdan aşağı damlıyor. Hepsini bana ver, Rhea. Beni kokunla işaretle." Bacaklarım titrerken onun kollarını kavırıyor, başımı geriye atıp sessiz bir çığlık atıyorum.

"Çok... iyi... bir kız." Darius her hamlesinde bir şeyler söylüyor, sonra durgunlaşıyor, eğilirken çok yakınıma bastırıyor, salgısı içimi dolduruyor. Ben iç çekip kendimi ağırlıksız hissederken o boynuma doğru hırlıyor, derimi ısıtıyor.

Darius boynuma öpücükler kondurup ısırmadan önce sokulurken, gücü birleştığımız yeri tembelce okşuyor, beni hissetmekten başka bir şey için değil.

Sert.

Bacaklarım onun etrafında kenetleniyor, kulağımın altından beni işaretlerken ellerim başının arkasına gidiyor. Dişlerini hissediyorum, dilinin yaladığını ve yatıştırdığını hissediyorum ve bu acıtıyor ama çok değil.

İşini bitirdiğinde başını kaldırıyor ve benimkini boynuna götürüyor. "Beni işaretle, Vihnarn. Kime ait olduğumu herkese göster." Kukum Sözleriyle büzüşüyor ve tenini yalayıp tadına bakıyorum.

Ben ona sokulup işaretlemek için mükemmel noktayı ararken vücudu titriyor. Bulduğumda ısırdım. Darius irkilmiyor bile, sadece beni daha yakına çekiyor ve bizi yuvarlıyor, böylece onun üstündeyim, yavaş kaymalarla yukarı itmeye başladığında sert horozu hala içimde.

İkimiz de hareket etmeye başlarken kulağıma "Sadece sen," diyor. Ben onu bir kez bile bırakmadım, o da dişlerimi bir kez bile çekmedi.

Bu sefer orgazm olduğumda, klitorisimi onun gergin karnına sürttüğüm için daha yumuşak oluyor, ama salınımı ediyor gibi görünüyor, beni sıkıca tutarken iniltisi çok yüksek.

Sonunda onu bıraktım, ısırık izini yaladım ve sırtımı ovarken ona karşı rahatladım. Kokusunun içime sızmasına izin veriyorum, yüzümü yanağına sürüyorum, oradaki kirli sakalı hissediyorum ve hoşuma gidiyor.

"Sadece sen, her zaman," diye mırıldanıyorum uykulu bir şekilde.

Bariyeri yukarı çıkıp etrafımızı sarıyor ve tepede gece gökyüzüne bakmak için bir açıklık bırakıyor.

"Daha iyi misin?" diye soruyor, elleri sırtımda gezinirken sanki doyamıyormuş gibi içime sokuluyor.

"Daha iyi," diye iç geçirdim.

Bir süre sonra, "Eridian'da nehirde ilk kez birlikte olduğumuzda seni tam olarak böyle becermek istemiştin," diyor.

Kıkırdıyorum ve göğsüne vuruyorum. "Bunu her an yapabiliriz."

Ben uykuya dalarken bir süre sessiz kalıyor ama sonunda "Seninle gurur duyuyorum küçük kurt" dediğini duyuyorum.

Sonra yüzümde bir gülümsemeyle uyku beni alıyor.

SEVENTY

RHEA

"Ne oldu burada?" Gözlerimi önümdeki korkunç manzaraya dikerek soruyorum.

Fenrikar'olabildiğince yakın bir köydeyiz, Yüce'lerin ya da muhafızlarının bizi görmesini istemiyoruz.

Cesetler toprak yollara saçılmış, insanlar başlarında ağlıyor, bazıları ise öylece oturup boşluğa bakıyor.

İnsanlar sıra onun üzerine titriyor gibi görüldüğü için yaşlı bir dişinin yanına gidiyorum. Yorgun görünüyor, kemik yorgunu ve önünde çömeliyorum, yavaşça bir elimi kaldırıyorum ve onunkini kendi elimde tutuyorum.

"Ne oldu?" Darius yaklaşırken soruyorum, ama o başka bir cesede benzeyen bir şeyi taşıyan birine yardım etmeye başlıyor, hepsi merkeze yerleştiriliyor.

Hepimiz pelerinlerimizi giydik, kimse bizi tanımasın diye yüzümüzün alt yarısını kapatan maskeler taktık. İnsanların varlığımıza nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikrimiz yok, bu yüzden saklanmaya devam etmek bizim için her açıdan daha iyi... şimdilik.

Yaşlı kadın bana bakıyor, ağlamaktan gözleri kızarmış. "Ölüm hepimize sahip." Başımı sallıyorum, anlamıyorum.

"Rogures?" Sessizce soruyorum.

"Haydutlar muhafızlardan daha iyidir."

Muhafızlar mı?

"Ne demek istiyorsun?" Amaçladığımdan daha sert soruyorum.

Yüce muhafızların son zamanlarda daha katı, daha sert olduklarını duyduk, ama neden rogues yerine onlardan korksunlar ki?

"Buğdayımız yoktu, bu bir dersti."

Duraksadım. "Yani bana gıda vergisini ödeyemediğini ve bunun senin cezan olduğunu mu söylüyorsun?"

"Oğlum," diyor, hıçkırmaya başlarken buruşuk bir eli ağzına gidiyor. "Oğlum, benim zavallı ." Ayağa kalkıyorum ve göğsüme doğru hıçkırırken onu kendime çekiyorum.

Çenemi sıkıp Darius'a bakıyorum ve onun da burada olanlara karşı öfkesinin yükseldiğini görüyorum.

Kardeşlerine ve sürüme doğru yürüyüp sessizce konuşuyor ve sonra tek kelime etmeden hepsi ölüleri toplamaya yardım ediyor.

"Bizimle gel," diye fısıldadım yaşlı dişiye. "Bizimle gel ve seni koruyalım."

"Yüce muhafızlara karşı ne yapabiliriz ki?" diyor, kendini benden uzaklaştırarak. "Görünüşe göre biz yemden başka bir şey değiliz."

Tekrar önünde çömeliyorum ve derin bir nefes alarak pelerininim kapüşonunu indiriyorum, ona saçlarımı ve işaretlerimi gösteriyorum.

"Umudunu kaybetme," diyorum ona ve gözleri yüzümdeki narin çizgilere takılıyor.

Etrafına bakıyor ve Darius'u görüyor, kollarını kavuşturmuş, güvende olduğumdan, kimsenin bana saldırmadığından ya da beni yakalayıp Higher'lara götürmeye çalışmadığından emin olmaya çalışıyor.

Artık bu topraklarda ne olacağını asla bilemezsiniz. "Varisler," diyor yaşlı kadın. "Ve Elitler."

Başımı salladım. "Artık Yüce'lerin yönetimi altında olmak istemiyoruz ama bunu tek başımıza yapamayız. Ayrıca daha fazla insan kaybedemeyiz. Topraklar ölüyor ve bunu düzeltmemiz gerekiyor ama sizin de savaşmanıza ihtiyacımız var."

Köyüne bakıyor, şimdi beni dinlemek, bizi izlemek için durmuş olan diğerlerinin arasına bakıyor.

"Ben sadece yaşlı bir kadını, nasıl savaşabilirim?" diye merak ediyor.

"Bizimle gelerek ve hayatta kalarak." Ayağa kalktım ve geri çekilerek ona alan açtım. "Güvenli bir sığınağımız var, Eridian."

"Ölü Topraklar mı?"

Başımı salladım. "Buranın tam ortasında. Hiçbir haydut etrafındaki bariyeri geçemez ve her zaman korunur." Ölülere bakıyorum. "Ölülerinizi gömmenize yardım edeceğiz ve sonra sizi Eridian'a götürebiliriz."

"Şu anda iktidarda olanlardan ne farkınız var?" diye soruyor, genç bir çocuk ona doğru ilerlerken, gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyor.

"İktidarda olanlar tam da bunu istiyor. Güç. Ve Vrohkaria halkı karşısında kaybettiklerini biliyorlar. Biz," diyorum Darius'a dönüp bakarak. cesaret verici bir şekilde başını sallıyor. "Biz sadece barış istiyoruz."

"Sana nasıl inanabiliriz ki?" diyor derin bir iç çekerek ve genç çocuğu kendine yaklaştırıyor.

Burada toplanan tüm köy halkına bakıyorum ve gergin bir sessizlikten sonra pelerinimi çıkarıyorum.

"*Rhea...*" Darius'un sesi yorgunluk dolu.

"*yok,*" diye onu rahatlatıyorum. "*Görmeleri gerek.*"

Daha sonra Darius'un altındaki tişörtü kaldırıyorum ve beni sütyenimle bırakıyorum, Darius bakanlara hırlıyor.

"Viharn'ımı görmezden gel," diye kıkırdıyorum ve başımı ona doğru sallıyorum. "Ne yapıyorsun?" diye soruyor yaşlı kadın.

"Bana neden inanabileceğinizi gösteriyorum." Ve sonra cazibemi kaldırıp onlara bazı yara izlerimi gösteriyorum. Nefesler kesildi, şok sesleri ve Mırıltılar birbirini takip ediyor ve Darius bana yaklaşıyor, kadının gözleri yaralı bedenimi incelerken sonsuza dek koruyucum oluyor.

"Bunu sana kim yaptı?" diye soruyor sessizce, çocuk ona sarılırken.

"Benim gücümü isteyen iktidar sahipleri," diye fısıldıyorum, elimi uzatıyorum ve yumuşak bir ışık topu yaratıyorum. Onu genç çocuğun üzerine doğru süzüyorum ve o elini uzatıp ona dokunurken sabırla bekliyorum.

Yüzünü aydınlatan gülümseme vücudumdaki gözlere bedeldi.

"Toprakları bir zamanlar olduğu gibi geri getirmek istiyorum," diyorum ona. "Güce aç erkekler açgözlülükleriyle yavaş yavaş yok etmeye karar vermeden önce

Yasalar." Darius pelerinimi alıp etrafıma sarıyor ve başımın yan tarafını okşarken beni çekiyor.

"Neden şimdi gidip Yüce'leri öldürmüyoruz, bizi onların zulmünden kurtarmıyoruz?"

"Tek başımıza yeterince güçlü değiliz." İnsanlara bakıyorum. "Savaşabilecek olanların onları alt etmeye yardım etmesi gerekiyor. Charles daha güçlü ve topraklara musallat olan haydutları o kontrol ediyor, tüm bunların sebebi o."

Bir kadın öne çıkıyor, elini ağzına götürüyor. "Bebeğimi öldüren o köpeklerden birinin Yüce Lord tarafından kontrol edildiğini mi söylüyorsunuz?"

"Öyleyim," diyorum nazikçe ve dizlerinin bağı çözülüyor. Dev hıçkırıklar vücudunu sararken bir erkek yanına koşuyor ve boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Hepimiz kendimizi kurtarmalıyız. Başka kimse bunu bizim için yapamaz."

"Peki sen kızgın değil misin?" diye soruyor bir erkek, Darius uyarıcı bir hırıltı bana doğru adım atarak.

"Hayır," diyor Darius, beni daha yakına çekerek. "Ama Vihnarn'ıma biraz daha yaklaşırsan sana ne kadar *çılğın* olabileceğimi gösterebilirim."

"Darius," diye tıslıyorum. "Bu hiç yardımcı olmuyor."

Hırılıyor. "Sana o kadar yaklaşamaz."

Erkek gerçekten güldüğünde ona yeni bir göt deliği açmak üzereydim. "Anladım," diyor bir adım geri çekilerek. "Ailemi güvende tutabilir misin?" Bir kadın ve küçük bir çocuğun durduğu tarafa başını sallıyor, üstü başı kir içinde ve kadının elbisesinin alt kısmında kan görüyorum.

Tanrılar, bu çocuklar şekilde yaşamaya zorlanmamalı. Kan döküldüğünü görmek için.

"Yapabiliriz," diyor Darius ona.

"Tek ihtiyacım olan bu. Onları güvenli bir yere götür, ben de savaşıyım." "William," der kadın soluk soluğa, ama o başını sallıyor. "Savaşacağım."

"Ben de," diyor başka biri, bize doğru yürürken. "Ve ben," diyor bir kadın, gözleri sert.

"Ben giderim."

"Kılıç kullanabilirim."

"Kasap bıçağını iyi kullanırım."

Ailelerinin güvenliği için savaşmayı teklif eden daha fazla insan bize doğru geliyor ve ben Darius'un kolunu sıkıca kavıyorum.

Ama şimdi ayakta duran ve doğruca bize doğru gelen yaşlı kadına bakıyorum.

Bir adım ötede durup Darius ve bana, sonra da hâlâ ölümlerin taşınmasına yardım eden Elitlere ve sürüme bakıyor.

"Bu köyün yaşlısı olarak" dedi. Onun burada önemli olduğunu biliyordum.

"Bizi güvenli bir yere götür, biz de savaşalım."

Darius onlara, "Her sizi güvenli bir yere götüreceğiz," diyor ve ben de ona bakıyorum, elim teşekkür etmek için onun elinin etrafında kıvrılıyor.

"Hayır," diyor yaşlı adam, güçlü ve kararlı. "Onların ölmesini istiyorum." Gülümsemem dişlerle dolu.

Mivera'ya "Sen ve ailen burada kalacaksınız," diyorum.

Yüzünde bir gülümsemeyle inşa edilen küçük, yeni kulübenin etrafına bakıyor. "Bu mükemmel," diyor bana, yanıma gelip elimi tutarak. "Her şey için teşekkür ederim."

Dışarı çıkarken sessizce "Bana henüz teşekkür etme," diyorum. "Savaş yaklaşıyor." "Her şey bitti mi?" Josh soruyor, yanımda yürürken biz de toplanıyor.

"Evet," diye iç geçirdim, ona doğru eğilerek. "Artık burada çok fazla insan var, beni rahatsız edeceğini düşünmüştüm ama..."

"Ama?" diye bastırıyor.

"Doğru hissediyorum, sanki hep olması gerektiği gibi." Sanki gerçekten doğru bir şey yapıyormuşum gibi.

Bir kolunu omzuma doluyor. "Bunu atlatacağız. Bunu biliyorum."

"Yapmak zorundayız, yoksa her şeyi kaybederiz."

Sürümüze, Elitlere ve diyarın dört bir yanından bize katılanlara bakıp duraksıyoruz.

Yaşlı ile köyde geçirdiğimiz o günden bu yana birkaç hafta geçti ve o zamandan beri güvende olmak ve savaşmak için bize katılan birçok kişi oldu.

Bazılarını da bizi öldürmeye çalıştıkları için indirmek zorunda kaldık.

Kar zemini tamamen kaplamış durumda, hepimiz kalın pelerinlere sarınmış durumdayız ve her nefes verişimizde nefeslerimiz belli oluyor.

Hepimiz kendi görevlerimizle ilgilenirken ya da toprakların tazılarıyla savaşırken haftada bir kez bir araya geldiğimizden emin oluyorum. Son yemeğimizin ne zaman olacağını asla bilemezsiniz, bu yüzden hatırlayacağımız bir yemek olmasını sağlarım.

"Son köy Colhelm'e sağ salim ulaştı mı?" Josh soruyor ve ben de başımı sallıyorum. "Damian iyi gittiğini söylüyor." O çiftlik evinin nerede olduğunu hâlâ bilmiyorum, ama Colhelm'e dönmek için acelem yok.

"Alfa," diye selamlıyor beni Maverick başını eğerek ve ben iç çekiyorum.

"Ben Rhea, seni göt." Sırtarak ortaya doğru yürür ve oturmadan önce büyük güveç tenceresine bakar.

"Eğer kolunu çıkarmazsa, kaybedecek."

İç ve Josh'a sokuluyorum, uzaklaşmadan önce kafamın içinde Darius'un hırıltısını duyuyorum.

Josh gülüyor, ben de bacağını tekmeliyorum. "Kapa çeneni."

"Ah, seni küçük pislik." Bana doğru hamle yapıyor ve ben ciyaklayarak ağaçların etrafında koşuyorum. Gülüyorum, onunkini dinliyorum ve kaşlarını çatmış bir Darius gördüğümde

Doğruca ona gittim, kendimi onun kucağına attım.

"Bu hile yapmaktır!" Darius beni gıdıklayan ellerinden korumak için kendine çekerken Josh beni işaret ediyor.

"Hayır, bu akıllıca," diye cevap veriyorum, dilimi ona doğru uzatarak.

"Siktiğimin dolandırıcısı." Homurdanarak uzaklaşıyor ve Sarah'nın oturuyor. Aman Tanrım, surat mı asıyor?

Sarah onun yüzündeki ifadeye güler ve Seb ile Taylor ona düpedüz gülerken elinin arkasına saklamaya çalışır.

"Artık yanında büyük, kötü bir Varis var," diyor Kade. "Onu hiçbir şekilde gıdıklayamazsın."

Josh bana ters bakarak, "Onu ben yakalarım," diye homurdanıyor ve ben de Darius'un boynuna sırtıyorum.

"Benim gözetimimde olmaz," diye hırılıyor Darius. Darius beni kendine çekiyor, boynumdan nefes alıyor ve derin bir hırıltı çıkarıyor. Yakınımızdaki elitler, bu sert komut üzerine tek kelime etmeden ayağa kalkıp bizden uzaklaşıyorlar.

Gözlerimi deviriyorum.

"Gıdıklanıyor musun?" soruyorum ve Leo sanki bu düşünce çok komikmiş gibi sert bir kahkaha atıyor.

Yani, öyle sayılır. "Hayır."

Parmaklarım beline doğru dans ediyor ve aniden dönüyorum, kucağında yüzüm dışa dönük, kollarım onunkilere dolanıyor. "Aman Tanrım! Öylesin!"

"Hayır dedim."

Hiç beklemediği bir anda onu yakalıyorum.

"Yemek hazır." Anna tencereyi karıştırırken Oscar bacaklarının arasından geçip kollarını açmış bekleyen Jerrod'a doğru koşuyor.

O bankta ilerlerken ağızım açık kaldı ve ürkek bir Katy oğlunun devasa Elite ile oynamasını izlerken koltuğun kenarına tüneyerek ona doğru yönelir.

Bağlantı aracılığıyla Darius'a *"Neler oluyor?"* diye soruyorum.

"Onlara zarar vermeyeceğini söylemiştim."

"Ama... ama..." Ben uykudayken ne oldu Tanrılar aşkına... Sessizlik aniden rahatsız edici bir hal aldı ve fark ettim ki herkes

Bana bakıyordu.

"Yemeği kutsa, küçük kurt."

Daha dik oturuyorum, çantama bakarken Darius'un kucağında olmaktan hiç .

Yüzlerinde küçük gülümsemeler var. Sam sessizce Kade'in yanında oturuyor, eli onun elinin içinde, Josh ve Sarah birbirlerine sokulmuşlar. Hudson ve Colten omuz omuzadır. Seb, Damian'ın yanında oturuyor, onu Anna ve Zaide, sonra da Leo ve Taylor izliyor. Çok daha iyi görünen Edward daha genç bir çocukla oturuyor ve onunla sohbet ediyor; Finn ve Sybill'in ardından Lacy, Elijah ve Nathan geliyor ve daha geride başka üyeler ve Elitler var.

Gözlerim beklenmedik yaşlarla doluyor. Bu kamp ateşinin etrafında hepimiz aynı taraftayız. Hepimiz birleşik bir sürüyüz.

Bu da değer vermemiz gereken bir an. Charles'ın buraya tekrar ne zaman saldıracakını ya da sadece zamanını mı beklediğini bilmiyoruz, ancak burada böyle birlikte oturmak hepimiz için önemli.

Boş bırakılan koltuklara bakıyorum ve bunların Danny ve Josie için olduğunu fark ediyorum.

Bir esinti yanımdan geçip gidiyor ve ben gülümsüyorum. Onlar burada, . Gözlerimi kapatıyorum ve yemeği kutsuyorum.

"Toprak şahidimdir, dökülen kanın. Ay benim gözlerim, yiyecekler solmayacak. İnsan benim aklım, bu ziyafeti onurlandırırken. Kurt benim koruyucum, güvenle yerken. Zahariss."

"Zahariss," diye yankılanıyor herkes ve yiyecekleri almak için harekete geçiyorlar.

Darius beni kucağına alıp koltuğuna oturtuyor ve ben de herkes bir şeyler yiyene kadar oturup bekliyorum.

"Kardeşimi hiç kimseye bu kadar aşık görmemiştim," diyor Leo aniden, arkamdaki bankta otururken.

"Neden?" Dönüp ona bakarak soruyorum.

"Ailesi öldüğünde kalbini her şeye kapattı. Bize ya da insanlara neredeyse hiçbir şey bırakmadı," diye yanıtlıyor sessizce.

"Bu doğru değil, o her zaman başkalarını korumak istemiştir."

"Evet, ama bu bir görev duygusuydu, kalp değil. Şimdiki gibi değil." Onun için durum hep böyle miydi?

Darius'un sert biliyorum. O bir pislik ve sanırım onun sadece bu yönünü görüyorlar.

Emredici, kibirli, bir lider. Ama o bundan daha fazlası.

Çok daha fazlası.

İliklerine kadar bir koruyucudur. Bir bakıcı, bir verici.

Leo'ya bakıyorum, o da bakıyor. "Teşekkür ," diyor aniden ve ben göz kırpmıyorum.

"Ne için?"

"Kalbini açtığı için." Sonra yemek sırasına girmek için ayağa kalkıyor. Ben orada oturup derin düşüncelere dalmışken beni kaldırıp tekrar Darius'un kucığı.

"Yemek" dediğiniz şey, yanında ev yapımı ekmek olan büyük bir kase güveçtir.

İçine daldırıp ağızma götürdüğünde, Elitlerinin onu nasıl gördüğünü merak ediyorum. Bunu onların önünde yapmak bir zayıflık olarak görülebilir.

Çaktırmadan etrafıma bakıyorum ama yüzlerinde Alfa'ları için küçük gülümsemeler görmek hoş bir sürpriz oluyor ve bu beni de gülümsetiyor.

Ağızımı açıp beni beslemesine izin veriyorum ve kendisi beslenmeye başladığında onu durduruyorum, bir elim bileğinde.

Küçük bir ekmek koparıyorum, onun bana yaptığı gibi yahniye , sonra dönüp dudaklarına götürüyorum.

"Ne yapıyorsun Vihnarn?" diye soruyor ama yine de yemeği benden alıyor ve düşünceli bir şekilde çiğniyor.

"Kalbini beslemek." Çiğnemenin ortasında duraklıyor, gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. "Senin varlığın bunu zaten yapıyor, daha fazlasına ihtiyacı yok."

Başımı sallıyorum, ona daha fazla ekmek yedirirken karnımda kelebekler uçuşuyor. "Yine de sana daha fazlasını vereceğim."

SEVENTY ONE

RHEA

Ellerimi kollarımın üzerinde gezdirerek, kış olmasından değil ama o canavarların molozların altında barındığı yere doğru tanıdık basamaklardan iniyor olmamızdan kaynaklanan soğuktan çalışıyorum.

Darius'a arka odalara giden yolu temizledikleri ve ilerlemek için bizim gelişimizi bekledikleri haberi gönderildi.

"Sakin ol, Rhea."

"Biliyorum," diye cevap veriyorum bağlantı aracılığıyla. "oradadırlar... ve biz de onlara yardım edebiliriz."

"Daha önce yaptığımız gibi bir şeyler görmeye hazırlanmalısın... eğer bir şey varsa bile."

Başımı sallıyorum ve elimi sırtına koyuyorum, diğer elim zaten o yolu gösterirken onunkini tutuyor.

Josh, Taylor, Leo ve Damian arkamızda, Edward da onların arkasında bizi takip ediyor. İçeri girebilirdik ama Darius bunu riske atıp mekanın tamamen başımıza yıkılmasını istemedi.

Bizi ilk hücre kümesine götürecek odaya ulaşıyoruz ve Elitler alanı doldurmuş, Alfa yanlarından geçerken başlarını sallıyorlar.

," der Darius onlara. "Geri kalanını biz hallederiz, ancak herhangi biri bulunursa harekete geçmeye hazır olun."

"Evet, Alfa," diye koro halinde bağırırlar ve Darius bizi ilk hücrelere götürüyor.

İçeride göreceğim karşısında bir kez daha yükselmekle tehdit eden safrayı yutuyorum ama hızlı bir bakış bana onların gittiğini söylüyor.

"Onları taşıdık ve gömdük," diyor Darius. "Dinlenmeyi hak ediyorlardı." Josh'un sessiz bir destekle yanıma geldiğini hissederek başımı sallıyorum.

"Teşekkür ." Sesim kısık ve kararsız; omurgamı düzelterek sesimi temizliyorum.

Şimdi duygusal olmaya gerek yok.

"O canavarların olduğu yer burası mı?" Edward soruyor ve ben başımı sallıyorum.

"Onlara ultrian ilacını verdiler ve bu onları üreyebilir hale getirdi ya da onun gibi bir şey."

"Korkunç," diye mırıldanıyor Edward ve hepimiz aynı fikirdeyiz.

İki Elit ilerideki ana odanın kapılarını koruyor ve bir kez daha saygıyla başlarını sallayarak bizim için açıyorlar.

Odaya giriyoruz, bir zamanlar kapının önünde duran raf yığını artık yok. Ortadaki taş levhanın yarısı kırılmış ve bazı hücreler her iki tarafta da ezilmiş, her tarafa büyük miktarda moloz yığılmış.

Tavandaki büyük çatlağa bakıyorum, ortasına parlak bir ışık düşüyor. Darius'un elini bırakıyorum ve ilerliyorum, aşağıdaki canavarları görmek için ızgaraya yöneliyorum, ama birine ulaşıp aşağıya baktığımda hiçbirisi oradalar. Sorgulayan bir bakışla döndüm.

"Onları öldürdük," diyor Leo, molozların üzerinden tırmanırken. "Adamlar küçük gruplar halinde aşağı indi ve onları teker teker öldürdü."

"Hepsi mi?"

"Bazılarının kaçtığından ya da nakledildiğinden şüpheleniyoruz," diyor Darius hırslayarak, öfkesi gözlerini aydınlatarak.

Başımı sallıyorum. Eridian'a gelenler olduğu için bu mantıklı olabilir. Lafı açılmışken.

"Sence Charles neden Eridian'a tekrar saldırmadı?" Arka tarafa doğru ilerlerken yüksek sesle merak ediyorum.

"Bu saldırıyı Charles'ın mı gönderdiğini yoksa rastgele mi olduğunu bile bilmiyoruz ama her zaman tetikteyiz."

"Biliyorum, sadece garip geliyor."

"Belki bizimle oynuyor," diye mırıldanıyor Josh, neredeyse kayaların üzerinden kayarak. "Belki de zamanını bekliyordur?"

Damain, "Charles'ın ne düşündüğünü kim bilebilir," diye araya . "Tek bildiğimiz sonsuza dek güvende olmayacağımız."

Ve gerçeği de bu.

Listedeki kayıp sürü üyelerini bulmayı umarak arka odalara gittiğimizde, bir saldırı planı oluşturmak için duruyoruz.

"Ya arkadaki insanları başka bir yere nakletmişlerse, o zaman ne olacak?"

Darius Josh'a bakar ve ona cevap verir. "O zaman onları tekrar bulmak zorunda kalacağız. Eğer onları bulamazsak Charles onları üzerimizde tutacak ve o zaman bir karar verilmesi, *fedakârlık* yapılması gerekecek."

Kayıp insanlar ya da Vrohkaria'nın geri kalanı.

Son kısmı yüksek sesle söylemiyor ama Yüksek Charles'ın, Yüksek Aldus'un, cadılarının ve muhafızlarının bize saldırması meselesi.

Diğer Yüce'leri öldürerek onları zayıflatmış olsak da, onları yenip yenemeyeceğimizi bilmiyoruz ve sonsuza dek saklanamayız.

"Burada olacaklar," diyor Edward. "Bence Charles kurtarmak için en önemli şeye öncelik vermek isteseydi, bu onun eserleri olurdu. Orada her zaman çalacak daha fazla insan vardır."

O haklı. Bu onun için daha kolay bir seçenek olurdu.

Darius arkasındaki kapalı kapıya ulaşır ve tereddüt etmeden geçiyor. Takip ediyorum, büyük bir odaya girdiğimizde endişe omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

Burada kimse yokken.

Omuzlarım yenilgiyle çöküyor, çaresizlik bir kez daha üzerime . "Bakalım ne bulabileceğiz," diyor Darius bazı parşömenlerin yanına giderken.

Parşömenlerle dolu kitap rafları tüm duvarları kaplıyor, masaların üzerine kâğıtlar serpiştirilmiş, diğerlerinin üzerinde de simya setleri var.

Ultrian ve dassil çiçeklerinin şişeleri kavanozlarda saklanıyor ve bazıları sanki acelesi varmış gibi kırılarak yere saçılmış durumda.

Bu hayvanların çizimleri bir masanın üzerinde, yanlarında notlar ve gözlemler yazılı; birini elime alıp okurken burnumu kırıştırıyorum.

"Yani bu canavarlar bir horozun bir dişiyle hamile bırakmasıyla oluşuyor...." Başka bir kağıt alıyorum. "Ve sonra yarattığı canavarları doğuruyorlardı, sonra daha da güçlü canavarlar yaratmak için diğer dişileri hamile bırakıyorlardı..."

Kâğıtları masanın üzerine fırlatıyor, burada işlenen suçlardan başka tarafa bakıyorum.

Tüm bunlar diğer toprakları yönetebilmek için mi? Nasıl bu kadar kötü olabilirler?

Çaldıkları insanların hayatları, çocukların hayatları ve sonra da böyle bir yere atılıp kendi iradeleri dışında yetiştirilmeleri mi?

Tekrar titriyorum ve Edward beni rahatlatmak için omzumu sıkıyor, ama ben sadece başımı sallıyorum ve odanın içine doğru yürüyorum, Darius'un gözleri sanki içimdeki kargaşayı hissedebiliyormuş gibi üzerimde.

Olmam gereken yerde kalsaydım bunlar yine de olur muydu?

"Yapma bunu küçük kurt," diyor Darius bağlantıda ve ben ona bakıyorum, gözlerim ıslak. "Bunu her şekilde yapacaklardı, sadece sen bunun bir parçası olacaktın."

Sözlerinde doğruluk payı olduğunu, buna gerçekten inandığını hissediyorum, ancak bu "eğer"leri yutmak gerçekten zor olabiliyor.

Daha fazla masayı atlayarak arka açılan başka bir kapı görüyorum, ama sağımda bir koridor görüyorum. O taraftan başlıyorum.

Aşağı doğru yürürken, yolu aydınlatmak için küçük bir güç topu fırlatıyorum. Koridorun sonunu göremiyorum, her iki tarafta da başka bir yere açılan kapılar bile yok. Çok büyük, çok uzun bir cam bölmeye gelene kadar izlerimde duruyorum. Yerden başlıyor ve duvarın yarısına kadar gidiyor.

Dönüp camın içine bakıyorum, kaşlarım çatık, diğer tarafta ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Gücümün parıltısı camda yansıyor, bu yüzden onu söndürüp yaklaşıyorum, alnım cama değiyor.

İçeride hiçbir şey görmüyorum, hareket yok, sadece karanlık, tam ve mutlak... bekle.

Sağ tarafta bir gölge hareket etti, bundan eminim. Josh yanıma gelerek, "Bu da ne?" diye soruyor.

"Orada bir şey var."

"Ne?" Bardağın içine baktı. "Orada hiçbir şey yok, Rhea." "Hayır, var."

Ağırlığımı sol bacağıma vererek geri çekiliyorum ve sonra Diğerini kaldırarak sihrimi çağırıyorum ve bardağı tekmeliyorum.

"Rhea!" Josh telaşla bağırıyor ama ben onu duymazdan gelerek camı tekmelemeye devam ederken diğerlerinin ayak seslerinin yaklaştığını duyuyorum. "Orada her şey olabilir! Bekle-"

Cam kırılıyor, parçalar yağıyor ve elimi uzatıp odaya uçan çok sayıda güç topu gönderiyorum.

Çığlıklar bize ulaşıyor ve sonra görüyoruz.

"Tanrılar," diye nefes alıyorum, bir sürü göz bize bakarken göğsüm kabarıyor. Küçük, yaşlı, korkmuş, kirli, sıska, incinmiş ve kırılmış.

"Küçük kurt!" Darius hırlayarak beni göğsüne çekiyor, ama görüş alanımı takip ettiğinde geriliyor ve içerideki bazı insanlar korku içinde çığlık atarak geri çekiliyor.

"Sorun yok," diye onları sakinleştirmeye çalışıyor Edward, ama o bir Yüksek ve bu kaosa neden oluyor.

İnsanlar ayağa kalkıp arkaya koşuyor, bazıları yaralı oldukları için sürünüyor, bazıları hareket bile etmiyor, sadece korku içinde yerde titriyor ve ben bunun yanlışlığı karşısında çılgılık atmak istiyorum.

Adaletsizlik.

"Sakin ol!" Darius bağıırıyor, hakimiyetini serbest bırakıyor.

"*Bunun sanmıyorum*" diyorum ama hepsi oldukları yerde donup kalıyorlar, yani artık panik içinde değiller ya da kaçmak için kendilerine zarar vermiyorlar.

Hiçbir yere gidemezler, sadece bu mağaranın arkasına gidebilirler.

Darius'un kolunu sıkıyorum. "*Onlarla konuşmama izin ver, sen bir Seçkinsin ve Edward bir Yüksek, bu onları korkutuyor.*"

"*Size zarar verebilirler.*"

"*Darius.*" Bana bakıyor ve ben de onun baskınlığının beni rahatlatmasına izin veriyorum. "*Ben bir Alfa'yım, başımın çaresine bakabilirim.*"

"*Gerek yok.*"

Bunun üzerine usulca gülümsedim. "*Ama ihtiyacım olduğunda yapabilirim.*"

Gergin bir sessizlikten sonra eğilip burnunu benimkiyle ovuşturuyor, geri çekiliyor ve geniş odadaki açıklığa doğru gitmeme izin veriyor.

Darius hakimiyetini bırakıyor ve ben de gücümün daha fazlasını çağırarak tüm alanı aydınlatmasına izin veriyorum. Avuç içlerim yukarı bakacak şekilde kırık camların üzerinde dikkatlice ilerliyorum ve onlarla nazikçe konuştuğumdan emin oluyorum.

"Merhaba, ben Rhea ve Eridian adlı bir yerin Alfa'sıyım." Yerde yatan kadına doğru küçük bir adım daha atıyorum. Bacakları kırılmış gibi görünüyor ve yatıyor, gözleri üzerimde ama cansız. "Dokuz yılı aşkın bir süredir oradayım ve hem kurtlar hem de diğerleri için bir sığınak. Ama daha da önemlisi." Kadının yanına eğildim ve koluna nazik bir el koydum. Bana bakarken yanaklarından sessiz gözyaşları süzülüyor, vücudu

Titriyor ama tek kelime etmiyor. "En önemlisi," diye fısıldıyorum. "Burası yaşamak için güvenli bir yere ihtiyaç duyanlar için bir yer."

Büyümü çağırarak, önümden ve arkamdan gözlerin üzerimde olduğunu hissederek, gücümün kadının içine girmesine izin verdim.

Aldığı tüm yaralar, çektiği tüm acılar karşısında nefesimi tutuyorum ve onu iyileştirmek için gücümü yavaşça içine çekerken üreme organlarının dağınıklığını düşünmek istemiyorum.

Bacaklarından başlıyorum, vücudunun alt kısmındaki yırtıklardan, göğsündeki yaralardan kanamayı durduruyorum, sol bileğine ve sağ bileğine doğru ilerliyorum

Parmaklarını. Dikiyorum, çekiyorum, bastırıyorum ve sihrimi vücudunun tamamına yayıyorum.

zaman duyuyorum, odaklanmak için gözlerimi kapattığımda keskin nefes alışını, bacağı yerine oturduğunda hafifçe ağlayışını, nihayet ciğerlerine hava alabiliyormuş gibi artan nefes alışını.

Yapabileceğim her şeyi yaptıktan sonra gözlerimi açıyorum, alnımda boncuk boncuk terler belirirken hafifçe nefes alıyorum.

"Seninle ilgileneceğim," diyorum kadına, elini kaldırıp parmaklarını uzun zamandır yapmamış gibi yavaşça hareket ettirirken. Sonra nazıkçe ve çok yavaşça oturma pozisyonuna geçiyor ve bacaklarına bakıyor, onları birkaç kez ileri geri hareket ettirirken gözleri açılıyor.

Hâlâ acı çekiyor olacak ve ciddi bir iyileşme sürecine ihtiyacı olacak ama yine de ağlıyor.

Büyük, korkunç hıçkırıklarla ağlıyor ve ben de yanına gidip kollarımı nazıkçe ona sarıyorum, kendi gözyaşlarını onun salıverdiği acıyla gözlerimi yakarken.

Diğerleri gözlerini kocaman açmış ve tetikte izliyorlar ama artık o kadar korkmuş görünmüyorlar.

"Teşekkür ," diye fısıldıyor ve ellerimi sıkıca tutarken yüzümü silerek geri çekiliyorum.

"Sana yardım etmemize izin ver, seni güvenli bir yere götürmemize izin ver." Arkama bakıyorlar ve ben elimi uzatıyorum. Ayak seslerini duyuyorum, gözlerinde tırmanan korkuyu bir kez daha görüyorum. "O size zarar vermez. O tanıdığım en büyük koruyucudur."

Güçlü bir el benimkini kavlıyor ve ben onu çekerek çömelmeye zorluyorum. *"Onların seviyesine inmek kendilerini daha iyi hissetmelerini sağlayacaktır."* Ona söyledim.

Bir an bana bakıyor, biraz rahatsız, ama sonra çizilmiş yüzünde gözleri kocaman açılmış kadına bakıyor. Darius boğazını temizliyor.

"Ben Darius Rikoth, Elitlerin Alfa'sı ve Yüce'nin düşmanıyım." Onun ve diğerlerinin nefesi kesilir. "Ben de Cazier'in Varisi, Zahariss'in Varisi'nin Viharn'ıyım, size yardım etmeye çalışırken ona zarar vermeyeceksiniz..." Bana baktı ve ben de göz kırptım. Bunu bilmelerine gerek yoktu. "Bu bizim gerçeğimiz. Geriye sadece iki Yüce kaldı, diğerlerini öldürdük."

Şok olmuş sesler odada yankılanıyor. "Arkanızdaki yüksek kişi, Yüksek Gardiyan, onu tanıyor olabilirsiniz," diyorum, "o bir müttefik, düşman değil. Size yardım edecektir... tıpkı uzun zaman önce bana yardım ettiği gibi. Buna yemin ederim."

Kimse tek kelime etmiyor, kimse hareket etmiyor ya da zar zor nefes alıyor.

Ama az önce iyileştirdiğim kadın konuşuyor, sonra herkesi oradan çıkarıp rahatlamış iç çekişlerle Eridian'a taşıyoruz.

OceanofPDF.com

SEVENTY TWO

DARIUS

"Buradan girersek, başka bir giriş var mı?"

Edward başını sallar. "Hayır, uzun zaman önce kapattılar, bu yüzden Hizmetkârlar yanlışlıkla ona rastlamaz." Kalenin yanında bir nehrin akıyor gibi görüldüğü tarafı işaret ediyor. "Burada yeraltında tüneller var."

"Ama avluya gidiyorlar," diyor Darius. "Oradaki kaleye su vermek için, ihtiyaç duyduklarında ona erişmek için."

"Evet," diye kabul ediyor. "Ama daha ileride, Charles'ın çaldığı tüm yiyecekleri depoladığı mahzene bir tünel var."

İstediğimiz de bu, hayır, ihtiyacımız olan da bu.

Arazilerdeki köyleri dolaştıktan sonra sürülerden çalınanları almak... Yiyecek kaynaklarımız tehlikeli derecede azaldı ve tek çözüm bu.

Çalınanları geri alın, yoksa hepimiz açlıktan öleceğiz.

"O bodrumun başka bir girişi mi var?" Wolvorn Kalesi'nin çizimlerini incelemek için eğilerek soruyorum.

"Evet, o rotayı sadece o, diğer Higher'lar ve birkaç seçkin kişi biliyor." "O zaman neden ben bilmiyorum?" Şüpheyi sordum.

Edward'ın Rhea'nın koruyucusu olduğunu ve ona yardım ettiğini biliyorum ama o da Yüksek , *onlardan* biri, bana ne kadar öyle olmadığını söylese de.

Şu anda hiçbir şeye güvenemem.

Konu Rhea'nın güvenliği olunca olmaz.

"Bilmiyorum, Charles bir keresinde yerinize oturduğunuzda size haber vereceğini söylemişti, bu şekilde..."

"Onun bütün planlarına dahil olurum ve ona ihanet etmezdim."

"Evet," diye iç geçirdi Edward, yüzünü buruşturarak.

"Yani onun için gözümü kırpmadan yaptığım onca şeyden sonra bile bana hâlâ tam olarak güvenmiyordu."

"Baban sonundan önce sözlerine karşı çıktı. Kendini deneylerine o kadar kaptırmıştı ki mantıklı düşünemiyordu. Charles bunu bir ihanet olarak gördü."

Omuz silkiyorum. "Babam aşağıda çürüyebilir." Edward başını salladı. "Pek çok şey olabilir."

"Yani buradan gireceğiz ve sonra ne olacak?" Leo soruyor, tıpkı geri kalanımız gibi haritayı inceliyor.

Masanın diğer tarafında sessiz duran Rhea'nın gözleri kalenin üzerinde geziniyor. Yorgun görünüyordu, daha önce ağaç kesip odun kırdığı için yanağında bir kir izi vardı. Çocuk bile çok fazla iş yaptığı için onu azarlamıştı.

Ama buradaki insanlara yardım etme ihtiyacını, bunu düzeltme ihtiyacını görebiliyorum.

Bu onun kim olduğu, ama aynı zamanda bazen sağlıklı düşünmesini engelleyen ve güvenliğini tehlikeye atabilecek bir zayıflık.

Bu yüzden onu da bu toplantıya dahil ettim. Yapabilirdim Ama onun bunu öğrenmesi ve yardım etmek için tek başına yola çıkması fikri beni çılgına çevirirdi ve eğer onun tekrar tehlikede olduğunu öğrenirsem özenle inşa ettiği Eridian'ı mahvolurdu.

Su tarafından yutulan el, katı bir şeyi kavırıyor ve sonra kayboluyor. Su ciğerlerime doluyor ama ona ulaşmalıyım. Daha derine gidiyorum, ciğerlerim yanıyor, bacaklarım tekmeliyor-

O anılardan sıyrılıp gözlerimi Rhea'dan ayırmıyor, kalbimin olağandışı atışını yatıştırmak için beynimin onu içine almasına izin veriyorum.

Ona ait olan.

"Küçük kurt mu?" Onu ürkütmemek için nazikçe söylüyorum.

Parmaklarını karıştırıyor ve ben de gücümü masanın altına gönderiyorum, cevap vermeyince bileğine sarılıyorum. Sarsıldı, bana baktı ve Toplarken durdu.

"Aferin kızıma," diye bağlantıyı övüyorum ve yanaklarını güzel, kırmızı bir renk kaplıyor.

"Dikkat dağıtacak bir şeye ihtiyacımız var," diyor kaşları çatık bir şekilde odadakilere. "Devam edin," diyorum, kollarımı kavuşturarak.

"Ön kapıda rahatsızlık verirse, muhafızlar oraya gider ve diğerleri fark edilmeden geçebilir.

"Ama Charles'ın emirlerine karşı gelmeye cesaret eden herkesi öldürüyorlar," diyor Damian. "Davet edilmeden kapıya gelen herkes asılıyor."

"Biliyorum." Başını sallıyor. "Ama dikkatlerini çekecek bir şey yapmalıyız, böylece bazıları fark edilmeden tünelden geçebilir ya da en azından tüneli koruyanları öldürebilir, çünkü muhafızlar olacak, değil mi?" diye soruyor Edward'a ve o da başını sallıyor.

"Ama bu zorunda kalacağımız anlamına gelir," diye onaylıyor Taylor, bu fikirden hoşlanmadığı belli.

Josh başını sallayarak, "İmkânı yok," diye bağırır.

", " konuşuyor Colton, vücudu gergin, Hudson'ın elini sırtına koyup onu sakinleştirmeye çalıştığını fark ediyorum.

"Tek yolu bu," diyor Rhea onlara. "O yiyeceğe ihtiyacımız var."

"Ormanda yiyeceğimiz var," diyor Leo ama Rhea başını sallıyor. "Kendi rezervlerimizde neredeyse hiçbir şey kalmadı ve Burada o kadar çok kişiyi öldürürsem geriye hiçbir şey kalmayacak, bu savunduğum her şeye aykırı. Gerekenden fazlasını öldürmeyeceğim. Ama burada yaşayan herkesi de öldürmeyeceğim. hayvanlar burada."

"Bu gerekli," diye veriyor Damian.

"Yüce'leri öldürmek gerekiyor," diyor Rhea, "ve bunu yapmak için hayatta olmamız gerekiyor!"

Leo ellerini havaya kaldırır. "Aynen öyle!"

Zaide haritayı başıyla işaret ederek, "İkisini de yapabiliriz," diyor.

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyor Jerrod, erkek baltasını bileyerek.

"Demek istediği," diye başlıyorum, masanın üzerine eğilerek. "Ayrılabiliriz, dikkatleri başka yöne çekebiliriz ve geri kalanımız Higher'ların peşine düşerken insanlar yiyecekleri dışarı taşır."

Zaide başını sallar.

"Bunun için yeterli adamımız var mı, hatta kaleye bir saldırı hazır mıyız?"

"Olacaksın," diyor bir ses aniden ve dönüp baktığımızda Belldame'in bize doğru yürüdüğünü görüyoruz, yanında kanlar içinde ve yara bere içinde cadılar var.

Rhea soluk soluğa ona doğru koşuyor. "Ne oldu?!"

Kanlar içindeki cadılara bakarken cadının bariyerimizi aşarak Eridian'a nasıl girdiğini sorgulamıyorum bile.

"Yüce'ler saldırdı, evimiz her türden yaratık tarafından istila edildi," soluyarak yana doğru sallanınca Rhea onu tutup sabit tuttu.

"Janelle... Kocasıyla birlikte anında öldürüldü."

Yüce'ler sonunda Cadı Dinlenme Yeri'ne girmeyi başardılar mı? Öfke yüzeye çıkıyor ve Drax içimde hırlıyor.

Bu çok kötü.

Anna koşarak yanına geliyor. "Büyükanne!" Belldame ona güven verirken, o da ona bakıp yaralanma olup olmadığını kontrol ediyor. "Bu nasıl oldu? Ne oldu?!" diye soruyor ve yüzünde kız kardeşiyle ilgili en ufak bir keder belirtisi göremiyorum.

"Ben de bunu bilmek istiyorum," diyorum kollarımı kavuşturarak.

"Çok fazla var, bariyeri tutamadım," diyor, Anna onu dikkatlice alçaltarak toplantıdaki banklardan birine oturmasına yardım ederken ağır ağır nefes alıyor.

"Birçok ne?" Rhea sorar.

"Canavarlardan ve diğer cadılardan. biri tarafından kandırıldık. Onları sisin içinden geçirdiler ve biz fark ettiğimizde artık çok geçti. Çok fazla kayıp verdik..." Cadılara ve çocuklara bakıyorum, bazıları korkunç anılar içinde kaybolmuş olmalı.

"*Leo, erzak ve su getir,*" diyorum bağlantıda ve o da Damian'la birlikte bunu yapmaya gidiyor.

Eğer Witches Rest'e girmeyi başardılarsa.

Belldame öksürmeye başlıyor, sesi derinden geliyor ve ciğerlerinin sıvıyla dolu olduğunu biliyorum. "Büyükanne!" Anna ellerini anında kaburgalarına götürerek gözlerini kapatır ve konsantre olur.

Edward onun yanında oturur, yaşlı cadı Belldame'in omzuna elini koyar. ona küçük bir gülümseme verir, ama Anna ellerini göğüs kafesine doğru hareket ettirirken birden ağzından kan gelmeye başlar.

"Üzgünüm büyükanne, onu çıkarmamız gerek." Cadı başını sallıyor, Edward onu sakinleştirirken hâlâ boğuluyor ve kan öksürüyor.

Rhea solgun yüzüyle olanları izliyor, ama bana döndüğünde gözleri öfkeyle doluyor.

O bakışı bilirim. Savaşa hazır, ailesine zarar verenleri öldürmeye hazır bir savaşçı bakışı.

Başımı salladım.

Hazır olun ya da , Wolvorn Kalesi'ne saldırıyoruz ve her iki taraftan da birçok kişi ölecek.

Biliyorum.

O bunu biliyor.

Bunu hepimiz

biliyoruz.

Savaş fedakârlık olmadan olmaz ve ona daha önce de söylediğim gibi, savaş ölüm demektir.

Diğerlerine "Önümüzdeki hafta içinde herkesi toplayacağız ve eğer davaya katılacaklarsa rollerini seçeceğiz," diyorum ve onlar da başlarını sallıyorlar.

"İstiyorum... Evimize yaptıkları için hepsinin ölmesini istiyorum," diye boğuk bir ses çıkardı Belldame.

Rhea başını sallar. "Hepsini öldüreceğiz."

"Dövüşeceğim, değil mi?" Kade bana doğru savrulurken soruyor ve ben yan adım atarak yumruğundan kaçıyor ve onu böbreğinden bıçaklıyorum.

"Hayır," dedim ve durdu. Bu bir hataydı. Omzuna vurup onu geriye savuruyorum ve sonra bacaklarına saldırıp onları altından çekiyorum.

Bir *gümbürtüyle* düşüyor, ama kalkmak yerine soğuk zeminde ağır ağır pantolonunu indiriyor ve bizi yoğun kar yağışından koruyan gedikten yukarı bakıyor.

"Savaşmam gerek," diyor.

"Hayır, diğerlerini korumak için burada olman gerekiyor. Rhea yokken Eridian' Alfa'sı olarak senin görevin bu."

"Geçen sefer pek işe yaramamıştı." Yaramadı.

"Öyleyse bu sefer değiştir. Kalk ayağa evlat," diye homurdanıyorum, bir ileri bir geri volta atarak. Kulübedeki o günden beri tartışıyoruz, hıncını benden ve sadece benden çıkardığından emin oluyoruz.

Ayrıca, olması gereken Alfa'yı göstermek için çocuğa bir ya da iki kez vurma fırsatını da kaçırmayacağım.

Rhea ve ağabeyi olmayan kardeşi Josh onu büyüttüler ama ona karşı çok yumuşak davrandılar. Çok uzun zamandır yaptıklarının yanına kâr kalmasına izin veriyorlardı.

Bazen takındığı tavrı yanına bırakmayacağım ve Rhea'ya zarar vermesini de kesinlikle yanına bırakmayacağım.

Kade hareket etmiyor, ben de ona yan tarafına tekme atıyorum.

"Ahh," diye , gözleri bir an parlıyor ama derin bir nefes aldıktan sonra kendini kontrol altına alıyor.

Güzel, evlat.

"Yukarı, Rhea'nın ikimizden birini aramaya gelmesi için fazla vaktimiz yok ve bizi böyle görmekten nefret ettiğini biliyorsun."

"Alıştırma mı?" diyor, hâlâ yerde yatıyor ve nefesini tutmaya çalışıyor.

"İkimiz de bundan daha fazlası olduğunu biliyoruz, evlat." Bakışlarını kaçırıyor.

Yaptığımız şey kendini cezalandırmanın bir yolu, benim de çok iyi bildiğim kendinden nefret etmesine izin vermek. Ama bu şekilde çocuğa, Rhea'ya göz kulak olabilirim.

"Benden nefret mi ediyor?" diye sessizce ve ben iç çekerek başımı omuzlarıma yaslıyorum.

Bunu konuşacak erkek ben değilim. Sarı saçlı piç kurusuna gidemez mi?

Bana bakmaya devam edince kendi kendime homurdanıyorum. "*Benden* nefret etmiyor çocuk, peki senden nefret edeceğini gerçekten düşünüyor musun?" Ona tekrar baktığımda omuzlarını silkiyor.

Bu boktan öğreniyorum.

gidip çömeliyorum. "Başının hâlâ omuzlarının üzerinde olmasının tek nedeni, eğer sen olmasaydın Rhea'nın yıkılacak olması. bu topraklarda." Sonra bana bakıyor, dikkatle dinliyor. "Onu çok incittin evlat, ikimiz de incittik ama o dişi tüm toprakların en büyük kalbine sahip ve bizim görevimiz ona iyi bakmak, tamam mı?"

Başını sallıyor, oturur pozisyona geçiyor ve bir süre bana bakıyor.

"Siz ikiniz... çiftleşiyor musunuz?" diye garip bir şekilde soruyor ve ben de ona bakıyorum. "O benim Vihnarn'ım," diye düzeltiyorum, ses tonum ciddi.

Kaşları çatıldı. "Ama o senin için ne ifade ediyor?"

"Demek istediği..." Duraksıyorum, ne demek istediğini anlatacak kelimeleri bulmaya çalışıyorum.

Ama aklıma gelen en yakın şey "her şey" oldu. "O her şey demek."

Beni dikkatle izliyor ve sözlerimi düşünürken genç bir erkeğin masumiyetinin ortaya çıktığını görüyorum.

"Annem her şey olduğunu mu düşünüyor?" diye sorar sessizce ve Rhea için gözlerinde korumacı bir ifade parlar.

Belki bunun için çocuğu biraz sevebilirim.

Omuz silkiyorum. Davranışları bunu gösteriyor ve ay ışığının altında her zaman olmamız gerektiği gibi bir olduğumuzda, onun için çok şey ifade ettiğimi hissettim. Ama... "Tek yapabildiğim onu mutlu etmek, güvende tutmak ve her şeyi vermek. Günlerimin geri kalanını ona bunu vererek geçireceğimi biliyor."

"Ve seni affediyor mu? Yaptığın şey için mi?"

Sonra başka tarafa bakıyorum. "Beni affettiğini söyledi ve ben de onun sayesinde kendimi affetmeyi öğreniyorum. Bunu yapmamın tek nedeni benden bunu istemiş olması."

Sonunda bozduğu rahatsız edici bir sessizlik var. "Peki ya kendini affedemezsen?"

Gözlerim onunkilere kayıyor ama o sıkıdığı ellerine bakıyor.

"Onun için denemek zorundayız evlat. Bu onu mutsuz eder ve ben onu mutsuz etmeyeceğim, anlaştık mı?" Ses tonumla başını kaldırıyor ve bana kocaman gözlerini kırıştırıyor.

"Onu seviyor musun?"

Ayağa kalkıp ona elimi uzatıyorum, o da bir süre sonra elimi tutuyor. "Onun için hissettiklerim kelimelerin ötesine geçiyor. Şimdi, bakalım Axis ve Drax karşılaşır."

Cevabımdan kaçındığım için bana sırtıyor ve sonra kurdu orada. Axis kürkünü silkeliyor ve kontrolünün daha iyi hale gelmesine seviniyorum.

Bir elimi kaldırıyorum ve Draxton dışarı çıkıp küçük kurda bakıyor.

"Boy dezavantajın olabilir," diyorum çocuğa. "Ama rakibinin, kim olursa olsun, her zaman bir zayıflığı vardır. Sen sadece onu bulmalısın."

Drax saldırmaya hazırlanıyor, ben de kürkünü tutuyorum. "Alev yok." Bana ofluyor ama sırtındaki alevler sönüyor ve sonra kurtlar çarpışıyor.

Onlar tartışırken kendini tutuyor, çocuğa hakkını vermeliyim, her ne kadar her zaman savunmada olduğu açık olsa da kendi kıcını sokuyor.

Ama bu onu hayatta tutacaktır.

"?" Rhea'nın sesi zihnimde yankılanıyor ve gülümseyerek sırtımı bir ağaca yaslıyorum.

"Beni yine mi özledin?"

Gözlerini devirdiğini göremiyorum ama öyle olduğunu biliyorum. "Evet," diyor ve ben bu cevabı beklemediğim için bir an hareketsiz kalıyorum.

Daha dik duruyorum, kurtlardan uzaklaşıyorum ve beni her zaman ona götürecek olan o çekimi takip ediyorum.

"Çevreyi kontrol etmeyi bitirdin mi?" Ağaçların süzülüp ona doğru ilerleyerek soruyorum.

"Evet, haydutlardan, canavarlardan ya da başka bir şeyden iz yok." "Güzel."

Bunu günde birkaç kez yapıyor ve bir keresinde bir günde dördüncü kez gidişini izlediğimde Josh bana yıllar önce de bir saldırıdan sonra, bazıları bariyeri aştığında böyle olduğunu söyledi. Kendi huzuru için bunu yapmasına izin vermemi söyledi, ben de öyle yaptım.

"Peki, ?" diye tekrar soruyor ve ben de onu leylak ağaçlarının yanında, gözlerini kapatırken avucunun içinde gördüğümde kendi kendime sırtıyorum.

Bir ağaca yaslanıyorum, ona cevap vermiyorum ve sadece içimi dışına dışıyı izliyorum. Bir pelerine sarınmış, kukuletası başını örtüyor ve her nefes verişinde yumuşak nefesleri görülüyor.

Kış kesinlikle geldi ve yakında onun ısısı da gelecek.

Onun bunu bildiğini sanmıyorum ama bir süredir bunun olacağını hissediyordum.

Ayrıca toplantıdan sonra çevredeki her erkeğin ondan uzak durmasını sağladım. Onunla çiftleşmeye çalışmak amacıyla yanına yaklaşırlarsa hayatlarının benim ellerimde olduğunu biliyorlar.

Bu düşünce büyümü ayağa kaldırıyor ve Rhea gülümsüyor. Burada olduğumu biliyor.

Ağaçtan inerek arkasından yürüyorum ve kollarımı beline doluyorum. Başlığını indirip boynuna sokulup onu koklarken bana doğru eğiliyor ve kucakımda iç çekiyor.

Yumuşak bir inilti çıkarırken boğazını ısırarak hırlıyorum.

"Merhaba," diye fısıldıyor, eli enseme geliyor ve orayı okşuyor. Titriyorum.

"Seni buldum küçük kurt," diye mırıldanıyorum ona söylediğim ilk sözleri. Bunun üzerine küçük bir kahkaha , kollarımın arasında dönüyor ve parmak uçlarına basarak dudaklarıma nazik bir öpücük konduruyor.

Bu işe yaramaz.

Onu yakın tutuyorum, dudaklarını benim için ayırıp içeri girmeme izin verirken elim onu sabit tutmak için çenesine gidiyor.

Tadiyla, her zaman orada olan vahşiliğiyle inliyorum ve onu ağaca geri bastırıyorum, sadece bana ne yaptığını *hissetmesine* izin veriyorum, aletim pantolonumun içinde geriliyor, ama aynı zamanda benim için ne anlama geldiğini de.

Onsuz nefes alamazmışım gibi öpüyorum onu, çünkü alamıyorum.

kalbimi içinde tutuyormuş gibi öpüyorum, çünkü öyle. Ve onu her şeyimmiş gibi öpüyorum, çünkü öyle.

Öpüşmeyi kesiyorum ve Rhea bana bakıyor, dudakları şişmiş, yanakları hafifçe kızarmış ve parmaklarımın tersini dudaklarında gezdiriyorum.

"Gel," diyorum, elini tutup ona yol gösteriyorum.

"Nereye gidiyoruz?"

Gülümsüyorum. "Rahatsız edilmeyeceğimiz bir yerde."

"Ama plan yapmamız gerekmiyor mu? Hâlâ bazı silahları dağıtmamız gerektiğini biliyorum ve bunları Colhelm'de bekliyoruz-"

Dönüp dudaklarına sahiplenici bir öpücük konduruyorum. "Küçük kurt?" "Öyle mi?" diye nefes alıyor, biraz şaşkın görünüyor.

"Sus ve seninle ilgilenmeme izin ver."

Sessizce "tamam" demeden önce gözleri benimkiler arasında gidip geliyor.

OceanofPDF.com

SEVENTY THREE

RHEA

"Sonunda Wolvorn'a gittiğimizde saçlarımızı örecek misin?" Mağaramda bizi yıkarken Darius'a soruyorum.

Parmakları devam etmeden önce kısa bir süre donuyor. "Bu konuda pek iyi değilim, bunu biliyorsun."

"İyileşiyorsun." Beni yönlendirdiğinde başımı arkaya eğiyorum, köpükleri temizliyorum. "Vallier," diye fısıldıyorum, içinde yüzdüğüm yerden ona bakarak

Su.

Gözleri benimkilere geliyor ve o anda rahatladığını görüyorum.

Gülümsüyorum. "Sinsi küçük kurt, gözlerine karşı koyamayacağımı biliyorsun." Deniyor

ama başarısız olur.

Saçımı yıkamaya devam ederken sessiziz, gereğinden zaman alıyor ve anlıyorum, yarın ne olacağını bilmiyoruz.

Bu mağarayı bir daha görüp göremeyeceğimizi bilmiyoruz... bilgeleri... ya da lesia çiçekleriyle dolu bir tarlada oynamayı.

"Eğer sana bir şey olursa..." Wolvorn'a saldırmaya karar verdiğimizden beri aklımdan geçen düşüncüyü dile getiriyorum.

Düşman olarak çok zaman geçirdik, artık Vihnarn olarak zaman geçirmek istiyorum. Onunla barışı deneyimlemek istiyorum. Ben onu beslerken onun da beni beslemesini istiyorum, kurtlarımızla ve olarak koşmak istiyorum. Yanımda onunla basit bir hayat istiyorum.

Uçurumdan düştüğümde, her şeyin bittiğini düşünmüştüm, bu yüzden buraya, onun ve ailemin yanına dönebildim ama sonra her şey tekrar elimden alındı...

Kaderim bu kadar acımasız mı?

"Senin güvenliğin dışında hiçbir şey beni senden uzaklaştıramaz küçük kurt," diye beni temin ediyor. "Diğerleri malzemeleri alırken sen dikkat dağıtacaksın ve sonra Elitler avlunun içinden savaşıacak. Dışarı çıkmayı başaracaksın Bu Rhea, yemin ederim," diyor şiddetle, gücü altımı sarmak için geliyor.

Açıklığa doğru bakıyorum, aya doğru bakarken oradaki birkaç kırıntıyı izliyorum.

"Peki ya sen?" Fısıldıyorum, "Bundan kurtulabilecek misin?"

"Sen neredeyse ben de orada olacağım, Rhea." Bana bakıyor, işaretlerim belirirken parmakları şakağımda geziniyor. Çizgilerin izini takip ediyor, bakışlarıyla parmaklarını takip ederken derin düşüncelere dalmış görünüyor. "En önemli şey tüm bunlardan sonra güvende olman."

"Peki ya benim için önemli olan ne?" diye fısıldıyorum.

"Peki bu ne?" diye mırıldanıyor, gözleri hâlâ yüzümde sabitlenmiş.

"Sen," diye cevap veriyorum bağlantıda tereddüt etmeden, kendimi tutmadan ve gözleri kararak nefesimin ciğerlerimde durmasına neden oluyor.

Beni kendine doğru çekiyor, bizi sudan çıkarırken bacaklarım anında beline dolanıyor ve sonra kürkler sırtımda.

Bacaklarımın arasına yerleşiyor, sert aleti karnıma dayanıyor ama tek yaptığı bana bakmak.

Sessiz, ama gözleri yeterince yüksek sesle konuşuyor ve yüzen duygu karşısında yutkunuyorum, görmeme izin verdiği duyguyu hiç bu kadar çok görmemiştim.

Boğazımda bir yumru oluşmasına neden oluyor, ellerimin kollarına neden oluyor, böylece hiçbir şey beni ondan ayıramıyor.

"Hiç düşünmemiştim," diye başlıyor, sesi çakıl taşlarıyla dolu. Boğazını temizleyip tekrar deniyor ama nedense kelimeleri çıkaramıyor.

Bunun yerine, yüzümün üzerinde duracak şekilde kendini alçaltıyor, bağlantımız aracılığıyla konuşurken dirseklerini iki yanıma koyuyor. *"Annem ve kız kardeşim öldükten sonra hayatımda birinin olacağı kadar şanslı olacağımı hiç düşünmemiştim."*

Bunu o kadar derin düşündüm ki zihnimde yer etmesine izin verdim ve sonra o kadar çarpıklaştı ki, zaten kimseyi istemezdim, çünkü eğer benim

Aile bu kadar kolay parçalanabiliyorsa, neden başka bir şeyin de aynı şeye izin isteyeyim ki?" İncinmek istemedi. Gözyaşları gözlerimi yakıyor

onun sözleri. Bunu neden yaptığını anlıyor mu bilmiyorum ama kendini korumaya çalışıyordu. İki elini de saçlarımın arasına sokuyor. "Küçük kurt," dedi.

Şimdi yüksek sesle fısıldıyor, gözleri benimkiler arasında gidip geliyor, sesi sert. "Sen olduğun için mutluyum," diyor ve sonunda bir damla gözyaşı düşerken burnunu benimkine sürüyor.

"İyi ki o gün seni öldürmeye çalışmışım," diyorum ona ve sırtıyor. "Çok vahşiydin, küçük kurt."

"Senin küçük kurdun." "Benim küçük kurdum."

Elimi boynundaki işarete götürdüğümde boğazım duyguyla kapanıyor. "Her zaman," diye yemin ediyorum, gözlerim onun üzerinde, anlamım açık.

Biz her zaman olacağız, başka bir alternatif yok. "Effiniar," diye mırıldanıyor. *Belirsiz*.

Onu sırt üstü yatırıyorum ve gözleri meraklı, isteyerek gidiyor.

O belimi kavrarken ellerimi göğsünde gezdiriyorum, başparmakları üzerimde geziniyor. Nefes alarak eğiliyor, boynunda bir iz bırakmadan önce onu usulca öpüyorum. Orasını kısırdığımda keskin bir nefes alıyor ve homurdanırken ona gülümsüyorum, siki aramızda daha da sertleşiyor. Sonra ben dövmelelerinde bir yol izleyerek, benim için yaptığı lesia çiçeğine ekstra dikkat ederek inliyor, bakışları beni canlı canlı yakarken kasları kasılıyor.

İlerleyip aşağı inen saç izine ulaştığımda, ısııyorum ve hırlıyor, kalçaları kalkıyor ve içinde bulunduğum pozisyonla göğüslerimin arasında tenimi kaplayan pre-cum'u hissediyorum.

Başımı kaldırıp baktığımda gözbebekleri büyümüş, çenesi gerilmişti. Daha da alçalmadan önce kaburgalarının yan tarafındaki dövmeleleri öpüyorum. Aletin dibine geldiğimde inliyor, gözlerini benimkilere dikeyiyor.

Onu öpmeye başlıyorum, dudaklarım sertliğini takip ediyor, oradaki bir damarı izliyor ve ucuna geldiğimde oradaki ön spermi yalıyorum, tadını çıkarıyorum ve o sert bir nefes veriyor.

"Küçük kurt." ağızma alıp dilimi yavaşça etrafında dolaştırırken, tadına bakmak için zaman ayırırken hırçın sesi bir iniltiyle sona eriyor. "Siktir."

Başımı kaldırıp ellerini iki yanında kenetlediğini, gözlerinde sahiplenme ve yakıcı arzusun döndüğünü görüyorum ve kendini tuttuğunu biliyorum.

"Sadece sen varsın, Vihnam." Anlamı kavradıkça gözleri parlıyor. Önünde ne olursa olsun, sadece o vardır. Diğerleri sayılmaz.

"Siktir, küçük kurt." Sesi acı çekiyor, kasları çatılıyor ama gözlerinde gurur görüyorum, bana olan hayranlığını görüyorum.

"Dokun bana," diye fısıldıyorum, başını tekrar ağızma almadan önce.

Bir inilti üzerine Darius elini bana doğru kaldırıyor. Saçlarımı sevdiğim şekilde sıkıca kavramasını, ona onay verdiğim gibi hareketlerimi kontrol etmesini bekliyorum.

Ama ikisini de yapmıyor.

Bir dirseğinin üzerine eğilir, karın kasları hareketle dalgalanırken bir elini başımın üstüne koyuyor ve yüzümden aşağı kaydırarak yanağımı okşuyor. Yumuşaklığı karşısında gözlerim kapanıyor.

Onun etrafında inliyorum, inlemesine neden oluyorum ve mırıldandığı beni teşvik ediyor. Bunu ona yapıyorum, sadece kendime.

Sahiplenme duygusu *beni* ele geçiriyor ve dizlerimin üzerine kalkıp onu daha derine çekiyorum, öğürürken bile onu daha sıkı emiyorum.

"Kahretsin, Rhea... sikmek... *sikmek* zorunda değilsin." Aleti neredeyse boğazıma girecek, onu orada hissediyorum ama yine öğürmek üzere olduğumu hissediyorum, bu yüzden geri çekiliyorum, burnumdan nefes alırken ağzımın onun etrafında sıkıca kapalı olduğundan emin oluyorum.

Elimi kalçasında gezdiriyorum, kısa tırnaklarım sıcaktan orayı tırmalıyor. Beni tüketiyor ve aşağı daha fazla ıslaklığın damlamasına neden oluyor. O sırada eli başıma gidiyor, parmakları saçlarımı sıkıyor ve ben kıvranıyorum.

"et," diyor alçak bir ses tonuyla, nefesi sertleşiyor. "Aferin kızıma," övüyor devam ettiğimde. "Benden daha fazla al, bunu yapabilirsin, hepsi bu. Çok iyi yapıyorsun... *siktir*." Övgüsü üzerine tekrar etrafında inliyorum ve kalçaları yukarı doğru itiliyor, ama sonra duraklıyor.

Gözlerim ona kayıyor ve başımı sallamadan önce birbirimize bakıyoruz.

"*Seni tatmak istiyorum Darius, kendini tutma ve seni tatmama izin ver.*"

Bir iniltiyle kalçaları ağzımın içine doğru hafifçe pompalanıyor, çok derine inmiyor ama zevk sesleri daha da yükseliyor.

Ben kıvranmaya devam ederken ellerim onun kalçalarına dayanıyor, amım hiçbir şeyin etrafında titreşiyor, doldurulmaya ihtiyaç duyuyor ve sızlanıyorum, karnımda bir kramp başlıyor ve bunu fark ederek duraklıyorum.

Darius nefes alıyor ve yüzüne bir gülümseme yayılıyor, göğsünden bir gümbürtü gelirken itişini bir kez bile durdurmuyor.

"Sıcaklığın başlıyor küçük kurt." Yine sızlandım. "Bu sefer farklı olacak." Kalçalarını bir kez daha pompalayarak bana güvence veriyor. "Başından beri buradayım, acı çekmene izin vermeyeceğim, seninle ilgileneceğim, tıpkı her zaman olması gerektiği gibi." Bir itiş daha. "Kendine dokun, benim için hazırlan."

Elimi ve eteğimi tereddütle klitorisimin etrafına indiriyorum, Darius yavaşça ağzımı sikerken duyduğum hisle sarsılıyorum.

"İki parmak, Rhea, çabuk. Kendini iyice ger, içinde olmam gerek. Boğazından aşağı boşalmak istesem de beni sıktığını hissetmeliyim, bu sana yardımcı olacaktır. Seni doldurmama izin ver," diye inledi, nefes alışları ağırlaşmıştı.

İnliyorum, iki parmağımı içime bastırıyorum ve kendi kalçalarım yuvarlanıyor, ıslaklığımın sesi kulaklarıma ulaşıyor. Bunu yaparken beni izlediği için utanmıyorum bile, çok iyi hissettiriyor.

Darius'un hamleleri , nefesi kesiliyor ve onu duymak içimde zevk , amım parmaklarımin etrafında sıkılaşıyor.

Darius beni saçlarımdan tutup sikinden çekiyor, sonra da üstüne çıkarıyor. Bu kadar yakın olduğum için çığlık atıyorum, ama beni sikine çarparken daha da çok ağlıyorum.

"Oh Tanrım." Beni yukarı ve aşağı zıplatırken ellerim göğsüne iniyor, gerdiğini hissettiğimde kasları kollarında şişiyor. "Darius," diye inliyorum ve bir elini klitorisime götürüp dairesel hareketlerle beni ovuyor. I hemen gel.

Bana çok güçlü ve çok hızlı çarpıyor, vücudum neredeyse şiddetle sarsılırken etine batıyor.

"Siktir, siktir, ," diyor Darius içime doğru her hamlesinde, başı geriye düşüyor, boynundaki tendonları görünüyor ve sonra içimde serbest kalışının sıcaklığını hissediyorum. Kalçalarımı sallıyorum, küçük inlemelerim ve inlemelerim mağaranın etrafında yankılanıyor, çünkü hareket etmeyi bırakamıyorum gibi görünüyor.

Daha fazlasını
istiyorum. Daha,
daha, daha.

Mideme kramplar giriyor ve kendimi gelecek en kötü acıya hazırlıyorum, her zaman çektiğim acı, ama şu anda Darius'un üzerinde ileri geri hareket ederken neredeyse hiç yok.

Nedenini anladım. Aleti beni rahatlatıyor.

Elleri kalçalarımı yumuşakça kavrayıp ileri geri sallanmama yardım ederken inliyorum.

"Benden ihtiyacın olanı al, küçük kurt," diyor Darius, aşırı ısınmış tenimi serinletmek için gücünü çağırırken elleri yatıştırıcı. "buradayım, gitmeyeceğim. Kullan beni."

"Darius," diye , bir kramp daha giriyor ve ardından gelecek acıdan bir kez daha korkuyorum, ama sadece biraz acıyor.

Bir eliyle boğazımı beni aşağı çekiyor ve yavaşça içime girerek her yerini hissetmeme izin veriyor. "*Hâlâ sert,*" diye düşünüyorum kendi kendime,

Gözlerimi kapattım ve kendimi yeniden inşa ederken hissettim.

"Tabii ki sertim," diye karşılık veriyor ve ben bunu ona zihnimde söylediğimi fark etmiyorum. *"Kokunu alabiliyorum. Beni çağırıyor, içimdeki Alfa'yı çağırıyor."*

"İhtiyaçlarının karşılandığından emin ol." İçimde ileri geri kayıyor ve amım her sıkıştığında, bana verdiği dolgunluk onu rahatlatıyor.

"Bu sefer farklı olacak," diye beni temin ediyor, şimdi boynumu öpüyor. *"Sana bir Vihnarn'ın sana nasıl baktığını, sadece benim sana nasıl göstereceğim. Kavga olmayacak, sadece biz olacağız."*

İnliyorum, bir kramp daha girince içine iticiliği artıyor ve onu tırmalarken dudaklarım boynuna gidiyor.

"İyi bir kız ol ve beni ısır." Bunu yapıyorum, dişlerim derisini parçalıyor ve hareketlerini o kadar hızlandırıyor ki tenlerimizin birbirine çarpma sesi duyuluyor. Ardından bir ıslaklık fişkırıyor ve Darius homurdanıyor, elleri kalçalarımı morartırken beni ona daha sert çarpıyor.

Karnım dönüyor ve sonra tekrar boşalıyorum, ısırıklarımın onun adını çağırıyorum, vücudum karıncalanıyor.

Darius uzun bir inilti çıkarıyor, kalçaları ritmini kaybediyor ve bir kez daha içimde serbest kalıyor, olabileceği bir hayvan gibi hırlıyor.

"Doldur beni," diyorum nefes nefese onu dişlerimden kurtarırken. "Doldur beni, Vihnarn." Zihnim bulanıklaşmaya başlıyor, sesim bulanıklaşırken nabzım kulaklarımda çarpıyor. *"Durma. Asla durma."*

Sırt üstü yatıyorum ve Darius tekrar içime girmeden önce geziniyor, bakışları ruhuma bakarken neredeyse şiddetle.

"Asla, asla durmayacağım," diye hırlıyor bana, amıma girerken bacaklarımı iyice açıyor. "Sen benimsin, küçük kurt, tamamen benimsin."

"Senin," diye inliyorum, bir başka orgazmın sırtım kamburlaşıyor. Oh Tanrım, bu hiç bu kadar çabuk olmamıştı ve hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim.

"Yine boşalmak , değil mi?" Çılgınca başımı sallıyorum, altımdaki kürkleri pençeliyorum. "O zaman iyi bir kız ol ve onu bana ver." Eğiliyor ve bir meme ucunu ağzına alıyor, emiyor ve yalıyor ve ısırıldığında tekrar yükseliyorum, başım dönüyor.

Darius bana bir şeyler mırıldanıyor, beni her zaman nasıl tok tutacağını, besleyeceğini ve becereceğini söylüyor.

Onu ağzıma doğru çekiyorum, kalçalarımı döndürüyorum ve sperminin içimden sızdığını hissedebiliyorum, ama daha fazlasına ihtiyacım var.

Ve Darius kalçalarını tekrar pompalamaya başladığında, pus tamamen ele geçirir.

Ben ateşim düşerken Darius beni yavaşça beceriyor, karnıma boşalırken tenimi ısıyor ve kemiriyor.

O oraya nasıl gitti? Ve neden ziyan oldu?

Kıkırdaması yorgun gözlerimi ona çeviriyor ve başını bana doğru sallıyor. "Senden sadece biraz sızdı, küçük kurt. Hiçbiri boşa gitmedi."

Mırıldanıyorum, kollarımı boynuna doladığımda vücudumdaki acıyı hissediyorum, bir kez daha içime boşalırken onu aşağı çekiyorum.

Bana verdiği öpücükle inliyor. Yumuşak, ikimiz de aşağı inerken ezici bir ihtiyaçla dolu değil. Teninden ter damlıyor, gücü beni serinletmek için üzerimde dolaşıyor ve bu his karşısında iç çekiyorum.

Kıkırdıyor ve öpüşmeyi kesiyor ama beni taşırken gözlerimi kapalı tutuyorum.

Bacaklarım işe yaramaz bir şekilde beline dolanıyor, kesinlikle kemiksizim ama o kadar güçlü ki şu anda ölü bir ağırlık olmam önemli değil.

Bizi indiriyor, tam kenarında oturana kadar batıyoruz. Üzerime su sıçratırken başımı yorgun bir şekilde omzuna yaslıyorum. Bir elimi göğsüne götürüp güçlü ve sabit kalp atışlarını hissediyorum, ağrıyan ve yorgun kaslarım bana bağırırken ritminin beni daha da rahatlatmasına izin veriyorum.

"Seni tuttum," kulağıma fısıldıyor ve beni durulamaya devam ederken başıma bir öpücük konduruyor.

"Teşekkür ," diye mırıldanıyorum ve bana daha sıkı sarılıyor, kollarını belime doluyor ve yüzünü boynuma gömüyor.

"Yapmam gereken şey için minnettar olmana gerek yok, küçük kurt."

Elimi göğsünde gezdiriyorum ve suyun içinde kalçasına koyuyorum. "Daha önce hiç benimle böyle ilgilenen biri olmamıştı," diye fısıldıyorum ve gerildiğinde hemen pişman oluyorum. Her şeyi mahvettim. "Öyle demek istemedim..."

"Hayır." Saçlarımın uçlarıyla oynayarak beni susturuyor. "Geçen sefer bunu yapmam gerektiği gibi yapmadım. Sana böyle davranmamalıydım. Özür dilerim."

Elimi sertleşen sikinin etrafına sararken ona olabildiğince sert bir şekilde "Artık özür dilemek yok," diyorum. Üzerine doğru ilerledim ve çok acı çektiğim için sızlanarak yere çöktüm ama ona yakın olmam gerekiyordu.

"Dikkatli ol Rhea, sakın ol," diye azarlıyor, beni sabit tutmak için tutuyor.

"Sadece burada kalmam gerekiyor," diyorum yanaklarım kızarak. Saçımı geriye doğru çekiyor ve kaşlarını kaldırarak bana bakıyor.

"Çok sevimli." Kendimi aptal gibi hissetmeye başlıyorum, ama sonra beni daha yakına çekiyor, küçük su dalgaları üzerimize sıçrarken daha fazla yerleşiyor. "Bu kesinlikle daha iyi, bunu neden daha önce yapmadık?" diye mırıldanıyor ve onun da yorgun olduğunu söyleyebiliyorum.

Kaç gün olduğunu bile bilmiyorum ve zihnimden yavaş yavaş kalkan pusla birlikte Darius'un beni kaç kez götürdüğünü hatırlayabiliyorum.

Tanrım, hiç durmadı.

"Ne kadar oldu?" Tenine doğru iç çekiyorum, çok memnun hissediyorum, çok önemsendiğimi hissediyorum.

Ben onda bıraktığım izlere bakarken eliyle sırtımı ovuşturuyor. "Dört gün."

Dört gün! Hiç bu kadar uzun sürmemişti.

"Ateşimin üzere olduğunu fark , genelde biliyorum."

"Geçen sefer ateşin erken çıkmıştı ve o zaman bilmiyordun," diye hatırlatıyor bana.

"Bunun neden olduğunu hâlâ bilmiyorum."

"Çünkü Vihnarn'ınız yakındaydı." Bunun üzerine başımı kaldırdım. "Gerçekten mi?"

Bir tutam saçı parmaklarına doluyor ve kendine engel olamıyormuş gibi beni usulca öpüyor. "Evet. Sanırım bu sefer de bilmemenin nedeni buydu, ama ben bunun olacağını biliyordum. Ben senin ateşini yatıştırmak ve bunu senin için mümkün olduğunca rahat, daha az acı verici hale getirmek için varım. Belki de bu yüzden fark etmedin." Bunun üzerine gözlerinde sessiz bir soru belirdi.

"Her şeyi yatıştırdın," diyorum ona, öne eğilip nazık bir öpücük veriyorum ve vücudu rahatlıyor.

Endişeli miydi?

"Güzel," diyor, beni boynuna doğru çekiyor, aleti içimde seğiriyor ama ikimiz de bu konuda bir şey yapmıyoruz, sadece hafifçe rahatlıyoruz

bunun zevkini. "Şimdi dinlen, seni

tuttum." Bu sefer anladığına

tamamen inanıyorum.

OceanofPDF.com

SEVENTY FOUR

RHEA

"Merhaba, Rhea?" Duraksıyorum, baltamı havaya kaldırıp döndüğümde Kurak Topraklar'dan gelen dişi Deedrie'yi görüyorum.

Baltayı yere bıraktım ve kirli ellerimi pantolonuma sildim. "Hey, her şey yolunda mı?"

Sertçe yutkunuyor ve başını sallıyor. "Ben sadece." Başını sallıyor. "Size teşekkür etmek istedik?"

"Biz mi?" Önce ona, sonra da arkasındaki ağaç sırasına bakarak soruyorum. İlk başta kimseyi göremiyorum ama sonra bir kadın ve ardından bir çocuk geliyor. Sonra daha fazlası geliyor, Deedrie'ye doğru gelirken tereddütle ama kararlı bir şekilde yürüyorlar.

Hepsi yüzlerinde küçük gülümsemelerle bana doğru gelirken boğazımdaki yumruyu yutarak parmaklarımı karıştırıyorum.

"*Nefes al, küçük kurt,*" diyor Darius zihnimde ve ben de alıyorum.

Arkamda pençe sesleri duyuyorum ve Runa arkamdan geliyor, adım atıyor. Kadın ve çocuklar ona ihtiyatla bakıyorlar ama onu Eridian'da dolaşırken gördükleri için kendilerine zarar vermeyeceğini biliyorlar.

"Merhaba," diyorum herkese, bir elimi kaldırıp Runa'nın yan tarafını okşuyorum, o da selamlamak için boynuma sokuluyor. Her zamanki gibi Drax'la birlikte ormanda olduğuna şüphe yok.

"Bizim için yaptığınız her şey için size teşekkür etmek istedik."

"Oh, gerek yok." Elim havada salladım.

"Her şeye ihtiyaç var," diyor Mivera, kalabalığın arasından bana doğru gelirken. "Her şeyin kaybolduğunu düşündüğümüz anda hepimizi kurtardın."

Başımı salladım. "Sadece doğru zamanda oradaydım."

Darius, "*Kendini küçümseme,*" diye mırıldanıyor ve gözlerim ağaçlara gidiyor, onun yanında Drax'la birlikte ağaçlardan birine yaslandığını görüyorum.

"*Bunu biliyor muydun?*"

"*Bir sana teşekkür etmek için mırıldandıklarını duyuyorum.*" "*Buna gerek yok,*" diyorum ona, diğerlerine bakarak.

"*Bu insanlar için yaptığınız şey, elde edebileceklerini düşündüklerinden çok daha fazlası. Onları kurtardınız.*"

Sonra sürüm kalabalığın arasından geliyor ve ben boğazımı temizliyorum.

"Ben... Ben sadece hepinizin iyi olmasına sevindim."

Seb bana usulca gülümseyerek, "sen yaptın Alfa," diyor.

"Bunu tek başıma yapmadım," diyorum onlara.

Deedrie bana, "Ama sen olmasaydın, güvende hissedemezdik," diyor ve sonra dizlerinin üzerine çöküp boynunu açıyor.

Onu çok içinde izliyorum, ama sonra Mivera dizlerinin üzerine çöküyor, sonra Seb, sonra... hepsi dizlerinin üzerine çöküyor. Anna bile.

"Ben- Ne?" Derin nefesler almaya çalışarak kelimelerimin üzerinde tökezliyorum. "Teşekkürler, Zahariss'in Varisi, bizi koruduğun ve geri getirdiğin için."

umut."

Sözleri beni sersemletiyor, tüm kadınlara, çocuklara ve sürüme bakarken gözlerim kocaman açılıyor.

Josh ve Sarah, Taylor, Hudson ve Colten'i görüyorum. Sonra Katy ve Oscar'ı, Jerrod'u ve sürümün diğer üyelerini, Sybill ve Sam'i görüyorum. Sonra Leo'yu, Damian'ı görüyorum, lanet olsun, Zaide bile burada, Elitler burada.

Gözlerim biraz daha geriye kayıyor ve Kade'i görüyorum. Yakışıklı oğlum, başını bana doğru sallarken gözlerinde gurur parlıyor ve sonra o da dizlerinin üzerine çöküp başını eğiyor. "*Teşekkür ederim anne.*"

Oh Tanrım.

İlk gözyaşı düşüyor ve gözlerim Darius'a gidiyor.

Hâlâ ağaca yaslanmış, yüzünde yumuşak, gururlu bir gülümseme var. beni dikkatle izliyor. "*Sen benim her şeyimsin, Vihnarn'ım. Benim için, onlar için. Sen kaybedilen umutsun.*"

"Darius."

"*Onların sadakatini kabul et, küçük*

kurt." "*Ya seninki?*"

"*Bu ve bundan sonraki hayatınızda size her zaman sadık kalacağım.*"

Gülümsüyorum ve sonra hıçkırarak ağlıyorum, Deedrie'ye giderken duygularım beni ele geçiriyor, dizlerim yerde ona katılıyor.

"Biz umuduz," diyorum ona, burnumu çekerken ve ellerini kendi ellerimle tutarken hepsine söylüyorum. "Cesaretiniz olmadan umut da olamaz, görmüyor musunuz?"

Diğerleri gibi o da bana merakla bakıyor.

"Benden aşağı olduğunuzu düşünmeyin. Bir Varis olabilirim, bir Alfa olabilirim ama ben sadece sevdikleriyle birlikte basit bir hayat isteyen bir dişiyim." Önce sürüme sonra da Darius'a bakarak usulca gülümsüyorum. "Eminim hepiniz de bunu istiyorsunuzdur." Başlarını sallıyorlar ve ben de ayağa kalkıp elimi uzatıyorum. "Sahip olduğumuz zamanı bulabildiğimiz huzur içinde geçirelim."

Deedrie gülerek başını sallıyor ve "Kaçmak istiyorum" diyor. Ve sonra o bir kurda dönüştü. Sonra bir başkası değişiyor, bir başkası ve bir başkası, ta ki birdenbire önümde düzinelerce kurt olana kadar.

Runa arkamda duruyor, göğsü kabarmış bir şekilde uzun bir uluma sesi çıkarıyor, başını kaldırıyor ve diğerleri de ona katılıyor, bir umut ve barış şarkısı söyleyerek havalanıyorlar, beni ve Runa'yı geçip ağaçlara doğru koşuyorlar.

Sürüm onlar geçerken parmaklarımı ısıyor, peşlerinden giderken bacaklarıma sürtünüyor, Elitler de çok geride değil. Kade en sonda, mavi Sam'i sırtına alıp gitmeden önce bana sokulurken gözlerini benden ayırmıyor, Sam henüz kendi kurdunun gelmesi için çok küçük.

Dönüp Runa'yla birlikte gidişlerini izliyorum, sonra Runa benden uzaklaşıyor ama ben bakmaktan vazgeçmiyorum, bir süre serbestçe koştuklarını uzaktan duyuyorum.

Yanlışları düzeltirsem gelecek böyle mi olacak? Bu bizim hiç bitmeyen barışımız olabilir mi?

bir mırılama sesi geliyor ve omzumun üzerinden bakınca Runa'nın sırt üstü yattığını, Darius karnını ovarken bacaklarını havaya kaldırdığını görüyorum.

Lanet olası hain.

Drax bakıcısına ters ters bakarak kenarda oturuyor ve ben de yanına gidip vücudunun kütesine yaslanarak önümde cereyan eden sevimliliğe bakıyorum.

Onları görebileceğimizi biliyorlar ve umurlarında bile değil.

Runa Darius'un yüzünü yalıyor ve Drax dişlerini sıkıyor, ondan gelen uyarıcı bir hırıltı Darius'un sırtına neden oluyor.

"Bu kadar sahiplenici olmayı bırak Drax." Ona kaşlarımı kaldırıyorum.

Drax'ın etrafından dolaşp Darius'un arkasına geliyorum ve hiç tereddüt etmeden kendimi onun sırtına atıp üzerine tırmanıyorum. "Hey!" Öne doğru düşüyoruz

Runa ve Drax yanımıza geliyor, Runa ayakta durmaya çabalarken o da Runa'ya ulaşmaya çalışarak üzerimizde duruyor. Darius bizi yuvarlarken gülüyorum ama çok geçmeden onu üzerimden itiyorum çünkü koca hödük çok ağır.

"Tanrım," diye hırıldıyorum, karnımın üzerinde yuvarlanıp derin nefes alıyorum. "Gidici olduğumu sanmıştım."

"Bu kadar dramatik olmayı bırak," diye gülüyor Darius ve kurtlarımız oynasırken beni çekip dudaklarıma bir öpücük konduruyor.

"Ölebilirdim," diyorum nefes nefese, burnunu benimkiyle dürttüğünde.

"Benim yanımda olmaz." Gülümsüyorum ve sonra kalçalarımı kavırıyor ve Beni Runa'ya yerleştiriyorsun.

Drax'ın üzerine atlıyor ve havalanıyorlar, diğerlerinin ulumalarını duyabileceğimiz ağaçların doğru koşuyorlar.

Onları kovalarken gülümseme yüzümden gitmiyor ve Darius bana gülerken, onu hiç görmediğim kadar gülümserken başımı arkaya eğip kendi ulumamı serbest bırakıyorum.

Önümüzdeki günlerde uğruna savaşaacağımız şey bu ve daha başlamadan benden çalınırsa lanetleneceğim.

"Daha hızlı, küçük kurt, daha fazla koşamayana kadar koşalım." Ve koşuyoruz.

O gece, topraklar sessizleştğinde, Darius beni lesia çiçekleriyle dolu yeni bir açıklığa götürdü ve beni tekrar tekrar tatmin ederken yıldızlardan daha fazlasını görmemi sağladı.

Geçen seferki gibi. Çünkü öyle olabilir.

SEVENTY FIVE

RHEA

"Bunu atlatacağız çocuğum," diyor Belldame, biz toplantının etrafında durup kendimizi Wolvorn Kalesi'ne doğru yola çıkmaya hazırlarken.

Eridian'da Kade ile kalmaktansa bizimle savaşmayı seçen topraklardan gelen insanların sayısına bakarken içimde bir endişe dönüyor.

"Umarım bu plan işe yarar."

Belldame, "Yüce'lerin bu kadar erken bir saldırıdan şüphelendiklerini sanmıyorum, özellikle de Cadı Dinlenme Yeri'nde yaptıkları katliamdan sonra," diyor.

Keder gözlerini bulutlandırırken ona bakıyorum. Çok fazla insan kaybetti ve evini kaybetti. Bunun nasıl bir his olduğunu bilirim.

"Yeniden inşa etmene yardım edeceğiz," diyorum ona, yıpranmış elini tutup sıkarak.

Başını sallıyor. "Hepsini öldürdükten sonra." "Her birini." Aynı fikirdeyim.

"Biz cadılar uzun zamandır bu anı bekliyorduk. Şimdi, her zamankinden daha fazla." Benimle birlikte kale duvarlarının önüne saldırmaya gelecek cadılara bakıyorum.

Onların da acı çektiğini söyleyebilirim ama gözlerinden intikam akıyor, göze göz.

Kana kan.

Bunun üzerine ona döndüm ve gözlerindeki sert bakışa gülümsedim. "Her zaman çok kana susamışsın."

Gözlerimin içine baktı. "Damarlarındaki kanı, karınlarında bir ateş varmış gibi hissedene kadar kaynatacağım ve içten dışa doğru yanacaklar."

"Acıttığından emin ol."

Belldame avucunu yanağıma koyuyor ve ben de dokunuşa doğru eğiliyorum. "Annen seninle çok gurur duyardı." Derin bir nefes alıyorum.

"Umarım öyledir."

Josh'un bıçakları kalçasındaki tutucuya yerleştirmesine yardım eden Sarah'ya bakıyorum, ona yumuşak sözler mırıldanırken gözleri parlıyor. Colten ve Hudson yan taraftalar, Hudson genç erkekle konuşurken başını eğmiş, ellerini iki yanına açmış. Her zaman korumacı.

Gözlerim sonra Seb'e kayıyor, Zaide'yle birlikte duruyor, ikisi de ellerindeki bıçağı çeviriyor ve Seb'in yüzündeki gülümsemeye sırtıyorum. Muhtemelen daha iyi bıçak becerilerine sahip olduğu konusunda onunla alay ediyor, oysa gerçekte muhtemelen aynılar. Taylor daha Jerrod ve Damian'la konuşuyor, hepsi de kollarını kavuşturmuş, acaba yine dizilişlerin üzerinden mi geçiyorlar diye merak ediyorum.

Kade bir bankta oturuyor, gözlerinin kenarları morarmış ve son zamanlarda Darius ile tartıştığını biliyorum. Bana acı veriyor ama kafa karışıklığıyla gelen patlamaları daha az yaşıyor, bu yüzden kendime bunun yardımcı olduğunu söylemeye çalışıyorum.

Darius öyle olduğunu söylüyor.

Sam onun yanına tünemiş, gözlerini indirmiş ama adam ona bakıyor, gözleri endişeyle parlıyor. Konuşmuyor, sadece ortadaki ateşe bakıyor ve onu böyle görmekten hoşlanmadığını söyleyebilirim. Çok üzgün, çok içine kapanık.

Kurak Topraklar'da gördüğü dehşetten dolayı onu suçlayamam ama bu konuda kimseyle konuşmadı.

Kade'e söylediğinden bile emin değilim.

Kade, Sarah ve sürümüzün geri kalanıyla birlikte burada kalacak, ayrıca savaşın dışında kalmayı tercih edenlerle birlikte. Onları suçladığımdan değil. Yaptığımız şey riskli ama Belldame'in de dediği gibi, bu kadar erken bir saldırıdan şüphelenmeyeceklerdir.

Edward bile aynı fikirde.

Kade elini Sam'in başının üzerinde ve Sam bu temas karşısında gözünü bile kırpmayınca Kade'in omuzları çöküyor.

"O iyi olacak," diyorum ona ve kafası bana doğru dönüyor.

"Herkesin kaleye saldırdığını öğrendiğinden beri benimle konuşmadı."

Başımı salladım. *"Biliyorum, ama zamanla olacak, Carzan, olacak."*

Başını sallıyor, onu rahatlatmak için yanına yaklaşıyor.

"Çocuğun sabretmeyi öğrenmesi gerekiyor."

Darius'a cevap verirken bir kahkaha attım. *"Senin gibi mi?"*

Bunun üzerine duraklar. *"Sabırlı"*

olabilirim." *"Sadece bana karşı değil," diye*

espri yapıyorum.

"Kesinlikle seninle değil."

Bunun üzerine gözlerim Darius'a kayıyor. Leo onunla konuşuyor, ellerini hareket ettiriyor, belli ki derin bir sohbete dalmışlar, ama Darius'un gözleri benim üzerimde.

Leo'ya başımı salladım. *"Kaba olma."*

"Kaba değilim."

"Seninle konuşuyor."

Gülüyorum. *"Ve bu daha*

önemli." Kaşlarım çatıldı. *"Ne*

önemli?"

"Sana bakıyorum." Kahretsin, yanaklarım bu söz karşısında ısınmadı.

"Çok sevimli." *"Kapa çeneni."*

Runa içimi tırmalıyor, ileriye doğru yürüyor ve ben iç çekiyorum, elimi kaldırıyorum ve onun cisimlenmesine izin veriyorum.

Kürkünü silkeleyip bana bakıyor ve ben de lanet kaderimi kabullenerek başımı sallıyorum.

Belldame yanımda kıkırdarken ona "Devam et o zaman," diyorum.

Kuyruğunu havaya kaldırmış, vücudunu ona doğru çevirmiş olan Darius'a koşuyor. Yeterince yaklaştığında, başı doğrudan boynuna gidiyor ve onu orada tutmak için elini kaldırıyor, boynunu okşuyor... Neredeyse bir su birikintisine yığılıyorum.

Evet, kurdum düşman için bir hain, yani eski düşman, ama sanırım ben de öyleyim çünkü ikisine de gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Leo bana, Runa'ya bakıyor ve sonra başını sallıyor. Yine de yüzünde bir gülümseme var ve Darius için mutlu olduğunu söyleyebilirim.

En yakınları.

"Ee, kan kaynatmaya hazır mısın?" Anna aniden soruyor ve ben irkiliyorum, onu yeni fark ediyorum. Dramatik bir şekilde iç geçiriyor. "Bir erkeğin sana üstünlük sağlamasına izin verme Rhea, sana saldırabilirdim."

Ona yan gözle bakıyorum. "Buraya bir Elit'e daha yakından bakmak için gelmemişsin gibi davranma."

Bakışlarını başka yöne çevirir. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum.

"Hmm," diyorum, Belldame ile sırtışımı paylaşıırken gözümün ucuyla bir bıçağın aniden hareket etmeyi bıraktığını görüyorum.

"Sadece onun kanını kaynatma torunum, biz böyle eş bulmayız." "Eşiniz olabilir mi?" Bunu daha önce hiç duymadığım için soruyorum.

Belldame önce Anna'ya sonra bana bakıyor. "Hayır, ama yine de derin bir bağ kurabiliriz."

"Bu kadar yeter."

"Öyle mi?" Anna mırıldanıyor, gözleri Seb ve Zaide'ye kayıyor, sonra hızla geri çekiliyor.

"Josie ve Danny içindi." Bunun üzerine başını salladı. "Öyleydi."

"Kanlarını çok kaynatabilir misin?" Merak ediyorum.

Anna dönüyor ve bana gülümsüyor. Ona bakıyorum ve bacaklarımda aniden bir sıcaklık, neredeyse fokurdayan bir his hissettiğimde, ona bakıyorum.

"Tamam," diye mırıldandım. ", bunu bir daha yapma." Belldame kıkırdarken o gülüyor ama kısa süre sonra ayılıyor.

"Bu günü yaşayacağız." Anna elimi tutarak söylüyor. Başımı salladım. "Daha azını kabul etmeyeceğiz."

Nefes alarak Kade'in gözlerini yakalıyorum ve başımı iki yana sallıyorum. Sam'e tereddütlü bir bakış atarak ayağa kalkıyor ve ben ağaçlara doğru ilerlerken beni takip ediyor.

Darius'un gözlerini üzerimde hissedebiliyorum ama bir dakikaya ihtiyacım bildiği için bir şey söylemiyor.

Ormanda sessizlik içinde yürüyoruz. Kar yağışı şimdilik durdu ama yer hala bu sabahtan kalma bir örtüyle kaplı.

Her adımda ayaklarımın altında çıtırdıyor, soğuk sarıyor, hepsi hala çiçek açmış leylak ağaçlarına ulaşana kadar devam ediyorum.

Onları hayranlıkla izlerken durup Kade'in yetişmesini bekliyorum.

Yanımda durması uzun sürmüyor, ikimiz de ağaçlara bakıyor ve önümüzdeki görünmez bariyerin ince okşayışını hissediyoruz.

"Sarah'yı almak için buraya ilk bu yana gerçekten uzun zaman geçti," diyor ve ben başımı sallıyorum.

"O gün her şey değişti." Bu, son olabilecek bir şeyin başlangıcıydı.

"Bunun daha iyi bir şey olup olmadığını hâlâ merak ediyorum."

Dalların hareket edişini, turuncu ve pembenin arka planın beyazını renklendirilişini, karın onlara yapışmasını izliyorum.

"Daha iyisi için olmalı," diyorum ona. "Bugün ya da bir sonraki ay döngüsünde ne bilmiyoruz." Ona dönüyorum ve o da aynısını yapıyor. "Artık öylece yatıp yuvarlanamayız." Bir elimi kaldırıp yanağını okşuyorum ve oradaki küçük tüyleri hissederek gülümsüyorum. "Daha iyisini yapmak, daha iyi olmak zorundayız. Aksi takdirde hiçbir şey değışmeyecek."

"Sadece biz varız," diyor yere bakarak.

Onu kendime çekiyorum, elim başının arkasına gidiyor. "Her şey birle başlar, Carzan. Sadece bir taneyle başlar."

"Ona şey olmasına izin vermeyeceğim," diyor Darius ağaçların arasından çıkarken. Bir kez olsun orada olduğunu biliyordum, aramızda bir bağ vardı.

Ona minnettar bir bakış attım ve Kade de ona baktı.

Bir süre sonra ona doğru yürüyor ve ben nasıl gideceğini merak ederek geriliyorum.

Tartıştıklarında yollarından çekiliyorum ve yakın olduğumda etkileşimler medeni bir şekilde gerçekleşiyor. Yine de aklımın bir köşesinde endişe yaratıyor.

Bir an birbirlerine bakıyorlar, hava geriliyor ve ben pelerinimi üzerime çekiyorum, sinirlerim tepeme çıkıyor.

Kade sonunda bu sessizliğı bozan kişi olur.

"Geri dönmek zorunda. Eve dönmeli." Darius başını sallar, ona bakar. "Bana söz ver."

Runa, Drax'la birlikte arka planda dolanırken görülürken Darius kaşlarını kaldırarak ona bakar.

"Yaparsam inanacak mısınız?" Darius ona sorar.

"İnanacağım."

"O zaman yemin ederim," diyor tereddüt etmeden. "Eve geri dönecek." Kade ayaklarını sürüyerek başını sallar ama Darius yine onu bekler.

"Anneme iyi bak," diyor, nefes alıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve bana böyle seslenmesini takdir ediyorum.

Gözlerimi kırpıştırıp açtığımda Darius beni izliyor, yüzümdeki duygu oyunlarını görüyor ve çenesi titriyor.

Yine de Kade'e dönüp bakıyor ve "O benim, yani" diyor. Elleri esniyor. "Sen de benimsin. Bu yüzden onu koruyacağım, tıpkı seni koruyacağım gibi. sen." Kade de ben de bu karşısında donup kaldık, ne diyeceğimizi şaşırdık.

"Ancak, gerekirse kıcına tekmeyi basarım."

Bir kahkaha atıyorum ve Kade de başını sallayarak beni takip ediyor. "Biliyorum. Ben... Ben senin yapacağını umuyorum. Eğer ihtiyacım olursa."

O sırada Runa ormandan çıkıyor, Drax kuyruğunda, Kade'nin yanına gidiyor, yüzünü yalıyor ve neredeyse mırıldanıyor. Drax bana geliyor, boynumu içine çekiyor ve kollarımla onu sararak kendime yakın tutuyorum.

"Arbiel canna," diyorum.

"Arbiel canna," diye yankılanıyor Kade Runa'ya sokularak.

Son derece rahatsız görünen Darius'a bakıyoruz, ama yine de "arbiel canna" diyor.

Darius yanıma uzanırken "Gözler tetikte, kulaklar tetikte," diyor. "Bana ihtiyacın olursa bağlantıdan beni ara. Ne olursa olsun orada olacağım, Rhea. Her zaman-"

Darius'un sözünü keserek dirseğimin üzerinde doğruldum ve dudaklarımı onunkilere yapıştırdım. "Biliyorum," diye fısıldıyorum dudaklarına, sonra tekrar yere uzanıyorum.

Bunu bana birçok kez, birçok farklı şekilde söyledi ve endişelendiğini biliyorum.

Hepimiz öyleyiz.

Ay'a bakarken lesia çiçekleriyle çevrili yanında daha derine sokuluyorum. Wolvorn'a gitmeden önceki gece ona yakın olmak istedim ve Darius her zaman bildiği için beni buraya getirdi, burası tüm diyarlardaki en sevdiğim yerlerden biri haline geldi.

"Döndüğümüzde burada oynayabilir miyiz?" Ona soruyorum ve o da kolunu yastık olarak başımın altına koyuyor.

"Tabii ki burada oynayabilirsin, küçük kurt." Bunun üzerine gülümsüyorum ve ona doğru iç çekiyorum, çünkü hava buz gibi.

Runa çiçeklerin arasında koşuyor ve ikimiz de Drax'ın onu kovalayıp şakacı bir şekilde kuyruğunu ısırmasını izliyoruz. Kıkırdıyorum.

"Yakında onun kığını tekmeleyecek."

"Tam sevdiği gibi." Sırıttığını anlamak için bakmama gerek yok.

"Leif ve babası hâlâ benim mağaramda mı?" Kurtlarımızın oyununu izlemek bana onları düşündürdüğü için soruyorum.

Başımı göğsüne yasladığımda Darius başımın tepesine sokuluyor.
"Evet. Tamamen iyileşti ama sanırım oğlunun orada güvende olacağını biliyor."
O sürüyü düşünmek kalbime bir acı saplıyor. "Bu hiç adil değil."
"Biliyorum," diyor ve beni sürükleyerek üstüne çıkmamı sağlıyor. Drax ve Runa

Bir süre sonra gelip bize sarılıyorlar.

Runa benimkinden önce Darius'un yanağını yalıyor ve sonra başını onun koluna, benim karşıma yaslıyor. Drax onun arkasına geliyor, uzanıyor ve başını onun omzuna yaslıyor. Darius büyüsunü çağırıyor ve ikisinin etrafında dolaştırıyor ve ben hepsinin verdiği hisle iç çekiyorum.

Esniyorum. "Uyumak istemiyorum. Hiçbir şeyi kaçırmak istemiyorum."

Darius usulca mırıldanıyor ve bir elini saçlarımda gezdiriyor. "Çok yakında buraya döneceksin."

"Yemin eder misin?" Ona soruyorum, daha fazla güvenceye ihtiyacım var. Geleceğim avuçlarımdan içindeymiş ve bir kez daha bir şekilde elimden alınacakmış gibi hissediyorum.

"Yemin ederim. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim, Vihnarn. O yüzden rahat ol," diyor Darius ve ses tonundaki ciddiyet beni biraz sakinleştiriyor.

Belki de, sadece belki de savaşıma şansımız olduğuna ve buraya geri dönüp ay ışığı altında lesia çiçeklerinde oynayacağımıza inanmamı sağlıyor.

Tıpkı her zaman olmamız gerektiği gibi.

Başımı Darius'tan kaldırıp en sevdiğim gözlerine bakıyorum, o da bana hüzünle gülümseyip elini çenemde gezdiriyor.

Bunun son kez böyle duygusuyla boğazım tıkanıyor.

Darius başını sallıyor. "*Böyle düşünme,*" diyor zihnimde.

"*Her zaman nasıl biliyorsun?*"

"*Ben senin Vihnarn'ınım,*" diye cevap veriyor, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. Biz birbirimizin yarısıyız.

"Hâlâ gözümün önünderken seni nasıl özleyebilirim?" Yüksek sesle söylüyorum, gözlerim burnundaki küçük yara izine kadar her şeyi alıyor.

Derin nefes alıyor, göğsü genişliyor. "Belki de buna sahip olabileceksen düşman olarak geçirdiğimiz onca zamanı özlüyoruzdur."

"Belki." Ellerim boynunun yan tarafına geliyor, izlerken parmağımı ona Vihnarn'ım diyen işaretin üzerinde gezdiriyorum.

Bu bir yarım ay, ancak altta, içinden geçen üç çizgi var ve üstte, ayın kıvrımının hemen üzerinde, birbirinin üzerinde duran iki nokta var. Ben

Ön kolumdaki aynı iz, görüntüsünün aynısı.

Parmak uçlarımın altında onun büyüsunu hissediyorum ve benimkini ona batırıyorum, bu da Darius'un mırıltılı bir ses çıkarmasına neden oluyor.

"Her zaman," diyorum, gözlerim tekrar ona dönüyor.

"Her zaman."

Pantolonunu indiriyorum, sertleşmiş siki beni bekliyor ve o da hemen benimkini çıkarıyor, saçlarımdan tutup beni ağır öpücüğünün içine çekiyor. Bir elimi aramıza koyuyorum, ıslaklığımla kaplamak için horozunu bana sürüyorum ve sonra kendimi indiriyorum, homurdanırken ağzına inliyorum, ben yükselirken kalçaları beni kovalamak için kalkıyor.

"Sadece seni hissetmek istiyorum," diyorum, bir ritim bulduğumuzda öpüşmeyi hiç kesmeden.

Öpüşmemiz sert ve arzu dolu olabilir ama hareketlerimiz yavaş, birbirimizi bu şekilde hissetmeye değer veriyoruz.

"Vihnam," diye inliyor Darius ağzımın içinde ve ben ona karşı sallanıyorum. "Siktir, çok iyi hissediyorsun."

yeri izlerken ellerimi göğsüne koyarak inliyorum. Aşağıya bakıyorum, sikiinin benimle birlikte parladığını görüyorum ve titreyen bir nefes bırakıyorum.

"İşte bu, beni daha derine al, iyi kız." Klitorisimi ona sürüyorum, vücudum titriyor ve içimde şiştiğini hissettiğimde dişlerini gıcırdatıyor.

Onun büyüsu bana geliyor, serinlik klitorisimin üzerinde yuvarlanıyor ve başımı geriye atıyorum.

Çok yakın...çok yakın.

"Bana bak." Ellerim belimi kavırken başım öne düşüyor, biri vücudumda dolaşp meme ucumu çimdikliyor. "Bana bakacaksın Sen gelirken."

Ve yapıyorum da. doldururken gözlerimi sadece benim için olan kişiden bir kez bile ayırmıyorum, inliyor, tutuşu sıklaşıyor ve ben ona bu zevki hissettirirken gözlerindeki tatmin bakışıyla inliyorum.

Beni gösterişli yapıyor, daha uzun hissettiriyor.

Ve beni üstüne çektiğinde, nefesimizi tuttuğumuzda, bir kez bile bağlarımızı koparmadık... bunun sonumuz olabileceğini bilerek.

SEVENTY SIX

RHEA

Kale, buz gibi rüzgârda dalgalanan bayraklar üzerinde yükselen Yükseklerin amblemleri ile dimdik ve gururlu duran, önsezili bir gölge gibi görünüyor.

Ölüm havada asılı kalmış gibi hissediyorum ve yeterince derin nefes alırsam, kan dökülmesiyle birlikte gelen metalik kokuyu alabileceğimden eminim.

Çantam, toplanan büyük kalabalığın arkasında bekliyor ve ileride yeni inşa edilmiş olması gereken platforma .

Herkesi dışarıda tutan kale kapılarının hemen sağında duruyor... ve diğerleri içeride.

Kalabalığın neden toplandığını, melankolinin neden havada zehir gibi süzüldüğünü anlamamız uzun sürmedi.

Bu da başka bir idam.

Parmak uçlarındaki üç kadın, yeni inşa edilmiş ahşap platformda kaderlerini beklerken kolları arkadan bağlı bir şekilde altlarındaki taburelerde tehlikeli bir şekilde dengede duruyor.

Surlardaki mazgalları kullanabilecek gibi değiller, zaten mide bulandırıcı sayıda cesetle dolmuş durumdalar.

Kadının suçları mı?

Aç oğlu için yiyecek çalmak.

Yeterli gıda vergisi ödememek.

Haydutlardan uzakta güvende olmak için kale kapılarından geçmeye çalışıyorum.

Bu...*suçların* daha fazla duyurulduğunu duydukça, kapının solunda sıralarını bekleyen, yorgun ve aç görünen diğer kadınlara bakıyorum ve burada bir model görüyorum.

Hepsi kadın...

Kukuletalarımızı daha sıkı çekerek bizi örttüklerinden emin oluyoruz ve kendimizi insanların arasına gizlerken maskelerimiz sıkıca yerinde duruyor.

Kanlı cadılar ve bazı Elitler, sürüm ve savaşa yardım etmek isteyen bazı köylülerle birlikte içeride saklanıp bu dikkat dağıtıcı fırsatı bekliyorlar.

Eğer dikkatli olmazsak son nefes alışımız olabilir.

Yüce kişiler kale duvarlarının ötesinde ikamet ederler, yani onlardan geriye kalanlar, Charles ve Aldus. Edward, Berthold'un neden diğerlerinden daha zayıf görüldüğünü sorduğumda onların Yüce'ler arasında en güçlüleri olduğunu söyledi. Charles'ın gücü layık olduğunu düşündüğü kişilere verdiğini söyledi, Edward'ın bilmediği bu her ne demekse.

Kalabalıktan çılgınlık yükselmeye başlar ve bu çılgınlık kısa sürede hıçkırıklara ve bağırırlara dönüşür; insanlar çaresizce kendi türlerinden daha fazlasını öldürmelerini izler.

İleride bir yerde bir çocuk annesi için çılgılık atıyor ve yemin ederim kalbim ikiye ayrılıyor.

Buna izin veremeyiz.

Bunu yapmalarına izin veremeyiz.

Gözlerim yanımda duran Anna'ya kayıyor ve da gözlerimde gördüğü şey karşısında başını sallıyor.

Dikkatlerini dağıtmak mı istediler? Onlara bir tane verelim.

"Hazırlan," diyorum bağlantıdaki Josh'a.

"Dikkatli ol."

"Ve sen."

Nefes alıyorum ve kapüşonumu çıkarıp saçlarımın görünmesine izin veriyorum. Ardından maskeyi aşağı çekiyorum ve büyüm karnımda ısınırken işaretlerimin görünmesine izin veriyorum.

Sonra kalabalığın içinden geçtim.

Başta kimse beni fark etmedi, muhafızlara bağarmakla, onlara saldırmaya çalışmakla çok meşguldüler, sadece yere itildiler ve üzerlerine dikildiler. Tekrar tekrar.

Ama sonra, yaparlar.

Korku ve şaşkınlıktan nefes sesleri geliyor, sonra ben ön kapılara doğru yürümeye devam ederken insanlar aniden benim için ayrılmaya başlıyor. Kırbaçlandığım yere.

Josie ve Danny'yi öldürdükleri yer. Kade'i çaldıkları ve ona zarar verdikleri yer.

Sürüm ve diğerleri beni takip , insanlar izlerken doğru zamanın geldiğini hissediyorlar. Gerçi bundan sonra ne olacağı hakkında hiçbir fikirleri yok.

Bir gardiyan kadınların suçlarını okumaya devam ediyor, göğsünü kabartarak ve dik durarak yaptıklarını haklı çıkarmaya çalışıyor.

Bu bağlı kadınları ölüme mahkum ederken orada durmak ona kendini güçlü hissettiriyor mu?

Küçük aleti, kurt pisliğinden fazlası olduğu görüntüsünün üzerinde dikkat çekiyor mu?

Şimdi ön tarafa yakınım, dışarıdaki bazı muhafızların neler olup bittiğini ve neden bir tür rahatsızlık olduğunu merak etmelerine neden olacak kadar yakınım.

Üzerinde kadının suçların detaylandırıldığı parşömeni tutan muhafız sonunda beni fark ediyor. Gözlerinin genişlediğini, kâğıdın elinde nasıl titrediğini ve sesinin nasıl kesildiğini görebiliyorum.

Bağlantıdan Darius'a *"Dikkat dağıtma başlıyor,"* diyorum.

"Dikkatli ol, Vihnarn. Çabuk vur onları, yakında sana katılacağız."

"Bırakın düşünler!" diye bağırıyor muhafız ve başka muhafız da üzerinde durdukları platformun kolunu çekiyor. Kalabalığın içinden, benim içimden bir iki nefes geçer gibi oluyor. Ve sonra, kadınlar asılıyor.

Bir bıçak çıkardım ve aldım. İlk kadının ipini kesiyor, boğulma ve homurdanma sesleri kulaklarımı tırmalıyor ama kadın ağır bir *gümbürtüyle* yere düşüyor.

Seb'in izniyle iki bıçak daha havada uçuşur ve diğerleri de düşer.

İnsanlar çılgına dönmüş, düşen kadınlara doğru ilerlerken Diğerleri ise kaderleriyle yüzleşmek için bekleyen diğerlerinin oluşturduğu uzun kuyruğa ulaşmaya çalışıyor ve muhafızlarla savaşıyor.

"Onları kontrol edin!" Muhafız kükrüyor, diğerlerine bir şeyler yapmalarını işaret ediyor ama biz zorluklara meydan okuyoruz ve insanlar öfke, korku, keder ve tehditle geri püskürtüyor.

Sürüm yardım ediyor, kalabalığı daha fazla dağılmaya zorluyor, arada bir oraya buraya bıçak atıyor ve sanırım Anna ve diğerleri uzaktan gelen çığlıkları duyabildiğim için birkaç muhafızı kaynatmaya başladılar.

Platformun kenarına ulaştığımda muhafızlar destek için alarm veriyorlar ve ben gülümserken kılıçlarını hazırlıyorlar. Bu da onları daha da kızdırıyor.

"Ben Zahariss'in Varisiyim," diyorum yüksek sesle. Sinirlerim tepeme çıksa da olmam gereken kişi olmalıyım.

İnsanlar için bir denge.

Bir yardım eli.

Umut.

Bir elimi kaldırıyorum ve Runa'yı dışarı çıkarıyorum, hırıltıları tehditkâr. Kalabalığın nefesi kesiliyor, benden uzaklaşmak için acele ediyorlar.

"Kadınları bırakın, siz de yaşayın."

Daha fazlası yardımlarına gelirken muhafızlar bana bakıyor ve sonra gülüyorlar. Bu sessiz bir kahkaha değil, yüksek sesli ve sert bir kahkaha.

Tüylerim diken diken oldu.

Derin bir nefes alıyorum. "Son şansın."

Daha çok gülüyorlar ve suçları anons muhafız platformun kenarında durup bana bakıyor, diğer muhafızlar da siperin duvarlarına gelip aşağıya bakıyor.

"Şimdi, biraz yüklü para almak üzereyim," diyor konuşmacı. "Lord Higher, ona çılgın bir varis getirdiğimde benden çok memnun olacak. Merak etmeyin, Vrohkaria halkını koruyacağız."

Büyüm boynunu sarıyor, sıkıyor. Onu boğuyor. Tıpkı bu kadınlara yaptığı gibi.

Boynunu kavıyor, ağzı bir balık gibi açılıp kapanıyor ama ben sadece elimi kıvrarak nefes borusunu eziyorum.

Yüzü morardığında kaşlarımı çatıyor ve kenara çekilerek platformdan düşmesine ve yüzüstü yere çakılmasına izin veriyorum.

Elimi uzatıyorum. *"Bu küçük numara için teşekkürler, Vihnarn."*

"Hangisi?" diye gürleyerek cevap veriyor.

"Boğulma."

Bağlantıda mırıldanıyor. *"Bir dahaki sefere seni becerdiğimde bu özel yeteneğimi kullanacağım."* Öfkelendim. *"Şimdi iyi bir kız ol ve hepsini öldür. Yakında orada olacağım."*

Bunu planlıyorum.

Herkes donmuş gibi ölü muhafıza bakarken kulakları sağır bir sessizlik olur.

"Geber o zaman," diyorum onlara. "Runa." Ağzı bir hırıltıyla geri çekiliyor.

"Hadi avlanalım ve onlara bir Varis'in ne kadar çılgın olabileceğini gösterelim."

Runa platformun yanındaki muhafıza yöneliyor, ben de kolu çekene.

Kalabalık çığlık atıyor, muhafızlar bize ulaşmak için aralarından geçmeye çalışırken dağılıyor.

Siperlerdeki muhafızlar okçular için bağılıyor ama arkamdaki büyüün hissediyorum, kanlı cadıların oklarını serbest bırakmak üzere olduklarını biliyorum.

güç.

Kaldıraç çekicisi kılıcını çekti, çarpışırken yüzü öfkeyle çarpıldı, kendi kılıcım onunkiyle buluşmak için geliyor.

Kalabalık çığlıklar atarak dağılıyor, muhafızlar alarmla bağırırken artık bir savaşa dönüşen olaydan uzaklaşmaya çalışıyorlar. Arkamdan büyü gönderiyorum ve önümdeki erkeği iterek dönüyorum ve daha fazlasının içeri girdiğini görüyorum.

"Anna!" Bağırıyorum, dönüyorum ve konuşmacının karnını yarıyorum.

". " Kadınların yakalandığı yere doğru iki elini kaldırdığını ve oradaki muhafızların aniden gerildiğini, vücutlarının kaskatı kesildiğini görüyorum.

Runa bana doğru yaklaşan bir muhafızın üzerine atlıyor ve ben de teşekkür etmek için bir elimi onun yanında gezdirerek platforma doğru gelen iki muhafızı daha yere sermek için bir güç darbesi gönderiyorum.

Josh ve Taylor'ı gördüğümde onlara "Gidin, şimdi," diyorum ve onlar da asılmış olanlara doğru koşarak bağlı ellerini kesiyorlar.

Ardından çığlıklar duyuluyor ve Anna ile Belldame'in esir alınmış kadınların önünde durduğu yere bakıyorum; muhafızlar ağızlarından kan akarken çığlık atıyor, kanlı gözyaşları dökerken gözleri şişiyor.

Yere atlıyorum ve iki kurt yanımdan geçip az önce içeri giren muhafızlara yöneliyor ve dişleri hazır bir şekilde onlara saldırıyorlar. Hudson'ın kurdu Colten'inkinden daha büyük ve savaşıyor olmasına rağmen Colten için koruyucu bir duruş, güvende olduğundan emin olmak.

Kendi kılıcımı kapıp kapıya doğru ilerliyorum. Masumları yolumuzdan çekebilirsek, cadılar onu patlatabilir.

Başka bir muhafız kılıçlarını çekmiş bana doğru geliyor ve ilk saldırısını engelliyorum, geri iterek savunmaya geçmesini sağlıyorum ve yerdeki bir cesede takılıp düşerken, bir sonrakine geçmeden önce düşmesini beklemeden boynunun yan tarafından bıçaklıyorum.

"Rhea!" Taylor bağırıyor ve kafam ona kayıyor, bir muhafızı geri itip sihrimi bacaklarına dolayarak onu bir kez daha yere düşürüyorum.

Ağızından kan akıyor ve başımı kaldırıp baktığımda yüzleri pelerinlerle gizlenmiş ama elleri güçle dönen birkaç kanlı cadı görüyorum.

Taylor siperleri işaret ediyor ve ben de bakışlarını takip ediyorum.

Hay sikeyim.

"Koru!" Ellerimi havaya kaldırırken çığlık atıyorum, çılgınca bir bariyeri üzerimden olabildiğince uzağa yayıyorum.

Yüzlerce ok yağıyor, bazıları yanıyor ve bariyere çarptıkça alnımda ter damlaları oluşuyor, bacaklarım bariyerin ağırlığı altında titriyor.

Kurtardığım köylülerden bazılarını bana doğru görüyorum, siper almaya çalışıyorlar ama artık çok geç. Oklar vücutlarını delip geçiyor, hatta Highers'ın muhafızları bile vuruluyor, bu da kendileri için hiçbir bakımları olmadığını kanıtlıyor.

Dişlerimi sıkarak, saldırının ağırlığı altında bükülmeye çalışan bacaklarımı düzeltiyorum, onları tutmak için elimden geldiğince güç gönderirken benden bir çığlık geliyor.

Başka bir muhafız benim için geliyor ve *lanet olsun*, eğer kendimi savunursam bariyer düşecek.

"Seni lanet olası orospu!" diye bağıyor bana, kılıcını bana saplamak için geri çekti, ama beni korumak için hızla ayağa kalkarken Josh onu bıçaklayarak kenara çekti.

"Teşekkürler," diye nefes alıyorum.

"Konsantre ol." Başımı sallıyorum, başka bir ok dalgası gelirken bariyeri tutuyorum.

Koruyucu ağımin altında kavga hiç bitmiyor, daha fazla kan döküldükçe herkesin başının hemen üzerinde dans ederek dalgalanıyor.

Dizlerimin bağı çözülürken inliyorum, ama kollarımı düz tutuyorum, hırlarken karda diz . Artık fazla kalmadı, hadi hadi.

Oklar nihayet susuyor ve ben nefes nefese ayağa kalkarken bariyer düşüyor.

"İyi iş," diyor Josh ve ben kuru boğazımla yutkunarak başımı sallıyorum.

"Kapıya giden yolu temizlemem gerekiyor," diyorum ikimiz de mücadeleye girerken. "Yol açıldıktan sonra cadıları arayacağım-"

"Gevşek," diye bağıyor biri ve gözlerim açılıyor, kalbim duruyor.

"Tanrılar," diye nefes alıyorum, bir dizi ok daha gelirken. Kaç tane hazırlamışlar! " alın!" Çatışmanın ortasında çığlık atıyorum. Josh beni korurken duruşumu genişletiyorum, ellerim bir kez daha bariyer oluştururken parlıyor.

Saldırıları durdurmalarını sağlamanın bir yolu olup olmadığını görmek için siperlere doğru , Yüksek Aldus'un yanında cadılarıyla bize baktığını görüyorum.

Kahretsin.

"*Darius?*" Ne kadar kalacağını görmek için bağlantıdan sesleniyorum ama kalbim mideme inerken orada olmadığını fark ediyorum.

Bağlantının kapalı olduğunu.

OceanofPDF.com

SEVENTY SEVEN

DARIUS

Rhea'yla birlikte olma ihtiyacı beni neredeyse bunaltıyor, neredeyse onun güvende olduğundan emin olmak için ön kapılara gitmeme neden oluyordu.

Onunla konuşamıyorum. Bağlantı için ona ulaşamıyorum.

İçinde bulunduğumuz tüneller, buradan geçen büyüyle bir Varis kadar güçlü biri bile olsa, bu bağlantıyı iptal ediyor.

Tüylerimi diken diken ediyor, kemiklerimi titreten ve tüylerimi diken diken eden bir aciliyet hissettiriyor. Drax içimde hırlıyor.

Wolvorn Kalesi'nin hemen altındayız, Rhea ön kapılarda savaşıyor ve onun yanımda olmaması doğru gelmiyor.

Uçurumdan düştüğünden beri onu gözümün önünden ayırmadım ve işte yine ayrıldık.

Başka bir yöne doğru ilerliyoruz, Edward meşale ışığının ince parıltısıyla bize yol gösteriyor.

"Ne kadar ?" Duyularımı yüksek alarmda tutarak fısıldıyorum.

"Bir sonraki tünelin hemen aşağısında, sonra sağa döneceğiz ve gizli bir giriş var," diyor Edward ve Leo ile ben bakışıyoruz.

Drax kurtulmaya çalışarak içimde volta atarken elim kılıcımın üzerinde, her şeye hazır bir şekilde duruyor. Tehlikeyi hissediyor, o buradayken Runa'nın dışarıda savaştığını hissediyor ama o da benim gibi acı çekmek zorunda kalacak.

Eğer bunalırlarsa Rhea oradan çıkacak. Hatta cadıya onu da oradan çıkarmasını söyledim, o da çıkaracağını söyledi.

Ama Rhea'nın yeteneğine güvenmiyorum.

Sevdikleri için her şeyi feda edebilir ve sürüsü de yanındayken...

"Acele edin," diyorum arkamdakileri dinleyerek.

Kardeşlerim benimle , avluya gidip ön kapıların yakınında saldıranların arkasından gizlice yaklaşmaya hazırlanıyor, diğerleri - çeşitli köylerden gelenler, üzerlerinde liman taşları taşıyor, böylece yiyecek deposunu aldığımızda, malzemelerle birlikte Eridian ve Colhelm'e geri dönebilirler.

Çıkmaz bir sokağa giriyoruz ve Edward feneri bana vermek için dönüyor. Ona öylece bakınca iç geçiriyor ve Leo'ya uzatıyor.

"Benden , değil mi?" Elleri duvara gidiyor ve oradaki olukları hissediyor.

"Bilmiyorum."

Bir taş içeri doğru bastırıyor, sonra duvar hareket ediyor, bir kapı gibi açılıyor. Dönüyor ve meşaleyi tekrar işaret ediyor. Meşaleyi eline aldıktan sonra bir dizi merdivenden yukarı çıkıyor.

"Güzel."

"İyi mi?" Ona soruyorum ve o da başını sallıyor.

"Evet. Bu Rhea'yı koruduğun anlamına geliyor."

"Son nefesime kadar," diyorum ona hırlayarak.

Duruyor, bana bakmadan önce bir nefes alıyor. "O zaman ölme." Arka dişlerim gıcırıyor ve başımla kapağı işaret ediyorum. "Acele et, zaman kaybediyoruz."

Beni değerlendiriyor ve sonra dönüp kapağın kilidini açıyor ve yukarı doğru itiyor.

Gıcırıyor ve hepimiz nefesimizi tutup diğer tarafta bir şey olup olmadığını dinliyoruz. Hiçbir şey duyulmayınca Edward tahtayı hızla yukarı itiyor ve hepimiz teker teker hazır ve tetikte içeri giriyoruz.

hafifçe aydınlatmak için etrafa fenerler serpiştirilmiş, tam olarak aydınlatacak kadar değil ama buradaki çok sayıda malzemeyi görmeye yetecek kadar.

Fıçılar, kutular, tahıl ve yulaf çuvalları. Yiyecekler gelişigüzel yere saçılmıştı ve ben sadece bakıyordum, acaba kaç kişi bu yiyecekleri almak için adam öldürürdü?

karınlarında dökülmüş yemek var.

Çürüyen elmaların, havuçların, lahanaların ve patateslerin yanından geçerken sessiz kalarak alana doğru ilerliyoruz.

"piçi," diye mırıldanıyor Leo arkamdan.

"Kötü olduğunu biliyordum ama bu..."

Sözümü kesiyorum.

"İnsanların açlıktan ölmesine şaşmamalı," diye homurdanıyor Damian, yerdeki bir havucu tekmeleyerek. "Kötülük," diye mırıldanıyor kendi kendine odanın derinliklerine doğru ilerlerken.

Getirdiğimiz gruba dönüyorum ve onların iri gözlerini fark ediyorum. "Çuvallarınızdan alabildiğiniz kadarını almaya başlayın. Unutmayın, daha fazla doldurmak için onları yere koyabilirsiniz, ağırlığı ne olursa olsun, diğerleri diğer tarafta size yardım etmek için bekliyor." Başlarını sallarlar. "Sessiz ama hızlı olun."

İşe koyuluyorlar, boşluklar arasında yürüyorlar, çuvallarını açıyorlar ve zaten dolu olan fiçileri limana doğru sürüklerken gevşek yiyecekler üzerinde çalışmaya başlıyorlar.

"Git," diyor Edward, bir varil kapıp yuvarlayarak. "Bunu burada halledebilirim, sen kapılara git."

bakıyorum, gerçekten bakıyorum. Rhea ona güveniyor, o onun koruyucusu. Bunun bir anlamı olmalı çünkü daha ne kadar bekleyebileceğimi bilmiyorum. Ama bir şeyler ters giderse Rhea *beni* öldürür.

"Alfa Darius. Onlara göz kulak olacağım." Edwards'ın gözlerindeki gerçek beni duraksattı.

Bizi izleyen adamlarıma bakıyorum. Bundan hoşlanmıyorum ama Rhea'ya ulaşma ihtiyacım galip geliyor. "Buraya birinin geldiğini duyarsanız gidin, onları güvende tutun."

Başını sallar. "Yemin ederim, Rhea'ya git ve..."

"Ve?" Beni ona götürecek kapıya yönelmeye hazır bir şekilde soruyorum. "Ve hepsini öldür."

Gülümsüyorum ama hoş bir gülümseme değil. Ölümcül bir gülümseme.

SEVENTY EIGHT

RHEA

Kan yere sıçrıyor, ben başka bir muhafızı keserken kar onu ıslatıyor. Runa yanımda hırlıyor, daha fazlası içeri girerken yakınımda duruyor.

Kahretsin, bunalıyoruz.

"Ahh!" diye bir bağırış geliyor ve Anna'yı görüyorum. Bir muhafız üzerinde, karnına diz çökerken bileklerini tutuyor.

"*Josh!*" Bağlantıdan aşağı bağıriyorum. "*Anna'ya git.*" Göz ucuyla hareket gördüm.

"Ahh," diye homurdanırken kaburgalarım tekme yedim ve sendeleyerek geriye düştüm. Hırlayarak elimi kıvırıyorum ve bir top oluşturun, sonra bana tekme atan kişiye doğru koşarak elimi göğsüne vuruyorum ve acı içinde çığlık atarken onu yere düşürüyorum.

"Piç," diye tükürüyorum yüzünün yan tarafına hızlı bir vuruşla. Kafası yana düştü ve ben de onun üzerinde durdum, sihirli topumun göğsüne batışını izlerken nefes nefese kaldım.

Cadıları bakıyorum, elleri güçle parlayan Belldame'e, okçuların saldırısını durdurmak için siperlere doğru ilahiler cadılara ve aynı zamanda kendi saldırılarını yağdırmaya başlayan Highers cadılarına Aldus izliyor.

Ayrıca uzaktan ilahilerini de duyabiliyorum ve gökyüzü açılır gibi olurken bir ürperti omurgamdan aşağı yuvarlanıyor ve ardından bir şimşek çakıyor. O bölgeden çığlıklar geliyor ve korkumu yutup kolumu ısıtıyor.

Oradaki kanı toplayıp bir elimi yere bastırdığımda, etrafıma ince bir mavi yayılıyor ve yakınımdaki herhangi bir muhafızın acı içinde inlemesine ve sarsılmasına neden oluyor.

Ama ben onun erişim alanını ancak bu kadar genişletebildiğim için, verebileceğim zarar bu kadar.

"Kahretsin," diyorum tekrar yukarı bakarken. " alın!" Ellerimi bir kez daha kaldırıyorum, elimden geldiğince bir bariyer oluşturuyorum, daha fazla ok serbest bırakılıyor.

Bu şekilde devam edemeyiz!

Çarpmanın etkisiyle bacaklarım sallanıyor ve dalgaların arasından Yüksek Aldus'un gülümseyen yüzünü seçebiliyorum.

Fazla zamanımız olmadığını biliyorum. Charles'ı kapısında olanlardan haberdar etmemesine imkan yok.

Tam bunu düşünürken sırtıyor, biriyle konuşmak için dönüyor ve sonra fark ediyorum

o.

Bazı yerlerde kar, kendi içinde oluşan küçük kraterler gibi alçalmaya başlar. Siktir!

Okçulara, bazıları duvarlardan düşerken ağızlarından damlayan kana bakıyorum. Belldame'i arıyorum, onu daha geride bir Yüzünde vahşi bir sırıtış.

O da zemini görüyor mu? Siyah noktaları?

beliren bir tanesinden geri çekiliyorum, kalbim boğazımda çarpıyor. Pençeli bir elin uzandığını gördüğümde başımı sallıyorum.

"Hayır, hayır, hayır. *Josh!*" Etrafıma çılınca bakıyorum. Sadece bazı Elitler bunu fark etmiş ve diğerlerinin yoldan çekilmesini sağlamaya çalışıyor, benim sürümünden bazıları da aynısını .

Anna ve Josh'a, yanlarındaki Colten ve Hudson'a bakıyorum ve korkuyorum beni ele geçirmekle tehdit ediyor. "*Kımlıdayın, hemen!*" Ona bağıriyorum ve o da hiç sormadan Anna'yı kaptığı gibi kale duvarına doğru koşuyor, Hudson ve Colten da birkaç köylüyle birlikte onu takip ediyor.

Daha fazla delik ortaya çıkıyor ve daha fazla canavar bu deliklerden dışarı tırmanıyor, hırıltılı ağızları ve deforme olmuş vücutları kendilerini dışarı çıkarırken açılıyor.

Oh Tanrım.

"Darius!"

Geri çekildim, bıçağımı çıkardım ve elimi kaldırdım, hazırlanıyordum ama asla hazır değildik.

Birdenbire, ulumalar havayı kirletti ve hepimiz donmuş gibi göründük, hatta Buradaki muhafızlar da aynısını yapıyor. Rogure'lar yerden canavarları takip ediyor ve ağızlarından siyah köpük damlamasını izlerken vücudum titremeye başlıyor.

Bunun için yeterli sayımız ya da yeterli eğitimli savaşıımız yok.

Bana en yakın olan canavar havayı kokluyor, homurdanarak nefes alıyor ve sonra eğilip oradaki kanı koklarken pençeli ellerini karın üzerine yayarak çtırtatıyor.

Elitlerin sürümün üyelerini ve köylüleri güvenli bir yere götürmeye çalıştığını, onları dışarı çıkmaları için işaret ettiğini ve bazılarının bunu gördüğümde gerginlik havayı dolduruyor. Onları suçlayamam bile.

Ama bazıları kalıyor ve dehşet sarsılsa da gururum omurgamı dikleştiriyor.

Canavar başını kaldırıp kendi ulumasını çıkardığında, saldırıya hazırım, sonra canavar hareket ediyor ve diğerleri de onu takip ediyor.

Bir canavarın bir muhafıza saldırmasını ve bir rogure'un yolunun üzerinde kimin olduğunu umursamadan kana susamış bir şekilde diğerine saldırmasını izliyorum.

"İskele dışarı!" Sırtını bana dönmüş bir canavara doğru ilerlerken beni duyabilen herkese bağıyorum ve tökezleyerek kaçmaya çalışan bir köylüye doğru ilerliyorum.

Sırtına atlıyorum ve Runa ön tarafına geliyor, ben bıçağı saplamak için yukarı kaldırırken bacaklarına saldırıyor. Canavar tökezliyor ve pençelerini çıkarmış çarpınırken omzuna saplıyorum.

Runa'ya doğru hamle yapıyor ve ben bıçağı çürüyen etinden çalışırken Runa geri kaçıyor. Kokusundan öğürüyorum ama zihnimde bir tanıma titreşimi beliriyor.

Kötü kan kokuyordu.

Canavar kokuyor. Lanet olsun.

Runa bacaklarına saldırmaya devam ediyor ve canavar onu durdurmaya çalışırken bir kolumu boynuna düşmemeye çalışıyorum. Ama sonra acı sırtıma saplanıp düşerken başka seçeneğim kalmıyor.

Sağa sola savruluyorum, arkamdan homurtular gelirken başım yüzeye çarpıyor.

Bir haydut beni ele geçirdi, oyuncak bebek gibi hırpalıyor.

"Rhea!" Josh panik içinde bağıyor ama acı omurgamı yalayıp geçerken cevap veremiyorum.

Büyümü çağırarak, sırtımdaki yanmayı hissederek, çığlık çığlığa ona nişan almaya çalışıyorum ama ıskalıyorum ve haydut vazgeçmiyor.

Ama sonra aniden durur, hırıltılı homurtular acı veren çığlıklara dönüşür.

Nefes nefese karın içine girip ellerimi altına aldım, sırtımda ve yan tarafımda pençelerinin açtığı yaralar yüzünden acı içinde bağırdım. Beni ısırdığını sanmıyorum, sadece beni sürüklerken pelerinimi ve zırhımı tutmayı başardı ama pençeleri kesinlikle battı.

Gücümü ona gönderiyorum, savaşa geri dönebilmek için iyileşmeye ihtiyacım var.

Bunu yapmanın güvenli olduğundan emin olmak için başımı çevirdiğimde, Drax'ın rogure'un üzerinde öfkeli ısırıklarla onu parçaladığını görüyorum.

İçimi bir rahatlama kaplıyor, onu izlerken başım çarpıyor.

Siyah benzeri alevler vücudunu kaplıyor, sonra rogure'a yayılıyor ve gücümün beni iyileştirmesini beklerken titrek nefeslerle dizlerimin üzerine yaslanıyorum.

"Sorun yok, Drax." Boğazım kuruduğu için yutkunuyorum ve öksürüyorum. "O öldü." Durdu, bana doğru geliyor.

Onu boynuma buyur ederken sisi andıran alevlerden korkmuyorum. Bana zarar vermeyecek.

"Ben iyiyim, teşekkür ." Gözlerinin arasını ovuyorum ve geri çekiliyorum, ayağa kalkarken ona tutunuyorum.

Hırıltıların ve çığlıkların gürültüsü zihnime nüfuz ediyor ve ellerimi kulaklarımın üzerine koyarak onları kapatmak, bu insanları tehlikeden uzaklaştırmak istiyorum.

Ama yapamayız.

Drax'a " nerede?" diye soruyorum ve o da boynuma doğru ofluyor. Aramızdaki bağlantıyı deniyorum ama bulanık geliyor.

Drax'a "Git Runa'ya yardım et," diyorum ve Runa başka bir canavarla uğraşırken o da kaçıyor.

Onlardan çok fazla var.

Tanrılar, Darius, lütfen acele et.

Omuzlarımı yuvarlayarak yerden bir kılıç alıyorum, siperlere bakarken görmeyen gözlerin bana baktığını görüyorum. Aldus'a bak.

Savaş izliyor, tazıların halkını parçalamasını izlerken yüzünde bir gülümseme belirliyor.

Kötü kan.

Aldus, Eridian'da Darius'a hafıza taşı veren kişiydi. Aldus, Edward'a bir şeyler öğreten, Kade'e zarar veren kişiydi. Sam onun kötü kan gibi koktuğunu söyledi.

O zaman birbirlerine bağlılar. Ama nasıl?

Yüksek'in muhafızları şimdi rogure'larla savaşıyor, siperlerde ya da kapıların arkasında bulunanlar yardımlarına koşarken hayatları için savaşıyorlar.

Katliama terk edildiler, hayvanlar için yemden başka bir şey değiller.

Bir muhafıza saldırıyorum, arkasından yaklaşıp bıçağımı saplıyorum. Sırtını. Önüme çıkan başka bir kılıçtan sıyrılıyorum ve bacaklarımı erkeğin altına süpürüyorum. Bir cesedin yanında yere düştüğünde panik içinde bağırıyor ama kılıcım onu susturmak için göğsüne saplanıyor.

Sürümü bulmak için insan kalabalığına bakıyorum, iki muhafıza karşı direnen birkaç köylü görüyorum. Anna ellerini Belldame'inkilerin yanına uzatmış, Yüksek'in cadılarına doğru ilahi söylüyor.

Üzerimize bir daha yıldırım düşmediğine göre iyi gidiyor olmalılar.

Josh'un solda bir rogure ile dövüştüğünü, bir saldırıyı savuşturduğunu ve şakağına bir bıçak sapladığını görüyorum. Daha sağa baktığımda Seb bir rogure'u yere sermişti, tazı hâlâ ayaklarının dibinde , ona bakarken göğsü kabarıyor. Taylor, Hudson ve Colten'a bakmaya çalışıyorum ama onları göremiyorum.

Seb'in yolunu keserek ona doğru ilerliyorum ve tam o sırada arkasından bir muhafızın geldiğini görüyorum. Her şey yavaşlıyor ama ben koşuyorum, önüme çıkan herkesi itip kakarak geçiyorum.

"Seb!" Ona sesleniyorum ama kan gölünden beni duymuyor. "Sebastion!" Başını yavaşça bana doğru çeviriyor. "Dikkat et!"

Arkasındaki muhafızın kılıcını kaldırışını dehşetle izliyorum, ileri atılmaya hazır bir duruşu var ve tam başka bir erkeği yoldan itip gücümü toplamak için diğer elimi kaldırdığım sırada Seb tamamen bana doğru dönüyor. Sesimi duyunca kaşları endişeyle çatılıyor ve beni fark ettiğinde gözlerimiz çarpışıyor, muhafız kılıcını göğsüne saplıyor.

"Hayır!" Seb yere göğsünden çıkan kılıca bakarken çılgık boğazımı yırtıyor ve ayaklarının üzerinde sallanıyor.

Muhafız kılıcını çekerken gözleri tekrar benimkilere kayıyor, Seb'in vücudu hareketle sarsılıyor, köylülerin gözleri benimkilerle birleşiyor gardiyanı yere yatır.

"Hayır, hayır, Seb." Öne doğru düşerken ona ulaştım ve onu yakaladım. Dizlerimin üzerinde yere çöküp onu kollarımın arasına alıyorum. "Aman Tanrım, Seb," diyorum çılgınca ve bir elimi onunkinin üzerine koyarak gücümü ona doğru itiyorum. "Vallier, vallier, vallier," diye bağırıyorum.

Lütfen Zahariss, lütfen.

Seb gurulduyor, ağzından kan sıcıyor ve onu nazikçe çeviriyorum, onu karın üzerine yatırırken gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor, şimdi iki elim göğsünde, gücümü ona akıtıyorum.

", ." Seb bana bakıyor, kar taneleri düşerken gözlerini kırptırıyor ve ben altımızdaki beyazın kırmızıya dönüşmesini izliyorum.

Daha fazla güç uyguluyorum, içindeki yırtığı, kanamayı hissediyorum ve boğazımdan bir hıçkırık kopuyor.

"Hayır," diye inliyorum ve Seb yavaşça elini kaldırıp göğsündeki benimkinin üzerine koyuyor, etrafımızdaki kavgaya sürerken kan öksürüyor. "*Josh!*" Bağlantının aşağısında ağlıyorum.

"İyi bir koşu yaptım, Alfa," diye mırıldanıyor ve parmaklarını elini kavrayarak ona doğru ağlıyorum.

"Düzeltebilirim, , düzeltebileceğimi biliyorum," diyorum, hasarı onarmaya çalışıyorum ama bunu düzeltemiyorum. "*Josh, Darius, lütfen, bana yardım edin!*"

"*Geliyorum!*" Josh çılginca cevap verir.

"Bu... kalbimi delip geçti. Faydası yok." Başımı sallıyorum, inkar ediyorum. "Özür dilerim."

"Hayır," diye homurdanıyorum ve o da bana sırtıtmaya çalışıyor. "Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok Seb. Sadece, gitme."

Tekrar öksürüyor ve gözleri biraz kararıyor. "Kalan günlerimi bir... bir... aile ile geçirmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

"Bunun için bana teşekkür etme, sen her zaman bizimle olmalıydın, her zaman bana nasıl bıçak atılacağını öğretmeliydin, her zaman şakalar yapmalıydın."

Başını sallıyor, kanlı yüzünde küçük bir gülümseme beliriyor. "Artık onu görebileceğim... biliyorsun," diye fısıldıyor ve gökyüzüne bakıyor. "Ben... eşimi göreceğim. O yüzden sakın-" Öksürüyor, neredeyse kendi kanında boğuluyordu ve ben

Ellerini başının altına koyup ona yardım etmeye çalıştı. "Üzülme. Ben... Ben seni başka bir zaman göreceğim... başka bir zaman..."

"Seb," diye fısıldıyorum, başı yana yatarken kalbim duracak gibi oluyor.

"Seb," diye inliyorum, onu biraz sarsıyorum, kendime yaklaştırıyorum.

Yüzüne bakıyorum, cevabını beklerken bir elimi saçlarında gezdiriyorum... Ama görmeyen gözleri bana ve özü havaya süzölmeye başladığında, sessizliğinin kesinliği, onu göğsüme daha sıkı sarıyorum, eli gevşek bir şekilde yanına düşerken saçlarına ağlıyorum.

"Özür dilerim, çok özür dilerim." Onu ileri geri sallarken söyledim. "Başka bir zaman buluşuruz ve benimle istediğin kadar şakalaşabilirsin." Burnumu çekerek

Onu nazikçe yere yatırırken alnına bir öpücük kondurdum ve elimi gözlerinin üzerinde gezdirerek gözlerini kapattım. "Eşinle birlikte iyi dinlen."

"Rhea, ne?... Hayır." Josh yanıma geliyor, kanlı elleri Seb'in göğsüne giderken dizlerinin bağı çözülüyor.

Ardından Colten geliyor, Hudson onun yanında ve el sıkışırken onun omuzlarını kavırıyor. Sonra Taylor, Anna ile birlikte orada, hepimiz artık olmayan sevgili sürü üyemize bakıyoruz.

Seb'in elini tutup dudaklarıma götürüyorum ve gözlerimi kapatıp öfkenin beni tüketmesine izin verirken oraya bir öpücük konduruyorum.

Bırak kalp kırıklığı beni
yesin. Bırak keder beni
körükleşsin.

Bir roguire'un bize doğru geldiğini duyduğumda, elimi kaldırıp gücümü ona doğru gönderirken bakmıyorum bile. Yerden bir kılıç aldığımı ve bir muhafızı odun keser gibi kesmeye gerçekten fark etmiyorum.

Tek bildiğim hepsinin ödeyeceği.

SEVENTY NINE

DARIUS

Önümüzdeki savaşı duyarak kapıdan içeri ve avluya daldım.

"*Rhea?*" Bağlantının aşağısından bağıyorum. Şimdi açık ama cevap vermiyor.
"*Rhea?*" Tekrar deniyorum.

Muhafızlar siperlere dizilir, okçular oklarını çentikler ve cadılar kapıların arkasında bekler, dışarıdakilere saldırmaya ya da savunmaya hazırlanırlar.

Rhea'yı izlemeleri ve ona her türlü yardımı yapmaları için Elitler gönderdim ama savaş hâlâ devam ederken neden geri dönmediklerini anlamıyorum.

"*Arkadan saldırın, kapılara gidin ve onları açın.*" Bağlantının aşağısındaki kardeşlerime söylüyorum.

Hepsi olumlu sesler çıkarıyor ve sonra saldırıyoruz.

Arkadan geldiğimizi hiç , arkalarında bir düşman olabileceğini hiç düşünmediler.

Ancak bir düşmandan daha fazlası, Vihnarn'ını bulamayan kızgın bir Varis vardır.

Döndüğünde ulaşabildiğim ilk muhafızı yakalıyorum, boğazını kavıyorum ve onu yere çarpıyorum. Çığlık atarak diğerlerinin de dönmesine neden ama ben çoktan botlarımla kafasını ezmeye başlamıştım.

Öldü.

Kılıcımı kaldırıp kavislendiriyorum, arkadaşına yardım etmeye çalışan bir başkasını kesiyorum, ama kim olduğunu görünce duraksıyor.

"Elitler!" diye bağılıyor toplanan kalabalıktan biri ve bu herkesi alarma geçiriyor.

Başka bir muhafızı karnından vuruyorum, bir ok vızıldayarak geçip diğerinin gözüne saplanıyor.

"Rhea. Cevap ver bana." Hâlâ bir şey yok. Lanet olsun, lanet olsun.

Avuçlarımı yere koyup güçlerimi çağırıyorum ve yuvarlanan, karanlık bir sis belirip muhafızların ön saflarıyla iç içe geçiyor. Durdukları yerde sallanıyorlar, gücümünden çalışırken gözleri başlarının arkasına kayıyor.

Ama bunun yerine bilinçsizce düşerler.

Jerrod baltasıyla onları parçalara ayırıyor, ben de büyüme karşı koymaya çalışan bir cadı görüyorum, yeşile benzer bir renk benim siyahımla savaşıyor.

Bir kılıç alıyorum, elimde döndürüyorum ve sonra onu kapüşonlu yüzüne doğru uçuruyorum.

Kolları çırpınıyor ve sonra o da düşüyor.

Yanağıma gelen bir darbeye başım yana savruluyor, dişlerimi kan kaplıyor ama hareketle birlikte dönüp kendi yumruğumu geri gönderiyorum. Erkeğin yüzüyle temas ettiğimde kemik çıtırtılarını duyuyorum ve o da bir parça oluşturup boynuna gönderdiğimde yere düşüyor.

Sırıttı

m.

Vahşi.

Bu çok

kötü.

Bu öfke.

Hırlayarak başka bir muhafız grubunun içine giriyorum ve onlar dönerken, yaklaşan saldırım karşısında gözleri açılıyor. Önce ben saldırıyorum, kılıcımı kaldırıp bir saldırıyı engellerken, büyüm sırtıma gidiyor ve onu bir kalkan gibi koruyor, kaçarken ve dönerken, bana kılıç kaldırmaya cüret edenleri öldürmek için vücudun ölümcül noktalarını hedefliyorum.

"Hain," diye tükürüyor biri.

"Hayır," diyorum, onu zırhından tutup kendime çekiyorum, bıçağım böğrüne saplanıyor. "Varis."

Hakimiyetimin alanı doldurmasına izin veriyorum, bazıları bunun ağırlığı altında bocalarken alanı tarıyorum. Elimi kaldırıyorum, avuç içim yukarı bakıyor, sonra dışarıya doğru beş parça gönderiyorum, bir bıçak diğerinin kafasına inerken iki muhafıza isabet ediyor.

Zaide yakınlarda.

Bağrışmalar başlıyor ve başımı kaldırıp bakıyorum, düzinelerce ok bize doğru çevrilmiş durumda ve elimi kaldırıyorum, oklar serbest kalırken bizi korumak için bir bariyer oluşturuyorum.

Altından geçip saldırmaya devam ediyorum ve bir kılıç baldırma saplandığında tıslıyorum.

Dönerек muhafızın kafasına yumruk ve o beni zayıflatmaya çalışarak tekme atıyor, ama ben onun kalçasına bir bıçak indiriyorum ve bana yaptığını ona iade ediyorum.

atıyor, diğerinin üzerine atlarken bacağını tutuyor, ayağını altından . Geriye düşüyor, kafasını taş zemine çarpıyor ve anında kan kaybediyor.

Okların artık bariyerime isabet etmediğini hissettiğimde, onu bırakıyorum ve tekrar yukarı bakıyorum.

Aldus bize gülümsüyor, ben de sırtıyorum.

", Yüksek Aldus," diyorum, Drax yanımdaki bir erkeğe kollarımı iki yana arak. "Yılların borcunu ödeyelim. Senin benimkini becerdiğin gibi ben de senin kafanı becereceğim."

Ellerini kaldırıyor, elleri mor renkle doluyor. "Merhaba, Cazier'in Varisi," diyor arkamızda kapıların açıldığını duyduğumda ve alana daha fazla muhafızın girdiğini anladığımda. Önemli değil, hepsini öldüreceğiz.

Aldus elini bırakıyor ve büyü duvarlardan aşağı kayıyor, taş zemine ulaştığında yayılıyor. Merakla bakıyorum, ne yapacağını merak ediyorum, ama sonra siyah lekeler oluşuyor.

Karanlıktan pençeler gelmeye başladığında kılıcımı elimde döndürerek homurdanıyorum. Aldus'a bakıyorum, sırtın yüzü beni daha da ileden çıkartıyor.

"Sanırım burada kalacağım, Alfa Darius. Vrohkaria'yı ılgın Varislerden korumak benim görevim." Gülümsüyor, ellerini arkasına götürüyor. "Manzara da bu tarafta çok daha iyi... Çok yakında bize ait olacak güzelliği seyretmek daha uygun."

Kıpırdamıyorum ve başımı eğiyorum, iki kuyruk anında sırtımda beliriyor. "Ona dokunmayın." Ayaklarımın altındaki zemin titriyor ama o sadece daha geniş gülümsüyor.

"Burada kazanamazsın, Alfa Darius. Ve yakalandığınızda, uygun şekilde cezalandırılacaksınız. Sanırım-" aniden yalpaladı, gözleri genişledi o dönmeden önce.

Gırtlacağını parçalamaya hazır bir şekilde ilerlerken, mazgallarda mavi bir dalga belirdi ve ardından bir patlama oldu.

Duvardakiler tökezliyor, sonra yere düşerken ayaklarının altındaki taş parçalanıyor.

Bize düş.

"Saldırın! Sakın bırakmayın!" Ölümcül bir emir verdim.

Siyah bir bulanıklık görüyorum ve sonra Drax yanımda oluyor. Başını ellerimle kavradım. "Nerede o?" diye sormadan önce yaralarını kontrol ediyorum. Arkasına, kapılara doğru bakıyor ve ben de başımı sallıyorum. "Aferin oğlum."

Drax anında bir canavarla savaşa giriyor, bacaklarını kemiriyor ve pençeli ellerinden kaçıyor. Yerden atılmış bir kılıç alıyorum ve ona doğru fırlatıyorum. Canavarın yan tarafına isabet ediyor ve Drax'ın sıçraması ve dişlerinin boğazını delmesi için yeterli dikkat dağınıklığına neden oluyor.

Onu izlemiyorum, onun yerine Aldus'u arıyorum. Vihnarn'ıma dokunamayacak. Kimse dokunmayacak.

"Rhea! Gitmen gerek. Şimdi." Sessizlik. "Kapıların yakınında Rhea'görüyorsunuz?" Kardeşlerime sordum.

"Onu görmedim," diye homurdanıyor Damian.

Zaide ve Jerrod "Hayır," diye cevap verirler.

"Bakmaya yardım edeyim." Leo cevap verir.

Bir çeşit saldırı altında olan kapılara doğru ilerliyorum, kan ve büyü kokusu yeri kaplarken bağırıışların daha da yükseldiğini duyuyorum. Drax yanımdakileri parçalayarak benimle geliyor.

İleriden, avlunun ortasından bir çığlık geliyor ve Elitlerimden biri yere düşüp kafasını doğal olmayan bir açıyla çevirince bakışlarım ona yöneliyor.

Aldus tıpkı diğer Yüce'lerin yaptığı gibi bir bariyer oluşturuyor ve saldırmak için bariyeri biraz düşürmesini izliyorum, ama kısa süre sonra korkak biri gibi tekrar yerine koyuyor.

Yoluma çıkan herkesi öldürmek için kılıcımınla manevra yaparak ona doğru gidiyorum, tıpkı eğitildiğim gibi, ama bu sefer onları korumak için değil, onlardan kurtulmak için.

"Aldus" diye bağıriyorum ve gözleri bana geliyor. "Bugün öleceksin."

Alay ediyor. "Sanki beni öldürebilirmişsin gibi." Bana tiksintiyle bakıyor. "Annenin karnındayken senden kurtulması için daha fazla baskı yapmalıydım, ama baban, aptal domuz, seni bir Yüksek'e dönüştürebileceğine yemin etti. Gelecek nesle liderlik edeceğine yemin etti."

"Çok yanıliyordu."

"Annen seni bozdu, çok yumuşaktı," diyerek başını eğiyor ve gülümsüyor. "Babana göre başka yerlerde olduğu gibi. Tıpkı Lasandrhea'nın gibi." Omurgama bir sıcaklık yayılıyor ve benden dalga dalga bir güç patlaması geliyor. Aldus'a doğru ilerlerken etrafımdaki muhafızların hepsi kenara çekiliyor.

Ayak seslerimle birlikte siyah fişkırıyor ve büyüm beni ikinci bir deri gibi kaplıyor. Öfkeliyim.

Büyüm çok öfkeli.

Aldus'un gözlerinde beliren küçük korku işaretinden ne gördüğünü anlıyorum.

Karanlığın varisi.

Aşağıların varisi.

Elimi sağa doğru kaldırıyorum ve bir anda Drax içime giriyor, etrafımda savaş devam ederken Aldus'un önünde durduğumda dimdik ve hazır bir şekilde duruyor.

"Bariyerin içine giremeyeceksin Alfa Darius ve Lord Higher'ın cezanı bizzat vermek için gelmesi an meselesi."

"Diğer tüm Yüksekler öldü, teker teker ortadan kaldırıldı. Sıradakinin sen olmayacağını düşündüren ne?"

"Bana bahsedilen güce sahip değillerdi. Seninki gibi bir güç ama Catherine'den geldiği için orijinal kaynağa daha yakın, onun domuzundan değil, bu da senin gücünün *daha zayıf* olduğu anlamına geliyor." Onu görmezden geliyorum ve Drax'ın kendi gücüne elimle meydan okuyorum. "Neden bizim tarafımıza dönmüyorsun? Bir dişi seni gerçekten etkiledi mi? Kadınların cazibesine karşı zayıf olduğunu hiç düşünmemiştim. Maize bile seni etkileyemedi."

"Maize öldü," diye homurdanıyorum, bir elimi bariyerinin üzerine koyuyorum ve avucumun etrafında dalgalanıp cızırdamasını izliyorum.

"Bu ne cüret!" Aldus'un alnında boncuk boncuk terler oluşuyor, sırtış artık yok. "Çırağımı neden öldürdün?" diye soruyor, gözlerinde parlayan öfkeyle.

"Oh, ben ." O kaşlarını çatarken ben sırtıyorum. "Vihnarn'ım onun olana dokunmaya cüret ettiği için boğazını parçaladı."

"Vihnarn!" Dalgalar bariyerinin üzerinde genişlerken ellerini yumruk yaparak bağırıyor.

"Evet. Ben de sana aynısını yapacağım." Bariyere daha fazla bastırıyorum, küçük, siyah alevler yavaşça beliriyor. "Annem nazikti, iyi ve sıcak olan her şeye sahipti. Bir evlâdın ihtiyaç duyabileceği ya da isteyebileceği her şeydi." Ateş hızla korumasının etrafına yayılırken parmaklarımı açarak bir pençe şekli oluşturuyorum. "Ve onun sizin topraklara getirdiğiniz şeyler tarafından öldürülmesi..." Dişlerimi gıcırdatıyorum, daha sert iterken bariyerindeki çatlakları hissediyorum. "İyi ve sıcak olan başka bir şeye dokunmuş olmanız için... Hepinizden kurtulacağım ve sizi Cazier'e göndereceğim ve onun sizi parçalamasına izin vereceğim. parçalar."

Bariyeri siyah alevler içinde kalır ve sanki havadaki oksijen çekilir ve her şey bir anlığına durur, sonra iki.

Sonra bariyeri kırılıyor, yüzüne bir şok ifadesi yayılıyor ve ellerini kaldırdığını görüyorum, ellerinde mor topolar var ama sırtıyorum, değişimin üzerime gelmesine izin veriyorum ve sonra iki büyük pençem onu geriye doğru gönderiyor.

Kat.

Kurda dönüşmemi beklemiyordu, bunu bu kadar çabuk yapabileceğimi beklemiyordu.

Telaş içinde çılgılık atıyor, kendini savunmak için ellerini kaldırmaya çalışıyor ama artık çok geç. Onu parçalamaya başladım bile.

Pençelerim ona batıyor ve açılarak boğazına dolanıyor, onu parçalıyorum. Çılgılık çılgılığa bağırıyor ve ben de ağzımı kafasının etrafına dolamak için onu serbest bırakıyorum, dişlerim etini deliyor. Elleri yanlarıma çarpıyor, içimde acıya neden oluyor ama dişlerimi sıkıyorum, onu ileri geri sallarken kan damladığını hissediyorum.

Vücudu sağa sola sallanıyor, ben hırlarken başı hâlâ dişlerimin arasında, karanlık bir gölge gibi altımda geziniyor. Onu şiddetle sarsıyorum, gelmeye çalışan birkaç muhafıza vuruyorum ama kardeşlerim orada, onları indiriyorlar.

Vücuduma verdiği acı daha da artıyor ve kafasını koparıyorum, vahşice sallıyorum ve sonra duruyorum.

Aldus artık zorlukla nefes alıyor, her yere kan sıçırıyor ve ben onu istediğim yere götürüp ön patilerimi göğsüne koyuyorum.

Arka dişlerimle daha iyi kavrayabilmek için biraz daha ısırıp başımı geriye çekiyorum.

Kafasının avucumun içinde kopması için fazla bir şey gerekmiyor, ne de son bir kez ısırıp kafasının kalıntılarının ağzımdan düşmesine izin vermek için fazla bir şey gerekmiyor.

Başsız bedenine doğru hırlıyorum, sonra kollarını, göğsünü, bacaklarını ve karnını parçalıyorum. Üzerime bir öfke bulutu çökerken geriye hiçbir şey kalmadığından emin oluyorum.

O vahşi tarafımın canlanmasına izin verdiğimde, durmam. Duramam.

Aklıma bir şey takılana kadar değil.

Bir tel... o kadar parlak ki durup başımı kaldırıyorum ve avımdan uzaklaşıyorum.

Avlunun kapıları patlatılarak açılır ve bir zamanlar orada bulunan muhafızlar ve cadılar, onu takip eden güç patlamasından tökezleyerek geri çekilirler.

Bir kadın orada duruyor, kanlı ve , elinde bir bıçak, diğer eli hala havada asılı, etrafında büyü dönüyor. Onun Yüzünde işaretler var, saçları etrafında uçuşurken olduğu gibi bir savaşçı gibi görünüyor.

Onun hakimiyetini hissediyorum, gücünün bana çarptığını hissediyorum ve keskin bir şekilde nefes alıyorum. Değişim anlık.

Pençelerim ellere dönüşüyor ve ona doğru yürüyorum, koşturmuyorum, onu yaralanmalara karşı değerlendirirken gücümle herkesi ve her şeyi yolumdan itiyorum.

Zar zor gören, kenarları şiş ve kırmızı gözleriyle avluya bakıyor.

Ağlıyor muydu?

"*Sen iyi misin? Seni kim ağılattı Vihnarn?*" Ona doğru ilerlemeye devam ederken bağlantıda soruyorum. Gözleri benimkilere kayıyor ve parlıyorlar. Buradaki herkese daha fazla öfke duymak istiyorum ama ona ulaşmalı, sarılmalı ve iyi olduğundan emin olmalıyım. "*Bana iyi olduğunu söyle?*" Hızımı artırarak talep ediyorum. "Rhea!"

Bana doğru hareket etmiyor. Sanki yapamıyor, olduğu yerde donup kalmış gibi.

Bir rogure'u ensesinden yakaladım ve kafasına sapladım. I Başka bir muhafızı itip yolumdan çekiyorum, soldakine yumruk atıyorum ve sağdakinin etrafına gücümü sarıyorum.

"*Geliyorum, Vihnarn.*" Siktir, yaralı mı?

Mekâna yeni bir gücün girdiğini hissediyorum ve bu da duyularımın alarma geçmesine neden oluyor. Etrafındaki muhafızlar bile ona doğru dönüyor.

Çok güçlü.

Bu...

Rhea'nın durduğu yerin arkasından bir ışık geliyor ve o da bunu hissediyormuş gibi başını eğiyor. Bir sonraki saniyede güçlendiğinde koşuyorum, arkasında bir form belirirken gücümü gönderiyorum.

"*Rhea, çekil!*"

Josh, Anna ve Taylor'ın kale duvarlarından onun arkasından geldiğini görüyorum, hepimiz Rhea'ya doğru giderken kardeşlerimin arkamda olduğunu duyuyorum. Drax dışarıda ve olabildiğince hızlı koşarak ona doğru gidiyor.

Ancak omzuna bir el konuyor ve gözleri açıldığında, tutuştan kurtulmak için manevra yapmak üzere dönüyor, formun yüzüne bir sırtma yerleşiyor sonra ikisi de yok oluyor.

Öfke anlıktı ve bayılmışım.

OceanofPDF.com

EIGHTY

RHEA

Tanrım, başım ağrıyor.

İnliyorum, ağır gözlerimi kırıştırarak açık tutmaya çalışıyorum. Ağzıma öyle bir tat doluyor ki, midemdekileri yukarı fırlatmak istiyorum.

Burnumdan ağır ağır nefes alarak, üzerime çöken ağır duygudan kurtulmaya çalışıyorum. Zihnimde bir bulut varmış gibi hissediyorum, sanki yüzüyormuşum gibi.

Ne oldu?

Kan, Seb, büyü, kapılar.

"*Darius? Josh?*" Bağlantıda ama hissedemiyorum. Runa?

Sessizlik.

Birden omuzlarımın kopacakmış, bedenimden ayrılacakmış gibi hissettiğinin farkına varıyorum ve onları hareket ettirmeye çalışarak inliyorum. Her zamankinden daha ağır geliyor ve bileğimdeki delici acı beni o kadar korkutuyor ki, buna neyin sebep olduğunu görmek için gözlerim açılıyor.

Gözlerim açılıyor, başım derime dolanmış zincirle ileri geri sallanıyor. Diğer tarafa bakıyorum ve aynı pozisyonda.

Hayır. Tanrılar, hayır!

Tanıdık bir alana, iki parlayan rünlere sahip sütunlara, altımda güçle hafifçe titreşen platforma çılgınca bakıyorum.

asılı kaldığım için kıpırdanıyorum, ayaklarımı tekmeliyorum ve zincirler daha da sıkılaştıkça hırıltılı bir çığlık atıyorum.

"Şimdi, şimdi. Buna hiç gerek yok." Sesin karşısında donup kalıyorum, gözlerim Charles'ın daha geride durduğu yere doğru ilerlerken beni yutmakla tehdit etmesinden korkuyorum.

bir pelerin var, kapüşonu yukarı çekilmiş ama yüzü net bir şekilde görülebiliyor. Elleri arkada, sırtı dik bir şekilde beni izliyor.

Her şey geri geliyor. Öldürüp katlederken, kale duvarlarına güç gönderirken, Darius bana seslenirken duyduğum öfke, hissizliğim ve sonra Charles... Beni yakaladı.

"Korkak." Ona hırladım. Beni aldı ve kaçtı. Charles, acımasına rağmen bileklerimi çekiştirirken gülümsüyor. Tekrar zincirlenmektense kendi ellerimi koparacağım. "Bırakın beni!" Talep ediyorum.

Kendime bu durumda , bir daha asla kısıtlanmayacağıma dair söz verdim.

O zaman hissediyorum, demirin içindeki terbiyumu. Büyümü çağırıyorum, paniğimle gelmesi için yalvarıyorum ama gelmiyor. Sadece sessiz, Runa ile birlikte.

Bu kadar sessiz olmamalı.

"Ne... Bana ne yaptın?" Sesime sinen korkuyu duyuyorum, beni sindirebilmesinden, korkutabilmesinden nefret ediyorum.

Sırtışı tamamen dışlerden oluşuyor. Elini kaldırıp bana avucundaki şişeyi gösteriyor. Şişe boş.

"Ultrian... erkekler üzerinde büyüleyici etkileri var," diyor ve nefesim boğazımda düğümleniyor. "Artık üreyemeyecek hale gelene kadar üremek istemelerini sağlıyor.

Daha uzun süre, geçen her şeyi becermek istemelerine neden olur." Platformun etrafında yürümeye başladığında yerde karanlık lekeler belirliyor ve onu takip ediyor. Onu gözlerimle takip etmeye çalışıyorum ama arkamda görüş çıktığında geriliyorum ve yerdeki kraterleri artan bir korkuyla izliyorum.

"Mirasçılarda, dassil'in normal kurtlara yaptığı gibi güçlerini susturur, vücudu neredeyse sıfıra indirir ama yine de farkındadır." Hırıltıları duyduğumda sertçe yutkunuyorum. Sağıma geliyor ve gözlerim onu takip ediyor, vücudum artık titriyor. "Bunu nereden bildiğimi merak ediyor olabilirsin. Sonunda onu gördüğünde Darius'un annesine sormalısın. Ne de olsa yaratılmasına yardım eden onun eşiydi."

Darius'un babası.

Sanırım hasta olacağım.

Hayır, hastayım.

Charles tiksintiyle beni izlerken, ben kesik kesik öksürürken içimden iğrenç bir sıvı akıyor.

"Vakit geldi Lasandrhea. Kaderinden bir kez kaçtın, bu sefer farklı olacak." Parmaklarını şıklatır ve daha önce burada olmayan mangallar etrafı aydınlatarak ceset yığınlarını gösterir.

Bir kez daha önümde durduğunda nefes nefese kalıyorum, gözlerim ne kadar çok yığın olduğunu görüyor.

"Ne yaptın sen?" Mırıldanıyorum ve o dönüyor, siyah lekeler daha da koyulaşırken bir yığına doğru yürüyor.

"Görünüşe göre Alfa Darius'umuzu büyülemişsin," diyor sözlerimi duymazdan gelerek. "Çok iyi bir Higher olabilirdi. Acımasız, harika genlere sahip, güçlü, kontrol edilebilir, ama senin amına düştü ve bir daha hiç çıkmadı. görünüyor."

Üzerime bir soğukluk çökerken dişlerim takırdamaya başlıyor.

"O asla bir Higher olmazdı, özellikle de sizin ne yaptığınızı öğrendikten sonra."

"Onu eğitebilirdim, tıpkı zaman içinde yavaş yavaş yaptığım gibi, saldırmak için doğru anı bekleyebilirdim."

"Uyandı ve bunun bir kabus olduğunu anladı," diye hırlayarak zincirleri tekrar salladım.

"Utanç verici değil mi?" Umursuyormuş gibi iç geçiriyor. "Bunlar, sevgili Lasandrhea, çoğunlukla başarısızlar," diyor bana, cesetleri işaret ederek ve bir elini döndürerek. Ardından bir ceset kara deliğe atılıyor, hırıltı sesleri onu takip ediyor.

"Yani onları sen mi öldürdün?" Mırıldanıyorum, yıkım üzerime çöküyor.

"Senin standartlarına uygun olmadıkları için mi?"

Omuz silkiyor. "Köpekleri beslemek dışında bir işime yaramıyorlar."

Başka bir cesedi başka bir deliğe atmasını izliyorum.

"Onları nasıl kontrol ettiniz?"

"Annen vefat ederken topraklara bir lanet bahsetti." "Öldürüldü. Öldürüldü."

"Anlambilim," diyor ve öfkem artıyor. "Bana bıraktığı gücü öğrenene kadar epey zaman geçti." Çalıntı. "Bu gücü topraklardaki tazıları kontrol etmek için kullanabileceğimi. Tek yapmam gereken onlara biraz güç vermektir ve onlar benim oldu. Yeni bir tür üretebileceğimizi fark edene kadar daha da uzun zaman geçti."

Ona en yakın delikten insana benzeyen bir yüz belirir, ardından canavar kendini sürükleyerek ayağa kalkıp Charles'a bakana kadar pençeler onu takip eder.

"Horozları dişilerle çiftleştirdiğimizde, bir tür melez ürettiler." Canavarın etrafında dönüyor. "Ve farkına varınca, canavarların başka dişilerle çiftleşip daha da güçlü bir şey üretilip üretemeyeceğini merak ettim. Sorun şu ki, kendilerine söyleneni yapmıyorlardı."

"Ama onları ultrian yaptı."

"Doğru." Gülümsüyor, tüm dişleriyle. "Annen gibi zeki birisin." Arka dişlerini gıcırdatıyorum. "Bir ordu kuracaklar ve benim yönetimim altında olmak için diğer topraklara gidecekler."

"Ama neden? Vrohkaria'ya sahiptin."

"Vardı mı? Canım, Vrohkaria hâlâ bende." Canavar bana dönüyor ve kanım donuyor. "Artık seni bir kez daha avucumun içine aldığımı göre, başkalarının içinde bir Varis bulmaya son verebilirim, tek ihtiyacım olan sensin."

"Bana asla dokunamayacaksın!" Bağıryorum, içimde tiksinti ve panik dolaşıyor.

"Ama yapacağım, sonra da doğurduğun çocukları alacağım."

Mırıldanıyor, kapüşonunu indiriyor ve ben yine o kokuyla çarpılıyorum. Kötü olan. Öğürüyorum, o çene çalarken altımdaki taşa tükürüyorum.

"Annenizle aynı konumda olmanız ne kadar da uygun."

"Annem hakkında konuşma," diye hırlıyorum, Runa'yı çağırmaya çalışıyorum, herhangi bir şeyi. Herhangi birini.

"Doğurduğu çocukları alıp sonra da onu kendime almak niyetindeydim ama sen karnındayken hamileliğini benden sakladı. O lanet cadının da yardımıyla çok kurnazdı. Ama sonra düşündüm ki, ya onun yerine gücünü alırsam ve artık çocuk doğuramadığında kızını alırsam? O da güçlü olurdu."

"Kendi hastalıklı oyunlarınız için kendi insanlarınızı öldürdünüz!" Tükürüyorum, o yaklaşırken bacaklarımı tekrar tekmeliyorum.

O zaman gücü ortaya çıkıyor, menekşe rengi boğazımı sarıp sıkarken çarpıyor.

"Haddini bil!" diye bağıryor, ben öksürüp sıçrarken ve yanındaki canavar hırlayıp hırlamaya başlarken nefes almaya çalışırken gözlerinde kötülükle. "Ona ne yaptırdığına bir bak." Beni serbest bırakıyor ve başım öne düşüyor, çok ihtiyacım olan havayı alıyorum. "Beni kızdırma. Sana ihtiyacım yok. seni doğurmak için uyanık."

Yine hastayım, platformun her yerinde.

Bana dokunma düşüncesi, bana bu şekilde yaklaşması. "Hayır," diyorum ona. Platforma adım atıp benim boyuma yükselirken gözleri vahşi ve heyecan dolu. Bacaklarımı tekmeliyorum, onu uzaklaştırmaya çalışırken yaralı bir hayvanın çıkardığı sese benzer bir ses çıkarıyorum, ellerini uzatırken bana dokunmasını engellemeye çalışıyorum.

Büyüsü ortaya çıkıyor ve ayak bileklerimi tutuyor, onları ellerim kalçalarımın indi. Benden panik içinde bir çığlık geliyor, kıvranmaya ve onu atmaya çalışmaya devam etsem bile, lanet olsun, onun yerine canavarın beni parçalamasını tercih ederim. Onu değil.

"Hayır!" Çığlık atıyorum, bir o yana bir bu yana dönmeye çalışırken sesim çatlıyor, onu benden uzaklaştırmak için gereken enerjiyi toplamaya çalışırken bileklerimden kan damlıyor.

Parmakları kalçalarımın saplanıyor, o kadar sert tutuyor ki derimin moraracağını biliyorum. Sonra, parmak uçlarında bıçaklar varmış gibi hissediyorum ve kalçalarımın aşağı kan damladığını hissettiğimde haykırıyorum.

"İkimiz de biliyoruz ki senin kanadığını görmek benim için sorun değil, Lasandrhea. Ben diğerlerine komuta eden kişi, hatırla. Onlara seni nasıl inciteceklerini, sana nasıl zarar vereceklerini ben söyledim."

"Hayır," diye inliyorum, gözlerimi . "Bırak beni, bana sahip olamazsın!"

"Sadece Alfa Darius mu yapabilir?" diye alay ediyor. "Yakında ölecek. Yoksa ona izlettireyim mi?"

Yüzüne tükürüyorum ve yine boğuluyorum.

"Beni dinle seni amcık. Benim hedeflerim sıradan şeyler değil, yıllar süren şeyler. Yıllar! Bana güçlü çocuklar doğuracaksın, ama ilk başta değil, hayır. Şimdi beni kızdırdın. İçinde bir bebek olduğunda, onun yaşam özünü içime alacağım ve bana zaten damarlarımda dolaşan annenin gücünden daha fazlasını vereceğim." Boğuk bir ses çıkarıyorum, ama o sadece daha sert sıkıyor. "Ancak o zaman, ben tatmin olduğunda, çocuklarımı doğuracaksın ve onlar Yeterince büyüdüklerinde, benim emrimle diğer topraklara gidecekler ve hepsi benim olacak. Ama kız çocuk doğurursan, onlar benim hayvanlarıma verilecek."

Gözleri çılgın bir ifadeye bürünüyor, başını geriye eğiyor ve daha fazlası yerden sürünerek çıkarken kahkahalar atıyor, oflayıp puflayan diğer canavara katılıyor.

"Ah Lasandrhea, acaba orada başka neler var..." İçindeki zevk bakışları beni korkutuyor ve tüm vücudum havasızlıktan titriyor, ciğerlerim

yanıyor. "Kalçalarınızın arasından başka ne tür varlıkların kayabileceğini ve başka tür çocukları çıplak bırakabileceğini görelim mi?"

Beni bırakıyor, boğazım yanıyor ve öksürüyorum. Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor, platforma damlıyor ve kanımın platforma sıçradığını görebiliyorum. İçine batıyorum.

"Bir zamanlar itaatkâr küçük bir şeydin, yine öyle olacaksın," diye mırıldanıyor.

"Darius, sana ihtiyacım var, lütfen! Korkuyorum."

Bir canavar sağdan bana doğru yaklaşıyor, havayı koklarken çıkardığı sesler ürkütücü.

"Şimdi o kadar korkmuş görünmeyin, bunların çok daha sonra olacak. Muhtemelen ölüme yakın olduğunuzda."

Canavarlardan birinin ceset yığınının doğru gidişini izliyorum ve birinin önüne düştüğünde, ne yaptığını görmek istemediğim için başka tarafa bakıyorum.

Keşke seslerini engelleyebilseydim, keşke buradan uzakta olabilseydim.

"Viharn, ?"

Charles elini tekrar kaldırıyor ve bir menekşe teli etrafımda dolaşıyor, bacaklarımı sarıyor ve onları açık tutmak için sahip oldukları tutuşu etkili bir şekilde gevşetiyor.

Anında rahatladım, en savunmasız yanımin herhangi bir şekilde güvende olmasını istiyordum.

İçinde bulunduğum durum ne kadar nafil

olursa olsun. Gücümü tekrar çağırıyorum,

Runa için.

Hala bir şey yok.

"Bunu neden yapıyorsun?" . "Ben bir çocuktum, sen sayısız kişiyi kaçırdın ve ne için? Kendi adına başka topraklara sahip olmak için mi?"

Alay ediyor. "Tüm toprakları ve sakinlerini kendi adıma istiyorum. İblisleri, insanları, elfleri, fae'leri ve lanetlenmişleri ve ötesini. Lanet ejderhalar bile. Hepsi bana boyun eğmeli, her biri!" sonunda bağırır.

Hayvanlarına bakıp onları ceset yığınının doğru çağırırken kendini tamamen kaybetmiş durumda ve neredeyse onlara mırıldanıyor.

"Gidin ve ziyafet çekin!" diyor onlara ve ben ürperiyorum.

"Tanrılar buna asla izin vermez," diye fısıldıyorum ona, boğazım acıyarak. O gülüyor.

Başını arkaya yatırıp gülüyor.

"Tanrılar mı?" diye kıkırdar. "Ah ama onlar kendi alemlerinden bile çıkamazlar, değil mi?" Nefesim kesiliyor. Bunu nereden biliyor? "Tanrılar Sonsuz evlerinin girişi şu anda bulunduğunuz yerdir. Perde, eğer hoş karşılanırsanız içinden geçebileceğiniz kadar ince. Seni görebilirler, biliyorsun." Tekrar yaklaşıyor ve bir roguire hırlayarak bir delikten çıkıyor, ağzından siyah köpük damlıyor, bir diğeri ve bir diğeri onu takip ediyor.

Tanrım. Kaç tanesini kontrol altında tutabilir ki?! "Ve Tanrılar beni görebilir, yeni sahiplerini görebilir."

"Onları asla kontrol edemeyeceksin."

"Asla asla deme canım. Çünkü ben Vrohkaria'nın yeni Tanrısı olacağım, görmüyor musun?" diye nefes alıp sallanıyor, etrafındaki hayvanlar ve haydutlar başlarını ona doğru çeviriyor.

Charles boynunu kırar, genişliyor gibi görünürken bir yandan diğer yana yuvarlar. Boyu birkaç santim uzuyor, göğsü kabarıken kulaklarının tepesi de biraz uzuyor.

Hakimiyetinin bana çarptığını hissediyorum ve eğer burada asılı olmasaydım, sanırım dizlerimin bağı çözülürdü.

Ona karşı koymaya çalışıyorum, onu uzak tutmak için kendiminkini çağırıyorum ama sinsice geçip gidiyor ve gücü karşısında neredeyse kendi üzerime katlanmama neden oluyor.

Etrafındaki hayvanlar inliyor ve ondan birkaç adım geri çekiliyorlar.

"Görmüyor musun?" diye bağılıyor, kollarını iki yana açarak. "Tanrılarının gücü bende koşuyor

Damarlarımdan aşağıların gücü geçiyor ve sen bana daha fazlasını vereceksin!"

Aman Tanrım. Yarı canavarlara benziyor. Kulakları aynı ve derisi biraz gri görünüyor.

Aniden, pelerinli figürler içeri girer, ellerini uzatırlar ve anında alçak bir ilahi söylemeye başlarlar.

Charles platforma yaklaşıyor, karanlık gözleri açgözlülük ve kötülükle dolu. Süzülerek bana yaklaşıyor ve ben geri çekilerek yorgun bacaklarımı tekrar tekmelemeye çalışıyorum ama nafi.

Parmağı yanağımda geziniyor ve bu canavarın bana dokunmasını istemediğim için arkamı dönüyorum.

Tokadının çınlaması kulaklarımda yankılanıyor ve o bunu tekrar tekrar yaparken gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

"Bana sırtını dönmeyeceksin." Çenemi acıyla ve yüzümü kendisine doğru çeviriyor. "Bunca yıl benden sakladın, hakkım olanı sakladın!" diye bağılıyor, yüzüme daha da yaklaşarak. "Şimdi bana ödeyeceksin

on misliyle geri alacaksın. Bacaklarını açacaksın ve söylediğim kadar çok çocuk doğuracaksın ve o arasına her şeyin girmesine izin vereceksin. Bana borçlu olduğun gücü ve kurdunu bana vereceksin."

Gözlerimi kırıştıyorum, ona karşı mücadele ediyorum. "Hayır," diye mırıldanıyorum ama o sadece gülüyor. "Ah, canım. İkimiz de *hayır* kelimesinin anlamsız olduğunu biliyoruz, değil mi?"

Bir masanın üzerine uzanmışım, yüzüm tavana dönük, ağlıyorum, onlara hayır diyorum, bana dokunmamalarını söylüyorum. Kahkahaları kulağımda yankılanıyor, Charles'ın derin sesi yanıma gelip saçlarımı okşuyor, hayırlarımın gerçekten evet anlamına geldiğini söylüyor. Bunu istediğimi. Bunun için yaratıldığımı. Sadece kafamın karışık olduğunu, bunun her zaman olması gerektiğini ve herkesin bunu yaşadığını.

Bu bizim kadınlığa geçiş törenimiz.

Ama hayır.

Hayır,
değil.

Hayır, hayır. "Hayır!" Ona bağıyorum, öne doğru eğilip yanağını ısıyorum.

"Ahh!" diye homurdanıyor, bir eli başımın arkasına geliyor ve Saçımı. "Bırak beni!"

Ama yapmıyorum, daha sert ısıyorum ve kanı boğazımın arkasına ulaştığında, onu bırakmamak için burnumdan nefes almak zorunda kalıyorum.

Homurdanıyorum, vücuduma vurmaya başladığında daha derine inerken içimden korkunç bir ses çıkıyor.

Kaburgalarım, sırtım, başım.

Ve hala.

Bırakmıyorum.

Neredeyse elektriklenmiş bir his, vücudumu sarsan bir acı hissettiğimde, bunun ne olduğunu biliyorum.

Wolvorn kalesinde hissettim.

Saçımı çekip yüzümün yan tarafını yumruklarken yanağının etrafında çığlık atıyorum.

Acı dayanılmaz, tüm vücudum geriliyor ve tutuşumun gevşediğini hissettiğimde, daha sert ısıyorum ve sonra geri çekiliyorum.

Ben acı içinde bağıırken, Charles bir çığlıkla geri çekilirken bile etinin yırtılması beynimi deliyor.

O uzaklaştığında vücudumdaki acı duruyor ve öne doğru yığılıyorum, et parçasını tükürürken ağzımdan kan damlarken gözlerim Charles'ta.

Bağıırıp küfrederken eli artık bir parçası eksik olan yanağına gidiyor.

Bana dönüp baktığında dişlerimi gösterdim. "Kurduma dokunmayacaksın."
Dudağını bana doğru kıvrıyor ve elektrik tekrar içime doluyor. Çılgılık atıyorum, içim dışıma çıkıyormuş gibi hissederken bacaklarım çılgınca tekmeliyor.

Sonra bir kez daha sessizlik oluyor, ben gevşek bir şekilde asılı kalıyorum, nefesim kesiliyor. Ama Charles tekrar saldırmaya başlayınca bu erteleme uzun sürmüyor.

"Ahh." Parçalanmış yanağından kan damlarken çılgın gözlerine bakarak ağlıyorum.

"Bunu uzun süre yapabilirim, Lasandrhea. İyi olmalıydın." "Siktir. Sen."

Hırıldıyorum ve bedenim titrerken o da gücünü arttırıyor, Zincirler onunla birlikte çınlıyor.

Sürekli ediyor. Benimle oynuyor, bana yapacağı şeyi anlatırken benimle oynuncak oynuyor.

Elini kaldırıp menekşe rengi bir top çıkarırken tamamen öne doğru yığılıyorum, ağzımdan kan damlıyor.

Annemden çaldığı güçten.

Bu beni öldürebilir, ama olsun. Bana sahip olmasına izin vermektense ölmeyi tercih ederim. "Sen zayıfsın," diyorum zayıf bir fısıltıyla. "Güç çalmak zorundaydın

bir şeye dönüşür."

"Kapa çeneni, seni kaltak," diye homurdanıyor ve vücudum bir kez daha aydınlanıyor.

Durduğunda hırıltılı nefesler alıyorum. "Kazanamayacaksın. Öleceksin."

"Kimse benim hedeflerimi durduramaz," diyor şiddetle ve ben onun pelerinini indirdi.

"Aşağıdan biraz güç almak için bir canavarla mı yattın?" Merak ediyorum. Cazier oradan geldiklerini söyledi.

"Saçmalama."

Gülüyorum ama kanlı bir öksürüğe dönüşüyor. "Onların sürtüğü gibi görünüyorsun." Beni yine içten içe yakıyor. "Ne cüretle-"

Zemin titremeye başlıyor ve vücudumdaki acı duruyor.

Hafif bir gümbürtü, hayvanların altındaki çimler titreşiyor. Sonra altımdaki platformda bazı küçük taşlar sekiyor.

Rogue'lar ve hayvanlar arkalarındaki bir şeye doğru dönerken Charles homurdanıyor, tüyleri diken diken oluyor ve ben de bakıyorum.

Gözlerimi kısarak bakıyorum, en azından ilk başta hiçbir şey yok. Sadece karanlık ve ormanın gölgeleri, ta ki bir şekil ortaya çıkana kadar.

Gözlerimi kısıyorum, başım ağırlaşıyor, yorgunluk kemiklerime çöküyor ama bu şekli nerede olsa tanırım.

Charles hırlarken gülüyorum, ciğerlerim her nefes alışımnda bana acı veriyor.
"Oh bak," diyorum nefes nefese, kelimelerim bulanıklaşırken Darius'a
bakıyorum
Drax'ın sırtına biner. "Bir Varis mi istiyordun? Artık iki tane var."

OceanofPDF.com

EIGHTY ONE

RHEA

"Yakalayın onu!" Charles yanındaki haydutlara bağılıyor ve ben de onları izliyorum

Bir an duraklarlar, sonra dediğini yaparlar, hırlayarak Darius'un geldiği yere doğru koşarlar.

Ama o yalnız değil.

Kurtlar onun yanında koşuyor. Elitler, benim sürüm ve Vrohkaria'nın diğer insanları.

Koşullara rağmen kalbim ısınıyor, ancak hepimizin içinde bulunduğu tehlike karşısında korku hala omurgamı yalıyor.

Charles doğal değil.

"*Rhea!*" Darius'un sesi zihnime nüfuz ediyor. Aramızdaki bağı hissediyorum, içime işlemesine izin veriyorum ve yeniden nefes alabileceğimi hissediyorum.

Geldiniz, geri dönmeye çalıştım ama bağlantı benim kapatıldı.

"*Dayan Vihnarn, geliyorum.*" Sesi zihnimde dalgalanıyor ve inliyorum.

Acıtıyor.

Her şey acıtıyor.

O elektriklenme hissi bedenimi yeniden sarsarken çığlık atıyorum ve sırtım acı içinde ağrırken uzaktan gelen öfkeli bir kükreme duyabiliyorum.

Durdur şunu, durdur şunu.

"Ne kadar aptalca," dediğini duyuyorum Charles' ve bulanık gözlerle kollarını tekrar iki yana açışını izliyorum.

Menekşe rengine bulanmış ellerini yukarı kaldırıp bir kavis çizerek aşağı indiriyor, parmaklarını yere doğru uzatıyor. Daha fazla kara delik beliriyor.

Daha fazla haydut ve canavar ortaya çıktıkça yer fokurduyor.

Tanrım, onlardan çok var.

Beni tutan zincirlerin içinde debeleniyor, hâlâ kurtulamadığım için hayal kırıklığı ve acı içinde homurdanıyorum.

Bacaklarımı bir o yana bir bu yana tekmeliyorum, metal bileğime batıyor ve kollarımdan daha fazla kan damlamasına neden oluyor.

Charles zalim bir gülümsemeyle bana döndü. "Özgür olacağını mı sanıyorsun? Ben mi?" diye soruyor, bir kez daha bana yaklaşarak. "*Zaten hiçbir zaman* benden özgür değildin. Vücudundaki izler bunu kanıtlıyor."

Vücudumdaki izler Darius tarafından el üstünde tutuldu. Her öptü, dokunuşuyla besledi.

Charles bir el sallıyor ve cazibemin bir anda yok olduğunu hissediyorum. Charles'ın gözleri vücudumdaki yara izlerinin üzerinde gezinerek midemi bulandırıyor. "Siktir git," diye mırıldanıyorum ve o da dişlerini gösteriyor.

" gelince, ama bunu diğer Varis izlerken o yaraların nasıl oluştuğunu tekrarlarlarken yapacağım."

Bunun üzerine yüzüm kızarıyor, acıyı, ıstırabı, bana çektirdiklerini ve başkalarına çektirmelerini emrettiklerini anında hatırlıyorum.

Bir elini kaldırıyor ve o ateşi orada, ayaklarımın tabanında yanan etimi nasıl kokladığımı hatırlıyorum.

Bana biraz Draxton'inkini hatırlatıyor.

Kurtların ve canavarların çarpışmasını görmeden önce duyuyorum. Çığlık çığlığa ulumalar, hırıltılı hırıltılar, bağırışlar ve savaş çığlıkları içime işliyor.

"Onları geri çağırın!" Charles'a bir bedeninin yarısının havaya savrulduğunu, bir rogure bir köylünün üzerine atlarken bağırsakların vücuttan dışarı döküldüğünü gördüğümü söylüyorum. Bir canavarın ağzında bir Elit var, pençeleri bir diğerinin üzerinde ve Damian'ın sırtına atladığını görüyorum.

Bu kaos. Katliam. Bir katliam.

"Bana ne vereceksin?" Charles daha fazla av köpeği çağırırken sırtıyor.

Darius'u Drax'ın sırtında, gözlerini bana dikmiş, elleri siyahla kaplı, sırtındaki kütleye benzeyen iki kuyruğu şiddetle sallanırken görüyorum.

Darius şimdi daha yakın, bana doğru ilerliyor ama dört canavar doğrudan onun yolunda.

O insana benzeyen yaratıkların gözlerini ona, bana ait olan bir şeye dikmelerini izlerken kalp atışlarım hızlanıyor.

Onları geçemeyecek. "Darius, dikkat et!"

Canavarların saldırıya geçmesini dehşet içinde izliyorum. Onu Drax'ın sırtından alacaklar, ona zarar verecekler.

abalarım artıyor, vudumu saran acıyı görmezden çalışırken dişlerim birbirine çarpıyor.

Neredeyse , birkaç metre.

Onlara ulaştığında nefesimi tutuyorum, ama onlarla arpışmıyor, kılıcını onlara doğru kaldırmıyor.

Hayır.

Hareket ediyor ve Drax'ın sırtına çömeliyor, bir eli dengesini korumak için boynundaki kürkte ve canavarlara yeterince yaklaştığında, Drax bir tanesine atlıyor, çenesi açık, ama beni şok eden bu değil.

Drax sıçrayışının en yüksek noktasına ulaştığında, Darius Drax'ın sırtında tam boyuna kadar duruyor ve sonra sıçrıyor. izmeli ayağı bir canavarın kafasına iniyor, diğerlerine atlarken yüzünü parçalıyor, o sırada izmeli ayaklarının da siyahla kaplı olduğunu fark ediyorum.

Canavar geriye doğru yuvarlanmaya başladığında, başka bir canavar Darius'a doğru hamle yapıyor ama Darius zıplıyor ve ona yönelen pençeler akrabalarına saplanıyor. Darius yuvarlanarak yere iniyor, anında tekrar ayağa kalkıyor ve Drax'ın onların icabına bakacağına güvenerek bizim yolumuza doğru ilerliyor.

Parçalar ondan geliyor, yuvarlanan siyah bir sis onu ediyor, zamanki yeşil gözleri obsidyenle örtölüyor.

"Benimle eşit olduğunu mu sanıyorsun, evlat!" Charles hırlayarak Darius'un üzerine daha fazla haydut gönderir.

Darius bir haydutun boğazını keser ve avucunu yere koymadan önce diğerini bıçaklar. Bir an, sonra iki, sis alevler içinde patlamadan önce bir dalga gibi hızla ilerliyor.

Rogue'lar ve hayvanlar çığlık atıyor, Drax'inkine benzeyen o siyah alev dalgası derilerine sürünüyor ve onları diri diri yakıyor.

Charles homurdanarak elini önüne koyuyor ve bir güç patlaması gönderiyor. Darius saldırıyı savuşturmak için dönüyor ve bir kez daha bana doğru koşarken kurda dönüşüp bir canavarın üzerine atlıyor.

Vahşi bir şekilde canavarı parçalıyor ve pençeler Darius'un böğrüne girerken nefesim kesiliyor ama onun bunu hissettiğini bile sanmıyorum.

Savaş devam ederken arkasından bakıyorum, karla kaplı zemin şimdi kırmızı bir deniz ve bir kez daha midemin bulandığını hissediyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve gücümü, yardım edebilecek herhangi bir şeyi hissetmeye çalışıyorum ama bu lanet zincirler her şeyi engelliyor.

"Ahh!" Charles içime daha fazla acı gönderiyor ve sırtımın kırılmak üzere olduğunu hissederken başımı sallayarak çırpınıyorum.

"Bırak onu." bir ses geliyor, saf karanlığın tınısı ve gözlerimi açıyorum, Darius'un yaklaşık yirmi adım ötede insan formunda durduğunu görüyorum, Drax gibi aralarında bir sıra rogure sırtını koruyor.

Kanlar içinde, göğsü kabarıyor, gözleri sert ve öfkeli. Siyah alevler ayaklarının dibinde, hazır ve bekliyor ama onu hiç yakmıyor.

Elitler arka planda savaşıyor, köyler ve insanlar yardım ediyor, ölüm yere dökülürken çığlıklar bize doğru yırtılıyor.

Charles önümde hırlıyor ve bir rogure ona bakmak için dönüyor, içindeki gücü gönderiyor. İşte o zaman kemik rengi gözlerinde hafif bir menekşe rengi olduğunu fark ediyorum...

Bu Charles'ın sihri mi?

"Ne kadar tatlı," diyor Charles ve bana yaklaşıp gerilmeme neden oluyor. "Görünüşe göre hâlâ Varis'in amcığı tarafından büyülenmişsin, Alfa Darius," diyor Darius'a.

Vihnarn'ım ileri doğru bir adım atıyor ama Charles bana doğru süzülüp bıçağını boynuma dayadığında donup kalıyor.

Charles gülerek bıçağı itiyor, bu da iğnenin acısıyla tıslamama neden oluyor. Kanın damladığını hissediyorum.

Yer titriyor.

"Şimdi sakın," der Charles'ın iğrenç sesi Darius'a. "Bu sadece bir çizik, ama çok daha fazlası olabilir."

Arkasında çığlık atıyor, Leo emirler yağdırıyor, Taylor bir köylüyü güvenli bir yere sürüklüyor, Anna büyüyle savaşıırken Zaide yakındaki bir rogure'u kesiyor.

Çok fazla katliam var ve zarar gören herkes için yüreğim ağzıma geliyor.

Ama Darius?

Arkasına bile bakmıyor. Tek odağı benim üzerimde.

"Bırak onu, hemen!" Darius ellerini havaya kaldırdı, o sisi ellerinin etrafında şiddetle dönüyordu.

"O benim! Çocukluğundan beri benim!" Charles kükrüyor ve altımızdaki platform bunun gücüyle sarsılıyor.

"Hayır," diyor Darius, sessiz ama ölümcül bir sesle. "Ruhu şekillendiğinden beri o *benim*." Sonra altımızdan siyah bir ışık yükseliyor ve Charles'a doğru koşuyor.

Her şey çok hızlı oluyor.

Darius'un gücü iki sütuna doğru yılan gibi kıvrılıyor, yukarı doğru spiral çiziyor, sonra zincirlerden aşağı iniyor, bileklerime odaklanırken bir diğeri Charles'ın kolunu sarıyor, onu geri çekiyor ve bıçağı boğazımdan uzaklaştırıyor.

Bir cızırtı duyuyorum ve siyah alevlerin ortaya çıkışını izliyorum, bileklerim etraflarına sarılı zincirleri eritirken yanıyor, sonra sert bir *gümbürtüyle* yere düşüyorum.

Başım altımdaki taşa çarparken sol tarafım darbeyi alıyor ve haykırıyorum. Nefes nefese kalıyorum, gözlerim Darius ve Charles'ın çarpışmasını izliyor.

Charles kendi gücünü Darius'un etrafına sarar, kollarını kısıtlamaya çalışır ama Darius kara ateşiyle savuşturur ve ateşi yok eder. Darius dışarıya parçalar gönderir ve Charles onları saptırmak için bir bariyer koyar ve sonra Darius kurda döner, büyük siyah pençeleri yere iner.

Yardım etmeliyim, hareket etmeliyim ama bacaklarım uyuştı. Runa?

İçimde küçük bir karıncalanma var ve ona odaklanıyorum.

"Onu benden alabileceğini mi sanıyorsun? Sen bir çocuksun! Bir domuz!" Charles, Darius'a birden fazla güç topu fırlatarak rogures'ları ona gönderiyor, ardından dönüp etrafıma bir bariyer sararak beni içine kapatıyor.

Hayır, yine mi?

Etrafımdaki bariyere bakıyorum, parıldayıp sönmesini izliyorum, bana saatlerdir çektirdiği acının aynısını çektirebileceğini biliyorum.

Darius haydutları pençeleyip parçalıyor, yan tarafı kanıyor ve hızla geri dönüp bir bıçak kaparak haydutlardan birinin yan tarafına vurup onu keserken kalbim boğazımda düğümleniyor.

"Bugün öleceksin Charles," diyor Darius, sesi karanlık. "Yaptığın her şey için, işlediğin suçlar için." Darius kendini ona doğru fırlatır ve Drax bir roguire'u parçalayıp alevler üzerlerini yaladığında kılıcını Charles'ınkiyle birleştirir.

Onlar birbirlerine girmeye devam ederken görüşüm bulanıklaşıyor.

"İçimde iki Tanrı'nın da gücü var ve sen beni öldürebileceğini *sanıyorsun*."

Darius homurdanarak Charles'a saldırır ve diğerleri kendi dövüşlerine devam ederken, onlar alanın etrafında dönerken Charles'ın savunmaya geçmesini sağlar.

Ve ben buradayım, işe yaramaz.

Leo'nun bir darbe almasını izliyorum, canavarın pençeleri ona doğru savrulurken

Zaide neyse ki kolundan tutup onu arkasından sürükleyerek geri çekiliyor. Daha ileriye bakıyorum ve Anna'yı görüyorum, ellerini uzatmış, kırmızı bir girdap gibi dönüyor ve canavarlar ağır çekimde ona doğru geliyor gibi . Josh da orada, Colten boynuna bir kılıç saplarken bir canavarı kalçasından bıçaklıyor. Çok iyi tanıdığım bir kurt, Hudson, Jerrod'un kurduyla mücadelenin içinde, hırlıyor ve ısıyor. Hepsinin dövüşmeye devam ettiğini görüyorum.

Hepsi çürük.

Hepsi

kanıyor.

Ve bence kaybediyoruz.

Darius acı içinde dişlerini gıcırdatırken ona bakıyorum, bir an için omzunun üst kısmını tutuyor ve Charles'a tekrar hamle yaparken elini bırakıyor.

Zırhı yırtılıyor ve Charles'ın gücünden arta kalanların derisinde cızırdadığını gördüğümde derisi kabarcıklar çıkarıyor. Darius savunma pozisyonu alıyor, yüzü acıyla dolu ve sanırım bana verdiği aynı elektriksel acıyı ona da veriyor.

Charles'ın kahkahası bunu doğruluyor gibi.

Onunla oynuyor.

İçime yerleşen öfke yavaşça hareket edip vücuduma yayılmadan önce gözlerim Charles'a kayıyor.

Darius inliyor, vücudu bir an için alaycı bir hal alıyor ve Charles saldırarak kılıcını karnının yan tarafına saplıyor. Nefesim kesiliyor, Darius ondan uzaklaşırken parmaklarım taşın içine kıvrılıyor. Charles gülüyor, yarasından yere kan sıçramasını ve Charles'ın ona daha fazla büyü fırlatmasını izliyor.

Drax kendi vahşetini sürdürürken, Darius canavarlardan korunmak için büyüü arkasına alırken, büyü ve çelikle ileri geri giderler, darbe üstüne darbe alırlar.

"Aptal çocuk, şeye sahip olabilirdin," diye tükürürken Charles ona doğru büyü gönderir ve Darius Charles'ın omzuna bir çivi saplamayı başarırken boğazını yakalar. "Güç, dişiler, insanlar ayaklarınıza kapanırdı!"

Gözümün köşesinde bir gölge kımlıyor ve ona bakıyorum, Darius'un sihrinin, gözümün dibinde süründüğünü gördüğümde kalbim çarpıyor.

Charles'ın bariyeri, çatlaklar gibi yayılıyor, geçmeye çalışıyor.

Gözlerim Darius'a kaydı.

Kendisi de savaşırken beni kurtarmak için büyüünü sinsice buraya gönderdi.

Darius ileri doğru yumruk atıyor ve Charles tekrar saldırıya geçmeden önce onu engellemek için bir bariyer yerleştiriyor. Daha fazla karanlık lekenin belirmediğini fark ediyorum, bu sefer daha yavaşlar ve büyüü yavaşlamış gibi görünen Darius'un hemen arkasındalar.

Tanrım, zayıflıyor.

Bariyerin üzerindeki büyüüne bakıyorum ve sertçe yutkunuyorum. Çünkü bana yardım ediyor.

Hadi, Rhea, kımılta.

"O bir daha asla senin olmayacak, Alfa Darius." Charles onu büyüyle yakalamayı başarır, kollarını iki yanına bağlar, o kadar sıkı sıkı ki bıçağını düşürür.

"Hayır!"

"Ahh!" Darius aniden bağırıyor ve kafamı ona çevirdiğimde vücudunun hareketsiz ve kaskatı olduğunu görüyorum. Mor büyü hızlı bir dönüşle onu çevreliyor ve Darius'un kendi büyüü onu yutmaya çalışıyor ama her seferinde kaçıyor.

"Dar!" Charles ona doğru yürürken inliyorum. Darius mücadele ediyor, Charles'ı uzak tutmak için saldırı parçaları göndermeye çalışıyor, ama işe yaramıyor, Charles onları gücüyle engelliyor ve kendi parçalarıyla.

Bir uluma duyuyorum, sonra Drax'ın rogue'ların arasından sıçrayıp kalecisine geldiğini görüyorum, ama arkasından yavaşça yerden beliren rogue'lar geliyor.

"Darius, hareket et, hareket etmelisin!" Kollarımı aldım, ancak çenemi taşı vurduğumda kollarım gevşedi

"Beni yenebileceğini mi sandın?" Charles hırlar. "Senden uzun yıllarım var evlat. Baban öldükten sonra sana ben baktım, sana nasıl bir Higher olacağını ben öğrettim, seni başkalarına ben övdüm ve sen bana kılıç kaldırmaya cüret ediyorsun!" Eli şak diye dışarı çıkar ve Darius'un dudaklarından kan sızarken başı yana savrulur.

"Darius!" Çılgınca bağırıyorum, gücüne bakıyorum. Bakışları benimkilere kayıyor ve sertçe yutkunuyorum.

Onun dikkatini dağıtıyor, ama ne pahasına?

"Lasandrhea endişeli görünüyor, ona gidelim mi?" Charles döner, ancak Darius'un büyüü ortaya çıkar ve onu bağlayan gücü yakalar. Charles

durur. "Gücümden kurtulabileceğini mi sanıyorsun? Beni öldürebileceğini mi sanıyorsun?!" Ben hareket etmeye, bir şeyler yapmaya çalışırken Charles devam ediyor. "Ben senin olabileceğin her şeyden fazlasıyım, Cazier'in Varisi," diye tükürüyor ve sonra eli Darius'un boğazına dolanıyor.

Hayır.

Charles çok fazla acı ve ızdıraba sebep oldu. Çocukları çaldı, çocukluğumu ve ailemi çaldı, haydutları ve canavarları kontrol ediyor ve kendi çıkarları için seçtiği herkesi öldürmeye devam ediyor.

Vihnarn'ımı alamayacak.

Almayacak.

Darius'un yüzü morun koyu bir tonuna dönüşüyor ve avuçlarım yere çarpıyor, bir çığlık geliyor. Geri itiyorum ve dizlerimin üzerine oturuyorum, tam o sırada büyüünün bir şeridi kırılıyor, Charles'ın dikkati Darius'la o kadar meşgul ki fark edemiyor.

Durdurulamaz olduğunu, bir Tanrı olacağını düşünür, ancak bu böyle bitmez.

Yüzüm ısınıyor ve içimde bir titreşim hissediyorum, kabarıp genişlediğini hissediyorum, sonra hızla etrafımda dönüyor ve onu tutup kendime çekiyorum, o kadar büyük bir güçle ki ciğerlerimden nefesimi alıyor.

Zahariss, duy beni! Beni bağlayan şeyi kırmak, bana bağlı olan erkeği korumak için ihtiyacım olan gücü ver bana.

Darius'un gücü boşluğa bana doğru gelirken saçlarımın uçuşmaya başladığını hissediyorum.

Topraklara yerleşen adaletsizliğe olan öfkenizi hissetmeme izin verin, öfkenizi serbest bırakan kişi olmama izin verin.

Ayağa kalkıyorum, Charles'ın arkasından öfkeyle bakarken biraz tökezliyorum, sevdiğim erkeği elinde tuttuğunu biliyorum.

Ben Zahariss'in varisiyim.

Ellerimi bariyerin üzerine koyuyorum, acı anında kollarıma yayılıyor.

Ve deli bir adamın kaprislerine boyun eğmeyeceğim.

Gücümü ona gönderirken ellerim mavi renkte parlıyor ve Darius'un sisi bileklerimi çevrelerken çatlakların ortaya çıkışını izliyorum.

Acı beni dizlerimin üzerine çöktürmeye çalışıyor ama daha güçlü bir şey hissediyorum. Öfke.

"Sizi öldürecek olan Darius olmayacak, Yüce Lord Charles," diyorum, Charles başını bana çevirip gözlerini bir an için açarken sesim bana aitmiş gibi gelmiyor. "Ben öldüreceğim!"

Ve sonra onun lanet bariyerini kırdım.

OceanofPDF.com

EIGHTY TWO

RHEA

Bu, gücün içimde aktığını hissettiğim, onu evimde karşıladığım o ilk an gibi geliyor. Sadece bu sefer, onu kontrol edebiliyorum.

Kendimi iyileştirmeye başlarken Charles ve Darius'u geriye savuran bir güç dalgası gönderiyorum. Platformdan aşağı atlıyorum, rogure'ları izliyorum ve Canavarlar bize doğru dönüyor, aralarındaki yeni yırtıcıyı hissediyorlar.

Charles ayağa kalkarken ona doğru yöneliyorum, Darius yuvarlanarak dururken etrafında bir bariyer oluşuyor.

Bir elimi kaldırıp haydutlara ve canavarlara güç topları göndererek Drax'a saldırıda yardım ediyorum. Gücüm derileriyle birleştiğinde işliyor ve gücüm parçalanana kadar etlerini eritiyor.

Kar daha sert yağıyor ve ben ağır ağır nefes alırken sıcaklık düşüyor, Charles'a bakarken içimden beyaz bir puf çıkıyor.

Charles bir elini kaldırıp güç toplayarak, "Bunun bedelini ödeyeceksin," dedi.

Darius hareket etmeyince ona "*Kalk Vihnarn*," diyorum.

Her adımında altımda mavi bir dalga yayılıyor, bir zamanlar karla kaplı olan zeminde artık otlar görünüyor. Darius'a giderken Drax'a yardım edeceğini bildiğim için Runa'yı serbest bırakıyorum, Charles'tan uzak duruyorum çünkü beni tadabildiğimi hissettiğim bir kötülükle izliyor.

Darius homurdanıyor, dizlerini altına alıyor ve başını sallıyor. Kısa süre sonra ayağa kalkıyor, beni görene kadar çılgınca etrafına bakınıyor, Charles kükreyerek büyüsünü bana doğru ateşlediğinde anında üzerime geliyor.

Darius bana çarparak neden oluyor, Charles'ın saldırısından kaçarken gücü bizi sarıyor.

Hızla ayağa kalkıyoruz, Charles daha fazla haydut ortaya çıktıkça bize doğru ilerliyor. "*Kahretsin, ne kadar çoklar,*" diyorum nefes nefese.

Darius aceleyle, "*Elitler onları halledecek,*" diyor. Yapabilirler mi bilmiyorum ama yapacaklarına güvenmek zorundayım. "*Sen iyi misin?*"

"*Ben iyiyim.*"

"*O zaman avlanma zamanı, küçük*

kurt." "*Ölüme.*"

"*Sadece onun.*"

Charles başını geriye gülüyor ve ara sıra bize doğru büyü topları gönderiyor. Eğiliyor ve kaçıyoruz, ona doğru ilerlerken kendimizi korumak için küçük bariyerler koyuyoruz.

"Oh, sevgili Lasandrhea, Darius'a biraz ultrium verirken izlemene izin vereyim mi? Gördüğün her şeyi çiftleştirmesini izlemene izin vereyim mi?"

"Böyle bir şey ," diye homurdanan Darius ona doğru bir parça fırlatıyor.

"Olmayacak mı?" Charles gülümser.

Arkamızdan gelen çığlıklar bizi durdurdu ve hafifçe döndürdü. Elitlerin, sürümün ve insanların altındaki zemin kocaman, karanlık bir yama ile kaplanmış gibi görünürken gözlerim dehşet içinde açılıyor.

Pençeler ve ağızlıklar, sivri uçlu, çürümüş kulaklar ve kıllı sırtlar onlarcası arasından sıyrılıp çıkar...

Gözlerim Charles'a dönüyor, ağır bir saldırıya geçerken dudaklarımdan bir çığlık dökülüyor, işaretlerim artık yüzümde parlıyor.

"Yeter!" Bağırıyorum, elimi ileri itiyorum ve bir güç dalgası daha gönderiyorum. Charles'ın bariyerine çarptı ve Darius biraz geri itildi. etrafını sarması için gönderir.

Charles dişlerini gösterir. "Eğer onları kurtarmak istiyorsan, tek yapman bana gelmek."

Başka bir çığlık duyuyorum, bu seferki acı dolu ve onu engellemeye çalışıyorum, arkamdaki katliamı duyabildiğim için midemde dönen dehşeti düşünmemeye çalışıyorum.

Siktir, siktir, siktir.

"O sana gelmeyecek!" Darius gücünü Charles'ın etrafına bir kasırga gibi gönderir, ancak bir sonraki anda dağılır.

"Ölecekler, Darius." Charles ona söyler.

Darius şimdi saldırıya geçerek Charles'ın bariyerine vurur ve belirli bir vuruştan sonra bariyer çatlayarak savunmasını kırar ve Charles'ın kafasının Darius tarafından kesilmesini önlemek için kılıcını kaldırmasına neden olur.

"Sakın buna cüret etme, küçük kurt," diyor Darius bana, ben dönüp herhangi bir zayıflık ararken.

"Tek yapman gereken bana gelmek, Lasandrhea, ve ben her şeyi durduracağım."

Zihnim ne yapacağım konusunda dönüp duruyor.

"Darius, ölüyorlar!"

", " diye sert bir şekilde cevap veriyor.

"Neyi alayım?" Sesim titreyerek soruyorum.

"Sensiz burada hayat yok. Geriye hiçbir şey kalmayacak. Hepsini yok edeceğim."

"Ama hepsi ölecek."

"Öyle olsun. Ben yine de seni seçiyorum."

Bunun üzerine derin bir nefes alıyorum, Charles'a doğru daha fazla saldırı gönderirken ellerim titriyor, hiçbir haydutun veya canavarın bize gizlice yaklaşmadığından emin oluyorum.

Runa ve Drax'ı kontrol ediyorum, yanlarında birkaç Elit ile tazılara saldırdıklarını görüyorum. Drax onu ateşe veriyor, sonra bir sonrakine geçiyor.

Daha geriye bakıyorum ve insanlar düşmanlarıyla çalışırken yaşanan yıkımı görüyorum.

Ama kaybediyorlar.

Ölüyorlar.

Josh'un yere yığıldığını görüyorum, mücadele etmeye çalışırken üzerine bir geliyor. Anna yardım etmeye çalışıyor, Taylor ona doğru koşuyor. Sonra Leo düşüyor, çıplak elleriyle bir canavarın onu ısırmasını engellemeye çalışıyor, siyah zehir üzerine damlarken, Kade'in yaşından daha büyük olmayan bir köylünün canavar olarak düştüğünü görüyorum diğerinin üstüne düşer.

. Tanrılar.

"Ben !" diye bağıyorum ve Charles sırtırken Darius şaşkınlıkla başını bana doğru çeviriyor.

"Lanet olsun sana-" Darius dikkati dağıldığı için savruluyor, havada uçuyor ve bir ağaca sinirlerimi yutuyorum.

Kulaktan kulağa sırtan Charles'a doğru ilerlerken ona bakmıyorum.

"Rhea! Sakın buna cüret etme! Ondan uzaklaş. Şimdi!" Çocukluğumun canavarına doğru attığım her adımda Darius zihnimde bağırmaya devam ediyor.

Charles kıyafetlerini düzeltirken, "Onları çağır," diyorum. Elbiseleri kirli ve yırtık ama duruşuna bakılırsa kavgaya karışmış gibi bile görünmüyor.

"Bunları tekrar takacağım." Avuç içi gökyüzüne bakacak şekilde bir elini kaldırır ve bir çift kelepçe cisimleşir.

"Rhea!" Darius, Charles'ın onu zapt etmeye çalışan mor gücüyle savaşıırken bağırır.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Bunlar bastıracak, bir kez daha çaresiz bırakacak.

Başka bir

çığlık. Bir

çığlık.

Bir hırıltı.

Boğuk bir nefes.

Savaş sanki yanı gibi duyuyorum. Ölen insanları duyuyorum.

Üzerime kan sıçradığını, ellerimin kaybolan masum hayatlarla kaplandığını hissediyorum.

Darius zihnimde çığlıklar atarken Charles'a doğru son birkaç adımı atıyorum. O Sihri bana doğru gönderiyor, beni çekmeye çalışıyor ama bir kez daha başka bir bariyer tarafından engelleniyor. Bu sefer benim ve Charles'ın etrafında.

Bana yaklaştıkça küçülüyor ve içgüdüsel olarak geri adım atıyorum, bariyerine dokunmama bir nefes kala sırtımdaki acının karıncalanmasını hissediyorum.

Kelepçeleri açarken ellerim titriyor, burun delikleri açılıyor ve gözleri zevkle doluyor.

"Onları çağır," diye tekrar mırıldanıyorum, sesimdeki dalgalanmadan nefret ederek.

Başını hafifçe eğiyor, koyu renk gözleri bir anlığına mor renkte parlıyor ve sonra daha az bağırış, daha az acı duyuyorum.

Daha az ölüm.

Canavarlara doğru bakıyorum ve hepsinin hareket etmeyi bıraktığını görüyorum. Bazıları ısırmanın ortasında, bazıları pençelerini kaldırmış, ama insanlar şaşkınlıkla onlara bakarken tamamen durmuş durumdalar.

Charles acı içinde bileklerimden birini tutarken nefes veriyorum ve başımın rahatlayarak göğsüme düşmesine izin veriyorum. Başparmağını son seferden beri hiç iyileşmemiş kırmızı izlerin üzerinde gezdiriyor ve gülümseyerek parmaklarının altından kan sızana kadar birine bastırıyor.

Ateşini içine gönderdiğinde tıslıyorum ve sırtımdaki bir *patlama* beni sarsıyor ve Darius'un orada olduğunu hissedebiliyorum, kırmak için çok fazla güç gönderiyor.

Etrafımızdaki bariyer, bana ulaşmaya çalışıyor.

Charles gülüyor ve kelepçelerden birini bileğime başını sallıyor.

"Beni asla ," diye bağıyor ve başını bir çocuk gibi bana doğru sallıyor. "Ben ikinizden de daha üstünüm ve hepiniz bana boyun eğeceksiniz.

Bana karşı geldiğin için seni cezalandırdım. Ne kadar büyük bir pisliği temizlemek zorundayım."

burnu kırışırken iç çeker. "Beni diğer Higher'ları çıkarma zahmetinden kurtardığını söyleyebilirim." Kıkırdıyor, kelepçeyi çekiştiriyor ve beni kendisine doğru çekiyor.

Eli belime dolanıyor, beni göğsüne doğru çekiyor ve ben kusmak istiyorum.

Darius vahşileşiyor.

Sırtımdaki hırıltılar o kadar karanlık ki hepimizi yutacağını düşünüyorum.

Ona bir göz atıyorum, gücüyle tamamen kaplanmış, sırtında iki büyük kuyruk, hırlayıp hırlarken vahşi gözleri, Charles'ın bariyerini tamamen karanlıkta kapladığını görüyorum.

Tek görebildiğim parlayan yeşil gözler.

Kontrolden çıktı.

"Affet beni," diyorum ona ama parmaklarını bariyerlere beni duymuyor bile.

Charles başımdan derin nefes alıp kalçamı çimdiklerken boşluğu parlayan, mor toplanla dolduruyor. Eli sırtımdan boynumun dibine doğru kayarken titriyorum, tiksinti içime yayılıyor.

Başımı geriye çekti. "Hakkım olanı almak için sabırsızlanıyorum." Kara gözleri benimkilere dikilmişti. "Çocuklarımı doğuracaksın ve Diğerleri tabii ki ben izin ." Sızlanıyorum. "Mazie'nin seni buraya getirmek için bir hafıza taşını değiştirmesini sağlamak çok kolaydı. Alfa Darius'u buraya getirmek çok kolaydı.

bunu göreceksin, senin bir hain olduğunu düşünecek ve sonra seni cezalandıracak. Sırtın nasıl yarıldı, kanın salonumun zeminine nasıl güzelce indi." Başını öne eğiyor. "Mazie Eridian'daki bulgularını bana rapor etmeseydi, seni asla bulamazdım sevgili kızım. Elitlere karşı koymaya çalışman ne kadar cesurca, evcil hayvanlarım." Elinde çırpınıyorum ve o da bana bakıyor. "Bu senin çöküşündü, benim de talihim. Seni istediğim yere getirmek için her şey çok kolay manipüle edildi. Tekrar avucumun içine." Boynumdan nefes alıyor ve boğazımda safra yükseliyor. "Ama önce o iti senden uzaklaştırmamız gerekiyor. Her zaman olması gereken şeye başlamak için."

Dişleri boynumu, kulağımın hemen altını ısırıyor ve donup kalıyorum.

Bu Darius'un yeri. Bu
onun ısırık izi. Bu
onun kokusu.

Hayır.

Bu *bizim* kokumuz.

Daha derinden ısırıldığında, deriyi parçaladığında... içimde bir şeyler kopuyor.

"Bu senin değil." Sessizce söylüyorum, bir mırıltı, gerçekten.

Charles başını geri çekiyor, kaşları ses tonum karşısında çatılıyor.

"Ne? !" Saçlarımdaki tutuşu acı verici bir şekilde , ama ona bakıyorum,
gözlerim sert tutuştan sulanıyor, ama sesim güçlü.

"Bu senin değil. Al. Alamazsın!" Göğsünü iterek şaşkınlıkla sendelemesine
neden oldum, sonra bariyere doğru geri yaslandım. Bileğimde sadece bir kelepçe
varken, bana sahip olmanın sabırsızlığı ve neşesiyle, gücüm hala orada, hala işe
yarıyor.

Sihrimi sırtımdan bariyerin içine doğru itiyorum, Darius'un kiyle birleşiyorum
ve yer sarsılıyor. Bir sonraki anda, Darius tarafından yutuldum.
Kollarını bana doluyor ve beni çekerek bariyeri tamamen parçalıyor ve
kucağının güvenliğine alıyor.

Hiç vakit kaybetmeden Charles'a doğru bir elimi kaldırıyorum ve gözleri şok
içinde açılırken göğsüne doğru bir güç patlaması gönderiyorum.

sefer mavi değil. Siyah

da değil.

Bu mor.

Darius'un büyüünü kendi büyümüş gibi alarak içimde birleşiyor,
kendiminkinden daha fazla bir şeye dönüşüyor ve birleşiyor.

Bu *bizim* gücümüz.

Charles tökezleyerek geri çekilirken ona doğru yürüyorum ama bir patlama
daha göndererek onu yere seriyorum. Başka bir bariyer oluşturmaya çalışıyor
ve hatta biz yürürken karanlık lekelerin takip ettiğini görüyorum, daha fazla
haydut çağırıyor, ama o bizim olduğumuz şey değil.

Bizler Tanrıların Varisleriyiz, gücümüz bize verildi, çalınmadı.

Darius'un eli yanımda beliriyor, Charles'a daha fazla güç gönderiyor ve onu
ayağından kaldırıp yere sabitliyor, içimi sevinç kaplıyor.

"Bırakın beni!" Charles çığlık atıyor, gücünü çağırmaya çalışıyor ama o her
çağırdığında Darius ve ben kendi gücümüzü çağırıyor, onu sarıyor ve
söndürüyoruz. "Seni amcık, beni hemen serbest bırak!"

Charles bize bağırmaaya devam ederken Darius boynuma doğru nefes alıyor, kuyrukları etrafıma dolaniyor ve ben de onları güven vermek için okşuyorum.

Hiçbir yere gitmiyor.

Charles'ın önünde durduk, hayatımı mahveden erkeğe bakarken ellerimiz morla . Darius'un hayatını mahveden.

Başka birçok hayatı mahvetti.

Darius boynuma doğru hırlıyor, oradaki yanlış kokudan ve gözlerimizi Charles'tan ayırmadan boynumu eğiyorum ve teklif ediyorum.

Bir sonraki anda Darius'un dişleri tenimi deliyor ve bir elimi başına onu yatıştırıyorum ve şu anda buna ihtiyacı olduğunu hissederek onu kendime çekiyorum.

" *değil*," diyorum ona ve usulca mırıldanıyor, daha derine inerken göğsünden bir gümbürtü geliyor ve ben rahat bir nefes alıyorum.

Drax ve Runa aniden yanımda duruyorlar, bu bok parçasına doğru hırlıyorlar ve sonra bunu onun gözlerinde görüyorum.

Korku.

Yoğun kar yağarken nefesimi tutuyorum, Charles mücadele etmeye devam ederken ay gökyüzünde yükseliyor.

Darius sırtımdan sıyrılıp beni çeviriyor ve üzerimde bir yara olup olmadığına bakıyor. Bir şey bulamayınca gözlerindeki rahatlamayı ve az önce yaptığım şeye duyduğu öfkeyi görüyorum ama bununla daha sonra ilgilemeyeceğiz.

Şimdilik.

Darius bileğimi avucunun içine alıyor, gücüyle kaplıyor, sonra bir anda kelepçe yanıyor ve yere düşüyor.

İçime bir sıcaklık doluyor ve rahatlayarak sarkıyorum.

Bunu nasıl başardı bilmiyorum ama umurumda değil.

Darius beni çekiyor, yüzümü ellerinin arasına alıyor ve alnını alnıma yaslıyor, parmaklarında hafif bir titreme var ve bileklerini kavrayıp burnumu onunkine sürüyorum.

Beni aniden serbest bırakıyor ve yerden bir kılıç alıp bana . "Onunla ne yapacaksan yap. Bitir bu işi." Başımı ona doğru eğiyor ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Bitir onu, Vihnarn."

Geri adım atıyor ve Drax yanıma dürtüyor. Onu okşamak için elimi kaldırıyorum.

Runa'ya aynısını yapmadan önce, zihnimize musallat olan canavara onu sakinleştirmeye çalışıyorum.

Charles'ın yanına gidip ona tekrar bakıyorum. "Çocukluğumu aldın, tıpkı diğerlerine yaptığın gibi, ailemi aldın, tıpkı

başkalarına da yaptı." Kılıca bakıyorum ve onu bir o yana bir bu yana çeviriyorum. "Sen bir hiçten daha kötüsün," diyorum ona. "Bunca yıldır yapmak istediğin şeyi asla başaramayacaksın."

Gülüyor, gözleri çıldırmış. "Beni bitirebileceğini mi sanıyorsun, kızım? Şu bak. Seni tekrar bir kafese sokmak için sabırsızlanıyorum, ten tene dokunmak ve ne kadar dayanabileceğini test etmek için sabırsızlanıyorum-" Darius yan tarafını tekmeler, ayakları onun gücüyle kaplanır.

Sonra bunu tekrar tekrar yapıyor, saçlarımda tuttuğu elini tutuyor ve parmaklarını teker teker kırıyor.

Ona bakıyorum. "Sakin ol, Vihnarn. Artık bana zarar veremez. Kimseye zarar veremez." Charles kurtulmak için mücadele ederken bile buna gülmeye devam ediyor.

Kılıca tekrar bakıyorum ve ona zarar verebileceğim pek çok yol var. Ona işkence bile edebilirim ve bunu istiyorum.

Ona ne kadar acı çektirmek istediğimi iliklerime kadar hissedebiliyorum. Bana ve diğer pek çok kişiye yaptığı gibi ona sürekli acı çektirmeyi ne kadar çok istiyorum.

Ama ben ona baktıkça, beni tekrar nasıl inciteceğini, nasıl özgür olacağını, nasıl herkesten üstün olduğunu anlatıp duruyor.

Sadece bu toprakları ondan kurtarmak istiyorum.

"Bir zamanlar ayaklarının dibinde diz çökmüştüm, zincirlenmiş ve savunmasız. Şimdi altımdasın, hayatın ellerimde."

"Bunun benim sonum olduğunu mu sanıyorsun? Bu sadece başlangıç!" diye tükürüyor, vücudunu bir yandan diğer yana kıvrarak.

"Sen . Olduğundan daha büyük olmaya çalışan küçük bir erkek. Sen hasta ve açgözlüsün, Charles. Bir zehirsin."

"Ben gücü hak ediyorum! Bu topraklara, insanlara yıllarımı verdim. Neden benim üzerimden ay kadar eski bir büyüye sahip oluyorsun!"

"Çünkü ben değerliyim, sen değilsin."

Beni izlerken bana yapmak istediği her şeyi, başkalarına yaptığı her şeyi anlatmaya devam ediyor ama ben tek bir kelimesini bile dinlemiyorum.

Onun yerine kılıcı boğazına dayadım.

"Bir daha asla kimseyi incitmeyeceksin." Ona söyledim. "Ben toprağım ve yanlışı düzelteceğim. Bu seninle başlayacak."

"Senin bağlarınla sıkışıp kalacağımı mı sanıyorsun?" Daha fazla mücadele ediyor. "Ben Lord Higher Charles'ım!" Bağılıyor, "ve ben sizin yeni Tanrınızım! Beni serbest bırak ve ayaklarıma kapan-"

Kılıcı karnına sapladığımda öksürerek haykırıyor. Ağzından anında kan akarken izliyorum, kılıcı alıp tekrar saplarken ciddi bir şekilde çırpınısını izliyorum.

Konuşmaya çalışıyor ama ağzından çıkan tek şey kan oluyor, yüzüme sıçırıyor ve ben bundan zevk alıyorum.

Sonunun tadını çıkar.

Avucuma güç çağırıyorum, rengi artık mor ve sonra göğsüne batıyorum, büyüm yolu açıyor. Acı yüzünü buruşturuyor, Darius yakından izlerken ben daha derine inip istediğim organı bulurken vücudu bağların içinde debelenirken ondan kanlı bir çığlık geliyor.

Elime aldığımda avucumun içinde sıkıca kavriyorum, sıkıyorum ve çekiyorum.

Charles'hâlâ atan kalbini önünde tutuyorum, solgunlaşırken yüzümde bir gülümseme beliriyor, göğsünden kan fışkırırken her yavaş atışta elimin esnemesini izliyor.

"Sonsuza dek aşağılarda dolaşabilirsin. Karanlık ve acıdan başka bir şey olmadan döngünü tekrarlamakla lanetlendin," diyorum ona, titrerken, geniş gözleri üzerimde kalırken vücudu seğiriyor. "Umarım Cazier seninle oynamaktan keyif alıyordur.

Lord Higher Charles," diye alay ediyorum, son nefesini verirken.

Ayağa kalkıyorum, artık olmayan canavara bakarken kılıcım parmak uçlarımdan sallanıyor.

Bakışlarımı Darius'a kaldırdığımda hiçbir öz onu terk etmiyor, ruhuma bakarken gözleri pek çok duyguyla doluyor.

"Benim küçük savaşçım." Bunun üzerine usulca gülümsedim, kalbi ona fırlattım ve

Onu yakalayıp ayağının altında ezmeden önce sıkıca tutarken sırtışı ölümcüldür.

Kılıcı karnından çektim ve doğramaya başladım.

Ben eti kesip biçerken Darius kollarını kavuşturmuş, her zamanki koruyuculuğuyla beni izliyor. Kemiğe ulaşıp debelenmeye başladığımda Darius, Runa'ya gelmesi için ıslık çalıyor ve dişlerini göstererek onu ikiye ayırıyor.

İşi bittiğinde alnımdaki boncuk boncuk teri siliyorum ve Charles'ın kılıcını alıyorum. Elimde döndürerek göğsüne saplıyorum ve kafasını kaldırıp kabzasına vuruyorum.

Sonunda bitti.

Ama dönüp Elitlere, sürüme ve yaralılarla ilgilenen insanlara baktığımda, hareketsiz duran hayvanlar ve tazılar seğirmeye, hırlamaya başlıyor.

Ve sonra, saldırırlar.

OceanofPDF.com

EIGHTY THREE

RHEA

Nefesim kesildi, bir anlığına donup kaldığım için şok . Charles'ı öldürdük, geldikleri yere geri dönmeliler. Onları o kontrol etti.

"Neden geri dönmüyorlar?" Darius'a soruyorum, ikimiz de bir anda harekete geçip onlara doğru ilerlerken diğerleri de kendilerini savunmak için başlıyor.

"Charles'ı öldürdük, bu yüzden onlar üzerindeki kontrolü kırılmış olmalı," yanıtıyor. "Yani onlara durmalarını emrettiğinde, bunun artık bir önemi yok."

Tanrılar.

"Ne yapacağız?" Elimi kaldırıp bir güç dalgası gönderiyorum, onlara ulaştığımızda incitmek istemediklerime dikkat ederek elimden geldiğince birkaç haydutu yana fırlatıyorum.

"Onlardan kurtulacağız."

"mi?" Nefes nefese dönüp atılmış bir kılıcı elime alıyorum, iki elimle kabzasına sarılıyorum ve bir rogue'u böğründen bıçaklıyorum.

"var, Darius!" Yerden daha fazlası nefesim kesiliyor.

"Evet," diyor Darius beni aniden kendisine doğru çekerken, etrafımızda bir bariyer oluşuyor.

Gözleri tetikte ve düşünceli bir şekilde haydutlara bakıyor.

"Darius?" Kendimi kurtarmaya çalışıyorum ama gözlerindeki telaşlı bakış beni durduruyor.

Gözleri yüzümde gezinmeden önce benimkiler arasında gidip geliyor, tutuşu neredeyse cezalandırıcı.

"Dikkatli ol," diyor bana, sesi hırçın.

Kaşlarım çatıldı. "Elbette." Başımı sallıyorum ve hareket ediyorum, ama beni geri çekiyor "Dar-"

Beni öpüyor.

Acımasız ve sert bir öpüşme ve ağzının içinde nefes nefese kalıyorum, tüylerimi diken diken ediyor. Darius , beni daha da yaklaştırıyor ve öpücüğü derinleştiriyor, dili benimkine karışıyor. Tadına bakıyor, tadını çıkarıyor.

Değer vermek.

Gücünün belimi sardığını hissettiğimde kolunu kavrayarak inliyorum. Geri çekildiğinde burnunu benimkine sürtüyor ve gözlerini sıkıca kapatıyor.

"Darius...?" Diye soruyorum ama o sadece başını sallıyor ve gözlerini açıyor.

"Güvende kal, Vihnarn." Tekrar söylüyor ve ben yavaşça başımı sallıyorum, az önce ne olduğundan emin değilim.

oldu.

"Ve sen," diyorum ona ve parmaklarının tersiyle yüzümü okşuyor.

"Her zaman sen, küçük kurt."

Son bir kez daha baktıktan sonra büyüsunü kaldırıyor ve beni bir an için orada bırakarak haydutların ve canavarların dalıyor.

Bağlantıma uzanıyorum ve orada hissediyorum, sabit ve doğru, bu yüzden Josh'u en son gördüğüm yere gitmek için kendimi sersemlikten kurtarıyorum.

Bıçaklıyorum, tekmeliyorum, gücümün sınırlarını zorluyorum ve araziye musallat olan tazılarla savaşıyorum. Runa yanımda, hırlayarak ve kemirerek ilerliyor, ben de tam önümde sarışın bir kafa görüyorum.

Ona doğru koşuyorum, tek bir yumuşak hareketle Runa'nın sırtına tırmanıyorum ve sonra orada, onun yanındayım.

"İyi misin?" Josh beni fark ettiğinde soruyorum, o da başını sallıyor ve başının yan tarafına damlayan kanı siliyor.

"Evet, ama bazılarının iyileşmesi gerekiyor, bunu yapabilir misin?" Elitlerin ve bazı insanların yerde yatan yaralılara benzeyen insanların etrafında nasıl bir duvar oluşturduklarına bakıyorum.

"Yapabilirim," diyorum ona, gözlerim arıyor ve Darius'u karşımda, kardeşlerinin yanında kolaylıkla savaşırken görüyorum.

"*Yaralıların bazılarını iyileştireceğim, tamam mı?*" Darius'a söyledim. "*O zaman savaşta yardımcı olabilirler?*"

"*İyi plan, dikkatleri başka yöne çekmeye çalışacağız. Elitlerime haber vereceğim.*"

Runa'dan aşağı atlıyorum, yeri ve mor bir dalganın yayılmasına neden oluyorum. Bazılarını yavaşlatmaya yardımcı olacağını umuyorum.

Josh'u takip ederek beni yaralıların yanına götürüyor ve hiç vakit kaybetmiyorum. Karın üzerime sızmasıyla oluşan ıslak zemini ve üzerime bulaşan kanı görmezden gelerek elimi ilk kişinin yarasına koyuyorum. Yan tarafında kötü bir kesik vardı.

Onu onarmaya başlamak için gücümü oraya odaklıyorum, iplikçiklerimi yarayı kapatacak ve iyileşmeye başlayacak şekilde dikiyorum.

"Neden port ?" Josh'a alnımdaki boncuk boncuk terleri silerek soruyorum.

Hiç bu kadar güç kullanmamıştım ve bu bana zarar vermeye başladı.

Josh adama yardım ederek, "Onları ," diyor. "Şimdiden mi?"

Ciddiyetle başını sallıyor. "Eridian'da çok yaralımız var ama cadılar onlara yardım etmeye gitti.

Başımı sallayarak onaylıyorum. "Akıllıca bir seçimdi." Ayağa kalkmadan önce erkeğin tarafının kapanmasını bekliyorum. "İşte, kıpırdamadan dur ve biraz daha iyileşmeyi bekle, sonra da canavarları öldürmeye yardım etmeliyiz," diyorum ona.

"Teşekkür , Zahariss'in Varisi." Ona adımın Rhea olduğunu söylemeye gidiyorum ama o çoktan dinlenmek için gözlerini kapatmış.

savaş devam ederken bir sonrakine geçiyorum ve yaralıları savunanların geri püskürtölmeye başladığını söyleyebilirim.

Kahretsin.

Arada sırada onlara katılıyorum, haydutları ait oldukları yere, aşağıya gönderiyorum, ancak daha fazla canavar ortaya çıktıkça başka bir yaralıya yardım etmek için çağrılıyorum.

Ne kadar devam ettiğimizi bilmiyorum ama ellerimi dizlerime koyup derin derin nefes aldığımda güneş uzaktaki dağlarda ufukta belirmeye başlamıştı.

Gücüm azalıyor ve haydutlar ve canavarlar duracak gibi görünmüyor.

"*Darius,*" diyorum bağlantıda. "*Hiçbir yere varamıyoruz."*

"*Uzaklarda da beliriyorlar, Zakith yakında onlarla dolup taşacak."*

Kanım dondu.

Charles öldü, kutlama yapmalıyız, tazılar hala topraklara musallat olurken hayatlarımızdan endişe etmemeliyiz.

"Neden daha fazlası ortaya çıkıyor, bu nasıl mümkün olabilir?"

"Bence kontrolü tamamen kaybettiler. Aşağıdakiler kontrolden çıktı.

"Siktir."

Cevap vermesi biraz zaman alıyor. *"Bir yolunu , sadece devam etmeliyiz."*

"Nasıl," mırıldanıyorum, başım dönüyor ve Josh yanımdan ayrılmıyor, sırtımı ovarken beni oturtuyor.

"Seni güvende tutacağımı söylemiştim ve bu yaratıklardan kurtulmak bunu sağlayacak. Başka bir seçenek yok."

"Biliyorum."

"Böylece bu topraklardan gitmiş olacaklar, Vihnarn. Buna yemin ederim."

Sesindeki kararlılık beni sakinleştirecekti ama bir beden daha yere düştü ve ben yorgun gözlerimi ovuşturdum.

"Bu iş bittiğinde," diyorum, artık çok daha yavaş nefes alıyorum. *"Beni lesia çiçeklerine götürür ?"* Ellerimi boyayan kana bakarak soruyorum. *"Beni kan dökülmesinden ve katliamdan uzaklaştır. Çiçeklerin içinde oynamak istiyorum. Sen göz kulak olurken. Her zaman yaptığın gibi. Koşmak ve hak ettiğimiz özgürlüğü hissetmek istiyorum. Ay ışığını izlemek istiyorum ve basit bir hayata başlayalım."*

Darius hemen cevap vermiyor ve ben yukarı bakıyorum, sanki insanların ve yaratıkların bacaklarının arasından onu görebiliyormuşum gibi.

"Darius?"

Yumuşak bir tonda cevap veriyor, bu cevap karşısında birkaç kez gözlerimi kırptırıyorum.

"Lesia tarlalarına gittiğinden emin olacağım, Vihnarn, ve oynayabilirsin orada kalbiniz doyana kadar. Çıplak ayaklarınızın altındaki toprağı hissedeceksiniz, çünkü öyle olmasını tercih ediyorsunuz. Üzerinizde parlayan aya bakacaksınız, çünkü onun ışığında güneşlenmeyi seviyorsunuz. Sonra koşacak, dönecek ve parmak uçlarınızdaki yaprakları hissetmeden önce gülümseyeceksiniz, çünkü gerçek olduğundan emin olmak istiyorsunuz."

Linki mırıldanarak indirdim, resme gülümsedim. Burası gerçekten de en sevdiğim yer. Benim için yaptığı bir yer.

Sadece benim için. Bizim için.

"Sabırsızlanıyorum," diyorum ayağa kalkarken ve Josh'a teşekkür ederek başımı sallıyorum. *"Onlardan hemen kurtulalım Dar. Yoruluyoruz ve seninle birlikte uyumak istiyorum.*

Ay ışığında, çiçeklerimle çevrili." *"Nasıl istersen,"* diye fısıldıyor.

Elime aldığım başka bir kılıçla tekrar içine atlıyorum. Bir canavarı bacağından bıçaklayıp Runa'nın üzerine atlayabilmesi için dönmesini beklerken sahiplerinin ölüp ölmediğini bilmek istemiyorum. Yuvarlanan bir *gümbürtüyle* yere düşüyor ve Josh ile ben

. Savaş devam ediyor, haydutlar ölüyor ve daha fazla insan yaralanıyor ama biz yine de durmuyoruz. Yaratıklar da öyle.

Bana doğru dönen başka bir canavarın arka bacağına saplıyorum ve bir anda ona doğru uçan bir top gönderiyorum, göğsüne batışını izliyorum, yoluna çıkan her şeyi parçalıyor. Canavar yine de düşmüyor ve keskin, pençeli elleriyle bana doğru geliyor.

Eğilip saldırısını savuşturuyorum, yuvarlanıp bileğinin arkasından kestiğimde neredeyse bir köylüye çarpıyordum.

Beni takip etmek için dönerken yalpallıyor, ama bir Elit orada, yan tarafına saplanıyor ve onu yere çarpıyor.

Giderek daha fazla haydut ve canavar yüzeye çıkıyor, hızla bizi eziyor ve ben bir çemberin içinde dönüyorum, kesiyorum ve vuruyorum, onları geri tutmaya çalışıyorum ama bu çok fazla.

İstila ediliyoruz. Hayır.

Bir pençe kolumu parçalayıp kanı karın üzerine damlatırken çığlık atıyorum ve dönüp haydudu gözünden bıçaklayıp tekmeleyerek kendimden uzaklaştırıyorum. Nefes nefese kalıyorum, ensemdede ter oluşuyor, kanımın sıcaklığını hissederek yaraya tutunuyorum.

Gücümün uğultusunu ayaklarımda hissediyorum ve ona bakıp merak ediyorum.

Çabucak çömelip avucumu yere koyuyorum, etrafımdaki alanı kaplamak ve aynı zamanda bize yardım edeceklerini söyleyenleri çağırmak için bir dalga gönderiyorum. İşe yarayacağını umuyorum.

Kruten, bize yardım et.

Büyümü soğuk karın altındaki toprağa gönderiyorum, trolleri düşünüyorum, Kruten'in bize nasıl yardım edeceklerini söylediğini düşünüyorum.

Kısa süre sonra hırıltılar ve hırıltılarla kesilen bir çığlık duyuyorum ve sertçe yutkunuyorum.

Siktir!

Ayağa kalktım ve bir rogure'a saldırdım, ayaklarının dibinde bir Yüksek Muhafız ölmüştü. Kendimi ona doğru fırlatıyorum, sırtına ve kafasının tam ortasına saplıyorum. Üzerinden hızla tırmanarak bir Elit ile sırt sırta veriyorum. rogures hızla bizi çevreliyor.

", çok kalabalıklar!" diyor, nefes alış verişi düzensiz. "Çabuk ol, Zahariss'in Varisi. Gitmeniz için bir yol açacağım."

"Seni ölüme terk etmiyorum."

"Sizi korumak benim için bir onurdur."

"O onuru bir tarafına sokabilirsin-" Bir tazıyı bıçaklıyorum. "Kıçına sok."

"Eğer sana bir şey olursa Alfa Darius hepimizi öldürür." "Bırak da bebek bakıcımı ben halledeyim."

Homurdanıyor. "Nasıl istersen."

Sırt sırta bize saldırmaya çalışan canavarları uzak tutarak savaşıyoruz ve katliam her yere yayılıyor.

"Siktir," diyor arkamdaki Elit ve omzumun üzerinden bakıp iki haydutun hamle yaptığını izliyorum.

Dönüyorum, zırhının arkasını kavırıyorum, önünde bir toz bulutu belirlediğinde onu tehlikeden uzaklaştırmaya hazırım.

Elit ve ben yere *çarparak* iniyoruz, o toz bulutu içinde iniltiler duyulurken hızla ayağa kalkıyoruz.

Bu da ne...

Sakinleştikçe, buna neyin sebep olduğunu anlıyorum. "Hali, sana yardım etmeye geldik!"

"Kruten!" Bana başını sallıyor ve sonra bir roguire'un kafasını ellerinin arasına alıp eziyor. Çatışmada giderek daha fazla trol görüyorum, toz bulutları içinde ortaya çıktıkça bu savaşta bize yardım ediyorlar.

Gerçekten yardım etmeye geldiler.

"Teşekkür !" Ona söylüyorum ve o da kıkırdayarak bir roguire'alıp havada uçuruyor. Bir canavarla dövüşen başka bir trol görüyorum, boyları birbirine denk ve ben de dövüşe geri atlıyorum.

"geleni yapacağız, Halis." Bir dişi trolün bir roguire'u tekmelediğini gördüğümde ona sallıyorum ve onu hemen kurtardığım çocuğun annesi olarak tanıyorum.

Başını hafifçe eğerek bana bakıyor ve ben de gülümseyerek kendimi savaşa geri atıyorum.

"Darius, troller yardım için burada!"

Savaş devam ediyor ve ben yaralılara ulaşan herkesi korumaya yardım ederken, yolda yeni yaralılar toplayıp onları oluşturduğumuz koruyucu çemberin içine koyuyorum.

Kan ve bağırsak içindeyim, ter damlıyor ama yine de devam ediyoruz ve pes etmiyoruz.

Ama onlar da bilmiyor.

Gittikçe daha fazlası geliyor. Hepimiz yoruldukça, daha fazlası öldükçe hiç bitmeyecek... Umudumu kaybediyorum.

Trollerin yardımına rağmen hala sayıca azız, hala zayıflıyoruz ve yoruluyoruz, hala kaybediyoruz.

Neden durmuyorlar? Sanki sebepsiz yere bu topraklara salınmış gibiler.

Kendimi daha fazlası için hazırlıyorum, çünkü bir haydut bana doğru atılıyor ve kafasının yan tarafına yumruk . Yana doğru savruluyor ve işte o zaman sağdan bana doğru gelen başka bir haydut görüyorum.

Sikeyim.

Elimi uzatıp ona doğru büyü topu gönderdim ama üçüncüsünün bana doğru geldiğini göremedim.

Geri adım atıyorum, kılıcı kaldırıp ona vurmak için havaya fırlatıyorum. İniltili bir çığlık atarken göğsüne saplanıyor. Yine de düşündüğüm gibi durmuyor, bunun yerine bana doğru hızla ilerlemeye devam ediyor ve üzerime atlayarak şok olmuş bir çığlıkla ayaklarımı yerden kesiyor.

Karın üzerine sert ve ağır bir şekilde iniyoruz ve dişleri tam orada, ağzından siyah tükürük damlıyor ve donduğunda çenesini yüzümün ön tarafına doğru kapatmak üzere.

Telaşla itiyorum, ayağa kalkarken üzerinden atlıyorum, elimi uzatıyorum ve durduğumda hazır oluyorum.

Horoz hareketsiz, sanki olduğu yerde donmuş gibi. Açık ağzından hala beyaz hava püskürüyor, yani hala yaşıyor ama... sıkışmış.

Bu Charles'ın onları kontrol ettiği zamanki gibi, ama Charles artık yok.

Herkes gibi ben de şaşkınlıkla etrafıma bakıyorum, biz neler olduğunu merak ederken savaş durmuş gibi görünüyor.

"Josh, bunu görüyor musun?"

"Orada da mı donmuşlar?" "Öyle mi?"

Bir canavarın altında yerde yatan bir erkek görüyorum, kolu çok kanıyor ve yanına gidip onu yukarı çekiyorum ve kolunu bana doluyorum.

"Seni yakaladım."

"Kahretsin, acıyor." Yaralıların olduğu yere doğru yavaşça ilerlerken, kanamayı durdurmak için büyümü ustaca kullanırken, zırhının arasından kemiğini görebildiğimi ona söylemiyorum.

Donmuş hayvanların ve tazıların arasından geçerken, altlarında karanlık lekeler belirmeye başlıyor ve ben alarmla bağıyorum. "Dikkat et!"

Diğerleri de fark etmeye başlar ve buradaki miktarla ellerinden geldiğince yaratıklardan uzaklaşırlar.

Yarı sürüklediğim Elit'e "Acele etmeliyiz," diyorum. Daha fazla varamayız, hayatta kalamayız.

Ama hiçbiri yapmıyor.

Önümdeki bir rogure yavaşça yere batmaya başlıyor.

Hala açık ağzından gelen nefesini görürken kemik rengi gözlerine bakıyorum, gri derisinin çürüyen parçalarını görüyorum ama yavaşça batarken hareket etmiyor.

Etrafıma bakıyorum, diğerlerinin de aynısını yapmaya başladığını izliyorum. Kruten'in bile kafası karışmış görünüyor.

"Yakında gitmiş olacaklar." Darius söylüyor ve nefesim boğazımda düğümleniyor.

"Aşağıya mı?"

"Evet. Kimseye zarar vermeyecekler. Sana zarar verecekler."

Onlara bakıyorum.

"Yapmayacaklar mı?"

"Hayır, küçük kurt."

Neredeyse rahatlayarak tökezliyordum. Oh Tanrım. .

"Geri dönüyorlar!" Etrafımdakilere bağıyorum ve gözleri açılıyor, omuzları rahatlatarak çöküyor.

Kruten kollarını kaldırıp tezahürat yapar ve diğer troller de ayaklarını yere vurmaya başlar.

Josh bana doğru koşarken gözüm batmakta olan yaratıkların üzerinde, yaralıları diğerlerinin yanına çekiyorum. Beni kucaklıyor ve ben de onu sıkıca kavrayıp kokusunu içime çekiyorum, o sırada Colten, Hudson ve Taylor da orada, Anna da arkalarından geliyor.

Birbirimizi yakınımıza çekiyoruz, içimizden rahatlama dökülüyor. Hayattayız.

Yaşıyoruz.

Islak bir burun boynumun arkasına dokunuyor ve Runa bunun bir parçası olmak isteyerek içeri doğru ilerlerken kıkırdıyorum ve diğerleri de onu içimde dinlenmeye çağırmadan önce okşuyorlar.

,"" diyor Josh, gözlerinde rahatlama var.

Taylor, "Tanrıya şükür bitti," der ve Hudson Colten'ı sabit tutarak başını sallar.

"İyi misin, yavrum?" Diye soruyor ve Colten ofluyor.

"Ben iyiyim."

Birbirimize gülümsüyoruz ve ben eve gidip saatlerce yıkanmaya çok hazırım, ama sonra keder beni vuruyor.

"Seb," diye fısıldıyorum ve yüzleri düşüyor, gözleri anında yere bakıyor.

"Eve gittiğinden emin olacağız," diyor Anna ve ben başımı sallıyorum.

Onu mezarlığa götüreceğiz ve özgürce koşması için kutsayacağız. Tek umudum Vahaliel'de eşiyle birlikte olması. Tıpkı istediği gibi.

"Yaralıları toplamalıyız ki onları buradan taşları bulabilelim." Başlarını sallıyorlar, başları dik.

Kanlı, kirli ve bitkin durumdayız ama hâlâ yapmamız gereken şeyler var.

"Sonra ölüleri toplar ve onları da eve getiririz. Kutsanmaya ihtiyaçları var."

"Evet, Alfa,"

Kaşlarımı çatıyorum. "Hiçbiri," diye fısıldıyorum.

İstedğim şeyi yapmak için yola koyuldular ve ben de Darius'u en son gördüğüm yere doğru döndüm.

Bir Viharn'ıma ihtiyacım var.

"Nasıl bilmiyorum ama hâlâ devam ediyorlar, Darius. Artık gerçekten bitti mi?"

toprağa batmakta olan yaratık yığınları arasında dolaşıyor, diğerlerinin ayağa kalkmasına yardım ediyor ve onlara nerede toplanacaklarını tarif ediyorum.

"Darius?"

Hala cevap yok. Meşgul olmalı, ama asla bana cevap veremeyecek kadar meşgul değildir.

Devam ederken Maverick'i fark ediyorum ve yorgun bir şekilde gülümseyerek beni görünce başını sallıyor. "Zahariss'in varisi."

Gözlerimi devirerek, "Sadece Rhea," diyorum ona.

"Sen Alfa Darius'la birliktesin, bir unvan yüzünden başımı kaybetmek istemiyorum." Gülümsüyor, dişleri kanlı.

"Onu gördünüz mü? Darius'u yani." Etrafıma bakınıp onu görmeye çalışıyorum. Başını eğip arkasından başını sallıyor. "Onu en son şu taraftaki büyük bir rogure sürüsüne doğru giderken gördüm," diyerek sağ tarafı işaret ediyor. "O yapmak istedi eminim bu gelmezlerdi çünkü buradaki insanların kaldırabileceğinden daha fazla olurdu."

Bu mantıklı.

"Teşekkürler," diyorum ona ve bana söylediği yöne doğru ilerliyorum.

Gücümü kullanırken dikkatli olmam gerektiğini bildiğimden, yolda elimden geldiğince birkaç kişiyi iyileştiriyorum. Ayaklarımın dibindeki ölüleri görmezden gelmeye, üzerlerine basmamaya çalışıyorum ama çok fazla kayıp var ve boğazımdaki yumru yüzünden birkaç kez yutkunuyorum.

Darius daha önce hiç göndermediği kadar çok mektup gönderecek.

Savaş hiçbir zaman güzel değildir, ancak bunu gözünüzün önünde görmek midenizin içindekileri kaybetmeniz için yeterlidir.

Darius'a doğru ilerledikçe yaratıklar ve insanlar daha da dağılıyor. Hâlâ ondan ya da kardeşlerinden bir iz göremiyorum ama sonra aşağı bakıyorum ve büyüsünü fark ediyorum.

Duruyorum, çömeliyorum ve elimi koyuyorum. Serinliğinin anında içime sızdığını hissediyorum.

Gülümseyip başımı kaldırıyorum ve Leo'nun dağılmış, donmuş yaratıkların arasından bana doğru geldiğini görüyorum.

Ona doğru koşuyorum, yüzümde bir gülümsemeyle içime bir rahatlama yayılıyor. Artık erkekten hoşlanıyorum ve Darius'a karşı bu kadar koruyucu olması hoşuma gidiyor.

"Hey," diyorum ona ulaştığımda, sevinçten kocaman gülümseyerek. "Nerede olduğunu biliyor ..."

Leo bir şey söylemiyor ama bana bakıyor.

Ağzı aşağı dönük, duruşu çökmüştü ama beni durduran gözleri oldu.

Üzgünler, sıkıcılar.

"Leo...?" Elim koluna koymaya cesaret ederek sordum. Darius görse kolunu .
"Neyin var?"

"Rhea," diye başlıyor, başını çevirip arkasına bakıyor.

Kaşları çatılıyor ve onunla aynı yöne bakıyorum ve kalbim duruyor.

Sadece... durur.

Rogure'lar yere batıyor, düzinelerce alana yayılıyor, çeşitli saldırı durumlarında donmuş halde.

Ama kalbimi durduran bu değil. Darius durdurdu.

Her şeyin ortasında duruyor, yaklaşan sabaha bakarken gücünün siyah sisi etrafında dönüyor ve onu yumuşak bir ışıkla yıkıyor.

Sırtı bize dönük, elleri yanında kenetlenmiş ve yanında Drax'tan hiçbir iz yok.

Ama yavaş yavaş yerin dibine batıyor.

Leo'nun kolunu bırakıyorum ve titreyen bacaklarımla ona doğru ilerlemeye başlıyorum. Ona doğru tökezlemeye başladığımda sanki ayakta zor duruyormuşum gibi hissizleşiyorlar ama durmuyorum.

"Darius..." Bağlantıda boğuluyorum.

Cevap vermiyor ama sanki burada olduğumu biliyormuş gibi başını yana çeviriyor.

Bu kadar uzaktan bile sırtının gerildiğini, gücünün etrafında daha değişken hale geldiğini görüyorum.

"Darius!" Tekrar deniyorum ve elleri esniyor. Daha da battığında, koşuyorum.

Yorgunluğum ne olursa olsun, bacaklarım artık beni taşıyamayacakmış gibi hissetsem de.

Ona doğru koştum.

"Darius!" Adını haykırıyorum, gördüğüm şey karşısında boğazımdan bir çığlık yükseliyor.

Haydutlardan, ölü adamlardan, kükreyen canavarlardan ... Ona ulaşmak için cesetlerin üzerinden atlıyorum ama yine de arkasını dönmüyor, bana cevap vermiyor.

"Darius, ne yapıyorsun!" Çok , çok, çok yakınım ve hız kazanmak için kalan azıcık gücümü ayaklarıma .

Neredeyse geldim.

Sadece birkaç kaldı.

Onu yakalayabilirim

ve... Bir bariyere

çarpiyorum.

Şok içinde ona bakıyorum, parmaklarımı içine sokarken avuçlarım düz bir şekilde ona dayanıyor.

Çılgınca etrafıma bakıyorum, karanlık deliğin Darius'u yuttuğu yere bakıyorum.

Onu alıyorum.

"Darius, çabuk, bariyeri indir ve oradan çıkmaya yardım edeyim." Gücü bariyerin içine itiyorum ve Runa içimde sızlanırken hızla arkama bakıyorum.

Kardeşleri orada, beni izliyorlar. "Gelin ve bana yardım edin, çabuk," diyorum onlara. Orada öylece duruyorlar, yüzleri çöküyor. "Neden bana yardım etmiyorsunuz!" Onlara bağıyorum, dizlerimin üzerine çöküp toprağı tırmalayarak yolumu bulmaya çalışırken gözyaşları yüzümden aşağı yuvarlanıyor.

Bariyerin altına girebilirim, çıkmasına yardım edebilirim. Onu oradan çekebilirim.

"Rhea." Darius'un sesi fısıltıya dönüşüyor ama ben toprağı kazımaya devam ediyorum. "Küçük kurt."

Çılgınca toprağı eşelerken içimden bir hıçkırık kopuyor, topakları koparıyor ve devam edebildiğim her yere atıyorum.

"Vihnarn."

"Hayır!" Nefesimi tutarken alnımı bariyere yaslayarak çığlık atıyorum, "Hayır," diye inliyorum.

Gözlerimi açıyorum ve o orada, tam karşımda duruyor. O çok sevdiğim yeşil gözleri şimdi hüznü dolu.

Darius'un gözleri hiç üzgün olmaz.

Ellerim tekrar bariyere gidiyor.

"Her şey girecek," diyor ve ben bunun üzerine başımı çılgınca sallıyorum.

"Hayır," diye fısıldıyorum. Buna inanmıyorum.

Yapamam.

Avucunu kaldırıyor ve bariyerin içinden benimkinin üzerine koyuyor. Onu orada hissediyorum, çok yakın ama ulaşılmaz.

Şu anda beline kadar inmiş durumda ve benden gelen ses ölmekte olan bir hayvan gibi. Ama ben öyle hissediyorum.

Ölüyormuşum gibi hissediyorum.

"Seni güvende tutmak zorundayım," diyor bana. "Senin olduğun yerde güvendedeyim."

"Onlar aşağıdan geliyor, Vihnarn," diyor bana nazikçe, etrafındaki yaratıklara . "Sadece onları yanımda götürürsem yok olabilirler."

"Başka birini bulun!"

Zahariss, *lütfe*n! Cazier!

Başını iki yana sallar. "Sana her şeyi verirdim ama bunu değil. Onlar topraklarda dolaşırken asla güvende olmazsınız ve bu da eninde sonunda artık topraklarda yürüyemeyeceğiniz anlamına gelir."

"Dar," diye fısıldıyorum, dudaklarım titriyor. Gözleri geriliyor ve derin bir iç çekerek bana doğru yaklaşıyor, kendi parmakları da bariyerin üzerinde esniyor.

Runa gözlerimin önüne geliyor, içimde iniltiyle izliyor.

"Bana sevdiklerini korumak için her şeyi yapabileceğini söylediğin zamanı hatırlıyor musun?" Parmaklarım bariyerin üzerinde onunkilere kıvrılırken gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor. "Onu koruyan benim, Rhea."

Bariyere yaslanıp ağlıyorum, nefes almaya çalışırken vücudum titriyor. Benim Akciğerlerim iflas etmek üzereymiş gibi hissediyorum ve ağrı vücudumun her tarafına yayılıyor,

kulaklarım

çınlıyor.

Bu hiç adil

değil.

"Viharn," diyor, derin sesi sanki ulaşmaya çalışıyor ve yer ayaklarımın altında sallanmaya başlıyor.

doğru bakıyorum, siyah sisin yükseldiğini, alttaki bariyere değene kadar belinin etrafında görüyorum. Dalgaların kayalara çarpması gibi.

"Bariyeri indir, Darius." Bir kafa sallama daha. "Darius," diye yalvarıyorum. "Yapamam, küçük kurt."

"Ne demek yapamam? Yapabilirsin. Sadece gücünü geri çağır ve onu bırak!" Kalbim hızla çarpmaya başlıyor ve var gücümle bariyeri kırmaya çalışıyorum.

"Toprak her zaman bir şeyleri geri istemiştir." Başını öne eğiyor. "Yanlış düzeltmek için."

Bu sözler sonsuza dek aklımdan çıkmayacak.

"Bu şekilde değil." Çenesini sıkar ve gözlerini kısa süreliğine kapatır. O açık yeşil gözlerini açtığında yüz hatları acı içindeydi ve ben tüm gerçekleri gözlerde görüyordum. "Darius, lütfen gitme."

"Eğer bunu yapmazsam, daha fazlası gelecek. *Her şeyi* yok edecekler."

"Fark etmez. Hepsini öldürebiliriz, sadece beni bırakma, beni bırakamazsın. Lesia alanına gideceğimizi söylemiştin."

"Orada olacağını söylemiştim, küçük kurt." Bu beni kısa kesiyor ve geriye dönüp düşünüyorum. Orada olacağını hiç söylemedi. "Ay ışığının altında yürüdüğünde, unutma ki ben de senin hemen altında olacağım. ayak sesleri."

"Ama burada benimle , değil mi?!" Daha da derine batıyor ve benden panikle bir çığlık kaçıyor. "Onları geri götürecek başka bir şey bulabiliriz. Neden Cazier onları geri götüremiyor?!"

"Artık onlar üzerinde hiçbir kontrolü yok. O çok zayıf. Tyeetha'dayken bana da söylemişti." Ve Darius onun varisi ve güç dolu biri olarak yeterince güçlü.

"Rhea," diyor, kendi sesi çatlıyor ve acı kalbimi dilimliyor. Başımı tekrar tekrar sallıyorum.

Hâlâ batıyor ve ben onu buradan çıkarmak için tırnaklarımla bariyerin dibindeki toprağı tekrar kazmaya başlıyorum, tırnaklarım kırılıyor ve kanıyor.

"Dur küçük kurt, kendine zarar veriyorsun," diye fısıldıyor ve ben başımı kaldırıyorum, onunki de aynı hizada şimdi. "Her şey yoluna girecek."

"Bu nasıl iyi olabilir ki?" diye ağlıyorum, içimden bir hıçkırık kopuyor ve hareket ediyorum

bariyere olabildiğince yaklaşıp alnımı bariyere dayıyorum ve Darius da beni yansıtabilecek şekilde eğiliyor. "Beni şimdi bırakamazsın." Ellerimi bariyerine sürüyorum, tırnaklarım kırılıyor ve yüzü düşüyor. "Bunu yapamam."

"Yapabilirsin." Çenesi titriyor ve birkaç kez göz kırptıyor. "İhtiyacın olduğunda, hak ettiğinde seni hiç Bu benim seni seçişim.

Şimdi. Seni güvende tutmak, hala oynayabildiğinden, dönebildiğinden ve o çok sevdiğin lesia çiçekleri tarlalarında gülebildiğinden emin olmak için."

Başımı salladım. "Sensiz istemiyorum."

"Uzun zamandır bensiz iyiydin, şimdi de iyi olacaksın." Bana hüznle gülümsüyor ve kalbim parçalanıyor.

"Artık değil."

Derin bir nefes alıyor ve gözlerimin içine bakıyor, sonra yüzümde geziniyor, hakkımda bulabildiği her şeyi katalogluyor, buğu omuzlarına gelip onu aşağı çekerken.

"Kalbim sende, Vihnam," diye mırıldanıyor. "Bunu bildiğini söyle bana?"

Kalbim paramparça oldu.

Tamamen paramparça.

Başımı salladım. "Benimki de sende," diye mırıldanıyorum.

Alçalırken o çocuksu gülümsemesiyle gülümsüyor, eli benim elimden bariyerin üzerine düşüyor ve sonra...

Darius gitti.

EIGHTY FOUR

RHEA

Troller, yere kum taneleri gibi saçılmış cesetlerle birlikte gitmişlerdi.

Ve rogues de öyle.

Darius ile birlikte geldikleri altına doğru battılar.

Ne kadar zamandır burada oturduğumu, savaştan kalan kan ve bağırsaklarla kaplı olduğumu bilmiyorum ama hareket edemiyorum.

Kendimi onu son gördüğüm yerden uzaklaştıramıyorum.

Kalbimin en son bütün olduğu yerden.

Sürüm geliyor. Keder ve güven verici sözler fısıldıyorlar, onlarla birlikte gitmemi sağlamaya çalışıyorlar ama yine de.

Hareket

edemiyorum.

Konuşamıyor

um.

Sanki artık bedenimde değilim. Ve

değilim.

Çünkü kalbim benden alındı. Karanlık tarafından yutuldu ve ben onu bulamıyorum.

Yine kar yağıyor.

Ve bir zamanlar kırmızıyla kaplı olan etrafımdaki toprak şimdi yeniden bembeyaz.

Sanırım üşüyorum.

Vücudumun titrediğini

bilirim. Ama yine de.

Biri üzerime bir battaniye örtüyor, diğerleri yiyecek ve su koyuyor.
Elitler geliyor, kayıplarının yasını tutarken kürklerin etrafımı sardığını
hissediyorum ve beni sıcak tutmak için kurda dönüştüklerini varsayıyorum.
Kurtlar etrafımda yatarken temastan hoşlanıyorlar ama Runa içimde inleyip
sızlanırken bile tek bir şey hissetmiyorum.
Önümdeki karanlık zemine bakıyorum.
Kar, görülmesi gerektiğini biliyormuş gibi o kısmı asla örtmez.
Ondan önce orada kimin olduğunu hatırlatıyor.

Sanırım artık başka bir gün.
Gözümü kırıyorum ve su derileriyle birlikte yiyecekler de
değişiyor. Kurtlar artık etrafımda dolaşmıyor, ama sorun değil.
Sessizliği seviyorum.
Sessizlik bana onu duyup duymadığımı
söyleyecek. Eğer ayak seslerini duyarsam.
Karanlık bölgeye bakıyorum, parmaklarım sert ama seğiriyorlar.
Öne doğru eğildim, omuzlarımdan bir battaniye düştü ve elimi üzerine
koydum.
Onu hissetmeye
çalışıyorum. Onu
hissetmeye.
Ama omuzlarım çöküyor.
Çünkü hiçbir şey hissetmiyorum.

Mağaramızda bulduğum oymaya bakıyorum.
Dağınık, parçalar eksik, ama iç içe geçmiş, birbirlerine sarılmış iki kurt,
kaybettiklerimin bir başka keskin hatırlatıcısı.

Neden Darius bunu benim için yaptı, sadece her baktığımda canımı acıtmak için, bilmiyorum.

Rogures'i aşağı indirmesi gerektiğini biliyor muydu? Başından beri biliyor muydu?

bilmediğim sorulara kafamı sallıyorum ve Eridian'ın hemen dışında, ilk ağaçlarının olduğu yere gidiyorum.

Bahar geldi.

Karların arasından taze otlar çıkıyor ve ben onlara bakmaya dayanamıyorum. Her zaman beni izleyen gözlerini hatırladıkça.

Beni kontrol ettiklerinde sürüme başımı sallıyorum, dokunuşlarından yanyormuş gibi uzaklaşıyorum.

Öyle sayılır.

İstedğim dokunuş bu değil.

Runa yine içinden sızlanıyor.

O bile ortaya çıkmak istemiyor.

Tekrar limana yanaştım ve iner inmez her zaman yaptığım gibi aynı yolu izledim.

Leo'yu Edward'la birlikte görüyorum ve muhtemelen beni bilgilendirmek biliyorum ama onları es geçiyorum.

Umurumda değil.

Herkes kendi hayatını yaşıyor ama ben durmuş durumdayım.

Edward'ın yeniden bir konsey kurduğunu biliyorum, her sürü bölgesinden bir üye konseyde olacak ve Leo Elitlerin hala nasıl önceki tüm yasaları yürürlükten kaldırdıktan sonra toprakları korumaya devam etti.

Bunlardan biri, artık çantasız olmanıza izin verilmesi ve nerede olduğunuzu beyan etmek zorunda olmamanızdır.

Büyük değişiklikler oluyor ve Edward kendisini bu konseyin lideri olarak görmek istemese de öyle ve şimdiden toprakları harika bir yer haline getiriyor.

Adil ve güçlü biri. Vrohkaria için en iyisini istiyor ve bu yüzden ona hayranım.

Ben sadece... bununla ilgili hiçbir şey yapmak istemiyorum.

Benim olan tek şey alınmışken bunu nasıl yapabilirim? Hiçbir şey kazanmış gibi hissetmiyorum.

Kabusum sona ermiş gibi hissetmiyorum.

Çünkü *onu* kaybettim.

Elimi ilk ağacının üzerine koyuyorum, gözlerimi kapatıyorum ve Darius'un gücünün buradaki akıntısını hissediyorum.

Onu hissedebildiğim tek yer burası ve bugün bir kez daha yola çıkmadan önce burada biraz daha fazla zaman geçiriyorum.

Yürüyüp yerime geldiğimde, karanlık bölgeye bakıp çömeliyorum.

Yanımdaki keseyi çıkarıp açıyorum ve tohumları karıştırıyorum. "Lesia çiçeklerinin içinde oynayacağız, Darius, tıpkı söylediğin gibi."

Yeni lesia çiçekleri tarlasında yürürken yaz sıcaklığı beni yıkıyor.

Mümkün olduğunca fazla alanı doldurduklarından emin olarak karanlık bölgeden daire çiziyorlar.

Bunu yapmak günler ve geceler aldı ama başardım.

Runa arkamda, yalınayak yürüyorum. Çıplak ayaklarıma bakıyorum, söylediği gibi onları aşağıdan takip edip etmediğini merak ediyorum.

Ama hala onu

hissedemiyorum. Sanırım

yalan söyledi.

Ama Darius bana hiç yalan söylemedi.

Her zamanki gibi o karanlık bölgeye gidiyorum.

Runa , başını patilerinin üzerine koyuyor ve ben de onun arasına uzanıp sırtımı karnına yaslıyorum.

Ve yine orada kalıyoruz.

Bekliyoruz.

Leylak ağaçları hâlâ onları ilk gördüğüm günkü kadar güzel.

Elimi birinin üzerine koyuyorum, içindeki gücü hissediyorum, onun gücünü.

Beni selamlıyor ve bir nefes alıyorum.

Bugünlerde bu daha da zorlaşıyor. Nefes alıyorum.
Göğsümde beni terk etmeyen bir gerginlik var.
Kalbimin acı veren çarpıntıları beni dizlerimin üstüne çöktürecekmiş gibi hissediyorum ve bu onun kalbi.
Acıyor mu?

Elim lesia çiçeklerinin uçlarında geziniyor.
Zarif görünürler ama yine de güçlü dururlar.
Solmayacaklar, ölmeyecekler.
Bir lesia çiçeği gibi olabileceğimden emin değilim.
Edward böyle hissetmenin normal olduğunu, kalbimin kırık olduğunu söyledi. Kade ve Josh'la benim hakkımda konuşurken kulak misafiri oldum ama sanırım orada olduğumu biliyordu ve duymamı istedi.
Ama kalbim kırık değil.
Ruhum kırıldı.
Karanlık zemine ulaştığımda yavaşça göz kırpiyorum. Sonsuzluk diye bir şey yoktur.

Hala çimenlere tam olarak bakamıyorum.
Ona bakıp da yeşil gözlü halini hatırlamadan edemiyorum. Çok acıtıyor.
Ben de kendimi başka şeylerle meşgul ediyorum.
Belldame'ı Cadılar Dinlenme Evi'nde ziyaret ediyorum, sadece onu rahatlatmak ve
Yeniden inşa konusunda ne kadar ilerlediğini. Yeni evler bir kez kazıklar üzerinde duruyor ve ölülerini Da Bier Dall'da kutsayarak toprağa veriyorlar.
Sonra kısa süreliğine Fenrikar Kalesi'ne Edward'ı görmeye gidiyorum.
Konseyin diğer üyeleriyle birlikte orada kalıyor ve Vrohkaria geliştiriyor.

Ve ben ölüyorum.

Artık rogarlar başkaları için kötü bir rüyaymış gibi geliyor ve sanırım tarih metinlerine yaşanan başka kötü şey olarak geçecek ve birinin şu anda sahip oldukları barış için kendini feda ettiği unutulacak.

Sürüm hala Eridian'da. Taşınmak istemediler ve ben de onları zorlamadım.

Josh Alfa görevlerinin çoğunu üstlenmiş durumda ve Kade de şimdilik elinden geldiğince kendi üzerinde çalışıyor.

Elitler artık korkulmaktan çok saygı duyulan ve hürmet edilen kişilerdir. insanları diğer yaratıklardan korumaya devam ediyor ve Leo'nun dikkatli gözleri altında harika iş çıkarıyorlar.

Sık sık gelip beni görüyorlar, en azından bir tanesi bir seferde, ama peşime düşmek kolay değil.

Bundan eminim.

Onları görüp de onu düşünmeden edemiyorum.

Bana onun isteklerine saygı duyduklarını ve bunun onlar için zor olduğunu söyleseler bile, onları görüp de orada nasıl öylece durduklarını hatırlamadan edemiyorum.

Bana yardım etmeleri gerekirdi.

Ama etmediler.

Yapraklar dökülüyor.

Ben de öyleyim.

Elimi aya doğru kaldırıyorum ve parmaklarımın arasında parlamasını izliyorum. Sırt üstü uzanırken her birini kıpırdatıp ısıltısının görünmesine izin vererek, söylenmemiş bıraktığım her şeyi düşünüyorum.

Ne kadar zaman geçtiğini, kalbimin en son ne zaman attığını unuttum.

Beni görebiliyor mu? Beni hissedebiliyor mu?

Diğerleri her geçen gün daha iyiye gittiğini düşünüyor ama yanılıyorlar. Sadece saklamakta daha iyiyim.

Onların üzgün ya da endişeli bakışlarını görmek istemiyorum, o korkunç 'iyi misin' sorularıyla istemiyorum.

Bu yüzden yüzüme bir gülümseme yapııştırıyorum, normalde yaptığım gibi konuşuyorum, hatta orada burada gülüyorum.

Sonra onlar gözden kaybolur kaybolmaz en yakın yüzeye , hüzün zihnimi bulandırırken gülümsemem azalıyor.

Runa sürü ile koştuktan sonra içimde dinleniyor. Hatta bir süre Kade ile oynadığını duydum, sanırım hoşuna gitti.

Gitmedim bile, onun yerine odun kestim.

Elimi yana bıraktım. Geç oldu. Eridian'da herkes uyuyor ama ben uyuyamadım.

Ben de tekrar buraya geldim.

Yuvarlanıyorum, ellerim karanlığın içinde geziniyor, ona yakın hissetmeye çalışıyorum. Gözlerim ağır ağır kırpışıyor ve yanıma kıvrılıyorum, sırtımdaki lesia çiçeklerine saklanıyorum, onu rüyalarımda görmeyi umuyorum.

Ama rüyalarım çok az ve çok , geriye kalan tek şey batan bir beden ve karanlığın kabusları.

EIGHTY FIVE

RHEA

Bir şey beni yıkıyor.

Beni uyandıran bir his.

Geriniyorum, aynı pozisyonda kaldığım için eklemlerimdeki sertlikten bir inilti geliyor.

İç çekerek doğruluyorum, bir elimi yüzüme sürüyorum ve aya bakıyorum. Gökyüzünde hala yüksekte, bu yüzden fazla uyumadığımı biliyorum.

Bu yeni bir şey değil.

Rüyalarınız gölgelerden oluşan kabuslar olduğunda değil.

Bir esnemeyi elimle kapatarak ayağa kalkıyorum. Eridian'a dönüp günlük işlere erkenden başlasam iyi olacak. Daha fazla oduna ihtiyacımız var ve erkenden ava çık. Mültecilerin bir kısmı gitmediği için artık daha fazla besleniyoruz, bu da beni daha uzun süre meşgul edecek.

Kendi kendime başımı salladım.

Günü planlamak yardımcı oluyor, beni meşgul ediyor.

Artık orada olmayan bir kalbin boşluğunu hissetmemi engelliyor.

Cebimdeki liman taşını hissediyorum ama hâlâ gecenin bir yarısı olduğu için biraz yürüyebiliyorum. Belki Aragnis'in çantasına bakabilirim.

Mivera ve sürüsü şimdi orada yatıyor ve buradan geçen ve kalacak bir yere ihtiyacı olanlar için daha fazla kulübe inşa etti.

Bir keresinde bana, ona yaptığım yardımın karşılığını az da olsa verdiğini söylemişti.

Kalacak bir yer bulmasına sevindim ve eski evimi almasına da içerlemiyorum.

Benim evim benim için kayıp, bu yüzden Darius'un diğer aile üyelerimi ve eski kulübemi yakıp kül etmesinden sonra haklı olarak benim olsa da onu evinden atmayacağım.

Leo bana söyleyene kadar bunu bilmiyordum. Öylece çekip gittim. Bunun olmasına üzıldüğüm için değildi.

Çünkü Darius bunu benim için yaptı ve bana hiç söylemedi.

Canavarlarımdan daha fazlasını temizledi ve bunun için takdir edilmek istemedi. Sadece öyle yaptı çünkü onlar beni inciten insanlardı.

Yürürken parmaklarımı lesiaların üzerinde gezdiriyor, ayın bakışları altında mavinin ışıldamasını izliyorum. Göz uzanan boşluk artık doldu ve bahsedecek lesia tohumum kalmadı.

Başka bir gezgin tüccarın gelmesini beklemem gerekecek, ancak şu anda sayıları çok az. Burada bir şeyler olduğunu söylüyorlar.

Batıda seyahat etmek zor ve bunun Kruten ve kabilesiyle bir ilgisi olup olmadığını merak ediyorum. Sonuçta o tarafa doğru gittiler.

İç çekiyorum, bir çiçek koparıp burnuma götürüyorum, ortasındaki tatlılık beni bir an için sakinleştiriyor, ama aniden arkamdaki güç hissiyle duyularım alarma geçiyor.

Göz kırpiyorum, vücudum gergin.

Kaşlarım çatılıyor, parmaklarımda bir titreme başlarken bile düzenli nefes alıyorum.

Yavaşça dönüyorum, yanımda bir şey olduğunu hissediyorum.

Çiçeği bırakıyorum, ellerim iki yanımda, mavi alana bakıp nereden geldiğini bulmaya çalışıyorum.

Runa içimde kıpırdanıyor ama hiçbir şey yok. Orada tek bir şey bile yok.

Başımı kendime doğru sallayarak dönüyorum. Uykuya ihtiyacım var, belki de bu yüzden bu kadar gergin hissediyorum-

Bir güç dalgası tarlaya yayılır, çiçekler onunla birlikte sallanır ve bir koku onu takip eder.

Çok iyi bildiğim bir koku, hayatım boyunca ilk kez ciğerlerime doluyor.

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki sanki göğsümden çıkacakmış gibi hissediyorum ve olduğum duruyorum. Döndüğümde nefes alışım düzensizleşiyor, telaşımdan saçlarım yüzümün etrafında uçuşuyor, uzaktaki figüre bakıyorum, siyah bir parçanın üzerinde durduğu yere bakıyorum.

Figür omuzlarını yuvarlayarak boynunu bir o yana bir bu yana kırıyor ve dudaklarımdan bir inilti dökülüyor.

Elleri sanki onları sallıyormuş gibi esniyor ve ben koyu renk saçlarına bakıyorum.

Bir adım atıyorum, bacaklarım titriyor, gözlerim kırpışıyor, beni aldatmamaları için dua ediyorum.

Bunun, bir yanılsamaya koştüğüm ve kalbim yeniden kırılırken yüzüstü çiçeklerimin içine düştüğüm son seferki gibi olmaması için dua ediyorum.

Figür, sanki burada birinin olduğunu sezmiş gibi başını yana çeviriyor. Bir adım daha.

Derin bir nefes alıyormuş gibi omuzları yükseliyor ve sonra dönüyorlar.

Duraklıyorum, birbirimize bakarken boğazımda bir çığlık yükseliyor. Ve sonra, koşuyorum.

Bu çığlık dudaklarımdan dökülüyor, başını eğip sadece benimle paylaştığı çocuksu bir gülümsemeyle gülümserken gözlerim yüzünden hiç ayrılmıyor.

Kımıldamıyor, hayır, pislik beni bekliyor ve yeterince yaklaşıp yaklaşmaz, bağlantımız açılırken sesinin zihnimde uçuştüğünü duyuyorum.

"Seni buldum, küçük kurt."

Ona çarpıyorum ve beni kollarıyla sarıyor, boynuna doğru ağlarken vücudu titriyor, beni içine çekerken ona sarılıyorum.

"Vihnarn'ım," diyor, bir sonraki nefeste yok olacakmış gibi onu tutarken sesi çakıl gibi, çünkü öyle yaptı. Beni terk etti. "Sus, küçük kurt. Ben buradayım."

Benden gelen sesleri tanımıyorum, yaralı bir hayvan gibi, ama beni aynı yakınlıkta tutuyor, içime çekiyor.

"Şimdi buradayım."

"Öyle ?" Kendi kelimelerimde boğuluyorum ve onun sertçe yutkundüğünü duyuyorum. "Sen gerçek misin?"

"Öyleyim."

Geri çekiliyorum ve ellerim yüzüne gidiyor, çenesini, burnunu ve ağzını izliyor. Sonra saçlarına geçiyorum, biraz daha uzun olan telleri hissediyorum. Şimdi, parmaklarımı işaretinin üzerine koyana kadar, sonra kalbinin atışını hissetmek için aşağıya doğru hareket ettiriyorum.

"Buradasın," diye nefes alıyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülüyor. "Gerçekten buradasın."

O cam gibi benekler bana öyle derin, öyle dikkatle bakıyor ki. "Seni özledim, Vihnarn." Gücü ortaya çıkıyor, beni sarıyor ve ben

Hıçkırarak ağlıyor, omuzları titriyor ama bana gördüğü en güzel şeymişim gibi bakıyor. "Şşş." Bacaklarımı ona sararken beni daha sıkı tutuyor, kendi vücudu titriyor. ", şimdi buradayım." Runa içimde inliyor ve Drax'ı orada, derisinin hemen altında selamlarken hissediyorum. "Sana dönmem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim." Saçlarımın bir kısmını alıp parmağını. "Beklediğimden daha uzun sürdü." Yüzünden perili bir ifade geçiyor, gözleri kararıyor.

"Beni terk ettin," diye . "Bana geri dönmek neden bu kadar uzun sürdü?" Kokusunu içime çekiyorum, ona sarıldığımda beni sakinleştirmesine izin vermeye çalışıyorum, kaybolacağından korkuyorum, rüya gördüğümünden korkuyorum.

"Geri dönmeden önce güvenli olduğundan emin olmalıydım, aşağıda kalması gereken canavarların orada kalmasını sağlamak için..."

"Peki kalacaklar mı? Orada kalacaklar mı? Geri dönmek zorunda mısınız?"

"Bitti," diyor bana ve ben ona doğru sarkıyorum, bir damla gözyaşı daha akıyor.

"Beni terk ettiğin için tam bir pisliksin," diye fısıldıyorum, burnumu çekiyorum ve o da yüzümdeki yaşları siliyor.

Gittiği için, bana aylarca acı çektiirdiği, zar zor nefes aldirdiği için ona kızmak istiyorum ama burada olduğu için içim o kadar rahat ki.

"Yine de ben seninim," diyor bana, sesi hırçın, sanki *kendi* duygularını zar zor kontrol edebiliyormuş gibi.

"Benim," diye kabul ediyorum usulca, burnumu çekerek.

Başımın arkasını tutuyor, yüzümü boynuna yaklaştırtıyor ve beni kavrayışı neredeyse acı verirken aylardır ilk kez onu tamamen içime çekiyorum. Hareket etmiyor, eli başımın arkasına gidip saçlarımı kavrayana ve başımı geriye çekene kadar beni kendisine yakın tutuyor.

Gözlerimiz çarpışıyor, benim gözlerim yaş dolu, onunki ise ıstırap dolu. İçinde bulunduğu acıyı görüyorum, tıpkı benimkine çok benziyor ve bir daha asla ayrı kalmak istemiyorum, bana her şeyiymişim gibi bakmaktan vazgeçmesini asla istemiyorum.

Alnını benimkine yaslıyor, burnu uzun bir aradan sonra selamlamak için bana sürtünüyor, ben de omzunu kavriyorum, tırnaklarım ona batıyor.

"Vihnarn'ım," dudaklarıma doğru nefes alıyor ve sonra beni öpüyor, ciğerlerime tekrar hava üflüyor.

Beni tamamlıyor.

Sonunda beni eve getirdin.

EIGHTY SIX

DARIUS

Rhea dinlenirken onu daha yakından tutuyorum, Runa ve Drax'ın oyunlarını izliyorum. sürtünmeyi bırakmadılar, sürekli oynuyorlar, ısıyorlar, yalıyorlar, her zaman bir şekilde birbirlerine dokunuyorlar.

Kollarımda bırakmayı reddettiğim kadın için olduğu kadar onun için de zor olmuş olmalı.

Kollarımın arasından kaybolacakmış gibi hissediyorum, tıpkı onun da benim kaybolacağımı hissettiği gibi, uzun süre bu kadar soğuk hissettikten sonra sıcaklığını da beraberinde götürecekmiş gibi.

Aşağıya götürüldüğümde bir kez bile tereddüt etmedi, beni son gördüğü yerde bir kez bile yanımdan ayrılmadı.

İlk başta uzun bir süre kıpırdamadı, ben ileri geri volta atarken, herhangi bir hareket belirtisi ararken, onun solup gitmesini izlemekten başka bir şey yapamadım.

Kardeşlerim de ona yardım etmeye çalıştı ama yine de beni hiç bırakmadı.

Bu yüzden aşağıların karanlığında öfkelenim, aşağıda kilitlediğim canavarlar gibi hırladım ve hırladım, sonunda tekrar yukarı baktım ve o hareket etti.

İlk başta yavaşça, nasıl yapacağını bilmiyormuş gibi ve ben de tam yanımdaydım.

Onu takip ettim, tıpkı söylediğim gibi aşağıdan ayak izlerini takip ettim.

Her adım attığında ışıktan yağmur damlaları gibi görünüyordlardı ve ben tam altında karanlıkta onu izliyordum, elimi uzattım çünkü ona mümkün olan her şekilde daha yakın olmak istiyordum.

Gerçi onu hissedemiyordum, onu hissedemiyordum ama o her zaman karanlığın beni tamamen tüketmesini engelleyen, canavarlarla çevrili yalnızlığında delirmemi yukarıdaki ışıktı.

Çünkü çok yaklaştım.

Ondan uzak olmak, onu koklayamamak, ona dokunamamak, kalbimin, ruhumun sahibi olan o gözlere bakamamak bir işkenceydi.

Cazier'in Zahariss'ten ayrıldığı her anı yaşadığını artık biliyoruz.

Cazier bana aşağıda rehberlik etti, gücümle zincir yaparak canavarların etrafını sarmayı ve onları orada yere çakılı tutmayı öğretti, tabii buna öyle denebilirse. Karanlıktı ve suya benziyordu çünkü yere bastığınızda dalgalanmalar oluşuyordu ama asla ıslanmıyordunuz.

Bana Rhea'yı da Zahariss'in emriyle bana geri dönmesine yetecek gücü verebilmek için oraya getirdiğini söylemişti ve bunun için minnettardım ama ona geri dönmemin ne kadar süreceği konusunda minnettar değildim, tabii dönebilirim.

Cazier olmayabileceğimi, şansımın az olduğunu, ancak Vihnarn'ımın toprakları ve ben canavarları yeterince kontrol altına almayı başardık ki Cazier, gücü azalmış olsa bile, yönetimi devraldı.

Ve sonra onun yardımıyla beni yüzeye çıkardı ve Vihnarn'ıma geri döndü, beni beklediği yere yükseldi, tıpkı şu anda yattığımız gibi en sevdiği çiçeklerle çevriliydi, göğsümdeydi.

Ve onu bir daha asla bırakmayacağım.

Biz sonsuzuz.

Ve o benim, tıpkı benim onun olduğum gibi, her zaman.

Bana karşı bir şeyler mırıldanıyor, sonra başını kaldırıp uykulu gözlerle bana .

Burada olduğumdan emin olmak istercesine birkaç kez göz kırpmıyor, ben de elimi saçlarında gezdirerek ona gülümsüyorum.

İç çekiyor, ben burnunu benimkiyle ovarken kendi gülümsemesi oluşuyor.

"Uyu Vihnarn," diyorum ona. Yorgunluğun beni aşağı çektiğini hissediyorum ama gözlerimi ondan bir an bile ayırmak istemiyorum.

"" diye esniyor, daha da sokuluyor. "Şimdi dinlenebilirsin, hiçbir yere gitmeyeceğim."

Bana yakından bakıyor. "Gerçekten yapmayacak mısın?" Bu düşünceyle gözleri korkuyla doluyor ve bunun nasıl bir his olduğunu çok iyi bildiğim için onu daha da yakınımı çekiyorum.

"Oraya geri dönmeyeceğim," diyorum sert bir yutkunmayla. "Haydutların ve aşağıdaki canavarların orada kalmasını . Sadece geri dönmeyeceklerinden ve dolayısıyla sizin için risk oluşturmayacaklarından emin olmak için gücümün ve zamanımın çoğunu harcadım. Olmaları gerektiği gibi zincirlendiler, Cazier'in kontrolü altındalar ve o da onları izliyor. Ben buraya, sizin yanınıza aidim."

"Her zaman mı?" diye fısıldıyor, gözleri bana yalvarıyor.

"Her zaman." Saçından bir parça alıp kulağının arkasına yerleştiriyorum.

"Yemin ederim."

Elini kalbimin üzerine koyuyor ve hafifçe ileri geri ovuşturuyor. Gözleri, kalbimin parmak uçlarının altında çarpmasına neden olan bir tanesine yerleşene kadar pek çok duyguyla yanıp sönüyor. Eminim tırnaklarını geçirip derin bir nefes aldığında o da bunu hissediyordur.

"Seni seviyorum, Darius Rikoth," diyor usulca, o kadar usulca ve o kadar kesinlik dolu ki, ben ona bakarken, gözlerine yansıyan ay ışığını izlerken, bu dünyanın benim için böyle bir şey hissedebilmesine bile hayret ediyorum. "Lütfen beni bir daha asla terk etme."

Onun sevgisini nasıl kazandım bilmiyorum. Bunu hak etmiyorum, hiçbir zaman hak etmedim ve etmeyeceğim de, ama hayatımızın geri kalanını sevgisini bana boş yere vermemiş gibi hissetmesini sağlamak için harcayacağım.

Güvende, memnun ve özgür olduğundan emin olun.

"Senin için ne hissettiğimi bilmelisin, küçük kurt." Ona, benim için ne anlama geldiğini anlatacak kelimeleri bulmaya çalışarak söylüyorum.

Aşk, annem ve kız kardeşim dışında kimseye karşı hissetmediğim bir duygu ve elbette kardeşlerime de değer veriyorum ama aynı şey değil. Onun için hissettiklerim aşkın anlamının ötesine geçiyor.

"Peki sen ne hissediyorsun?" diye soruyor, dudaklarında beni içine çeken utangaç bir gülümseme var ve elimde olmadan bir elimi başının arkasına koyup onu ağzıma .

Öpücük yavaş ama ona olan saplantımı, bağlılığımı ve şefkatimi gösteriyorum. Ona olan ihtiyacım ve özlemim asla bitmeyecek. Öpüşmeyi kesip burnunu okşadığımda gözleri benimkilere kilitleniyor ve benim üzerimde ne kadar büyük bir güce sahip olduğunu bilip bilmediğini merak ediyorum. Günlerimizin geri kalanında ona özgürce vereceğim güç.

Onun silahı olacağım ve onun evi olacağım.

"Aşk sana karşı hissettiklerim için çok küçük bir kelime Vihnarn," diye başlıyorum ve o da usulca gülümsüyor. "Ama sana karşı hissettiklerim bu kadar küçük bir kelimeyle ifade edilebiliyorsa

Seni seviyorum küçük kurt. Seni gecenin ay ışığını sevdiği gibi seviyorum."

"O zaman sen benim karanlığımsın," diye
fısıldıyor. "Ve sen benim ışığımsın."

Ve sonsuza dek onun peşinden gideceğim.

OceanofPDF.com

EPILOGUE

RHEA

Çok Sonra

Hepimiz akşam yemeğinin pişmesini beklerken toplantı hayat doludur.

Artık dört küpümüz var, haydutların yenilmesinden ve Yüce'lerin öldürülmesinden bu yana geçen aylar içinde evimizi katlanarak genişlettik.

Elbette Elitlerin çoğu da burada, Alfa'larıyla konuşuyor.

Darius'un dönüşünden bu yana çok daha fazla etrafta oldular ve Onları suçlayamam. Damian köpek yavrusu gibi ağladı ve ben de adamla dalga geçemedim. Leo ona yumruk atıp sonra sarılırken Jerrod'un gözyaşlarını sildiğini bile gördüm.

Bu hatırlatma beni gülümsetiyor çünkü Darius ona karşılık vermedi bile, canının yandığını ve hepsini akıllarından çıkmayacak bir duruma soktuğunu biliyordu.

Darius'un onlara müdahale etmemelerini ve bunu bir daha asla yapmamalarını söylediği hakkında saatlerce konuştular.

Biraz zaman aldı ama Darius kabul etti. Ve sonra koşuya çıkmadan önce hiçbir şey olmamış gibi davranarak dövüştüler.

"Neye gülüyorsun, Vihnarn?" Hoppala.

Bankta arkama yaslanıp omuz silkiyorum. "Her zaman beni izliyorsun."

"Kesinlikle. Şimdi, neden gülümsüyorsun?"

"Leo'nun sana nasıl yumruk attığını hatırlıyorum."

Hırlıyor.

"Siz ikiniz yine akıl mı sikiyorsunuz?" Josh soruyor ve ben ona bakıyorum, Sarah onun yanında yuvalanmış ve ağır bir şekilde hamile.

"Belki," diyorum, sırf onunla dalga geçmek için.

Başını sallıyor ama gülümsüyor, Sarah'nın alnına bir öpücük konduruyor ve karnını okşuyor.

"Kade nerede?"

"Sam'le nehir kenarında," diyor Hudson, yanında kıpkırmızı suratlı bir Colten'la geldiğinde ve ben gülümsememi gizlemek için bir içki alıyorum, kendi sırtışını gizlemek için yüzünü Sarah'nın boynuna gömen Josh'a yan gözle bakıyorum.

"Çok gülünçler."

"Biliyorum."

Bunu neden saklamaya çalıştıklarını bilmiyorum ama hazır olduklarında bize söyleyeceklerinden eminim.

Bence bunun Colten'ın tereddütlü olmasıyla daha çok ilgisi var, ama ne için, emin değilim.

Tek bildiğim Hudson'ın onunla ilgileneceği.

"Sen ve Sam akşam yemeğine geliyor musunuz?" Bağlantıdan Kade'e soruyorum.

"Şu anda keleklerle oynuyor, ama ona soracağım." "Tamam, dikkatli ol."

"Yapacağım, anne."

Buna gülümseyip bir içki daha alıyorum.

Kade daha iyi durumda ama Higher'larla geçirdiği zamanın yaralarını tam olarak sarabilmiş değil. Patlamaları hala oluyor ve Darius'la hala tartışıyor, ama sanırım Sam'e odaklanmakla meşgul olduğu için, bu onun topraklanmasına yardımcı oluyor.

Döndüğünden beri onun yanından ayrılmadı ve Sam hala zar zor konuşuyor. Tek umudumuz zamanın onu iyileştirmesi ama hepimiz biliyoruz ki zaman her zaman her yarayı .

Ve bu değil.

Ne olursa olsun burada olacağız, bize açılmasını ve kendi hikayesini anlatmasını bekleyeceğiz.

Bir ciyaklama sesi başımı kaldırmama neden oluyor ve Illium kalçalarımın üzerine inene kadar arkama yaslanıp bekliyorum. "Merhaba tatlı çocuk." Ciyaklıyor ve ben de çenesinin altını kaşıyıp mektubu alıyorum.

"Güle güle, Darius'un yanına git, eminim sana bir ödül verecektir."

Darius hiç düşünmeden cebine girip kurutulmuş bir et parçası çıkarır ve omzuna tüneyen Illium'a verir.

Bir kahkaha attım ve Edwards'ın mektubunu okudum.

Darius ve benim de içinde bulunduğumuz yeni konsey ile birlikte Vrohkaria halkını yöneten otoritelerden biri haline gelmesiyle, topraklarda denge yeniden sağlanmış oldu.

Her zaman olması gerektiği gibi yaşıyoruz.

"Ne oldu?" Darius yanıma gelip otururken soruyor.

"Mahsuller iyi yetişiyor ve yeni bir nehir buldular.

Başka bir su kaynağımız daha var. Ayrıca önümüzdeki ay yerel satıcıların avluyu doldurması ve yazın başlangıcını kutlaması için bizi kaleye davet etti."

Kaşları çatıldı. "Hiçbiri senin şu anki gibi gülümsemeni sağlayamazdı."

Daha geniş sırtıyorum ve mektuba bakıyorum. "Oh, ayrıca Zakith'te iki büyük kurt görüldüğünden de bahsediyor." Yukarı bakıyorum. "Mivera'nın sürüsünden biri görüldüğünü bildirmiş ve bazıları endişeli."

Darius sırtıyor. "Ne kadar sıra dışı."

"Çok." Gizli bir gülümsemeyi paylaşıyoruz.

Belki de tazılar aşağıya indiğinde Zahariss ve Cazier'in özgürlüğünden kimseye bahsetmemişizdir. Onları kendi hallerine bırakmaya karar verdik ve eğer varlıklarından başkalarının haberdar olmasını istiyorlarsa, bu kendi şartlarına göre olacak.

Tanrılar kez daha aramızda dolaşıyor, yanlışları düzelttikten sonra bunu yapmalarına izin verildi ve onlar için daha mutlu olamazdım.

"Akşam yemeği hazır!" Katy anons ediyor ve herkes aceleyle sıraya girip sırasını bekliyor ama Jerrod ve Oscar önce davranıyor ve Katy'nin ona nasıl göz kırptığını kaçırmıyorum.

Darius ve ben oturmaya devam ediyoruz, izlerken en son yiyecek alan kişi olmayı .

"Buna sahip olacağımı hiç düşünmemiştim," diyorum ona. Kaybettiklerimizi ve kazandıklarımızı düşünüyorum

Bakışlarını yüzümün yan tarafında hissediyorum ama sürümü izlemeye devam ediyorum. "Neyi?" Gürlüyor, beni kendine yaklaştırıyor ve Kurtlar birbirlerini selamlar.

Sonra ona bakıyorum, bir elimi kaldırıp parmaklarımı yüzünün yan tarafında gezdiriyorum.

"Özgürlük," diyorum, gözlerinin benimkiler arasında gidip gelişini izleyerek. "Özgür olacağımı hiç düşünmemiştim. Gerçek anlamda değil. Bazen buna sahip olduğumuzu bile unutuyorum."

Çok uzun süre saklandık ama artık hepimiz topraklarda korkusuzca ve cezalandırılmadan dolaşabiliyoruz. Alışmak zaman alacak ve ben artık istediğim yere gidebileceğimi yavaş yavaş öğreniyorum.

Bir an bana bakıyor, sonra ayağa kalkıp elimi tutuyor ve beni ağaçların arasına götürüyor.

"Nereye gidiyoruz?" Gülüyorum, onun telaşı yüzünden neredeyse kendime takılıp düşüyordum.

Lilk ağaçlarına varana kadar durmuyor ve geçerken avucunu ağaçlara koyuyor, ben de öyle yapıyorum, birleşik gücümüzün hala içimizde güçlü olduğunu hissediyorum.

Durduğunda bana dönüp elini kaldırıyor. Drax bir anda orada, Darius'a gitmeden önce yüzümün yan tarafını yalıyor.

Runa'yı çağırıyorum yere indiğinde geriniyor, kuyruğunu ileri geri oynatarak onlara bakıyor.

"Ne biz?" Drax'ın sırtına tırmanmadan önce beni aniden kaldırıp Runa'nın üzerine yerleştiriyor, kurt kıkırdamama neden olacak şekilde ofluyor.

"Koşuya çıkıyoruz."

"Şimdi mi?" Arkamdan toplantının yapıldığı yöne bakarak soruyorum.

"Akşam yemeği istemiyor musun?"

"Bu daha önemli." "Ne daha önemli?"

"Sana özgürlüğünü hatırlatıyor." Sonra ağaçların arasına dalıyor ve omzunun üzerinden sırtarak bana bakıyor.

Bir an bekliyorum, sözlerinin ağırlığını içimde hissediyorum ve sonra yüzümde bir gülümseme ve sıcaklık dolu bir kalple onun peşinden gidiyoruz.

Çünkü ben özgürüm.

Saatlerce oynuyoruz, kendimizi yoruyoruz ve sonunda kurtlarımız yakındaki bir nehirde su içmek için dolaşırken en sevdiğim çiçeklerin arasında dinlenmeye geliyoruz.

Çiçeklere bakıyorum, hafif bir esintide sallanmalarını izliyorum.

"Ne ?" Darius soruyor ve kolları bana dolanıyor, beni güvenliğine çekiyor.

Elim onun elinin üstünde, ufku seyrediyor.

"Bazı günler artık özgür olduğumu, kim olduğumu saklamam ya da korkmam gerekmediğini hatırlamayabileceğimi düşünüyorum Ve bunun zaman alacağını biliyorum," diyorum ona, kollarında dönerek. "Ama günlerim boyunca bana bunu hatırlatmak için yanımda olacağını biliyorum." Bana gülümsüyor ve ben de ona gülümsüyorum.

bir çiçek koparıyor ve kulağımın arkasına yerleştiriyor, parmaklarını yüzümün yan tarafında gezdirerek midemin bulanmasına neden oluyor.

"Sana hatırlatmak için her zaman burada olacağım, Vihnarn." Bu bir söz, bir yemin, geri vereceğim.

Eğilip burnunu benimkiyle ovuşturuyor, sonra Runa ve Drax bizi eziyor ve hepimiz bir yığın halinde yere düşüyoruz.

Darius gibi ben de bir an afalladım ama sonra güldü.

Ve Runa ile güreşini izlerken yeniden aşık oldum. kollarını açmış beni yakalamak için bekleyeceğini bilerek şakacı bir şekilde onu ısırıyor.

Başlangıcımız acı ve eziyet dolu bir süreçti, ancak o kadar değerli bir şeye dönüştü ki, bu da yaşatacağım bir an olarak kalacak.

Çünkü ona olan sevgim geçici değil, süresiz olacak ve o her zaman benim olacak.

Sadece benim için.

Ve bana bakarken, o çocuksu sırıtışı belirirken, gözleri yüzümde gezinirken, onun olduğumu biliyor.

Her zaman.

Tıpkı olması gerektiği gibi.

OceanofPDF.com

THE END

Darius ve Rhea mutlu, saplantılı
ve sahiplenici bir şekilde
yaşıyorlardı,
sonsuz dek.

OceanofPDF.com

EVER AFTER

DARIUS

"Sana bizim bir sonumuz olmadığını söylemiştim küçük kurt ve bunda ciddiydim. Peki bensiz nereye gittiğini sanıyorsun?" Benden uzaklaşırken ona soruyorum.

aşağıdan sürünerek çıkardım, o ise gözümün önünden ayrılabilceğini mi sanıyor?

O benim ay ışığım, her zaman karanlıkta bana yol gösterir.

"Evet, evet," diyor Rhea gözlerini devirerek, ama bana bakarken dudaklarındaki yumuşak gülümseme sahte sıkıntısını ele veriyor. "Hadi o zaman Vihnarn, gidelim." Her zamanki gibi parmaklarının ucuyla yaprakları yoklayarak tarlasında yürümeye devam ediyor.

Bana her Vihnarn dediğinde, ona daha yakın olma isteğime engel olamıyorum. Onu kokluyorum.

Yapabilsem onun bedenine girer ve orada yaşardım.

"Nereye?" Onu çekip boynuna sokuluyorum, çiçeklerinin kokusu bizi sararken elim belinde. "Burada istediğimiz kadar kalabiliriz, bunu biliyorsun."

Vihnarn'ım son zamanlarda huzursuz. Bir yerde asla çok uzun süre kalmıyor, sanki hayat dolu ve bir şekilde kaçmak istiyor ama nasıl yapacağını bilmiyor.

"Eve gidiyoruz," diyor, bir elini başımın arkasına götürüyor, oradaki kısa saç telleriyle oynarken küçük, mutlu bir ses çıkarıyor. "Eve gidelim ve yeni, basit bir hayata başlayalım."

Sözleri üzerine ona daha sıkı sarılıyorum, içimden sert bir kıkırdama geliyor. "Söz konusu biz olunca hiçbir şey basit değildir."

Gölüyor. "O zaman yeni bir *basitlik* yapalım." Elimi karnına koyarak düşünceli bir şekilde duraklıyor. "*Bizim basitimiz.*"

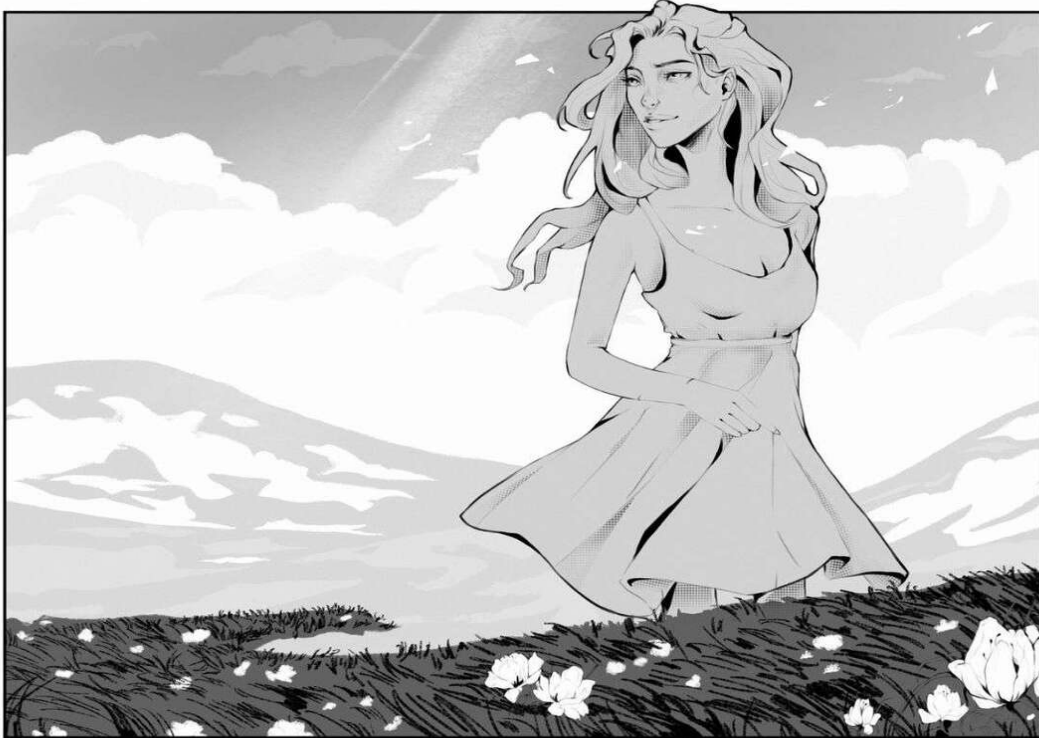
Başımı düşünceli bir şekilde eğiyorum, parmaklarım geriliyor. "Hmm, sonunda, ancak söz verirsən."

Dönüyor, parmak uçlarına kalkıyor, gözlerimin içine bakarken dudakları benimkinden bir nefes uzakta.

Ruhumun
içine. "Yemin
ederim."

Burnunu kendi burnumla ovuyorum. "O zaman yolu göster."

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

LANGUAGE

Arbiel canna - kanımız kurt Vallier -
lütfe

Milal - kadın sevgi sözcüğü Carzan -
erkek sevgi sözcüğü Sion - koşmak

Effiniar - belirsiz Kyt -
evet

Dah -

ben Ny -

benim Zie

- sen

Zier -

Lebahn'ınız -

Brier'i öğrenin -

hızlı

Dalie - sakın

Eon - aşağı Uri

- için

Ne - me

Laeliah - güzel

Lumniva - ay ışığı Zah

- biz

Rey - o

Nok -

değil Lo -

olacak

Fel - Yaralı
Hali(ler) -
Varis(ler)
Vihnarn - Sizin diğerk yarınız olan kişi.
Kalbiniz
Ruhunuz
Eviniz

OceanofPDF.com

AFTERWARD

Sevgili okuyucum.

Rhea ve Darius'un hikâyesini 2020'de yazmaya başladım. Bunun bir şehir fantezisi, görücü usulü evlilik gibi bir şey olması .

Biraz farklı , değil mi?

Onları dinlemeyi, hikâyelerini nasıl anlatmak istediklerini bana göstermelerine ve yol göstermelerine izin vermeyi seçtim.

Rhea'yı ilk gördüğümde etrafı bir bariyerle çevriliydi, yere zincirlenmişti ve birinin ona inanması için yalvarıyordu. Sonra bakışlarını takip ettim ve Darius'un orada durduğunu gördüm, vücudu gergindi ve gözleri gerçekte nasıl hissettiğini saklıyordu... ve onu sevmenin kimse için kolay olmayacağını biliyordum, Rhea için bile.

Ona bu kadar kötü ihanet ettiği, ona bu kadar kötü *zarar verdiği* ve yine de onu sevmenizi sağladığı bir hikayeyi anlatabileceğim konusunda bile şüphelerim vardı.

Umarım Darius'un bu konuda ne kadar özür dilediğini, ne kadar pişman olduğunu, travma yaşadığını ve Rhea'nın onu affettiği için ne kadar cesur olduğunu gösterebilmişimdir.

Kişisel olarak keder ve travmayla uğraşmak zaman zaman zor oldu, ancak bu hikayeyi yazarken sonsuza dek kalbime yakın kalacak güzel şeyler gördüm.

Ormanlar, arkadaşlıklar, şelaleler, ilişkiler, bilgiler, kurtlar, büyü, Tanrılar ve leisa çiçekleri gördüm. Çok güzel lesia çiçekleri.

Ahh, gevezelik ediyorum ama bu karakterler benim ailem gibi.

İlk aşkınız olan bir seriyi bitirmek zordur.

Bu seriyi yazarken güldüm, ağladım, nefret ettim, kıkırdadım, ciyakladım, bağırdım, öfkelen dim, nefesim kesildi ve kızardım ve sonsuza dek ruhuma çok yakın kalacak.

Ama hepsinden önemlisi, umarım sizi eğlendirmişimdir, umarım gerçeklikten bir süreliğine kaçmanıza izin vermişimdir, umarım size her şeyi hissettirmişimdir ve sonunda umarım sonlarınızdan memnun kalmışsınızdır.

Bu seriyi okuduğunuz için hepimize teşekkür etmek istiyorum. Çok şey öğrendim ve her zaman zanaatımı, hikaye anlatıcılığımı geliştirmeye devam etmeyi hedefliyorum.

Bu benim bebek serim, ilk serim ve şimdi tamamlandığına inanamıyorum.

Bu kitapları paylaşarak, beğenerek, inceleyerek ve hakkında konuşarak çok sevdiğim bir şeyi yapmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim.

Hayatımı değiştirdin ve ruhuma tutkuyu geri getirdin. Ciddiyim.

Şimdi bu Darius ve Rhea'nın sonu olsa da, gelecekte onların ortaya çıktığını göreceğiz. Diğer bazı karakterlerin de hazır olduklarında anlatacakları hikâyeleri var.

Ama şimdilik batıya gidiyoruz, Ölü Topraklar'ı ve ötesini geçeceğiz.

Orası kimin bölgesi?

Hmmm, bu son kitapta küçük bir ipucu vardı ve bu yeni topraklara ve orada yaşayan yaratıklara dalmak için çok heyecanlıyım.

Biraz sıcak olmak üzere.

Benden bu kadar, çok sevgiler ve okumalar, ve son kez,

Arbiel canna,

Çok sevgiler ve okumalar,

Kelly <3

ACKNOWLEDGEMENTS

Benim ailem.

Bu kitap üzerinde gece geç saatlere kadar çalışmamı başısladığınız ve başardığım her şeyle gurur duyduğunuz için.

Ve kitap satın alma bağımlılığımaya rağmen beni ve hayatımızdaki diğey kitap sevgililerini sevdiğin için.

Aya ve arkaya, her zaman.

Incognito

Tiddie kucaklamaları, her zaman.

Alfa, Beta okuyucum, .

Mandy, Jessie, Natasha, Veronica, Tori & Katie. Bu kitabın oluşmasına yardım ettiniz, cidden. Hepinize çok çok minnettarım.

Mazoşistler ve Kekler

Her zaman herkesin isteyebileceği ve ihtiyaç duyabileceği heyecan verici bir ekip.

Okuyucu.

Sonuna kadar izlediğiniz için teşekkür ederim. Siz olmasaydınız, bu kitap var olamazdı.

İşte uzak diyarlarda ve ötesinde bir sonraki okumaya.

OceanofPDF.com

COME STALK ME

Haber bültenime katıldığınızdan ve beni amazon'da takip emin olun.
Güncellemeler, tanıtımlar, çekilişler ve daha fazlası için The Cove'daki okuyucu grubuma katılın
Tüm bağlantılar için aşağıyı tarayın [veya buraya tıklayın](#) ARC ilgi formları ve imzalı kağıtlar dahil olmak üzere .

OceanofPDF.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

